

Quái Khách Muôn Mặt

Contents

Quái Khách Muôn Mặt	2
1. Tàn Kịch Trên Đỉnh Núi	2
2. Nuôi Ong Tay Áo	4
3. Tài Họa Biến Hạnh Phúc	14
4. Thư Của Dị Nhân	25
5. Diệt Kinh Ngự Bị Lôi Vào Tử Địa	37
6. Dưới Đáy Bể Sâu	48
7. Trở Về Cổ Hương.	61
8. Gia Đình Đoàn Tụ	68
9. Cổ Am Nổi Phong Ba	79
10. Cứu Giai Nhân Gây Nghiệp Chướng	89
11. Giang Hồ Hội Long - Hồ	97
12. Đường Kiếm Giải Nguy Giúp Kết Bạn Tâm Giao.	108
13. Sào Hồ Cứu Tế - Tâm Tình Nhi Nữ.	120
14. Nửa Đêm Giết Thuồng Luồng	128
15. Nửa Đêm Giết Thuồng Luồng (2)	132
16. Nửa Đêm Giết Thuồng Luồng (3)	139
17. Ác Quả Của Kẻ Tham Lam	141
18. Phong Hồ Dương Hùng Long Thi Vũ	154
19. Vân Đằng Long Phi Hồ Thế Phong	167
20. Thú Tâm Nhan Hiện Hình	178
21. Phong Vân Tề Hội Hiển Thần Long	190
22. Anh Hùng Nghĩa Hiệp	200
23. Trong Khuê Phòng	212
24. Nửa Lời Dẹp Binh Dao	222
25. Nửa Lời Dẹp Binh Dao (2)	229
26. Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm	235
27. Sự Bất Ngờ	243
28. Ma Nhân Trùng Ác	250
29. Trung Sơn Hội Quần Hùng	260
30. Song Yến Trên Sông Chia Đôi Ngã.	270
31. Ngũ Tuyệt Đài Đa Thị Phi	279
32. Duyên Tụ Thành	288
33. Văn Thù Viện Tự Dẫn Thân	295
34. Hồi Đầu Thị Ngạn	304
35. Đất Lạ Nhiều Bạn Tốt	312
36. Kê Yên Lòng Người	321
37. Thâm Tình Như Bể	327
38. Ý Thiếp Hóa Thành Gió Xuân	335
39. Phong Ba Quạt Khởi	341
40. Tân Xuân Gặp Gỡ - Thượng Sơn Tầm Thù	349
41. Có Lòng Giải Thù Cũ	361

42. Cả Nhà Mừng Đoàn Viên	369
43. Nhân Tâm Sáng Chói - Vạn Vật Quay Vần	381

Quái Khách Muôn Mặt

Giới thiệu

Độc Cô Khách sau khoảng thời gian dài độc bá võ lâm , bị các trường môn hợp nhau hành thích. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quai-khach-muon-mat>

1. Tàn Kịch Trên Đỉnh Núi

Đêm khuya, mặt bể lóng lánh những ánh phản chiếu của các vì sao trên nền trời trong đẹp vô cùng.

Lúc ấy trên đỉnh núi cạnh bờ bể, bỗng có hai tiếng than thở vang lên. Sau tiếng thở than đó lại có tiếng rên rĩ.

Ai lại than thở và rên rĩ giữa sườn núi chơ vơ này?

Đó là một người mặt gầy gò, râu cằm đã hoa râm, dính đầy máu. Nửa người ngâm dưới nước, nửa người nằm tựa trên một hòn đá. Vết mặt đau khổ và mệt mỏi đang há hốc để nuốt lấy không khí. Hình như y vừa lặn dưới nước lên thì phải. Nghỉ ngơi giây lát y lại tuột xuống nước và bơi tới một bãi cát ở phía xa khơi. Nhưng bãi cát xa quá, phải tốn công hơn hai tiếng đồng hồ mới bơi đến bãi gần sườn núi cao chót vót.

Y cố gắng lắm mới bò lên được trên bãi. Quá mệt mỏi y nằm mọp xuống bãi cát thở hổn hển, sau mấy phút y gượng dậy ngồi xếp bằng tròn để điều hơi vận sức. Có lẽ vì bị thương quá nặng, nội tạng đã bị chấn động, nên vừa vận khí y đã học ra ngay mấy bùm máu tươi.

Y lẩm bẩm nói mấy lời rồi thở dài, gương mặt y vẫn lạnh lùng.

Nhưng chỉ thoáng cái, hai mắt của y tia ra hia luồng sáng phản nộ.

Y đứng lên, người lão đảo, thất thủ leo lên sườn núi ở trước mặt.

Sườn núi dốc và rất trơn, y leo mãi mới lên được. Hai bên mép lại rỉ ra khá nhiều máu tươi, nhưng y vẫn không chịu ngừng cứ tiếp tục cố leo lên được trên đỉnh núi mới thôi.

Không ngờ trên đỉnh núi lại có một bãi đất bằng rộng mấy chục trượng, một mặt hướng ra biển, một mặt tựa vào sườn núi ở phía sau, trên mặt bãi đất lại có mấy hàng cây thông cổ thụ cao chọc trời, trông như một tấm bình phong.

Người đó lên tới bãi đất bằng và bò tới gốc cây thông ngồi nghỉ ngơi chốc lát. Đoạn y lão đảo đi sau vào vùng cây um tùm.

Bây giờ là mùa hè. Trên bãi đất trống, ở giữa rừng có nhiều kỳ hoa dị thảo. Nhưng lạ thay, giữa không khí trong lành và tươi mát ấy, giữa muôn hao đua nở mà người nọ không ngửi thấy một tí hoa thơm nào cả, trái lại chỉ ngửi thấy mùi máu tanh xông lên.

Trên nền trời, đám mây đen vừa bay qua, mặt trăng lưỡi liềm chiếu xuống bãi đất ánh sáng le lói khiến người nọ trông thấy rõ hết cả cảnh vật quanh mình. Không biết ai lại tàn nhẫn chà đạp nát những luống hoa xinh đẹp như thế và lại có người nằm phục trên hoa như ngủ say. Y lẩm bẩm:

-Ừa? Không phải ngủ, hình như người này đã chết, ý có nhiều...

Y thấy người chết nhiều như vậy, mà không kinh hoảng chút nào trái lại còn đến gần đếm:

-Một, hai, ba... bốn, năm, sáu, bảy!

Tất cả mười cái xác nằm trên những luống hoa.

Dưới ánh sáng trăng trông mặt người đó càng nhợt nhạt và thảm không thêm, y loạng choạng bước qua những cái xác đó, đi thẳng về phía sườn núi, vừa đi vừa cười ha hả như điên loạn.

Tiếng cười của y khiến ai nghe cũng phải rùng mình kinh hoảng. Tiếng cười của y dường tượng như tiếng ma kêu quỷ khóc.

Y cười được một hồi thì thổ ra một đồng máu tươi. Nhưng có lẽ y không coi sự sống chết ra gì thì phải, và đang lẩm bẩm hình như muốn thổ lộ tâm sự của mình cho những người chết nghe:

-Hừ, các người là quân khốn khiếp. Các người dám đến Quan Nhật Nhai (sườn núi xem mặt trời mọc) này quấy nhiễu, các người không biết tự lượng, mới bỏ xác như vậy. Bây giờ các người đã chết rồi, các người đã biết ta. Cô Độc Khách không phải nhân vật dễ bắt nạt chứ?

Y dẫm lên bụng một hòa thượng to béo và hăm hực đá cái xác đó một cái. Xác ấy không nhúc nhích chút nào vẫn nằm yên, trái lại suýt tí nữa thì y đã trượt chân té ngã, tiếp theo đó y lẩm bẩm mắng chửi.

-Hòa thượng chó chết này, ngươi chả là giám viện của Thiếu Lâm là gì? Tại sao ngươi tầm thường đến thế, sư huynh mi là chủ môn của phái Thiếu Lâm, y tự biết địch không nổi một chủ môn của Cô Độc Khách, nên y chỉ đứng đằng xa hò reo trợ oai thôi, còn để cho các người, lũ chó chết các người đến đây nạp mạng. Các người tự vẫn thân, chứ không còn vụ cho ai được nữa, bây giờ các người yên tâm rồi chứ?... ta đã yên tâm... chưa??

Y tự hỏi lại như vậy, rồi lẩm bẩm:

-Không, lòng ta không bao giờ yên hết. Ta phải giết sạch những kẻ đã âm mưu đến đây sát hại ta. Nơi đây chỉ có mười bảy người, nhưng không có ai là chủ mưu cả. Hừ sẽ có một ngày, ta bước chân tới cửa nhà những tên chủ mưu rồi ta sẽ đánh chết chúng cho mà xem ta còn muốn... đồ đệ ngoan ngoãn của ta trả thù cho ta...

Vừa nói vừa loạng choạng đi đến gần vách núi, dưới vách ấy trước kia có một căn nhà lá nhỏ nhỏ. Bây giờ đã cháy rụi rồi và chỉ còn là đồng tro tàn thôi. Y đi vòng qua đồng tro tàn đó, tới vách núi thò tay vào một cái lỗ thật nhỏ, bên ngoài ngụy trang khéo léo không ai có thể thấy được? Y lấy ra một cái hộp sắc hình đài cặp dưới nách, rồi lại loạng choạng quay người đi luôn.

Trăng ở trên nền trời đã lặn xuống: Trên đỉnh núi đột nhiên trời tối âm u. Góc trời bên phía đông sáng dần. Mặt trời dần dần nhô lên. Lúc bấy giờ, trên mặt biển cạnh sườn núi xuất hiện một chiếc thuyền buồm nhỏ nhỏ đang lướt sóng tiến thẳng ra khơi. Chiếc thuyền ấy càng đi càng xa, sau cùng chỉ còn là một cái chấm đen nhỏ.

Người ta không còn trông thấy ông già bị thương nặng xuất hiện trên đỉnh núi nữa. Nhưng khi mặt trời đã mọc lên cao, trên đỉnh núi ấy lại xuất hiện một bọn người khác. Bọn người này đa số là thanh niên tuổi ngoài hai mươi. Trong số các thanh niên đó, đạo sĩ có, hòa thượng có, người thường cũng có. Người nào người nấy đều võ trang, lưng đeo kiếm.

Họ leo lên trên đỉnh núi với vẻ thản nhiên riêng chỉ có vài người ứa nước mắt thôi. Họ lẳng lặng đi tới các luống hoa nhận xác chết. Một số nhìn xuống sườn núi, ngó xuống phía vực sâu rồi mới quay lại dùng chiếu

gói những xác chết lại vác lên vai rồi lẳng lặng đi xuống núi.

Một đêm kỳ lạ và kinh khủng đó đã qua rồi. Nhưng sự tích của đêm ấy đã được bọng thanh niên đến nhặt xác truyền bá đi khắp nơi.

Thế là trên giang hồ ai ai cũng đều hay tin: “Sát tinh Độc Cô Khách, người mà các tay cao thủ võ lâm đều sợ hãi đã bị bảy đại cường môn liên hiệp, tổ chức một đại quân chính nghĩa diệt trừ.”

Nhưng sự thật. Cô Độc Khách đã hùng cứ võ lâm ngót hai mươi năm có thật bị bọn người của bảy đại môn phái giết chết không? Sát tinh Cô Độc Khách có thật là kẻ tàn sát vô nhân đạo đáng để cho “đội quân chính nghĩa” của bảy đại môn phái liên hiệp diệt trừ không?

Những câu hỏi đó quả thật khó trả lời cho đúng vì trong võ lâm rất ít người biết rõ chuyện.

Nhưng rồi tất cả những bí mật ấy dần dần được tiết lộ dưới ánh mặt trời.

2. Nuôi Ong Tay Áo

Câu chuyện bảy đại môn phái liên hiệp diệt trừ Cô Độc Khách đã qua được năm năm rồi.

Trên Quan Nhật Nhai ở núi Lao Sơn, hoa vẫn đua nở và còn nở nhiều hơn và đẹp hơn trước nữa là khác. Đồng thời dưới sườn núi lại mới xây một tòa nhà rất đẹp.

Tòa nhà mới xây đó thật hùng vĩ. Những cột và sàn nhà đều có chạm rồng phụng, kỳ hoa dị thảo và các sự tích đời xưa. Nhà đó có tất cả chín căn, căn nào cũng có lầu và xây bằng gạch đỏ. Căn nào cũng có hàng lang liên thông với nhau, và chín căn xây vòng quanh theo hình bán nguyệt. Chính giữa lại có nhà thủy tạ, đình đài và vườn hoa. Tòa nhà trang hoàng lịch sự không kém gì những lâu đài của vương hầu bá tước.

Bây giờ là mùa hè. Gió bẽ thổi tới mát dịu khiến người ở trong nhà không thấy oi bức, nhất là những buổi hoàng hôn. Trời xanh biếc, trông ra ngoài khơi người ta không thể nào phân biệt đâu là trời và đâu là bể. Mặt trời sắp lặn, mặt đỏ bừng như say rượu chiếu lên trên những ngọn sóng phản chiếu những ánh sáng ngũ sắc.

Dưới chân núi, từng làn sóng trắng xóa, đánh tạt vào vách đá đã dội lên trên bãi cát, những tiếng rì rào êm tai, những con hải điệp sắp trở về tổ ba lượn trên mặt bể dưới sườn núi, thêu dệt cảnh sắc thành một bức tranh đẹp vô cùng.

Sắp đến giờ ăn tối, trong lầu bông khói bốc lên nghi ngút đột nhiên cửa lầu của căn nhà giữa hé mở. Một đứa bé mặc quần màu phấn hồng ở bên trong chạy nhanh ra như con thỏ tiến thẳng vào trong rừng thông gần đó.

Em quay đầu lại nhìn, thấy chưa có ai chú ý nên khoái chí cười khì rồi chạy nhanh qua khu rừng đó. Em chạy xuống một cái dốc nho nhỏ để tới bãi cát.

Chủ nhân của tòa nhà đồ sộ này họ Long. Gia đình này có tất cả chín anh em. Người lớn nhất, tức lão đại là Long Chí Lễ, lão nhị Chí Nghĩa, lão tam Chí Nhân, lão tứ Chí Tín, lão ngũ Chí Trung, lão lục Chí Đạt, lão thất Chí Tri, lão bát Chí Hiếu, lão cửu Chí Dũng. Người nào người nấy tuổi đều trên ngũ tuần.

Trước kia chín anh em mỗi người ở một nơi, người làm quan, kẻ đi buôn bán, mỗi người làm một nghề, người nào người ấy đều khá giả, riêng có lão cửu Chí Dũng tính thích võ hiệp và đã được Nhất Phong Thượng nhân ở Bạch Vân Quán trên núi Thái sơn nhậtn làm đồ đệ. Nhờ võ công cao siêu, hành hiệp trượng nghĩa ở chốn giang hồ, nên Chí Dũng được người trong võ lâm ban cho danh hiệu Quá Sơn

Chín anh em thấy mình đã luống tuổi nên cùng rủ nhau về quê hương tỉnh Sơn Đông đoàn tụ dưới một mái nhà. Trong chín anh em chỉ có một mình Chí Dũng sanh được một người con trai.

Tám người nọ tuy có một vài người đã có năm thê bảy thiếp mà vẫn hiếm muộn.

Vì vậy, con trai của Chí Dũng là Uyên nhi, vô hình trung trở nên vật quý nhất của nhà họ Long, tám người anh đều muốn nhận Uyên nhi thừa tự cho mình.

Nhưng Chí Dũng chỉ được một đứa con như vậy mà thằng nhỏ mới lên ba tất nhiên không khi nào mẹ nó lại chịu để nó sang ở những nhà của các người anh kia. Và lại có những tám người thì biết để nó ở với ai được? Vì vậy, chín anh em mới tìm đến Quan Nhật Nhai phong cảnh tuyệt đẹp này để xây một tòa nhà đồ sộ, rồi cùng ở chung với nhau và cũng để tạo cơ hội gần gũi đứa con duy nhất của nhà họ Long.

Thấm thoát đã được ba năm, Uyên nhi đã lên sáu.

Tám ông già đều thương yêu Uyên nhi, nên để căn lầu giữa cho nó và cha mẹ nó ở. Đại sảnh lớn dưới lầu là phòng ăn, mỗi ngày hai bữa cả nhà họ Long già trẻ lớn bé đều đến phòng đó dùng cơm.

Uyên nhi được cả nhà thương như vậy, tất nhiên muốn gì được nấy, chỉ có một điều là nó không được tự do.

Một đứa trẻ mới lên sáu, suốt ngày bị vú già và con sen trông coi, nào là không được nghịch nước, nghịch bùn... vì vậy y bực mình với vú già và con sen lắm, cho nên hễ hai người trong coi nó lơ đãng một chút là nó lên trốn đi chơi một mình ngay. Nó thích xuống bãi cát nhặt vỏ trai, vỏ hến chơi, cũng vì thế mà vú già và con sen cứ bị chủ nhân mắng chửi luôn.

Sở dĩ mọi người thương yêu Uyên nhi như vậy là vì nó vừa ngoan, vừa xinh xắn, lại vừa lanh lợi, không khác gì một tiên đồng đầu thai xuống trần gian.

Chí Tri, người em thứ bảy, năm xưa đã làm mấy năm tri phủ, học vấn uyên thâm, lại tinh thông cả y, bốc, tính, tướng. Theo sự nhận xét của ông ta thì cốt cách của Uyên nhi rất thanh kỳ, sau này thế nào cũng trải qua một lần đại nạn nhưng lại gặp quí nhân ngay nên rất cuộc trở thành một kỳ nhân trong thiên hạ.

Chí Tri nói như thế, cha mẹ Uyên nhi và vợ chồng Chí Dũng đều là hiệp sĩ tính tình khoáng đạt nên coi như không có gì, nhưng còn bảy người anh kia thì lại càng lo âu thêm vì người nào người nấy đều coi Uyên nhi như con đẻ của mình, ai ai cũng mong sau này nó nối giòng dõi cho nhà họ Long, nhưng họ chỉ muốn Uyên nhi trưởng thành lấy vợ, để con đẻ nối dõi chứ không mong nó phiêu bạt giang hồ.

Cũng vì thế mà nhà họ Long, không những ra nghiêm lệnh cho vú già, con sen phải trông coi Uyên nhi mà còn cấm đứa bé ra khỏi nhà.

Năm Uyên nhi lên năm, mấy người anh bắt Chí Tri phụ trách việc dạy học cho Uyên nhi. Ý của họ là muốn Uyên nhi bận lo học hành mà không rong chơi.

Ngờ đâu Uyên nhi thông minh vô cùng, những bài học mà người khác học ba ngày chưa thuộc lòng nó chỉ học nửa ngày.

Chí Tri thấy Uyên nhi thông minh như vậy biết nó không phải là đứa trẻ tầm thường, nên để cho nó tự do tùy theo số mạng, thuận theo lòng trời thì hơn.

Vì thế chiều nào Uyên nhi học xong, là Chí Tri cho đi ra ngoài chơi, và dặn nó về trước giờ cơm.

Một năm đã qua, Uyên nhi học thuộc mấy cuốn kinh điển và thường lẻ đi chơi mà chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngày nào Uyên nhi cũng xuống bãi cát chơi. Nó đã quen thuộc đường, đồng thời nó cũng tìm được một cái hang bí ẩn dưới chân núi.

Ngày nào nó cũng vào đó quét dọn rất sạch và nhặt được những vỏ sò, vỏ hến đem vào chơi. Một chiều nọ cũng như mọi khi Uyên nhi vào trong hang bí mật chơi chẳng ngờ gặp tai biến. Uyên nhi vừa xuống tới bãi cát đã trông thấy một chiếc thuyền nhỏ đậu sẵn ở bãi bể. Nó ngạc nhiên và mừng rỡ vì ở đây không có nhà nào khác, cho nên quanh năm không có chiếc thuyền nào neo đậu cả.

Uyên nhi đi đến cái động bí mật, nhưng mặt ngoảnh về phía sau nhìn chiếc thuyền.

Ngờ đâu y vừa bước vào hang động thì cảm thấy có sự khác lạ vì cái nhà đắp bằng vỏ trai của nó đã bị người ta phá nát.

Nó tức giận vô cùng, vội chạy vào bên trong, cúi xuống nhặt lại vỏ trai, vỏ hến.

Ngờ đâu, vừa cúi đầu xuống, bỗng thấy phía lưng tê tái, rồi ngã lặn lên đồng vỏ trai mê man bất tỉnh.

Lúc ấy, phía sau Uyên nhi có một đại hán tuổi ngoài ba mươi, mặt hung dữ. Thấy Uyên nhi té ngã, tỏ vẻ đắc chí, ung dung móc túi lấy một lá thư ra để xuống đất, rồi cúi xuống ẵm Uyên nhi lên, nhảy luôn ra ngoài hang chạy thẳng về phía bờ bể.

Gã đại hán đặt Uyên nhi xuống thuyền, sửa soạn kéo buồm nhổ neo, thì bỗng để ý thấy người của Uyên nhi trắng như ngọc, mặt hồng hào, trán cao, mũi to, đôi môi đỏ như son, lông mày hình lưỡi kiếm xé lên, hai mắt nhắm nghiền, lông mi rậm như hai cái quạt lông ghép vào nhau. Trông đứa bé anh tuấn như vậy, gã đại hán ngăn người ra tự hổ thẹn với lương tâm.

Có lẽ lúc ấy lương tri của y vẫn còn phần nào nên y mới có sự phản ứng như vậy, suýt tí nữa thì y ẵm thằng nhỏ đem lên bờ trả về chỗ cũ, nhưng lòng tham mạnh hơn lương tri, sau cùng y nghiêng răng mím môi ẵm đứa bé vô khoang thuyền đặt nó lên một cái giường, rồi giương buồm ra khơi.

Trời đã sẫm sẫm tối, tòa nhà chín căn ở trên Quan Nhật Nhai đã lần lượt tắt đèn, phòng ăn lớn ở giữa đèn đuốc thấp sáng như ban ngày, chín vợ chồng của chín anh em họ Long và tì thiếp tụ họp đông đủ nơi phòng ăn, riêng thiếu có một mình Uyên nhi.

Lão đại Chí Lễ tính nóng nảy quát hỏi con sen. Chí Tri thì ung dung dặt tay cửu đệ đứng dậy nói:

-Đại ca chớ có nóng nảy như vậy, đệ biết Uyên nhi đi đâu chơi, cửu đệ cùng huynh đi ra ngoài đó tìm Uyên nhi.

Tri Dũng vâng lời, sai người tắt sáng đèn lồng rồi hai anh em đi ra ngoài bể.

Cái hang bí mật dưới chân núi là chỗ chơi riêng của Uyên nhi, chỉ có Chí Tri và Chí Dũng biết, nhưng vì hai người tính rất khoáng đạt nên không ngăn cấm nó.

Khi hai người đi xuống đến bãi cát thì trời đã tối sẫm. Hai người thấy vậy lo âu thêm, vì từ xưa tới nay, không bao giờ Uyên nhi lại ở trong hang động đó chơi cho đến tối như thế này cả. Chí Dũng lo lắng lên tiếng:

-Thất ca ở đây để đệ đi tìm kiếm quanh đây xem Uyên nhi có đi chơi quanh đây mà bị lạc lối không.

Nói xong, y không chờ Chí Tri trả lời, vội giở khinh công ra tựa như một bóng đen tiến về phía hang động bí mật kia.

Tuy Chí Tri biết người em của mình võ công cao siêu, nhưng chưa hề thấy em biểu diễn bao giờ. Bây giờ thấy Chí Dũng giở khinh công tuyệt mức ra đi nhanh như thế, Chí Tri vừa kinh hãi vừa thần phục, đứng ngẩn người ra.

Một lát sau, y bỗng thấy dưới chân núi có một đạo ánh sáng thấp thoáng, nhanh như gió lao lên.

Thì ra đó là Chí Dũng tay cầm đèn lồng đã lên tới nơi. Chí Tri thấy mặt cửu đệ râu rĩ vừa tới nơi đã thở dài nói:

-Thất ca, Uyên nhi nó bị bắt đi rồi!

Tựa như sét đánh ngang tai, Chí Tri đã sớm biết có ngày Uyên nhi ngộ nạn, nhưng không ngờ lại sớm đến thế, nên y đứng ngẩn người ra ấp úng hỏi lại:

-Thật... có thể không? Cửu đệ...

Chí Dũng thấy thái độ của người anh như vậy càng đau lòng thêm, liền đưa mảnh giấy cho Chí Tri xem rồi cầm tay Chí Tri đi trở lên, vừa đi, y vừa nói tiếp:

-Tên giặc để lá thư đòi chúng ta phải chuộc Uyên nhi bằng hai trăm ngàn lạng bạc, nếu ba ngày sau, không chuộc thì hán sẽ giết Uyên nhi.

Chí Tri nghe nói hơi yên tâm nói:

-Tên giặc bắt Uyên nhi là muốn có tiền, vậy chỉ cần giao cho hán là Uyên nhi vô sự ngay. Nhưng trong ba ngày phải làm thế nào đem hai trăm ngàn lạng bạc tới đây, không thì...

Hai anh em về tới đại sảnh. Các người anh ngồi ở trong đại sảnh chờ đứa cháu quý báu về để cùng ăn cơm, cho nên họ vừa thấy hai người về mà không thấy bóng Uyên nhi đâu, liền hỏi ngay:

-Cửu đệ, các người làm trò quỷ gì thế, Uyên nhi đâu?

Chí Dũng lẳng lặng đưa lá thư cho anh cả. Lão đại thấy vậy, biết diêm chẳng lành, vội cầm lấy đọc:

”Gởi chín thằng già họ Long

Con của các người đã bình yên đến trại của Thái gia rồi. Hiện giờ nó bình yên vô sự, nhưng đến trưa ba ngày sau mà các người không sửa soạn đủ hai trăm ngàn lạng bạc đem đến dưới bãi cát cạnh chân núi để Thái gia đến nhận. Nếu không thiếu lạng nào, thì đúng hẹn Thái gia sẽ trả lại con các người, còn nếu các người thương tiền thì đến ngày thứ tư Thái gia sẽ bỏ thằng nhỏ vào vạc dầu chiên giòn.

Náo Hải giao; bạch”

Lão đại đọc xong lá thư vừa giận và kinh hãi, hai tay run lấy bầy. Tám người đàn ông, nghe lão đại đọc xong chỉ lắc đầu than thở, mặt biến sắc.

Chí Lễ đứng ngăn người ra giấy lát, nước mắt giàn rụa, gào lớn:

-Quân giặc to gan, dám bắt Uyên nhi...

Mẹ của Uyên nhi, Liễu thị phu nhân, tuy là vợ của Chí Dũng nhưng không biết võ công, tính lại nhân từ, nghe tin con bị bắt cóc như vậy, đau lòng quá ngã ra bất tỉnh.

Chí Dũng vội xoa bóp cho vợ. Chí Tri phu nhân đứng cạnh đó cũng khóc sụt sùi trách chồng:

-Ông... ông làm thầy nó mà để nó đi chơi, bị bắt cóc như vậy... trời... tội nghiệp cho Uyên nhi của tôi... Suốt ngày nó ở trong phòng sách của ông... đến bị người ta bắt cóc đi rồi... chỉ tại ông...

Chí Tri phu nhân vừa khóc vừa trách chồng làm cho những người đàn bà khác cũng òa lên khóc theo.

Lão đại quát bảo im họ mới chịu nín.

Chí Lễ chờ mọi người yên lặng rồi mới ôn hòa nói:

-Việc đã như vậy rồi, hối cũng vô ích. Giờ phải nghĩ cách lấy ra hai trăm ngàn lạng bạc đem tới đây, đồng thời đến phủ đường báo cho Uyên Tri phủ biết việc này; để cho ông ta phái người theo dõi tên giặc Náo Hải Giao, phòng y không giữ tín, lấy tiền rồi không trả Uyên nhi.

Y dặn bảo xong, liền xua tay ra hiệu bảo vợ là Vương thị phu nhân cùng mình về phòng nghỉ ngơi.

Các ông già thấy anh cả đã về phòng nghỉ, ai nấy cũng lần lượt về phòng. Trong đại sảnh chỉ còn lại lão thất Chí Tri và vợ chồng Chí Dũng.

Chí Dũng bảo người nhà dọn mâm cơm chưa ai động đưa đi, và sai con sen đỡ vợ về phòng nghỉ trước còn y ở lại bàn với Chí Tri.

Chí Dũng võ học cao siêu, Chí Tri tài hơn người, nhưng vì sợ thiệt hại tánh mạng của Uyên nhi nên không dám tìm đến ổ giặc để cứu Uyên nhi. Hai anh em đâm ra rầu rĩ vô cùng.

Ngày thứ hai Chí Dũng tuân theo lời dặn dò của anh cả, một mình xuống núi để lấy tiền và báo cáo tự sự với tri phủ.

Ngày thứ ba Chí Dũng sai người chở mười mấy xe bạc tới nơi, khiêng ra từng rương một để ngoài bãi cát để chờ giao nạp đổi lấy Uyên nhi.

Nhưng rồi năm ngày đã qua mà không thấy tên giặc Náo Hải Giao xuất hiện nhận tiền.

Chín ông già lần lượt thay phiên nhau xuống bãi cát cạnh gác để xem có người đến nhận bạc không, nhưng hết ngày này qua ngày khác, hai trăm ngàn lạng bạc vẫn y nguyên chỗ cũ, tin tức của Uyên nhi cũng bắt tăm.

Sức khỏe của các ông già có hạn, lại lo âu nửa tháng liền nên trong chín người thì bảy người ốm liệt giường, chỉ còn Chí Tri nhờ tinh thông y thuật nên thăm bệnh và khai toa bốc thuốc, Chí Dũng có võ học uyên thâm nên còn khỏe thì bận vào trong thị trấn hốt thuốc và làm việc vặt.

Chí Tri biết trước sẽ có một ngày như vậy, cho nên, lúc bấy giờ tuy ông rất lo âu, nhưng cũng cố bói một quẻ xem họa kiết thế nào.

Trong quẻ cho hay Uyên nhi nhân họa đắc phúc, nhưng phải mấy năm sau mới có thể đoàn tụ gia đình.

Y báo cho tất cả các anh em hay. Thoạt tiên mọi người không tin và trách y nói bậy bạ, nhưng mãi không thấy tên giặc xuất hiện, nên mọi người mới tin quẻ bói của Chí Tri là linh nghiệm.

Chí Dũng vốn là nhân vật giang hồ tính rất phóng khoáng, ngày thường lại rất phục Thắt ca, nên y đã xuống núi nhiều lần gặp rất nhiều bạn bè trong giới giang hồ, hỏi thăm Náo Hải Giao ở đâu thì không ai biết tên giặc đó ở đâu và cũng không biết y là người của phe phái nào. Chí Dũng đoán, tên giặc đó chắc là mã tặc ở quan ngoại mới vào Trung thổ, hay là giặc ở ngoài bể khơi nên không ai biết.

Vì không biết tung tích và lai lịch tên giặc, Chí Dũng không biết đi đâu mà tìm kiếm Uyên nhi, nhưng y cũng biết Uyên nhi có cốt cách kỳ lạ, cũng không phải là người có mệnh chết yểu, nên giờ nó bị người bắt cóc đem đi chắc chỉ chịu đôi chút khổ sở thôi, chứ không nguy hiểm đến tính mạng, chưa biết chừng lại gặp dịp may rèn luyện nên một tay cao thủ theo như quẻ bói của Chí Tri cũng nên?

Vì vậy mà y mới đỡ lo âu, cùng Chí Tri hợp sức chữa bệnh cho các anh, rồi sai người khiêng những hòm bạc đó đem trở vào trong thành.

Nói về Náo Hải Giao bắt cóc Uyên nhi đi, quả là một tên hải tặc ở Đông hải thật.

Lúc bấy giờ, hải tặc phần nhiều chỉ cướp thuyền bè của những người ngoại quốc đến nạp cống hay thông thương với Trung Quốc thôi. Thuyền của người ngoại quốc lại to, chở nhiều hàng nên chúng cướp một vố là đủ cho bọn hải tặc ăn sung mặc sướng trong nửa đời người.

Do đó, bọn hải tặc Đông hải một khi cướp được thuyền của người ngoại quốc rồi, chúng liền phân tán ra rồi đem dấu thuyền vào những nơi hoang đảo, cải trang thành những khách thương vào trong nội địa ăn chơi, đến khi nào hết tiền rồi mới tụ họp nhau đi làm ăn lại.

Cũng vì thế mà bọn hải tặc vào tới Trung thổ ít người biết được tung tích của chúng, có người cứ tưởng là phú thương thích ăn chơi thôi.

Náo hải Giao cũng là một tên hải tặc, y còn là một tiểu đầu mục nữa. Năm ngoái cướp được một chiếc thuyền ngoại quốc, chia tiền xong y một mình cỡi một chiếc thuyền buồm, đổ bộ ở vùng Giao Đông ăn chơi cờ bạc hả hê, không đầy nửa năm số tiền đã cạn, vì chuyến cướp đó mỗi người được chia một số tiền khá lớn, bọn giặc dự tính có thể xài được một năm, cho nên chúng hẹn một năm sau sẽ gặp lại trên một hoang đảo.

Náo Hải Giao xài tiền quá nhanh. Mới nửa năm đã hết sạch, nên y mới nghĩ cách để sinh sống, vì vậy y dò biết anh em họ Long giàu nhất vùng, có thể làm tiền được.

Nhưng y lại dò biết Chí Dũng là sư đệ của Xuất Trần đạo nhân, chưởng môn phái Thái Sơn, công lực siêu việt, oai danh rất lớn, nếu ra tay cướp thẳng thì khó mà thành công. Cho nên y mới dùng cách bắt cóc Uyên nhi để đòi chuộc hai trăm ngàn lạng bạc.

Lúc bấy giờ với số tiền thật lớn ấy quả thật lớn không tưởng tượng được. Y muốn lấy được số tiền đó rồi cao bay xa chạy tìm nơi hưởng thú an nhàn hầu thoát ly nghề hải tặc. Y ẩn núp dưới sườn núi Quan Nhặt Nhai, điều tra biết Uyên nhi ngày nào cũng xuống chơi dưới bãi bể.

Y tính toán cướp xong Uyên nhi, đem đến một hòn đảo nhỏ, rồi mướn những người thuyền chài đến chỗ hẹn khuân vác hộ y. Khi khuân hết số bạc rồi, y mới sai thuyền chài đưa Uyên nhi vào bờ trả cho khổ chủ, còn y thì sẽ đổ bộ ở miền duyên hải gần tỉnh Phúc Kiến để sinh cơ lập nghiệp tại đó.

Ngờ đâu mưu sự tại nhâ, thành sự tại thiên, y điểm yếu huyệt cho Uyên nhi ngủ say, xong chở đứa bé ra ngoài khơi.

Y là hải tặc rất quen đường bể nên chỗ nào có đá ngầm là y biết ngay. Từ chân núi Lao Sơn trở ra có một quãng đường rất nguy hiểm, các thuyền chài và thương thuyền đều không dám lui tới nơi đó, ngay cả đảo Hắc Triều Dữ nữa. Đảo ấy toàn là những đá lởm chởm và sóng gió lại lớn nên không ai dám lên trên đảo để nghỉ chân hay tránh gió bão hết, vì sợ chưa vào tới nơi đã bị những đá ngầm bên dưới đâm thủng thuyền.

Hơn nữa dưới bể ở chung quanh đó có rất nhiều cá mập xuất hiện. Xưa kia những thuyền lại gần vùng đó thì mười chiếc có đến chín chiếc bị đâm, và người trên thuyền bị cá nuốt hết. Nhưng cũng may hòn đảo Hắc Triều Dữ đó khá cao, chung quanh lại có những tảng đá lởm nhô như răng chó và cũng trông như tường thành vậy, rất dễ để cho người đi bể nhìn thấy.

Những thuyền bè qua lại, xa xa trông thấy đảo vội vòng qua mấy chục dặm chứ không ai dám xuyên qua vùng này cả.

Khi ra khỏi vùng Lao Sơn, Náo Hải Giao tính sáng sớm hôm sau mới trông thấy hòn đảo Hắc Triều Dữ. Lúc ấy y sẽ đi vòng qua phía Nam và đi thêm nửa ngày nữa thì tới chỗ của y. Ngờ đâu y buồn ngủ quá, đến nửa đêm y bỗng giật mình thức tỉnh vì thân thuyền rung động mạnh.

Náo Hải Giao chưa kịp xem xét nguyên nhân thì bỗng có một ngọn sóng lớn đánh phủ đầu, chỉ nghe thấy kêu lách cách, cột buồm đã gãy. Nếu y không nhanh tay ôm chặt lấy bánh lái thuyền thì đã bị ngọn sóng đó cuốn đi rồi.

Náo Hải Giao thấy cột buồm bị gãy rớt xuống bể, cả kinh, biết phen này không bị chết đắm thì cũng chết đói khát do lênh đênh trên biển chứ không sai.

Y hoảng sợ nhìn quanh bỗng thấy phía đằng trước có một cái núi nhỏ nhô lên trên mặt bể. Trên núi nhỏ đó có một vòi nước như rồng cuộn nước đang bắn lên không, cao hai ba chục trượng nên nước đó rớt xuống bắn cả vào thuyền của y. Người cũng y ướt như chuột lột.

Chỉ thoáng cái, y đã nhận ra đó không phải núi mà là một con cá voi, vòi nước kia là của con cá chứ không phải là rồng hút nước gì hết nên y hoảng sợ, bụng bảo dạ:

“Ta cứ ở trên thuyền thế nào cũng bị vòi nước của cá voi đánh chết, chi bằng bỏ thuyền nhảy xuống bể bơi đi nơi khác, may còn hòng sống sót.”

Náo Hải Giao không đợi chờ vòi nước của cá voi phun tới đã vội nhảy xuống bể lặn xuống đáy nước.

Vòi nước của cá voi rất mạnh nếu đánh trúng, dù thuyền kiên cố đến đâu cũng tan vỡ, tên giặc yên chí đứa bé trong khoang thuyền thế nào cũng toi mạng chứ không sai.

Ngờ đâu vòi nước sắp đánh xuống và cũng là lúc tên giặc mới bơi ra khỏi đó được vài thước thì con cá voi đột nhiên há mồm ngoạm một cái. Một luồng sức vô hình hút luôn chiếc thuyền nhỏ đó về phía trước hai trượng. Nhờ vậy vòi nước đánh xuống mặt bể, đánh dựng lên một làn sóng cao mấy trượng.

Náo Hải Giao đang lặn ở dưới đáy nước bị vòi nước của cá voi nặng hàng vạn cân đánh xuống trúng ngay vào chỗ y đang lặn. Thế là ngũ tạng lục phủ của y bị chấn nát, mồm mũi, tai mắt đều vọt máu tươi ra, chỉ trong nháy mắt một đàn cá với tên hải tặc đều nổi cả lên trên mặt nước.

Con cá voi đang kiếm mồi ăn bỗng thấy đàn cá bị vòi nước của nó đánh và đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước, vội há mồm hút mạnh một cái, thế là cả nước bể, đàn cá; xác của Náo Hải Giao lẫn chiếc thuyền gãy cột buồm đều chui vào mồm cá...

Uyên nhi bị Náo Hải Giao điểm yếu huyệt ngũ, đang ngủ ngon giấc sóng gió mạnh và thuyền chui vào trong mồm cá chấn động như trời long đất lở mà nó vẫn chưa thức tỉnh.

Không biết trải qua bao lâu, Uyên nhi đã từ từ thức dậy. Nó bỗng ngửi thấy mùi tanh hôi khiến phải nhảy mũi mấy cái lại tưởng đang nằm trong nhà, theo thói quen liền lớn tiếng gọi:

-Mẹ!

Nhưng gọi không thấy ai trả lời nó ngạc nhiên vô cùng, lại cảm thấy cái giường mình đang nằm cứ tròng trành và rung động tựa như động đất vậy.

Nó có vẻ sợ sệt ngồi vậy ngấm nhìn xung quanh. Nó chỉ thấy trời u ám mà không trông thấy vật gì hết. Nhưng có một điểm nó có thể xác định trước là nó đang ở một nơi xa lạ chứ không phải ở trong nhà. Vì vậy xuýt tí nữa nó khóc òa lên.

Nhưng nó cố trấn tĩnh để khỏi sợ hãi. Lúc này nó mới biết nó đang nằm ở trên một chiếc thuyền tuy nó chưa đi thuyền lần nào.

Lúc ấy không khí ở trong khoang thuyền đã bớt tanh hôi rồi, nhưng vẫn còn có một mùi gì xông lên mũi khó chịu hết sức và chiếc thuyền cũng bớt trông trần trụi và hình như đậu lại rồi.

Uyên nhi thấy phía sau giường có hai cánh cửa sổ đóng kín y muốn bò tới trước cửa mở ra để mong có ánh sáng và không khí lùa vào cho đỡ mùi tanh hôi.

Y vừa mở toang hai cánh cửa sổ thì quả nhiên bên ngoài có ánh sáng chiếu vào, nhưng mùi tanh hôi không bớt tí nào trái lại còn nồng nặc hơn.

Suýt tí nữa thì Uyên nhi nôn ra tại chỗ, vội đưa tay lên bịt mũi và dùng mồm hô hấp.

Theo sự ước đoán của y, bên ngoài là biển cả hay là nước suối chảy róc rách. Ngờ đâu hoàn cảnh bên ngoài trái hẳn với sự tưởng tượng của y; khiến y mơ hồ hết sức vì bên ngoài tựa như một cái hang động, mới thoáng trông thấy không khác gì cái hang động bí mật mà y hàng ngày vẫn xuống chơi.

Dưới đáy động còn một chút nước đang trông trần trụi nên chiếc thuyền của y cũng đưa đi đưa lại theo.

Nhưng cái đó vẫn chưa phải là lạ lùng, cái mà y ngạc nhiên nhất là nguồn gốc của những ánh sáng đỏ. Ánh sáng đỏ đó không phải là ánh sáng của mặt trời mà tựa như một số khá nhiều hột gà đỏ, có hột nổi trên mặt nước, có trái bay lơ lửng xuyên đi xuyên lại, cũng có trái nhảy nhót tựa như những con ma chơi vậy. Uyên nhi càng ngấm càng cảm thấy lo sợ, nghĩ mãi cũng không sao hiểu được chỗ mình đang ở đây là đâu. Đang lúc ấy bụng Uyên nhi sôi lên, bấy giờ y mới biết mình chưa ăn cơm tối và y cũng không hiểu tại sao lại ngủ ở trong hang động bí mật này nên tự nhủ:

-Sao bỗng dưng ta lại đến chỗ ma quái này.

Nghĩ tới đây Uyên nhi bỗng thấy sợ hãi vội nhảy xuống giường, lần mò tới trước cái bàn gỗ mở ngăn kéo tìm kiếm đá lửa. Y đánh lửa châm vào một tờ giấy nhặt được ở dưới khoang. Ánh sáng vừa thấp thoáng một cái y đã trông thấy trên đỉnh đầu treo một ngọn đèn dầu. Nhưng vì còn bé nên y không với lấy được chiếc đèn ấy xuống. Cũng may y còn một chút hơi sức nên y kéo cái bàn đến gần chiếc đèn rồi leo lên trên bàn để thắp đèn lên.

Châm xong ngọn đèn dầu y mới trông thấy trong thuyền chỉ có một cái giường, một cái bàn và một cái ghế thôi. Ngoài ra không còn có một vật gì đáng kể để cho y lấy ăn cho đỡ đói cả.

Uyên nhi ngồi lên trên mặt bàn. Sau đó y nhảy xuống dưới sàn định ra mở cửa để tìm kiếm xem bên ngoài có cái gì ăn cho đỡ đói không? Nhưng chưa ra tới nơi thì thân thuyền trông trần trụi hơn trước nhiều. Y vội giơ tay lên bịt mũi bò lên trên giường ngó ra cửa sổ.

Không hiểu tại sao bỗng nhiên lại có rất nhiều nước bể chảy vào. Trong nước có rất nhiều cá to cá nhỏ đang bơi đi bơi lại và giấy dựa nhảy nhót lung tung. Thuyền mà y đang ở trên bị nước đẩy lên xuýt nữa thì mũi thuyền đụng vào hang động.

Uyên nhi ngừng đầu nhìn hang động thì thấy vách hang rung động hoài. Có những giọt nước nhơn rĩ rả rớt xuống mũi thuyền kêu lộp độp như nước mưa nhỏ xuống lá cây vậy. Mùi hôi thối thì ngày càng nồng thêm.

Y hoảng sợ hết sức vì không thể đoán ra được tại sao vách động lại biết rung động như thế.

Trong khi đó, bỗng có một giọt nước nhỏ xuống cánh tay của y. Lại thực. Không hiểu nước đó là nước gì mà lại dính vào người thì đau nhức dữ dội, và chỗ có nước nhỏ xuống hình như sắp thối. Y thấy đau buốt và ứa nước mắt ra. Đồng thời y dùng tay kia lau chùi xem có hết đau không. Ngờ đâu tay y vừa đụng vào nước đó thì cả bàn tay cũng sưng lên nốt. Y sợ đến mất hết hồn vía.

Chỗ đau thối nát dần và hóa thành giọt nước nhỏ giọt xuống. Y đau đến nỗi quên cả đói.

Trong lúc ấy, đột nhiên ngoài cửa sổ có ánh sáng đỏ thấy thoáng một hạt châu gì đỏ và to như hột gà ở bên ngoài bắn vào và bay tới trước mặt Uyên nhi.

Hạt châu ấy bắn trúng ngay vào mũi y, y biết bị nó bắn trúng mũi thế nào cũng phải đau nhức nên y vội quỳ xuống dùng trán húc vào trái châu ấy. Trán y trúng ngay vào hạt châu. Y cảm thấy đau như búa bổ, loạng choạng lui về phía sau, hột chân ngã lặn ra ván thuyền.

Y bỗng thấy trên trán có vật gì dính vào người vừa nóng vừa thơm cũng có mùi tanh nữa. Y vội ngồi dậy giơ tay lên nắm lấy vật đó xuống xem, mới hay là hạt châu đỏ vì chạm khá mạnh, nên bể ra nước từ bên trong vừa nóng vừa nhót chảy ra. Nước này rất thơm mà lại tanh nữa.

Nước nhót ấy lạ lùng lắm, chảy vào tay thì tay của y hết sưng và hết đau ngay.

Đồng thời mũi y cũng không còn ngửi thấy mùi hôi thúi như trước nữa. Hình như mùi tanh đã bị mùi thơm của hạt châu này lấn át đi.

Uyên nhi cả mừng vội bôi nước nhót đó lên vết thương ở trên cánh tay. Quả nhiên bôi đến đâu vết thương lành mạnh đến đó.

Y vừa khỏi đau lại thấy bụng đói. Bụng cứ sôi ọc ọc, mồm thèm ăn vô cùng.

“Nhưng biết lấy gì mà ăn?”

Nghĩ tới đó y thấy hạt châu nằm ở trong tay là có thể ăn được thôi, nên y đưa lên mồm lè lưỡi liếm thử. Thoạt tiên y thấy hơi tanh nhưng sau lại thấy thơm vì ngọt, cho nên y không do dự gì hết hút luôn những nước nhót ở trong hạt châu ấy rồi. Sau cùng chỉ còn lại vỏ không thôi nhưng y cũng bỏ nốt vào mồm nhai một cách ngon lành.

Ăn xong hạt châu ấy. Uyên nhi vẫn còn thèm thường giơ tay lên vuốt những nhót dính ở trên trán định bỏ vào mồm nuốt thì y bỗng thấy hai mắt ngứa ngứa khó chịu vội dùng tay dụi.

Y càng dụi, mắt càng ngứa thêm vì nhót trong tay y dính thêm vào. Về sau đôi mắt y nhức như bị kim châm vậy, y hãy còn ít tuổi không biết sự ngứa ngứa đó là vì dính phải nhót của hạt châu, nên y càng thấy ngứa càng lấy tay dụi thêm cho tới khi mắt đau như kim châm y mới để ý. Nhưng tới khi y hay biết thì hai mắt đã dính đầy nhót rồi, dù có buông tay xuống cũng vô ích. Y bị đau đến nỗi lăn qua lăn lại hoài.

Một lát sau y mới cảm thấy đỡ đau nhưng giờ nhót hạt châu ở trong bụng y lại bắt đầu hành hạ, y cảm thấy trong bụng nóng kỳ lạ. Một luồng hơi nóng phát ra tận tứ chi. Lúc ấy, y thấy nóng ran, mồ hôi chảy ra như tắm, quần áo đều ướt đầm.

Uyên nhi nằm ở trên ván thuyền nóng bức chịu không nổi nên y cởi trần truồng ra mà vẫn còn thấy nóng. Một lát sau mới thấy dịu dần, nhưng lạ thực, tuy bớt nóng mà y vẫn thấy luồng hơi nóng ở trong người còn tồn tại, hơi nóng ở trong bụng tựa như một con rắn bắt đầu bò từ nơi đan điền chỗ bụng dưới bò lên trên người đi khắp mình, nó đi đến đâu Uyên nhi cảm thấy trong người tê bại và nóng rần đến đó. Nhưng sau đó y lại cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Y bò dậy và lúc ấy thấy người nhẹ nhõm hơn trước nhiều. Y nhảy thử xem nào ngờ chiếc giường cao ba thước mà y chỉ khẽ nhảy một cái là bay lên liền. Đầu y suýt chút nữa va vào mũi thuyền.

Y vừa kinh ngạc vừa lo ngại nhưng y vẫn chưa biết đó là do nước của hạt châu gây nên, ngẫu nhiên y ngó mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, y giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ: “Lạ thực sao bên ngoài lại sáng tỏ đến thế?”.

Y đi đến gần cửa sổ thì ngửi phải mùi tanh hôi ở bên ngoài đưa đến mà y không buồn nôn như hồi nãy nữa. Y đưa mắt nhìn kỹ trong hàng động, y trông rõ mồn một. Y thấy hàng động hình tròn rộng chừng bảy tám trượng và hàng động màu hồng hồng như thịt người và chỗ nào cũng rung động. Nhưng lúc bấy giờ trên vách động không còn finwows nhỏ xuống như trước nữa và nước bên dưới cũng cạn dần.

Uyên nhi từ trên cửa sổ nhìn xuống nước bên dưới thấy nước màu vàng nhạt và dấp dấp tựa hồ vậy. Cá trong nước đã biến mất, chỉ còn lại ít xương đang chìm dưới đáy thôi.

Ngoài ra trong nước còn có những trái châu đỏ như lửa cứ bơi đi bơi lại, có lúc lại nhảy lên bay tứ tung.

Uyên nhi muốn đi ra bên ngoài chơi, nhưng lại nghĩ đến giọt nước hồi nãy nhỏ vào cánh tay đau nhức như vậy lại không dám ra.

Đồng thời y lại muốn bắt hạt châu đỏ để ăn nhưng nghĩ đến sức nóng hồi nãy lại thôi. Tuy không dám ăn nhưng y vẫn muốn bắt lấy một hai trái để chơi. Hạt châu vừa đỏ vừa tròn lại chứa được đau nhức, cầm ở trên tay chơi thích thú biết bao, nhờ bị nước ở trên vách động nhỏ trúng có thể nhờ nó chữa trị được.

Nước bên dưới cạn dần, còn lại độ một hai thước thôi. Lúc bấy giờ Uyên nhi mới hay cá dưới đáy động đã trốn mất, nơi chính giữa đáy động có một vật gì vừa vuông vừa đen trông như một cái hòm sắt vậy. Đồng thời phía sau động, trên mặt nước có một lỗ hổng nhỏ đường kính chừng 5, 6 thước, y đoán nước chảy theo lối đó ra nên mới cạn dần như vậy.

Có lẽ vì nước cạn gần hết nên những hạt châu dưới nước đều bay lên, có vài trái lại bay lướt qua cửa sổ nữa. Nếu Uyên nhi nhanh tay có thể bắt được.

Thấy vậy Uyên nhi cả mừng đời chờ cơ hội khác và chuẩn bị chớp lấy vài trái. Đồng thời tách hiếu kì làm y muốn biết cái hòm sắt ở dưới động là gì?

Còn đang suy nghĩ, bỗng một hạt châu bay qua, y vội giơ tay ra chớp. Lần này sao lại dễ dàng đến thế. Y mừng rỡ, nên đứng trên giường nhảy nhót, y mới nhìn kĩ hạt châu đỏ như hột gà, trong suốt và bóng loáng, lại có ánh sáng lấp lóe khiến mặt và tóc y trông như nhuộm đỏ vậy, y định chớp thêm vài trái nữa. Nhưng vừa ló đầu ra thì bỗng thấy lỗ hổng ở phía sau đã kín và phía trước lại có một lỗ hổng lớn đường kính dài hơn ba trượng. Lỗ hổng đó vừa xuất hiện thì đã có nước bên ngoài tràn vào như lũ. Trong nháy mắt nước bên trong đã dâng rất cao, thuyền lại hình như đụng vào đỉnh hang động vậy.

Uyên nhi thấy vậy hoảng sợ vô cùng, vội nắm chặt lấy chấn song sắt ở trên cửa sổ để cho người mình khỏi bị tung lên tung xuống, và sợ bị bắn ra bên ngoài nguy hiểm. Y ngồi ở trên giường nghe tiếng nước chảy nhỏ róc rách vào mũi thuyền y đoán vách động sẽ lại nhỏ nước chua ra như trước nên không dám giơ tay ra hứng nữa, vì sợ nó nhỏ vào da thịt thì đau chịu không nổi.

Y hãy còn nhỏ tuổi nhưng không lúc nào chịu ngồi yên hết, vì hễ ngồi yên là y lại nghĩ đến cha mẹ và các bác ở nhà.

Uyên nhi lẳng lặng ngồi yên trên giường để tìm cách ra khỏi nơi kỳ lạ này để trở về nhà với cha mẹ cùng các bác thôi, nhưng y nghĩ đến những cái vừa trông như hai cái lỗ hổng to nhỏ, một ở phía trước một ở đằng sau, khó mà chui ra lọt lăm, nhưng ngoài hai nơi đó ra không còn lối thoát nữa.

Huống hồ vách động lại có nước chua rỉ ra vừa hôi húi lại độc làm cho da người đau nhức và thối rữa, nên y không dám rời khỏi chiếc thuyền đó nửa bước.

Y nghĩ nửa ngày mà chưa tìm ra được cách gì thoát thân. Thế rồi, vì quá mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cũng không biết trải qua bao lâu vì chiếc thuyền rung động mạnh quá nên Uyên nhi thức giấc, lần này y mở mắt ra là cảm thấy bụng đói như cào nhưng biết lấy gì để ăn?

Ngoài trái châu đỏ cầm trong tay ra, quả thật y không kiếm ra một vật gì khác để ăn đỡ đói cả. Mãi về sau, vì không sao chịu nổi cơn đói, y đưa trái châu đỏ lên cắn luôn và hút hết nước ở bên trong rồi lại ăn cả cái vỏ bên ngoài.

Quả nhiên khi ăn trái châu đỏ, y không còn nghe đói khát và trong người bắt đầu nóng hổi. Tuy vậy, lần này không đến nỗi khó chịu như trước, chỉ thấy mồ hôi toát ra xong là hơi nóng dịu dần ngay. Con rắn nhỏ trong người hình như lớn hơn trước và chạy đi chạy lại cũng nhanh hơn trước nhiều. Tất nhiên y không sao hiểu rõ được nguyên nhân đó, nhưng y chỉ thấy vui vẻ. Y ngồi dậy nhìn ra bên ngoài thấy nước đã cạn dần.

Y lại đứng ở chỗ cửa sổ để chờ trái châu bay qua là chớp luôn. Không hiểu tại sao lần này trái châu nọ vừa lướt qua là chớp được liền, vừa nhanh vừa chính xác, không trật lần nào.

Chỉ trong nháy mắt y đã bắt được ba trái liền y lại thấy hang động phía đằng trước mở rộng ra. Nước biển lại chảy vào cuộn cuộn. Trải qua hai lần như vậy rồi lên Uyên nhi không còn sợ nữa, nhưng lúc này không

sao ra khỏi được hang động ấy và ngủ cũng không ngủ được nên y thấy buồn bực vô cùng. Y liền xuống giường chạy đi chạy lại.

Lần này y mới thấy dưới gầm giường có để rất nhiều đồ đạc, y vội lúi ra xem. Y thấy trong đồng đồ đó có một cái đỉnh ba bằng gang dài chừng năm thước, bén nhọn vô cùng. Y đoán chắc đây là dụng cụ của người thuyền chài dùng để đánh cá.

Ngoài ra còn có một cái cần câu bằng sắt, giầy câu trên cái cần câu đó to bằng ngón tay út, dai và bền lắm. Móc câu vừa to vừa thô, có lẽ to gấp móc thường đến mười lần. Y lại còn thấy có một ít quần áo người lớn và tiền bạc lẻ nữa. Uyên nhi thấy cần câu đó liền nghĩ ra một kế, cầm ra trước cửa sổ thả dây và móc xuống nước, lúc ấy trong nước đang có rất nhiều cá nhảy nhót. Một con cá lớn dài hơn trượng, trông thấy móc câu liền đớp ngay.

Uyên nhi không hiểu tại sao hai mắt bỗng sáng hơn trước nhiều có thể trông suốt xuống đáy biển được. Y trông thấy con cá cần câu nên mừng rỡ vô cùng và y cũng quên là một đứa bé thì làm sao mà đủ sức lôi được con cá dài hơn trượng lên được?

Ngờ đâu, một chuyện lạ khiến không ai có thể tưởng tượng được. Trong lúc Uyên nhi mừng rỡ hất mạnh cần câu lên, lôi được con cá to đó lên khỏi mặt nước, nhưng vì con cá cần móc câu chưa chắc, nên vừa lôi lên khỏi mặt nước, thì con cá đã sút khỏi móc câu và va vào vách động kêu đến “bộp” một tiếng.

Vách động hình như có cảm giác, bị con cá va một cái liền từ động co giãn rất mạnh và nhỏ ra nước chưa càng nhiều hơn trước. Chỉ trong nháy mắt Uyên nhi đã ngửi thấy mùi hôi thúi khó chịu vô cùng.

Lúc ấy tuy Uyên nhi không sợ những nước chua đó nữa, nhưng cá trong nước thì không sao chịu nổi, con nào con này bị nước chua tưới phải bị phình bụng lên và thoáng cái đã biến thành nước liền.

Uyên nhi thấy vậy hoảng sợ hết sức. Y đã hiểu nước chua ở trên vách nhỏ xuống có tác dụng làm thịt và xương cá đều hóa ra nước. Nước ở trong động lại dần dần chảy về phía sau, thuyền cũng hạ thấp xuống dần. Y đang cầm cần câu ở trong tay, ngẫu nhiên trông thấy một cái hộp nhỏ dưới đáy động liền thả câu xuống để móc cái hộp lên.

Một lát sau y đã móc được cái vòng ở bên trên vội kéo cái rương đó lên nhưng y loay hoay mãi mà không sao mở được nắp ra. Y thất vọng và tức giận không thềm nghĩ đến chuyện mở cái hộp sắt ấy nữa vội chạy ra bắt những trái châu đỏ, lần này kết quả hơn lần trước nhiều, chỉ trong nháy mắt y đã chộp hết ba trái còn lại.

Y để những trái châu đỏ đó xuống gầm giường tất cả tám trái vào một đồng. Ánh sáng càng chói lợi thêm khiến trong khoang thuyền đỏ rực như lửa đang bốc cháy trông rất đẹp mắt!

Đột nhiên nước trong hang lại dâng lên, những hạt châu dưới gầm giường bị rung động, trái nào trái nấy bỗng nhảy nhót lung tung, có hai trái còn định nhảy xuống dưới nước nữa, Uyên nhi thấy vậy, sợ hai hạt châu đó bị ván thuyền làm vỡ, vội đuổi theo giơ hai tay ra chộp bắt. Chờ tới khi y nhặt được cả sáu trái để vào một chỗ. Hai trái kia đã lặn xuống nước mất. Y thấy có hai trái rạn nứt và nước bên trong rỉ ra, đang bực mình y ăn luôn hai trái một lúc.

Còn bốn trái kia y dùng áo bọc lại bỏ vào trong hộp tử bàn cạnh đó.

Ăn xong hai trái châu, y lại toát mồ hôi ra như tắm, nhưng lần này y thấy trong người dễ chịu hơn trước nhiều và bước đi cũng nhẹ nhõm như biết bay vậy.

Uyên nhi ngạc nhiên vô cùng, thấy hai đầu chân của mình chỉ khê đụng xuống ván thuyền đầu đã đụng vào mũi thuyền kêu “bộp” một tiếng.

Y rờ tay lên đầu thấy không đau đớn gì cả, trái lại chỗ vách ván còn bị thủng một lỗ lớn.

Y ngẩng đầu lên nhìn chỗ ván thủng đó, ngẩn người ra suy nghĩ. Bỗng có mấy giọt nước ở lỗ thủng nhỏ xuống trúng ngay vào mặt y. Y hoảng sợ la lớn một tiếng, vội mở hộp tử lấy mấy trái châu ra, nhưng khi y lấy hạt châu ra thì thấy trên mặt không đau nhức chút nào, y ngạc nhiên vô cùng đưa tay lên lau chùi nước trên mặt và đưa vào mũi ngửi thấy nước đó vẫn có mùi tanh và chua nhưng không hiểu sao bây giờ nước

ấy lại không làm cho y đau nhức, y nghĩ: “Có lẽ do mấy trái châu nên không bị việc gì chẳng? Như vậy ta khỏi phải sợ thứ nước chua đó nữa”.

Nghĩ tới đó y càn đảm và hăng hái thêm, đồng thời y nhận thấy những trái châu đỏ đó rất ngon. Y vội mặc quần áo vào, bỏ mấy trái châu vào túi và lấy một trái ra ăn rồi mới mở cửa khoang ra ngoài.

Y thấy bên ngoài vẫn chòng chành hoài, nhưng lúc này y cảm thấy mình như là một người khác chứ không phải là Uyên nhi trước kia nữa, vì sức của y rất mạnh, người lại nhẹ nhàng, đầu óc trầm tĩnh vô cùng. Y để mặc cho thân thuyền chòng chành mạnh đến đâu y cũng chẳng cần phải tựa tay vào bất cứ một cái gì, mà hai chân vẫn đứng vững như thường.

Y đứng ở mũi thuyền ngắm nhìn một hồi thì thấy hang đó đó cũng như khi ở trong ngó ra ngoài cửa sổ trông thấy vậy.

Y không dám tin vội chạy vào trong khoang lấy cái đinh ba ra, một tay nắm lấy cái đinh ba lao mạnh lên đỉnh động. Y định thử dem vách động ấy làm bằng gì. Ngờ đâu vì y ăn luôn bốn trái châu nên người nhẹ vô cùng, sức mạnh, xương cốt trong người đã thay đổi hẳn.

Cái lao đó y lại dùng toàn lực nên mạnh hàng ngàn cân. Chiếc đinh ba đi như tên bay, chỉ nghe tiếng “soẹt” một cái đã cắm sâu vào trong ngập đến nửa cán.

Vách động đó bị đinh ba đâm trúng, liền có một vòi nước đỏ như máu túa xuống, nếu Uyên nhi không chạy ngay vào trong khoang thì đã bị tựa nước đó tưới ướt đầm cả người.

Uyên nhi vừa vào tươis trong khoang đã cảm thấy như trời long đất lở, vách động rung chuyển mạnh không thể tưởng tượng được, nước ở trong động cũng nổi sóng, thân thuyền chòng chành như sắp bị lật, y hoảng sợ vô cùng, vội nắm lấy cái chân bàn để khỏi té.

Đột nhiên, thân thuyền quay tít, vù một cái, thân thuyền lặn nước bên dưới đều bắn cả về phái cái hang rộng lớn ở đằng trước.

Uyên nhi người bé nhỏ nằm ở cạnh cái bàn, nên không trông thấy tình cảnh bên ngoài mà y chỉ cảm thấy chiếc thuyền y đang nằm tựa như “đăng vân giá vũ”. Tiếng kêu thật lớn vang lên tiếp theo là sự rung động mạnh. Thì ra thuyền đã va phải một tảng đá, thân thuyền vỡ tan và mũi thuyền vỡ ra thành bốn năm mảnh. Cả người lẫn bàn cũng bị văng ra xa tức thì.

3. Tai Họa Biển Hạnh Phúc

Uyên nhi tay vẫn nắm chặt chân bàn không buông ra tới khi y cảm thấy người mình va chạm vào một vật cứng, lại bắn lên trên cao và văng ra xa. Khi rớt xuống cả người lẫn bàn đều rơi xuống mặt nước và chìm lỉm luôn.

Y kêu ối một tiếng, nhưng vừa há mồm ra là bị uống luôn hai ngụm nước bể. Một lát sau. Y lại thấy người từ từ nổi lên trên mặt nước. Khi y thấy đầu đã nhô lên khỏi mặt nước, mới mở mắt nhìn. Y thấy mình đang lênh đênh trên mặt bể, bốn bề là trời nước mông mênh.

Y thấy phía đằng trước cách đó không xa, có một cù lao lớn, cao chừng hai mươi trượng, có những ván vỡ nổi lênh bênh và có những mảnh ván rơi trên những tảng đá cạnh cù lao kia nữa.

Y cố bò lên mặt bàn, rồi ngồi ngay giữa, y quay đầu lại nhìn và hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Thì ra chỗ phía đằng sau cách y mười trượng có một con cá lớn nổi lên, lưng nó như một cái núi nhỏ và đầu nó đang phun một vòi nước rất cao, hai mắt nó to như hai cái chậu rửa mặt đang lóng lánh nhìn y. Thỉnh thoảng con cá ấy há hốc mồm như muốn đớp y vậy, vì thân quá lớn, phần bãi biển cạn và bên dưới cách xa bờ lại có nhiều đá ngầm, vì vậy nó cứ bơi quanh ngoài khơi cách xa hơn mười trượng lên không làm hại Uyên nhi được.

Uyên nhi không biết việc đó lên hoảng sợ. Nhưng rồi dần dần, gió thổi tạt Uyên nhi vào gần bờ. Y còn ít tuổi, chưa biết chèo thuyền lặn nào và vì quá lo sợ nên chỉ còn cách vài mươi thước nữa tới bờ, mà y không biết làm sao bơi tới.

Y sợ toát mồ hôi. Bỗng có tiếng khua “cộc” rất lớn, cái bàn y đang ngồi bị động mạnh, rồi bay thẳng về phía trước mấy thước. Suýt tí nữa y rơi xuống biển. Y nhìn xuống rất ngạc nhiên vì có đàn cá đang bơi và chân bàn đã bị lũ cá gặm gãy hết.

Y thầm lo ngại, nếu một con cá to nào đó nhô lên đúng ngay mặt bàn lật y xuống nước, ắt y chết sthee thắm, vì sẽ bị lũ cá này chia nhau cắn xé...

Vừa kinh sợ vừa đưa mắt nhìn quanh bỗng thấy gần đó có một tảng đá lớn nhô lên khỏi mặt nước chừng năm thước, nhưng từ chỗ y tới đó cách chừng bảy thước thì làm sao mà tới được?

Đang do dự, đột nhiên nghe “kẹt” y càng run sợ vì mặt bàn đã bị con cá lưỡi cửa đâm thủng một lỗ, suýt tí nữa tây y cũng bị lưỡi cửa ở mồm cá cửa phải, y quá sợ không kịp suy nghĩ, vội đứng dậy tung mình nhảy về phía tảng đá trước mặt.

Y thầm ước muốn nhảy tới gần rồi giơ tay nắm được má đá là có thể leo lên liền. Ngờ đâu, y vừa tung mình nhảy đi, người y đã bay lên cao hơn 5 trượng, và vượt qua tảng đá đó rất xa, nên y lấy làm kinh hãi và ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại có thể làm được như vậy.

Y thấy chỗ mình sắp rơi xuống lại là mặt nước nên hoảng sợ vô cùng, vội hươ tay đập chân lung tung, nhờ vậy người y lại văng về phía trước mấy thước và rớt xuống một tảng đá nho nhỏ ở gần đó.

Tuy y không biết võ công là gì, nhưng khi y múa tay đập chân, ngò đầu lại hợp với một thể thức của khinh công, nhờ vậy y mới bắn được ra xa mấy thước như thế, nhưng khi đụng chân xuống mặt đá vì không biết võ công nên y ngã sòng soài ra đó liền.

Tuy đau một chút nhưng còn hơn là bị rớt xuống nước, bị cá dớp. Y bò dậy, đưa tay xoa bóp chỗ đau ở trán, hai khuỷu tay và hai đầu gối, sau đó vài phauts, y cảm thấy bớt đau nên lồm cồm ngồi dậy, y ngăn người ra nghĩ ngợi. Câu chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, vì trước kia y rất thích chạy nhảy nhưng nhảy cao lắm cũng không đầy 5 thước, lần này ngờ đâu lại nhảy cao được đến thế và tựa như bay vậy.

Nghĩ ngợi mãi mà không tìm ra được nguyên nhân. Y không suy nghĩ nữa, và hiện thấy mình ngồi trên một tảng đá bờ vờ, y cảm thấy buồn, lại muốn nhảy sang một tảng đá khác.

Đã kinh nghiệm lần trước và y cũng tự tin là mình có thể nhảy xa được nên lần này, y rất cẩn thận tung mình nhảy lên, hai chân hơi co lại, hai tay nắm chặt đưa về phía sau phi luôn sang một tảng đá lớn hơn cách đó hai trượng hơn.

Lúc hạ chân xuống y vẫn bị té ngồi, chứ không sao đứng vững được. Hòn đá mà y vừa nhảy tới đó rất to lại bằng phẳng. Y lại thấy gần đó có một cái hòm sắt nằm yên ở đó. Vội chạy lại xem, y ngăn người vì đó chính là cái hòm sắt đã thấy trong hang động kỳ lạ trước kia. Y không ngờ lúc y bị thổi bay hòm sắt cũng bay tới đây.

Y lôi cái hòm đó ra giữa tảng đá, để làm ghế ngồi, suy nghĩ vẩn vơ và nhìn trời nước mênh mông. Y lại thấy con cá to như hòn núi vẫn bơi đi bơi lại ngoài khơi cách chỗ y ngồi hơn 30 trượng, và dưới bề chỗ gần y một đàn cá đang lượn qua lượn lại.

Mặt trời đã về phía tây, màu đen tối nuốt dần không gian. Y nghĩ thầm: ” Ta làm gì bây giờ đây? Không biết trên cù lao lớn kia có người hay không? Hà... nếu ta trông thấy một chiếc thuyền nào ta phải cố kêu la cầu cứu yêu cầu họ đưa ta về nhà.

Y nghĩ tự nhiên bỏ nhà ra đi như thế này, chắc mẹ cha và các bác thế nào cũng nhớ thương lắm. Bao nhiêu ý nghĩ trôi qua đầu óc Uyên nhi. Rồi y lẩm bẩm:

-Không! Ta không về nhà các bác nghiêm khắc, không tự do, nếu ta trông thấy thuyền, ta yêu cầu họ cứu ta nhưng ta không nói chỗ ta ở. Như vậy họ không biết ta ở đâu và sẽ giữ ta lại trên thuyền, suốt ngày được đi đây đi đó sung sướng biết bao.

Y ngồi đây đã lâu rồi, tự dưng đôi mắt y thấy con cá lớn kia vẫn không chịu đi, nên y ngạc nhiên vô cùng:

-Cá này là cá gì? Sao to như vậy, tại sao nó bơi quanh đây không chịu đi nơi khác, và cứ trở mắt nhìn ta như vậy? Nếu mi không chịu đi, người ta trông thấy mi, thì ai dám bơi thuyền đến đây cứu ta.

Nghĩ tới đó, y lại thấy đói khát, liền móc túi lấy trái hạt châu để ăn.

Ngờ đâu vừa mở gói hạt châu ra ánh sáng đỏ chói loè loẹt, con cá lớn trong bể trông thấy ánh sáng hạt châu liền há hốc mồm đón liên tiếp và kêu “u...u...” hoài. Hình như nó đang giận dữ vô cùng, cho nên vòi nước của nó phun ra lại càng cao và lớn hơn trước nhiều.

Thỉnh thoảng có một ít nước bắn tới người Uyên nhi nữa.

Những vòi nước đó tuy mạnh thật, nhưng vì cách Uyên nhi quá xa nên không làm gì nổi thằng nhỏ, trái lại chỉ làm cho những con cá bơi gần đó bị đập vào đá chết tươi thôi.

Uyên nhi thấy vòi nước của con cá đó không làm gì được mình, trong lòng mới yên. Y trông thấy những đợt sóng bởi vòi nước đó như những loạt núi đổ tới dồn dập. Y không những không sợ trái lại còn vỗ tay khen đẹp.

Trời tối dần, mặt trăng ở phía đông cũng từ từ lên cao, những vì sao lần lượt nhô lên. Nhưng lạ thật! Uyên nhi không cảm thấy trời tối chút nào, trong mắt y lúc nào trời cũng sáng tỏ như ban ngày. Trời tối như thế, y chỉ không trông thấy mặt trời và ánh nắng chiếu xuống thôi, còn bốn bề chung quanh vẫn sáng tỏ như ban ngày vậy.

Y ngạc nhiên vô cùng, tưởng mình tới một thế giới nào khác vậy, chứ có biết đâu nước từ trái hạt châu dính lên mắt nên y mới thấy sáng như thế.

Sự thật trái hạt châu đỏ mà y đã ăn đó là Quỳnh Châu nghìn vạn năm chưa chắc người ta đã gặp và cũng là linh huyết của con cá lớn cứ bơi quanh đó không chịu đi hóa thành.

Thì ra Uyên nhi ngủ say, chiếc thuyền của y đột nhiên gặp phải một con cá kinh. Con cá này sống hơn chín nghìn năm, mình mẩy của nó to không thể tưởng tượng được. Lúc ấy nó đang nghịch nước và kiếm ăn, ngẫu nhiên há miệng đón một cái, ngờ đâu lại nuốt phải chiếc thuyền nhỏ của Uyên nhi vào trong dạ dày.

Khi Uyên nhi thức tỉnh trông thấy cái động đó chính là dạ dày con cá.

Mỗi khi cá ông nuốt những cá nhỏ vào trong dạ dày rồi, vách dạ dày rỉ ra những nước chua để hóa những thức ăn đó thành một chất nước đặc rồi đổ vào trong ruột già. Cái hang động nho nhỏ ở phía đằng sau mà Uyên nhi trông thấy chính là miệng ruột già của con cá.

Nước chua có công dụng làm xương thịt của các loài cá tan rã, nên lúc đầu cánh tay của Uyên nhi bị nhỏ trúng một giọt, y thấy đau nhức buốt xương là thế.

Cũng may, y nằm ở trong khoang thuyền nước chua đó không sao thấm qua được nên y mới thoát chết.

Còn những trái hạt châu đỏ kia là những trái kết tinh của tinh huyết của con cá ông này, mỗi nghìn năm mới luyện thành được một trái.

Nếu con cá sống lâu vạn năm thì trong người nó có mười trái châu, và chỉ sống thêm nghìn năm nữa những kinh châu ấy cũng như đá biến thành nội đơn. Lúc bấy giờ nó có thể hóa thân biến thành rồng.

Con cá này có chín trái kinh châu như vậy nó đã sống trên chín nghìn năm rồi, chỉ còn một nghìn năm nữa là nó thành rồng.

Ngờ đâu số của Uyên nhi may mắn ăn được ngót năm trái kinh châu, vì vậy thể chất của y biến đổi lớn.

Những uế tục khí trong người đều hóa hết, ba trăm bảy mươi chín yếu huyết to nhỏ đều được đả thông và luồng hơi nóng của hạt châu hóa thành nội lực tiềm ẩn trong người y. Sau này nếu y được minh sư chỉ điểm võ công, y sẽ học một tiến mười, người nhẹ sức khỏe, chân khí của y sẽ vận dụng được hóa vô hình thành hữu hình và bất cứ luyện tập môn nào y chỉ luyện một năm nhưng sự thành công bằng người thường luyện hai mươi năm.

Ngoài ra nước của hạt châu còn có công dụng làm sáng mắt. Người thường chỉ bơi một chút nên mắt cũng có thể đi trong bóng tối như đi lúc ban ngày. Nếu người khổ luyện võ công tinh thông huyền công mà bơi một tí nước lên mắt, có thể nhìn suốt qua những tầng mây và có thể trông thấy được những cảnh vật ngoài xa trăm dặm.

Uyên nhi mơ màng trải qua những kì hiểm đó bù lại ngộ được kỳ duyên như vậy.

Con cá ông ấy nuốt chiếc thuyền nhỏ, không những không tiêu hóa nổi mà còn mất đi vật báu, làm sao nó không tức giận được. Lúc bấy giờ nó chỉ đủ năng lực vận động những kinh châu làm tiêu hóa thức ăn ở trong bụng thôi, chứ chưa đủ sức dùng ý sai khiến những hạt châu ấy.

Sau Uyên nhi ngẫu nhiên kiểm thấy cái đỉnh ba xuyên cá, muốn thử xem vách động là vật gì mà lại biết rung động như thế, y liền lao cái chìa ba đó lên sâu ngập nửa cán khiến con cá ông đau nhức không chịu nổi.

Trong khi nó đau nhức cá liền vận sức nện chiếc thuyền nhỏ ấy ra. Chiếc thuyền liền bắn về chỗ có những hòn đá lởm chởm. Vì vậy thân thuyền mới vỡ ra làm muôn mảnh nếu Uyên nhi không nắm chặt cái bàn, thì y không chết đuối cũng bị cá mập và cá đao ăn thịt rồi.

Gió bẻ càng lúc càng lớn! Những đợt sóng đánh vào thành đá, gây ra những tiếng ầm ầm như sấm động.

Lúc bấy giờ, trăng đã lên tới đỉnh đầu. Nếu tính giờ có lẽ lúc đó đang nửa đêm. Uyên nhi không thấy lạnh nhưng y ghét những luồng gió to kia, vì gió bẻ bao giờ cũng mạnh hơn ở trên bờ, nếu y không nắm chặt cái hòm sắt thì có lẽ bị gió thổi đi xa mấy lần rồi.

Cũng vì vậy, y buồn ngủ mà không dám nhắm mắt lại ngủ, sợ bị gió thổi rớt xuống bể. Y trợn to đôi mắt ngắm nhìn bốn bể chung quanh lòng mong trông thấy có chiếc thuyền nào xuất hiện.

Quả nhiên y bỗng trông thấy phía bên phải của cù lao đá đen bỗng có một chiếc thuyền buồm xuất hiện.

Uyên nhi không biết thuyền còn cách mình bao xa, vội đứng dậy múa chân múa tay kêu la cầu cứu.

Từ khi ăn mấy trái kinh châu, trung khí sung túc, nên tiếng kêu của y có thể đi xa chừng mười dặm. Nhưng chiếc thuyền đó cách xa hàng bảy tám chục dặm thì người trên thuyền làm sao mà nghe thấy tiếng kêu cứu của y được.

Uyên nhi kêu gào liên tục nhưng chiếc thuyền nọ vẫn đi thẳng không quay về hướng mình và một lát sau thì thuyền mất dạng. Uyên nhi thất vọng vô cùng.

Y đang nản chí ngồi xuống, thì bỗng nghe trên đỉnh núi cao hơn hai mươi trượng và rộng mấy chục mẫu, ở phía đằng sau y có một giọng nói thanh thoát vọng xuống:

-Này ai ở bên dưới kêu la om sòm thế, người có phải bị nạn không?

Uyên nhi nghe mừng rỡ vô cùng, quay người và ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh núi. Quả nhiên trông thấy một nàng mặc áo trắng đang đứng ở khe núi lởm chởm trên đỉnh cù lao.

Nàng nọ đứng trên đỉnh non cao, quần áo bị gió bẻ thổi bay phấp phới tựa như một nàng tiên đẹp tuyệt trần, thiếu nữ có mái tóc vàng và dùng một cái khăn trắng cột chắc mớ tóc xòa xuống ngực, dài tới eo lưng.

Uyên nhi thấy vậy thắc mắc vô cùng, bụng bảo dạ: “Có lẽ cô nương này không phải là người, người gì mà tóc lại vàng thế?”

Thiếu nữ nọ không thấy y trả lời liền lên tiếng hỏi tiếp:

-Này sao người không nói gì? Người ở đâu thế?

Uyên nhi nghe nói nghĩ thầm: “Có lẽ cô nương này mù. Ta trông thấy cô ta rõ mồn một mà, sao cô ta lại không thấy ta!”

Nghĩ đoạn, y múa hai tay và la lớn:

-Đại tỷ, tôi ở đây, đại tỷ có trông thấy tôi không?

Cô nương nọ hình như kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp:

-Người trông thấy tôi ư? Sao tôi không trông thấy người ở đâu hết vậy?

Uyên nhi nghe nàng nói vậy nghĩ: “Nếu cô này không cận thị thì bị mù chứ không sai.”

Nghĩ đoạn y liền lấy hai trái kinh châu ra cầm nơi tay khua động và hỏi tiếp:

-Đại tỷ tôi ở đây, mau cứu tôi lên trên ấy đi.

Trong bóng tối hai trái kinh châu chiếu ra hai khối ánh sáng đỏ như hai cái đèn lồng và sung quanh hơn trượng đều sáng tỏ. Thiếu nữ đứng ở trên khe núi hình như đã trông thấy Uyên nhi rồi, liền kêu “ôi chào” một tiếng và nói tiếp:

-Ừa! Thế ra cậu là em nhỏ đây à? Sao lại phiêu lưu tới đây thế? Cậu đừng sợ tôi sẽ xuống cứu cậu nên, ngoan ngoãn chờ, coi chừng trượt té xuống nước nhé!

Uyên nhi thấy thiếu nữ ấy sốt sáng như vậy, cảm động vô cùng, lẳng lặng ngồi xuống đợi cô xuống cứu.

Con cá ông ở ngoài bể trông thấy Uyên nhi lấy kinh châu ra lại há mồm thật lớn kêu “u...u” hoài. Đồng thời nó cứ phun nước liên tiếp, vòi nước nó vừa cao, và mạnh như là trời long đất lở vậy.

Uyên nhi biết nó không sao bơi gần được nên không thềm đếm xỉa tới, cứ đưa mắt nhìn chung quanh, tìm kiếm xem có thấy hình bóng thiếu nữ tóc vàng tới cứu mình hay không.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau, y đã thấy phía trái có một chiếc thuyền nho nhỏ dài hơn trượng, rộng chừng ba thước từ từ bơi tới. Thiếu nữ tóc vàng ngồi ở trên thuyền, hai tay cầm hai cái dầm bơi rất lão luyện xuyên qua những tảng đá lởm chởm và đi nhanh như tên bay.

Uyên nhi trông thấy nàng mừng rỡ vô cùng, vội đứng dậy gọi:

-Đại tỷ em ở đây này.

Y vừa nói dứt thì chiếc thuyền nhỏ đã tới bên cạnh. Thiếu nữ nọ để hai cái dầm xuống, tay cầm một sợi dây thừng, không thấy nàng nhún nhảy gì hết mà người đã phi lên trên tảng đá, đứng trước mặt Uyên nhi rồi.

Thiếu nữ trông thấy Uyên nhi trắng trẻo xinh đẹp như một tiên đồng ngọc nữ vô cùng vội giơ hai tay nồn nà ra vỗ vai Uyên nhi cười hỏi:

-Em tên gì? Sao lại lưu lạc đến đây?

Uyên nhi hai tay bặt nắm hai hạt kinh châu có ánh sáng đỏ chiếu vào mặt nàng nọ, y thấy nàng ta tuổi chừng mười bốn mười lăm, da trắng như tuyết, mày ngài nhưng màu vàng thẫm, đôi ngươi xanh biếc, khác hẳn người thường lại thêm đôi môi đỏ, răng vừa trắng vừa đều, với mái tóc vàng phủ bờ vai trông đẹp vô cùng. Nhất là hai má lúm đồng tiền, mỗi khi nàng nói và cười càng tăng thêm vẻ đẹp.

Uyên nhi thấy nàng quá đẹp cứ đứng ngẩn người ra nhìn và quên cả trả lời.

-Sao em không nói gì, em dói ư?

Lúc ấy, Uyên nhi mới tỉnh ngộ lắc đầu tỏ vẻ không dói, nhưng hai mắt vẫn nhìn mặt nàng cười khúc khích đáp:

-Đại tỷ đẹp thật!

Thiếu nữ tỏ vẻ hổ thẹn, nhưng lại nhìn thẳng vào mặt Uyên nhi và nói tiếp:

-Em cũng như tiên đồng còn gì! Hà, em không rét ư! Mau theo chị về, muốn gì chờ về nhà hãy nói.

Nói xong nàng ẵm Uyên nhi lên, một tay ôm cái hòm sắt nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền. Lại thật nàng ẵm Uyên nhi và ôm cái hộp sắt nặng như thế mà khi xuống tới thuyền thân thuyền không hề xao động chút nào. Như vậy đủ thấy khinh công của cô ta đã luyện tới mức thượng thặng rồi.

Nhưng lúc ấy Uyên nhi không biết cái gì là khinh công chỉ thấy cô ta nhảy như vậy mà thuyền không chòng chành thì rất lấy làm lạ thôi. Y chỉ thấy lạ và thích thú, chứ không sợ hãi gì hết, trái lại còn muốn dò biết căn bản của thiếu nữ nọ.

Thiếu nữ ngồi xuống, đặt Uyên nhi ngồi trong lòng, hai tay cầm hai cái dầm khê bơi, chiếc thuyền quay đầu đi luôn.

Trong lúc đi đường thiếu nữ hỏi tên họ Uyên nhi và hỏi tại sao lại lạc tới đây. Uyên nhi biết được những gì thì nói cho cô ta nghe thế.

Thiếu nữ nghe Uyên nhi kể kinh ngạc vô cùng, nàng cũng không hiểu quái động gì mà biết chảy máu, biết rung động và có nước chua chảy ra như thế. Cho nên nàng không sao giải thích cho Uyên nhi được và chính nàng thắc mắc vô cùng. Sự thật nàng cũng không rõ Uyên nhi nói thật hay nói dối. Nhưng nàng thấy vẻ mặt Uyên nhi thật thà và tay lại cầm kinh châu như vậy khiến nàng phải tin.

Thế rồi nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài đáp:

-Việc này tỷ cũng không biết rõ nếu sư phụ của tỷ còn sống, thì thế nào tỷ cũng biết ngay. Hà, tiếc thay một năm trước đây ông ta đã khuất núi rồi.

Uyên nhi ngồi trong lòng của thiếu nữ mùi thơm dịu dịu phảng phất làm cho y ngất ngây. Y tựa về phía sau, thân người nàng mát dịu làm cho Uyên nhi nghe dễ chịu. Thiếu nữ nọ tiếp:

-Em phải ngồi cẩn thận, sắp vào hang rồi, muốn nói gì để về nhà hãy hay.

Uyên nhi đã thấy chiếc thuyền nhỏ ấy tiến thẳng vào một vách núi cao chót vót. Y ngạc nhiên vô cùng, sao cô ta lại bơi thuyền vào trong vách núi như vậy, thì làm sao có chỗ lên xuống. Nhưng y chưa kịp nghĩ thì thấy thuyền đã chui vào một hang động tối om. Sở dĩ y thấy hơi tối là vì đang ở ngoài sáng mà chui vào trong đó ánh sáng khác hẳn, nhưng y vẫn trông thấy rõ mồn một.

Y thấy thủy động đó hình như rất dài và quanh co khúc khuỷu, nên đi mãi, vẫn chưa thấy đi hết hang động.

Đi được một quãng khi thuyền quẹo sang bên thì y thấy trên đỉnh hang có treo một ngọn đèn dầu, ánh sáng vàng lơ mờ tỏa ra.

Hình như cô nương này rất quen thuộc đường lối của động nên dù đi nhanh như vậy mà thuyền không chạm vào vách động.

Thủy động càng đi càng sâu, càng vào càng rộng và đỉnh động cũng càng lúc càng cao.

Không bao lâu đã ra khỏi động đó, y thấy trước mặt là một cái đầm lớn, đầm này hình tròn rộng chừng một mẫu, nước trong đầm trong suốt, cá bơi đi bơi lại trông thấy rất rõ ràng. Trên bờ đầm có mấy chiếc thuyền nhỏ và lớn.

Thuyền vào đến trong đầm. Uyên nhi tưởng tượng như lạc vào tiên cảnh nhìn tả nhìn hữu hoài vì những cảnh tượng kỳ lạ trong đầm này làm cho y ngạc nhiên vô cùng.

Thì ra những vách núi quanh đó cây cối um tùm và có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ! Trong bụi cây ở phía đằng trước có những nhà cửa như ẩn như hiện lộ ra chứ không trơ trọi như những vách núi bên ngoài. Vì vậy Uyên nhi mới ngạc nhiên ngấm nhìn. Không những thế hai bên sườn núi ở hai phía động lại có mấy chục mẫu ruộng, lúa trong ruộng mọc cao và sắp chín.

Uyên nhi càng xem càng lấy làm lạ vội hỏi:

-Đại tỷ, những ruộng kia có phải một mình chị cấy không?

Thiếu nữ nọ lắc đầu, rồi ghé thuyền vào bờ, rồi dắt tay y, nhảy lên và vừa đi vừa đáp:

-Ruộng đó không phải chị cấy, những người kia cấy đấy!

Nói xong, nàng chỉ những dãy nhà trong rừng thông ở phía đằng trước, rồi nàng vác hòm sắt dắt tay Uyên nhi sang phía nam.

Bốn phía Nam đầy những hoa thơm cỏ lạ. Mùi thơm theo gió thổi tới, khiến Uyên nhi dễ chịu hết sức. Ngoài ra, y lại còn thấy những trái cây ở trên những cành cây gần đó rất sai và như sắp chín cả, nên y thêm nhỏ dãi nhưng không tiện lên tiếng đòi hái.

Thiếu nữ đã biết ý, mỉm cười nói:

-Em đói rồi phải không, khỏi lo, lát nữa là đến nhà chị còn có thức ăn ngon hơn.

Uyên nhi hổ thẹn, hai má đỏ bừng, cố ý nói sang chuyện khác để chữa thẹn:

-Đại tỷ quý danh là gì, nơi đây là nơi đâu, sư phụ của đại tỷ là ai? Y hỏi một thôi một hỏi, khiến thiếu nữ phì cười đáp:

-Em nóng nảy thế? Đã bảo chờ lát nữa khi đến nhà chị sẽ nói cho em biết.

Uyên nhi thấy nàng ta nói như vậy không tiện hỏi nữa cứ lẳng lặng đi, một lúc sau hai người đến trước một căn nhà xinh đẹp. Nhà ấy xây ở trên đỉnh núi và xây bằng đá trắng. Vừa đẩy cửa vào, hai người đã tới ngay đại sảnh, giữa sảnh có treo một ngọn đèn. Những đồ đạc bàn ghế trong sảnh đều làm bằng đá xanh. Trên vách nơi chính giữa có treo một bức tranh trên vẽ một ông già tuổi trạc năm mươi. Mặt mũi rất cổ kính và đạo mạo ngênh ngang đứng trước một cây thông trông có vẻ nghiêm nghị. Trên đầu bức tranh có đề chữ: Tiên sư Cô Độc Khách di tượng.

Phía dưới bức ảnh đề: đệ tử Vân Tuệ kính họa. Hai bên lại có một đôi câu đối, chữ viết rất đẹp, nét bút già dặn.

Câu trên:

“Đang vấn Thử tâm vô xạ tâm”

(chỉ cần biết mình không hổ thẹn với lương tâm)

Câu dưới:

“Ho thượng đồ tận thiên hạ nhân”

(có giết sạch người trong thiên hạ cũng không ngại)

Uyên nhi được bác bảy dạy bảo cho thi từ, nên y vừa đọc đôi câu đối này là hiểu nghĩa ngay, giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ: “Sao người viết câu đối này lại hung dữ đến thế”

Nghĩ đoạn y thấy chỗ dưới bức ảnh ký tên: Cô Độc Khách tự tỉnh.

Uyên nhi sinh trưởng ở một gia đình nhân hậu nên tuy tuổi còn nhỏ, mà đã hấp thụ được tánh hiền hậu. Uyên nhi rất bất mãn với đôi câu này. Nhưng y rất thông minh, thấy trong nhà này không có người khác, y biết ngay người vẽ tranh tên là Vân Tuệ, mà Cô Độc Khách kia thể nào cũng là tiên sư mà nàng vừa nói hồi nãy.

Thiếu nữ thấy y vừa vào nhà đã ngấm nhìn bức tranh và đôi câu đối liền tùm tùm cười để cái hòm sát xuống và vội đi vào nhà trong. Một lát sau nàng bước ra tay bưng một cái khay, trên đựng đầy những trái cây tươi, vừa cười vừa nói:

-Em đói phải không, mau lại đây ăn những trái cây này trước, sáng mai tỷ sẽ làm cơm cho đệ ăn.

Uyên nhi liền ngồi ngay xuống, cầm trái cây lên ăn luôn.

Y vừa ăn vừa hỏi:

-Có phải tên đại tỷ là Vân Tuệ không?

Thiếu nữ nghe nói ngạc nhiên, nhưng nàng chỉ đảo đôi mắt một vòng rồi vừa cười vừa đáp:

-Ừa thế ra em cũng biết chữ à? Giỏi thật, tên chị là Vân Tuệ. Người trong tranh là sư phụ chị. Ông đã khuất núi một năm rồi.

Nói đến đó nàng tỏ vẻ rầu rĩ và luyến tiếc sư phụ.

Uyên nhi hiểu ngay, nhưng không biết tại sao, y vừa gặp thiếu nữ đã có tình cảm. Thấy cô rầu rĩ, vội nói sang chuyện khác:

-Chị Tuệ, trái hạt châu ăn ngon lắm, chị ăn hai trái thử xem.

Vân Tuệ lắc đầu, nhưng Uyên nhi đã dí hai trái hạt châu vào mồm nàng.

Nàng thấy Uyên nhi khẩn khoản như vậy không tiện từ chối liền gơ tay ra cầm lấy hai trái hạt châu và nói:

-Được, chị ăn một trái, còn để lại một trái chiếu sáng, có phải hơn không?

Uyên nhi không chịu:

-Không, em còn hai trái nữa, chị cứ ăn hết đi.

Bất đắc dĩ Vân Tuệ đành phải ăn cả hai trái đó. Ngờ đâu nàng cảm thấy thơm ngọt vô cùng, khi nước đó vào bụng hóa thành một luồng hơi nóng chạy khắp châu thân.

Nàng là người có võ học cao thâm, trước khi theo Cô Độc Khách họ võ nàng đovoc sự phụ chỉ bảo nên nàng biết rõ những tính chất của các linh vật như thế nào, nên vừa ăn xong hai trái đó nàng biết ngay đây là loại nội đan, một linh vật của trời đất, ăn vào trong người sẽ tăng thêm công lực ra sao, vì vậy nàng không dám trì hoãn vội ngồi xếp bằng tròn trên ghế nghênh thần điều tức, vận dụng nội gia huyền công dẫn luồng hơi nóng đó chạy quanh người một vòng.

Vân Tuệ có phẩm chất thanh kỳ mà những võ công nàng đã học hỏi được lại là huyền môn chính tôn, tuy tuổi không lớn lắm nhưng nàng đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Nhưng dù sao nàng hãy còn trẻ tuổi chưa đả thông được nhị mạch, nay nhờ có hơi nóng của hạt Kinh Châu trợ giúp nàng ngồi vận công chốc lát đã thông được nhị mạch Nhâm Đốc. Công lực nàng nhờ đó cũng tăng gấp bội.

Uyên nhi đứng cạnh đó thấy nàng bỗng có cử chỉ như vậy ngạc nhiên vô cùng, nhưng y không tiện hỏi cứ đứng đó mà ăn những trái cây ngon lành.

Tuệ cô nương vận công thêm hai vòng nữa, thấy khí lưu thông,linh đài trong sạch biết mình đã thu được rất nhiều ích lợi, liền từ từ mở mắt nhìn Uyên nhi, mỉm cười:

-Em nhỏ, trái hạt châu này công hiệu lớn lắm đấy... Em ăn nhiều hạt châu rồi ư?

Uyên nhi như hiểu mà không hiểu, nhưng y vẫn gật đầu.

Tuệ cô nương lại hỏi tiếp:

-Tỷ đưa em đi tắm rồi đi nghỉ nhé?

Uyên nhi gật đầu. Vân Tuệ dẫn y vào phòng tắm ở phía sau, cởi áo đổ nước cho y tắm và lấy quần áo cũ của mình cho y thay rồi mới đưa y ra ngoài phòng ngủ.

Uyên nhi vào tới trong phòng thấy giường làm bằng bạch ngọc trên có màn gấm, ghế cũng phủ nệm gấm, tất cả đồ đạc trong phòng đều trắng toát, thật là thanh nhã cao quý. Phòng đó chính là khuê phòng của Vân Tuệ.

Vân Tuệ đặt Uyên nhi lên giường đắp chăn cho xong, nàng nằm xuống bên cạnh và nói:

-Đêm khuya rồi, em ngủ đi, sáng mai chị sẽ dọn thư phòng cho em ở, tối nay em cứ ngủ ở đây với chị một đêm.

Từ khi ăn kinh châu rồi, Uyên nhi thấy sức khỏe và tinh thần khác hẳn xưa kia, tuy đã khuya mà y không thấy mệt mỏi chút nào cả, vả lại từ khi được gặp Tuệ cô nương rồi, có rất nhiều nghi vấn tẩm tức trong lòng muốn hỏi cho ra, nên y không sao ngủ được.

-Đại tỷ, em không buồn ngủ, chị hãy cho em biết những chuyện chị hứa nói.

Thấy Uyên nhi xinh đẹp lại ngoan ngoãn, Vân Tuệ rất yêu thương, nên mới để cho thằng nhỏ ngủ trên giường thêu của mình như vậy.

Thấy Uyên nhi tỉnh táo, nàng biết là ảnh hưởng của trái kinh châu. Nhưng nàng không có nó ngồi đây, bắt nó nằm cạnh mình rồi trả lời:

-Thôi được, để chị kể cho em nghe. Nơi này là cù lao “Hắc Triều” vì quanh cù lao có rất nhiều đá ngầm nên các thuyền chài không dám tới gần. Hai mươi năm trước đây sư phụ chị một mình ra ngoài khơi, đi qua cù lao này vì lòng hiếu kỳ nên leo lên mới phát hiện giữa cù lao có chốn Đào Nguyên này chứ không như bên ngoài trơ trọi, đến một ngọn cỏ cũng không sao mọc được.

Uyên nhi rất kinh ngạc vội hỏi:

-Chị Tuệ, sư phụ của chị leo được vào trong này chắc võ công của ông phải cao siêu lắm?

Vân Tuệ cười đáp:

-Dĩ nhiên rồi. Sư phụ chị nổi danh trên giang hồ, trên ba mươi năm chưa gặp địch thủ nào. Bất cứ người của Hắc đạo hay Bạch đạo hễ nghe tên sư phụ thì mất hết hồn vía. Nên thiên hạ mới tặng sư phụ chị biệt danh là “Đệ Nhất Kiếm Khách”. Đủ thấy võ nghệ của sư phụ chị cao siêu thế nào.

Uyên nhi gật đầu liên tiếp và giục Vân Tuệ kể tiếp:

-Sau rồi thế nào nữa?

-Lúc ấy sư phụ của chị tìm thấy chốn này tốt như vậy mừng rỡ vô cùng đồng thời lại phát hiện chỗ chính giữa có một cái đầm và có thủy động. Lúc nước thủy triều lên, nước bể lấp kín hang động nhưng đến nửa đêm nước thủy triều thể nào cũng rút xuống một tiếng đồng hồ, lúc bấy giờ thủy động hiện ra có thể đi thuyền được ra bên ngoài. Cho nên thủy động đó không những bí ẩn mà lại còn kỳ lạ nữa.

-Kỳ lạ nhưng thế nào hả chị?

Vân Tuệ quay mặt giơ hai tay lên vuốt má Uyên nhi nói tiếp:

-Nước trong đầm tuy thông với nước bể nhưng không mặn chút nào và có thể dùng làm nước uống. Trong đầm có nhiều cá, những con cá này thịt ngon lắm, không kém gì những cá ở sông lớn trong trung nguyên. Có một vài thứ cá lại còn ngon hơn cá ở Trung nguyên nữa. Em bảo có lạ lùng không? Tuy sư phụ của chị rất có tiếng tăm ở Trung nguyên nhưng ông không có người bạn thân nào cả. Ông nói bị người đời bạc đãi từ thuở bé thơ. Vì thế, sau khi học thành tài ông bỏ tên thật lấy tên là “Cô Độc Khách”, ở Trung nguyên luôn hành hiệp trượng nghĩa, giết chết vô số những kẻ tiểu nhân hiểm ác. Ngờ đâu vì thế mà bị người đời hiểu lầm lại coi ông như một vị sát tinh của võ lâm. Từ khi ông tìm thấy chốn Đào Nguyên này, nhận thấy nơi đây là chốn tránh xa người đời rất lý tưởng, nên ông mới quyết định dọn lại đây để ở. Trong hai mươi năm trời, năm nào cũng như năm nào, mỗi năm sư phụ chỉ ra ngoài có hai lần để mua đồ ăn thức dùng. Đôi khi sư phụ chị cũng có đi ra ngoài một vài lần còn thì suốt ngày ông ta chỉ ở trên đỉnh cù lao để luyện võ và uống rượu thôi. Ông còn rủ mấy gia đình thuyền chài thật thà ở mấy cù lao lân cận đến đây sinh sống. Những người đó cấy cấy lấy mà ăn, hưởng một cuộc đời an nhàn hạnh phúc.

Uyên nhi nằm lại gần nàng, trông thấy mái tóc vàng, mắt xanh, da trắng mũi cao của nàng, khác hẳn mọi người thường, ngạc nhiên hỏi:

-Chị Tuệ, chị ở đâu tới thế? Sao không giống...

Vân Tuệ thấy Uyên nhi có vẻ nghi ngờ và cứ nhìn vào đầu tóc mình, nàng biết đùa bẽ định hỏi gì, thản nhiên đáp:

-Mùa hè mười bốn năm về trước, sư phụ chị đi thuyền vào Trung nguyên mua đồ ăn thức dùng. Lúc trở về trông thấy gần cù lao có đậu ba thuyền lớn. Sư phụ lại tưởng có người phát hiện chốn Đào nguyên này, nhưng nhìn kĩ mới hay một chiếc thuyền trong bọn bị đá ngầm đâm thủng đang chìm dần, còn hai chiếc thuyền kia đậu ở bên cạnh không những không ra tay cứu giúp, trái lại còn thừa cơ cướp bóc tài vật, giết hại nạn nhân.

Sư phụ chị thấy như vậy tức giận vô cùng vội đến cứu nhưng tiếc rằng ông đến muộn nên không cứu được người nào cả. Hai chiếc thuyền giặc đang giương buồm rút lui nhưng khi thấy sư phụ chỉ có một mình, chúng khinh địch ung dung nhổ neo. Sư phụ chị tức giận vô cùng nhảy ngay lên trên thuyền chúng chém giết bọn giặc ấy một hồi, chỉ trong nháy mắt đã giết một trăm hai mươi mấy tên. Những tên còn sống đều quỳ cả xuống xin hàng, lúc ấy sư phụ mới dừng tay.

Sư phụ chị chất vấn tên chúa giặc, hỏi tại sao chúng lại nhẫn tâm đến thế, nhưng ngôn ngữ bất đồng, ông ta mới biết là bọn giặc lừa, liền nổi giận đánh một chưởng, tướng giặc ngã lăn ra chết. Sư phụ chị đuổi mấy tên giặc còn lại đi. Lúc ấy đang ban ngày, thủy động đang bị nước che lấp, thuyền không vào được bên trong, sư phụ chị đành phải đi quanh cù lao một vòng lớn đợi nước thủy triều rút xuống, đồng thời cũng muốn xem còn người bị nạn nào sống sót không. Nhờ vậy sư phụ mới thấy chị...

Uyên nhi cau mày lại, lắng tai nghe vụ thăm sát đó, lúc ấy y nghe thấy Vân Tuệ nói đến chuyện của nàng, y vội hỏi:

-Chị Tuệ, lúc ấy chị ở đâu?

Vân Tuệ hình như nghĩ tới thân thể mình, thở dài một tiếng, giọng run run đáp:

-Lúc ấy chị mới lọt lòng hơn một tháng, có lẽ lúc ấy cha mẹ chị để chị vào một cái hòm gỗ, sau khi thuyền đắm, hòm gỗ ấy lênh đênh trên mặt nước, và trôi đến gần thủy động. Sư phụ chị vớt chị lên thấy bên cạnh chị có một thanh trường kiếm và một chiếc cà rá. Bảo kiếm với cà rá cũng như chị vậy khác hẳn kiếm và cà rá của người khác. Lúc ấy sư phụ chị cũng không đoán ra được chị là người của nước nào. Sư phụ chị suốt đời cô độc nên trông chị kháu khỉnh nên quyết tâm giữ chị lại để nuôi.

Năm chị lên năm, sư phụ mới bắt đầu dạy văn và dạy võ cho, và quyết tạo thành một đệ tử duy nhất của Cô Độc Khách. Mấy năm sau chị đã hiểu biết nhiều, thấy hình dáng của mình khác mọi người, liền hỏi sư phụ cha mẹ chị là ai. Sư phụ chị rất thương chị thấy chị hỏi như vậy, quyết tâm lặn xuống đáy bể, tìm chiếc thuyền bị đắm đó để tìm kiếm lai lịch của chị. Lúc sư phụ chị lặn xuống nước tìm kiếm thì chị mới vừa bằng tuổi em bây giờ. Chị nhát gan lắm nên khi thấy sư phụ lâu không lên liền khóc òa lên.

Ngày hôm sau, sư phụ chị ở dưới đáy bể lên, nghỉ ngơi hai ngày liền, mới kể chuyện cho chị nghe. Ông bảo chiếc thuyền ấy không những to lắm, cấu tạo cũng đặc biệt vô cùng, giống như những chiếc thuyền của Bồ Đào Nha, hàng năm vẫn đem đồ đến tiến cống cho Trung Hoa.

Vì thế sư phụ chị mới đem bảo kiếm cùng cà rá của chị tới Ninh Ba để dò hỏi. Đến Ninh Ba sư phụ mượn một người thông dịch để nói chuyện với Đại sứ Bồ Đào Nha. Vị đại sứ này nhận ra bảo kiếm và cà rá cầu chị và nói còn biết cha mẹ chị nữa.

Uyên nhi ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

-Thế chị là người Bồ Đào Nha ư? Nước Bồ Đào Nha ở đâu vậy chị? Vân Tuệ ứa lệ sụt sùi khóc. Uyên nhi vội lấy khăn tay của nàng chùi nước mắt cho nàng, nhưng y không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi thương mình như vậy trong lòng mừng thầm nắm chặt tay Uyên nhi nói tiếp:

-Chị cũng không biết nước Bồ Đào Nha ở đâu cả. Theo sư phụ chị nói thì nước đó ở xa lắm và ở bên kia bờ bể. Người ở đấy hình dáng giống như chị vậy, tiếng nói của họ khó nghe lắm.

-Tên chị ai đặt cho thế?

-Tất nhiên là sư phụ chị đặt cho. Thanh bảo kiếm của cha chị là một vật sắc bén vô cùng, tuy trông bên ngoài như là một thanh kiếm cùn nhưng có thể chém gãy bất cứ một thứ khí giới nào.

Đồng thời chiếc cà rá của chị cũng quý báu lắm. Bên trên có một hạt xoàn to bằng ngón tay cái quý giá vô cùng. Cha và mẹ chị yêu nhau và kết hôn, sống rất hạnh phúc. Ngờ đâu lúc bấy giờ Quốc Vương trông thấy sinh long tham định cướp bảo kiếm và cà rá lại còn bắt mẹ chị tấn cung.

Cha mẹ chị vì thế cùng nhau chạy trốn ra ngoại quốc, mua một chiếc thuyền lớn, mượn vài mươi thủy thủ rồi theo Công sứ đến Trung Hoa để tìm chỗ thanh tĩnh mà an cư lạc nghiệp. Ngờ đâu trời không thương, cha mẹ chị vừa tới thành Hoa Lệ, không những thuyền va phải đá ngầm, lại còn bị giặc lùn cướp bóc. Cả thuyền đều bị chôn thân dưới thân bể.

Vân Tuệ được Cô Độc Khách nuôi từ nhỏ chí lớn, nên nàng không biết mặt cha mẹ ra sao. Nhưng tình cốt nhục là do thiên xui nên, vì vậy nói đến cha mẹ là nàng đau lòng.

Uyên nhi lại chùi nước mắt nàng và dùng tay vuốt mái tóc vàng của nàng, mồm ấp a ấp úng nhưng mãi không sao nghĩ ra lời lẽ gì để an ủi nàng.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi thương mình tha thiết càng quý mến Uyên nhi thêm hơn nữa.

Uyên nhi không những xinh đẹp tuyệt trần lại còn thông minh đáng yêu lại thêm thái độ ôn thuận và rất tha thiết với nàng.

Hai người mới quen biết nhau và mới gần nhau không lâu nhưng đã thương nhau vô cùng. Vân Tuệ chùi nước mắt xong cảm động nhìn thẳng vào mắt Uyên nhi khiến nó ngượng vô cùng.

Thế rồi, y nghĩ ra một vấn đề, vội hỏi tiếp:

-Chị Tuệ, sau này chị có về nước Bồ Đào Nha không?

Vân Tuệ cương quyết lắc đầu đáp:

-Không, chị không còn một thân nhân nào ở đó cả. Chị có về cũng không hiểu lời nói của họ thì về làm chi? Sau này chị sẽ vào Trung Nguyên trả thù cho sư phụ, báo thù xong chị lại trở về đây cũng kiếm một đồ đệ dạy bảo và vĩnh viễn không ra ngoài đời nữa.

Trong khi nàng nói vẻ mặt rất nghiêm nghị và cương quyết. Uyên nhi nghe không hiểu chút nào, lúc này y chỉ khao khát được học võ để sau này hành hiệp cứu khổ cứu nạn cho người đời.

Uyên nhi đã học qua văn chương và lịch sử nên rất ngưỡng mộ các vị du hiệp đời xưa. Lúc nào y cũng mơ tưởng sau này sẽ học võ nghệ thành công để đi ngao du sơn thủy để cứu khổ cứu nạn cho người đời.

Vì vậy y đã xin cha cho học võ là thế. Nhưng mỗi lần y hỏi thì cha y đều trả lời “Con còn nhỏ, lớn chút nữa cha sẽ dạy cho”.

Bây giờ y nghe thấy Vân Tuệ nói kiếm pháp của Cô Độc Khách hùng cứ trong võ lâm, tuy y chưa thấy tài ba của Vân Tuệ nhưng y chắc là đồ đệ của Cô Độc Khách tất võ công thể nào cũng hơn người nên y nghe thấy nàng nói định thâm đồ đệ, mừng rỡ vô cùng. Y liền ướm lời thử:

-Chị Tuệ, chị nói báo thù gì thế? Chị xem em có đủ tư cách làm đồ đệ của chị không?

Vân Tuệ thấy Uyên nhi nói một cách rụt rè như vậy phì cười hỏi:

-Em cũng muốn học võ à?

Uyên nhi gật đầu:

-Em muốn làm đồ đệ của chị ư?

Uyên nhi lại gật đầu, nhưng Vân Tuệ thở dài một tiếng rồi đáp:

-Không được, tuổi chị hãy còn nhỏ thế này, võ công lại chưa luyện tới mức tuyệt đỉnh thì làm sao mà có thể thu em làm đồ đệ được. Hơn nữa, dù chị có luyện thành võ công cũng phải trả thù cho sư phụ trước rồi mới dám thu đồ đệ.

Nàng nghĩ đến sư phụ lại ứa nước mắt ra và nói tiếp:

-Em không biết đấy thôi, sư phụ của chị chết thảm thương lắm. Năm năm trước, sư phụ chị ra ngoài mua đồ dùng và thức ăn thì bị đả thương sắp chết đến nơi. Lúc ấy chị thắc mắc vô cùng, không hiểu ai mà có công lực đả thương nổi sư phụ chị như thế?

Tuy vậy chị không dám hỏi, chỉ nóng lòng sốt ruột mà băng bó và hầu hạ sư phụ thuốc thang thôi, vết thương của sư phụ quá nặng, không những tạng phủ bị chấn nát mà còn trúng phải thuốc độc rất nặng. Nếu nội công của sư phụ không thâm hậu thì không sao có thể về được tới nhà.

Sư phụ biết không thứ thuốc nào có thể chữa khỏi được nữa nên ngày thứ hai sư phụ gọi chị đến và nói cho chị biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

Uyên nhi trợn to đôi mắt lên nghe. Thoạt tiên y rất bất mãn Cô Độc Khách nhưng bây giờ vì Vân Tuệ mà y lại thương lão hiệp nên y vội nói:

-Ai đánh sư phụ chị như thế?

Vân Tuệ ứa nước mắt, nghiêng răng mím môi đáp:

-Lúc ấy sư phụ chị chỉ còn thở thoi thóp. Trước hết ông dặn chị phải theo cuốn bí kíp ở trong cái hộp sắt ông đem về mà luyện võ công: Cố gắng luyện thành võ công ấy rồi vào Trung Nguyên kiếm trưởng môn Thất đại phái để trả thù cho ông, sư phụ còn muốn nói thêm nhưng hồn người đã lìa khỏi xác.

Theo sự ước đoán của chị, kẻ thù của sư phụ không riêng gì mấy chưởng môn đó, mà còn nhiều hơn thế nữa, bằng không họ địch sao nổi sư phụ, dù sư phụ không thắng nổi chúng vẫn có thể rút lui ung dung trở về đây được.

Từ hồi ấy đến giờ chị tuân theo lời trối trăn của sư phụ đem cuốn bí kíp đó ra mà khổ tập ngày đêm chỉ mong sớm thành công để đi trả thù cho sư phụ. Lúc bấy giờ, Uyên nhi thấy hai mắt nàng đỏ ngầu, trông rất kinh dị đồng thời y cũng rất thông cảm hoàn cảnh của nàng, nên thở dài một tiếng tỏ ý thương tiếc, rồi hỏi:

-Tiếc thay chị không thể thân em làm đồ đệ, bằng không em học thành võ công thể nào cũng giúp chị đi đánh những kẻ thù ấy.

Vân Tuệ nghe nói cũng buồn rầu thở dài đỡ lời;

-Chị không dám nhận em làm đồ đệ quả thật có nhiều nguyên nhân lắm. Nguyên nhân thứ nhất chị lớn hơn em có mấy tuổi thôi, và đang lúc học tập thì tư cách đâu mà sư phụ của em. Thứ hai, khi chị học thành tài là phải rời khỏi nơi đây ngay để đi tìm kẻ thù.

Nhưng kẻ thù đã giết hại sư phụ chị tất nhiên võ công của chúng phải lợi hại lắm, nên chị đi kiếm chúng ắt hung nhiều cát ít, lỡ chị bị chúng giết chết bỏ em ở đây một mình thì lòng chị áy náy vô cùng. Nên có chí học võ thì nên nghe lời chị khuyên bảo mà đi cầu danh sư khác chắc chắn hơn.

Nhưng nói tới đây, nàng thấy mặt Uyên nhi tỏ vẻ thất vọng vô cùng nên không nỡ nói tiếp:

-Nhưng trước khi đệ chưa rời khỏi đây, nêu đệ thích cứ việc bắt chước tỷ học tập, chờ khi nào có thuyền đến hay đi qua đây, chị sẽ nhờ họ đưa em về nhà.

Uyên nhi nghe thấy Vân Tuệ bằng lòng cho mình theo nàng học võ mừng rỡ vô cùng vội nhảy lên ôm lấy Vân Tuệ, bá chặt lấy cổ nàng la lớn:

-Có thật không chị Tuệ, thật không chị.

4. Thư Của Di Nhân

Vân Tuệ thấy Uyên nhi hầy còn ngây thơ nên lấy làm thích thú cười bảo:

-Thôi được, em cứ ngoan ngoãn nghe lời, chị sẽ dạy em học võ. Trời sắp sáng rồi, em hãy nằm ngủ một lúc, lát nữa ra ngoài luyện võ.

Từ khi ăn được năm trái Kinh châu, Uyên nhi cảm thấy tinh thần khác thường, vì vậy không buồn ngủ tí nào.

Nghe Vân Tuệ bảo không dám trái lời, sợ Vân Tuệ giận không dạy võ nữa, nên ngoan ngoãn nhắm mắt giả vờ ngủ.

Vân Tuệ thấy vậy đáp chần cho y, thổi tắt đèn dầu ở trên bàn mới quay mình đi ra ngoài phòng.

Uyên nhi nằm trên giường tuy cố gắng hết sức nhưng tinh thần tỉnh táo không sao ngủ được, đồng thời những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay cứ lần lượt hiện lên trong đầu óc nên làm tâm trí của y bị xáo động với những hình ảnh đó.

Lúc ấy trời chưa sáng. Vân Tuệ đã thổi tắt đèn dầu, trong phòng tối như mực. Nhưng, với Uyên nhi trong phòng vẫn sáng như ban ngày, y không biết đó là tác dụng của Kinh châu nên tưởng rằng ở đây khác Trung Nguyên không có ngày đêm gì cả, lúc nào cũng sáng như ban ngày.

Y lẳng lặng đi ra ngoài phòng bước vào đại sảnh để ý xem. Y thấy căn nhà ấy chỉ có một người đang ngủ thôi chứ không có người thứ hai.

Y nghĩ vừa rồi chị Tuệ bảo luyện tập võ công, chắc chị ấy phải nghỉ ngơi chốc lát để chờ trời sáng tỏ mới ra ngoài luyện tập. Y tưởng người đang nằm đó là nàng, nhưng khi y đến gần xem kỹ mới hay người đó không phải.

Y vội lên ra ngoài cửa sảnh, đưa mắt nhìn bốn bề vì chỗ y đứng rất cao, có thể trông thấy hết thảy đất đai của chốn đảo nguyên này, nhưng y thấy tất cả cảnh vật đều trầm tĩnh lạ thường. Những nhà cửa trong rừng đối diện không một bóng người. Y tưởng những người ở trong mấy căn nhà đó ngủ say cả.

Y quay vào trong nhà, đi tới cửa sau, thấy đằng sau nhà có trồng mấy cây thông cao ngang nóc nhà, cành lá giao nhau trông không khác gì một tấm bình phong thiên nhiên. Sau là tảng đá lớn, trên đỉnh tảng đá lờm chờm như hàm răng chó.

Uyên nhi đi tới bụi cây thông đã nghe thấy trên đỉnh tảng đá hình như có hơi thở rất mạnh, y ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ: “Chả lẽ chị Tuệ ở trên ấy?”

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, y muốn leo lên xem nhưng sợ Vân Tuệ phát giác. Sau y leo lên trên một cây thông, nhờ có sức mạnh của kinh châu người y nhẹ nhõm nên lúc này y leo lên cây không khó khăn gì hết và ngồi lên trên một cành cây nhỏ. Cành cây ấy cũng không gãy và không có tiếng động gì cả.

Quả nhiên y thấy trên đỉnh tảng đá có một miếng đất bằng vuông vắn, mỗi bề dài hai trượng, ba mặt có những đá lờm chờm bao vây, còn một mặt hướng về phía trong thì bằng phẳng.

Lúc ấy Vân Tuệ đang ở trên đó thật. Nàng đứng hướng về phía Đông, hai mắt nhìn thẳng không chớp, hai tay chống ra sau lưng, hai bàn tay ôm chặt chỗ lưng đó, mồm hơi mím, hai lỗ mũi của nàng phun ra hai làn sương mù trắng.

Những luồng gió bể thổi tới, mái tóc vàng, cùng áo lụa trắng theo gió phát phới, nhưng hai làn sương trắng ở trước mũi nàng lại không bị suy chuyển chút nào, dù gió thổi mạnh đến đâu nó vẫn nguyên như trước.

Uyên nhi ngạc nhiên vô cùng, hai mắt không chớp, nhìn thẳng vào mặt Vân Tuệ xem nàng làm trò gì?

Phía chính Đông, mặt trời đang từ từ mọc lên, tia ra những luồng ánh sáng đỏ trông rất đẹp mắt.

Hình như Vân Tuệ chịu không nổi ánh sáng, sương mù ở mũi nàng phun ra càng ngày càng dày, càng trắng hơn. Chỉ trong nháy mắt đám sương mù ấy đã che lấp nửa người trên của nàng, như ẩn như hiện.

Uyên nhi đứng xem chờ người ra. Y cũng không biết trải qua bao lâu nhưng chỉ trong nháy mắt bóng người ở trước mặt lu mờ dần như một làn sương trắng rồi đột nhiên biến mất. Y đang thắc mắc bỗng cảm thấy lưng bị ôm chặt rồi người bay lên không và khi hạ chân xuống y mới hay đã đứng ở trên tảng đá mà Vân Tuệ vừa đứng lúc này.

Tai y bỗng nghe tiếng cười trong trẻo như tiếng nhạc và có tiếng thì thầm bên tai:

-Tiểu quỷ không chịu nghe lời chị, lại leo lên cây cao như vậy, em không sợ té chết hay sao?

Uyên nhi hoảng sợ, quay đầu lại nhìn, thấy chị Tuệ mặt tươi như hoa, tuy miệng trách mắng như vậy, nhưng mặt không có vẻ giận.

Uyên nhi yên tâm đang định giải thích thì Vân Tuệ đã xua tay bảo y đừng lên tiếng. Nàng lại tiếp:

-Thôi được nếu Uyên đệ không thích ngủ thì cứ ở đây xem chị luyện võ.

Nói xong nàng đã nhảy lên nhanh như điện chớp lướt qua ngọn cây, hạ chân xuống mái nhà. Chỉ nhún nhảy một cái người nàng đã bay lên và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Uyên nhi đang thắc mắc thì thấy chị Tuệ quay trở lại trở lại, trong tay cầm thêm một thanh bảo kiếm.

Thanh bảo kiếm này rất lạ, nơi che tay bằng bạc bóng nhoáng trông như cái bát vậy, thân kiếm cũng màu bạc, có ánh sáng tỏa ra làm lóa mắt. Thân kiếm dài ba thước, từ chuôi đến mũi to và dày như nhau, độ bằng ngón tay cái thò và tròn như một cái que vậy.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, y chạy lại đỡ thanh kiếm ở tay Vân Tuệ lên xem. Lúc ấy y mới hay thanh kiếm ấy hai bên đều là lưỡi chứ không có sống kiếm, nhưng cùn lắm. Y đang định sờ tay vào lưỡi kiếm, Vân Tuệ liền lên tiếng ngăn:

-Uyên đệ đừng mó vào! Có phải đệ tưởng nó cùn phải không?

Uyên nhi gật đầu, Vân Tuệ cầm lấy thanh kiếm khê chém vào một tảng đá đen ở gần đó, tảng đá bị chém đứt đôi mà không có tiếng kêu gì cả.

Uyên nhi lè lưỡi, lắc đầu, tỏ vẻ kinh dị. Vân Tuệ thấy vậy cười rồi nàng nghiêm nghị bảo Uyên nhi lui sang một bên. Nàng tiến ra giữa tảng đá, tay cầm thanh bảo kiếm, từ từ luyện từng thế một cho Uyên nhi xem.

Uyên nhi thông minh lạ lùng, tuy y chưa hề luyện qua kiếm pháp bao giờ, nhưng chỉ trông thấy một lần là nhớ liền, tuy chưa hiểu thấu tinh ảo của pho kiếm ấy ra sao, nhưng bảo y bắt chước diễn lại, y có thể biểu diễn ngay được.

Múa xong pho kiếm ấy, Vân Tuệ lại múa một lần nữa, nhưng lần này nàng múa nhanh hơn lần trước nhiều. Một lát sau, chỉ thấy nàng bị một làn kiếm quang bao trùm, rồi dần dần chỉ thấy một tòa núi bạc chứ không thấy người của nàng nữa.

Biểu diễn luôn một tiếng đồng hồ như vậy, Vân Tuệ bỗng thâu kiếm lại về mặt vẫn tự nhiên, tùm tùm cười đi tới trước mặt Uyên nhi.

Chưa bao giờ được trông thấy ai biểu diễn kiếm thuật tuyệt diệu như thế cả. Uyên nhi và thấy Vân Tuệ luyện xong pho kiếm ấy đã vỗ tay khen ngợi.

Vân Tuệ đắc chí, tay vuốt mái tóc, mặt thành khẩn nhìn Uyên nhi nói:

-Uyên đệ, tỷ rất cảm tạ hiền đệ đã tặng cho hai trái hạt châu. Chị ăn nó xong không những đả thông được Nhâm Đốc nhị mạch công lực cao hơn trước nhiều. Trước kia, tuy chị đã chịu khó khổ luyện mà không sao luyện được như ngày hôm nay. Mỗi lần tập nội công vì cương khí hộ thân không sao nghênh tụt được, hai mắt ánh nắng chiếu vào cứ đau nhức chịu không nổi. Đồng thời lần nào cũng vậy, luyện xong một pho kiếm là mồ hôi chảy ra như tắm, nhưng hôm nay thì khác hẳn.

Uyên nhi “ồ” lên một tiếng, rồi vừa cười vừa hỏi lại:

-Có thực không chị Tuệ? Nếu vậy, em đã ăn năm trái, chắc em học võ dễ hơn người khác phải không?

Vân Tuệ nghĩ giây lát mới đáp:

-Việc này chị không rõ lắm, nhưng chắc phải dễ hơn người khác. Chỉ tiếc hiền đệ không biết cách tập hợp điều thức, dùng chân khí của mình dẫn linh khí của những trái châu ấy đột phá huyền quan, như vậy hiền đệ mới thâu được sức mạnh của nó làm sức mạnh của mình. Nên chị bảo đáng tiếc là thế đấy. Bằng không công lực của đệ đã mạnh bằng chị rồi và khi luyện tập võ công thành công nhanh chóng không sao tưởng tượng được.

Nghe thấy Vân Tuệ nói vậy, Uyên nhi nản chí vô cùng, Vân Tuệ vội an ủi:

-Nhưng hiền đệ hãy còn ít tuổi, chỉ cần chịu khó luyện tập tới khi hiện đệ lớn bằng chị sẽ giỏi hơn chị nhiều. Vì linh khí của những trái châu đó vẫn ở trong người hiền đệ, rồi chị sẽ dạy đệ cách nghênh thần, điều khí khi Nhâm Đốc nhị mạch của đệ đã thông rồi lúc ấy sự tiến bộ của hiền đệ sẽ nhanh chóng vô cùng.

Uyên nhi nghe vậy mừng rỡ, nắm tay Vân Tuệ vừa nhảy vừa la lớn:

-Thích quá, chị Tuệ mau dạy em đi. Thế nào em cũng gắng công học tập. Chị không tin thử xem, em đã học múa kiếm rồi đấy.

Nói xong, y cầm lấy thanh kiếm của Vân Tuệ đi ra giữa tảng đá, đứng ngay chỗ Vân Tuệ đứng hồi nãy, rồi đứng thế từng thức một y bắt chước đúng hết pho kiếm của nàng vừa biểu diễn mà khua động.

Thoạt tiên, Vân Tuệ lại tưởng y là một đứa trẻ hiếu kỳ thích đùa, cố ý cầm thanh kiếm lên múa chơi dầy thôi. Ngờ đâu y lại múa đủ pho kiếm, không thiếu một thế nào, thức nào hết, và cũng không nhầm lẫn gì cả.

Vân Tuệ ngạc nhiên vô cùng rồi nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, cứ lặng lặng đứng xem Uyên nhi múa hết mười hai thức mà mình biểu diễn hồi nãy.

Mười hai thức kiếm đó trông bề ngoài tuy rất giản dị, nhưng đó là tâm huyết kết tinh cả một đời của Cô Độc Khách.

Hồi nhỏ Cô Độc Khách được dì nhân truyền thụ cho, kiếm thuật tuyệt học của các môn phái, khi tuổi già lão hiệp ẩn cư trong cù lao này, nhận thấy võ học của các môn phái tuy phái nào phái nấy đều có huyền diệu riêng nhưng vẫn còn nhiều khuyết điểm vì thế ông ta mới hợp kiếm pháp, chưởng pháp với nội lực của các nhà rồi mới tự sáng chế ra mười hai thức kiếm và mười hai thức chưởng và đặt cho hai pho đó một cái tên: Cô Độc Kiếm pháp và Cô Độc Chưởng pháp. Còn về mặt nội công thì hợp nhất nội công chính tông

của Phật Đạo hai nhà mà tạo ra tinh tủa điều tức và Thiên Địa Cương Khí. Tinh tủa điều tức đem chân khí vào người là căn bản điều nguyên, và cũng là căn bản của sự luyện tập môn Thiên địa cương khí.

Còn Thiên địa cương khí là đem chân khí vận ra ngoài hút tinh anh của trời đất vào trong người, hóa vô hình thành hữu hình, rồi lại hóa hữu hình ra vô hình. Khi luyện đến mức tuyệt đỉnh, chân khí của mình sẽ hội hợp với trời đất thành một, thần tới ý hội, ý tới khí theo, mồm mũi da thịt đều có thể thoát ra chân khí rồi kết tụ ở ngoài người. Lúc ấy có thể phòng thân cũng có thể phản chấn. Nếu dùng chưởng lực đẩy ra, chỉ khẽ phát động là đã thương được kẻ địch ngay, huyền diệu khôn tả.

Cô Độc Khách sáng tạo ra môn Thiên Địa Cương Khí, luyện tập không lâu thì bị kẻ thù đánh bị thương nặng và đã ngậm hờn xuống suối vàng.

Vân Tuệ luyện tập môn này mới được 7, 8 năm. Môn Thiên Địa Cương Khí phải học tập 30 năm trở lên mới thành công, ngờ đâu từ khi ăn được hai trái kinh châu. Nhâm Đốc nhị mạch đã thông, chỉ trong một đêm đã luyện tới mức dẫn chân khí kết thành một đám sương mù rồi, như vậy chẳng là một kỳ tích là gì?

Còn về hai môn kiếm thuật và chưởng pháp, tuy chỉ có mười hai thức thôi nhưng thức nào cũng tinh hoa vô thượng, nên rất khó lĩnh hội sự tinh ảo của nó.

Sáng hôm nay trong khi luyện tập không những nàng đã hoàn toàn thành công mà cả Uyên nhi cũng học được sơ bộ, như vậy nàng không kinh hãi, mừng rỡ sao được.

Chờ Uyên nhi luyện xong nàng vội chạy lại ôm vào lòng hôn hít một hồi, cảm động nói:

-Uyên đệ thông minh và tài ba thật. Hiền đệ có lẽ là thần đồng. Vừa mới học mà đã thành công đến như thế rồi.

Uyên nhi thấy Vân Tuệ khen ngợi mình như vậy ngượng vô cùng định nói vài câu khiêm tốn nhưng y nghĩ mãi không nói lên lời.

Vân Tuệ thấy y có vẻ ngượng liền cười khi, đỡ lấy bảo kiếm, ẩm y lên rồi nói:

-Đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta đi xuống ăn cơm đi.

Uyên nhi lẳng lặng gật đầu rồi gục đầu vào nàng. Vân Tuệ cười khanh khách rồi đi như bay, nhảy xuống dưới, đặt y xuống, và dắt tay đi vào trong khách sảnh. Lúc ấy trong sảnh đã có một người đàn bà trạc ngũ tuần đang quét dọn. Vân Tuệ vừa trông thấy người đàn bà đó liền lên tiếng gọi:

-Vú Triệu, dậy sớm thế! Vú xem, chú em mà tôi đã cứu ở ngoài bể vào từ hồi hôm, tên là Long Uyên, vú bảo có đáng yêu không?

Nói xong nàng lại giới thiệu với Uyên nhi:

-Đây là vú Triệu. Vú ấy đến đây làm đã mười mấy năm rồi. Chính vú ấy đã nuôi chị từ nhỏ đến giờ. Vú Triệu tốt lắm, sau này có việc gì, hiền đệ cứ nhờ vú làm giúp, thế nào vú cũng vui lòng. Có phải thế không vú Triệu?

Nàng quay lại vú Triệu mà hỏi như vậy.

Từ khi hai người bước vào khách sảnh đến giờ, vú Triệu ngẩng nhìn Uyên nhi không chớp, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Lúc này, vú ta thấy Vân Tuệ nói như vậy, vội chạy lại xoa đầu Uyên nhi tặc lưỡi khen ngợi và nói:

-Cậu bé này đẹp trai thật sao lại phiêu lưu đến chốn này thế? Có cậu ấy ở chung với chúng ta tiểu thư không còn buồn như trước nữa. Cậu bé đừng có sợ cứ yên tâm ở đây, có việc gì cậu cứ dặn bảo tôi, đừng có ngượng ngịu và phải coi đây là nhà của cậu.

Nói xong vú bỗng nghĩ tới một việc cất tiếng kêu ủa rồi tiếp.

-Sao tôi lại lảm cẩm như thế. Mãi nói chuyện quên cả tiểu thư và cậu bé đói bụng. Thôi, để tôi vào làm cơm trước. Cậu bé, cậu thích ăn gì bảo cho vú biết, để sau này vú sẽ làm cho cậu ăn. Vú đoán những món của vú làm ra thế nào cậu cũng ăn ngon lành lắm. Rồi cậu sẽ trắng trẻo mập mập như tiểu thư vậy.

Vú ta vừa nói vừa đi vào trong bếp, Vân Tuệ chờ Uyên nhi ngồi xuống mới bỏ kiếm vào bao, đem vào trong thư phòng cất đi. Nhưng khi nàng vừa vào tới cửa bỗng thấy cái hòm sắt hôm qua đem về vẫn còn nằm ở yên đó. Nàng vội hỏi Uyên nhi:

-Hôm này có phải đựng hành lý của hiền đệ không?

Uyên nhi lắc đầu rồi kể qua chuyện cái hòm sắt đó cho Vân Tuệ nghe và nói tiếp:

-Cái hòm sắt này lạ thật, trông nó một khối vậy, không sao mở được ra, không biết ở bên trong đựng gì! Chị Tuệ có cách nào mở ra không?

Vân Tuệ để cái hòm đó lên mặt bàn, xem kỹ lưỡng một hồi, nàng chỉ thấy cái hòm ấy dài chừng hai thước rưỡi, mỗi bề dày chừng một thước, chỗ giữa có một quai sách sắt, còn bốn xung quanh không có khe hở nào hết, trông như một khối sắt làm thành cái hòm ấy vậy.

Nhưng nếu bảo nó là một khối sắt, sao nó lại nhẹ như vậy?

Như thế hiển nhiên bên trong phải trống rỗng.

Nàng cầm cái hòm lên lắc thử, nhưng không nghe thấy bên trong có tiếng động gì cả, nàng tức giận vô cùng, dùng bảo kiếm rạch theo nắp hòm một vòng, bảo kiếm sắc bén, chỉ rạch một lượt như vậy đã mở được nắp hòm ra liền.

Uyên nhi đứng ở trên ghế liền giơ tay mở nắp hòm ra xem thì thấy chứa toàn những lá cây bằng sắt. Những lá cây ấy dài chín tấc, rộng bảy tấc rất mỏng xâu bằng hai sợi gân bò thành một chuỗi trông như những cánh hoa lê vậy.

Vân Tuệ cầm những lá sắt đó ra để lên trên bàn xoang. Nàng lại thấy bên dưới có một chuỗi miếng tre cũng xâu bằng gân bò. Những miếng tre đó cũng to bằng những miếng lá sắt vậy.

Uyên nhi lấy chuỗi miếng che đó ra thì thấy bên dưới còn một thanh đoản kiếm với một cái ống bạc. Y nhanh tay cầm lấy hai vật đó, nhưng y cầm thanh kiếm lên rồi rút mãi không rút ra được. Y tức giận cứ chạy quanh bàn hoài.

Vân Tuệ thấy vậy cười khúc khích, đỡ lấy thanh kiếm, nó chỉ dài độ hai thước ba tấc thôi.

Nhưng hình dáng rất cổ kính, cán và bao kiếm đều đỏ như màu máu, cán chỉ có ba tấc thôi, một bên khắc hai chữ “Đơn Huyết”, còn bên kia khắc bốn chữ “đơn tam tử trừ”.

Vân Tuệ bấm cái chốt ở dưới cán, rút lưỡi kiếm ra khỏi bao, nhưng mới rút ra độ một tấc, ánh sáng đỏ của thân kiếm đã chiếu sáng cả căn phòng.

Uyên nhi vỗ tay la lớn, Vân Tuệ cũng kinh ngạc hết sức, nhanh tay rút nốt kiếm ra khỏi bao. Ánh sáng kiếm không những làm sáng tỏ cả căn phòng, mà tia sáng cứ co giãn luôn. Nàng còn cảm thấy thân kiếm rung động hình như muốn bay đi vậy, nàng biết thanh kiếm này lâu năm đã thông linh không muốn để cho người giá ngự, nên nàng vội vận công dùng sức nắm chặt nó.

Uyên nhi không biết trời cao đất rộng thấy thân kiếm rung động hoài và thấy tia sáng của mũi kiếm co giãn luôn, có lúc dài tới nửa thước tưởng là trò chơi liền đưa tay sờ thử.

Ngờ đâu tay y chưa đụng tới. Vân Tuệ định quát bảo thì cán kiếm đột nhiên nảy mạnh một cái, đã rạch đúng đầu ngón tay Uyên nhi, máu chảy ra liền.

Uyên nhi với Vân Tuệ cùng kinh hoảng la lớn, Uyên nhi vội rút tay lại. Vân Tuệ cũng đột nhiên mất hết hơi sức.

Thanh kiếm dính một chút máu tanh, tia sáng ở đầu kiếm đột nhiên vươn dài ra. Nhân lúc Vân Tuệ cầm không vững, nó tự động giăng mạnh một cái nhảy ra khỏi tay nàng và bắn thẳng về phía Uyên nhi.

Vân Tuệ thất thanh la lớn.

Nàng vừa kêu vừa vươn tay ra dùng môn “Nhân quang túc ảnh” để bắt lấy thanh kiếm. Nhưng nàng không sao bắt nổi thanh kiếm ấy.

Uyên nhi đang kinh hãi và đau tay, bỗng thấy thanh kiếm nhắm mình phi tới càng sợ thêm, nhưng theo phản xạ vẫn giơ tay chảy máu lên đỡ. Không hiểu y làm thế nào mà lại nắm được cán kiếm.

Thanh bảo kiếm vừa lọt vào tay y, những tia sáng ở mũi kiếm bỗng biến mất, và sáng tỏa ra bỗng chuyển thành màu hồng xẫm, và cũng không thấy nó rung động sút ra khỏi tay của Uyên nhi.

Tất cả những chuyện xảy ra liên tiếp đó chỉ trong nháy mắt.

Vân Tuệ thấy mình không bắt nổi thanh bảo kiếm đã lo âu kinh hoảng hết sức, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã thấy sự thay đổi kỳ lạ đó. Quả là kỳ tích. Vì tuổi lớn hơn, công lực mạnh như thế mà nàng không chế ngự nổi thanh bảo kiếm. Trái lại Uyên nhi không biết võ công lại thu phục nổi, như vậy chả là kỳ tích là gì?

Nàng ngơ ngác giây lát, thấy ngón tay Uyên nhi vẫn còn chảy máu vội nói:

-Để chị đi lấy thuốc ra băng bó cho, đệ mau cất thanh quái kiếm này đi, đừng để nó chiems phải nơi khác, không phải là chuyện đùa đâu.

Nói xong nàng nhanh nhẹn đi vào trong phòng lấy thuốc và vải ra để băng bó cho Uyên nhi.

Vân Tuệ ra tới nơi thấy Uyên nhi không những không nghĩ gì đến vết thương đang chảy máu mà lại còn vui vẻ hai tay cầm cán kiếm cứ múa may quay cuồng hoài.

Nàng vừa thương vừa buồn cười và thán phục đứa trẻ bạo gan. Nàng tới gần cầm bao kiếm vào thân kiếm rồi để thanh bảo kiếm lên trên bàn. Nàng ngồi xuống ghế kéo Uyên nhi lại gần băng bó và cho y uống thuốc.

Sự thật vết thương không nặng lắm, tuy chảy khá nhiều máu nhưng ngón tay giữa chỉ bị sứt một chút da thôi.

Nàng băng bó cho Uyên nhi xong dặn bảo y phải cẩn thận đừng có nhúng tay bị thương đó vào nước và cũng đừng bỏ miếng vải nơi tay ra.

Uyên nhi vâng dạ và cầm thanh kiếm lên đùa nghịch.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi thích thanh kiếm như vậy liền khuyên bảo:

-Tiểu đệ, đừng có đùa nữa, đằng nào thanh bảo kiếm cũng là của đệ, chờ khi đệ học xong kiếm pháp, lúc ấy đem nó ra xử dụng có hơn không? Bây giờ đệ hãy còn nhỏ không nên nghịch những vũ khí sắc bén này. Để chiều nay, tỷ lấy trúc làm thành một thanh trúc kiếm cho tiểu đệ nhé, đệ có bằng lòng không?

Uyên nhi mừng rỡ vô cùng vâng dạ luôn mồm. Lúc ấy vú Triệu đã bưng cơm ra, trông thấy những đồ đồ trên bàn và những giọt máu tươi, vú kinh hoảng hỏi:

-Tiểu thư, tay của cậu bé làm sao lại bị thương như vậy?

Vân Tuệ kể rõ nguyên nhân cho vú Triệu, vú hoảng sợ miệng niệm phật rồi nói tiếp:

-Cậu phải cẩn thận mới được, tục ngữ có câu “Đao thương không có mắt” nhờ nó đâm vào chỗ khác có phải nguy tai không? Từ giờ trở đi cậu đừng có nghịch nữa nhé.

Nói xong, vú ta bày thức ăn lên bàn, cầm tay của Uyên nhi lên xem.

Ngờ đâu Uyên nhi không coi vết thương đó vào đâu cả, cười khúc khích nói:

-Vú Triệu, không sao đâu. Vú ngồi đây ăn cơm với chúng con nhé?

Vú Triệu thấy y không có vẻ gì đau đớn hết mới yên tâm và lắc đầu, rồi vú dọn cái hòm sang một bên lau chùi các vết máu và trả lời:

-Cậu ăn với chị trước, vú có việc bận lát nữa ăn cũng được.

Nói xong vú đi xuống bếp luôn. Uyên nhi liền ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nghịch chuỗi sắt mỏng. Y lật lên xem bỗng kinh hãi la lớn:

-Chị Tuệ, chị xem, trên miếng sắt có chữ.

Vân Tuệ vội để bát cơm xuống, cầm những miếng sắt nhỏ đó lên xem từng miếng một. Càng xem càng ngạc nhiên vì nàng không thấy một miếng nào có chữ cả, lại tưởng Uyên nhi đùa liền trách:

-Tiểu đệ đừng nói bậy, làm gì có chữ nào?

Uyên nhi chỉ ngay vào miếng sắt thứ nhất đáp:

-Miếng này chẳng có chữ là gì? Trên đó có đề bốn chữ “Đơn thư thiết quyển” sao chị lại bảo là không?

Vân Tuệ cúi đầu xem lại miếng sắt đó chỉ thấy đen nhánh, chứ không thấy một chữ nào cả.

Nàng không tin Uyên nhi trông thấy chữ mà mình lại không? Nàng lại gỡ miếng thứ hai xem thử lần nữa, nhưng cũng không thấy chữ nào hết. Nàng cau mày, nhìn Uyên nhi hỏi tiếp:

-Thế trên miếng này có chữ không?

Uyên nhi ngạc nhiên vô cùng, vội đáp:

-Có mà. Chị không thấy hay sao?

Vân Tuệ ngơ ngác lắc đầu, Uyên nhi chỉ tay vào những hàng chữ và lớn tiếng đọc:

“Đơn thư huyết kiếm, sản xuất từ đời Tần, tạm niêm phong trong hòm sắt, trầm xuống dưới đáy biển, khi nào nó ra đời được trông thấy mặt trời, nó sẽ làm rạng rỡ Thần Châu chấn vũ lâm”. Đây, chị không thấy sao?

Lúc này Vân Tuệ không thể nào không tin trên mặt những miếng sắt đó không có chữ, nhưng nàng rất lấy làm ngạc nhiên tại sao mình lại không trông thấy? Nàng ngơ ngác nhìn Uyên nhi bụng bảo dạ:

“Thằng nhỏ này cái gì cũng khác thường, chắc nó có lai lịch rất lớn, trên đơn thư có ghi rõ kiếm sản xuất từ đời Tần, người viết cuốn thư này để lại là một vị tiên tri nên ông mới đoán biết nó sẽ ra đời vào lúc này, đủ thấy người đó chẳng những thần thông quảng đại lại phải có duyên với Uyên nhi, bằng không những chữ ở trên miếng sắt chỉ mình Uyên nhi trông thấy?”

Người thời bấy giờ rất mê tín, vì Vân Tuệ không biết hai mắt Uyên nhi đã bơi nước trái kinh châu nên mới trông thấy rõ, nàng lại tưởng người để lại cuốn thư này làm bùa phép chỉ để mình Uyên nhi trông thấy những chữ ấy thôi.

Uyên nhi thấy Vân Tuệ cau mày suy nghĩ, không trả lời, cứ tiếp tục vừa ăn cơm vừa gỡ những miếng sau ra xem. Y thấy trong đó cũng nhiều miếng vẽ những hình người, y mừng rỡ vô cùng la lớn:

-Chị Tuệ, chị xem, trong này có hình người nữa.

Vân Tuệ thấy vậy, vừa ăn cơm vừa đáp:

-Tiểu đệ, chị không xem đâu, đệ xem một mình đi. Chị chắc cuốn bí thư này thế nào cũng là bí kíp võ công của một pho võ công. Người viết cuối thư này có ý trầm nó xuống biển và hình như ông ta đã biết thế nào tiểu đệ cũng lượm được, nhưng xem dụng ý của ông ta thì hình như không muốn để cho người khác học lõm, cho nên chữ trên đó người khác không sao thấy được, mà chỉ mình đệ thấy thôi. Như vậy, chúng ta là hậu bối, không nên trái ý của tiền nhân. Từ này trở đi, hiền đệ cứ theo hình vẽ trong đó mà học tập, sau này sẽ trở nên một vị đại anh hùng chứ không sai.

Uyên nhi mừng rỡ vô cùng, lại gỡ lại tờ đầu đọc kỹ thêm. Nhưng chỉ đọc được hai tờ Uyên nhi nói:

-Chị Tuệ, Đơn Tâm Tử tài ba lắm, võ công lợi hại không thể tả được.

Vân Tuệ sợ phạm phải cấm kỵ của người để lại cuốn thư đó. Nhưng nàng vẫn muốn biết lai lịch của cuốn thư ra sao, nên nàng nghe Uyên nhi nói vậy vội hỏi ngay:

-Đơn Tâm Tử là ai? Có phải là người để lại cuốn thư này không? Uyên đệ, mau kể lại cho chị nghe đi.

Uyên nhi mừng rỡ kể lại cho nàng nghe:

-Chị Tuệ phải, Đơn Tâm Tử chính là người để lại cuốn thư. Ông sinh ở thời Chiến Quốc, là đồ đệ của Lý Nhĩ, thủy tổ của Đạo gia, được Lý lão Tổ truyền cho cách luyện đơn, cương khí và kiếm thuật. Ông ta ở núi

Hàn tại Tê Lỗ. Khổ tâm tu luyện không biết bao nhiêu năm, mới luyện thành “Huyền Thiên Cương Khí” rồi lại biến hóa nó thành “Đơn Thiết Thần Công”. Ông đã dùng chân hỏa đơn điền huyết khí hợp với sắt thần của Hàn Sơn luyện thành bảo kiếm Đơn Huyết này...

Y chỉ vào thanh đoản kiếm trên bàn nói tiếp:

-Mục đích luyện thanh kiếm Đơn Huyết này không phải dùng để giết người, mà là muốn giết chết năm con nghiệt long tác quái ở miền Đông hải. Vì vậy sau khi luyện xong bảo kiếm, Đơn Tâm Tử liền rời Hàn Sơn đi thuyền ra biển tìm sào huyết nghiệt long, nhưng không ngờ năm con nghiệt long ấy rất lợi hại, ông đấu với chúng luôn ba ngày ba đêm vẫn không đả thương được con nào, suýt tý nữa ông còn bị chúng nuốt sống. Ông tức giận vô cùng liền lên một cái đảo hoang ở gần đó tái luyện kiếm pháp. Ông bắt chước cách đấu của các loài thú và nghiệt long, tạo nên “Đơn Huyết Đồ Long Thập Cửu Thức” rồi ông quay lại đấu với năm con nghiệt long ấy. Lần này ông đã thành công, ông giết sạch cả năm con nghiệt long một lúc. Sau đó ông lấy lệ châu và nội đơn của chúng đem về Hàn Sơn, dùng nội đơn đó phối hợp với linh dược luyện thành chín viên Xích Long Hoàn. Ông chỉ ăn hai viên đã có thể phi thăng thành tiên.

Nhưng trước khi ông thành tiên, vì không muốn mai một tuyệt học và linh dược của mình nên mới dùng những miếng sắt này ghi lại môn kiếm thuật đó, và dùng những miếng trúc để ghi lại thần Công, y thuật rồi đem Lệ Châu Kiếm Thư và hai pho sách đó niêm phong kỹ lưỡng vào trong hòm sắt và trầm xuống dưới đáy biển, mong sau này người có duyên nào mạo hiểm vớt hòm sắt lên lãnh hội được những di tích bên trong để tế thế cứu người.

Vân Tuệ nghe đến đó ngăn người ra và trong đầu óc tưởng tượng một người đấu với năm con rồng như thế nào. Nàng càng kính phục thêm nên nghiêm nghị nói với Uyên nhi tiếp:

-Uyên đệ đã lượm được hòm sắt đủ thấy phúc duyên của hiền đệ rất thâm hậu. Từ giờ trở đi hiền đệ phải cố gắng công học tập hai cuốn kỳ thư này. Như vậy mới không phụ lòng của Đơn Tâm Tử lão tiên bối.

Uyên nhi thấy Vân Tuệ nói thật trọng như vậy không dám cười nữa, cũng nghiêm nghị đáp:

-Chị Tuệ, thế nào em cũng nghe lời chị cố công học tập để sau này làm việc lớn và cũng để cho Đơn Tâm Tử lão tiên bối ở trên trời được vui mừng. Như vậy chị đã vui lòng chưa?

Vân Tuệ hớn hở gật đầu, cầm cái ống sắt bịt lên để vào mũi ngửi và hỏi:

-Có lẽ Lệ Châu và Xích Long đơn để trong này cũng nên. Trong bài tựa có nhắc đến cách dùng không?

Uyên nhi gật đầu đáp:

-Trong đó nói, Xích Long Đơn là một thứ thuốc nóng như lửa, cần phải luyện thành công sơ bộ Huyền Thiên Cương Khí trước, hiểu biết cách điều thức vận hơi rồi mới uống được nó. Bằng không sẽ bị hơi nóng thiêu chết ngay.

Nghe tới đó, Vân Tuệ đặt cái ống đồng bịt xuống. Uyên nhi thấy vậy suy nghĩ giây lát nói tiếp:

-Chị Tuệ, có phải chị đã biết cách vận khí điều hơi rồi không? Nếu vậy, chị hãy ăn một viên trước đi. Để đảm chắc ăn xong viên thuốc ấy, thế nào thành công cũng nhanh chóng hơn bây giờ nhiều.

Vân Tuệ nghe vậy cũng muốn dùng ngay, nhưng sau nghĩ lại vội đáp:

-Để chờ khi nào đệ luyện thành công môn Huyền Thiên Cương Khí đã, lúc ấy chúng ta cùng ăn một thể cũng chưa muộn. Thôi đừng nói chuyện nữa mau ăn cơm đi. Ăn xong chúng ta còn phải luyện võ công.

Uyên nhi cũng nóng lòng muốn tập võ trong cuốn Đơn Thư Thiết Quyền, nên y nghe vậy vội và mấy miếng ăn xong bát cơm ấy liền cầm đơn thư định mở ra xem tiếp.

Vân Tuệ vội ngăn cản và ôm hết Thiết Quyền, miếng trúc, ống sắt và bảo kiếm lên nói tiếp:

-Uyên đệ lại đây, chị đưa Uyên đệ vào thư phòng. Từ nay trở đi đệ ở trong đó, không những có thể nghiên cứu học tập hai bộ sách ấy mà lúc nhàn rỗi hiền đệ có thể xem sách trong thư phòng nữa.

Thư phòng ở phía bên trái của đại sảnh, đối diện với phòng ngủ của Vân Tuệ, Uyên nhi theo nàng vào trong, thấy phòng đó hai mặt Đông và Nam đều có cửa sổ lớn, ánh sáng đầy đủ, cảnh cửa sổ ó hai cái bàn, còn

sắt vách bên phía Tây có để một tủ sách lớn, trong đó có hàng nghìn cuốn sách đủ hết các loại, bên phía Bắc nơi giáp tường có một cái sập nhỏ bằng đá trên không có nệm chi hết.

Vân Tuệ để hai bộ sách bằng sắt miếng và bằng mảnh trúc lên trên bàn, để bảo kiếm liên trên đầu tủ bỏ ống sắt vào trong hộc tủ. Nàng vừa làm việc vừa nói:

-Uyên đệ, phòng này là phòng ngủ xưa kia của sư phụ chị, giờ tuy nhường cho đệ nhưng đệ không được nghịch ngợm. Nếu những sách nào có chữ khó hiểu, đệ cứ việc tra cứu cuốn “Thuyết văn Giải tự” trong tủ. Bằng không hiền đệ cứ viết vào giấy, để hỏi chị, còn các việc lật vật đã có vú Triệu làm hết.

Uyên nhi gật đầu vâng lời. Vân Tuệ đi ra bên ngoài một lát, lúc trở vào đã ôm chăn gối, màn chiếu vào và trải cho y hăn hơi mới đi ra luyện võ công. Uyên nhi tuy vẫn còn tính trẻ con hay nghịch ngợm nhưng trải qua mấy ngày sống gió, giờ đây nó đã già dặn hơn trước nhiều. Hơn nữa mới đọc Đơn Thư Thiết Quyển, y nhận thấy những võ công giống hệt những cái mà mình đã từng mơ ước, nên y mừng rỡ vô cùng, chỉ muốn đọc hết ngay trong chốc lát.

Vì vậy mà y càng đứng đắn thêm, một mình lặng lẽ đọc hai cuốn sách ấy.

Y thành kính ngồi ở trước bàn, lật qua bài tựa bắt đầu xem từ bài chính. Trang thứ nhất của bài chính tên là “Huyền Thiên Cương Khí nhập môn”. Những chữ trong đó rất khó hiểu, tuy có một bức hình vẽ tọa công để dạy cách luyện tập, nhưng y cũng không sao biết rõ được.

Thế rồi cứ lớn tiếng đọc cho thuộc lòng.

“Bế mục minh tâm tọa (nhắm mắt tĩnh tâm ngồi)”

“Ốc cổ nghênh tư thần (nắm cho vững tinh thần và tư tưởng)”

“Minh sử tam thập lục (hai hàm răng ba mươi sáu chiếc cùng để lộ)”

“Song thủ bảo Côn Luân (hai tay ôm như hình núi Côn lân)”

“Tả hỷ minh thiên cổ (hai tay nắm như gỗ trống trời)”

“Tạo hóa đoạt càn khôn (sự thành công của tạo hóa thắng cả trời đất)”

Bài khẩu quyết nhập môn ấy rất dễ học thuộc, Uyên nhi chỉ đọc hai lượt đã thuộc liền, nhưng y không hiểu nghĩa những danh từ như Côn Luân, Thiên cổ, Càn Khôn... Vjif những chữ đó không những y chưa học qua bao giờ mà cũng không hề nghe ai nói tới.

Y rất thất vọng, thở dài một tiếng, bỏ cuốn sách sang bên, lại giở cuốn viết trên những miếng tre ra xem, thấy chữ viết trên đó viết theo lối chữ triện, nhưng lối chữ này không làm khó dễ được y vì khi ở nhà y đã được bác tám dạy cho.

Y thấy trang thứ nhất chỉ viết có bốn chữ “Thần Nông Y Giản”. Trang hai thì chữ viết rất nhỏ, tuy bên trong có vẽ cả hình những cây thuốc nhưng cuốn này y dễ hiểu hơn.

Uyên nhi đọc từng chữ từng câu một. Vì dễ hiểu nên y thích lắm. Đến giữa trưa, y đã đọc được một phần tư rồi.

Vân Tuệ vào phòng gọi y ra ăn cơm. Trong bữa ăn y đem những chữ khó hiểu trong bài khẩu quyết nhập môn ra hỏi. Vân Tuệ nhất nhất giải đáp những câu đó cho Uyên nhi nghe.

Chiều hôm đó y lại quay trở vào trong thư phòng nghiên cứu cuốn Đơn Thư Thiết Quyển, quả nhiên thấy dễ hiểu hơn trước nhiều.

Thế rồi từ ngày thứ hai trở đi, mỗi ngày hai lần, Uyên nhi luyện môn Huyền Thiên Cương Khí nhập môn, còn những thì giờ khác thì y nghiên cứu Thần Nông Y Giản và các sách để trên kệ.

Vân Tuệ thấy y chăm chỉ như vậy, cả ngày không bước ra ngoài cửa, và cũng không thích đùa nghịch gì cả, trong lòng vừa thương lại vừa yêu mến. Nàng thường dẫn y đi quanh cù lao để du ngoạn.

Đồng thời, nàng lại giới thiệu cho y quen biết mười mấy nhà nông ở đó, bảo y lúc nào cần đi dạo cứ việc kiếm những trẻ ở đấy đùa giỡn cho vui, nhưng tánh Uyên nhi lạ lẫm, suốt ngày chỉ thích đọc sách chứ không đi đâu cả.

Ngoài ra y lại chăm chỉ luyện võ chứ không thích du hí một cách vô ích và cũng không nghĩ gì tới việc trở về nhà y nữa.

Mười ngày sau, y đã bắt đầu luyện tập được tinh tọa điều tức. Phương pháp này chia làm năm bộ như sau: Chính khu, điều thức, không tâm, chỉ niệm và thủ khiếu.

Vân Tuệ giải thích cho y nghe thế nào là không tâm và chỉ niệm nhưng chỉ cần giảng giải một lần là y hiểu ngay.

Thế rồi, mỗi ngày y tĩnh tọa một thời gian. Một tháng sau, y mới luyện tập tới mức ngồi yên không nghĩ ngợi một tí gì trong một tiếng đồng hồ. Còn thủ khiếu là gì? Thủ khiếu là tập trung sức chú ý vào bất cứ một yếu huyết nào ở trên người. Trong người có nhiều yếu huyết lắm, người mới học phần nhiều tập trung vào trong yếu huyết Đôn Điền trước rồi lên dần cho tới khi luyện lên đến yếu huyết Bách Hội ở trên đỉnh đầu mới thành công.

Thời giờ thấm thoát như thoi đưa, thoáng một cái mà đã ba tháng. Trong ba tháng đó Uyên nhi và Vân Tuệ suốt ngày gần gũi nhau, hai người đã nảy nở một tình cảm rất sâu đậm. Tuy mỗi người luyện tập ở một nơi, nhưng lúc nào nàng cũng quan tâm đến sự luyện tập của Uyên nhi. Nàng không những giảng giải những chữ khó hiểu cho Uyên nhi nghe mà còn làm hết việc vặt cho y nữa. Chứ không chịu để vú Triệu làm. Nàng lấy lý do là vú Triệu tuổi đã già làm việc không được nhanh nhẹn và cũng không nên làm việc quá nhiều như thế.

Sự thật thì nàng quá yêu Uyên nhi và trong lòng nàng đã nảy sinh tình yêu như một người mẹ mà không hay. Còn Uyên nhi không những rất yêu chị Tuệ mà còn rất tôn kính nàng. Y coi nàng như sư phụ vậy cho nên nàng bảo gì y cũng tuân theo không dám nói nửa lời.

Trong ba tháng đó, Uyên nhi tiến bộ kinh người. Y đã hoàn thành nhập môn và đã bắt đầu luyện đến môn thứ hai. Môn thứ hai là lấy thần dẫn độ khí và cũng là thuật vận khí. Theo trong Đơn Thư Thiết Quyền giải thích thì trong thân thể người ta chia làm lục quan, mỗi quan có sáu từng.

Như vậy, có tất cả là ba mươi sáu lớp, lúc phá quan phải thuận tiền, hậu, thượng, hạ, tả, hữu tuần tự nhi tiến, xông phá từng lớp một, phải tốn tất cả hai trăm mười sáu ngày mới xong.

Từ khi Uyên nhi ăn kinh châu, linh khí của những trái kinh châu đã đột phá hộ y sáu mạch quan khẩu. Nên khi y luyện tập môn này chỉ hơi vận khí là đã qua ba mươi sáu tầng lớp.

Mừng rỡ vô cùng vội chạy ra báo cho Vân Tuệ hay, Vân Tuệ cũng ngạc nhiên, vì môn nội công này người khác phải tập đủ hai trăm mười sáu ngày mới thành công, mà y chỉ tập có một buổi sáng đã thành công. Sau nàng mới nghĩ ra là y được những trái kinh châu trợ giúp.

Nhưng vì thận trọng, nàng dặn bảo Uyên nhi vẫn phải luyện đúng hai trăm mười sáu ngày. Nàng lại sợ y không chịu nghe lời lên học môn thứ ba liền đem cuốn Đơn Thư Thiết Quyền đó vào trong phòng mình để y khỏi sao nhãng luyện tập.

Thời giờ vẫn đi như thoi đưa, hết mùa Đông tới mùa Xuân, khi Uyên nhi và tập đủ số ngày thì đã tới đầu mùa Hạ rồi. Trong gần một năm trời đó y nhất tâm nhất trí luyện phương pháp điều thức của Huyền Môn Cương Khí, và đã tinh xảo tột độ. Đồng thời y cũng cao lên rất nhiều, đầu y đã tới tai của Vân Tuệ rồi. Y lớn không sao, nhưng chỉ tội nghiệp cho Vân Tuệ cứ phải may quần áo cho y luôn.

Y thấy chị Tuệ bận rộn như vậy trong lòng không yên chút nào, nên y vẫn thường đề nghị với nàng nên may lớn hơn một chút để khỏi phải may luôn như vậy.

Mùa hè năm sau, Vân Tuệ đếm đốt ngón tay mới hay đã đến ngày phải luyện tập tới pho võ công thứ hai, nên nàng đem cuốn Đơn Thư Thiết Quyền trả cho Uyên nhi và bảo tự xem lấy. Thế là Uyên nhi lại bắt đầu tập luyện chương thứ ba.

Nội dung của chương này phức tạp vô cùng, bên trong chia ra làm nội, ngoại và Khinh ba bộ, và cần phải luyện tập cả ba một lúc, nội công tức là Huyền Thiên Cương Khí. Mỗi ngày phải luyện hai tiếng đồng hồ, hai giờ đó là giờ tý và ngọ, luyện cho tới khi nào máu thịt dung hòa với nhau và muốn dồn cương khí tới đâu cũng được, khiến bắp thịt rắn như gang thép và có thể làm cho mềm như bông lúc ấy mới gọi là hoàn thành. Muốn có thành tích như trên phải mất mười năm mới có thể thành công được. Vì vậy cuối chương tác giả có dặn lúc bắt đầu học phải uống một viên Xích Long Hoàn.

Còn ngoại công là một pho chiêu pháp này có cả thủy bẩy thức, mỗi thức ba thế, cộng tất cả là hai mươi mốt thế.

Về mặt khinh công có ba thân pháp, một là Tùy Ba Trục Lưu (theo gió đuổi dòng), hai là Phục Điều Chu Phong (nằm phục xuống đất đuổi gió), thứ ba là Thiên Cơ Bộ (bước đi thiên cơ).

Hai thân pháp đầu là dùng để chạy nhảy, còn Thiên Cơ Bộ là dùng để khi đối nghịch phối hợp với Huyền Thiên Chiêu.

Ngày hôm đó Uyên nhi học thuộc lòng khẩu quyết xong, liền mời Vân Tuệ vào để cùng uống Xích Long Hoàn.

Từ khi ăn kinh châu tới giờ, một năm nay võ công, nội lực của Vân Tuệ gia tăng gấp bội. Thiên Địa Cương Khí của nàng đã luyện tới sáu thành hỏa hầu, nên nàng không uống Xích Long Hoàn nữa mà muốn để cho Uyên nhi dùng.

Ngờ đâu Uyên nhi nhất định không chịu, bắt Vân Tuệ phải uống với mình một viên. Vân Tuệ không nỡ phạt lòng Uyên nhi nên đành nhận lời. Uyên nhi cả mừng lấy cái hộp sắt ở trong học tủ ra.

Hộp sắt vừa dẹt vừa dài, chưa hề được mở bao giờ, Uyên nhi lấy hộp ấy ra rồi dùng dao nhỏ nạo hết sáp niêm phong ở hộp đi, vừa mở nắp ra trong phòng đã sáng hồng.

Trong hộp đó có xếp mười hai hạt châu to bằng trái long nhãn trong đó có năm hạt ánh sáng lóe ra làm chói mắt Uyên nhi và Vân Tuệ. Còn bảy viên kia cũng màu đỏ nhưng vì có bao sáp bọc ngoài nên không có ánh sáng tỏa ra.

Uyên nhi biết những trái có sáp bọc ngoài mới thật là Xích Long Hoàn, còn những cái có ánh sáng tỏa ra là Xích Long Lệ Châu, chỉ là vật báu dùng để xem chứ không ăn được. Y lấy một viên thuốc và một hạt châu đưa cho Vân Tuệ, còn y thì lấy mười viên thuốc ra để sửa soạn ăn.

Vân Tuệ cầm hạt châu lên coi, hình như trong hạt châu có hình bóng một con rồng xanh và trông giống như nó còn sống trong hạt châu vậy. Nàng thích thú lắm bỏ luôn hạt châu đó vào trong túi, Uyên nhi liền dục nàng uống thuốc.

Hai người cùng bóc bao sáp ra, mùi thơm tỏa ngào ngạt cả căn phòng. Hai người đều khen ngợi thầm và cho vào miệng rồi xếp vòng tròn đều thức ngay.

Hai người cùng cảm thấy Xích Long Hoàn vào đến cổ họng đã tan liền theo nước bọt chảy xuống đơn điền và hóa thành một luồng hơi nóng như thiêu. Hai người không dám trì hoãn vội chuyển vận chân khí đưa luồng hơi nóng đó vào trong các kinh mạch.

Hai người tựa như ngồi ở trong lò lửa, khó chịu hết sức, cả hai nghiêng răng mím môi cố gắng chịu đựng, lát sau hơi nóng dần phát tiết ra ngoài, mồ hôi đổ ra làm quần áo ướt đầm như tắm.

Trải qua không biết bao lâu, hơi nóng dịu dần, quần áo cũng khô hẳn. Hai người từ từ thức tỉnh, cảm thấy chân khí trong người dồi dào vô cùng, mắt sáng đầu óc minh mẫn, nhẹ nhõm và kinh lực mạnh vô cùng.

Uyên nhi nhìn Vân Tuệ lè lưỡi một cái và xuống đất trước. Ngờ đâu, vừa cử động các khớp xương liền kêu “lộp bộp”, như bắp rang vậy. Y rờ tay vào sau lưng với dưới mông mới hay áo quần đã nứt một đường dài.

Vân Tuệ cười khì rồi đứng dậy, ngờ đâu nang cũng vậy, nhưng may thay áo và váy nàng khá rộng chứ không như áo quần của Uyên nhi. Nhưng nàng cũng hổ thẹn đến hai má đỏ bừng.

Uyên nhi cười khanh khách. Vân Tuệ lờm y rồi chạy thẳng về phòng, thay đổi áo trong xong thì đã thấy Uyên nhi mặc bộ quần áo chật ních chạy vào mặt méo mó như khóc nói với mình rằng:

-Chị Tuệ áo em chật rồi biết làm sao đây.

Vân Tuệ kinh ngạc vô cùng nhìn y một hồi, rồi lại nhìn mình mới hay cả hai đã cao lớn hơn nhiều. Nàng bụng bảo dạ: “Xích Long Hoàn công hiệu thực!”

Nghĩ đoạn nàng an ủi Uyên nhi:

-Không sao, chị cắt cho hiền đệ bộ quần áo mới liền. Đệ cứ ra ngoài chơi một chút là sẽ có đồ mới ngay.

Uyên nhi vâng lời đi đến cạnh nàng đo thử xem. Y cả kinh la lớn:

-Chị Tuệ sao chị cũng lớn nhiều như thế? Bằng không sao em cũng chỉ cao đến tai chị thôi?

Vân Tuệ nhu mì vừa cười vừa vỗ vai Uyên nhi nói:

-Chả lẽ chỉ có mình hiền đệ được phép lớn còn chị không được lớn hay sao?

Uyên nhi giang tay ôm ngang lưng nàng, rúc đầu vào lòng nàng nũng nịu:

-Đệ có cảm chị lớn đâu? Đệ chỉ kinh ngạc sao hai chúng ta lại lớn nhanh như vậy?

Vân Tuệ thấy y nói nhưng thế bỗng trào dâng một cảm giác lạ mà từ xưa tới nay nàng chưa cảm thấy bao giờ. Bỗng hai má nàng đỏ bừng, vội đẩy Uyên nhi ra và bảo đừng nói nữa.

Uyên nhi rút đầu lè lưỡi ngậy thơ vội chạy ra ngoài.

Vân Tuệ ngăn người giầy lát mới bắt đầu cắt áo cho Uyên nhi.

Từ đó trở đi Uyên nhi quyết tâm luyện chương thứ ba của Đơn Thư Thiết Quyền, tới đúng một năm y học xong võ công của chương này.

Trong suốt một năm đó chỉ có buổi sáng là y ở trong nhà thôi, còn những giờ khác y đều ở bên ngoài luyện tập, vì luyện khinh công với chưởng pháp phải luyện ở chỗ rộng, cho nên tảng đá lớn sau nhà là chỗ y với Vân Tuệ hàng ngày tới luôn.

Nửa năm đầu tuy hai người cùng khổ luyện một chỗ, nhưng mỗi người luyện riêng một môn võ công.

Nửa năm sau muốn để Uyên nhi lãnh hội được tinh túy của chưởng pháp, Vân Tuệ thường đối chiêu với y. Hai người không đấu thì thôi, đã đấu ít nhất cũng phải đấu trên hai tiếng đồng hồ mới xong.

Uyên nhi thông minh tuyệt thế, trí nhớ đặc biệt rất lâu, nên chỉ đấu với Vân Tuệ hai lần đã nhớ hết những thế võ liền. Vì vậy nửa năm sau đó không những đã luyện được hai pho Huyền Thiên Chưởng và Thiên Cơ Bộ tới mức xuất thần nhập hóa, y còn học lõm được khá nhiều võ công của Vân Tuệ nữa. Nhưng Vân Tuệ cũng không thiệt thòi gì cả, vì Uyên nhi nài ép nàng phải theo học Huyền Thiên Chưởng và Thiên Cơ Bộ. Nhưng vì Vân Tuệ chưa luyện Huyền Thiên Cương Khí nên dù học Huyền Thiên Chưởng nhưng không sao giỏi hết được mười thành công lực như Uyên nhi. Còn Thiên Cơ Bộ thì huyền diệu và nhanh như điện, luyện hết môn này không những có thể tấn công kẻ địch, mà còn có thể tránh được hết thế công của địch nữa. Nhưng nói về công lực tuy Uyên nhi đã luyện được bảy thành hỏa hầu của môn Huyền Thiên Cương Khí nhưng so với Thiên Địa Cương Khí của Vân Tuệ thì vẫn còn kém một chút.

Mùa hè hai năm sau, lúc ấy Uyên nhi đã lên chín, nhưng y chóng lớn nên đã cao lớn như một thanh niên mười bảy. Đồng thời về mặt võ công y đã luyện tới mức mà nếu lúc này y hành đạo giang hồ, tuy chưa thể bắt bại nhưng cũng đã thuộc vào hàng đại cao thủ võ lâm rồi. Vì y chưa đấu với người thứ ba nên y chưa biết công lực của mình tiến bộ đến mức nào.

Uyên nhi bắt đầu luyện tới chương thứ tư của Đơn Thư Thiết Quyền, còn Vân Tuệ vẫn luyện Thiên Địa Cương Khí, chương thứ tư là chương cuối cùng của cuốn sách và cũng là tinh hoa của toàn thư, gồm: Đơn Thiết Thần Công, Đơn Tâm Đồ Long Thập Cửu Thức kiếm pháp, còn Phi Long Cửu Thức khinh công dùng Đơn Thiết Chỉ và Đơn Thiết Chưởng làm phụ.

Hồi trên đã nói Đơn Thiết Thần Công là Đơn Tâm Tử biến hóa Huyền Thiên Cương Khí mà sáng tạo thành, lợi hại vô cùng, không những có thể luyện thành Kim Cương Bất Hoại mà còn có thể khiến chân khí bản thân hóa vô hình thành hữu hình, và còn luyện thành nội đơn to bằng hạt đậu phun ở trong mồm ra hay tự phát ra đầu ngón tay hoặc gan bàn tay muốn thu hay phát tùy theo ý muốn của mình, dùng nội công ấy

đả thương người cách xa mình mười trượng kẻ địch sẽ chết mà không hay. Không khác gì một ám khí sống vậy.

Còn Đơn Thiết Chỉ với Đơn Thiết Chưởng là võ công phụ cho Đơn Thiết Thần Công, lúc thần công chưa luyện thành được sử dụng thay thế. Chỉ phong và chưởng lực đó cũng có thể đả thương được người cách xa mười thước.

Đơn Tâm Đồ Long Thập Cửu Thức kiếm pháp với Phi Long Cửu Thức là Đơn Tâm Tứ sáng chế ra là dùng để giết năm con nghiệt long kia, cho nên hai pho kiếm pháp và khinh công này không những lợi hại nhanh nhẹn đồng thời ở trên cũng có thể xoay chuyển để tấn công kẻ địch.

Vì thế mà Uyên nhi phải khổ luyện hơn một năm trời mới thành công, nhưng nói ra rất tội nghiệp vì y thấy mãi không tiến bộ chút nào.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi ngày đêm khổ luyện mà tiến bộ lại rất ít như thế trong lòng cũng ái ngại hộ, nàng biết thần công ấy không những khó luyện mà phải tốn rất nhiều chân khí chân lực, nếu quá mệt nhọc không những vô dụng, trái lại còn gặp phải kết quả ngược lại là khác.

Vì thế nàng bắt Uyên nhi phải uống thêm một viên Xích Long Hoàn nữa và khuyên y không nên dụng công quá sức như vậy, vì dụng công quá sức chỉ có hại chứ không có lợi gì cả.

Cũng vì thế mà nàng đã lập một chương trình cho y học tập, không những bắt y mỗi ngày phải luyện tập thần công mà còn học cả điển cổ, và học vẽ nữa.

Học vẽ phải có tài mới thành, bằng không học đến trăm năm cũng không đạt công trạng gì.

Uyen nhi là người kỳ tài tuyệt thế mấy năm nay y đã học hết nghìn cuốn thư ở trong tủ sách của Vân Tuệ, tuy không thể thuộc lòng hết nhưng cũng biết đại khái, hết nội dung. Thi từ ca phú môn nào y cũng hiểu cả.

5. Diệt Kinh Ngư Bị Lôi Vào Tử Địa

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hết năm này qua năm khác. Năm đó Uyên nhi đã mười ba, chàng không những cao hơn Vân Tuệ một chút mà cử chỉ, hình dáng cũng thay đổi rất nhiều.

Uyen nhi không còn là trẻ con nữa, chàng đã trở nên một thư sinh tao nhã, ăn nói văn vẻ, cử chỉ khuôn phép. Tất cả những võ công ở trong Đơn Thư Thiết Quyền chàng đã học hết, chỉ còn kém hỏa hầu thôi.

Nếu chàng ở trên đại lục mà có sư phụ trách nhiệm võ công của chàng, thể nào ông cũng gặt đầu hài lòng mà cho chàng hạ sơn đi hành hiệp trên giang hồ học hỏi kinh nghiệm rồi, nhưng không may cho chàng vì chàng không có sư phụ mà chỉ có chị Tuệ thôi.

Tuy vậy, chị Tuệ cũng như là thầy, là bạn, và cả là mẹ trông nom chàng, thương yêu chàng.

Vân Tuệ cũng biết công lực của Uyên nhi có thể một mình hành tẩu giang hồ, nhưng nàng không cho đi, viện lý do chàng hãy còn ít tuổi.

Còn Vân Tuệ tuy năm đó nàng đã gần đôi mươi, bề ngoài trông trẻ trung như một cô gái nhỏ mười lăm mười sáu tuổi thôi.

Nhưng bên trong nàng đã phát triển và càng lớn càng đẹp, nhất là thân hình nàng, ai trông thấy cũng phải đem lòng yêu mến ngay. Nàng có bộ tóc vàng ngà, có đôi mắt xanh lại thêm da trắng như ngọc, như ngà, ai trông thấy cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Nàng luyện Thiên Địa Cương Khí đã tới mức chín thành hỏa hầu, hiện giờ có một điều duy nhất nàng chưa làm nổi là chưa thể khiến chân khí chuyển hóa thành vô hình được. Cho nên mỗi khi luyện tập chân khí của nàng đều dồn ra như mây, bao trùm khắp mình mẩy tựa như đi trong mây vậy.

Đầu mùa hè năm ấy, đồ dùng trong cù lao đã hết sạch, vì võ công của mình đang tập tới mức quan trọng, không sao bỏ dở mà đi được, nàng đành phải sai một ông già tên là Lý Thất, xưa kia vẫn theo sư phụ nàng vào Trung Nguyên phụ trách đi mua vật dụng cần dùng.

Lý Thất vâng lệnh, mang theo con trai là Lý Thu biệt hiệu là Tiểu Hắc Thủ đi cùng. Nhân lúc đêm khuya, nước thủy triều rút, thủy động mở ra, hai cha con đi bằng thuyền đặc biệt của cù lao, chui qua cửa động ra ngoài luôn. Chiếc thuyền đặc biệt của cù lao cũng khác thường, thân thuyền dài ba trượng mà bề ngang chỉ có tám thước, đáy thuyền lại bọc sắt, cứng rắn lạ thường nên không sợ va chạm phải đá ngầm hay bất cứ một vật gì.

Vì phải đi qua thủy động nên cột buồm của chiếc thuyền đó có thể gỡ ra để nằm xuống được, Lý Thất vẫn thường lái chiếc thuyền này vào ra luôn nên y rất thuộc đường lối của cù lao này. Tuy đêm khuya mà y lái không va chạm một tảng đá nào hết. Nhưng y vừa ra khỏi khu đá ngầm, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng rào rào, thân thuyền bỗng bị nâng lên trên không rồi bị nước đẩy cho thuyền úp xuống. Lý Thất thấy vậy kinh hoảng vô cùng, vội nắm tay con nhảy ra ngoài thuyền.

Hai cha con Lý Thất vừa nhảy khỏi thuyền thì thuyền liền bị lật úp. Y biết vùng đó có nhiều cá mập và cá lưỡi cưa, hễ bị chúng đớp phải không chết cũng bị cụt chân hay cụt tay. Vì vậy y không kịp xem tại sao thuyền lật úp vội lôi tay con bơi vào một tảng đá ở chỗ gần nhất, ngờ đâu, mới bơi được nửa đường đã nghe phía sau có tiếng kêu như long trời lở đất, hai cha con liền bị nước cuốn trôi về sau tức thì.

Lúc ấy y mới quay đầu lại nhìn. Dưới ánh sáng trăng, chỗ cách xa y chừng ba trượng, có một con cá kinh nhô lên to như một quả núi nhỏ, mồm nó có thể nuốt chửng được một ngôi nhà nhỏ, nó đang hút nước vào nên cha con y mới bị lôi ngược ra như vậy.

Y thất kinh hoảng đến mất cả hồn vía, mồ hôi lạnh toát ra, vội kêu la cầu cứu. Nhưng y kêu khan cả cổ và hết sức bơi ra xa cũng không sao thoát khỏi chốn nguy hiểm đó. Nhưng khi y đã hết hy vọng, và yên chí thế nào cũng bị trôi vào miệng cá thì bỗng nghe một tiếng quát vang, rồi một đạo hồng quang làm lóa mắt y. Đạo hồng quang đó, như một cái cầu vồng, nhanh khôn tả, chỉ trong nháy mắt bắn trúng vào mắt con cá kinh.

Con cá kinh bị thương vội ngậm miệng lại và lặn vội xuống biển sau tiếng “sầm” thật lớn.

Hai cha con Lý Thất đang kinh hoảng, chưa kịp nhận rõ chuyện gì xảy ra, thì lại thấy có một sức hút mạnh lôi về phía trước.

Nhân đó Lý Thu vội bơi vào tảng đá gần bờ. Khi hai cha con bò được lên trên tảng đá thì thấy một bóng người đứng sẵn trên đó. Cả hai cha con vội quỳ xuống vái lạy và khấn vái thầm.

Bóng người trông thấy hai cha con y khấn vái như vậy vội đỡ dậy và hỏi:

-Lý đại thúc làm sao thế? Cháu là Uyên nhi đây mà? Vừa rồi...

Chàng chưa nói dứt, đột nhiên đằng sau đã có tiếng động. Một bóng trắng từ trên không hạ xuống, chưa đáp xuống đã cất tiếng hỏi:

-Uyên đệ không việc gì đấy chứ?

-Chị Tuệ, chị đã tới đây à? Em không việc gì, chỉ có Lý đại thúc với Lý Thu bị hoảng sợ một phen thôi.

Thì ra người mới tới đó là Vân Tuệ. Nàng vừa phi thân xuống cạnh Uyên nhi đã quan sát xem chàng có việc gì hay không? Nàng thấy rõ chàng ta quả thực vô sự nên mới yên tâm. Nàng liền nói với Lý Thất:

-Lý đại thúc, câu chuyện đầu đuôi ra sao?

Hai cha con Lý Thất đột nhiên thấy Vân Tuệ và Uyên nhi ở trên trời giáng xuống đã kinh hoảng đến ngẩn người, quên cả sự kinh hiểm vừa rồi. Lý Thất nghe Vân Tuệ hỏi như vậy, hai hàm răng vẫn còn run cầm cập, rồi kể những chuyện vừa qua cho Vân Tuệ và Uyên nhi hay.

Vân Tuệ nghe nói kinh ngạc vô cùng, liền cau mày lại định lên tiếng hỏi thì Uyên nhi đã dùng giọng mũi kêu “ừ” một tiếng và nói trước:

-Con cá kinh này đáng ghét thực! Sáu bảy năm nay nó vẫn bơi quanh đây. Bây giờ nó lại đem theo thanh Đơn Huyết của đệ đi nữa. Đệ phải nghĩ cách giết chết nó lấy lại thanh kiếm mới được.

Vân Tuệ nghe nói, thở dài vội hỏi:

-Hiền đệ định đi đâu tìm kiếm? Bây giờ trời tối như thế này, nếu nó lặn xuống đáy biển thì biết làm sao mà kiếm được?

Uyên nhi cứ tưởng lúc đó không phải là trời tối, nghe nàng nói vậy ngạc nhiên vô cùng , vội hỏi:

-Chị Tuệ, bây giờ trời sáng... chị không thấy gì ư?

Vân Tuệ nghe nói rất ngạc nhiên vội hỏi:

-Cái gì? Ngoài mười trượng tối không thấy gì hết, sao đệ bảo là trời sáng?

Uyên nhi vỗ đầu lẩm bẩm:

-Trời! Sao hai mắt của ta lại thấy sáng vậy kia?

Cha con Lý Thất thấy chàng nói như vậy kinh hãi, họ tỏ vẻ hoài nghi nhìn Uyên nhi.

Uyên nhi rất thông minh, trước kia cứ tưởng nơi đây xưa nay không có trời tối nhưng giờ nghĩ lại những việc xưa nay mọi người trên đảo đã làm. Lại nhớ kỹ lại cuốn Thần Nông Y giản thấy có ghi công dụng các thứ thuốc thế nào, chàng mới tỉnh ngộ. Sở dĩ mình trông thấy ban đêm như ban ngày là vì mình đã bôi nước của “kình châu” vào mắt nên... Chàng đang định nói cho Vân Tuệ hay thì ngoài trăm trượng con cá kình khổng lồ lại xuất hiện.

Chàng thấy đầu nó rung động mạnh làm cho nước xung quanh nổi sóng, ngọn sóng nào cũng cao như núi, không khác gì trời long đất lở.

Vân Tuệ và hai cha con Lý Thất tuy không trông thấy rõ nhưng tai vẫn nghe, nhất là cha con Lý Thất lại càng hoảng sợ thêm, có rung lắc bầy như hai cái lò xo vậy.

Uyên nhi thấy bảo kiếm Đơn Huyết của mình vẫn còn cắm ở trong mắt con cá kình, hồi hộp hết sức, chỉ sợ nó rung như vậy kiếm của mình sẽ rút xuống dưới đáy bể. Lúc ấy, khó mà mò thấy được thanh thần kiếm ấy nữa. Chàng không nghĩ ngợi gì hết định nhảy luôn xuống bể để lấy lại thanh kiếm, ngờ đâu bị Vân Tuệ nắm chặt lấy cánh tay hờn giận nói:

-Hiền đệ định đi đâu thế?

Uyên nhi biết nàng không muốn mình mạo hiểm; nghe hỏi, chàng đành phải ngừng chân lại, chăm chú nhìn con cá kình, rồi đáp:

-Chị Tuệ hãy về nhà trước! Chị về lấy thuyền ra đây đón Lý đại thúc và Lý đại ca về. Còn tiểu đệ ở đây nghĩ cách trục chiếc thuyền lớn kia lên để cho Lý đại thúc còn dùng nó đi vào Trung Nguyên buôn bán.

Vân Tuệ biết Uyên nhi muốn bảo mình tránh mặt để một mình đối phó với cá kình; nhưng nàng không nói rõ vội cố ý quay đầu lại nhưng lại lắc đầu đáp:

-Bây giờ trời tối quá, tôi không trông thấy lối đi, lỡ chân một cái rút xuống nước thì sao? Chi bằng chờ trời sáng hãy hay.

Uyên nhi cau mày, tỏ vẻ bất mãn nhưng bụng bảo dạ:

-Tại sao lúc đi chị trông thấy lối mà bây giờ quay trở về lại bảo không trông thấy đường?

Sự thật lời của Vân Tuệ cũng không phải giả dối. Lúc nàng tới đây vì quan tâm đến Uyên nhi, sợ chàng bị nguy hiểm, mới vội khinh công đuổi theo. Còn bây giờ, nguyên nhân đó không những tiêu tan hết, mà nàng còn biết hẳn mình rồi đi, Uyên nhi thế nào cũng nhảy xuống bể đuổi theo giao đấu với kình ngư. Như vậy, nàng an tâm sao được, hơn nữa còn phải mạo hiểm mới rời khỏi được chốn này.

Thì ra, đêm nào cũng vậy cứ đến giờ tỵ, Vân Tuệ với Uyên nhi đều ở trên đỉnh núi luyện tập nội công. Tối nay, Uyên nhi vừa luyện xong, đang đứng ngắm phong cảnh, bỗng thấy dưới nước có con cá kình đang lặn lội bơi tới, định tấn công chiếc thuyền của cha con Lý Thất nên chàng vừa lo âu vừa tức giận.

Lúc ấy chàng đã luyện xong khinh công Phi Long Cửu Thức rồi. Tuy chưa ở trên đỉnh núi cao hơn hai mươi trượng mà nhảy xuống bao giờ, nhưng tâm cao đó không sao khó để được chàng. Hơn nữa, chàng lại nóng lòng cứu người, nên quay lại nói với Vân Tuệ mỗi một câu:

-Đệ phải đi cứu người đây!

Nói xong chàng dụng thân pháp “Phi Long Hồi Không” (Rồng bay lượn trên không), nhanh như chớp thân hình như một con rồng lượn lên không rồi từ từ đáp xuống. Hai mắt chàng rất sáng lại thêm công dụng của kinh châu nên trông rõ như ban ngày vậy. Chàng định tâm đến thật gần hai cha con Lý Thúc, nên vừa chạm chân vào hòn đá nhô lên trên mặt nước liền tung mình nhảy lên, gỡ môn khinh công “Tùy Phục Trục Lưu” (theo gió đuổi nước) nhảy lên cao hơn hai mươi trượng.

Lần thứ hai hạ chân xuống, thân hình chàng đã tới chỗ thuyền của Lý Thất vừa bị đánh đắm rồi. Đồng thời, động tác của chàng nhanh không thể tưởng. Dù hành động của con cá rất nhanh, chàng thấy nó đang há mồm định nuốt cha con Lý Thất nên chàng càng tức giận thêm, liền rút thanh bảo kiếm ra dùng thế “Họa long điểm nhãn” (vẽ rồng điểm mắt), lao thanh kiếm đó vào mắt con cá ngay.

Thế “Họa long điểm nhãn” đó đáng lẽ lao thanh kiếm ra khỏi tay giết xong kẻ địch, lại có thể thu thanh kiếm trở về như thường. Nhưng lúc này công lực của chàng chưa luyện tới mức thượng thừa, hơn nữa, chỗ chàng đứng lại cách xa con cá nên mới bị con cá mang thanh kiếm đi.

Lại nói, Vân Tuệ thấy Uyên nhi đột nhiên nhảy xuống bể cả kinh muốn cản nhưng không kịp. Nàng đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống nhưng trong đêm tối nàng chỉ nhìn xa độ chừng mười trượng thôi. Và nàng cũng chưa hề từ trên cao nhảy xuống những hòn đá lởm chởm ở trên mặt nước như thế bao giờ, nàng cũng không biết Uyên nhi đi đâu, cứu ai. Nhang chỉ vì sợ chàng bị nguy hiểm mà nàng đánh liều nhảy xuống đuổi theo.

Nàng lượn ở trên không rất chậm, và nàng đã vận “Thiên Địa Cương Khí” ra bao quanh mình, dù có té xuống nước nàng vẫn mượn cương khí đó mà nảy nên được. Cũng may nơi đó không có nhiều đá ngầm như những nơi khác, nên khi sắp rơi xuống mặt nước liền trông thấy một tảng đá lớn nàng liền uốn mình nhảy lên đó đứng yên một chỗ, vì nàng không dám nhảy quá xa như Uyên nhi, khi trông thấy ánh sáng đỏ lấp lánh, nàng vội nhảy về phía đó. Cùng vì vậy mà nàng tới sau Uyên nhi là thế.

Khi nàng tới nơi thì con cá kinh đã lặn xuống đáy bể rồi, nên nàng không trông thấy hình bóng của nó. Con cá kinh khổng lồ này lại chính là con mà năm xưa Uyên nhi đã trong dạ dày nó ba ngày. Vì nó luyện tiết nội đan đã tu luyện mấy nghìn năm mới luyện thành nên mấy năm nay nó cứ bơi quanh quẩn ở Cù lao này để chờ dịp may cướp lại những trái kinh châu đó, và để trả thù nữa.

Ngờ đâu mấy năm nay Uyên nhi cứ ở trong cù lao, mãi mê luyện võ học văn, không chịu ra ngoài một bước.

Con cá, vì mình mấy đồ sộ không sao lại gần cù lao được, nên nó chỉ có bức mình không thôi, chứ không làm gì được Uyên nhi cả. Nhưng vì nó tu luyện đã lâu ngày nên rất linh mãnh. Tối nay, thấy Lý Thất ở trong thủy động bơi thuyền ra, nó chờ cho thuyền của cha con người nông dân ấy tới gần, nó mới nhô lên làm cho thuyền đắm để dụ Uyên nhi ra cứu.

Quả nhiên nó đã dụ được Uyên nhi ra khỏi cù lao. Nhưng không may cho nó, chưa làm gì được Uyên nhi đã bị trúng kiếm. Nó vừa đau vừa tức giận, chỉ muốn nuốt cả bốn người vào bụng mới hả dạ.

Tất nhiên, Uyên nhi cũng đã hiểu rõ ý muốn của con cá kinh. Chàng vừa muốn lấy lại thanh bảo kiếm của mình, vừa muốn giết con cá để trừ hại cho mọi người. Nhưng Vân Tuệ không chịu cho chàng mạo hiểm. Do vậy bốn người cứ đứng yên trên tảng đá rộng không đầy một trượng để chờ trời sáng sẽ tính tiếp.

Cha con Lý Thất quần áo ướt đẫm, lại bị gió lạnh thổi tới khiến cả hai run lên cầm cập. Uyên nhi và Vân Tuệ thấy vậy thương hại vô cùng, nhưng không nghĩ được cách gì giúp họ khỏi rét. Đột nhiên, trên mặt bể lại có nhiều đợt sóng nổi lên như những trái núi nhỏ, nhằm tảng đá cầu bốn người đang đứng mà lần át tới.

Uyên nhi đã trông thấy rõ, chính là con cá kinh đang bơi tới, nhưng chàng không cho Vân Tuệ hay, định bụng đợi con cá tới gần là ra tay tấn công luôn.

Tuy không trông thấy gì nhưng Vân Tuệ đã đoán biết nếu có sóng như thế thì thể nào con cá kinh cũng đã tới gần, nên nàng vội bảo Uyên nhi mau đem cha con Lý Thất vào tảng đá lớn phía bên trong để tránh.

Tuy lòng không muốn, nhưng Uyên nhi không dám cãi lời Vân Tuệ. Chàng đành hậm hực cắp cha con Lý Thất giữ khinh công tuyệt mức ra phi thân vào một tảng đá lớn phía bên trong.

Thân pháp của chàng rất nhanh, lại thêm trong lúc bốn bề tối om như mực. Vân Tuệ chỉ thấy chàng nhảy lên cao đánh vụt một cái đã mất dạng.

Vân Tuệ vì không thấy tỏ đường lối, nên theo sau chậm hơn, và khi nhảy lên trên cao rồi nàng phải cẩn thận tìm kiếm xem Uyên nhi hạ chân xuống tảng đá nào rồi nàng mới dám hạ chân theo xuống đó. Vì thế Uyên nhi đặt cha con Lý Thất đứng xuống rồi mà vẫn chưa thấy nàng tới. Nhân dịp may hiếm có đó, chàng vội quay trở lại tảng đá hồi nãy.

Con cá kình, tuy chỉ còn một mắt, nhưng nó vẫn không kém sáng suốt. Nó thấy Uyên nhi bỏ đi lại quay trở lại, tức giận vô cùng phun ngay một vòi nước lớn lên thật cao và bơi thẳng tới. Đồng thời mồm nó ngậm sẵn một hụm nước bể, định khi tới gần sẽ phun bùm nước ấy hất Uyên nhi té xuống bể.

Uyên nhi đứng yên ở trên mặt tảng đá, vận sẵn Đơn Huyết Thần Công, hai chân trụ vững, một trước một sau, chân sau như đóng đinh vào mặt đá vậy, hai tay buông xuôi, vận sẵn nghìn cân nội lực để chờ đón con cá voi.

Khi con cá đến chỗ cách chàng chừng năm trượng, chàng hú lên một tiếng thật dài, giơ tay phải lên, chia năm ngón tay như nắm cái móc sắt nhằm đầu con cá chớp một cái, đồng thời chàng giơ tả chưởng lên nhắm mắt trái của cá tấn công luôn một thế cực mạnh.

Cùng lúc đó, con cá kình cũng há mồm ra phun luôn hụm nước hàng vạn đấu vào người Uyên nhi. Tuy Uyên nhi đã luyện môn thần công phi thường, nhưng nếu bị vòi nước cao to như hòn núi nhỏ đánh trúng cũng khó mà chịu đựng nổi, nên sau khi chàng ra tay tấn công liền vội vã tung mình nhảy lên cao mười mấy trượng để tránh né. Vòi nước của con cá vừa lướt qua dưới chân của chàng và đánh trúng vào tảng đá chàng đứng hồi nãy, tảng đá vỡ làm mấy mảnh bắn tung lên.

Uyên nhi ở trên không, thấy vậy kinh hãi bụng bảo dạ:

“Nguy hiểm thật.”

Chàng vừa nghĩ vừa vận hết công lực vào bàn tay phải, cách không chớp một cái. Thanh bảo kiếm đang cắm ở mắt con cá liền theo nội kình của chàng bay ngược trở lên. Chàng cihr khẽ chớp đã nắm được cán thanh kiếm.

Có bảo kiếm trong tay không khác gì hổ thêm cánh, chàng không do dự gì cả, hóa thành thế “Giao Long Quy Sào” (rồng trở về tổ) hai chân chàng co lại rồi đạp mạnh. Đầu chàng lập tức chúc xuống dưới, chân ngược lên, nhanh như điện chớp, phi xuống lưng con cá tức thì.

Con cá kình vì thân mình to lớn, chuyển động chậm chạp, mà thân pháp của Uyên nhi quá nhanh, nên nó tưởng Uyên nhi đã bị vòi nước của nó đánh rơi xuống nước rồi, cho nên nó há mồm hút nước vào bụng để mong hút được xác của Uyên nhi.

Uyên nhi hạ thân xuống lưng mà nó không hề hay biết, vẫn liên tục hút nước. Uyên nhi thấy con cá như vậy, tức cười vô cùng. Chàng nhẹ nhàng nhảy lên đầu nó, múa kiếm nhằm mắt nó đâm luôn. Con cá kình rất tinh mắt, thấy hồng quang lấp loáng, biết là khí giới của đối phương đâm tới, vì lần trước nó đã chột bởi hồng quang này rồi, nó liền vội vàng nhắm mắt lại.

Uyên nhi không ngờ nó lại khôn ngoan đến thế. Kiếm của chàng đâm trúng mi mắt nó, chỉ nghe thấy “soạt” một tiếng, mi mắt con cá bị đâm trúng, nhưng chỉ thủng một lỗ nhỏ, chứ con người không hề hấn gì.

Uyên nhi thấy vậy, vội tung mình nhảy lên thật cao. Cũng may, chàng nhảy ngay, bằng không vòi nước ở trên mình nó đã phun trúng chàng rồi.

Vân Tuệ đuổi theo tới chỗ cha con Lý Thất đứng, thì không thấy hình bóng Uyên nhi đâu hết, biết chàng ta không chịu nghe lời mình, nên nàng lập tức phi thân trở lại chỗ cũ ngay. Nàng lo âu vô cùng. Khi nàng quay về tới chỗ cũ thì ánh trăng trong đám mây lso ra chiếu xuống mặt bể. Xa xa nàng trông thấy Uyên nhi đang ở trên không ngộ hiểm suýt bị vòi nước đánh trúng.

Nàng càng hoảng sợ thêm, quên cả lợi hại thét lớn vận Thiên Địa Cương Khí tấn công luôn hai chưởng.

Kình phong của nàng đem theo một làn sương mù trắng nhắm mắt còn lại của con cá kình tấn công.

Thân hình của nàng nhanh như điện chớp dưới ánh sáng trắng trông nàng như một đám mây trắng lao tới, do vậy cá kinh không nhận ra được nàng là vật gì.

Bất cứ là người hay cầm thú đều coi trọng con mắt của mình. Tuy con cá kinh không biết vật bay tới trước mặt mình là vật gì, nhưng nó biết vật đó sẽ làm hại con mắt của nó. Do đó nó nổi cơn thịnh nộ, liền há mồm đón cái bóng trắng ấy.

Vì nóng lòng, Vân Tuệ định nình thế công của mình thế nào cũng trúng địch, ngờ đâu khi tới gần nàng mới biết đánh trật mục tiêu hơn trượng; nàng đang định vận chưởng tấn công thì đột nhiên thấy miệng con cá kinh há to cản lối đi của nàng. Nàng thất kinh la lớn, vội dùng Thiên Cân Truy cố giữ người lại không cho lao về trước nữa, và lập tức giơ song chưởng đánh mạnh.

“Bùng!”

Chưởng này trúng ngay vào hàm trên con cá. Nàng lại mượn sức phản chấn nhảy lui về sau.

Uyên nhi ở trên thấy như ngộ hiểm nhưng thật sự thì chàng tinh thông Phi Long Cửu Pháp, có thể ở trên không bay bay lượn lượn và thay đổi thể thức nên không việc gì cả. Vì thế khi vọt nước của cá phun lên, chàng chỉ xoay người giơ chưởng ra khê đập ào vọt nước là người lại bắn lên cao hơn trượng ngay, khi đã vòng qua được vọt nước chàng mới từ từ hạ chân xuống bên dưới.

Mắt của Uyên nhi sắc bén lạ thường, chàng đã thấy chị Tuệ ở đằng xa tới, nhưng chàng không ngờ nàng ta lại mạo hiểm đến như vậy, cho nên chàng vội trông thấy Vân Tuệ nhảy xổ vào mồm cá thì chàng kinh hãi rú lên, đẩy ra một luồng gió mạnh khôn tả, tay phải lập tức múa kiếm nhắm ngay vào mồm con cá.

Nói thì chậm hưng lúc ấy là lúc Vân Tuệ đã ngừng được người lại, giơ tay ra tấn công hàm trên con cá, là một người tiếng một người lùi vừa va chạm nhau. Vân Tuệ nghe thấy phía sau có tiếng gió mạnh, vội quay đầu lại thì đã thấy một luồng ánh sáng đỏ nhắm người mình chụp xuống. Nàng biết ngay đó là Đơn Huyết bảo kiếm tuy không thấy bóng người trong làn kiếm, nhưng nàng biết đó là Uyên nhi rồi. Nàng thất thanh kêu to:

-Uyên đệ, tôi đây.

Uyên nhi đã không kịp thâu kiếm lại.

Sự thật Uyên nhi đã trông thấy Vân Tuệ nhưng thế đâm bổ của nàng đã nhanh và kinh nghiệm của chàng non nớt nên mới cuống quýt nhảy sổ xuống như thế.

Tuy vậy chàng vẫn kịp kiếm thức, từ thế Thần Long Truy Vĩ hóa thành Thương Long Bãi Vĩ, kiếm trong tay chàng rạch xuống bên dưới đánh soẹt một tiếng trúng ngay vào lưỡi con cá kinh đang thè ra định cuốn lấy Vân Tuệ. Lúc ấy tuy chưởng của chàng đã giảm bớt hai thành công lực nhưng vẫn đánh trúng vào lưng Vân Tuệ đánh bùng một tiếng, thân hình nàng bị đẩy bắn ra.

Uyên nhi thấy mình đã gây lên họa lớn, đã thương lắm chị Tuệ nên hối hận vô cùng, vội nhảy xuống theo ôm ngang lưng nàng. Nhưng động tác đó nhanh như điện chớp, chỉ xảy ra trong chớp mắt thôi.

Hàm trên con cá kinh bị Vân Tuệ đánh trúng một chưởng đau nhức vô cùng, nó đang định ngậm miệng lại và lưỡi cuốn lên định bắt Vân Tuệ, ngờ đâu lại trúng kiếm của Uyên nhi, nó đau đớn ngậm miệng nhanh hơn.

Uyên nhi ôm được người Vân Tuệ thì đồng thời mồm con cá kinh cũng vừa mím chặt và nó vội chúi đầu xuống dưới uống một bùm nước bể vào.

Uyên nhi ôm được Vân Tuệ vào lòng cúi đầu nhìn mặt nàng. Uyên nhi thấy thân sắc nàng nhợt nhạt không có sắc máu, hơi thở yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Uyên nhi vừa lo âu vừa hối hận, chỉ muốn giơ kiếm tự vận, vì vậy chàng quên cả lúc này mình đang ở đâu. Nước mắt ứa ra, chân khí trong người chàng cũng lập tức tắc nghẽn.

Thế là thân hình chàng cùng Vân Tuệ rơi xuống, khi hai chân chàng chạm nước chàng mới nhớ mình đang ở đâu, vội ngẩng đầu lên nhìn, phía trước mặt chàng có một cái hang động cao hơn hai trượng. Chàng muốn

nhANH chóng thoát khỏi đây để cứu chữa cho Vân Tuệ, nên không nghĩ ngợi gì cả vận chân khí giở thân pháp Tùy Ba Tục Lưu dẫm chân lên mặt nước lao vào trong động tức thì.

Hang động lớn ấy hình như có một đường hầm đi sâu vào bên trong, nhưn sự thực đó là mồm và cổ họng con cá kình. Khi Uyên nhi vào tới bên trong mới ngửi thấy mùi tanh quen thuộc ngày trước, chàng ngạc nhiên nhìn xung quanh, chàng nhận ra hang động tròn và lại to vô cùng, vách lở lổm và cú rung động hoài, và từ từ có những nước chua nhỏ xuống.

Lúc ấy chàng mới tỉnh ngộ và biết mình đã đi lầm đường. Chàng định quay trở ra thì bỗng nghe thấy có tiếng ào ào, nước bể cuộn cuộn đổ vào. Chàng vội dùng tay trái ôm Vân Tuệ, giơ tay phải lên dùng thế Phi Long Hồi Không tung mình nhảy lên lượn một vòng tránh dòng nước đó. Nước càng ngày càng lên, một lát sau đã lên tới ba bốn trượng, sắp đụng vào người của Uyên nhi rồi.

Chàng thấy vậy lại đạp vào một làn sóng nhảy lên cao hơn hai trượng nữa vñ người chàng sắp va vào đỉnh động, chàng ngừng đầu nhìn thấy nơi đỉnh động còn có một cái đỉnh ba đâm cá bị rỉ sét còn cắm ở trên đó. Lần này chàng tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

“Thế ra ta trước đây ta ở trong bụng cá kình mà không hay. Thảo nào động này lại rung động như vậy.”

Nghĩ xong chàng đạp chân đá mạnh, người liền lao lên hơn trượng, tay phải giơ kiếm lên trên cao theo đà người quay tít một vòng, vách đỉnh động liền thủng ngay một lỗ rộng hơn trượng. Vách dầy cá thủng, máu tươi phun ra ướt cả lưng Uyên nhi. Con cá kình bị đau, dầy rung động mạnh hơn, nước bể nhân thể cũng như nổi sóng, từng ngọn từng ngọn bắn lên đỉnh vách.

Chỗ vết thương có nước bể dính vào, con cá càng đau thêm, dầy nó lại rung động mạnh thêm.

Uyên nhi nhân đó chân liền tiếp dẫm vào đầu ngọn sóng, người ở trên không bay lượn nhanh thêm, nhưng tay phải của chàng không yên. Hễ khi nào bay lên chàng đâm túi bụi vào vách động, nên chỉ trong nháy mắt trên đỉnh động máu đã chảy xuống như suối.

Chắc con cá kình biết cách hút nước vào như vậy không phải là phương pháp hay, nó lại mở cửa hậu để cho nước trong dầy chảy ra ngoài, chỉ trong nháy mắt nước còn lại rất ít.

Uyên nhi thừa cơ nhảy xuống bên dưới, tay múa tít thanh kiếm. Kiếm của chàng lia đến đâu máu thịt bắn tung đến đó và chỉ trong nháy mắt đã mở được một lỗ hổng.

Đầu đầu cũng là mỡ vàng, chàng học qua Thần Nông Y Giải, đối với nội tạng người cấu kết thể nào chàng cũng biết rõ lắm. Chàng vừa ra khỏi ruột già tiến thẳng về phía quả tim của nó ở bên trái, chỉ có nơi chứa đựng quả tim là ít thịt và mỡ nhất. Uyên nhi quay mấy vòng thì đã trông thấy quả tim của con cá kình khổng lồ. Chu vi của nó hơn hai trượng to như một bể đựng máu vậy, Bể này cứ rung động liên hồi. Chàng biết mình đã đến nơi cần đến.

Lòng cả mừng, vội vận công lực không dụng thế thức gì hết đâm luôn bảy tám nhát kiếm. Chỗ bị đâm máu phun như suối. Chỉ nháy mắt máu ngập lên hơn cả thước. Lúc ấy chàng đã leo lên trên đỉnh quả tim, đầu kiếm vào bao ngòi trên mấy huyết quản lớn để xem xét thương thế của Vân Tuệ.

Vân Tuệ vốn đã vận Thiên Địa Cương Khí để bảo vệ thân thể, nếu không phải Uyên nhi dùng Đơn Thiết Chưởng thì không khi nào nàng bị đả thương như thế, dù võ công nàng chưa luyện tới tuyệt đỉnh nhưng vết thương của nàng không nặng lắm và cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nàng chỉ chết giấc thôi.

Khi Uyên nhi hoảng sợ đâm đầu vào miệng cá kình, vào đến dầy nước chua của cá xông lên kích thích dây thần kinh nên nàng đã tỉnh lại từ lâu, nhưng cảm thấy khó thở và tay chân yếu ớt, lại nằm trong vòng tay Uyên nhi nàng đột nhiên cảm thấy một sự kích thích kì lạ. Nàng nghĩ mãi mà không nghĩ ra đó là nguyên nhân gì. Chỉ biết được Uyên nhi ằm thì thấy khoan khoái lạ thường. Hơn nữa lại có một luồng hơi nóng từ người Uyên nhi chuyển sang khiến nàng càng thấy dễ chịu hơn. Nàng lại thấy tim mình đập rất mạnh, mặt nóng hổi.

Nàng sợ Uyên nhi biết mình tỉnh, nên giả bộ mê man, đầu rúc vào nách chàng để chàng khỏi trông thấy.

Uyên nhi có biết chuyện đó đâu. Chàng thấy chị Tuệ cứ nằm yên không cử động lòng hồi hận vô cùng. Lúc ấy chàng nghĩ mãi mới ra được cách thoát khỏi bụng cá kình. Nhân lúc nghỉ ngơi này, chàng muốn làm cho

Vân Tuệ khỏi ngay. Ngồi trên đỉnh qur tim của cá kinh, ngồi lên mấy đại động mạch rồi khế đặt Vân Tuệ xuống hai đùi, nhìn sắc mặt đỏ bừng của nàng liền ngẩn người ra rồi lại nắm cổ tay nàng thăm mạch.

Chàng bắt mạch giây lát rồi thở dài lo âu, vì chàng thấy mạch Vân Tuệ khác hẳn mạch của người chết giấc và bị thương nặng. Chàng không có kinh nghiệm chữa bệnh cho người nên không hiểu tâm lý và trạng thái của Vân Tuệ. Lúc này chàng chỉ thấy mạch nàng đập hơi nhanh hơn bình thường. Không đoán được bệnh, nước mắt chàng tuôn đầm dề trên má của Vân Tuệ.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi đặt mình nằm lên đùi của chàng lúc này không còn lý do gì hồi hộp nữa, nên nàng không dám mở mắt ra nhìn.

Nàng đang suy nghĩ bỗng nghe thấy tiếng hô hấp rất mạnh, mặt mình lại có mấy giọt nước ấm nhỏ xuống, trong lòng ngạc nhiên vô cùng, không hiểu chàng ta đang làm gì, thì bỗng nghe thấy chàng nức nở gọi:

-Chị Tuệ... chị Tuệ...

Lúc này mới biết chàng ta quá lo mà khóc lóc như vậy, không nỡ để chàng phải đau lòng, nàng đành mở mắt ra.

Uyên nhi nghĩ mãi không tìm được nguyên nhân tại sao Vân Tuệ mãi không tỉnh lo quá hóa khóc, ngờ đâu tiếng khóc lại có tác dụng làm Vân Tuệ mở mắt tức thì. Tuy Vân Tuệ mở mắt nhưng nàng đang ở trong người con cá tối đen như mực, giơ tay không trông thấy ngón, nên dù nàng có mở mắt thì người khác cũng không thể biết, nhưng Uyên nhi lại có thể trong đêm nhìn rõ như ban ngày. Vì vậy nàng vừa hé mắt chàng đã trông thấy, mừng rỡ vô cùng, cười khì một tiếng và nói:

-Chị Tuệ tỉnh rồi đấy à? Chị thử vận khí xem đau ở chỗ nào, để lát nữa chúng ta ra ngoài đệ sẽ nghĩ cách cứu chữa cho.

Nhắc tới vết thương của nàng, chàng mới nghĩ đến sự lỗ tay của mình, không dám cười nữa, mặt tỏ vẻ hổ thẹn:

-Chị Tuệ, chỉ tại đệ...

Chàng chưa kịp nói hết đã bị Vân Tuệ đưa tay mềm mại lên bịt miệng lại, miệng tùm tùm cười, an ủi chàng và định hỏi hiện giờ đang ở đâu. Ngờ đâu nàng vừa há mồm đã thấy cổ họng ngọt ngọt, khạc một tiếng phun ra một đồng máu.

Uyên nhi giỏi về y lý, thấy nàng thổ huyết như vậy mới an tâm, có vậy nàng mới chóng khỏi. Quả nhiên chàng thăm mạch cho Vân Tuệ đã thấy mạch điều hòa nhiều. Vân Tuệ tuy không trông thấy nhưng chờ chàng thăm mạch xong liền hỏi:

-Thưa thầy đang...

Nàng vừa nói thì Uyên nhi đã vội bịt miệng không cho nàng nói.

-Chị Tuệ, chị hãy còn bị thương, tốt hơn hết chị đừng nói chuyện để giữ chân khí. Hiện giờ chúng ta còn đang nằm ở trong bụng cá kinh, đệ đang nghĩ cách ra khỏi nơi đây, khi ra khỏi chốn này đệ sẽ chữa cho chị ngay.

Vân Tuệ bị bịt mồm má đỏ bừng, gật đầu đồng ý.

Uyên nhi công nàng lên vai bảo nàng ôm chặt cổ mình, rồi rút Đơn Huyết bảo kiếm, vận Đơn Thiết Thân Công xuống cánh tay, dòn ra mũi kiếm. Thanh bảo kiếm lập tức phát ra ánh sáng đỏ chói lợi xua đi màn đen trong bụng cá. Những tia sáng đầu mũi kiếm trông như rạn phun nọc vậy.

Uyên nhi cầm kiếm trong tay liền đâm ngay vào đại động mạch ở cạnh người chàng. Chàng không rút kiếm ra vội mà nhảy sang bên rồi rạch mạnh, huyết quản bị đứt làm đôi, máu bên trong cũng lập tức phun ra như suối. Uyên nhi lại cắt đứt luôn hai huyết quản nữa.

Trái tim là tính mạng, dù người hay cầm thú cũng vậy, con cá kinh bị Uyên nhi đâm vào tim đã mất nhiều máu rồi, nó đang uể oải. Giờ lại bị cắt đứt mấy huyết quản thì còn sống làm sao được. Con cá vừa bị cắt đứt động mạch thì Uyên nhi lập tức cảm nhận nó nhún người, nẩy thực mạnh rồi như trời long đất lở lăn đi lộn lại hoài.

Chàng biết con cá thể nào cũng giãy chết nên không kinh hoảng chút nào, chờ tới khi con cá ưỡn bụng lên trên chàng liền nhảy tới cạnh xương hông của nó múa kiếm đâm thẳng vào, tay phải dùng chưởng công một thế thực mạnh. Thế là chàng đã mở một lỗ hổng nhỏ, chàng thuận tay rạch luôn một miếng thịt lớn để tạo chỗ chui ra. Chàng chui ngay vào lỗ hổng đó, vừa chui vừa rạch, quần áo hai người đều bị máu của cá kinh nhuộm đỏ. Lúc ấy còn để ý gì đến sạch sẽ hay không, chàng chui vào khoét tiếp, khoét chừng nửa trượng mà chưa ra khỏi bụng cá.

Càng chui sâu vào bao nhiêu lỗ hổng càng chật bấy nhiêu, và càng lúc càng khó thở, nhất là mùi tanh hôi của thịt cá làm Vân Tuệ không sao nhịn được nôn ọe. Chàng lo âu vô cùng, vận hết thần lực đâm mạnh một nhát kiếm lên nữa. “Phập” một tiếng, chàng biết sắp thoát cả mừng dùng kiếm vạch luôn một vòng và dùng chưởng lực đẩy mạnh một cái. Miếng thịt cá trên đầu chàng đã bị đẩy bắn ra bên ngoài, ánh sáng mặt trời cùng không khí trong lành theo lỗ hổng chui vào, chàng mừng rỡ vô cùng rú lên một tiếng thực dài tung mình nhảy ra khỏi bụng cá.

Ngờ đâu chàng vừa nhảy ra bên ngoài đưa mắt nhìn quanh liền thở dài buồn bã. Thì ra lúc ấy chàng với con cá đang ở giữa biển cả, không trông thấy bờ bến đâu hết. Cũng không biết chỗ chàng đang đứng cách cù lao bao xa nữa.

Nhưng cũng may con cá tuy chết, bụng cá nổi bênh lên trên mặt nước, chỗ bụng của nó nhô lên mặt nước rộng chừng bảy tám trượng như một cù lao nhỏ, đủ ch hai người ngồi và nằm nghỉ như thường.

Vân Tuệ tuy nằm phục ở trên vai Uyên nhi, nhưng nàng cảm nhận không khí và ánh sáng khác trước nhiều. Nàng ngẩng đầu mở mắt ra nhìn thấy toàn cảnh bốn bề xung quanh, người của Uyên nhi đỏ như máu.

Nàng liền hỏi ngay:

-Uyên đệ, sao người đệ dẫm máu như thế? Hiện giờ chúng ta ở đâu vậy?

Uyên nhi đã đứng trên bụng cá và đã tra kiếm vào bao, chàng đang định đặt Vân Tuệ xuống bỗng nghe nàng hỏi vậy, quay đầu lại nhìn thấy Vân Tuệ mặt vì nằm úp trên vai chàng nên không nhiễm tí máu nào nhưng tóc và quần áo đều nhuộm đỏ hết. Chàng vội đặt nàng ngồi xuống vừa cười vừa đáp:

-Chị Tuệ, chị xem người chị có giống đệ không?

Nghe chàng nói vậy nàng mới nhìn lại mình, khắp mình mẩy của nàng đỏ như máu tươi khiến nàng kinh hãi thêm.

Uyên nhi thấy vậy thở dài và nói tiếp:

-Hà... chị Tuệ, chị nhìn xuống xem có phải đất hay là con cá chết. Vừa rồi chúng ta ở bụng cá ra, cho nên mới nhuộm đầy máu. Nhưng giờ tuy thoát khỏi bụng cá nhưng không trông thấy đất liền đâu hết. Gần đây lại không có cù lao hay thuyền bè. Làm thế nào mà trở về được?

Vân Tuệ nghe chàng ta nói như vậy, cúi đầu nhìn xuống quả thấy dưới chân mình mềm nhũn như không phải là đất, nàng lại đưa mắt nhìn bốn bề chung quanh lại càng kinh hãi thêm, nàng nghĩ mãi không ra được cách nào để thoát khỏi chốn đó cả.

Lúc ấy trời sắp chính ngọ, mặt trời nóng như lửa chiếu xuống đầu hai người, chỉ trong chốc lát máu trên mình hai người đã khô.

Uyên nhi rất quan tâm đến vết thương của Vân Tuệ nên vội hỏi:

-Chị Tuệ, mau vận khí thử xem, nếu thấy chỗ nào đau hay bị trắc trở nói cho đệ biết, để tiểu đệ nghĩ cách cứu chữa cho chị. Chữa khỏi cho chị xong chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây.

Nghe Uyên nhi nói vậy, Vân Tuệ mới cảm thấy mình mệt mỏi và yếu ớt thực, nàng dẹp sự kinh hãi và lo âu sang bên, vội vàng xếp bằng vận khí điều thức, ngờ đâu vừa vận khí đã khạc ra một đống máu tươi, người lão đảo sượt ngã.

Uyên nhi đứng cạnh thấy vậy, vội ôm lấy nàng và luồn tay qua nách đưa về phía trước ôm chặt ngực trái càu nàng xoa bóp luôn. Đồng thời tay phải đặt vào Đan Điền Huyệt.

Vân Tuệ thấy Uyên nhi ôm chặt mình, tay xoa ngực, tay để lên bụng như thế hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, nhưng nàng không chống cự, trái lại còn tựa cả lưng vào người Uyên nhi.

Tuy Uyên nhi phát triển nhanh, cao lớn không kém gì người mười tám mười chín, nhưng dù sao tuổi của chàng chỉ mới mười ba, chưa biết tình ái là gì, vì thế tuy chàng ôm Vân Tuệ vào lòng, hai tay xoa bóp nơi quý báu nhất của thiếu nữ mà lòng không dao động chút nào, chàng chỉ nhất tâm nhất chí muốn chữa khỏi cho chị Tuệ, cho nên chàng vận Đơn Thiết Thần Công ra theo trong cuốn Thần Nông Y Giải mà chữa cho Vân Tuệ. Một luồng chân khí ở gan bàn tay cầu chàng dồn sang người của Vân Tuệ đã thông các huyết bị tắc, giúp nàng tiêu lựm lại chân khí đã tản mát.

Vân Tuệ chưa học qua cuốn Thần Nông Y Giải, nhưng phàm người có võ công đều biết vận nội công để chữa thương cho người khác.

Nhưng nếu chân khí của bản thân không luyện tới mức thượng thừa thì không ai dám ra tay chữa thương cho người khác cả, vì chữa như thế không những bị tiêu hao chân lực rất nhiều, mà nếu thiếu định lực hay bị ngoại vật chi phối chân khí sẽ chạy loạn ngay, nhẹ thì nội thương, nặng hơn thì tẩu hỏa nhập ma hay bị mất mạng.

Vì thế mà Vân Tuệ cảm thấy hai gan bàn tay của Uyên nhi nóng hổi, hai luồng chân khí như hai ngọn lửa kèm thêm tam muội chân hỏa thấu sang bên người mình. Nàng cả kinh thất sắc, nàng không ló cho mình mà sợ cho Uyên nhi, nhờ sơ suất một chút thì chàng không bị tẩu hỏa nhập ma cũng bị thương nặng, như vậy dù có chữa khỏi cho nàng cũng vô ích. Cho nên nàng tuy kinh ngạc nhưng thấy Uyên nhi đã như cười trên mình hổ rồi cự tuyệt cũng không được nữa. Vì nàng cố sức vận nội công phụ giúp Uyên nhi.

Nhờ có sự hợp tác của nàng Uyên nhi đỡ mệt nhọc hơn trước. Một lát sau chân khí của nàng đã ngênh tụ, dần hòa hợp với chân khí của Uyên nhi thông qua các quan huyết rồi trở về Đơn Điền. Uyên nhi lại giúp nàng chuyển vận thêm hai lần như thế nữa, thấy không còn bị cản trở gì chàng mới dừng tay.

Vân Tuệ không những lành mạnh như thường, lại còn được tam muội chân hỏa thuần dương của Uyên nhi dồn sang, nội công của nàng tinh tiến hơn trước nhiều.

Uyên nhi chữa cho Vân Tuệ xong liền buông tay ra. Vân Tuệ vội quay lại ôm chàng, cảm động vô cùng khẽ gọi:

-Uyên đệ...

Nàng vừa nói tới đó đã thấy Uyên nhi mồ hôi toát ra như tắm, mặt chàng bị máu cá nhuộm đỏ nên không sao biết được sắc mặt ra sao, nhưng trông thái độ cũng đủ biết chàng mệt nhọc lắm rồi. Nàng càng cảm động thêm ứa nước mắt nức nở hỏi:

-Uyên đệ hà tất phải tốn công mệt nhọc như vậy, vết thương của tôi có nặng lắm đâu, giờ tuy tôi lành mạnh rồi mà hiền đệ mệt nhọc như thế này tôi yên lòng sao được.

Uyên nhi mỉm cười, đang định an ủi nàng mấy câu để nàng yên tâm, nhưng nàng nhất định không cho chàng nói và còn nói thêm:

-Uyên đệ mệt rồi mau nghỉ ngơi đi.

Nói xong, nàng đã đỡ chàng ngồi dậy rồi kéo chàng nằm xuống gối vào đùi mình, móc túi lấy khăn tay lau mồ hôi và máu cá trên mặt chàng. Chàng được Vân Tuệ săn sóc như vậy cũng cảm động hết sức, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, đôi môi mấp máy muốn nói nhưng Vân Tuệ đã dùng tay bịt mồm chàng và giả bộ hờn giận nói:

-Hiền đệ không chịu nghe lời tôi thực tức chết đi được, nếu hiền đệ còn nói nữa thì tôi đánh cho đấy.

Nàng nói xong miệng tủm tỉm cười, hai má đỏ bừng rồi lại bịt tay vào mắt Uyên nhi nói tiếp:

-Hiền đệ nhìn tôi làm chi, mau nhắm mắt vào nghỉ ngơi đi. Hiền đệ chẳng nói mau nghĩ cách rời khỏi nơi đây là gì?

Vốn dĩ chân khí của Uyên nhi chưa luyện tới mức thượng thừa, nên sau khi tiêu hao bấy nhiêu chân khí để chữa thương cho Vân Tuệ cảm thấy mỏi mệt vô cùng, nên nghe nàng nói vậy cảm động vô cùng, vội nhắm

mắt lại nghỉ, ngờ đầu ngủ thiếp lúc nào không hay.

Lúc ấy trái lại Vân Tuệ tỉnh táo vô cùng, thấy Uyên nhi nằm gối vào đùi mình ngủ rất ngon, nàng vừa mừng vừa lo. Nàng cúi đầu nhìn mái tóc đen của chàng bị máu cá nhuộm thành đỏ, bộ mặt đẹp của chàng tuy nàng đã lau chùi sạch nhưng vẫn còn lấm tẩm chưa hết, nhưng không tổn hại gì đến bộ mặt đáng yêu của chàng. Nàng càng ngắm càng thấy chàng đẹp như tranh vẽ, đầu óc cứ nghĩ vợ vẫn hoài, chỉ thấy lúc ấy nàng thay đổi sắc mặt luôn, khi thì cau mày lo nghĩ, khi thì mỉm cười, sau cùng lại hổ thẹn, hai má đỏ bừng và vội ngẩng mặt lên không dám ngắm nhìn mặt của Uyên nhi nữa. Nhưng không bao lâu nàng lại cúi xuống ngắm nhìn, bụng bảo dạ:

“Nếu mặt y xấu xí thì khi nào ta lại yêu y như vậy.”

Vấn đề đó quả thực khó giải đáp. Nàng nghĩ mãi mà không nghĩ ra được câu trả lời, nhưng có một điều nàng dám chắc là sau này Uyên nhi không may ngộ nạn, bộ mặt bị hủy xấu như ma quỷ đi nữa nàng vẫn yêu chàng như thường. Vì khuôn mặt Uyên nhi đã in sâu vào tận đáy lòng nàng rồi. Nàng cứ ngắm nhìn và nghĩ vẫn vợ quên cả mình đang ở đâu và đang đói khát, sự thực suốt một ngày trời nàng chưa hề ăn uống gì.

Lúc ấy, mặt trời đã sắp lặn. Bốn bề tối dần. Gió bẽ thổi đến càng lúc càng mạnh. Nàng ngơ ngác nhìn bốn bề xung quanh thấy chỉ có nước với nước. Ngoài sóng gió ra thì không còn vật gì nữa, vì thế nàng muios lo âu quay đầu lại ngắm Uyên nhi thì thấy chàng vẫn ngủ say, miệng tùm tùm cười hình như đang mơ một giấc mộng rất đẹp vậy, nàng khẽ thở dài một tiếng, không đang tâm gọi chàng dậy.

“Ta nên gọi chàng dậy... nhưng thôi để chàng ngủ thêm vì chàng quá mệt rồi.”

Quả thực Uyên nhi quá mệt nhọc. Chàng ngủ say quên hết cả những chuyện chung quanh, miệng chàng cười tùm tùm vì chàng nằm mê thấy mình bước chân vào giang hồ làm những việc nghĩa hiệp diệt trừ kẻ gian, nên chàng đắc chí, giơ tay lên nắm một cái, ngờ đầu đánh trúng phải bộ ngực của Vân Tuệ.

Vân Tuệ giật mình kinh hãi vội ngửa người về sau tránh, còn Uyên nhi chỉ trở mình một cái lại ngáy khò khò ngay.

Lúc ấy mới biết Uyên nhi nằm mơ vừa buồn cười vừa tức giận. Nàng định đỡ đầu chàng nằm lên đùi mình nhưng lại sợ chàng thức giấc. Đồng thời nàng thấy máu trên người mình tuy đã khô nhưng tanh hôi vô cùng, nên nàng nghĩ thầm:

“Sao ta không nhân dịp này xuống bể tắm rửa một lát, đằng nào Uyên đệ cũng đang ngủ say kia mà. Vả lại không có người xem trộm, ta tắm một cái cho thoải mái có hơn không?”

Nghĩ đoạn, nàng lẳng lặng đi tới cách nước nhảy xuống bể. Vì nắng chiếu suốt ngày nên nước bể lúc bấy giờ rất mát. Nàng cứ nhô lên ngụp xuống ở trên ngọn sóng và thấy trong người dễ chịu vô cùng. Nàng lặn xuống bể để gội đầu, rửa sạch rồi nàng mới giặt quần áo. Máu đã bám vào quần áo cả ngày nên không sao giặt sạch được.

Nàng tức giận cứ để cho nói nổi trên mặt nước không thềm vò nữa. Đoạn nàng bơi đi bơi lại và lặn xuống nhô lên nghịch ngợm một hồi.

Uyên nhi bị ánh mặt trời đang lặn xuống mặt biển phản chiếu qua nước vào mắt làm chàng chói mắt liên tiếp dậy. Chàng mở mắt ra không thấy Vân Tuệ đâu cả, cả kinh thất sắc, chàng tỉnh táo ngay vội lên tiếng gọi:

-Chị Tuệ, chị Tuệ...

Tiếng kêu của chàng có vẻ hoảng hốt.

Vân Tuệ đang ở dưới nước nghe tiếng tưởng chàng xảy ra chuyện gì, quên cả mình đang tắm. Nhô đầu lên và nhảy lên lưng cá, vừa trông thấy Uyên nhi chạy tới đồng thời bị gió bẽ thổi đến, nàng cảm thấy người giá lạnh thì mới nhớ ra mình vừa mới trằm mình dưới nước nên nàng hổ thẹn vô cùng. Nàng la thất thanh rồi lại nhảy xuống bể.

6. Dưới Đáy Bể Sâu

Uyên nhi bỗng thấy Vân Tuệ từ dưới bể nhảy lên đã ngạc nhiên, rồi lại thấy nàng té xuống nước chàng lại ngạc nhiên thêm. Chàng không biết là vì nàng hổ thẹn mà tưởng nàng trượt chân hay vì vết thương chưa khỏi nên chàng vội nhảy ngay xuống bể bơi đến gần chỗ Vân Tuệ mà ôm chặt nàng vào lòng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột khiến Vân Tuệ giật mình, nhưng ở trong nước muốn đẩy Uyên nhi ra cũng không được, muốn kêu cũng không sao nói ra lời. Bất đắc dĩ nàng cứ để cho chàng ôm chặt và nhô lên, khi đầu của hai người lên khỏi mặt nước nàng mới rí tai chàng:

-Uyên đệ mau buông tôi ra... hiền đệ... làm sao thế? Mau quay mặt đi đừng nhìn tôi.

Thì ra Uyên nhi nghe nàng nói vội cúi xuống thấy đôi tay mình ôm chặt nang lưng nàng thì lòng bỗng cảm thấy khoan khoái lạ thường. Chàng ngẩn người ra như người lạc bước vào cảnh âm u.

Vân Tuệ thấy chàng không chịu buông tay, hổ thẹn vô cùng ngừng đầu lên nhìn thấy đôi mắt của chàng khác thường trông ngược liền đập mạnh, lòng mừng thầm nhưng nàng cố trấn tĩnh ra lệnh cho Uyên nhi quay mặt đi.

Lúc ấy lòng Uyên nhi mới biết mình đã thất lễ xâm phạm đến chị Tuệ, chàng hổ thẹn mặt đỏ bừng vội buông tay ra quay mặt, lặn xuống nước mà bơi ra xa, cách xác con cá kinh bốn năm trượng.

Chàng bơi đến cạnh thân cá đang định leo lên bỗng nhận thấy thân con cá hơi rung động, dưới nước có một giòng nước đỏ đột nhiên nổi lên, chỉ trong nháy mắt đã lan tràn khắp mặt bể. Chàng bụng bảo dạ:

“Chắc con cá kinh bị những con cá khác cắn phải nên mới có máu chảy nhiều như vậy, nhưng cá nào có răng sắc bén mà cắn thủng được da của con cá kinh này?”

Lòng hiếu kì thúc đẩy, chàng muốn biết rõ cá gì lại lợi hại đến thế, nên chàng không leo lên bụng cá mà lặn xuống bên dưới. Lúc ấy trời bắt đầu tối, nước bể đen như mực. Nhưng mắt của Uyên nhi có thể nhìn thấy trong đêm tối, ngay ở trong nước chàng cũng có thể nhìn xa hơn mười trượng.

Dưới nước sâu mười trượng sức nước bề dề xuống rất nặng, người thường lặn xuống đến đó là chịu không nổi, chỉ có cá bơi đi bơi lại như bình thường thôi. Uyên nhi vận Đơn Thiết Thần Công lên dồn vào tứ chi mới đỡ bị sức nước đè, cũng nhờ vậy mà mắt chàng sáng hơn trước nhiều. Chàng nhìn chung quanh thấy xác cá kinh đang nhấp nhô, và quanh nó có vô số cá mập với cá lưỡi kiếm đang cấu xé, nhưng rất ít con có thể cắn thủng được lớp da dày của con cá kinh.

Chàng lẳng lặng lặn tới gần, bỗng thấy bên trên có một luồng ánh sáng đỏ như máu rớt xuống, trong làn ánh sáng đỏ đó có một thiếu nữ tuyệt đẹp, chàng nhìn kĩ mới hay đó là Vân Tuệ.

Thì ra Vân Tuệ mặc quần áo xong lên trên mình cá không thấy Uyên nhi đâu cả đồng thời lại thấy mặt nước đỏ ngầu, nàng biết chàng thể nào cũng hiếu kì lặn xuống xem, nên nàng không yên tâm cũng nhảy xuống tìm kiếm. Khổ nỗi mắt của nàng không nhìn được xa như Long Uyên, cũng may nàng nhớ tới lệ châu trong túi, ánh sáng rất mạnh, có thể dùng làm đèn chiếu được. Nàng vội lấy ra để ở tay rồi nhảy xuống dưới biển.

Long Uyên thấy Vân Tuệ cũng nhảy xuống vội bơi tới gần, khi hai người gặp nhau rồi Vân Tuệ nắm lấy tay chàng định kéo lên.

Long Uyên giơ tay ra hiệu bảo nàng đừng lên vội hãy xem vật gì đã. Bất đắc dĩ Vân Tuệ đành phải theo chàng lặn xuống bên dưới.

Lũ cá trông thấy hai người tưởng là con mồi ngon. Chúng liền bơi lại, nhưng chúng tới gần bị ánh sáng của lệ châu uy hiếp nên không dám tới gần nữa, mà chỉ bơi quanh hai người. Hình như chúng rất sợ ánh sáng của hạt châu ấy.

Hai người lặn xuống sâu năm trượng đã tới chỗ lưng con cá kinh. Lúc ấy Long Uyên đã trông thấy rõ một con rùa to đang bám vào lưng con cá.

Lưng con rùa màu vàng đường kính dài hơn trượng bên dưới mai có sáu chân. Lúc ấy mồm nó đang ngậm vào lưng con cá kinh hút máu cho nên không để ý đến hai người.

Hai người bơi tới cách con rùa chừng bảy trượng nhưng vì Vân Tuệ vẫn chưa trông thấy gì và Long Uyên trông thấy con rùa kỳ lạ như thế, chàng thích thú quên cả hồi ý Vân Tuệ đã giơ tay lên đẩy một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải dồn một dòng nước mạnh như nước lũ nhằm lưng con rùa tấn công luôn.

Con rùa đang hút máu thích thú không ngờ bị người tấn công lên như vậy, cho nên dòng nước đó đánh trúng ngay vào lưng nó, tuy mai nó không nứt rạn nhưng cũng phải rụt đầu lại.

Long Uyên ngạc nhiên vô cùng, chàng không ngờ mai con rùa này cứng đến thế, vội vận lực Đơn Thiết Thần Công tấn công thêm một chưởng nữa, chưởng này của chàng dù nặng nghìn cân cũng không làm gì nổi con rùa đó.

Chàng không sợ hãi chút nào lại kéo Vân Tuệ bơi đến gần con vật nọ.

Con rùa khổng lồ bị tấn công mạnh như vậy, tuy chưa bị thương nhưng nó cũng đau không chịu nổi, cho nên nó vội rụt đầu xoay người lại chia sáu chân ra thoát đi khỏi người con cá kình, nhằm Long Uyên xông đến tấn công luôn.

Lúc ấy, người với quái vật cách nhau chỉ có hai trượng.

Vì vừa rồi cách quá xa nên Vân Tuệ không trông thấy rõ, bây giờ nàng đã thấy rõ con rùa khổng lồ mình tỏa những luồng ánh sáng vàng, đầu to như cái bồ, bốn mắt nhấp nháy tia ra những luồng ánh sáng vàng rất hung tợn và đột nhiên lại tấn công nhanh như điện chớp khiến nàng hoảng sợ khôn tả.

Long Uyên đã thấy rõ hình con rùa quái dị ấy, quả thực hung tợn vô cùng, chàng cũng hơi kinh hoảng cùng Vân Tuệ không hẹn mà nên giắt tay nhau đều nhô lên trên mặt nước.

Con rùa thấy hai người tay cầm hạt lệ châu nhô lên khỏi mặt nước, nó thấy mồi ngon như thế khi nào chịu buông tha, liền quấy sáu chân đuổi theo ngay.

Long Uyên, Vân Tuệ hai người thấy vậy lấy hết chân khí ở Đan Điền dồn xuống chân, khua mạnh chân lẫn tay lướt nhanh như hai mũi tên. Con rùa nọ tuy linh thông nhưng dù sau nó cũng bị cản trở bởi thân hình quá đồ sộ, vì vậy tốc độ không sao kịp nổi hai người. Khi nó vừa nhô lên mặt nước thì hai người đã nhảy được lên thân con cá kình rồi.

Lúc ấy trời đã tối, sao trăng còn ẩn trong những đám mây đen chưa lộ dạng. Nhưng hạt lệ châu trong tay Vân Tuệ tỏa ra muôn ngàn tia sáng lấp lánh, hai người đứng trên mình con cá kình nhìn xuống mặt nước xem con quái vật định giở trò gì? Con rùa khổng lồ vừa nhô lên mặt nước đã ngừng đầu lên kêu “ú ú”, tiếng kêu của nó như sấm ầm vang tai nhức óc hai người. Nó há mồm phun ra một luồng kim quang nhắm hai người phóng tới.

Luồng kim quang đó nhanh như điện chớp kèm theo tiếng kêu phì phì nhắm hạt lệ châu của Vân Tuệ bay tới. Vân Tuệ thấy vậy kinh hãi vội giơ tay định né hạt lệ châu ddeer chống lại luồng kim quang ấy. Bỗng nghe thấy Long Uyên quát lớn một tiếng giơ cả hai tay lên, mười ngón tay hơi cong lại nhằm luồng ánh sáng đó Chop luôn.

Vân Tuệ biết Long Uyên đang sử dụng thế Song Long Thủ Châu trong Đơn Thiết Chưởng và dồn hết Đơn Thiết Thần Công vào mười ngón tay cách không Chop vật. Thế võ này có thể Chop được những vật ở cách xa mình mười trượng. Nhưng lúc này công lực của Long Uyên chưa luyện tới mức thượng thặng nên chỉ có thể Chop được những vật ở cách mình hai trượng thôi. Quả nhiên chàng chờ luồng ánh sáng đó bay đến gần hai trượng, nhưng chưa, chàng chưa dám Chop lại chờ nó bay tới gần thêm năm thước nữa chàng mới hết lờn, bỗng lúi về phía sau hơn trượng.

Tuy vậy luồng kim quang đó đã bị chàng không chế, tiếng của chàng vừa dứt chàng đã nhảy lên trên cao lượn một vòng rồi giang hai tay ôm chặt luồng kim quang đó.

Con rùa khổng lồ thấy nội đơn của mình bị người kìm chế tức giận vô cùng lại kêu “ú ú”, phùng mồm như muốn thâu lại nội đơn ấy vậy.

Long Uyên hai tay nắm lấy kim quang, lấy ấy mới hay đó là một hạt châu to bằng trái long nhãn. Lúc ấy chàng biết hạt châu này là nội đơn của con rùa rồi. Phạm loài rùa luyện thành nội đơn này cũng mất mấy

ng nghìn năm “đạo hành”. Chàng thấy con rùa kỳ dị sáu chân, bốn mắt lại biết thả châu như thế, nhớ lại trong sách có ghi quái vật này gọi là Chu Ngao.

Sở dĩ quái vật được đặt tên là Chu Ngao là vì bên ngoài nó đỏ như máu nhưng bên trong lại vàng hạc vậy. Nên chàng còn nghi ngờ không biết nó có đúng là Chu Ngao không. Trong lúc Long Uyên đang nghĩ ngợi thì thấy trái kim châu ở trong tay cứ nhảy nhót như muốn chạy khỏi tay mình. Chàng vội nắm chặt lấy không để cho nó chạy thoát đồng thời chàng thấy con rùa đang phùng mồm trợn mắt tỏ vẻ vô cùng giận dữ.

Long Uyên thấy vậy không nhẫn tâm đang định buông tay để cho nó lấy lại viên nội đơn. Ngờ đâu con Chu Ngao lại nóng lòng há hốc mồm phun luôn năm trái nữa ra một lúc nhằm hai người tấn công tới.

Vân Tuệ đứng ở đó đã vận hết công lực vào người phòng bị nên nàng vừa thấy hai hạt châu nhằm mình bắn tới, vội bỏ hạt lệ châu vào túi rồi giơ song chưởng để chống lại hai hạt châu kia.

Ngờ đâu con Ngao đó đã tu luyện mấy nghìn năm, sức mạnh vô cùng, trong lúc giận dữ phun ra nên kinh lực của hai hạt châu mạnh khôn tả.

Chưởng lực của Vân Tuệ vừa đụng vào hai đường kim quang đó chỉ nghe thấy hai tiếng kêu lộp bộp, nàng đã bị đẩy lui về phía sau hai trượng. Nhưng hai hạt châu đó bị cản trở đã xoay hướng nhằm Long Uyên tấn công tới.

Lúc ấy Vân Tuệ đã nhảy lên cao thấy vậy kinh hoảng cố hạ chân xuống định chạy lại cứu viện, ngờ đâu nàng loạng choạng hai bước ngã ngồi xụp xuống và cảm thấy hai cánh tay đã mỏi như khó mà giơ lên được, khí huyết ở trong người cũng đang rạo rực. Bất đắc dĩ nàng nàng phải điều hơi vận sức để lấn át huyết khí. Một mặt nàng trợn to đôi mắt xanh lên vẻ lo âu nhìn Long Uyên.

Long Uyên đứng ở sau lưng Vân Tuệ thấy con Ngao khổng lồ lại phun hạt châu ra tức giận vô cùng liền bỏ hạt châu trước vào trong túi da rồi giơ hai tay lên không vận hết mười thành Đơn Huyết Thần Công ra chờ đợi.

Tới khi chàng thấy Vân Tuệ bị kim châu bắn về phía sau, chàng không kịp cứu nàng vì ba trái khác đã nhanh như điện chớp nhằm chàng tấn công tới.

Chàng không biết Vân Tuệ sẽ bị thương hay không nhưng trong lòng tức giận chịu không nổi. Chờ ba trái kim châu nọ tới gần chàng liền giơ bốn ngón tay trái lên búng mạnh, liền có bốn luồng Đơn Huyết Cương Khí rất âm nhu bắn ra làm giảm bớt thể mạnh của ba hạt châu đó, rồi chàng lại giở hữu chưởng lên cách không chớp luôn, đồng thời chàng lùi về phía sau hơn trượng để tránh hai hạt châu tấn công phía sau, tể là chàng lại chớp thêm được ba hạt châu nữa vào trong tay.

Hai hạt châu phía sau vì đã bị Vân Tuệ dùng kinh lực cản lại nên thể bay của nó chậm hơn, khi nó phi tới thì LU đã nhảy được sang bên tránh né rồi. Nhưng hai trái hạt châu đó cũng rất thông minh, thấy tấn công không trúng, chúng vội quay một vòng bay trở về mồm con ngao khổng lồ ngay.

Long Uyên lại bỏ ba hạt châu vào túi da, đóng kín miệng túi rồi đến cạnh Vân Tuệ đang định hỏi thì Vân Tuệ đã đứng dậy mỉm cười nũng nịu nói:

-Uyên đệ, tôi không sao cả, vừa rồi tôi sợ ý coi thường sức mạnh của con rùa ấy nên dùng có hai thành chân lực chống đỡ vì vậy suýt tí nữa nội phủ của tôi bị thương nặng.

Nàng nói rất đúng với công lực của nàng hiện giờ không mạnh hơn Long Uyên bao nhiêu, nhưng vì nàng không luyện môn Hư Không Nhiếp Vật, nên không thể nào bắt được Long Uyên chớp bắt hai hạt châu đó.

Quý vị nên rõ, về võ công kị nhất là lấy rắn chọi rắn. Nếu công lực và hỏa hầu của đôi bên hơn kém nhau thì va chạm một cái là phân thắng bại ngay.

Nhưng khi công lực của hai người ngang nhau, nếu đấu thẳng tay như vậy, đôi bên đều hao tổn rất nhiều chân khí và công lực. Vì vậy người luyện võ phải dụng cương khắc nhu, lấy nhu chế cương, dùng mưu mẹo và tinh xảo bao giờ cũng dễ thắng hơn là dùng sức. Vì Vân Tuệ khinh thường sức lực của hạt kim châu, không dùng toàn lực ra hàng phục nó nên mới bị nó đẩy bắn trở ngược như vậy, vả lại Thiên Địa Cương Khí của nàng dù sao cũng là một môn võ công phi phạm, tuy bị chấn động nhưng chỉ điều thức vận hơi một lát là lành ngay.

Long Uyên ra tay một cái bắt được luôn bốn hạt châu mà nàng thì bị hạt châu đẩy bắn lại như vậy, tất nhiên nàng hổ thẹn vô cùng. Long Uyên biết tâm ý nàng nên không dám nói nhiều.

Con ngao khổng lồ ở dưới nước một lúc mất luôn bốn nội đơn tức giận không chịu nổi, ngoác miệng kêu ư ư hoài. Rồi nó nhân lúc hai người đang chuyện trò đột nhiên phun nốt hai viên nội đơn ra nhằm mặt hai người bắn tới.

Lần này nó giở hết toàn lực nên ánh sáng của nội đơn càng sáng hơn trước, và kinh lực mạnh hơn trước nhiều. Hai trái hạt châu nhanh như điện chớp nhắm lưng Long Uyên phi tới.

Chỉ nghe tiếng gió Long Uyên đã biết quái vật dùng nội đơn tấn công mình, nên chàng không đợi hai hạt châu đó tới gần, lập tức quay người lại.

Lần trước Vân Tuệ bị nội đơn đẩy té, vừa tức giận vừa cảm thấy mắt mặt nên nàng ghét con rùa này vô cùng. Bây giờ thấy con rùa lại phun nội đơn ra tấn công, nàng liền nhảy xổ lại trước mặt Long Uyên giơ song chưởng lên dùng hết nội lực phản công luôn.

Long Uyên thấy vậy giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

“Chị Tuệ vừa bị nó đẩy té như vậy sao lại xông lên như thế?”

Nhưng chàng đã thấy Vân Tuệ dồn một luồng sương mù trắng ra bao vây lấy khắp mình mẩy, chàng biết nàng dùng Thiên Địa Cương Khí để bảo vệ thân trước, chàng không tiện can thiệp, sợ nàng giận nên chỉ vận công lực vào hai tay chuẩn bị tiếp ứng. Nhưng Vân Tuệ đâu phải người ngốc, biết sức mình không địch nổi hai hạt châu đó khi nào nàng lại dại đột như hồi nãy. Nàng đã nghĩ cách đối phó, giơ hai chưởng lên vận hết Thiên Địa Cương Khí, chỉ đợi kinh lực của mình va vào nội đơn của con rùa là nản thu sức nhảy sang một bên, và dùng cánh tay ngọc rung mạnh một cái khiến Thiên Địa Cương Khí hóa thành một làn sương mù bao trùm lấy hai hạt châu nọ. Tiếp theo đó nàng dậm chân một cái người lùi lại theo sức đẩy của viên nội đơn, chỉ trong nháy mắt nàng đã lùi xa hơn hai trượng, suýt tí nữa thì rớt xuống dưới bể.

Long Uyên đứng cạnh thấy nàng ra tay như vậy cũng phải kính phục, vì chàng nhận thấy sức Vân Tuệ kém hơn sức của hai hạt châu nhiều, mà lại có thể dụng lực yếu hơn đó để tiêu diệt hai hạt châu như vậy thực khéo léo vô cùng.

Cũng nên biết Thiên Địa Cương Khí của Vân Tuệ với Đơn Thiết Thần Công của Long Uyên tuy hơi giống nhau, đều dùng bảo vệ lấy bốn thân được nhưng dù sao Đơn Thiết Thần Công của Long Uyên vẫn lợi hại hơn. Vân Tuệ đã dùng Thiên Địa Cương Khí hóa thành một làn sương mù trắng chụp lấy hai hạt châu đó, hai hạt châu không khác gì nằm trong lưới. Nhưng vì sức nội đơn quá mạnh, nếu nàng không lui nhanh về phía sau như thế thì đã bị đẩy bắn lui như trước. Khi Vân Tuệ lui ra ngoài xa rồi, sức mạnh của nội đơn cũng suy yếu nhiều nên nàng mới giở song chưởng ra bắt một cách nhẹ nhàng.

Long Uyên thấy nàng đã bắt được hai trái nội đơn rồi thì mừng rỡ vô cùng, vội chạy lại khen ngợi.

Con rùa khổng lồ bị mất thêm hai hạt châu tức giận điên cuồng càng kêu to hơn, tiếng ư ư vang lên như sấm động. Sáu chân nó đập bì bộp vào mặt nước mấy cái rồi nó phi thân lên trên bụng con cá kinh đánh bộp một tiếng. Nó há mồm đỏ như máu, kêu ư ư bỏ lại định cắn hai người.

Long Uyên thấy vậy không đợi nó bò lại gần, nắm tay Vân Tuệ hét lớn một tiếng tung mình nhảy lên cao. Long Uyên rút thanh Đơn Huyết bảo kiếm ra dùng thế Khương Long Nhập Hải lượn một vòng rồi bổ xuống lưng con rùa. Ngờ đâu kiếm của chàng đâm vào lưng nó kêu đánh “coong” một tiếng, lưng nó không suy chuyển gì.

Trái lại tay của chàng tê tái suýt tí nữa không cầm nổi thanh bảo kiếm.

Lúc ấy Vân Tuệ cũng hạ xuống phía sau con rùa vận Thiên Địa Cương Khí vào tay phải, dùng mười hai thành công lực tấn công vào đuôi nó một chưởng.

Đuôi con rùa dài có ba thước thôi trông rất mềm mại yếu ớt, ngờ đâu chưởng chưa kịp chạm nó đã rút vào trong mai.

Vân Tuệ không ngờ đuôi nó rút nhanh như thế, thất kinh la lớn, vội xoay tay tấn công vào chân nó. Lần này nàng đánh trúng, nhưng chân nó mềm nhũn như bông gòn vậy, chưởng của nàng có đánh trúng cũng

không làm gì được nó.

Con rùa khổng lồ bỗng không thấy bóng người ở trước mặt, quay đầu lại mới phát giác một người ở trên lưng và một ở sau đuôi, nó tức giận lại kêu ú ú, bốn mắt sáng quắc như nẩy lửa, và phun ngay ra một luồng hơi nóng kèm theo nhót tanh hôi, nhằm Long Uyên tấn công tới.

Đồng thời chân nó rút lại rồi thò ra đánh vào chân Vân Tuệ.

Long Uyên dùng thể Thần Long Thăng Thiên nhảy lên trên cao để tránh khỏi luồng hơi nóng của con rùa phun tới.

Vân Tuệ vội nhảy sang bên để tránh cái đá đó, cả hai cùng lo lắng, không biết dùng cách gì diệt trừ nỗi con rùa khổng lồ kia.

Long Uyên lượn trên không một vòng, bỗng nghĩ ra được một kế, nhảy xuống cạnh Vân Tuệ nói:

-Chị Tuệ, mai con rùa này cứng lắm, bảo kiếm của đệ cũng không làm gì nổi nó. Nhưng tiểu đệ đoán chắc dưới bụng nó thế nào cũng có chỗ yếu, chúng ta hợp sức lật ngửa nó lên, chị nghĩ sao?

Vân Tuệ nhận thấy phương pháp này có thể làm được, liền gật đầu ngay.

Cả hai vội nhảy sang bên để tránh hơi nóng thứ hai của con rùa phun ra, và lẹ làng tiến tới phía trái của con rùa.

Long Uyên nhanh nhẹn cầm kiếm vào bao rồi hai người bốn tay cùng nắm vào mép mai con rùa giữ hết sức bình sinh hất mạnh một cái. Lúc ấy sức của hai người mạnh hàng ngàn cân và con rùa cũng không ngờ hai người lại có hành động đó, nó chưa kịp chống đỡ thì người đã bị lật ngửa lên trời kêu đánh bùng một tiếng. Sáu chân nó vì thế khua động trong không khí hoài.

Giống rùa sợ nhất là bị lật ngửa, vì chân nó ngắn, khi đã bị lật ngửa rồi thì khó mà lật ngược lại được. Nên sau khi bị lật ngửa, nó kêu ú ú một cách tức giận, sáu chân khua loạn xạ cố lật sắp lại mà không sao làm được.

Vân Tuệ với Long Uyên cả mừng, vỗ tay cười ha hả, vẻ mặt thích thú nhìn con rùa đang cử động sáu chân mà không vội giết nó ngay.

Con rùa cử động mãi mà không sao lật sắp lại được. Từ tức giận biến thành nản chí, rồi dần dần sợ hãi. Bốn mắt nó cứ nhìn thẳng vào hai người, miệng kêu ú ú hoài, tiếng kêu trở nên hiền từ và van lơn chứ không còn hung ác như lúc nãy nữa.

Long Uyên thấy vậy nói với Vân Tuệ:

-Chị Tuệ xem con rùa này tội nghiệp thực, trông nó không còn hung ác như trước nữa, chúng ta tha nó nhé?

Vân Tuệ đáp:

-Con rùa này không những kì quái mà ít nhất nó cũng tu hành trên mấy ngàn năm rồi, giết chết nó cũng đáng tiếc thực, nhưng tha nó nhờ nó lại cắn người thì sao?

Long Uyên thở dài một tiếng nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

-Đệ đã nghĩ lại những loài rùa ở trong bể mà có ghi ở trong sách, nhưng không thấy sách nào ghi loại rùa như con này cả, chị bảo có lạ hay không? Nhưng theo trong sách thì loài rùa rất hay tu luyện, hề chúng tu luyện được một thời gian là thông linh liền. Nếu con này đã tu hành mấy nghìn năm tức nhiên nó phải thông linh mới đúng.

Khi hai người chuyện trò con rùa cứ kêu hoài nhưng không dẫy dựa như trước nữa, hình như nó biết nghe lời nói của hai người vậy. Nhất là khi Long Uyên nói xong nó kêu “u u” hai tiếng và tiếng kêu lại nhu hòa vô cùng.

Long Uyên rấ tinh nghịch, nghe thấy con rùa kêu vậy tiến lại gần hỏi luôn:

-Mi nghe được lời nói của chúng ta ư?

Vân Tuệ cười khì, vì thấy Long Uyên ngây thơ, ngờ đâu con rùa đã kêu ú ù hai tiếng, hình như trả lời Long Uyên vậy, nằng kinh ngạc vô cùng, còn Long Uyên thì mừng rỡ nhảy bắt người lên, nói tiếp:

-Nếu người biết nghe thực kêu hai tiếng nữa đi.

Con rùa lại kêu ú ú hai tiếng liền, Long Uyên khoái chí vô cùng, vỗ tay cười ha hả lại nói tiếp:

-Chị Tuệ xem nó thông linh thực.

Nói xong, chàng lại quay đầu nói với con rùa tiếp:

-Nếu mi thông linh thực, chúng ta không giết mi đâu, nhưng chỉ sợ thả mi rồi sau này mi lại nổi hung cắn người thì sao?

Con rùa kêu một tiếng trả lời.

Long Uyên liền hỏi ý kiến Vân Tuệ:

-Chị Tuệ chúng ta có nên thả không?

Vân Tuệ gật đầu, rồi hai người đang chạy lại cạnh con rùa định lập sắp nó lại, nhưng Long Uyên bỗng ngưng tay và hỏi con rùa tiếp:

-TA có hai điều kiện: Một, sau này bất cứ đối với ai người cũng không được giết hại, hai, mi phải đưa chúng ta về, mi có nhận không? Nếu mi chấp nhận thì kêu bốn tiếng đi, không những chúng ta thả mi mà còn trả lại nội đơn cho mi nữa. Nếu mi không bằng lòng, ta cứ để yên mi như vậy mặc cho mặt trời thiêu mi đến chết khô thì thôi.

Con rùa kêu luôn bốn tiếng nhận lời, Long Uyên cả mừng nháy mắt ra hiệu cho Vân Tuệ, rồi cũng đi tới cạnh con rùa, hai người vận sức lật sắp nó lại.

Sau khi được hai người lật sắp lại rồi con rùa theo đúng lời hứa nằm yên không cử động. Lúc này nó không những mất hết vẻ hung ác mà trông mặt nó còn hiền lành vô cùng.

Long Uyên thấy vậy mới yên tâm, rút bảo kiếm ra cắt lấy bảy tám sợi gân bằng da cá kình, mỗi sợi chừng bảy tám trượng. Cắt xong chàng còn rửa sạch máu và thịt còn dính ở trên rồi mới đi tới trước mặt con rùa và nói tiếp:

-Bây giờ chúng ta làm hai cái yên ngồi để ở trên lưng mi, làm xong mi đưa chúng ta về nhà nhé!

Con rùa gật đầu lia lịa mặt tỏ vẻ bằng lòng và cầu khẩn.

Long Uyên thấy vận kêu ủa một tiếng rồi nói:

-Mi muốn lấy lại nội đơn phải không? Được bây giờ ta trả cho mi nhưng mi không được nuốt lời nhé!

Nói xong móc túi lấy nội đơn trả cho nó.

Vân Tuệ đứng cạnh thấy vậy buồn cười trước cử chỉ ngây thơ của chàng, cũng kính phục trí óc của chàng. Nàng cũng cầm hai hạt châu đi tới bỏ vào mồm con rùa, con rùa đớp luôn, gật đầu mấy cái tỏ vẻ cảm ơn, mồm lại kêu ú ú.

Long Uyên giơ tay ra, khê vỗ đầu nó mấy cái, rồi cột sáu đầu dây da cá vào sáu chân nó, còn sáu đầu dây kia thì chàng cột vào một cái yên cũng làm bằng da cá kình để ở trên lưng nó. Chàng lại cột hai đầu dây vào đầu nó để làm cương.

Con rùa cứ nằm yên nhắm mắt, để mặc cho chàng cột.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, Long Uyên hình như trông thấy cù lao đen ở phía Bắc. Chàng cùng Vân Tuệ liền leo lên chỗ ngồi để thúc giục con rùa lên đường ngay. Vì hai người suốt một ngày đêm chưa được ăn uống gì, nhờ đã ăn kinh châu cùng Xích Long Đơn, nên cả hai cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm, nhưng trong bụng cũng thấy đói và khát. Nếu không đi ngay bây giờ chỉ sợ mặt trời mọc lên cao, ánh nắng nóng bức, lúc ấy lại khát thêm. Vì vậy chàng không dám chần chờ là thế.

Hai người ngồi lên lưng rùa, chàng ngồi phía trước cầm cương, Vân Tuệ ngồi ở phía sau, ôm lấy ngang lưng chàng. Chàng khẽ giật cương một cái, mồm thì quát bảo:

-Đi thôi! Mi đừng ngủ nữa.

Con rùa nghe nói, quay đầu lại nhìn chàng, bốn mắt nó chớp chớp mấy cái, rồi nó bò ngay xuống nước nhưng người nó không chìm chút nào, không khác nào một chiếc thuyền lênh đênh trên mặt bể vậy. Sáu chân của nó khẽ khua động một cái, người nó đã như bay, bơi thẳng về phía Bắc.

Long Uyên ngồi trên lưng rùa, thấy vững chãi hơn thuyền nhiều, chàng khoái chí vô cùng, cười khi rồi ngâm nga:

Nhữ quân bắt phụ đăng làm ước.

Đồng thượng kim ngao bối thượng hành.

Dịch nghĩa:

”Cùng bạn không phụ chuyến đi này.

“Ngồi trên lưng con rùa vàng mà đi ngao du”.

Vân Tuệ cũng cảm thấy trò chơi rất mới mẻ không khác gì nằm mơ vậy, và nàng nhận thấy hai câu thơ của Long Uyên trích ra trong bài thơ của Từ Thần Ông rất hợp tình, hợp cảnh.

Long Uyên ngâm xong hai câu thơ đó đột nhiên nghĩ ra một việc liền hỏi Vân Tuệ:

-Chị Tuệ, chị có biết con vật chúng ta đang cưỡi đây tên gì không?

Vân Tuệ nghĩ ngợi hồi lâu vẫn không sao nghĩ ra được, Long Uyên đắc chí cười khi rồi mới giảng giải cho nàng nghe:

-Trong Nam Việt Chí nói: trong bể có một loài vật tên là Chu Biệt giống như con rùa, có bốn mắt sáu chân; mồm lại có hạt châu phụ ra, cho nên vật này thuộc về loài Biệt (ba ba lớn hay cua đĩnh) nhưng có một điểm đáng nghi, là nó màu vàng chứ không phải màu đỏ. Vì vậy, tiểu đệ đoán, cha của nó thể nào cũng là Kim Ngao và má nó là Chu Biệt. Hai con đó hợp lại với nhau nên mới sinh ra con vật này. Vì vậy nó mới có hình mẹ, còn màu thì giống cha, tiểu đệ nghĩ nên gọi nó là Ngao Biệt thì đúng hơn.

Thấy lời nói của chàng rất có lý, nhưng vì chàng ngồi trên lưng con Biệt, vừa nói đầu vừa lắc lư, trông rất tức cười khiến nàng không sao nhịn được, cứ cười khúc khích và vừa cười vừa vỗ vai chàng liên tiếp.

Con vật đó đi rất nhanh, mới hơn tiếng đồng hồ đã trông thấy rõ cù lao đen hiện ra trước mặt rồi.

Long Uyên ngẩng nhìn một hồi, thấy đúng là cù lao, vội nói cho Vân Tuệ hay. Vân Tuệ cũng mừng rỡ vô cùng. Ngờ đâu lúc ấy, con Biệt bỗng quay đầu lại, nhìn Long Uyên, khẽ kêu mấy tiếng.

Thoạt tiên Long Uyên không hiểu con Biệt kêu như thế làm chi, chàng đoán mãi cũng không hiểu. Bỗng thấy nó cứ nhúng đầu xuống nước hoài, chàng mới nghĩ ra vội hỏi lại:

-Mi định lặn xuống phải không?

Con Biệt kêu “u” một tiếng, gật đầu mấy cái ý nói chàng nói đúng.

Vân Tuệ thấy vậy cau mày, định phản đối, nhưng Long Uyên thấy con Biệt không có ác ý gì, nên chàng đoán chắc nó muốn lặn xuống là phải có nguyên do gì đó. Vì hiếu kì, chàng gật đầu nhận lời, bằng lòng để cho nó đưa mình xuống dưới bể.

Con Biệt thấy chàng nhận lời, liền kêu “u” một tiếng rồi lặn ngay.

Bất đắc dĩ Vân Tuệ phải ôm chặt lấy Long Uyên, nín hơi lấy sức để chuẩn bị lặn xuống.

Long Uyên tỉnh nghịch, đưa mắt nhìn bốn bề xung quanh, thấy cá bơi đi bơi lại rất nhiều, và có đủ các loại. Bất cứ loại cá nào cũng vậy, thấy con Biệt khổng lồ bơi tới là chạy tán loạn, không dám đến gần.

Long Uyên biết con Biệt này tu luyện lâu năm nên các loài cá mới sợ nó như thế.

Con Biệt càng lặn càng xuống sâu, Long Uyên cảm thấy sức nước ép ngày càng mạnh hơn, và nước cũng giá lạnh dần. Chàng và Vân Tuệ phải vận nội công ra chống lại hơi lạnh và sức ép đó, nhưng con Biệt thì không thấy bị ảnh hưởng chút nào, nó cứ thế lặn xuống hoài, và không biết nó lặn xuống bao sâu?

Long Uyên vận nội công theo Đơn Thiết Thần Công nhờ vậy đã dần dần chịu đựng quen với sức ép và hơi lạnh ấy. Lòng hiếu kỳ của chàng rất cao, nên không thấy chàng hoảng sợ chút nào, mà chỉ thấy vẻ thích thú khi ngắm nhìn cảnh kỳ lạ xung quanh. Cảnh dưới đáy bể quả thật đẹp tuyệt và cũng kỳ lạ vô cùng, nếu xung quanh không phải là nước, có lẽ Long Uyên tưởng đó là Thiên Đường, vì cảnh hiện ra trước mắt chàng có cả núi, có cả non, có đủ các thứ cây cỏ lạ, muôn màu muôn sắc.

Trong những thứ cây cỏ đó đâu đâu cũng có những con trai khổng lồ đường kính dài hàng trượng, giữa lòng những con trai đó đều có những hạt châu to bằng cái bát, chiếu sáng chói lọi. Ánh sáng của những hạt châu đó chiếu vào những cây san hô ở quanh đó trông lại càng lung linh huyền ảo, và những cây san hô trong suốt ánh sáng ngũ sắc phản chiếu lại trông càng đẹp thêm. Suýt tí nữa chàng quên mình ở đâu vừa chắc lưỡi định khen thì nước bể đã vào đầy mồm, mặn khôn tả.

Chàng quay đầu lại nhìn Vân Tuệ, thấy nàng đang nhắm nghiền hai mắt hình như không thấy gì hết. Ánh sáng ngũ sắc chiếu vào mặt nàng lúc đỏ lúc xanh, trông càng đẹp thêm. Chàng tình nghịch giơ tay lên khẽ bóp mũi nàng một cái.

Vân Tuệ mở mắt ra nhìn đột nhiên thấy cảnh sắc xung quanh kì ảo đẹp như vậy, nàng kinh ngạc cũng mở mồm định nói, nước đã vào mồm, nàng vội mím môi lại, và nhìn Long Uyên mỉm cười.

Con Biệt khổng lồ tiếp tục vượt qua những ngọn núi xanh mà lặn xuống sâu bên dưới. Bên dưới là một tuyệt cốc giữa hai sườn núi, nước bể càng đen, càng lạnh thêm và không biết sâu bao nhiêu nữa.

Chàng giật dây da kinh mấy cái tỏ ý bảo con Biệt đừng lặn xuống sâu như thế nữa, vì càng xuống sâu bao nhiêu sức ép dưới đáy bể càng mạnh bấy nhiêu. Chàng không những khó chịu mà còn khó thở nữa. Dù người có nội công thâm hậu đến đâu, nếu lâu không hô hấp thể nào cũng bị chết ngạt. Long Uyên và Vân Tuệ lặn xuống nước đã lâu, đừng nói là bị sức ép của nước, chỉ chậm không hô hấp cũng đủ làm cho hai người khó chịu rồi.

Ngờ đâu con Biệt ấy không chịu nghe lời, cứ xuống thêm hơn trăm trượng nữa.

Lúc này Long Uyên mới giật mình kinh hãi, nếu còn xuống sâu nữa, thể nào cũng bị chết ngạt chứ không sai. Lúc ấy chàng cảm thấy chân khí đã sắp cạn kiệt đến nơi, nếu không hít không khí mới vào, chỉ trong nữa khắc đồng hồ là sẽ phải uống nước bể liền và còn bị sức ép của nước bể ép cho thất khiếu rỉ máu mà chết ngay tại chỗ chứ không sai.

Chàng quay lại nhìn Vân Tuệ thấy nàng ta cũng vậy, mặt nàng đã đỏ bừng và đôi mắt xanh của nàng đang nhìn mặt mình.

Chàng lấy làm lạ không hiểu tại sao, trước lúc sắp nguy hiểm này, chị Tuệ lại không cương quyết ra lệnh mà cứ nhìn mình như vậy làm chi?

Sự thật, Vân Tuệ không phải không cảm thấy khó chịu, sợ dĩ nàng làm như thế là vì vừa rồi nàng đột nhiên trông thấy cảnh tượng kì lạ và thấy bộ mặt của Long Uyên cũng đẹp khác hẳn mọi khi, vì vậy nàng mới nghĩ ngợi vẩn vơ mà quên cả hiện tại.

Nàng tưởng tượng mình là tiên nữ mà Long Uyên là tiên đồng, hai người đang du trong cảnh tiên, đang dắt tay nhau vào một nơi rất thần bí để phò hội. Vì vậy nàng tuy thấy hơi khó thở nhưng trái lại, nàng không bảo Long Uyên rời khỏi chốn đó.

Nàng cảm thấy Long Uyên che chở nàng sẽ được an toàn và sung sướng. Vì vậy nàng không những không ra lệnh mà lại còn rất hiền lành như mị nghe chàng chỉ huy.

Vì thế Long Uyên không do dự gì nữa, nắm lấy hai tay của Vân Tuệ nhảy ra khỏi mình con Biệt không chịu nghe lời để nhô lên mặt nước... Ngờ đâu chàng vừa định hành động thì con Biệt kia bỗng ngừng lại. Chàng thấy chỗ đó là cạnh vách núi trong tuyệt cốc. Chàng nhìn kĩ thấy vách đó có một cái động đá cao năm thước, rộng hai thước, trong động có một luồng ánh sáng nhu hòa chiếu ra. Con Biệt hình như bảo hai người vào trong động ấy.

Long Uyên tập trung tinh lực nhìn vào trong động. Chàng rất ngạc nhiên khi thấy bên trong khô khan không có một giọt nước bề nào, chàng kinh ngạc vô cùng kéo Vân Tuệ cùng đi xuyên qua làn nước bề, nhảy vào trong động ấy. Chỉ nghe thấy kêu “lồm chồm”, hai người đã thoát khỏi nước bề, vào trong hang động có không khí để hô hấp.

Hai người ở trong nước quá lâu, mới vào trong động liền hít mấy hơi thật mạnh, và cảm thấy không khí trong đó trong sạch và mát mẻ lắm, dường như đã tới một chốn thiên đường vậy.

Hai người hít đủ không khí rồi mới bắt đầu ngấm bốn bề xung quanh. Thấy hang động đó có một đường mòn rộng chừng một trượng, nhưng cong queo chứ không phải là đường thẳng, vì vậy hai người không biết trong đó sâu bao nhiêu và đi vào tới đâu? Hai người lại thấy trên vách động có khảm những hạt châu to bằng trái trứng bồ câu có ánh sáng bạc tia ra. Nước bề ở ngoài động như bị một sức lực vô hình ngăn cản, không sao chảy được một giọt nào vào trong động.

Long Uyên ngạc nhiên giơ tay ra thử tìm tìm xem có vách ngăn nào không, nhưng không thấy có vật gì cản trở mình cả. Chàng lui về phía sau ngấm nhìn những hạt châu một hồi rồi hỏi Vân Tuệ:

-Chị Tuệ tại sao nước bề lại không vào được trong hang này?

Vân Tuệ ngơ ngác lắc đầu, suy nghĩ một hồi rồi đáp:

-Có lẽ là do công hiệu của vách hạt châu ở trong hang động chăng?

-Phải rồi, trong Nam Việt Chí có ghi rằng: trong bề có một loại tê giác gọi là Phích Thủy Tê, nó đi đến đâu ánh sáng chiếu ra tới đó và nước bề cũng phải rẽ sang hai bên. Những hạt châu khảm trên vách kia, đệ đoán chắc là nội đơn của con Tê giác tị thủy kia cũng nên. Chắc mấy trăm nghìn năm trước, động này nguyên ở trên mặt bề, sau vì động đất mà chìm xuống đáy bề. Vì cửa động có hạt châu ấy, nước mới không sao vào được.

Vân Tuệ thấy lời của chàng rất có lý, gật đầu mỉm cười nói tiếp:

-Đi! Uyên đệ! Chúng ta thử vào đó xem sao. Chắc trong hang động thể nào cũng có những vật lạ lắm. Bằng không, con Biệt khổng lồ này không khi nào vô duyên vô cớ mà đưa chúng ta tới đây.

Long Uyên với Vân Tuệ hai người đi sát nhau, thấy đường hầm ấy cứ đi ba trượng là phải quẹo sang bên liền. Đồng thời trên đỉnh động cũng một hạt châu như hạt châu ở vách động vậy.

Hai người đi quanh co một hồi, lúc ấy đã đi qua mười hai khúc cua rồi. Lối đi ở phía trước đột nhiên lớn rộng hơn bên ngoài nhiều, xa xa trông như một thạch thất trong đó ánh sáng chói lọi có đủ muôn màu, đẹp khôn tả. Hai người rảo bước lướt tới gần đưa mắt nhìn xung quanh, cả hai đều giật mình đánh thót một cái.

Long Uyên hồi hộp vô cùng, hai tay nắm chặt lấy cánh tay phải của Vân Tuệ, chàng cảm thấy cánh tay nàng cũng hơi rung động, mới biết nàng cũng sợ như mình. Nhưng chàng nghĩ lại dù sao mình cũng là con trai, mình phải có trách nhiệm bảo vệ nàng. Vì thế chàng cố hết sức lấy can đảm ra bình tĩnh nói:

-Sao trong này có lắm người chết đến thế? Có lẽ năm xưa vì động đất khiến họ bị giam dưới này không lên được...

Thì ra trong thạch thất đó rộng chừng năm trượng, nơi chính giữa có một cái chậu lớn đường kính hơn trượng đựng đầy vàng ngọc châu báu tựa như một quả núi nhỏ vậy. Những ánh sáng ngũ sắc và ánh sáng chói mắt đều do những bảo châu ở trong chậu chiếu ra. Cái đó không có gì đáng sợ hết, riêng có chung quanh thấy người chết nằm ngổn ngang, người nào người nấy mặt trông rất hung ác, hình như trước khi chết họ chịu đựng nhiều đau khổ. Vì thế Long Uyên với Vân Tuệ mới vào tới nơi mới có vẻ hoảng sợ như vậy.

Vân Tuệ định thần xong trong lòng hoảng sợ vô cùng, bụng bảo dạ:

“Hang động này ít nhất cũng bị chìm trên ngàn năm, sao xác của những người này lại toàn vẹn như vậy, và cũng không có mùi hôi gì cả?”

Long Uyên cũng thắc mắc như vậy, chàng thấy Vân Tuệ cứ trở mắt nhìn mà không nói nửa lời vội buông tay ra, nhảy tới cạnh chậu nắm tay một cái xác lồi ra bên ngoài. Ngờ đâu chân tay mình mẩy của cái xác đó lạnh như băng, khi chàng nắm tay của cái xác đó lồi lên thì xác đó vẫn y nguyên đáng diệu ấy mà theo tay chàng nhấc bổng lên.

Chàng hoảng sợ vội vứt cái xác đó xuống kêu đánh “bộp” một tiếng, cái xác nảy lên cao hơn ba tấc mới rớt xuống. Chàng nhìn kĩ mới hay tất cả những xác người đó đều cứng ngắc và rắn như sắt đá vậy.

Chàng ở ngoài bể quần áo ướt đầm nhưng khi vào hang động thì nước khô hết. Vào trong phòng này cả giày vớ đều khô hết.

Lúc ấy Vân Tuệ đã đi tới gần, vì đế giày của nàng rất mỏng nên nàng vừa vào tới trong phòng đã nhận ra dưới sàn đất khác lạ. Nàng ngồi xổm xuống nhìn kỹ mới hay, sàn đất đỏ như lửa và nóng hổi, nàng để tay xuống cũng thấy nóng ran. Nàng vội bảo cho Long Uyên hay, Long Uyên thử khắp mọi nơi đâu đâu cũng vậy đều có hơi nóng như thế. Vân Tuệ lúi múi mấy cái xác sang bên, đi đến gần chậu đựng châu báu, nàng thấy chậu đó bằng bạch ngọc, san hô, mã não trong chậu không sao đếm được. Món nào cũng là vật vô giá ở trên trần gian, nhưng nàng chưa hề bước chân vào trung thổ bao giờ cho nên không rõ giá trị của những châu báu này. Nàng chỉ thấy chúng rất đẹp và thấy thích nó. Nàng cầm một chuỗi hạt châu có ánh sáng lên choàng vào cổ, nàng vô ý để tay phải đụng vào thành chậu ngọc, bỗng thất thanh la lớn:

-Ồi chà...

Long Uyên nghe thấy tiếng kêu vội quay đầu lại, thấy nàng đeo chuỗi hạt châu trông không khác gì một tiên nữ giáng trần, chàng liền khen ngợi:

-Chị Tuệ đẹp thực, ủa vừa rồi chị kêu gì thế?

Vân Tuệ thấy Long Uyên khen mình thì thích vô cùng, lườm chàng một cách tình tứ, tủm tủm cười đáp:

-Uyên đệ hỏi tôi ư? A này... Uyên đệ lại đây xem cái chậu này lạnh như vậy có kỳ lạ không?

Long Uyên sờ thử xem cũng kinh ngạc vô cùng. Chàng vội ngồi xuống xem xét, thấy cái chậu đó hình như liền với mặt đá. Chàng rất thắc mắc, sao trong phòng nóng hổi như vậy, mà riêng có cái chậu lại lạnh như thế? Nếu không phải trời sinh ra như vậy sao ta kiếm mãi không thấy khe hở gì cả?

Chàng nắm thử mép chậu, dùng sức nhấc thử xem nhưng không sao nhấc nổi, chàng lại lúi sang bên phải một cái thì bỗng nghe thấy có tiếng kêu cả mừng cổ hết sức lúi thêm, nhưng chàng bỗng nghe Vân Tuệ gọi:

-Uyên đệ mau xem phía đằng kia, có một cánh cửa hiện ra kia.

Long Uyên ngừng tay nhìn qua, thấy vách bên trái đã hiện ra một cánh cửa từ hồi nào không hay.

Cửa đó rộng hơn một thước, bên trong hình như cũng có một thạch thất và có ánh sáng xanh nhạt rất nhu hòa tỏa ra, chàng tự nhủ:

“Chắc nơi đây là chỗ tu hành của một vị tiên bối đắc đạo nào đó. Con Biệt khổng lồ đưa mình tới đây tất phải có thâm ý gì? Bây giờ ta đến được đây phải điều tra cho ra nguyên nhân của việc này mới được.”

Không những lòng hiếu kỳ thúc đẩy mà chàng không muốn lỡ dịp may này nên quyết định phải tìm cho ra manh mối. Thế rồi chàng đi trước tiến thẳng sang phòng bên kia. Chàng kinh ngạc vô cùng, vì trong phòng rộng chừng hai trượng nhưng bốn vách đều có treo the xanh, dưới đất trải thảm, giường ghế sập đều có đủ hết, trên giường có cả màn the nệm gấm.

Tất cả đồ dùng trong đó đều màu xanh, khiến người ta vào tới trong đó cảm thấy mát dịu vô cùng. Chàng kinh ngạc vì không ngờ dưới đáy biển lại tồn tại được một động phủ lịch sự đến như vậy. Vân Tuệ đi sau thấy Long Uyên bỗng ngừng chân đứng nhìn, nàng vội đẩy chàng đi vào để nàng được vào gần xem kĩ.

Long Uyên khoác tay nàng cùng đi vào trong căn phòng màu xanh và lịch sự ấy.

Hai người đi tới trước cái bàn đá xanh. Thì ra bàn đó làm bằng ngọc màu xanh thẫm, trên bàn có một ngọn đèn cung đăng, sáu mặt bằng lụa xanh, cả ngọn lửa của chiếc đèn đó cũng tỏa ra ánh sáng xanh nót! Cạnh ngọn đèn còn có hai cái chốt nhỏ lên không hiểu dùng để làm gì. Trên mặt bàn chỉ có thể thôi chứ không còn vật nào khác.

Long Uyên mở hai cái học tủ ở bên dưới thấy trống không chẳng đựng một vật gì hết.

Vân Tuệ thử bấm một cái xem có cửa ngõ khác hiện ra không? Ngờ đâu tay nàng chưa đụng vào cái chốt ấy thì cánh cửa hai người vừa bước vào đã từ từ đóng lại không còn một khe hở nào hết, vì vậy nàng không nghĩ gì đến chuyện bấm thử cái chốt ấy nữa, vội chạy ra nhưng cửa đã đóng chặt rồi.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, Vân Tuệ luyên vén tấm màn treo màu xanh ở cạnh đó lên, thì thấy trên vách liền với cánh cửa vừa vào có những chữ nổi.

Long Uyên thấy không còn lối ra mới đoán hai cái chốt ở trên bàn thế nào cũng dùng để mở cửa, chàng vội chạy lại bấm thử cái chốt thứ nhất, liền có tiếng kêu kèn kẹt. Tất cả những màn the treo trên vách đều tự động cuốn vào góc vách.

Trên tường lộ ra vách ngọc và có khắc chữ cùng hình vẽ.

Chàng lo âu vì lối ra đã bị đóng kín, nên chàng không có tâm trí gì để ý xem những chữ và hình vẽ đó. Chàng lại bấm luôn cái chốt thứ hai thử xem, ngờ đâu góc vách phải kêu “kẹt” một tiếng đã có một cái cửa hình tròn hiện ra, cửa này không phải cửa chàng vào hồi nãy.

Long Uyên tưởng có lối thoát khác, vội nhảy vào trong đó, không ngờ trong đó chỉ là một cái vườn hoa nhỏ hình tròn thôi. Vườn hoa đó cũng là một cái thạch động, nhưng vì đỉnh động đặc biệt cao và bên dưới có trồng rất nhiều hoa quả kì lạ cho nên mới gọi là vườn hoa thôi.

Đỉnh động không những cao hơn mười trượng mà bên trên lại có khảm rất nhiều hạt châu to bằng cái chén có ánh sáng tỏa ra. Những hạt châu ấy tia ra ánh sáng như ban ngày vậy. Những vật đó vẫn chưa lạ bằng nơi chính giữa của khóm cây có cái ao nhỏ rộng chừng năm thước, nước xanh biêng biếc trông thấy đáy, bên trong có rất nhiều cá bơi đi bơi lại.

Bốn bề chung quanh vườn hoa đều là vách đá hình vòm ngoài ra còn có ba cái cửa nữa, không biết có phải là cửa đi ra bên ngoài không?

Long Uyên ngơ ngác đi vào trong vườn, thuận tay hái một trái cây đỏ hồng đưa vào mồm cắn một cái, thấy ngon lành vô cùng. Chàng vừa ăn vừa đi quanh vườn hao một vòng. Lúc ấy chàng mới biết ba cái cửa đó thông sang ba căn phòng: phòng bếp, phòng tắm và cầu tiêu. Chàng thất vọng vô cùng thuận tay hái một trái cây nữa rồi trở lại căn phòng hồi nãy.

Lúc ấy Vân Tuệ đang tươi cười nhìn những chữ ở trên vách có vẻ say mê vô cùng. Chàng chạy lại đưa trái cây cho nàng. Nàng ta đỡ lấy trái cây đưa lên miệng ăn, nhưng mắt vẫn nhìn vào hàng chữ và hình vẽ ở trên vách.

Long Uyên thấy vậy vội đứng cạnh nàng xem những chữ viết ở trên vách, chàng thấy trên đó viết:

”Tôi là Vương Lâu thời Hán Triều, không may thân là con gái mặt lại xấu như Chung Vô Diệm, tuy có tài ba hơn người nhưng không một người đàn ông nào dám gần tôi, vì thế tôi đau khổ vô cùng. Về sau tôi nổi giận bỏ nhà ra đi, lên đỉnh Mao Sơn ngẫu nhiên được một dị nhân cứu giúp và được ông dạy bảo cho võ công lẫn phép dị dung. Tôi ẩn dật ở trong Thần Ngũ Phong mười năm mới thành công môn thay đổi bộ mặt và sau đó ngao du thiên hạ. Lúc ấy đàn ông ông ngu xuẩn mê tôi như điên đổ thấy thế tôi càng ghét hận thêm vì tôi thấy người đời chỉ biết chuộng bộ mặt thôi. Lòng yêu của tôi biến thành thù hận, phạm người nào mê sắc đẹp cầu tôi, tôi đều giết sạch và lấy tiền của họ.

Có không biết bao nhiêu người chết ở trong tay, tôi không sao đếm được.

Lúc tuổi già: tôi càng chán nản đời sống của trần tục, liền đem hết tiền bạc đã cướp được của những người đàn ông bị tôi giết chết đến Đông Hải gặp sư phụ tôi.

Sư phụ trách tôi ra tay quá tàn nhẫn, sau dạy tôi cách luyện đơn và bắt tôi phải sám hối, rồi sư phụ tôi cưới con Biệt đi xa. Sáu mươi năm trời tôi mới luyện thành nội đơn và cũng giác ngộ những hành động xưa kia. Ấu cũng là ông trời sai khiens nên mượn tay tôi mà không khiến trách tôi, lòng tôi mới yên, nhờ vậy tôi mới luyện thành chính đạo.

Thiết nghĩ tôi không muốn đạo và thuật của tôi bị thất truyền tôi ở trong động, biết động này trăm năm sau thế nào cũng chìm xuống đáy bể, và người có duyên thế nào cũng tới được. Vì vậy tôi lấy vách này làm

giấy và ngón tay làm bút mà ghi lại những tuyệt kĩ của tôi lên đây, còn đạo cầu tôi là dung hòa ở trong võ công. Võ công thành tựu, đạo cũng thành nhưng phải lấy tôi làm gương mà đừng giết người bừa bãi.

Những vật báu ở phòng đằng trước, người hữu duyên có thể dùng nó, duy chỉ có cái chậu ngọc là do Huyền Bằng ngênh tụ dùng để trấn áp ngọn lửa dưới đất, mong đừng có đụng vào nó, bằng không sẽ gây lên họa lớn.

Cửa của động này ba năm mới mở một lần, sức người không sao mở nổi.

Người hữu duyên vào trong này rồi, cửa gỗ sẽ tự đóng lại, nhưng đừng có sợ, phía sau động có cá tươi và trái cây đủ ăn no hai bữa hàng ngày. Ba năm sau tài ba thành công rồi ra đời hành đạo có thể tung hoành thiên hạ không bị lép vế một ai cả. Tôi xin chúc mừng ở đây trước, người hữu duyên hãy chăm chỉ luyện tập cho tới khi thành công đi!.

Đọc xong những chữ đó, hai người vừa kinh vừa mừng, nhất là Long Uyên nghĩ đến vừa rồi nếu không được chị Tuệ kịp thời phát hiện cửa gỗ bảo mình vào xem thì thế nào mình cũng di động cái chậu ngọc và gây ra họa lớn rồi.

Đồng thời chàng đọc xong những chữ đó không còn thắc mắc như trước nữa. Điều thứ nhất, con Biệt đưa hai người tới đây, chắc là con Biệt xưa kia sư phụ của Vương Lâu cưới. Thứ hai, động phủ này quả thực đã từng ở mặt đất, sau mới chìm xuống đáy bể, chứ không phải là xây dựng tự dưới đáy bể, nhưng Vương Lâu đi đâu? Sư phụ của bà ta là ai?

Những xác chết bên ngoài là những ai mà làm sao lại tới đây được? Những vấn đề đó chàng vẫn không sao hiểu biết được, nhưng chàng suy nghĩ giây lát liền nói với Vân Tuệ:

-Chị Tuệ, theo đệ nghĩ thì những người chết ngoài kia có lẽ là bọn hải tặc xưa kia. Trước khi động phủ này chìm xuống đáy bể, chúng đã tới, chúng thấy nhiều châu báu như vậy liền nổi lòng tham không ngờ chúng vào trong hang không lâu thì động này đã chìm xuống đáy bể. Bọn người đó không ra được, không có gì ăn cho nên mới chết đói hết.

Vân Tuệ thấy chàng nói vậy cũng có lý, nhưng cũng hỏi vặn lại:

-Theo đệ nói có lẽ chúng đã chết rất lâu phải không? Sao xác của chúng không bị hôi thối?

-Động chủ chả nói rõ rồi là gì?

Vân Tuệ ngơ ngác, nàng lại xem lại những chữ ở trên vách vẫn không thấy nhắc nhở gì đến chuyện người chết, nàng liền lườm chàng một cái rồi nói tiếp:

-Hiền đệ nói vậy, bà ta có nói ở trên vách đâu chẳng lẽ bà ta chỉ nói cho một mình hiền đệ biết hay sao?

-Trên đó chả nói cái chậu ngọc dùng để trấn áp ngọn lửa dưới đất là gì?

Vân Tuệ nghe vậy, gật đầu, Long Uyên lại nói tiếp:

-Vừa rồi lúc chúng ta vào chả sờ thấy mặt đất nóng hổi là gì? Những người đó ngã lăn ra chết, nước trong người của chúng đều bị hơi nóng đó rút khô, thịt và xương đều khô cả thì còn hôi thối sao được.

Vân Tuệ thấy lời Long Uyên rất có lý, nhưng vẫn không phục hỏi tiếp:

-Họ đã chết đói, lúc chết rất chậm chứ không nhanh như người bị giết chết phải không?

Long Uyên cũng bắt chước nàng gật đầu. Nàng lại hỏi tiếp:

-Nếu vậy ngồi ở trên đất nóng hổi chờ chết có phải là khó chịu biết bao không? Sao họ không chạy trở ra chỗ đường hầm mát mẻ mà chết có hơn không?

Long Uyên thấy nàng hỏi vậy không biết trả lời thế nào cho phải. Vì chết ở đâu cũng là chết cả. Sao người ta không kiếm một phương pháp hay một nơi nào để chết một cách dễ chịu có hơn không?

Vì thế mà Long Uyên không trả lời được. Vân Tuệ thấy vậy cười khì và nói tiếp:

-Để tôi nói cho hiền đệ nghe, chắc thạch thất bên ngoài cũng có một cánh cửa tự động như cánh cửa này vậy. Sau khi họ vào trong phòng rồi, cánh cửa liền đóng kín. Chúng không sao ra được nên mới phải chết ở trong phòng như thế.

-Phải, phải, chị Tuệ thông minh thật! Sao vừa rồi đệ lại không nghĩ ra?

Thấy chàng khen mình, Vân Tuệ rất khoái chí, trong lòng hân hoan vô cùng, nhưng lại thấy ngượng ngịu nên nàng cố ý vỗ chàng một cái giả bộ hờn giận nói tiếp:

-Sao giỏi múa mép thế? Ai bảo hiền đệ khen ngợi tôi như thế nào? Ủa, trái cây này tìm ở đâu ra thế? Sao ngọt quá như vậy?

Long Uyên liền kéo nàng vào trong vườn hoa và nói:

-Trong này nhiều lắm.

Vào tới trong vườn hoa ấy, Vân Tuệ thấy có nhiều cây trái rất lạ lùng, cây nào cũng cao bằng nửa người và trái rất sai, to có nhỏ có nhưng thứ trái nào cũng thơm ngon lắm.

Những cá bơi ở trong cái ao nhỏ, giống hệt những cá ở trong cù lao nhưng nó nhỏ hơn cá ở trong cù lao.

Còn ba căn phòng nhỏ kia, ngoài phòng tắm và cầu tiêu ra, căn phòng làm bếp bên trong có đủ dụng cụ.

Nhất là cái bếp lò làm bằng đá ở giữa có ba cái lỗ nhỏ lửa ở trong lò bốc lên ngùn ngụt, hình như lửa đó là lửa thiên nhiên vậy.

Trong phòng tắm có một cái bể con dài hơn trượng, bên dưới có một lỗ nhỏ phun nước ngọt ra đều đều nhưng có một điều lạ là nước ở trong bể lúc nào cũng chỉ sâu bốn thước thôi. Hai người cũng không hiểu nước chảy ra lối nào mà bể nước không đầy.

Vân Tuệ trông thấy nước ngọt mừng rỡ vô cùng vội đẩy Long Uyên ra ngoài phòng rồi cởi quần áo ra, nhảy luôn vào trong bể tắm liền.

Vì nước bể có muối, dù khô rồi người cũng nhom nhóp khó chịu, nhất là thiếu nữ thì sự khó chịu đó càng nhiều hơn, nên Vân Tuệ vừa trông thấy nước ngọt tất nhiên mừng rỡ không thể tượng tượng được.

Long Uyên quay trở ra thạch thất, bỗng để ý đến quần áo mình dính đầy máu và muối bám khắp người khó chịu vô cùng, vì vậy chàng cũng muốn vào tắm.

Chàng thấy cạnh cái giường có một cái tủ bằng đá.

Chàng vội chạy lại mở ra xem. Chàng thấy trong đó có bốn ngăn. Ngăn thứ nhất chứa đầy những lọ nhỏ, ngăn thứ hai để những đồ lặt vặt, ngăn thứ ba và thứ tư đựng đầy những thứ mà chàng đang cần.

Những vật đó là quần áo, có đến ba mươi bộ. Những quần áo cả nam lẫn nữ, cũ và mới, có cả vải lẫn lụa, chàng đoán chắc những đồ dùng và quần áo đó là của chủ động Vương Lâu dùng để hóa trang cũng nên.

Chàng tìm kiếm mãi mới được một bộ của đàn ông bằng lụa trắng. Chàng vội vàng ôm quần áo đến trước cửa phòng tắm gọi:

-Chị Tuệ tắm xong chưa? Đệ đem quần áo đến cho chị đây.

Vân Tuệ đang ngâm trong bể, nghe tiếng chỉ sợ chàng xông vào, nên không kịp hỏi chàng lấy quần áo ở đâu mà vội vàng đáp:

-Tôi chưa tắm xong, hiền đệ cứ vứt quần áo vào cho chị.

Long Uyên đưa tay qua khe cửa ném vào bên trong, miệng thì giục:

-Chị Tuệ mau lên, đệ cũng muốn tắm.

Vân Tuệ ở trong đỡ lấy quần áo để lên ghế rồi trả lời:

-Sắp xong rồi. Đệ ra bắt mấy con cá để lát nữa chị thổi cơm cho hiền đệ ăn.

Một lát sau nàng ở trong phòng tắm ra. Sau khi tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo gấm vào, Vân Tuệ không khác gì một tiên nữ ở trên cung trăng giáng trần vậy.

Long Uyên ngồi ở mép ao vừa bắt được hai con cá nhỏ màu hồng tươi, thì chàng vừa trông thấy Vân Tuệ bước ra, chàng bỗng thấy ngực đập rất mạnh. Từ thuở bé tới giờ chàng chưa hề có cảm tưởng lạ lùng như thế này.

Vân Tuệ và chàng bốn mắt nhìn nhau, trông ngực đập của nàng cũng đập mạnh, má của nàng ửng đỏ lên.

Long Uyên ngắm nàng hồi lâu; thấy nàng không nói nửa lời. Chàng bỗng rùng mình rồi vội đưa hai con cá cho Vân Tuệ và chạy vào phòng tắm ngay. Chàng vừa đi vừa nói:

-Chị Tuệ, đệ vào tắm rồi ra ngay, chị thổi cơm mau lên nhé!

Vân Tuệ đứng gần người ra giấy lát, thở dài rồi mới đi vào bếp.

Trong bếp có đủ thứ dụng cụ, nhưng đồ gia vị chỉ có muối thôi chứ không có thứ khác. Bất đắc dĩ nàng phải rửa sạch cá và dùng muối nấu. Tới khi Long Uyên vừa tắm xong thì nàng cũng thổi chín cơm.

Hai ngày rồi, hai người chưa được ăn cơm, tuy ăn cá với muối nhưng cũng ngon khôn tả.

7. Trở Về Cổ Hương.

Từ đó trở đi Long Uyên và Vân Tuệ ăn trái cây với cá và ở trong thạch thất luyện tập những võ công khác ở bốn vách đá và thủ pháp dị dung.

Hai người ở cùng một phòng, tuy Long Uyên nằm ở trên cái thảm trải dưới đất, nhưng vì căn phòng ấy quá nhỏ khiến hai người được tiếp xúc luôn luôn nên tình cảm của hai người ngày càng khăng khít thêm.

Long Uyên lớn chóng lắm nên tình cảm của chàng thành thuộc cũng rất mau. Hai người ngày đêm gần nhau như vậy, Vân Tuệ lại đẹp như tiên nga nên Long Uyên đã đem lòng yêu nàng. Tuy chàng không nghĩ đến tình dục nhưng lúc nào chàng cũng muốn được ăn ở với nàng mãi mãi.

Tuy Vân Tuệ là người ngoại quốc, nhưng từ nhỏ đã sống theo tư tưởng của người Trung Hoa, nên tư tưởng và hành động của nàng cũng như những thiếu nữ người Hoa vậy, từ lúc mới gặp nàng đã đem lòng yêu Long Uyên nhưng lòng yêu lúc ấy khác với cảm giác yêu lúc bây giờ, vì lúc này nàng thấy Long Uyên đã như người lớn rồi nên nhất cử nhất động của chàng đều làm cho nàng yêu, dù nàng lớn tuổi hơn và hiểu biết hơn nhưng đàn bà bao giờ cũng thụ động nên nàng cứ chờ đợi Long Uyên tỏ lòng yêu trước mới dám thỏa thuận.

Ở trong động không có đêm ngày và cũng không có xuân hạ thu đông, Long Uyên phải lấy đá gạch vào vách để tính ngày tháng. Không bao lâu hai người đã ở trong động hơn hai năm rồi.

Long Uyên là người thông minh cái thể đã học thuộc lòng võ công và dị dung thuật khắc ở trên vách đá rồi. Vân Tuệ kém thông minh hơn chàng một chút nên mấy thể võ vẫn chưa học thuộc hẳn. Ngoài ra, trong hai năm đó Long Uyên đã cao hơn Vân Tuệ một cái đầu, về võ công cũng vậy. Giờ đây Vân Tuệ còn phải học chàng, đồng thời chàng còn dạy nàng những môn võ công ở trong “Đơn Thư Thiết Quyền”.

Dị dung thuật khắc trên vách đá là lợi dụng quần áo đồ trang sức và mấy thứ thuốc màu không phai để cải biến dung mạo chứ không phải là môn võ công thay đổi khuôn mặt, như phép tiên. Trên đó có ghi rõ những đơn thuốc.

Khi ở cù lao, Long Uyên đã nghiên cứu qua cuốn Thần Nông Y Giải, nên chàng hiểu biết hết tính chất của các vị thuốc lại thêm chàng rất thông minh, bất cứ học hỏi môn thuốc nào cũng vậy, chỉ đọc qua hai lượt là thuộc lòng liền, nên các đơn thuốc khắc ở trên vách đá, chàng cũng học thuộc lòng hết.

Chỉ có một điều khiến chàng buồn nhất, là không sao ra được bên ngoài để hái thuốc làm thử. Nhưng Vương Lôu, chủ nhân của hang động hình như biết trước điều này, nên đã để sẵn nhiều thứ thuốc ở trong tủ đá cho chàng. Vì thế hai người cứ lấy những thứ thuốc đó ra mà bào chế và thi nhau hóa trang xem ai hóa trang nhanh, giỏi mà không có sự sợ hãi.

Long Uyên và Vân Tuệ đều là tiên đồng ngọc nữ, do vậy chàng chỉ thích hóa trang thành người tuổi trung niên rất xấu hay người già nua yếu đuối thôi; Vân Tuệ cũng thường hóa trang thành một cụ bà, tóc vàng của nàng cũng hóa thành tóc bạc. Vì vậy trong thạch thất thường thường xuất hiện rất nhiều hạng người: già, trẻ, đẹp, xấu.

Không chỉ khuôn mặt, cả giọng nói cũng thay đổi.

Sở dĩ hai người thay đổi được giọng nói là nhờ trên vách đá có khắc môn “Áo Vân Phục Ma Âm”, môn này cần phải có nội công luyện tới mức thượng thặng mới học được để vận chân khí lên cổ họng, điều khiển thanh quan tùy theo ý muốn của mình. Môn đó khi luyện tới mức thật cao siêu có thể dùng chân khí đưa tiếng nói vào tai những người ở cách xa mình mấy trượng làm cho những người đó mất hết thần trí hoặc chết.

Nhưng môn này có một khuyết điểm là nếu dùng để giết người, thì chân khí trong người sẽ tiêu hao hơn nửa. Trong bốn mươi chín ngày, phải kiếm chỗ tĩnh tu trong hai mươi bốn ngày, mới có thể trở lại bình thường. Bằng không, sau bốn mươi chín ngày, nội tạng sẽ bị thương tổn nặng, thổ huyết mà chết.

Đồng thời trong bốn mươi chín ngày đó, không những không thể xử dụng được lần thứ hai, mà thậm chí nếu đấu với người, chỉ dùng hơi sức hơi mạnh một chút, cũng nguy hiểm đến tính mạng. Vì thế, bắt buộc phải dùng tới nó để giết người.

Cho nên, hai người tuy đã luyện đến mức có thể giết người nhưng không dám vận dụng. Hai người chỉ dùng để thay đổi giọng nói.

Cũng nhờ có môn dị dung này, những ngày sống trong hang động của hai người mới khỏi khô khan buồn tẻ.

Trên vách còn khắc một võ thuật tên là “Phục Ma Kiếm Pháp”, Vương Lâu đặc biệt chỉ rõ pho kiếm pháp này là một môn bí học của đạo gia huyền môn, oai lực rất mạnh, và phải có ngộ tính cao mới có thể lãnh hội được sự huyền diệu ở bên trong.

Bề ngoài pho kiếm pháp chỉ có năm thứ, tuy học rất dễ, nhưng rất khó tinh xảo.

Uyên nhi thông minh như thế mà cũng phải luyện tập hàng tháng mới thành công. Vì kiếm pháp ấy biến hóa rất nhiều, nên thể thức nào cũng có oai lực khôn tả, đối thủ càng lợi hại bao nhiêu, kiếm thức càng biến ảo khó lường bấy nhiêu.

Điều cốt yếu của pho kiếm pháp này là khi xử dụng là thiên thần và kiếm phải hợp nhất, tâm trí thống nhất, bằng không, không sao giở hết được sự huyền diệu của pho kiếm ấy ra.

Cái gọi thần, kiếm hợp nhất? Nghĩa là lấy lòng mình thay lòng trời, lấy kim mình thay kiếm trời. Người xử dụng pho kiếm này phải chính tâm thành ý, hoàn toàn giữ tôn chỉ “thay trời hành đạo” chứ trong lòng không được nghĩ đến chút tà niệm nào.

Long Uyên từ nhỏ đã không nhuốm bụi trần, rất lương thiện, nên lúc luyện pho kiếm dễ dàng đi đến cái tinh túy của pho kiếm. Vân Tuệ, vì bị ảnh hưởng của Cô Độc Khách, tính tình còn cố chấp, trong lòng nàng lúc nào cũng có ý muốn trả thù cho sư phụ, nên học tới pho kiếm đó, không tài nào tinh xảo bằng Long Uyên được.

Vì vậy, khi luyện Phục ma kiếm tốn công gấp đôi mà kết quả chỉ được một nửa, không sao phát huy được oai lực của pho kiếm. Long Uyên đã giải thích rõ cho nàng, mà nàng vẫn không sao quên được chuyện đó.

Thời gian của một năm sắp hết, chỉ còn một ngày nữa là hai người đã ở trong thạch động được ba năm rồi. Cả hai phần khối vô cùng, vì vậy mà cả hai không nghĩ ngợi, ngồi đợi cánh cửa thạch thất mở ra.

Vân Tuệ dùng vải khâu thành ba cái túi lớn, hai túi nhỏ. Túi dùng đựng đựng những trái cây kì lạ, còn túi lớn chàng để không.

Trong lúc chờ đợi Long Uyên nhìn chung quanh, ánh mắt lộ vẻ luyến tiếc, dù sao chàng ở trong động cũng được ba năm rồi, nên bất cứ vật gì ở đâu cũng trở nên thân thương. Chàng biết võ công của hai người hiện giờ đã có hỏa hầu rất thâm hậu, chỉ rời khỏi nơi đây là hai người không thể nào gần gũi nhau suốt ngày như vậy nữa. Điều này càng làm cho chàng luyến tiếc thêm. Nhất là sau khi rời khỏi nơi đây, chàng phải

về nhà thăm cha mẹ, còn Vân Tuệ thì thế nào cũng vào Trung Nguyên trả thù cho Cô Độc Khách, như vậy hai người làm sao mà gần nhau được.

Còn Vân Tuệ nghĩ khác, nàng nhận thấy tương lai của mình rất đẹp và cũng rất buồn vì việc thứ nhất của nàng là phải đi trả thù cho sư phụ, phải làm xong việc đó nàng mới hết trách nhiệm, mới được tự do tự tại. Lúc ấy nàng sẽ cùng Long Uyên ngao du sơn thủy, và sẽ ký thác thân mình cho chàng.

Nhưng việc trả thù cho sư phụ rất lớn lao và cũng rất nặng nề. Bảy đại trưởng môn của bảy đại phái ở Trung Nguyên đều là những người có võ công cao thâm, dù võ công của nàng có cao siêu đến đâu cũng khó lòng giết hết bọn họ cùng một lúc, nên nàng phải dụng kế tầm ăn dâu mà đánh chết từng người một, nhưng dùng cách ấy thì lâu lắm.

Ngoài ra nàng lại không muốn Long Uyên giúp mình, vì Cô Độc Khách chỉ là sư phụ của nàng, nàng muốn chính tay mình trả thù cho sư phụ chứ không muốn nhờ ai hết, hơn nữa Long Uyên là người nối dõi duy nhất của họ Long; khi nào nàng lại để cho chàng mạo hiểm như thế, nhờ mệnh hệ nào có phải là nhà họ Long tuyệt tự không? Đồng thời người của bảy môn phái đông như vậy, nếu như chàng giúp sức thì thế nào chàng cũng kết oán với chúng rồi chúng kiếm người nhà họ Long báo thù thì sao? Vì thế nàng không muốn cho chàng biết, vì chàng biết thế nào cũng giúp mình chứ không khoanh tay đứng nhìn đâu. Những việc đó làm hco nàng khó xử hết sức, nên nàng mới rầu rĩ như vậy. Trước khi chưa hoàn thành công việc báo thù cho sư phụ; lỡ trả thù không xong, bị kẻ địch giết chết có phải là đau đớn biết bao không? Hai người vì vậy cứ lẳng lặng nhìn cánh cửa, mỗi người nghĩ đến một chuyện nên không ai nói với ai một lời.

Long Uyên liếc mắt nhìn trộm thấy đôi người tia ra những luồng sáng chói lọi, chàng kinh hãi vô cùng, và nhận thấy sắc mặt của nàng đáng sợ lắm, vì trước kia Vân Tuệ đã kể cho chàng nghe khi sư phụ của nàng sắp chết đã có sắc mặt như thế nào, nên bây giờ chàng biết Vân Tuệ đang nghĩ đến mối thù của sư phụ.

Chàng là người hiền lành trung hậu, không ưa những chuyện lăm sát. Theo nhận thức của chàng thì người đời ai ai cũng có quyền sống một cách tự do, người khác không được can thiệp tới và càng không được làm nguy hại quyền sống của người khác. Vì thế chàng không muốn Vân Tuệ quá lo nghĩ đến việc trả thù cho Cô Độc Khách nhưng bây giờ chàng thấy sắc mặt của nàng, biết nàng đã quyết chí trả thù.

Chàng không những đội ơn cứu sống của nàng mà còn rất yêu nàng nữa. Lúc này chàng không biết nên làm như thế nào cho phải? Giúp nàng trả thù cho Cô Độc Khách ư? Hay là làm thỉnh để mặc nàng đi trả thù lấy? Chàng nhận thấy hai điều đó đều trái với tôn chỉ định tâm luyện võ của mình, chàng muốn tìm ra cách hoàn hảo nhất để hòa giải mối oán thù cho nàng, nhưng chàng nghĩ mãi mà không nghĩ ra được phương pháp nào thì cánh cửa đã đến giờ khai môn. Hai người mãi nghĩ nên quên cả cửa đã mở, tới khi cánh cửa khổng lồ bắt đầu đóng lại mới giật mình kinh hãi thét lớn, vội phi thân nhảy ra giơ hai tay chống đỡ. Lúc ấy khe cửa chỉ còn rộng hơn thước thôi. Chàng vận hết mười thành công lực ra đẩy mạnh một cái chỉ nghe thấy kêu ầm một tiếng, cánh cửa ngưng đóng trong giây lát.

Nghe tiếng quát của chàng, Vân Tuệ giật mình thức tỉnh, lúc này nàng biết dịp may chỉ trong nháy mắt là mất, nên nàng không dám trì hoãn, vội xách mấy cái túi nhảy vọt qua đầu Long Uyên phi thân ra bên ngoài.

Long Uyên dùng sức cầm cự với cánh cửa không cho đóng lại mất rất nhiều hơi sức. Mấy móc sau cửa càng lúc càng mạnh. Lúc ấy tiếng kêu ầm ầm càng ngày càng lớn, cánh cửa càng ngày càng mạnh, nếu chàng lơ tay, cánh cửa sẽ đóng lại ngay. Vân Tuệ vừa đáp chân xuống, ném chông áo và mấy cái túi xuống, quay lại thấy Long Uyên mặt đỏ bừng, mồ hôi toát ra như tắm, vội tiến tới giúp chàng chống đỡ để chàng chui ra.

Thấy Vân Tuệ đã chống cánh cửa hộ mình Long Uyên nhún chân nhảy qua đầu nàng ra phòng bên ngoài.

Lúc ấy Vân Tuệ cũng buông tay, chỉ nghe thấy kêu ầm một tiếng, cánh cửa đã đóng kín. Hai người nhìn nhau cười và nghĩ thầm:

“Nguy hiểm thực.”

Vân Tuệ trông thấy mấy cái xác vẫn còn y nguyên liền cau mày lại nói với Long Uyên rằng:

-Long đệ mau bỏ hết châu báu vào mấy cái túi lớn này, để tôi ra xem con Ngao biệt có còn đợi chúng ta ở bên ngoài không?

Lúc này Long Uyên mới biết Vân Tuệ khâu ba cái túi lớn mà không đặng gì, là dùng để đặng những châu báu ở ngoài này. Chàng vâng lời cầm mấy cái túi nhặt những hạt châu báu bỏ vào bên trong, mâm châu báu đó vừa chứa đầy ba túi.

Vân Tuệ đi ra một lúc đã quay trở vào, vui vẻ nói:

-Uyên đệ, con Ngao biệt vẫn đợi chúng ta ở bên ngoài, mau đi thôi.

Nói xong, nàng xách một túi châu báu với những túi nhỏ đựng trái cây, còn hai túi lớn để cho Long Uyên xách. Khi ra tới đường hầm, Long Uyên trông thấy hạt châu gắn ở trên đỉnh động liền nói với Vân Tuệ:

-Chị Tuệ, những hạt châu gắn ở đỉnh động này đều là hạt châu kỳ thủy. Chúng ta lấy hai hạt xuống để dùng nhé!

Vân Tuệ gật đầu rồi nàng từ từ nhảy lên lấy hai hạt xuống. Ra đến cửa động Long Uyên đã thấy con Ngao biệt sáu chân bốn mắt đang bơi ở trong nước.

Nó vừa trông thấy hai người liền thò đầu vào trong động kêu ú ú hai tiếng tỏ vẻ vui mừng, nghênh đón.

Long Uyên không ngờ con vật này lại khôn ngoan đến thế. Chàng đoán chắc nó đã được chủ nhân dặn bảo bằng không nó biết sao được ngày giờ đến đây nghênh đón, hay nó đợi ở đây ba năm liền? Nhưng dù sao, chàng cũng cảm ơn nó, nên chàng đưa tay vuốt đầu nó và hỏi:

-Sự phụ chủ nhân của cái động này đã dặn người đưa chúng ta đến đây phải không?

Con Ngao biệt vui vẻ kêu ú một tiếng rồi gật đầu mấy cái.

Long Uyên hỏi tiếp:

-Nếu vậy, chúng ta phải cảm ơn người. Chị Tuệ, chúng mình phải cảm ơn nó phải không?

Vân Tuệ cũng nghĩ như vậy, thấy Long Uyên nói thế vội mở cái túi nhỏ lấy mấy trái cây tươi ra và nói với con Ngao biệt:

-Ngao biệt ơi, chúng ta rất cảm ơn người, bây giờ ta mời người ăn mấy trái cây tươi này để cảm tạ người nhé!

Ngao biệt há mồm ra đón, gật đầu cảm ơn, rồi rụt đầu ra ngay.

Vân Tuệ cầm hạt châu kỳ thủy vừa lấy ở trên đỉnh động đưa cho Long Uyên một hạt, hai người cùng để hạt châu lên bàn tay và đưa vào trong nước, quả nhiên nước biển liền rẽ ra tựa như trong hang động vậy.

Hai người thấy thế mừng rỡ vô cùng, Vân Tuệ đi nhẹ nhàng nhảy lên lưng con Ngao biệt. Long Uyên đi sau cũng nhảy theo lên. Hai người ngồi sát cạnh nhau. Hạt châu ở tay hai người tới đâu rẽ nước tới đó, tuy ở trong bể mà không ướt tí nào, hai người tựa như ngồi trong một quả cầu bên trong là không khí bên ngoài là nước.

Con Ngao biệt thấy hai người đã ngồi vững, liền bơi sáu chân như một mũi tên bắn thẳng lên mặt biển. Độ nửa tiếng đồng hồ sau để lên tới mặt nước, con Ngao biệt cõng sóng mà đi. Hai người không trông thấy mặt trời đã ba năm, lúc này đã trông thấy mặt trời thì mặt trời đã bắt đầu lặn, sóng gió rất lớn.

Hai người nhờ có hạt kỳ thủy châu nên không bị ướt một chút nào. Cả hai người đều sung sướng nhìn nhau cười. Tuy trời tối nhưng Long Uyên vẫn còn trông thấy cù lao ở phía Tây vẫn đen thui thui như xưa. Chàng liền giật cương con Ngao biệt đi về phía đó. Con Ngao biệt kêu ú một tiếng và nhanh như bay thẳng tiến về phía cù lao.

Không bao lâu hai người đã tới cù lao. Cả hai vô cùng mừng rỡ. Lúc gần tới thủy động Long Uyên ra hiệu cho con Ngao biệt bơi vào trong động nhưng nó kêu ú ú và lắc đầu cự tuyệt. Long Uyên cảm thấy nó định rời khỏi mình, tổng lòng không nở, vì nó đã giúp hai người có được kỳ duyên, nên hai người đều muốn đền ơn nó, chàng hoảng sợ nhảy lên một tảng đá rầu rĩ hỏi:

-Người định đi ư?

Ngao biệt lại kêu ú một tiếng, bốn mắt nó chớp nháy nhìn chàng, hình như nó cũng không muốn xa chàng vậy. Nhưng nhiệm vụ của nó đã xong, nó có nơi của nó, nó sẽ về với biển cả bao la, với đồng loại, nó sẽ thoải mái với không khí tự do.

Vân Tuệ cũng nhảy lên tảng đá ấy, trông thấy thái độ của con vật liền nói:

-Nguyên đệ mau cởi những dây da ở trên người nó, nên để nó đi! Trên đời không có bữa tiệc nào là không có lúc tàn, chúng ta còn giữ nó lại ở trên này làm chi.

Nói tới đó nàng nhìn con Ngao biệt nói tiếp:

-Chúng ta rất cảm ơn người giúp đỡ, nhưng không bieets lấy gì cảm tạ người, sau này chúng ta sẽ mãi cầu phúc cho người. Nhưng mong người đừng có làm những việc tàn hại sinh linh nữa. Khi nào người đi ngang qua đây cứ kêu mấy tiếng, nếu chúng ta còn ở đây thể nào cũng ra gặp người.

Trong khi nàng nói chuyện, Long Uyên đã cởi dây ở trên người nó ra nên nàng vừa nói xong, nó đã kêu U một tiếng rồi lặn xuống bể mất dạng.

Long Uyên không ngờ nó đi nhanh như thế, đứng ngẩn người ra như mất mát một vật gì vậy, Vân Tuệ thấy thế cười khanh khách nói:

-Uyên đệ, đi về nhà chứ? Nó đã về nhà nó sao chúng ta không về nhà chúng ta?

Thế rồi, hai người cùng đi nhanh như hai mũi tên phi lên đỉnh cù lao.

Long Uyên bỗng nổi hào khí ngửng mặt lên trời rú lên một tiếng thực dài rồi dụng thể Thần Long Thăng Không lướt như gió về trước.

Cảnh vật ở trong cù lao vẫn như xưa, và cũng như lúc hai người ra đi vậy vì lúc ấy cũng là một đêm mùa hè, bây giờ cũng thế.

Hai người cũng về vào mùa hè cùng trong đêm tối. Nhưng cách biệt ba năm, khi trở về hai người cảm thấy mọi thứ ở cù lao trở nên thân thiết vô cùng. Một lát sau hai người đã về tới nhà cũ, trong ngoài không thay đổi chút nào, vẫn sạch sẽ như xưa, hiển nhiên vú Triệu không vì chủ nhân mất tích mà sao nhãng công việc.

Hai người lẳng lặng đi vào trong sảnh, lẳng tai nghe thấy vú Triệu đang ngủ say, hai người nhìn nhau cười rồi lẳng lặng để túi xuống bàn về phòng ngủ một giấc ngon lành.

Trời sáng dần, vú Triệu ngủ dậy đi ra ngoài sảnh quét dọn, bỗng thấy trên mặt bàn có ba túi vải lớn, sờ sờ nắm nắm tự hỏi:

-Những đồ này của ai thế?

Vú ta vừa quay đầu lại đã thấy Vân Tuệ đứng ở đằng sau, hai người vội chạy lại ôm choàng lấy nhau mừng mừng tủi tủi. Lúc ấy Long Uyên vừa bước ra, thấy vậy cảm động vô cùng. Vú Triệu đã già hơn trước nhiều, trên mặt đã có nhiều nếp nhăn hơn, còn mái tóc đã bạc trắng.

Vú Triệu trông thấy Long Uyên cao lớn như vậy suýt tí nữa không nhận ra chàng, lát sau vú mới chạy lại nắm tay chàng ngẩn nhìn hồi lâu luôn miệng. Theo lời của vú Triệu thì tối hôm hai người mất tích, những người ở trong cù lao đi thuyền ra tìm kiếm luôn mấy ngày, cha con Lý Thất nhờ hai người cứu cho thoát chết nhưng vì chiếc thuyền đã bị con cá kình phá vỡ, mãi nửa năm sau mới làm lại được chiếc thuyền khác vào Trung Nguyên mua đồ. Lúc ấy ai cũng tưởng hai người đã chết, cho nên đau lòng vô cùng. Nên những nông dân và người đánh cá ở trong cù lao này mỗi năm đã cử hành tế lễ hai người một lần.

Vú Triệu luôn đau đón ứa nước mắt ra, vú nuôi và bông bé Vân Tuệ từ hồi nhỏ đến lớn, tuy là người làm nhưng không khác gì mẹ vậy, nhưng vú vẫn tin tưởng thể nào cũng có ngày hai người trở lại, chứ hai người không thể chết yếu như thế được. Quả nhiên bây giờ hai người đã về, vú lại thấy hai người càng cao lớn xinh đẹp thêm làm sao mà không mừng rỡ. Sau khi nghe hai người kể cho biết ba năm qua ở đâu, vú Triệu vội ra ngoài báo cho dân làng hay.

Một lát sau, đã có mấy chục người lòng ôm con dắt trẻ đến đầy khách sảnh để thăm hai người và hỏi hai người trong ba năm đi đâu mà mãi bây giờ mới thấy về.

Long Uyên sợ mọi người nghĩ mình là thần tiên, nên chàng nói dối là lạc lên hoang đảo, gần đây mới có được một chiếc thuyền trở về.

Tất nhiên lời kể của chàng có nhiều mâu thuẫn nhưng mọi người thấy cả hai bình yên vô sự, cũng không hỏi lại nữa.

Những người đó chuyện trò một hồi rồi lần lượt cáo từ ra về. Lúc ấy Vân Tuệ với Long Uyên mới được nghỉ ngơi.

Từ đó trở đi hai người lại trở về cuộc sống yên bình như xưa.

Vân Tuệ một mặt may quần áo mới cho Long Uyên, một mặt ôn tập lại võ công.

Còn Long Uyên cũng ôn tập lại Đơn Thư Thiết Quyền và Thần Nông Y Giải. Lúc ấy Long Uyên đã trưởng thành, võ công cũng tự tin và có thể xông pha trên chốn giang hồ ở Trung Nguyên rồi. Chàng nhận thấy ở lại cù lao này, tuy ngày ngày có Vân Tuệ ở cạnh, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ đến quê hương và cha mẹ.

Chàng nghĩ từ khi mình rời khỏi nhà đến giờ thẩm thoát đã được mười năm, các bác và cha mẹ tuổi đã sắp xỉ bảy mươi chả sống được bao lâu nữa, nên chàng rất mong, chỉ muốn trở về thăm nhà ngay.

Vân Tuệ thấy sắc mặt của chàng biết chàng nhớ nhà, nên nàng liền lên tiếng hỏi, Long Uyên thành thực nói cho nàng hay và cũng muốn nàng cùng về với mình.

Vân Tuệ cũng muốn lắm, xong nghĩ mình đã quyết định làm dâu nhà họ Long rồi, dù sao cũng phải về chào cha mẹ chồng, lần này đi cùng chàng về thế nào cũng được lòng thương của các bác và cha mẹ chàng. Vì nàng là ân nhân cứu Long Uyên thoát chết và cũng như là sư phụ của chàng nữa, chỉ hai điểm đó gia đình của chàng cũng phải hoan nghênh nàng rồi, nhưng miệng nàng lại trả lời:

-Uyên đệ, tôi thiết nghĩ lần này hiền đệ nên về nhà một mình, vì ở đây tôi còn nhiều việc phải làm, nhưng tôi biết hiền đệ không thể ở nhà được lâu đâu, chắc thế nào chúng ta cũng gặp nhau trên giang hồ. Tôi định hai tháng sau đi Ninh Ba để hỏi thăm tin tức của cha mẹ tôi để xem cha mẹ tôi tên họ gì? Tuy tôi không nhớ ra được hình dáng của cha mẹ, nhưng làm con mà tên họ của cha mẹ cũng không biết thì còn gì đâu đón bằng?

Long Uyên nghe nàng nói vậy nghĩ thầm:

“Chị ấy đi hỏi thăm lai lịch và tên họ của cha mẹ, ta không có quyền gì khuyên ngăn hết, nhưng dù sao chị ấy cũng đi với ta về nhà một chuyến trước. Chắc chị ấy nói như thế để lấy cớ thoái thác thôi, chứ thực sự chị ấy không muốn như vậy có khác gì là không muốn ở đời với ta không?”

Nghĩ vậy, chàng cúi đầu rầu rĩ không nói một lời.

Vân Tuệ đoán được suy nghĩ của chàng, liền nói tiếp:

-Uyên đệ, nếu đệ có ý đi chơi Giang Nam thì một năm sau chúng ta gặp nhau ở núi Hoàng Sơn nhé. Tôi nghĩ hiền đệ nên ở nhà lâu một chút vì hiền đệ đã vắng mặt bá mẩu lâu thì cũng nên ở nhà một thời gian để cho bề trên vui một chút.

Long Uyên lẳng lặng gật đầu, nhưng trong lòng nghe đau thêm.

Sự thực Vân Tuệ có dụng ý riêng, nhất thời không muốn nói ra nên nàng nói sang việc khác:

-Uyên đệ, sau này hành đạo giang hồ phải cẩn thận lắm mới được. Hiền đệ anh tuấn như vậy phải đề phòng những đàn bà xấu xa ở giang hồ. tôi còn nhớ lời của sư phụ nói những người giang hồ rất hiểm ác, khó mà đề phòng được, nhất là những người có vẻ mặt hiền hậu, nhưng có thủ đoạn xảo trá, ví dụ như những đàn bà dâm dăng chuyên mê hoặc đàn ông và ngấm ngấm hại người. Hiền đệ đẹp như vậy ai trông thấy mà chả yêu, hiền đệ mới bước chân vào giang hồ kinh nghiệm non nớt nhất định sa ngã vào tròng của những người đàn bà ấy thì khó mà thoát thân được.

Vân Tuệ nói vậy là có dụng ý riêng, nhưng vì Long Uyên đã hiểu lầm nên không lãnh hội được ý nghĩa sâu sắc câu nói đó, thậm chí chàng còn hận là khác, nên chàng tưởng nàng có ý giễu cợt mình.

Vân Tuệ không thấy chàng nói gì thở dài nói tiếp:

-Hà, Uyên đệ, không phải tôi nói ngoa đâu, sự thật hiền đệ quá đẹp, bất cứ ai trông thấy cũng phải động lòng. Nhất là những thiếu nữ mới lớn, nếu hiền đệ không đề phòng chỉ hơi dễ dãi với họ một chút là họ lôi hiền đệ vào bầy ái tình liền. Nếu đối phương là người hư thân mất nết, hiền đệ có thể bỏ mặc họ cũng không sao, nhưng nếu là con nhà tử tế, thử hỏi đến lúc đó hiền đệ xử trí ra sao... Tôi lo lắng nhất là vấn đề này...

Vân Tuệ đã thổ lộ hết tâm sự của mình cho chàng ta nghe, quả thực nàng lo nhất là Long Uyên gặp những thiếu nữ yêu chàng, chàng là người giàu tình cảm sẽ không sao bỏ rơi những thiếu nữ đó. Như vậy có phải là nàng xôi hỏng bỏng không không?

Long Uyên vẫn hiểu lầm, nên vẫn không nhận rõ được tâm sự của Vân Tuệ, vẫn tưởng nàng đang giấu mình, nên giọng ai oán:

-Chị Tuệ, tôi không đồng ý lời nói của chị, tôi chắc chị bị ảnh hưởng của Vương Lâu tiên bối cho người đời ai cũng trọng bộ mặt. Trái lại tôi cho ý kiến ấy không đúng, có bộ mặt anh tuấn tuy dễ gây được thiện cảm với người thực. Nhưng cốt yếu nhất vẫn là nhân phẩm và tâm tính mới được.

-Lời hiền đệ cũng có lý, nhưng người có ý nghĩ như hiền đệ quả thực ít ỏi, nếu hiền đệ không tin cứ thử hóa trang thành một người xấu xí xem. Tôi dám chắc không đầy một tháng hiền đệ thể nào cũng bị người trên giang hồ ghê lạnh, không một người bạn tri âm nào cả cho mà xem.

Long Uyên không phục cãi lại:

-Được, chúng ta đánh cuộc, kỳ hạn là một năm; đi lại trên giang hồ tôi sẽ hóa trang thành một thiếu niên xấu xí thử xem coi ai bằng lòng gần gũi tôi không?

Vân Tuệ nghe vậy mừng thầm, vì nàng biết Long Uyên rất trọng lời hứa, trong một năm xa cách nếu chàng cải trang thành một thanh niên xấu xí như vậy, chàng sẽ được biết lòng người như thế nào và mình cũng đỡ sợ thiếu nữ khác yêu chàng.

Như thế không khác gì đã mua bảo đảm một năm, tới khi gặp nhau ở Hoàng Sơn lúc ấy nàng đã trả thù xong cho sự phụ. Trong thời gian cách biệt đó thể nào Long Uyên cũng sẽ hiểu rõ tâm ý của nàng.

Ngày hôm sau Long Uyên vừa râu rĩ, vừa quấy luyến mà rời khỏi cù lao. Cha con Lý Thất đưa thuyền tiễn chàng ra khơi. Vân Tuệ tuy buồn râu nhưng mặt vẫn gượng cười tiễn chàng ra đi, và bảo chàng đem theo hai túi châu báu và những quần áo thường dùng. Nàng đứng ở trên đỉnh cù lao nhìn theo chiếc thuyền của Long Uyên cho đến khi hút bóng mới thôi, rồi mới râu rĩ trở về nhà.

Tất nhiên Vũ Triệu cũng đau lòng vô cùng, vú ta thấy Vân cô nương như kẻ mất hồn, lại càng thương thêm. Vú vừa khuyên giải vừa nghĩ cách để ghép hai người thành vợ thành chồng.

Long Uyên cũng như Vân Tuệ, chàng đứng ở đằng lái nhìn về sau tới khi hút bóng nàng mới thôi. Chàng cảm thấy mình có hàng vạn lời muốn nói với nàng mà không sao nói ra được.

Tuy chàng rất yêu nàng nhưng trong lòng cũng còn sự hiểu lầm, chàng tự bảo:

“Ta hãy về nhà hưởng hạnh phúc gia đình một thời gian đã, rồi sẽ ra giang hồ như vậy ta sẽ khuây khỏa mà có thể tạm quên nàng được.”

Chàng chuyện trò với cha con Lý Thất để gắng quên đi hình bóng Vân Tuệ.

Ngày hôm sau thuyền đã sắp cập bờ. Long Uyên đã trông thấy lầu các ẩn hiện, chàng mừng rỡ khôn tả, không chờ thuyền vào tới bờ đã dựng khinh công tuyệt đỉnh nhảy ngay lên trên bãi cát chạy thẳng lên trên sườn núi. Chàng thấy cỏ hoang mọc đầy trên núi, khi tới nhà lại thấy cửa lầu đóng kín, mạng nhện giăng đầy như đã lâu không có người ở vậy.

Chàng kinh ngạc vô cùng vội đi tới gian giữa, mở cửa vào trong đại sảnh. Trong đại sảnh bụi bám đầy và không có một bóng người nào hết, chàng vội lên lầu mở hết các cửa phòng ra xem. Đồ đạc trong phòng vẫn bày biện như xưa nhưng người thì không biết đi đâu hết?

Chàng đau lòng vô cùng, đi quanh quẩn trong phòng của mẹ một hồi, đầu óc thì hồi tưởng lại khuôn mặt hiền từ của cha mẹ, đang suy tư tiếng động từ cầu thang vang lên làm chàng giật mình trở lại với hiện tại, tiếng chân người, chàng mừng rỡ vô cùng chạy ra nghênh đón. Ngờ đâu đó lại là cha con Lý Thất đang khuôn đồ đạc đến cho chàng.

Lý Thất cũng ngạc nhiên hết sức, vì không thấy có người nào cả, lại thấy chàng râu rĩ, y cũng ái ngại vô cùng.

Long Uyên cảm ơn cha con Lý Thất và giữ hai người ở lại một đêm, nhưng họ từ chối và bảo phải trở lại thuyền, và hỏi y có nhắn gì cho Vân Tuệ không?

Chàng đang rối trí nên chỉ âm ừ, không biết nói năng gì. Rồi chàng tiễn cha con Lý Thất ra tận cửa.

Cha con họ đi khỏi, chỉ còn lại một mình. Chàng lại lên trên phòng ngủ của cha mẹ, nước mắt đột nhiên lăn dài trên má, mãi một lúc sau chàng mới cảm được những giọt lệ thương cảm, rồi đi kiếm chổi quét dọn phòng ngủ cho sạch. Chàng đem hành lý của mình lên, trải chăn lên giường để ngủ. Nhưng không sao chợp mắt được, bao nhiêu suy nghĩ lớn vồn trong đầu chàng, chàng ngồi dậy nhìn quanh. Chàng thấy căn nhà nguyên lành không bị suy chuyển chút nào, như vậy không phải là tai nạn. Nhưng sao không còn một người nào ở lại? Chắc là dọn đi nơi khác, nhưng dọn đi đâu?

Chàng lại đi quanh nhà xem xét một lần nữa rồi mới quyết định, nhưng vẫn không có dấu vết gì cho chàng biết là cha mẹ và các bác đã dọn đi đâu cả. Sau chàng quyết định chờ đến sáng sẽ đi hỏi những người ở lân cận xem họ có biết gì không?

Sáng hôm sau chàng rửa mặt qua loa, ăn một chút lương khô, rồi lại cố tìm trong các phòng một lần nữa. Nhưng chỉ thấy phòng nào phòng nấy bụi bặm đầy.

Sau cùng chàng đi đến một căn lầu, lầu xây ở nơi sau cùng, trước kia là phòng của bác bảy Chi Trí ở. Hôm qua, chỉ có nơi này là chàng chưa đặt chân tới.

Khi lên tới cửa lầu, chàng bỗng giật mình đánh thót, trong lầu rất sạch sẽ, hình như có người quét dọn thường xuyên. Chàng bỗng thấy có hy vọng, vậy là còn có người ở đây. Chàng vội vàng mở từng căn một ra xem, quả nhiên thấy trong một căn phòng ở cuối lầu vẫn còn chăn gối và đồ đạc bỏ sót lại. Nhưng không vẫn không có bóng người nào cả, chàng nghĩ thầm:

”Có lẽ người này đã rời khỏi nơi đây rồi, nhưng đồ đạc chưa dọn đi, thế nào y cũng quay trở lại.

Bất cứ người ấy là ai, đã ở đây, tất nhiên phải biết tin tức của người nhà mình cho nên chàng quyết định ở lại đó chờ đợi.

8. Gia Đình Đoàn Tụ

Mặt trời vừa mọc ở phương Đông. Gió bể thổi vào mát dịu, trên núi Lao Sơn đang ngấm buổi bình minh, có một thiếu niên công tử, anh tuấn tuyệt phẩm, đang đi lại ở trên đó. Hai mắt nhìn ra bể, tỏ vẻ buồn bực lo âu, đôi mày cau lại, hình như đang nghĩ ngợi vì một việc gì khó giải quyết vậy.

Không cần nói, quý độc giả cũng biết chàng ta là Long Uyên. Từ khi về tới núi Lao Sơn, mong được đoàn tụ với gia đình. Nhưng ngờ đâu cảnh vật vẫn như xưa mà người thì không còn. Chín ngôi lầu đều nguyên vẹn mà người thì đã don đi đâu không rõ?

Lòng mong mỏi cùng hy vọng của Long Uyên đều tiêu tan hết nhưng chàng vẫn không nản chí, lục soát lại lần nữa. Rút cục đã tìm được chút manh mối ở trong lần thứ bảy. Manh mối đó là một căn phòng có dấu hiệu của người ở, chăn gối đồ dùng, thức ăn đều có. Hiện tại người đó không có ở đây nhưng thế nào người đó cũng quay lại. Chàng đoán chắc người đó, dù thân hay sơ thế nào cũng biết đôi chút tin tức về người thân của chàng.

Nhưng chàng đợi đã ba ngày liền vẫn không thấy bóng dáng ai. Chàng có vẻ nản chí và cảm thấy trong lòng không yên. Chàng sống ở đó từ nhỏ, nhưng vì còn nhỏ nên chàng không hiểu rõ chuyện của gia đình.

Từ năm lên sáu, chàng lại bị người bắt cóc đem đi, từ đó chưa được gặp lại người nhà. Thậm chí cả những người ở Trung Nguyên này.

Nếu giờ chàng bỏ đi, trời đất rộng lớn này, biết đi đâu mà tìm cha mẹ và các bác? Vì thế chàng mới khó xử và do dự, không sao quyết định được. Còn một chuyện nữa cũng khiến chàng bồn chồn, cách xa Vân Tuệ mấy ngày chàng mới biết Vân Tuệ đối với chàng quan trọng như thế nào. Chàng cần có Vân Tuệ ở cạnh mình luôn luôn.

Ba ngày hôm nay những bữa ăn của chàng đều có lương khô do tay Vân Tuệ làm ra. Nếu ăn hết chỗ lương khô này mà vẫn chưa tìm thấy người nhà, thì biết làm sao đây? Có lẽ chỉ có một cách là đi hái những trái cây dại mà ăn thôi, vì chàng chưa hề thổi cơm và giặt đủ quần áo bao giờ. Lúc này vắng Vân Tuệ, chàng mới nhận thấy khó chịu vô cùng.

Ngày thứ hai, chàng đã thử nấu cơm, nhưng không hiểu tại sao, nồi cơm mãi không chín, quần áo giặt mãi không sạch, dù vò rách cả ra. Chàng nhìn ra ngoài khơi, nhìn về phía hòn đảo lòng vọng tưởng đến Vân Tuệ. Hình bóng Vân Tuệ chiếm gần hết tim chàng rồi. Tiếng nói, tiếng cười cứ hiện lên trong đầu óc chàng luôn! Chàng cảm thấy lúc này nếu có Vân Tuệ ở bên thì hạnh phúc biết bao!

Nếu có nàng ở cách, cái gì cũng đẹp, vui vẻ. Vì thế mà chàng nhớ nhung đau khổ.

Chàng cứ đinh ninh khi nàng nghe Lý Thất kể cho nghe, thế nào nàng cũng tới đây ngay để an ủi chàng. Nhưng sự thật đã chứng minh là nàng không đến, nàng không coi chàng vào đâu, và nàng không muốn gặp người nhà của chàng.

Như vậy hiển nhiên nàng không muốn ở cách chàng nữa. Chàng càng nghĩ càng đau lòng. Chàng đang nghĩ vẩn vơ thì bỗng nhận thấy có một người ở trên mỏm núi chạy xuống. Chàng nhanh nhẹ bay xuống căn lối đi của người ấy.

Thì ra người nọ vừa lên tới đỉnh đồi, bỗng thấy có người đứng ở mép núi đang nhìn lên không trung và rú lên, khiến y đình tai nhức óc. Y tưởng là ma quỷ, nên hoảng sợ bỏ chạy xuống núi như vậy. Ngờ đâu, vừa quay đầu chạy đã thấy người đó ở trước mặt rồi. Y càng kinh hãi thêm, sợ đến mất cả hồn vía, hai chân mềm nhũn, liền quì ngay xuống.

Long Uyên nhanh mắt nhận ra người đó chính là Long Ngũ, một lão bộc của gia đình mình. Chàng biết lão bộc quá hoảng sợ, nên chàng vừa nhìn y vừa mỉm cười, phần khởi đỡ y dậy mồm hỏi.

-Bác! Bác có phải là Long Ngũ không? Sao bác không nhận ra tôi? Tôi là Uyên nhi đây mà!

Người đó quả là Long Ngũ nghe hỏi liền ngừng mặt lên nhìn, thấy thiếu niên anh tuấn này quả thật hao hao giống cậu ấm. Nhưng mười lăm năm về trước, cậu ấm bị người ta bắt cóc và từ đó đến nay biệt vô tăm tích, tại sao hôm nay lại xuất hiện ở nơi đây? Y không dám tin vội giơ tay lên dụi mắt.

Y lại nghe Long Uyên hỏi tiếp:

-Long Ngũ! Tôi là Uyên nhi đây! Lão gia cùng thái thái mấy người đâu? Các người... dọn đi đâu rồi? Sao chỉ có một mình bác ở lại đây trông nom nhà cửa?

Lúc này Long Ngũ đã trông rõ hơn. Quả thật thiếu niên đứng trước mặt mình đây là Uyên thiếu gia chứ không sai. Y mừng rỡ vô cùng, ứa nước mắt ra, vì người nhà họ Long, cả chủ lẫn tớ, ai ai cũng quý trọng Long Uyên như một báu vật vậy. Chàng mất tích hơn mười năm nay, mà cả những đầy tớ con sen, ngày đêm đều thương nhớ chàng.

Bây giờ, Long Ngũ đột nhiên thấy tiểu chủ nhân đột nhiên xuất hiện, y không mừng rỡ và ứa nước mắt sao được!

Long Uyên không biết cha mẹ và các bác mình sống chết ra sao, trông thấy mặt người đầy tớ này đã vội hỏi. Nhưng chàng bỗng thấy Long Ngũ ứa nước mắt ra khóc. Chàng cả kinh, lại tưởng cha mẹ và các bác có mệnh hệ nào, nên chàng vội nắm chặt hai tay Long Ngũ, vội hỏi:

-Long Ngũ, lão gia và thái thái các người đâu? Có chuyện gì không hay chăng?

Chàng quen là mình có võ công tuyệt thế, hai tay cứ nắm chặt lấy tay của Long Ngũ, như vậy lão bộc làm sao mà chịu nổi? Chỉ thấy tiếng kêu “ôi chà” mấy tiếng, mặt biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, mồ hôi kêu la hoài.

-Thiếu gia buông tay!... già này chịu không nổi!...

Lúc ấy, Long Uyên mới phát giác, cười khi một tiếng, vội buông tay ra. Long Ngũ mặt cau có, quen cả lau mồ hôi, vội vuốt soa hai tay, mồ hôi kêu đau hoài.

Long Uyên áy náy vô cùng, vội xoa bóp hộ người đầy tớ già đó và một mặt hỏi tình hình của cha mẹ và các bác mình.

Long Ngũ thấy thái độ của Long Uyên nóng nảy như vậy không khác gì hồi còn nhỏ, nên y vừa vuốt soa vừa kể lại tình hình của gia đình chàng trong mấy năm gần đây nhe thế nào cho chàng nghe.

Thì ra từ khi Long Uyên đột nhiên mất tích, nửa năm sau quý vị lão gia đã có bảy người đau ốm. Người nào người nấy đều đau lòng hết sức vì tưởng là chàng đã chết rồi.

Long Trí Chi là người lạc quan nhất và giỏi về tướng số y lý, biết chàng chỉ có kịch hiểm chứ không việc gì tới bản mệnh, sau này thế nào cũng làm nên. Ông vội chữa bệnh cho các người anh, và một mặt giảng giải cho mọi người khỏi đau lòng.

Trí Dũng là một vị hiệp sĩ trong võ lâm, tuy qui ẩn ở trong một gia đình, nhưng tính vẫn hào phóng như xưa.

Tất nhiên, ông ta cũng nhớ con, nhưng ông biết Long Uyên cốt cách rất thanh kỳ, thế nào cũng thoát hiểm được và còn có duyên kỳ ngộ là đằng khác. Vì ông ta mới yên tâm phần nào mà giúp đỡ người anh thứ bảy là Trí Chí hầu hạ trông nom các người anh đang đau ốm. Dần dần, bảy ông già nhà họ Long đã lành mạnh hết, nhưng vì ốm một trận như vậy, người nào người nấy đều suy nhược hết.

Trí Chí thương lượng với Chí Dũng nên dọn về nhà cũ ở thì hơn, để tránh cho các người anh già nua khỏi phải ngày ngày trông thấy những cảnh vật làm cho họ lúc nào cũng tưởng nhớ đến Uyên nhi. Hơn nữa, ở bờ bể gió bể quá mạnh làm các ông già chịu đựng không nổi.

Trí Lễ đồng ý. Thế rồi, năm sau, tức là ngày Long Uyên đã rời khỏi gia đình được hai năm, thì nhà họ Long đã dọn vào trong thành ở, chỉ để mình lão bộc ở lại trông nom nhà cửa.

Mấy năm gần đây, cửu lão của nhà họ Long tuổi tác đều già nua, nhưng nhờ có Trí Chí trông nom thuốc thang cho, nên người nào người ấy vẫn còn khỏe mạnh.

Long Uyên nghe nói mừng rỡ vô cùng, liền hỏi địa chỉ ở đâu? Long Ngũ mừng rỡ, vội đáp:

-Xin thiếu gia đợi chờ một lát, tháng này đến phiên lão bộc ở đây trông nom, để lão bộc xếp đặt đôi chút rồi đưa thiếu gia về nhà.

Long Uyên nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn về tới nhà ngay, nhưng thấy thái độ của Long Ngũ thành khẩn như vậy, chàng phải chịu chờ đợi y xếp đặt đồ đạc quần áo.

Sự thực, Long Ngũ có xếp đặt gì đâu, chỉ để quần áo của mình vừa đem xuống, cất những lương thực vào trong tủ đầy thôi.

Thế rồi hai người vội vàng xuống núi. Suốt dọc đường, chàng vừa đi vừa hỏi thăm Long Ngũ về những chuyện sau khi mình đi, rồi ở nhà các người như thế nào?

Tha hồ cho chàng nóng lòng hỏi vội đến đâu, nhưng Long Ngũ vẫn cứ thủng thẳng đáp. Long Uyên hỏi địa chỉ nhà ở đâu để đi một mình về trước, Long Ngũ trả lời:

-Xa lắm, thiếu gia cứ theo lão bộc mà đi. Trưa ngày mai thế nào cũng về tới nhà. Bằng không chung ta xuống tới dưới núi thuê một chiếc xe lừa thì may ra đến canh ba đêm nay sẽ tới...

Long Uyên thấy lão bộc nói như vậy nóng lòng sốt ruột thêm, chàng chỉ muốn vài ba bước là tới nhà ngay. Nên chàng vừa bực mình vừa tức cười, ngẩng đầu liền hỏi tiếp.

-Long Ngũ, thế này vậy, bác cứ nói cho tôi biết địa chỉ để tui về trước còn bác xuống núi thuê xe tìm hai người phu đem những hành lý của toi để ở trên phòng lão gia xuống rồi đem cả về nhà cho toi.

Nói xong, chàng nhét một nén bạc vào trong tay Long Ngũ, Long Ngũ suy nghĩ một hồi rồi đáp:

-Thưa thiếu gia, nhà của chúng ta ở phía tây thành Chúc Mạc, ngay chỗ chân thành, dễ kiếm lắm, lão bộ chỉ sợ thiếu gia không biết đường lối thôi.

Long Uyên nghe thấy mới hay Long Ngũ coi mình như đứa trẻ lên ba liền mỉm cười, vội át giọng y:

-Không sao, bác cứ nghe lời tôi mà làm nhất định không sai đâu.

Nói xong, chàng không đợi Long Ngũ trả lời đã giở khinh công tuyệt học ra đi nhanh như một luồng gió tiến thẳng về phía tây tức thì.

Long Ngũ vẫn tưởng chàng là đứa nhỏ, sợ chàng lạc lối đang định phản đối, ngờ đâu y cảm thấy hoa mắt một cái thì không trông thấy hình bóng của chàng đâu nữa. Y sợ vô cùng lại tưởng là trông thấy ma giữa ban ngày, ngẩn người giấy lát, nhưng thấy thỏi bạc trong tay là thực, y vội lên núi tức thì.

Y chạy một hồi thẳng lên trên lầu của Trí Dũng vào tới trong phòng quả thấy trong đó có rất nhiều hành lý.

Lúc ấy y mới bán tín bán nghi, ngồi chốc lát rồi mới theo lời dặn của Long Uyên xuống núi thuê xe và phu lên khuôn hành lý.

Lại nói, Long Uyên đã biết người nhà vô sự và biết rõ địa chỉ rồi chàng phần khởi vô cùng. Lúc này chàng đã giở hết tốc lực khinh công tuyệt đỉnh ra: chàng không đi đường cái mà chỉ xuyên qua đường núi tựa như sao sa điện chớp, dù là ban ngày, nếu có ai thấy cũng chỉ như thấy một luồng khói.

Chàng chạy một hồi thẳng về phía tây không bao lâu đã tới cánh đồng bằng và xa xa đã trông thấy một thành trì nho nhỏ rồi. Chàng nóng lòng về nhà cũng không nghĩ đến người đời kinh hoàng nếu chàng cứ tiếp tục giở khinh công đi tiếp, sau cùng càng thấy nhiều người và cách thành cũng xa chàng mới đi chậm lại.

Chức Mạc là một đô thị của nhà Tề xưa kia, thành trì rất cổ kính nhưng không kém hùng vĩ và là nơi có rất nhiều di tích cổ.

Tuy Long Uyên học rộng, nhưng vì bình sinh chưa bước chân vào phố của người đời bao giờ. Bây giờ mới thấy thành cổ ở trước mặt, người người đông đúc chàng càng phần khởi thêm.

Chàng từ từ đi vào trong phố, trông thấy thương điểm ở hai bên đường nhiều như những cây ở trong rừng vậy. Những người buôn bán đi lại mỗi người làm một nghề không ai giống ai. Những người ấy thấy chàng là một thanh niên phong lưu tuấn tú đều trở mắt lên nhìn. Thấy mọi người nhìn mình như thế hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng.

Một hồi lâu chàng mới quen dần, chàng nhận thấy đi trong đám đông mình không nhìn người, người cũng nhìn mình, nhưng cái đó không lấy gì làm lạ hết. Chàng tìm một tên bán hàng rong hỏi thăm địa chỉ. Tên bán hàng thấy chàng hỏi thăm địa chỉ nhà họ Long liền chỉ ngay và còn định đưa chàng đi.

Thì ra nhà họ Long ở thành Chúc Mạc này tuy không lâu năm nhưng vì nhà cửa đồ sộ và giàu nhất nhì trong thành, hơn nữa nhà họ Long có tiếng là từ tâm, ưa giúp đỡ cho những kẻ nghèo hèn nên kể đến nhà họ Long là người trong thành ai ai cũng biết.

Cho nên chàng vừa hỏi người bán hàng rong kia mới chỉ đường ngay là thế.

Chàng khiêm tốn cảm ơn, nhất định không chịu để cho người đó đưa mình đi. Chàng hỏi rõ phương hướng rồi một mình đi luôn, không bao lâu đã đến phía tây thành. Xa xa chàng trông thấy rõ nhà cửa của mình rồi.

Nhà của họ Long rất rộng lớn, chung quanh xây bằng tường đỏ, bên trong rất nhiều cây cối và những nhà ở trong bờ tường đều xây hai tầng.

Long Uyên xúc động vô cùng, tay run run giơ lên gõ cửa. Chàng không đợi chờ người nhà mở cửa cho mình vào đã vội hỏi ngay:

-Cửu lão gia có nhà không? Ông ta đang ở lầu nào thế?

Người mở cửa đó cũng là một lão bộc của nhà họ Long, trông thấy thiếu niên gọi cửa anh tuấn vô cùng và hao hao giống Uyên thiếu gia nên trở mắt nhìn.

Y nghe thấy Uyên nhi hỏi Cửu lão gia nên buột miệng hỏi:

-Thiếu gia có phải là Uyên thiếu gia đấy không? Ủa Cửu lão gia ở bên trái, Uyên thiếu...

Thấy Long Uyên gật đầu nhìn nhận, y càng kinh hãi thêm và chỉ chỗ ở của Trí Dũng cho chàng, và đành định hỏi thêm thì thoáng thấy có bóng người, Long Uyên đã biến mất dạng.

Vì vậy, y ngơ người ra như tượng gỗ không biết nói năng gì nữa.

Long Uyên biết cha mẹ ở đâu rồi, liền chạy vào trong lên tòa lầu hồng ở phía bên trái. Vừa vào đến cửa chàng đã lớn tiếng gọi:

-Cha, mẹ, Uyên nhi đã về.

Trí Dũng đang cùng Trí Chi đánh cờ trong thư phòng: Long Uyên trông thấy một ông già râu tóc hoa râm, chàng đã nhận ra là cha mình, lâu ngày cách biệt bây giờ gặp lại hai cha con đều đứng ngẩn người ra không biết làm cách gì cho phải.

Trí Dũng thấy trong sảnh có một thiếu niên anh tuấn chính là đứa con cưng của mình mất tích lâu ngày ông ta cứ đứng chờ ra không biết làm gì.

Trí Chi thấy vậy mừng rỡ vô cùng, giọng run run hỏi:

-Có thực... Uyên nhi còn đã về đấy không?

Cha con Long Uyên thấy Trí Chi nói như vậy mới hoàn hồn. Long Uyên la lớn một tiếng nhảy xổ lại quỳ trước mặt bác và cha dập đầu xuống đất vái lạy lia lịa:

-Uyên nhi bái lạy cha và thúc phụ.

Chàng chưa nói dứt, nước mắt đã trào ra như mưa và không sao nói tiếp được.

Trí Dũng vội cúi người đỡ chàng dậy ngắm nhìn hồi lâu và ôm chàng vào lòng:

-Con! Mẹ con nhớ con đến chết đi được...

Ông cũng quá cảm động mà không sao nói tiếp được nữa. Nhưng dù sao ông ta cũng là một vị đại hiệp hào phóng hơn người nên ông ta không nói mình mà chỉ lấy vợ ra nói mà thôi. Ông nức nở một hồi rồi kéo Long Uyên đến trước mặt Trí Chi lớn tiếng cười ha hả và nói:

-Thất ca, tiểu đệ chịu phục tài bói toán thần diệu của Thất ca, Thất ca xem này, Uyên nhi của chúng ta chẳng bình yên trở về là gì? Chắc thế nào nó cũng có kỳ ngộ gì và đã luyện thành công môn kỳ học gì cũng nên...

Trí Chi cũng ứa nước mắt ra nắm hai tay Long Uyên ngắm nghía một hồi khiến Long Uyên ngượng vô cùng, Trí Dũng nói xong cười ha hả tiếp:

-Bây đầu! Mau báo cho phu nhân và các vị lão gia hay là Uyên thiếu gia đã về. Một lát nữa ta sẽ đưa thiếu gia sang thăm các vị lão gia. Nếu đợi không được thì mời các vị lão gia sang đây.

Lúc ấy những con sen và vú già đã nghe thấy tiếng cười vội chạy cả ra sảnh, ai nấy đều tươi cười và vui vẻ nhìn Long Uyên. Sau nghe chủ dặn bảo, chúng đều vàng lời, vội vàng đi báo tin ngay.

Tuy Trí Chi không biết võ học nhưng giỏi về bói toán, xem người đã nhiều, nên ông ta trông thấy Long Uyên như vậy đã biết ngay chàng đã gặp kỳ ngộ, nên có đôi mắt sáng như hai ngọn đèn, da hồng và bóng như ngọc, thân hình nở nang rất đều đặn, bất cứ so sánh với ai chàng cũng đều đặc biệt hơn hết. Có thể nói là Rồng trong đám người, nếu chàng không kỳ ngộ và không học cả văn lẫn võ thì làm sao được như vậy.

Trí Chi càng ngắm cháu càng khoái chí rồi lớn tiếng cười khen ngợi, nói tiếp:

-Uyên nhi quả đã học thành tài, các vị huynh trưởng thấy chắc mừng rỡ lắm. Uyên nhi, mười năm nay con ở đâu thế? Con mau nói cho bá bá và cha con nghe đi.

Long Uyên cố mãi mới nén được tình cảm của mình xuống. Chàng đưa mắt nhìn thấy bác và cha mừng rỡ như vậy, trong lòng rất vui mừng. Chàng đang định trả lời thì bỗng nghe thấy cầu thang có tiếng chân người nhộn nhịp và tiếng nói quen thuộc mừng rỡ và cảm động hết sức. Tiếp theo đó một giọng nói quen thuộc vọng lên:

-Con... Uyên nhi đó à? ... Con...

Long Uyên đã nghe tiếng mẹ mình, chàng không còn nghĩ đến chuyện trả lời câu hỏi của Thất bá phụ nữa, vội gọi mẹ một tiếng rồi vội chạy ra ngoài cầu thang ôm chầm lấy một bà cụ đáng gầy gò và rất hiền lành, rồi chàng òa lên khóc.

Bà cụ nọ tuổi đã quá ngũ tuần, đầu tóc hoa râm đủ thấy tuổi tác còn trẻ hơn hình dáng và thái độ của bà.

Bà cụ ấy chính là mẹ Long Uyên, vì nhớ thương con suốt mấy ngày lấy nước mắt rửa mặt nên mới chóng già như vậy. Tuy nước mắt nhỏ giọt nhưng mặt bà hớn hở vô cùng, giọng nghẹn ngào, gọi luôn mấy tiếng:

-Con... Uyên nhi... Con...

Rồi cứ ôm chặt lấy cổ người con vì sợ buông ra sẽ mất nó đi.

Long Uyên gục vào lòng mẹ gọi mẹ luôn mồm, hao tay ôm lấy ngang lưng bà mẹ khóc.

Chí Dững bình tĩnh trước, liền cười ha hả nói:

-Phu nhân, hai mẹ con thương nhau như vậy đã đủ chưa, có mau đứng dậy đi không, đại ca tới rồi đấy.

Mẹ Long Uyên nghe chồng nói như vậy mới cảnh tỉnh, LU cũng từ từ ngừng mặt lên nhìn mẹ, mắt lại ươn ướt. Bà mẹ hiểu lòng con gượng cười dùng khăn lau nước mắt cho con và nói tiếp:

-Con ngoan, con về tới đây mẹ mừng đến chết đi được. Xem con này, đã lớn thế này rồi, có còn bé bỏng gì nữa đâu mà khóc.

Nói xong bà khẽ vạch vào má Long Uyên chế diễu:

-Lớn thế này rồi mà còn khóc, không biết xấu hổ!

Long Uyên mặt đỏ bừng, hai tay ôm chặt lấy mẹ, bế mẹ đi xuống đại sảnh. Mọi người thấy chàng khỏe như vậy đều giật mình kinh hãi; khi đặt mẹ xuống đại sảnh mới hay mình đã cao hơn mẹ một cái đầu.

Bà mẹ lại giật mình đánh thót một cái, sau bà khẽ tát má Long Uyên một cái, hờn mà mừng nói tiếp:

-Mười mấy năm không gặp con, con đi đâu học được mấy miếng võ mang về đây dọa mẹ như vậy, có đáng đánh đòn hay không?

Bà ta với Chí Dững kết hôn mấy chục năm nhưng chưa hề học qua một miếng võ công nào, nhưng mắt thấy tai nghe nhiều, nên biết nhiều danh từ của làng võ. Chí Dững nghe thấy vợ nói vậy không sao nhịn được cười. Chí Chi cũng vậy.

Lúc này Long Uyên mới biết mình ẵm mẹ như thế là vô lễ, hổ thẹn vô cùng, bà mẹ thấy vậy biết ngay liền kéo tay chàng ngồi xuống cạnh bên:

-Mấy năm nay con đi đâu thế? Con có được sung sướng không? Mẹ suốt ngày mong nhớ bắt cha con đi tìm kiếm, nhất là các bác, từ khi con mất tích đến giờ ai nấy lần lượt đau ốm, may có bác bảy của con giỏi về y lý tinh tướng, bác ấy gieo một quẻ nhận thấy con không bị nguy hiểm và lúc trở về thế nào cũng có kỳ ngộ, chưa đến ngày giờ có đi tìm cũng không sao thấy đâu. Cha con tin lời bác bảy nên nhứt định không đi tìm kiếm con, dù mẹ có giục đến đâu cha con cũng làm thinh, đây con xem có tức đến chết đi được không? Ngờ đâu mười năm sau, hôm nay con lại mạnh khỏe trở về thế này, thực lúc này mẹ mới chịu tài ba của bác bảy con.

Chí Chi đứng cạnh nghe, không chờ Long Uyên lên tiếng đã xen lời nói:

-Thím chín, không phải tôi nói khoác, nếu ngày đó mà tôi nói sai không những thím chín không nghe, ngay đại ca, bác tư gái với nhà tôi thế nào cũng nói tôi đến chết mới thôi.

Nói xong ông ta cười ha hả.

Lúc ấy ngoài cửa sảnh đã có tiếng chân người đi vào nhộn nhịp và có một giọng già vừa cười vừa mắng:

-Lão thật không đáng nói hay sao? Nếu năm xưa khoong phải chú tị tiện cho nó đi chơi một mình như vậy thì làm gì có chuyện xảy ra như thế.

Lúc ấy mọi người trong phòng biết đại ca đã tới, ai nấy vội đứng dậy nghênh đón. Long Uyên đứng ở đằng trước vừa trông thấy ông già nọ đã cúi mình vái chào:

-Đại bá phụ.

Chào xong chàng định quỳ xuống, nhưng ông già tuổi trạc bảy mươi tay cầm quả trượng đầu tóc bạc phơ với ông già nữa cũng mặt mũi hao hao và tuổi sập sỉ như vậy theo sau bước lên. Sau cùng các các bà già.

Ông già trông thấy Long Uyên đã ngắt lời tiến lên đỡ chàng và nói:

-Uyên nhi...

Nói xong, ông ngẩng nhìn chàng hồi lâu, còn sáu ông già kia cũng dõi mắt nhìn chàng, vẻ mặt tươi cười nhưng nước mắt ràn rụa.

Chí Lễ cứ luôn nói:

-Hay lắm, hay lắm...

Ông ta vừa nói vừa kéo Long Uyên vào trong sảnh. Lúc ấy trong sảnh đã bày sẵn mười mấy cái ghế để cho mọi người ngồi. Chí Lễ vào ngồi ghế ở chính giữa và bắt Long Uyên ngồi ở cạnh mình, rồi các ông già kia lần lượt ngồi những ghế ở hai bên. Chí Lễ bảo Long Uyên bái kiến các bác, nhưng không được quỳ lạy:

-Con ra chào các bác đi, nhưng không được quỳ lạy nhé? Bằng không con quỳ lạy từng người một đầu con đến rụng mất.

Chín anh em họ Long người nào cũng thương yêu đứa con duy nhất nói dối này nên ai nấy thấy Long Uyên đều mừng rỡ khôn tả, chỉ vái chào như vậy mà đã gần đến trưa. Chí Lễ bảo người nhà sửa soạn cơm nước, cả nhà có tất cả mười chín người đều quây quần ngồi vào bàn ở giữa sảnh. Long Uyên tay cầm ấm rượu rót rượu cho mọi người một tuần. Chí Trung phu nhân nóng lòng muốn biết mười năm qua Long Uyên sống thế nào ở đâu, nên thúc dục luôn.

Vấn đề đó các ông già có mặt tại đó cũng đều muốn biết. Long Uyên bèn đem chuyện của mình giản dị kể cho mọi người nghe, có nhiều đoạn kinh hiểm chàng sợ các bác không chịu đựng nổi nên chỉ nói phớt qua mà thôi. Tuy vậy mấy ông già cũng đã kinh hoàng trợn mắt, mồm há hốc tưởng như nghe chuyện thần thoại vậy.

Nếu không phải Long Uyên kể thì không ai dám tin những lời nói của chàng là sự thực.

Chí Chi tài trí hơn người và cũng có kiến thức rộng hơn; cho nên ông định thần trước hết, liền lên tiếng nói.

-Đại ca với các huynh trưởng chớ có kinh dị như vậy, phải biết Uyên nhi gặp gỡ như thế tuy trái thường lý thực, nhưng cũng đủ tỏ Uyên nhi của chúng ta là người phi phàm như thế nào: trước kia qur của đệ đã đoán rõ Uyên nhi của chúng ta không phải là đứa trẻ tầm thường, ngày hôm nay mới biết quả đã ứng nghiệm.

Mẹ Long Uyên như người nằm mơ mới tỉnh, vội xen lời nói:

-Con... Cô Vân Tuệ là ân nhân cứu con thoát chết, sao con không đưa cô ta về để cả nhà cảm ơn cô ta.

Chí Chi phu nhân là người rất cẩn thận, để ý lời nói của Long Uyên thấy chàng khen ngợi như vậy đã biết hai người thế nào cũng có một sự liên can mật thiết, vì vậy bà ta xen lời hỏi:

-Phải, Uyên nhi tại sao không đem cô ta về để cho các bác xem, nếu cô ấy xứng đáng làm vợ con thì chúng ta cưới cô ấy cho con có phải là hơn không?

Mọi người đều vỗ tay tán thành. Long Uyên hổ thẹn hai má đỏ bừng. Một lát sau chàng mới ngượng nghịu nói:

-Thất bá mẫu!

Rồi chàng lắc đầu tỏ ý nói Vân Tuệ không chịu về với mình nhưng chàng lại cho mọi người biết, một năm sau sẽ gặp lại Vân Tuệ ở trên Hằng sơn.

Trí Trung phu nhân là người nhanh nhẩu, thấy vậy vội nói đùa rằng:

-Được, một năm sau để cha con đi Hằng sơn một phen xem, nếu hợp ý thì đưa co ta về đây để hai con kết hôn. Còn con thì ở nhà chứ không được đi đâu hết.

Các vị phu nhân đều tán thành, ai ai cũng không muốn cho Long Uyên ra ngoài mạo hiểm nữa.

Chí Lễ phu nhân lại còn nói, nhà mình giàu có như thế, Uyên nhi lại đẹp trai như vậy, chỉ đánh tiếng là không thiếu gì người đẹp đến tận cửa.

Lúc ấy câu chuyện của mọi người chuyển thành việc hôn nhân của Long Uyên, các ông bà già mặc kệ Long Uyên xấu hổ hay không ai nấy phát biểu ý kiến của mình.

Chí Hiếu rất ít nói, lúc này cũng đứng dậy vuốt râu xen lời:

-Các vị huynh trưởng nói rất phải, cổ nhân đã dạy “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” anh em chúng mình lực bất tòng tâm, cũng may trời thương, cho Uyên nhi để nối dõi họ Long nhà ta. Nghĩ đến năm xưa anh em ta vì việc thừa kế mà đã tranh luận, sau quyết định tạm thời dẹp chuyện thừa kế sang một bên mà để sau này cho con của Uyên nhi thừa kế. Bây giờ anh em chúng ta tuổi sắp xỉ bảy mươi. Uyên nhi cũng đã lớn, cho nên để chủ trương phải lấy ngay mấy người vợ cho Uyên nhi, trước là mong y để nhiều con cái để duy trì thanh thế của nhà họ Long chúng ta được bảo tồn mãi mãi. Hia là để chúng ta được trông thấy con cháu nối dõi cho mình. Như vậy lúc chết mới không làm ma cô độc dưới cõi âm.

Long Uyên ngồi một bên, thoát tiên chàng càng nghe càng hổ thẹn, chỉ muốn chui xuống đất, nhưng chàng thấy các vị bác về mặt nghiêm nghị ai nấy còn râu rĩ không tả. Lúc ấy chàng mới biết đó không phải là chuyện nói bông đùa.

Chí Lễ là gia trưởng, nghe bát đệ Chí Hiếu nói như vậy, nghĩ ngợi giây lát rồi cũng lên tiếng:

-Bát đệ nói rất có lý, ngu huynh cho là tốt hơn hết các anh em hợp sức, mỗi nhà tìm một con dâu, bằng không sau này lại có sự tranh chấp. Oán ngu huynh hay Chí Dũng xử trí không được công bằng, nếu mỗi người cưới một nàng dâu, con của nàng dâu nhà nào thì thừa kế cho người ấy, như vậy tránh được sự tranh chấp và con cháu nhà họ Long lại nhiều thêm.

Lời nói đó rất công bình và hợp lý ai nấy đều vỗ tay khen ngợi, riêng có Chí Dũng, Chí Chi không tán thành mà thôi.

Chí Dũng là người võ lâm biết người luyện võ tuy không phải cự tuyệt nữ sắc nhưng gần nhiều đàn bà không có ích lợi gì hết. Uyên nhi tuổi hầy còn nhỏ, nếu một lúc lấy chín vợ cho y, không phải là thương mà có ý giết hại là khác.

Chí Chi chú ý thấy Long Uyên hình như không tán thành, đồng thời ông còn biết rõ nữ sắc tai hại thế nào. Uyên nhi cốt cách thanh kỳ, mặt có vẻ đào hoa, trong đời y thế nào cũng có lắm chuyện tình duyên, không thể người khác làm giúp y được. Cho nên ông cũng không đồng ý chủ trương của người anh cả, nhưng ông với Chí Dũng thấy mọi người mừng rỡ như vậy không tiện làm mọi người cụt hứng, nên cứ làm thinh không nói năng gì hết.

Long Uyên tuy không nói, nghe thấy mọi người định lấy chín vợ cho mình lòng kinh hãi, một là chàng chưa biết gì cả, hai là trong lòng chàng chỉ có hình bóng của Vân Tuệ thôi.

Tuy chàng không dám vọng tưởng lấy nàng về làm vợ, nhưng chàng cảm thấy trong thâm tâm quả thực ngoài nàng ra không thể chứa đựng một hình bóng thiếu nữ nào khác nữa. Nhưng lúc này chàng không tiện tỏ vẻ phản đối vội, chỉ lẳng lặng nghĩ thầm:

“Nếu các bác lấy nhiều vợ cho ta như vậy thì ta biết đối phó thế nào đây?”

Trong bữa tiệc mọi người ăn uống hai tiếng đồng hồ mới giải tán. Các ông già bà già đều vui vẻ hy vọng mà về phòng của mình nghỉ ngơi, chỉ để lại mẹ con Long Uyên chuyện trò với nhau.

Từ đó trở đi Long Uyên ở nhà, hưởng những ngày hạnh phúc, chàng qua thăm an các bác hàng ngày và lần lượt ăn cơm ở gia đình các bác.

Ngày thứ ba Long Ngũ đã đem hành lý của chàng về tới. Chàng lấy hai túi châu báu ra lựa những thứ đặc biệt đem biếu các bác, đồng thời chàng cũng thưởng cho các con sen, người giúp việc chút ít nên, nên người nào người nấy đều mến mộ chàng.

Ngoài ra chàng thấy sức khỏe của các bác rất suy nhược, liền lấy một viên Xích Long Hoàn hòa vào nước rồi mang cho các bác uống, nhờ vậy mọi người khỏe mạnh lên rất nhiều. Lúc thường không có việc gì chàng sang nhà Thất bá phụ Chí Chi để học nghề tinh tướng, còn y thuật thì chàng cùng Chí Chi nghiên cứu. Cho nên hai tháng sau y thuật của chàng tiến bộ hơn trước nhiều và tinh tướng thuật chàng cũng học được khá nhiều. Trong hai tháng đó chàng vẫn theo bác Bửu đi chữa bệnh cho người, hoặc đi theo cha ra ngoài du ngoạn. Vì thế trong thành ai ai cũng biết nhà họ Long có một công tử đẹp như tiên đồng, nên có rất nhiều đám tự đến gạ hỏi.

Mẹ Long Uyên biết con trai mình mê Vân Tuệ vì thế chỉ một lòng muốn cưới nàng ta về làm dâu thôi. Bà không nói rõ cho Long Uyên biết và mong y sớm mời được ân nhân, Tuệ cô nương, tới nhà để cảm ơn.

Long Uyên không rõ ý muốn của mẹ, nhưng chàng cũng nhận lời một năm sau lên Hoàng sơn gặp nàng và mời nàng về chơi.

Vì thế mẹ chàng không nóng lòng kiếm vợ cho chàng, nhưng còn tám vị phu nhân kia thì suốt ngày gặp bà mai, nghe bà mai kể con gái của địa chủ nào hay của quan lớn hồi hưu nào xinh đẹp. Nhưng các bà ấy không đường đột nghe lời nói của bà mai mà nhận lời ngay, vì bà nào bà nấy nhận thấy Uyên nhi của mình là “thần tiên” trên trời giáng xuống, con gái tầm thường không xứng làm vợ, cũng vì thế mà các bà mới đặt tiêu chuẩn để kén vợ cho chàng.

Thứ nhất là để cho bà mai xem trộm Long Uyên rồi để bà mai tự nói xem có phải tiểu thư mà bà mai định giới thiệu đó có xứng với chàng không? Vì bà mai dù có tham tiền đến đâu cũng không dám nói láo bảo cô con gái đó xứng đáng với chàng nữa, cũng vì điều kiện ấy mà hai tháng liền trong hai mươi bà mai chỉ có một bà dám nói tiểu thư ấy xứng đáng với chàng ta thôi.

Còn những bà mai kia đều lắc đầu rút lui.

Tiểu thư họ là con gái của viên ngoại họ Đường và cũng là mỹ nhân số một của huyện Chúc Mạc này.

Trước khi Đường viên ngoại là tri phủ. Kể ra ông ta là đồng liêu với Chí Chi nữa. Ông cũng lớn tuổi mới sinh được một cô con gái nên ông cưng như vàng ngọc vậy.

Sau ông ta cáo lão hồi hương ở nhà quê xây một sơn trang đặt tên là Đường Gia Trang. Ngày thường ông ở nhà dạy con học và trồng hoa. Quả thực là một con người rất tao nhã.

Đường tiểu thư tên là Tuệ Châu, từ nhỏ đã nổi tiếng thông minh, tài trí xuất chúng, theo cha mẹ học thêu viết chữ, nên rất giỏi về văn học và biết lễ phép, thực hiện hậu. Năm nay tuổi nàng mới mười lăm.

Năm xưa Chí Chi làm quan ở trên triều, vì là đồng hương với nhau nên phu nhân thường cùng ông sang chơi nhà họ Đường, do vậy Chí Chi phu nhân cũng biết Đường phu nhân là một mỹ nữ có tiếng. Bấy lâu nay tuy chưa gặp lại, nhưng bà đoán chắc con Đường phu nhân chắc đẹp không kém gì mẹ vì thế khi nghe bà mai nói bà đã muốn cưới Đường tiểu thư cho Long Uyên. Bà và chồng bàn bạc một hồi rồi quyết định báo cho bà mai biết để tìm cơ hội cho hai người gặp nhau.

Một hôm bà mai đến cho biết Đường phu nhân định mừng năm tháng sáu sẽ ra ngoài am ở ngoại thành lễ bái. Biết vậy Chí Chi phu nhân quyết định đến hôm đó sẽ đưa Long Uyên đi xem mặt Đường tiểu thư.

Bà cho chồng biết chuyện này. Chí Chi nghe nói mỉm cười, không tán thành cũng không phản đối, chỉ nói:

-Vẫn biết hôn nhân phải có lệnh của cha mẹ, nhưng phu nhân nên rõ bên trong còn có số trời mà sức người không thể nào cưỡng lại được, nếu ép uống quá không những con mình không được hạnh phúc mà còn mang họa cho nó là khác. Việc đi xem mặt vợ thế này, tôi không phản đối, nhưng phải xem Long Uyên nó có ưng Đường tiểu thư không, nếu không có duyên với nhau mà cứ miễn cưỡng ép chúng lấy nhau thì cũng vô ích.

Tất nhiên Chí Chi phu nhân phải nghe lời chồng nhưng bà nhận thấy việc này không cho Long Uyên biết vội, vì người trẻ tuổi hay mắc cỡ, đa số không chịu nói rõ tâm ý của mình. Nên cho chàng biết trước thì khó mà biết được tâm ý của chàng.

Chí Chi nhận lời giữ bí mật chuyện đó, nhưng Long Uyên nghe những con sen nói, đã biết hết chuyện. Vì hiếu kỳ chàng muốn đi xem cho biết. Nhưng mặt khác chàng lại do dự vì đã nhận thấy mình làm như thế là có lỗi với chị Tuệ.

Dù vậy chàng không muốn cưỡng lời bá mẫu. Long Uyên bỗng nghĩ đến lời của Vân Tuệ lúc chia tay, nàng bảo chàng quá đẹp trai, thiếu nữ nào trông thấy cũng phải động lòng. Lúc ấy chàng đã cam kết với nàng, trong vòng một năm chia tay, chàng quyết không để cho người khác trông thấy rõ bộ mặt thật của mình, trước hết là để tránh những sự phiền phức. Hai là chàng muốn thử xem lòng người đời có phải chỉ coi trọng bộ mặt như Vân Tuệ nói không?

Vì vậy từ hôm đó trở đi, Long Uyên hóa trang khiến bộ mặt cứ vàng dần tựa như đau yếu vậy. Các bác cầu chàng thấy thế tưởng chàng đau ốm, vừa đau lòng vừa lo âu, cứ khiển trách Chí Chi không chịu thang thuốc cho chàng.

Gần gũi chàng nhiều nên người bác Bẩy biết chàng có nguyên nhân gì chứ không phải là đau ốm nên ông không lo lắng gì cả, trái lại còn an ủi mọi người. Vì ông ta thấy chàng chỉ thay đổi sắc mặt thôi, chứ người vẫn khỏe mạnh như thường. Sau các ông già trông quen đi rồi cũng không lo như trước nữa.

Ngày xem mặt đã tới, mới sáng tinh sương trước cửa nhà họ Long đã đóng sẵn một cỗ xe ngựa đợi sẵn, rồi bốn con sen đỡ hai vị phu nhân Chí Trung và Chí Chi ra cửa lên xe, Long Uyên ngồi ở trước với người phu xe.

Những người qua đường thấy trên xe có một thiếu niên mặt vàng khè, ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên vô cùng, vì họ vẫn nghe nói công tử của nhà họ Long đẹp trai, sao bây giờ lại trông như ốm nặng như thế.

Chí Chi phu nhân ngẫu nhiên ngó mặt ra nhìn, trông thấy mặt của Long Uyên càng kinh hoảng thêm, bà giật mình kinh hãi kêu ối một tiếng, rồi lo âu hỏi:

-Uyên nhi, con thấy khó chịu phải không? Có cần về bảo bác Bẩy thăm mạch hốt thuốc cho không?

Long Uyên vừa cười vừa lớn tiếng đáp:

-Thất bá mẫu yên tâm, Uyên nhi không có việc gì cả.

Chí Trung phu nhân cũng ló đầu ra nhìn thấy chàng như vậy cũng kinh ngạc, vội hỏi:

-Uyên nhi con mau vào trong xe, có lẽ vì bị trúng gió phía không? Mau vào đây.

Bà vừa nói vừa đưa tay kéo chàng vào, Long Uyên mừng thầm nhưng vẫn nghe lời vào trong xe ngồi. Hai vị phu nhân lo âu nhìn chàng, lòng phân vân không biết có nên đi hay không?

Lúc ấy xe đã khởi hành, không bao lâu đã tới cửa am. Long Uyên đã hai bà bác xuống, tiếp sau đó chiếc xe của bốn thị nữ cũng tới nơi. Long Uyên đứng ngắm một hồi thấy am này cũng khá lớn, tường xanh ngói ống trông rất cổ kính, chúng quanh trồng rất nhiều cây, có vẻ tĩnh mịch.

Lúc ấy trước cửa am có hai chiếc xe ngựa đậu sẵn, chàng đoán chắc đó là xe nhà họ Đường và họ đã tới trước mình.

Bốn thị nữ chia nhau ra đỡ hai vị phu nhân đi vào trong am, Long Uyên cũng theo sau. Khi ấy chủ am hay tin liền cho hai ni cô ra nghênh đón.

Long Uyên thấy hai ni cô tuổi trạc ba mươi, mặt gầy gò, nhưng thái độ rất nghiêm nghị. Cả hai cùng chấp tay vái chào và mời hai vị phu nhân vào trong điện.

Trong điện trước bàn thờ Phật, hương khói nghi ngút, mấy ni cô đang tụng kinh, Long Uyên theo hai bà bác lễ Phật. Hai nữ ni phụ trách tiếp đón vội mời ba người sang phòng khách nghỉ ngơi. Từ điện chánh sang điện ngách phải xuyên qua một cái vườn hoa, một dãy phòng ngủ của ni cô, chừng bảy tám gian, chưa tới nơi, trong điện ngách đã có tiếng cười khúc khích vọng ra.

Hai lão phu nhân hiểu ý đưa mắt nhìn nhau một cái rồi quay đầu lại nhìn Long Uyên. Lúc ấy hai vị thấy cháu mình mặt càng vàng thêm thì lo âu vô cùng.

Lúc ấy đã có một lão ni ở trong điện ngách bước ra tay cầm thiền trượng trông rất già nua, nhưng hai mắt long lánh có thần, khiến ai trông thấy cũng kính nể.

Long Uyên biết lão ni này công phu nội công rất tinh thâm nên đôi mắt mới sáng như vậy.

Chí Trung phu nhân đã lên tiếng trước:

-Đại sư vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Lâu quá không thấy đại sư tới thăm chúng tôi?

Lão ni cô niệm câu Phật xong, mới mỉm cười đáp:

-Gần đây bản ni bận lắm nên không có thì giờ đến thăm hai vị thí chủ, hai vị thí chủ có lòng như vậy bản ni rất cảm ơn. Chắc vị công tử này là đại thiếu gia?

Chí Chi phu nhân vừa cười vừa đáp:

-Sư thái hay tin nhanh thật, Uyên nhi của chúng tôi mới về nhà được ít bữa, cho nên ngày hôm nay chúng tôi mới đưa cháu nó đến đây lễ Phật và thăm đại sư.

Nói tới đó, bà ta quay lại nói với Long Uyên:

-Uyên nhi lên chào sư thái đi.

Long Uyên chỉ thấy tay vái lão ni một cái thôi chứ không nói năng gì hết. Sư thái chấp tay đáp lễ và nói:

-Thiếu thí chủ lễ phép quá, xin mời vào trong điện dùng nước.

Nói xong sư thái đứng sang bên để mời khách đi trước, vừa đi Chí Trung phu nhân vừa nói với Long Uyên:

-Uyên nhi có biết sư thái đây là sư tỉ của cha con không? Nghe cha con nói võ công của sư thái cao siêu lắm. Năm xưa cũng là một nhân vật khét tiếng.

Long Uyên nghe nói đưa mắt ngẩng nhìn sư thái. Sư thái cũng đang nhìn chàng, bốn mắt vừa chạm nhau lão sư thái giật mình kinh hãi: “Sao mắt thí chủ này sắc bén như vậy?”

Nhưng bà vẫn tủm tỉm cười đỡ lời:

-Lão thí chủ tăng bốc bản ni quá, bản ni chỉ học có chút ít võ công thì có nghĩa lý gì đâu, huống hồ bây giờ đã già rồi, lại lâu không luyện tập. Còn thiếu thí chủ đây, nếu mắt bản ni không hoa thì thiếu thí chủ ắt phải luyện nội gia chân truyền rồi. Nhưng...

Bà định nói sắc mặt của Long Uyên khó coi như vậy, chắc bị ốm đau nặng, nhưng bà mới nói tới đó không tiện nói nốt. Vì bà nghĩ Trí Dũng võ học xuất chúng. Trí Chi y học lại cao minh như thế, nếu Long Uyên có bệnh tất nhiên họ phải biết, vì vậy bà chỉ nói đến đây không dám nói nữa là thế.

Điện ngách ấy chia làm hai gian, một gian sáng và một gian tối, vợ chồng Đường viên ngoại ngồi ở gian sáng, nhưng mọi người không thấy mặt Tuệ Châu, đoán chắc nàng ở trong căn tối cũng nên. Nhà họ Đường cũng biết biên nhà trai là Trí Chi phu nhân, phu nhân đồng liêu cũ vì lâu không gặp nên cả hai chỉ mang máng nhận được nhau thôi. Cho nên mọi người vừa vào tới điện ngách vợ chồng viên ngoại đã vội đứng dậy chào. Lão ni giới thiệu đôi bên.

Trí Chi phu nhân chờ lão ni giới thiệu xong liền đỡ lời:

-Lão sư phụ, tôi với Đường phu nhân quen biết nhau từ lâu rồi, nhưng cách biệt lâu năm không biết Đường phu nhân hãy còn nhớ tôi.

Đường phu nhân tuổi đã ngoài ngũ tuần, hiển nhiên trông đã già nua. Bà ta nghe nói vội tiến lên nắm tay Chí Chi phu nhân mỉm cười đáp:

-Sao tiểu muội lại không nhớ, năm xưa chúng ta ở trên kinh thành được quasi phủ quán xuyên giúp, nên lúc nào cũng nhớ nhung bà chị, chỉ vì quá bận việc nhà và thay đổi chỗ ở luôn cho nên không có dịp may tới quý phủ cảm tạ bà chị.

Trí Chi phu nhân khiêm tốn vài câu, liền gọi Long Uyên tiến lên bái kiến thế bá phu mẫu. Chào hỏi xong Long Uyên ngồi xuống cạnh đó không nói nửa lời, trông chàng lại càng ngơ ngẩn và khờ dại thêm, vợ chồng Đường viên ngoại thấy vậy lắc đầu cười thầm ba mai nó dóc khen ngợi Long Uyên đẹp như thần tiên, ngờ đâu giờ thấy tận mắt chàng ta lại là một người mặt vàng khè như vẽ ốm nặng và khù khờ như một chàng ngốc thế kia xứng sao được với con gái nhà mình?

Trí Trung phu nhân cũng lo vô cùng, nhân không thấy Đường tiểu thư bà ta liền đánh trống lảng lên tiếng hỏi:

-Hôm nay chỉ có viên ngoại với phu nhân đến bái Phật thôi ư?

Viên ngoại đã biết ý, tuy không vui nhưng cũng không tiện nói dối, bất đắc dĩ phải nói thực:

-Không, tiểu nữ Tuệ Châu có đi cùng với chúng tôi hiện đang ở phòng bên. Nói xong viên ngoại biết không sao tránh khỏi, liền hướng sang căn phòng tối gọi:

-Châu Nhi mau sang đây chào Long bá mẫu...

9. Cổ Am Nổi Phong Ba

Thì ra trong lúc Long Uyên đang đi ở ngoài sân người nha họ Đường đã trông thấy rõ rồi, vợ chồng viên ngoại với tiểu thư thấy chàng ngơ ngẩn và mặt khác hẳn lời giới thiệu của bà mai, hai vợ chồng với cô con gái đều thất vọng vô cùng: cho nên Đường viên ngoại mới bảo Tuệ Châu lui vào trong phòng tối tạm thời đừng ra mặt vội. Bây giờ thấy Long phu nhân hỏi tới đành phải gọi con ra chào và ông ta cũng định tâm rồi, chờ con mình vái chào hai vị Long phu nhận xong là cáo từ về ngay.

Ngờ đâu ông ta gọi luôn mấy tiếng không thấy con gái trả lời lại tưởng nàng xấu hổ không chịu ra, liền xin lỗi rồi vào phòng gọi con gái ra. Nhưng ông ta vừa vào đến trong phòng đã thất thanh kêu lên một tiếng, vội chạy ra hỏi lão sư thái rằng:

-Sư thái... căn phòng trong kia có cửa ngõ khác không?

Lão sư thái biết chắc có chuyện gì xảy ra nên vội chạy vào xem. Quả nhiên thấy cửa sổ mở toang và không thấy hình bóng của tiểu thư đâu hết!

Đường phu nhân thấy sắc mặt của chồng biết có chuyện gì xảy ra. Phu nhân chỉ sinh được một mình Tuệ Châu, nên yêu chiều cô con gái này vô cùng, bà ta giật mình kinh hãi, hoảng hốt chạy vào phòng trong.

Lão sư thái giàu kinh nghiệm giang hồ đoán chắc Đường tiểu thư yếu ớt như vậy không khi nào lại leo qua cửa sổ mà đi được, ngàn có leo qua cửa sổ thì với võ công cùng thính giác tinh tường thế này sao lại không nghe thấy. Bà ta đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt, liền phát giác trên sà nhà có điểm hơi khác lạ. Lúc ấy bà ta không kịp trả lời vợ chồng Đường viên ngoại đã vội nhảy lên trên sà nhà cao hơn hai trượng.

Lão sư thái chỉ khám xét qua một chút vội phi thân xuống, miệng niệm Adi đà phạt rồi nói:

-Xin hai vị thí chủ chớ có lo ngại, tiểu thư quả thực đã bị người ta bắt cóc rồi.

Đường phu nhân nghe nói dậm chân đấm ngực khóc lóc kêu la thảm thiết còn Đường viên ngoại thì ứa nước mắt.

Trí Trung và Trí Chi hai phu nhân cùng bốn thị nữ đều kinh hãi đến biến sắc, cuống quýt không biết xử lý thế nào cho phải.

Lão sư thái ngượng vô cùng khẽ nói:

-Xin hai vị thí chủ hãy bình tĩnh nghe bản ni... Bản ni tuy bất tài nhưng năm xưa cũng đã lăn lộn trên giang hồ vài năm nên có đôi chút kinh nghiệm, vừa rồi bản ni thấy vết trên sà nhà, hiển nhiên kẻ gian tới cũng không lâu. Như vậy kẻ gian lên vào trong phòng này trước rồi thừa cơ bắt cóc lệnh ái đi.

Đường phu nhân nghe nói càng khóc thêm:

-Trời ơi... biết... làm sao bây giờ?... Ối con ơi là con!

Đường viên ngoại chỉ biết nhỏ lệ lắc đầu thở dài.

Lão sư thái lại an ủi vợ chồng viên ngoại:

-Hai vị thí chủ chớ quá lo âu như vậy, nên giữ gìn sức khỏe, việc này xảy ra trong am của bản ni, tất nhiên bản ni phải chịu trách nhiệm. Phen này đành phải khai sát giới đầu với kẻ gian một phen.

Nói tới đó bà ta tức giận trợn to đôi mắt lên vẻ mặt đầy sát ý khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi. Lão sư thái lại nói:

-Đường lão thí chủ thử nghĩ lại xem, lúc thí chủ tới giữa đường có phát giác người nào khả nghi không? Hay người lạ mặt nào chủ ý tiểu thư không?

Đường viên ngoại lắc đầu, nhưng đột nhiên kêu lên một tiếng đáp:

-Ừ! Phải rồi, khi lão tới đây vì trời hazy còn nhá nhem người đi đường rất ít, vì mãi xem phong cảnh tiểu nữ không cho buông mình xe xuống, lúc xe ra tới ngoại thành thì đột nhiên gặp một công tử ăn vận sa hoa cưỡi con ngựa cao ở đằng xa phóng tới. Khi đi cạnh xe y trông thấy tiểu nữ liền kêu lên ngạc nhiên, nhưng y không dừng chân lại thúc ngựa đi luôn. Lúc ấy nội nhân lại còn nói với lão: “chắc người ta là Long...”

Nói tới đó ông ta đưa mắt nhìn người nhà họ Long không nói tiếp.

Lúc ấy mọi người mới biết rằng ông ta định nói Long Uyên. Ai cũng quay mặt nhìn lại chàng ta, nhưng không thấy hình bóng chàng ta đâu hết, không biết cũng biết đi đâu từ lúc nào rồi?

Trí Trung phu nhân ngạc nhiên vô cùng, đang định hỏi mấy thi nữ thì một tên trong bọn đã tiến lên thưa rằng:

-Vừa rồi thiếu gia nói thiếu gia thấy khó chịu không yên nên thiếu gia đã đi về nhà trước.

Trí Chi phu nhân càng lo sợ thêm không biết Long Uyên đau bệnh gì mà lại bỏ về như thế? BÀ ta cũng muốn về xem nhưng nơi đây đang xảy ra chuyện phiền phức như vậy mình không tiện bỏ về ngay, cau mày lại nhìn thị nữ nọ một cái, có ý trách nó sao lại không báo cho mình hay trước.

Lúc ấy sư thái lại lên tiếng:

-Thí chủ chớ lo việc này đã có manh mối đôi chút, bản ni thế nào cũng điều tra ra và đưa lệnh ái về. Việc này không thể trì hoãn được, bản ni phải đi ngay mời quý vị thí chủ hãy về phủ trước để có tin gì bản ni sẽ sai người đi báo cho quý vị hay ngay. Theo ý bản ni thì tốt hơn hết đừng báo quan, vì tên giặc này võ công khá cao siêu, dù y cướp tài hay cướp sắc cũng không giám giết hại lệnh ái đâu. Nếu báo quan bình chỉ làm sao động mà xông ích lợi gì cả.

Nói tới đó, bà ta lại nói với Trí Trung và Trí Chi nhị vị phu nhân:

-Mời hai vị thí chủ hãy về nhà trước, và làm ơn báo cho Trí Dũng sư đệ hay, nếu sư đệ của bản ni có rảnh thì mau tới tề am để giúp bản ni một tay.

Trí Chi phu nhân đang lo cho Long Uyên đã sớm muốn cáo lui rồi, bây giờ nghe nói vậy liền khuyên vợ chồng Đường viên ngoại vài lời rồi cùng Trí Trung phu nhân cáo lui đi về ngay.

Hai chị em dâu về tới nhà chưa kịp thay quần áo đã vội sang nhà Trí Dũng hỏi xem Long Uyên đã về chưa? Mới hay chàng ta chưa về tới. Trí Trung phu nhân càng lo, vội nói:

-Như vậy biết làm sao bây giờ?

Trí Dũng đang đánh cờ trong thư phòng nghe tiếng vội chạy ra hỏi.

Trí Trung phu nhân nghĩ đến lời nói của lão sư thái vội kể chuyện Đường tiểu thư bị mất tích như thế nào. Trong lúc mọi người bối rối Long Uyên tự nhiên bảo khó chịu nên về trước nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy y về tới, không hiểu y đi đâu?

Trí Dũng cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi nói:

-Ngũ tẩu cứ yên tâm. Uyên nhi đã lớn như vậy không khi nào lại bị người ta bắt cóc được, thiết nghĩ ở quanh huyện Chúc Mạc này theo đệ biết rất ít có nhân vật võ lâm và cũng không có một người nào thuộc

giới hắc đạo cả. Ao bàn ngày ban mặt như vậy lại có vụ bắt cóc xảy ra như thế được? Năm xưa sư tử đệ hành hiệp giang hồ biệt hiệu là Thiết Hốt Ni Pháp Duyên và cũng là sát tinh của bọn hắc đạo. Gần đây bà ta quy ẩn ở huyện này tuy không can thiệp đến việc bên ngoài, nhưng võ công của bà ấy ngày càng điêu luyện... Không ngờ tên dâm tặc nào mà quáng lại dám bạo gan bắt cóc người ở trong am như thế? Việc này không chừng làm bà ta tái nhập giang hồ một phen nữa.

Nói tới đây Trí Dũng thấy mọi người đều trở mắt nhìn mình, liền mỉm cười nói tiếp:

-Thôi bây giờ tôi phải đi gặp sư tử, chắc bà ta có việc gì dặn bảo.

Nói xong, ông sai mấy thị nữ lấy thanh bảo kiếm ra, giấu trong người rồi đi luôn.

*

Hãy nói tới Long Uyên, biết tin mình đi xem mặt vợ rồi, chàng liền nghĩ ra một kế hoạch tiêu cực rất khôn khéo rồi theo kế hoạch đó mà chàng hóa trang cho bộ mặt vàng khè, khiến ai trông thấy cũng tưởng đau ốm, tất nhiên chàng không dám giấu diếm bác bầy và cha mình, chàng thành thực thưa với hai người thanh là vì mình hãy còn nhỏ chưa muốn lấy vợ vội, hai là thiếu nữ kia có thật lòng yêu mình thì không cứ gì bộ mặt xấu đẹp, như vậy mới phải là yêu thực.

Trí Chi và Trí Dũng là người khoáng đạt xưa nay, thấy Long Uyên nói vậy thì đồng ý ngay.

Từ khi Long Uyên về nhà tới nay, ban ngày thường ở trong thư phòng học y bốc tinh tướng của Trí Chi, đêm đến lúc mọi người ngủ hết lại hay cùng cha vào trong rừng nghiên cứu võ công, vì vậy Trí Dũng không những biết rõ cá tính của con mình, đồng thời cũng biết con mình đã học hỏi thêm khá nhiều những võ công cao siêu.

Từ khi ra đời hành đạo đến giờ ông đã dự hàng trăm nghìn trận đấu lớn nhỏ, rất giàu kiến thức, nhưng ông thấy võ học của con mình huyền ảo khôn lường, nên cũng tự nhận còn kém xa, ông biết võ công của mình không thể truyền thụ cho con được, nên ông chỉ dạy con kinh nghiệm thường thức và luật lệ giang hồ, để sau này con mình ra đời khỏi bị thiệt thòi và kém lịch duyệt.

Ngày hôm đi xem mặt vợ, Long Uyên lại bôi mặt vàng khè thêm khi tới ni am chàng cố ý làm ra vẻ khờ khạo để cho vợ chồng viên ngoại với cô con gái khinh mình, rồi tự động cự tuyệt hôn nhân này. Nếu bên nhà gái tự động cự tuyệt thì bá mẫu không sao bắt ép được mình nữa nên từ khi vào đến trong am rồi chàng chàng liền tỏ vẻ ngô nghê, nhưng sự thực tai mắt thì linh mẫn vô cùng. Vì vậy khi lão sư thái hàn huyền, trong phòng tới có tiếng động gì chàng đều nghe hết nhưng chàng lại tưởng là môn hạ của lão sư thái, cho nên chàng không để ý, tới sau nghe thấy Đường viên ngoại nói con gái bị mất tích, chàng mới giật mình sợ hãi, tự nhủ:

”Tuy Tuệ Châu không quen biết ta, nhưng nàng vì mình mới tới đây, bây giờ nàng lại bị người ta bắt cóc đi như vậy, nếu có hậu quả không may gì thì tuy ta chưa giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết như vậy về mặt đạo nghĩa ta không thể nào tránh được trách nhiệm, vả lại ta đã có mặt ở đây chẳng lẽ thấy nguy mà không ra tay cứu hay sao?”

Nghĩ như vậy, chàng nhân lúc mọi người đang hoang mang vội chạy vào trong phòng xem qua rồi ra dặn thị nữ vài câu rồi chạy đi luôn.

Chàng đoán chắc ban ngày ban mặt như vậy tên giặc không dám đi ra lối chính, nên chàng giả kính công tuyệt đỉnh chạy thẳng hướng vườn hoa sau am. Trong vườn cây cối um tùm và cao trọc trời chàng cứ đi ở trên cây nhìn xuống, những người hay vật chạy qua bên dưới không sao tránh khỏi được tầm mắt của chàng.

Một lát sau chàng đã tìm được một vài manh mối. Thì ra con đường cái duy nhất ở trước am đi thẳng tới Linh Sơn có một người đáng cười ngựa phóng chạy như bay, chỉ cách chỗ mình chừng 5 dặm đường thôi. Người đó ăn vận rất xa hoa, tay cầm cương, tay cầm roi vừa giật cương vừa quát ngựa chạy như bay bắt chập những người qua đường kinh hoàng né tránh, phía trước lại có một cái bọc rất to, nếu bọc đó là hành lý đáng lẽ phải cột ở phía sau yêu nhưng sao y lại để ở đằng trước làm vướng chân vướng cẳng như vậy. Hơn nữa lúc này đang giữa trưa trời nắng không ai bắt ngựa phóng chạy một cách kì lạ như vậy.

Vả lại y ăn vận nho sẽ trông văn vẻ lại phóng ngựa một cách ngông cuồng như vậy? Vì những điểm đó mà chàng không kịp suy nghĩ thêm liền giả kính công tuyệt đỉnh đuổi theo, nhưng ban ngày ban mặt giả kính

công ra chạy trên đường cái như vậy, thường nhân lại nghĩ mình là ma quỷ, nên chàng đành trở về am lấy con ngựa già của lão bộc cưỡi tới mà đuổi theo.

Con ngựa này tuổi đã cao nên chạy rất chậm và đây là lần đầu tiên chàng cưỡi ngựa, chàng không quen, còn con ngựa thì chạy rề rề như người đi bộ vậy, chàng tức giận vô cùng, nhưng đã đi được một đoạn đường như vậy rồi, chẳng lẽ lại bỏ ngựa mà đi bộ sao? Bất đắc dĩ chàng đành để mặc cho nó chạy tới đâu hay tới đó. Mãi về sau chàng mới tới một thị trấn. Chàng liền nghĩ thầm:

“Nếu người đó không có ở đây ta phải mua một con ngựa khác mới được!”

Chàng vừa nghĩ vừa lấy thuốc dị dung ra, chỉ trong nháy mắt trên má trái của chàng đã xuất hiện một vết sẹo to bằng trái đào.

Trông mặt chàng lúc này lại càng xấu xí hơn, nhất là đôi mắt bông to lớn thêm trông khó coi vô cùng. Người ăn vận lịch sự như chàng mà xấu như vậy khiến ai trông thấy cũng phải tiếc rẻ. Nhưng chàng bất chấp mọi người chăm chú nhìn mình thản nhiên đi vào trong thị trấn, thị trấn này chỉ có một con phố lớn, hai bên có ba bốn tiệm ăn và buôn bán còn lại chỉ toàn là nhà ở cả.

Lúc ấy đang là giờ nghỉ ngơi, các xe cộ và ngựa đều đậu ở trước một tử điểm và khách sạn. Trong tử điểm ấy ngồi đầy khách. Chàng liếc mắt nhìn không thấy con ngựa vàng và cũng không thấy con ngựa nào giao bán. Đồng thời chàng đã thấy bụng đói cồn cào nhưng nghĩ đến cứu người như cứu hỏa, chàng không dám ở lại lâu.

Long Uyên vào tiệm ăn mua một khúc bánh mì lớn vừa đi vừa ăn rồi vào khách điểm. Từ bảo thấy chàng ăn mặc lịch sự như vậy, tuy mặt xấu xí đáng ghét, nhưng cũng không dám thất lễ vội chạy lại mời ngồi.

Chàng thấy trước điểm có một con ngựa lông đen, liền hỏi tử bảo:

-Ngựa kia của ai, chú thử hỏi xem người ta có bán không? Vì tôi có việc bận, đồng thời chuẩn bị cho tôi một cái bánh lớn nữa để tôi vừa đi vừa ăn.

Tử bảo thấy chàng muốn mua ngựa, nên y yêu chí thế nào cũng có chút tiền thưởng, sau thấy chàng không muốn ăn cơm mà chỉ bảo làm một chiếc bánh mì lớn, y liền nghi ngờ cho chàng là người điên khùng vì không có tiền ăn cơm mà sao lại có tiền mua ngựa như vậy? Vì thế mà y có vẻ chần chờ.

Long Uyên thấy vậy càng nóng lòng sốt ruột thêm nhưng chàng không biết y đang khinh thị mình, chàng vội đứng dậy lớn tiếng hỏi:

-Xin hỏi con ngựa đen ở ngoài kia của ai thế? Chẳng hay có thể bán lại cho tại hạ không?

Chàng mới dùng hai thành nội lực mà tiếng nói của chàng đã làm váng tai mọi người rồi. Tất cả những người có mặt tại đó đều trở mắt nhìn chàng. Chàng lại chấp tay chào và nói một lượt như trước. Mọi người không hiểu quái nhân xấu xí này đâu ra mà lại ăn nói như vậy.

Lúc ấy có một đại hán mặc võ trang ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, mặt hung ác, lưng đeo khí giới trợn trừng mắt lên nhìn chàng la lớn:

-Con ngựa đó là của đại gia, tiểu tử xấu xí kia muốn mua định trả bao nhiêu?

Thấy thái độ của tên đó hung hăng như vậy, mọi người ngồi ở đó đều lo thay cho Long Uyên và còn bất bình hô chàng nữa, nhưng Long Uyên không tức giận chút nào, móc tay vào túi nấy một hạt minh châu to bằng trái long nhãn ra để vào bàn tay và nói:

-Hạt châu này đổi con ngựa của các hạ, các hạ bằng lòng không?

Mọi người đều kinh ngạc và xôn xao bàn tán, không ngờ thiếu niên xấu xí đó lại có một vật báu vô giá, mà lại dùng đổi lấy một con ngựa tầm thường.

Đại hán họ cũng ngạc nhiên vô cùng. Y ngừng đầu lên cười ha hả, tiếng cười của y như tiếng thanh la vỡ, cười xong, y mới sầm nét mặt đáp:

-Con ngựa của đại gia là con ngựa thần, ngày đi ngàn dặm đêm đi tám trăm, tiểu tử đừng có hòng dùng hạt châu tầm thường ấy mà đổi được con ngựa của ta.

Long Uyên mới về nhà có hơn hai tháng lại không sử dụng tiền bao giờ không biết giá trị của tiền bạc và châu báu gì cả, vì vậy chàng coi hai túi châu báu của mình cũng không có gì quan trọng. Lúc này nghe đại hán nói như vậy chàng tưởng là thực nên móc túi lấy các vật ra xem, thấy ngoài hai lọ thuốc dị dung ra chỉ còn một viên Kỵ thủy châu và một hạt minh châu nữa.

Chàng lấy hạt châu đó ra, còn những vật khác bỏ vào trong túi rồi ngẩng đầu lên định hỏi tiếp, thì thấy mọi người trong quán đều trở mắt nhìn mình, chàng biết nguy tai, không nên để lộ hạt Kỵ thủy châu ra vì hạt châu đó có ánh sáng chói mắt. Chàng đã để lộ hạt châu quý báu ấy nên nên làm cho mọi người có ánh mắt thèm thuồng. Sự thật chàng có biết đâu ngoài hạt châu đó ra, hạt châu kia cũng là báu vật. Nghĩ đến lời dạy của cha, chàng giật mình kinh hãi đưa mắt liếc nhìn, quả thấy đại hán nọ quả thực tỏ vẻ tham lam quá đỗi. Chàng đã biết nhưng giả vờ như không biết, giờ hai hạt châu lên hỏi:

-Thêm một hạt nữa bạn đã bằng lòng chưa?

Đại hán nọ cười khì khì tiến lên giơ tay ra định chộp hai hạt châu mồn thì nói:

-Được lắm, được lắm.

Long Uyên tưởng y đã bằng lòng quay mình lại cầm gói bánh của tửu bảo đưa và trả bằng bạc rồi quay mình đi luôn. Không ngờ đại hán nọ nhân lúc chàng không phòng bị giơ tay ra chộp ngay vào yếu huyệt ở trên vai phải của chàng miệng quát:

-Tiểu tử ngoan ngoãn đưa nốt hạt châu kia đây, ta sẽ nhường ngựa cho người cười bằng không...

Y vừa cười vừa nhún sức vào bàn tay vì trước mặt đông người như thế nên y chỉ bóp vào yếu huyệt của Long Uyên thôi. Nếu ở chỗ vắng vẻ y đã một đao giết chàng rồi.

Long Uyên không sao nhịn được nữa, chàng liền vận Đơn Thiết Thần Công ra bảo vệ lấy các nơi yếu huyệt nhưng chàng không muốn đả thương người nên chỉ phong bế các yếu huyệt thôi chứ không dùng cương khí phản chấn lại.

Đại hán nọ không cười nữa. Long Uyên giận dữ nói:

-Này, sao người phản phúc như thế? Vừa rồi rõ ràng người đã bằng lòng rồi sao bây giờ người lại tham lam như thế? Nếu người không bằng lòng trao đổi thì trả lại hai hạt châu kia lại cho ta.

Đại hán nọ dùng đến năm thành công lực bóp chặt vào yếu huyệt trên vai của Long Uyên, một trong 36 tử huyệt của thân người, đừng nói là người thường, ngay cả người có võ công cao siêu mà bị người ta kim chế yếu huyệt ấy cũng bán thân tề tái không thể nào cử động được. Nếu bị đối phương bóp chặt có khi chết ngay tại chỗ là khác. Ngờ đâu đại hán nọ cho là chắc ăn mười mươi thì Long Uyên đã từ từ quay người lại giằng tay ra được. Nếu chàng không có tuyệt học cái thế thì làm sao có thể làm được như vậy, nhưng tức cười thay vì lòng tham làm mờ mắt, đại hán không nhìn ra, trái lại còn nổi giận quát tháo:

-Tiểu tử muốn chết?

Y vừa nói vừa giơ quyền lên nhắm ngực Long Uyên tấn công luôn. Tất cả thực khách có mặt tại đó tuy có ác cảm với bộ mặt xấu xí của Long Uyên, nhưng cũng không ưa hành vi hung tàn của đại hán kia. Không ai dám ra can gián đại hán ấy cả, họ chỉ kinh hãi la lên, vì tên nào tên nấy biết đại hán kia không phải là tay vừa, nên không ai muốn tự cầm giây cột lấy người mình.

Người nào người nấy đều đinh ninh Long Uyên không sao thoát khỏi bàn tay độc của đại hán kia. Nhưng ngờ đâu họ thấy chàng chỉ từ từ giơ tay trái lên và chìa hai ngón tay ra kẹp chặt lấy cổ tay của đại hán đó, quyền của đại hán đó ấn mạnh như thế mà lại bị ngón tay của chàng kẹp chặt không sao rút lại được.

Đại hán có biết đâu lúc này Long Uyên đang dụng Đơn thiết chỉ công tuyệt học trong Đơn Thiết Thần Công, y làm sao mà chống đỡ nổi, nhưng y vẫn không tự lượng sức, thấy rút tay không được liền rống lên một tiếng giơ tả quyền lên tấn công tiếp vào đầu Long Uyên.

Long Uyên nóng lòng đuổi theo tên bắt cóc, không muốn dây dưa mãi với đại hán này, cho nên vừa ra tay chàng đã giở tuyệt học làm cho đối phương kinh hãi mà rút lui ngay.

Ngờ đâu đối phương không biết lòng tốt của chàng lại còn hung hăng tấn tới, liền “hừ” một tiếng và nhấn mạnh sức vào hai ngón tay, đại hán nọ liền kêu rú lên như heo bị chọc tiết. Tay trái của y mới được nửa đường đã uể oải buông thõng xuống, mình mẩy đau nhức tê tái và ngồi thụp ngay xuống.

Nghe đối phương kêu rên thảm thiết như vậy Long Uyên giật mình đánh thót, buông hai ngón tay ra và lùi lại năm thước. Chàng thấy tên đại hán đó tay trái đỡ lấy tay phải từ từ đứng dậy mồ hôi trán toát ra như tắm hậm hực nhìn mình. Chàng biết đối phương đã bị thương rồi, trong lòng hơi ái ngại liền mỉm cười hỏi:

-Bạn bị thương ra sao, không việc gì chứ? Thế nào có bằng lòng đổi ngựa không?

Tên đại hán ấy tưởng chàng mỉa mai, vẻ mặt càng dữ tợn thêm, cười the thé rồi đáp:

-Võ học của các hạ cao siêu thực, không biết các hạ là cao nhân môn phái nào? Mỗ, Trại Tồn Quỳnh Trương Kỷ, sẽ ghi nhớ mãi, một ngày kia tái ngộ sẽ lãnh giáo lại tuyệt thế võ công của người.

Đại hán ấy bao danh xưng có một vài người trong thực khác giật mình kinh hãi.

Vì Trương Kỷ là một tay cao thủ trong hắc đạo ở Bắc phương mới nổi lên trong mấy năm gần đây, có tiếng là độc ác nhất, chỉ sử dụng song giản bằng đồng thường thường đi lại vùng núi Tồn. Hắn chuyên môn cướp khách lữ hành và các tiểu xa, y không bao giờ nói đạo nghĩa với luật lệ giang hồ gì hết, hễ y ưa thích phải cướp cho kì được mới thôi.

Long Uyên không nghe thấy cha mình nói qua tên này không biết, nhưng thực khác thì nghe y xưng danh đều sợ hết sức. Những người khác tuy không biết tên y nhưng thấy những người kia sợ hãi cũng bất giác lạnh lòng.

Long Uyên đảo đôi ngươi một vòng và đã nghĩ ra một kế liền mỉm cười:

-Tại hạ Long Linh Vân là một tiểu tốt vô danh trên giang hồ, sau này Trương đại huynh cần gì, thế nào chúng ta cũng có ngày gặp lại, hôm nay tại hạ có việc cần, phải dùng đến ngựa, huynh trao đổi ngựa cho tại hạ như vậy tại hạ lấy làm cảm ơn.

Nói xong chàng chấp tay chào, ra khỏi quán, nhảy lên con ngựa đen mà chàng đã dùng hai hạt châu trao đổi, một tay dắt cương con ngựa của mình, tiến thẳng ra ngoài trấn.

Trương Kỷ ngẩn người nhìn theo, đầu óc suy nghĩ mãi cũng không sao tìm ra nhân vật nào là Long Linh Vân lại có võ công cao siêu như vậy.

Vì bại trận một cách nhục nhã nên y không còn mặt mũi nào ở đó nữa. Hơn nữa y cũng đã no rồi chẳng cần phải ở lại làm chi. Y liền quay đầu trốn mắt nhìn mọi người một vòng. Tất cả thực khách liền giật mình đánh thót, không dám thở mạnh.

Y thấy mọi người sợ mình như vậy, đắc chí cười khinh mấy tiếng rồi tay xoa bụng nghênh ngang đi ra luôn. Bọn tiểu bảo thấy y hung ác như vậy cũng không dám đuổi theo đòi tiền.

Hãy nói Long Uyên phóng ngựa ra ngoài thị trấn, thấy con ngựa mình cưỡi quả là ngựa tốt, vừa nhanh vừa êm chứ không như con ngựa già. Nghĩ đến ngựa già chàng quay đầu lại nhìn. Ngờ đâu con ngựa này chạy không một mình mà mồm cũng phì bọt mép, hơi thở hồng hộc, chàng vừa bực mình vừa buồn cười, liền gò cương cho ngựa dừng chân lại, đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy cách đó không xa có ba nông phu đang ngồi nghỉ ngơi. Chàng chợt nghĩ ra một kế, liền dắt ngựa đi tới đó vói chào mọi người và nói rằng:

-Thúc thúc, tôi muốn gửi con ngựa này ở nhà nghỉ, chẳng hay các vị có nhận không?

Người nông phu ấy tuổi ngoài bốn mươi, trông khá thật thà thấy chàng ăn mặc rất lịch sự, rất xấu xí, nhưng lại ăn nói rất lễ phép, nên y vội đứng dậy đáp lễ và nhận lời ngay.

Long Uyên liền trao con ngựa già cho người ấy và còn đưa cho y một miếng bạc, hỏi rõ chỗ ở của người đó xong chàng định đi, nhưng chợt nghĩ ra một việc lại hỏi tiếp:

-Xin hỏi thúc thúc, vừa rồi có vị tướng công nào cưỡi một con ngựa vàng đi qua đây không?

Nông phu ấy đỡ lấy miếng bạc, thấy nặng hơn năm lạng cảm động vô cùng, ứa nước mắt ra. Y nghe Long Uyên hỏi như vậy, cau mày suy nghĩ giây lát rồi đáp:

-Thưa tướng công chúng tôi ở đây từ sáng đến giờ chưa hề thấy người nào cưỡi ngựa vàng đi qua đây cả.

Long Uyên nghe người nông phu nói vậy thất vọng vô cùng. Bỗng một người trẻ tuổi thấy vậy, liền xen lời nói:

-Có, tôi có trông thấy một vị cưỡi ngựa vàng, ăn mặc quần áo như tướng công vậy, có phải là em tướng công đấy không?

Long Uyên nghe nói mừng rỡ vô cùng, ném cho người đó một miếng bạc và hỏi tiếp:

-Huynh thấy y đi nói nào?

Nông phu ấy mừng rỡ vô cùng, giơ tay chỉ bừa về một phía, Long Uyên vội cảm ơn rồi phóng ngựa đi luôn.

Người nông phu già vội hỏi nông phu trẻ:

-Ba Chó có thật mi trông thấy không?

Ba Chó, cầm miếng bạc vừa cười vừa đáp:

-Kệ ý, thấy hay không không có liên quan gì đến mình đâu, quý hồ được nén bạc này là mừng rồi.

-Thực là đồ chó có khác.

-Lý lão gia, bác chửi tôi đấy à?

Lý lão gia quay đầu lại thấy Ba Chó hung hăng như muốn đánh mình vậy, ông ta không lời thôi, liền chỉ con ngựa già và mỉm cười nói:

-Lão chửi con ngựa già này?

Nông phu kia liền cười ồ. Ba Chó đắc ý cười theo:

-Biết mà, ai dám chửi Ba Chó này.

Y chưa nói dứt, thì đột nhiên nghe thấy tiếng quát tháo như sấm động:

-Khốn nạn, vừa rồi mi có thấy một tên đi qua đây không?

Ba Chó đang đắc chí, nghe thấy tiếng quát như vậy hoảng sợ đến nhảy bắn người lên và cũng bực mình nữa, Y quay lại mắng trả đũa:

-Hừ, khốn nạn thật, mi kêu là như...

Bỗng có một tiếng “bốp” vang lên, Ba chó bị đánh một cái bạt tai hộc máu tươi, gãy luôn hai cái răng cửa.

Ba chó có tiếng là du côn, có bao giờ bị ai đánh như thế đâu, y chưa nhìn rõ đối phương là ai, vội quay người húc đầu vào đối thủ, đồng thời chửi ồm ồm lên.

Lại một tiếng “bốp” nữa. Y lại bị tát một cái và người cẩu y cũng bị đánh bắn ra xa.

Ba Chó bị đánh bắn ra ngoài xa ba trượng nằm sổng xoài trên mặt đất vừa rên vừa nhe răng kêu đau om xòm. Nước mắt nhỏ ròng xuống, đang định bò dậy thì ngực Ba Chó đã bị đối phương dùng chân đạp lên. Y càng đau thêm dụi mắt nhìn, mới hay đối phương là một đại hán to lớn vạm vỡ, mặt rất hung ác.

Ba chó kêu thâm một tiếng “mẹ” rồi nhịn đau chùi nước mắt van lơn:

-Lạy hảo hán, tội cháu đáng chết, cháu là con chó, cháu là con mèo, cháu là cháu của ông tổ...

Đại hán đó chính là Tần Huỳnh Trương Kỷ, y bị Long uyên đánh không dám trả đũa, đang bực mình. Ngờ đâu vừa tới đây lại bị Ba chó chửi như vậy, nên bao nhiêu lửa giận đều đổ dồn vào Ba chó, sau y thấy Ba chó nhận lỗi tự mắng mình như vậy mới buông chân đá thêm một cái. Ba chó lăn lóc ra ngoài xa hai ba trượng.

Trương Kỷ quay lại hỏi mấy người nông phu kia xong, biết Long Uyên đi lối nào rồi, y liền đi vào đường nhỏ chạy về phía trước.

Lý lão gia thấy Ba chó nằm yên trên mặt đất hằng nửa ngày trời không cử động gì cả, không nhần tâm liền chạy lại xem, mới hay y đã chết giấc rồi.

Lý lão gia liền gọi hai người nông phu nữa tới, khiêng Ba chó để lên lưng ngựa trở về làng. Bị trận đòn lên thân đó, Ba chó phải chữa gần một tháng mới khỏi và từ đó y không còn du côn như trước nữa.

*

Lại nói Long Uyên phóng ngựa đi năm mươi dặm liền mà không thấy bóng người nào cả, chàng nghi ngờ, bụng bảo dạ:

“Ngựa của y chạy thua con ngựa đen này, nếu y chạy nổi này thì thế nào ta cũng đuổi kịp rồi sao đến giờ vẫn không thấy hình bóng của y đâu hết?”

Nghĩ đoạn chàng liền ngừng ngựa hỏi thăm người qua đường. Người nào cũng bảo không thấy gai cả. Chàng đoán chắc tên gian ấy thế nào cũng rẽ vào một đường ngang chứ không sai. Chàng nản chí vô cùng liền quay ngựa trở lại, vừa đi vừa hỏi thăm.

Không bao lâu chàng lại trở về thị trấn. Vì mắt chàng trông ban đêm cũng như ban ngày, nên chàng muốn biết đêm ngày, chỉ căn cứ vào những người làm và nghỉ việc. Chàng thấy đã về tới thị trấn mà không thấy tên giặc đâu cả nên nản chí vô cùng, và hổ thẹn vì việc này có liên quan đến trinh tiết của Tuệ Châu, mà còn nguy hiểm đến tính mạng của nàng nữa.

Đồng thời lần này cũng là lần đầu tiên chàng ra tay hành hiệp. Bây giờ đuổi giặc suốt một ngày trời mà không thấy hình bóng giặc đâu cả, như vậy chẳng hổ thẹn là gì. Vì vậy chàng nản chí không thúc ngựa chạy nữa mặc cho người ngựa đi bước một.

Người trong thị trấn này ai ai cũng biết chuyện trưa chàng đã ra tay đánh tướng giặc, sau chàng hỏi Trương Kỷ đi khỏi mọi người đều đem chuyện này ra bàn tán, bây giờ lại thấy chàng quay trở lại, nên người nào người nấy đều chạy cả ra xem, mặt tỏ vẻ kinh ngạc và thì thầm bàn tán.

Chàng không thèm để ý đến những người nhìn và bình luận, đang định thúc ngựa chạy nhưng nghĩ lại liền đi tới tiệm cơm hỏi trưa rồi xuống ngựa vào trong tiệm. Chàng đưa mắt nhìn, thì thấy lúc này, hình như đã tới giờ ăn cơm rồi, nhưng chỉ có hai ba bàn là có khách ngồi.

Chàng kiểm cái bàn ở cạnh cửa sổ ngồi xuống, thấy mọi người đều nhìn mình, chàng cố ý giả bộ không trông thấy vẫy gọi tửu bảo. Tửu bảo đã biết thiếu niên xấu xí này giàu sang và tiêu hoang lắm nhưng thấy mặt chàng quái dị như vậy không sao nhìn được cười, những cũng phải cố nhìn mà chạy lại tiếp chàng.

Long Uyên bảo y làm mấy món ăn rồi mới hỏi thăm tên tửu bảo có thấy một người cưỡi ngựa vàng đi qua đây không? Tên tửu bảo vừa cười vừa đáp:

-Công tử hỏi đúng người rồi, tiểu nhân...

Nói tới đó y làm ra vẻ thần bí, nhìn ngược nhìn xuôi một lát, rồi hai mắt tỏ vẻ tham lam cứ cười hi hi hoài. Long Uyên thấy thái độ của nó biết nó là đứa ham tiền, vội móc lấy một miếng bạc đưa ra và nói:

-Bạc này là ta cho riêng ngươi, còn tiền cơm ta sẽ trả sau. Ngươi biết những gì cứ việc nói cho ta nghe. Ta nhất định không nói cho người khác biết đâu.

Tên tửu bảo thấy Long Uyên tặng cho mình một số bạc hậu hĩ như vậy, y liền bỏ vào túi rồi cười hi hi hỏi:

-Công tử hỏi một vị cưỡi ngựa vàng ăn mặc văn sĩ phải không?

Long Uyên không biết người đó ăn vận gì cứ gật đầu bừa và bao tên tửu bảo nói tiếp. Hắn nói:

-Vị ấy cũng là một công tử, hiện đang trọ ở trong tửu điếm, công tử đó tới đây mấy ngày rồi.

Long Uyên nghe nói thất vọng vô cùng, vì chàng nghe tên tửu bảo nói y ở đây mấy ngày như vậy thì nghi không phải tên mà chàng muốn tìm. Nhưng tên tửu bảo ấy có biết chàng chán nản đâu, lại kể tiếp:

-Công tử ấy kỳ lạ lắm. Mấy ngày hôm trước lúc tới đây hình như bị thương thì phải. Ngày hôm nay mới thấy công tử ấy đi lại được. Trời vừa mới sáng tinh sương đã thấy công tử ấy cưỡi ngựa đi luôn đến giữa trưa mới về. Không hiểu công tử ấy ở đâu mang về một cái túi thực lớn, mà đi lối cửa sau lên lút trở về

phòng. Vừa về tới phòng công tử ấy đóng kín cửa phòng và cảm không được ai vào trong cả. Theo nhận xét của tiểu nhân cái túi đó, hì hì... hình như là người chết vậy.

Long Uyên nghe thế mừng rỡ vô cùng, vì chàng biết người mà chàng cần tìm đang ở đây rồi. Cái túi vải đó chắc là Tuệ Châu tiểu thư chứ không sai.

Tên tử bảo nói người chết chắc nàng bị điểm huyết cho nên mới nằm yên không lên tiếng được, thực là mình tìm kiếm suốt ngày ngờ đâu tên giặc ấy lại ở ngay trong điểm. Chàng mừng rỡ khôn tả.

Nhưng bề ngoài chàng vẫn làm ra vẻ thản nhiên rồi chàng lại thưởng lương tên tiểu nhị một miếng bạc nữa và hỏi xem tên giặc nọ ở phòng nào. Hỏi xong chàng dặn tử bảo:

-Được rồi, chú đừng nói cho ai biết tôi hỏi chú việc này nhé!

Tên tử bảo được thưởng nhiều tiền như vậy nên coi chàng như một vị thánh, vội cung kính lui ngay.

Long Uyên cơm nước xong thấy trong tử điểm đã thấp đèn thì biết trời đã tối, liền đứng dậy sang khách điểm bên cạnh thuê một căn phòng nhỏ ở. Chàng vào phòng rồi liền dặn tử bảo đừng có hỏi han gì hết, vì mình quá mệt mỗi muốn ngủ một giấc cho đến sáng.

Chàng dặn tử bảo xong, đóng kín cửa tắt đèn làm như ngủ thực nhưng thật ra thì chàng nóng lòng muốn biết Tuệ Châu sống chết ra sao, như vậy thì làm sao mà ngủ được. Chàng chờ tên tử bảo đi khỏi vội mở cửa sổ nhảy ra ngoài vòng sang tiệm kế bên ngay.

Lúc ấy trời mới tối, mặt trăng còn chưa lộ dạng nên trời chỉ có những vì sao sáng lấp lánh. Nhưng Long Uyên có đôi mắt đặc biệt, bất cứ trời tối đến đâu chàng cũng trông rõ như ban ngày vậy.

Các nơi tuy đã thấp sáng đèn nhưng những người thường vẫn khó mà trông thấy rõ tung tích của chàng. Chàng đi như điện, lúc nhảy xuống đất lại nhẹ nhàng như ma quỷ, chàng chỉ nhảy có mấy cái đã tới vườn sau của khách điểm mà mình ăn cơm hồi nãy rồi. Vườn đó rất bé, bốn bề chung quanh có xây mấy căn phòng, ở giữa chỉ còn lại một cái sân thì đúng hơn, giữa sân có một cây cổ thụ cành lá rậm rạp trông như một cái lọng vậy.

Long Uyên nghe tử bảo nói qua người đó ở căn phòng thứ ba phía bên tay phải. Vì vậy chàng vừa vào khu vườn là nhảy ngay lên cành cây nhìn vào phòng thứ ba ở bên tay phải. Lúc ấy là mùa hè mà căn phòng đó đóng kín cửa sổ lại chỉ có ánh sáng đèn lóe ra thôi, mới trông chàng khả nghi liền.

Long Uyên lắng tai nghe thấy không có tiếng động gì hết trong lòng sốt ruột vô cùng. Chàng từ trên cây tuột xuống và đi tới cửa sổ nhẹ nhàng không một tiếng động. Khi tới trước cửa sổ chàng đục thủng giấy dán ở trên cửa rồi ngó vào bên trong thấy trong đó chỉ có một ngọn đèn nhỏ ở giữa có một cái sập, cổ màn cửa sập ấy buông xòa xuống và bên trong có một người đang ngồi. Mắt chàng sáng hơn người bình thường, chàng đã trông thấy người đó là ai, vừa hoài nghi vừa tức giận.

Thì ra trong mùng có một thiếu niên khuôn mặt khá anh tuấn và không hiểu tại sao y lại cởi trần truồng ra ngồi xếp bằng tròn, mắt nhắm nghiền tựa như điều thần dưỡng khí vậy. Nhưng điều đó chàng không tức, chỉ tức là chàng thấy một thiếu nữ trẻ tuổi mình trần truồng như nhộng đang nằm ngửa ở trước mặt thanh niên kia không hề cử động chút nào. Thanh niên ấy một tay đang ấn vào ngực và tay kia ấn vào thân dưới thiếu nữ.

Tuy Long Uyên đứng cách cái sập ấy rất xa nhưng cảnh vật ở trong mùng thế nào chàng đều trông thấy rõ hết nên trông ngực đập rất mạnh.

Long Uyên thắc mắc vô cùng, sao thiếu niên kia lại nhắm mắt vận công mà hai bàn tay lại để trên hai nơi trên người nàng nọ như thế để làm chi. Tuy chàng chưa gặp qua Tuệ Châu bao giờ nhưng cũng đoán chắc thiếu nữ nằm trên giường đó ắt là nàng vì vậy chàng đoán chắc người nọ làm như thế nào cũng có hại cho nàng ta. Chàng có trách nhiệm đến cứu người tất nhiên phải hiểu rõ nguyên nhân đã, chàng nhìn kỹ lại mới rõ sự thể ra sao. Chàng đã học qua Đơn Thư Thiết Quyền và Thần Nông Y Giảns đối với các loại huyết đạo trên người và chuyện lạ dị thiết đều biết rất nhiều.

Chàng chú ý nhìn lần thứ hai đã biết ngay người kia tay đang ấn vào Đàm Trung và Âm giao hai huyết của thiếu nữ.

Chàng vừa suy nghĩ vừa để ý thì bỗng nghe thiếu nữ rên lên một tiếng khẽ, tiếng kêu ấy không phải là Long Uyên thì không sao nghe rõ được, chàng giật mình kinh hãi:

“Nguy tai!”

Chàng vội giơ chưởng lên đánh một thế, cửa sổ mở toang rồi nhảy ngay vào trong phòng tiến đến trước sập, chàng chưa tới nơi miệng đã quát:

-Tên giặc khả ố tàn sát những kẻ vô tội.

Chàng vừa nói vừa giơ tay phải lên khé búng một cái liền có một luồng kinh phong nhắm yếu huyệt ở cánh tay phải của thiếu niên kia bắn tới.

Người nọ vừa vận công đến chỗ tối quan trọng không ngờ lại có người xông vào phá bình, và y lại không ngờ đối phương lại nhắm yếu huyệt trí mạng của mình tấn công như thế. Y giật mình kinh hãi trong lúc kinh ngạc chưa kịp tránh nứ thì yếu huyệt của y đã bị ngón tay của Long Uyên điểm trúng đau đến cả cánh tay tê tái không sao cử động được. Y kinh hoảng vô cùng vội lặn vào bên trong, nhưng vì chính khí đang vận đến giữa đường, nay bỗng bị ngừng trệ nên không sao vận lên được nữa.

Long Uyên đi tới trước sập đưa mắt liếc nhìn thấy thiếu nữ nọ hơi thở hồng hộc hình như sắp chết đến nơi, mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc. Chàng tức giận vô cùng liếc nhìn thiếu niên nằm cứng đờ ở trong giường mặt cũng nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra như tắm, hình như y đau đớn không chịu nổi.

Long Uyên thấy tình cảnh ấy không nỡ nhẫn tâm, chàng vội lấy một cái chăn đơn đắp cho thiếu nữ lửa thể kia rồi trầm giọng quát hỏi:

-Hành vi của ngươi chết một trăm lần cũng không thể chuộc tội được, nhưng bây giờ ngươi đã bị đình trệ khí huyết như vậy, ta cũng không làm gì nữa, tạm thời tha chết cho ngươi, nếu sau này ngươi còn luyện võ công tà môn này để hại người như thể nữa thì Long Linh Vân này quyết không tha.

Nói xong chàng nhặt bộ quần áo của thiếu nữ và lấy chăn đơn quấn chặt lấy nàng, hai tay ôm nàng ta quay mình đi ra ngoài phòng. Chỉ thoáng cái mất dạng. Người trên sập thấy công phu sắp thành công lại bị Long Uyên xông ra phá đám như vậy trong lòng tức giận vô cùng, cho tới khi Long Uyên đi rồi y mới miễn cưỡng bò dậy mỉm cười nghiêng răng:

-Tiểu tử vô danh kia, ngươi dám phá đám công việc của Thái gia này. Được, sẽ có một ngày ta để cho ngươi biết Ngũ âm chuồng của Thái gia lợi hại như thế nào. Hừ.

Y vừa nói dứt thì khí huyết trong người lại dạo rực, y hoảng sợ vô cùng cố nén lửa giận và ngồi gắng sức vận công. Thiếu niên này họ Bốc tên là Tường còn lai lịch của u ra sao thì sau này quý vị sẽ rõ.

Hãy nói Long Uyên ẵm thiếu nữ về phòng mình định để lên trên giường, chàng chả cần phải thấp sáng đèn lửa cũng trông thấy rõ, vội mặc quần áo cho nàng nọ trước.

Lúc ấy chàng không dám nghĩ ngợi gì hết, nhưng tay va chạm vào người nàng ta. Chàng cảm thấy da thịt nàng mịn màng và thơm tho vô cùng, dù sao trống ngực chàng vẫn đập rất mạnh và trong người cảm thấy rạo rực khó chịu.

Nhưng chàng là một kỳ nam tử, dù gặp hoàn cảnh như thế mà chàng cũng vẫn cầm cự được, đồng thời chàng vội vàng mặc quần áo vào cho nàng ta, nhưng tiếp theo đó lại có mấy vấn đề làm cho chàng khó xử là. Thứ nhất, chàng chưa biết thiếu nữ này có phải là Đường tiểu thư không? Thứ nhì, xem tình hình này thì nàng chưa bị cưỡng hiếp, nhưng chàng lại e sợ đã bị người hiếp dâm, vì vừa rồi nghe tiếng rên của nàng.

Chàng đoán biết thiếu niên kia thể nào cũng luyện tập một môn võ công yêu tà gì đó? Hai tay cả thiếu niên ấy để nên hai nơi yếu huyệt của nàng, chắc là đang hút âm khí để công lực mạnh lên chứ không sai, có thể nàng mới kêu rên như là sắp tắt thở vậy. Tuy LU không rõ những vấn đề đó nhưng chàng đã đoán trúng phần nào. Chàng đang đứng ngẩn người ra suy nghĩ, đột nhiên thấy thiếu nữ khẽ rên rĩ rồi bỗng ngừng hẳn hơi thở.

Chàng cả kinh thất sắc vội đưa tay sờ ngực nàng, tim đã ngừng đập, chàng dậm chân lảo lảo nói:

-Việc đã xảy ra như thế này, ta không thể do dự được, nhưng tại sao ta lại cứ gặp phải những chuyện éo le như thế này!

Tiếp đó chàng cúi đầu xuống, miễn cưỡng hà hơi vào miệng nàng nọ.

10. Cứu Giai Nhân Gây Nghiệp Chương

Đêm đã khuya, ngoài đường không có một bóng người nào qua lại, chỉ có một anh tuấn đêm thanh thoảng đi qua. Trống lầu thành vừa gõ ba tiếng. Lúc ấy đúng là canh ba, người ở thị trấn hầu như đã ngủ say hết duy chỉ có những khách dạ hành tới lúc này mới đi ra hoạt động thôi.

Thị trấn nhỏ nhỏ ấy bỗng có hai bóng đen xuất hiện, một xuất hiện ở phía Đông, một xuất hiện ở phía Tây. Bóng đen ở bên phía Tây hành động nhanh như gió, vừa vào tới thị trấn đã lần khuất ở trong bóng tối trên những nóc nhà.

Còn bóng đen phía Đông hành động cũng nhanh không kém, nhưng có vẻ đường hoàng chứ không lén lút như bóng đen kia, và y đi ở trên mái nhà như là đi ở dưới đất bằng vậy. Bóng đen đó thỉnh thoảng lại ngừng chân ở những nhà bên dưới có ánh sáng đèn.

Lúc ấy Long Uyên ở trong căn phòng tối đang cúi đầu hà hơi cho nàng nọ. Nếu nạn nhân nào mới chết mà ngũ tạng vẫn còn lành mạnh như chết đuối chết ngạt hay thất cổ tử tử chẳng hạn thì dùng phương pháp này rất công hiệu.

Nhưng cô nương này vì chân âm hao tổn quá nhiều, khí huyết bị đình trệ, dùng phương pháp này tuy vẫn có thể cứu nàng thoát chết nhưng nếu không có thuốc thang cấp cứu thì thị cũng không có công hiệu gì hết.

Long Uyên tuy hiểu lý do đo nhưng nhất thời không biết đi đâu mà kiếm ra thuốc bổ? Chàng độ hơi một lúc thấy nàng nọ đã thở nhẹ và trống ngực bắt đầu đập lại dần. Chàng mừng rỡ vô cùng ngẫu nhiên tay va chạm phải túi áo chàng mới sực nghĩ ra mình có mang theo Xích Long Hoàn.

Xích Long Hoàn tuy không phải là đúng thứ thuốc chữa bệnh, nhưng dù sao nó cũng là một thứ thuốc bổ, nếu mà nàng ta uống một viên rồi đả huyết mạnh cho nàng để nang tiêu hóa sức thuốc thì nàng vẫn có thể lành mạnh được. Vả lại thuốc này còn có công hiệu đặt nền móng cho nàng luyện võ nữa.

Long Uyên vội lấy một viên thuốc bổ vào mồm nhai nát rồi mớm cho nàng. Thuốc vừa khỏi miệng nàng, Long Uyên đã nghe thấy bụng của nàng ta có tiếng kêu như tiếng nước sôi vậy, mặt của nàng cũng đỏ dần, hô hấp càng ngày càng mạnh hơn trước, chàng biết sức thuốc đã có kiến hiệu, bụng bảo dạ:

“Đã trót thì trét, ta đã cứu người phải cứu đến cùng mới được. Sau khi độ hơi này ta còn phải xoa bóp cho nàng một hồi nữa mới xong.”

Lúc ấy khắp mình mẩy nàng ta đỏ hồng và đã có hơi nóng bốc lên cùng mồ hôi toát ra, miệng nàng dường như nói điều gì đó, hình như nàng đã khôi phục được tri giác.

Long Uyên biết Xích Long Hoàn được lực nóng vô cùng, nếu không mau xoa bóp cho nàng để dẫn thuốc vào huyết mạch nàng sẽ bị nóng đến chết. Vì thế chàng không dám trì hoãn, vội vận thần công dồn chân khí của mình vào Khí Hải huyết ở bụng dưới của nàng. Còn tay trái của chàng thì đi vào giữa ngực nàng xoa bóp. Đồng thời chân khí ở trong người chàng liên tiếp dồn vào trong người cô nương nọ, được lực của Xích Long Hoàn lập tức bị chân khí dẫn đi khắp kinh mạch. Không bao lâu các huyết đạo của nàng ta, trừ Sinh Tử huyền quan hai mạch ra đều được đả thông, nàng cũng tỉnh dần.

Lúc ấy Long Uyên cảm thấy chân khí của mình đã vận hành vào trong người của nàng nọ rồi mà không thấy chân khí của mình khô kiệt chút nào, trái lại càng dồn sang bao nhiêu thì nội thể lại càng nảy nở thêm chân khí bấy nhiêu. Chàng mừng thầm, vì thấy công lực mình đã tinh tiến như vậy, đồng thời cũng mừng cho nàng nọ. Chàng lại nhận thấy cốt cách của nàng ta phải khác người nên chân khí của mình dồn sang người của nàng mới thông đạt như thế.

Vì vậy chàng mới định tâm giúp cho nàng đi đến nơi là đả thông Sinh Tử huyền quan. Nếu hai huyền quan này khai mở, sau này nàng có luyện võ chẳng những tiến bộ rất nhanh chóng mà chỉ cần luyện một năm cũng bằng người khác luyện hai ba năm, dù không luyện võ cũng sống lâu ít nhất là trăm tuổi.

Đang lúc Long Uyên muốn dùng chân khí để đả thông hai nơi huyết mạch ấy cho nàng nọ thì bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng động, hiển nhiên vừa có người dạ hành đi qua. Chàng đoán người này chắc là lão sư Thái nên bụng bảo dạ:

“Nếu quả thực là lão sư Thái kiếm tới thì ta trao nàng cho lão sư thái xử lý khỏi phải phiền phức thêm.”

Ngờ đâu chàng đang suy nghĩ như vậy, tay chợt đụng vào người cô nương kia, nàng bỗng thức tỉnh la lớn một tiếng rồi vừa khóc lóc vừa mắng:

-Tên giặc khốn nạn, cô nương phải thí mạng với mi.

Nàng liền bò dậy xô lại đâm đầu vào người Long Uyên.

Long Uyên thấy nàng ta lại đối phó với mình như vậy, liền giật mình kinh hãi, chân tay cuống quýt vội nhảy xuống dưới đất, biện bạch:

-Cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ Long...

Ngờ đâu nàng vừa thấy chàng nhảy xuống đất đã vội kéo chân đắp chum lên người miệng thì kêu cứu thất thanh. Long Uyên nói gì nàng cũng không nghe thấy rõ.

Long Uyên sợ những người trong khách điểm chạy lại hỏi, mà cô nương này cứ đổ riết cho mình thì làm sao cãi lại được. Chàng thấy nàng ta không chịu nghe lòng lo âu vô cùng, định tiến lên điểm yếu huyết ngủ cho nàng ngủ say rồi mới giải thích sau. Ngờ đâu mới tới gần giường thì ngoài cửa sổ có tiếng quát lớn, liền có một loạt ám khí bắn vào như mưa.

Nghe tiếng chàng biết những mũi ám khí đó át phải do một người võ công rất cao siêu ném ra, nên không kịp điểm huyết cô nương nọ mà vội giơ tay áo lên phát một cái. Những mũi ám khí đó đều bị chàng quạt bắn vào tường.

Người bên ngoài chắc võ công cũng khá cao siêu nên đã biết ám khí ném vào không ăn thua gì, liền lên tiếng mắng:

-Dâm tặc có giỏi thì ra đây nộp mạng.

Người đó vừa nói xong đã phá tan khung cửa sổ, nhưng không thấy ai nhảy vào cả. Long Uyên thấy vậy vừa bực, lại thấy buồn cười, bụng bảo dạ:

“Hiệp khách nào mà lại tới đúng lúc như thế này.”

Nhưng dù sao chàng cũng phải giải thích cho rõ chuyện này mới được. Bằng không sau này người ta sẽ hiểu lầm mà đồn đại khắp nơi, bảo mình là kẻ dâm tặc thì còn mặt mũi nào nhìn người trong thiên hạ nữa.

Chàng nghĩ vậy, liền chạy lại điểm huyết ngủ của cô nương nọ. Đồng thời chàng tung mình nhảy ra bên ngoài, bỗng thấy trên đầu có tiếng quát và có người tấn công chàng. Đối phương sử dụng một đôi khí giới rất sắc bén, nhắm hai bên yếu huyết ở hông mình đâm tới.

Chàng liền giở khinh công thượng thặng lướt ra xa hai trượng rồi dừng lại.

Người đánh lên không ngờ khinh công của chàng lại siêu tuyệt đến thế. Y chờ tới khi Long Uyên đứng yên rồi mới đưa mắt ngắm nhìn. Nhưng mắt của Long Uyên sáng hơn nên chàng đã trông rõ người đó trước.

Người ấy tuổi chừng đôi mươi mặt rất anh tuấn mặc áo dạ hành màu trắng, tay cầm đôi Hồ chào bằng bạc trông rất oai dũng. Nên mới thấy mặt chàng đã có thiện cảm với người đó. Người đó lại không có cảm tưởng như chàng, vì lúc đó chàng đã hóa trang thành mặt vàng khè, lại có một vết sẹo trông rất rùng rợn, dưới ánh trăng trông mặt chàng không khác gì một ác quỷ.

Long Uyên quên mình đã hóa trang thành một bộ mặt rất xấu xí, nên vẫn tiến lên chấp tay chào, mỉm cười nói:

-Huynh đài, tại hạ Long Linh Vân chứ không phải dâm...

Chàng chưa nói dứt, thiếu niên ấy đã quát lớn.

-Tên dân tộc đừng chối! Đại gia không thèm nghe lời ngon ngọt của người dẫu. Biết điều thì nộp mạng cho ta.

Y nói chưa dứt, đã múa đôi hồ chảo xông lại tấn công.

Long Uyên thấy vậy càng lo âu thêm, hai tay xua lia lịa, lại nói:

-Huynh đài chớ...

Nhưng đôi hồ chảo của đối phương đã tấn công tới, chàng đành phải lui phía sau năm thước để tránh.

Thiếu niên nọ thấy tấn công hụt lại càng tức giận thêm, quát lớn một tiếng nhảy xổ tới tấn công liên tiếp. Đôi hồ chảo của y nhanh như điện chớp nhắm hai yếu huyệt ở hai bên vai của Long Uyên bổ tới.

Long Uyên lại nhảy lên cao rồi hạ chân xuống phía sau thiếu niên kia.

Thiếu niên nọ yên chí thế nào cũng đánh trúng ngờ đâu người xấu xí nọ lại tránh thoát được một cách dễ dàng.

Y hoảng sợ vô cùng không kịp suy nghĩ, vội dưng đôi hồ chảo tấn công về phía sau lưng không quay người lại. Ngờ đâu thế công đó cũng không trúng. Y hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng.

Nếu lúc ấy Long Uyên chỉ giơ tay ra khê điểm huyệt một cái thì thiếu niên đó đã bị khống chế rồi. Nhưng chàng thì muốn kết giao với chàng nọ. Chàng cũng biết thiếu niên này tuy nóng tính nhưng chẳng qua là vì hiểu lầm mà nên. Chàng nhảy tới phía sau y mà chỉ đứng ngoài xa nữa trượng thôi chứ không ra tay.

Chờ thiếu niên kia quay đầu lại, chàng liền mỉm cười nói:

-Huynh đài chớ có nóng nảy như vậy, tại hạ...

Thiếu niên nọ tưởng chàng có ý châm biếm mình, nổi giận xông lại tấn công tiếp.

Lần này thiếu niên biết khinh công của Long Uyên rất cao siêu tuy chưa thấy chàng ra tay, nhưng đã biết võ công của chàng được luyện tới mức thượng thừa rồi.

Y không dám khinh thường như trước nữa. Dưới ánh sáng trăng chỉ thấy hai cái bóng người nhảy đi nhảy lại và có tiếng gió kêu vù vù thôi.

Lúc ấy những người ở trong khách điểm đều đã thức tỉnh vội chạy ra xem. Nhưng không ai dám ho he vì sợ vạ lây, Long Uyên giở Đơn Thiết Thần Công ra ung dung tiến thoái, nhưng chàng không hề trả đũa một thế nào. Ý của chàng là muốn để cho đối phương biết địch không nổi rồi rút lui, hay ngừng tay lại chàng mới có dịp giải thích sự hiểu lầm này.

Ngờ đâu thiếu niên ấy không hiểu ý chàng lại còn tưởng chàng đùa bỡn, cho nên tấn công mãi mà không làm gì nổi, trong lòng càng tức giận thêm. Y vận mười thành công lực ra múa đôi hồ chảo kêu vèo vèo, mạnh và mau như mưa rào.

Long Uyên cau mày, chàng nhận thấy thiếu niên này không biết điều chút nào. Đang định ra tay thì bỗng thấy lão sư Thái tay cầm phát trần đứng trên mái nhà nhìn xuống. Tuy chàng không rõ bà ta là sư tỷ của cha mình nhưng biết bà không phải là người thường. Chàng đã gặp bà ở trong am nên đoán chắc bà không đến nổi hiểu lầm mình là dân tộc như thiếu niên này.

Vì vậy, chàng cả mừng, vội tránh song hồ chảo cầu đối phương rồi nhảy lên trên mái nhà tới trước mặt sư thái cúi mình vái chào.

-Lão sư thái đến thật đúng lúc! Đường cô nương đã được tại hạ cứu thoát, nhưng huynh đài này...

Lão sư thái Pháp Duyên cũng đang tìm kiếm Đường tiểu thư, vừa tới đây thì thấy trận đấu. Bà ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Hai người này không biết cấm kị của giang hồ chút nào, ở nơi đông đúc như thế này mà đấu nhau kịch liệt như vậy...”

Bà vừa nghĩ vừa phi thân tới gần xem, và nhận ra người cầm đôi hồ chảo chính là môn đồ phái Hoa Sơn.

Phái Hoa Sơn là một đại môn phái của võ lâm, trường môn là Thiên Cơ chân nhân, ba mươi năm trước với một thanh kiếm tự sáng tác ra một pho Phi Hồ Thập Tam kiếm có thể nói là một võ lâm cao thủ nổi danh trên giang hồ lâu năm.

Lão sư thái năm sư đã gặp Thiên Cơ chân nhân một lần, cho nên vừa thấy thiếu niên này giở những thế võ ra đã nhận ngay được là người của phái Hoa Sơn. Nhưng nếu thiếu niên này đúng là người của phái Hoa Sơn sao không dùng kiếm mà lại dùng hổ chưởng như vậy! Vì vậy nên hơi kinh ngạc và còn ngạc nhiên hơn nữa khi thấy thiếu niên mặt xấu xí quái dị kia dùng thân pháp và bộ pháp rất thần diệu.

Lão sư thái lang bạt giang hồ mấy chục năm trời kinh nghiệm cũng nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy ai có thân pháp và bộ pháp thần kì như thế này cả. Vì vậy bà mươis không muốn để lộ thân ảnh ra vội, chỉ đứng ở một bên xem xét. Ngờ đâu Long Uyên lại hay biết và nhảy xổ tới như thế, nên bà giật mình kinh hãi vội lui về phía sau giờ phút trần lên để phòng bị. Nhưng sau nghe Long Uyên nói thì hết nghi ngờ.

Long Uyên nói chưa dứt, thiếu niên nọ đã tấn công tới; chàng vội lướt tới sau lão sư thái. Lão sư thái thấy vậy biết hai bên thế nào cũng có sự hiểu lầm, đang định xét hỏi thì thiếu niên xấu xí kia liền biến mất, và thiếu niên đuổi theo đã múa đôi hổ chưởng nhắm ngực mình mà tấn công.

Lão sư thái biết đối phương không thu tay lại cho nên bà vội dụng phát trần cuộn chặt lấy đôi hổ chưởng rồi nói:

-Thí chủ hãy ngừng tay để bản ni hỏi rõ.

Trong khi nói bà đã ngấm vận chân lực vào phát trần và đẩy thiếu niên nọ ra ngoài xa mấy trượng.

Thiếu niên nọ thấy lão ni hai mắt lóng lánh có thần, mặt trông chính khí, tay cầm phát trần, tiềm lực lại mạnh kinh người, y suy nghĩ một chút đã biết ngay lai lịch lão ni. Vì vậy trong lòng không vui nhưng thấy lão sư thái đã xen vào bắt buộc y phải dừng tay, đáp lại:

-Có phái là Pháp Duyên sư thái đây không?

Pháp Duyên mỉm cười vẫy phát trần đáp:

-Bản ni chính là Pháp Duyên, không hiểu thiếu thí chủ là cao tước của vị đại hiệp nào?

Thiếu niên cố nén lửa giận vái chào.

-Hoa Sơn trường môn, Tọa Hoa đệ tử Hồ Hùng tham kiến sư thái.

Pháp Duyên gio tay đỡ Hồ Hùng và nói:

-Hồ thí chủ bắt tất đa lễ. Để lão ni hỏi thí chủ này trước xem đôi bên có sự hiểu lầm không?

Nói xong không chờ Hồ Hùng trả lời, quay lại hỏi Long Uyên:

-Thiếu thí chủ là ai? Sao lại biết lão ni? Còn Đường cô nương hiện đang ở đâu?

Lúc này Long Uyên mới nhớ mình đã cải trang lại, cho nên lão ni trông thấy mà không nhận ra. Chàng đưa mắt nhìn Hồ Hùng, thấy đối phương đang trợn mắt nhìn mình liền mỉm cười đáp:

-Tại hạ Long... trưa hôm nay có theo bá mẫu đến quý sơn tham kiến sư thái, vừa gặp...

Chàng định nói tên họ thật của mình, nhưng chợt nghĩ vừa rồi mình tự xưng Long Linh Vân với Hồ Hùng rồi. Nếu lúc này nói tên thật là Long Uyên thì Hồ Hùng lại càng hiểu lầm thêm. Vì vậy chàng mới phải đem câu chuyện theo bá mẫu đi lễ để cho sư thái ngấm hiểu.

Quả nhiên lão sư thái đã hiểu ngay không đợi chàng nói dứt, liền ồ một tiếng, rồi đỡ lời:

-Thế ra Long hiền đệ đây! Hiền đệ... đã tìm thấy Đường cô nương rồi ư? Hiện giờ cô ta đang ở đâu?

Lão sư thái là sư tỷ của Trí Dũng, hai người rất thân với nhau cho nên bà mới gọi Long Uyên là hiền đệ. Nhưng bà thắc mắc vì sao lúc chiều thấy mặt Long Uyên chỉ vàng khè thôi, sao bây giờ lại thêm một vết sọc lớn thế? Tuy nghi, nhưng lúc nghe Long Uyên nói là đã cứu được Đường cô nương thoát nạn rồi thì bà cũng đỡ áy náy. Bà vừa hỏi đến câu Đường cô nương đã thấy Long Uyên chỉ tay xuống phòng và nói:

-Đường tiểu thư hiện đang ở trong phòng của tiểu diệt. Nhưng tiểu diệt chưa dám chắc có phải là Đường tiểu thư không? Xin sư thái xuống xác định đã.

Pháp Duyên thấy lời của Long Uyên rất mâu thuẫn, nhưng cứ xuống xem sao đã rồi hỏi lại sau. Lão sư thái nghĩ vậy vội nhảy xuống dưới phòng ngay.

Lão sư thái đi rồi Long Uyên mỉm cười chấp tay chào Hồ Hùng:

-Hồ huynh là môn hạ của Hoa Sơn võ nghệ cao siêu khôn tả. Vừa rồi chỉ tại hiểu lầm. Bây giờ đã có Pháp Duyên sư thái làm chứng chắc Hồ huynh không coi tại hạ là đạo tặc nữa đấy chứ? Nếu huynh không chê đệ là người ngu xuẩn thì chúng ta cùng kết bạn với nhau, chẳng hay huynh nghĩ sao?

Hồ Hùng là đệ tử út của chương môn Hoa Sơn, thông minh từ nhỏ, lúc lớn lại được theo Thiên Cơ chân nhân học nghệ và được chân nhân truyền thụ cho Phi Hồ Thập Tam thức kiếm pháp, sau y hóa kiếm pháp đó thành Phi Hồ chưởng và biến một thức thành hai, hai tay cùng tấn công một lúc, không những tinh tuyệt mà còn huyền ảo khôn lường. Từ khi ra đời tới giờ y chưa gặp một địch thủ nào xứng tay. Lại thêm được oai vọng của sư môn hùng cứ vùng Hoa Sơn. Cho nên y đi tới đâu đều được người ta tôn là đại hiệp. Vì vậy y ra đời không được mấy năm đã gây dựng được một biệt hiệu là Phi Hồ, và cũng vì thế y trở nên kiêu ngạo. Không ngờ hôm nay gặp phải một con quỷ xấu xí, không thèm đánh trả, mà y tấn công đến năm sáu mươi thế Phi Hồ chưởng cũng không động được tới y.

Như vậy y không hổ thẹn sao được? Cho nên đứng ở cạnh đó nghe hai người nói chuyện trong lòng y tất tức không vui, lại thấy sư thái vội vã đi luôn không nói với mình một lời, y càng ngượng và bức mình thêm. Bây giờ nghe Long Uyên nói như vậy lại tưởng lầm chàng xấu xí kia mĩa mai tài ba của Hoa Sơn hèn kém, cho nên y cười nhạt một tiếng, trợn trừng đôi mắt lên nhìn Long Uyên lạnh lùng đáp.

-Cái nghĩa của huynh đài Hồ Hùng này lúc nào cũng ghi lòng tạc dạ, sau này hễ có dịp, thế nào cũng lãnh giáo lại.

Nói xong, không chờ Long Uyên trả lời vội quay mình phóng về phía Tây mất dạng.

Long Uyên thấy đối phương có vẻ bất mãn với mình, thì không hiểu tại sao y lại có thái độ đó?

Chàng ngẩn người nhìn theo và suy nghĩ hoài, mãi tới khi bên dưới có tiếng gọi “này” chàng vội cúi đầu nhìn xuống, mới hay sư thái đang vẫy tay gọi.

Long Uyên vừa nhảy xuống dưới phòng đã thấy sư thái trợn tròn xoe đôi mắt nhìn, trầm giọng hỏi:

-Chẳng hay thí chủ là ai? Đường cô nương sao?

May lúc ấy có thuốc hóa trang che lấp, bằng không mặt Long Uyên đã đỏ gấc rồi. Nghe lời nói của sư thái chàng biết ngay bà thấy Đường cô nương lừa dối nên nghĩ ngay mình có hành vi bất hảo.

Vì vậy Long Uyên không đợi sư thái nói dứt chàng vội giải thích, chàng kể cho bà ta nghe đầu đuôi mọi chuyện:

-... Nếu sư thái không tin cứ thử xem mạch của Đường tiểu thư? Vả lại tên bất cóc hiện bây giờ còn ở khách sạn kế bên, sư thái hỏi y cũng rõ chuyện liền.

Vừa rồi sư thái thấy chàng đấu với Hồ Hùng, lúc ra tay thân pháp tinh kỳ huyền ảo, bà ta cảm thấy rất kinh dị nhưng không hiểu xuất thân và lai lịch của chàng như thế nào? Nhưng bây giờ nghe thấy chàng nói đã đả thông quan huyết cho Tuệ Châu trong lòng có vẻ không tin, vì muốn đả thông những huyết đó cho một người, ít nhất người đó phải luyện võ công trước năm ba năm mới có thể giúp đả thông được, bằng không muốn một mình đả thông Huyền quan tử huyết thì phải luyện tới mấy chục năm công lực mới mong đả thông được. Cho nên lão ni mới không tin là thế.

Tuy Long Uyên đã hóa trang không thể biết rõ tuổi tác của chàng, nhưng cứ xem cử chỉ và lời nói của chàng cũng đủ biết chàng chưa quá hai mươi.

Sư thái thấy tuổi chàng trẻ như vậy, làm sao mà có được công lực hỏa hầu cao thâm đến nỗi đả thông được quan huyết cho một thiếu nữ chưa hề luyện võ chứ? Nhưng bà thấy lời chàng có vẻ thành thật, nên trong lòng tuy nghi ngờ nhưng không dám phủ định. Nên bà ta liền đi thẳng vào trong phòng thăm mạch của Tuệ

Châu, bà giật mình, quả nhiên quan huyết đã được đả thông thực, bà mừng rỡ vô cùng và cũng bội phục nội công của Long Uyên.

“Nếu mình không biết rõ nguyên nhân trước mà thử thăm mạch Đường tiểu thư, thế nào cũng hiểu lầm nàng ta là người có nội công rất thâm hậu”.

Lão sư thái liền giải huyết ngũ cho Tuệ Châu. Nàng nọ bừng tỉnh dậy, thấy trong bóng tối trước giường có bóng người lố nhố liền giật mình kinh hãi, sau nàng nhìn kĩ mấy hay người đứng cạnh mình là Pháp Duyên sư thái, tuy chân chưa quen biết sư thái bao giờ, nhưng lúc này trông thấy bà tựa như thấy cha mẹ mình vậy, vội ôm chặt lấy sư thái khóc sụt sướt.

Pháp Duyên sư thái thấy vậy thương xót vô cùng liền ngồi xuống vuốt ve nàng và an ủi:

-Con đừng khóc nữa, mau mặc quần áo vào đi.

Lúc ấy Tuệ Châu mới biết mình đang trần truồng, chỉ khoác có cái trần đơn thôi. Liền lần mò quần áo mặc vào, thút thít hỏi:

-Sư thái, đây là đâu? Còn tên dân tộc đâu?

Nghĩ đến tên giặc ấy nàng lại hổ thẹn hai má đỏ bừng và nghĩ lại câu chuyện trong lúc mình đang mê man, lóa lờ bị một người đàn ông lạ mặt sờ mó khắp người, như vậy từ giờ trở đi còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa. Nàng càng nghĩ càng buồn tủi khóc sụt sướt.

Sư thái thấy vậy liền thở dài, an ủi:

-Con đừng khóc nữa, từ nay chỗ đi tai nạn đã hết, con còn nhân họa đắc phúc. Con khóc như thế làm chi! Mau nói bản ni nghe chuyện đã qua để bản ni nghĩ cách giải quyết cho.

Tuệ Châu nghe thấy sư thái nói vậy ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ:

“Sao sư thái lại bảo ta nhân họa đắc phúc. Số ta xui sẻo như thế này, bị người lạ dày vò mà sư thái bảo được phúc, phúc ở đâu ra?”

Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn biết sư thái là ân nhân cứu mình thoát chết, và lại có võ công rất cao siêu nên mới đánh đuổi được tên giặc ấy. Nàng nín khóc kể:

-Thưa sư thái, tiểu nữ... cũng không hiểu tại sao, trong lúc đang ở trong âm thì đột nhiên thấy sau lưng tê tái rồi mê man bất tỉnh. Sau rồi... tiểu nữ hình như cảm thấy có một tên giặc dùng tay đè vào ngực tiểu nữ. Lúc ấy tiểu nữ thấy khó chịu đau đớn chỉ muốn chết, muốn la lên cũng la được. Về sau tiểu nữ thấy dễ chịu nhưng khi mở mắt ra nhìn ngờ đâu tên giặc vẫn còn ở đó, tiểu nữ vừa hận vừa sợ đang định thí mạng với y thì đột nhiên chết giấc, cho đến khi sư thái tới tiểu nữ mới thức tỉnh. Sư thái, nơi đây là đâu, sư thái cứu tiểu nữ thế nào mau nói cho tiểu nữ hay đi.

Pháp Duyên nghe nàng ta kể như vậy, tuy không tưởng tượng cho lắm nhưng bà cũng chứng thực lời nói của Long Uyên không sai, bà lại thấy Tuệ Châu hổ thẹn hai má đỏ bừng liền nói:

-Nói ra thì bản ni cũng hổ thẹn vô cùng, sự thực người cứu tiểu thư không phải là bản ni đâu, theo sự nhận xét của bản ni thì tiểu thư bị một tên dân tộc là Hoa Tùng Âm Sát Bốc Tường bắt cóc tới đây. Tên Hoa Tùng Âm Sát ấy luyện một môn võ công rất độc ác, chuyên lấy tinh huyết các khuê nữ để luyện công. Tiểu thư bị bắt cóc tới đây khi mơ màng thấy có người dùng tay đè ngực mình chính là tên khốn nạn ấy.

Tuệ Châu nghe tới đó sợ đến biến sắc mặt, hai mắt tia ra những luồng ánh sáng căm hờn. Sư thái thấy vậy liền ôm nàng vào lòng và nói tiếp:

-Bản ni biết tiểu thư mất tích, khuyên lệnh tôn lệnh đường trước hết nên về phủ, rồi bản ni nhờ bằng hữu cùng tìm kiếm tiểu thư. Bản ni tìm tới đây thì gặp công tử của nhà họ Long, chính Long công tử đã cứu tiểu thư thoát nạn.

Tuệ Châu nghe nói ứa lên một tiếng, đồng thời đưa mắt tìm kiếm. Pháp Duyên tủm tỉm cười nói tiếp:

-Long công tử cứu tiểu thư về đây, vì lúc ấy tiểu thư thoi thóp sắp chết, nên Long công tử đã không quản ngại hao tổn chân khí công lực mà cứu tiểu thư, lại còn cho tiểu thư uống một viên linh dược nữa. Nên giờ tiểu thư không chỉ khỏe hơn xưa, mà còn học võ rất tiện...

Tuệ Châu nghe nói tới đây, quả thấy trong người mình dễ chịu hơn trước nhiều, nên nàng thầm cảm ơn Long công tử. Tuy nàng đã ân tượng với Long Uyên rất sâu sắc, nhưng nàng chỉ biết chàng là một người mặt vàng khè thôi, mặc dầu trông chàng có vẻ xấu xấu, nhưng nàng bắt đầu có cảm giác mến chàng. Huống hồ nàng lại biết Long Uyên đã ôm nàng hồi lâu tuy do chỉ là cứu chữa nhưng không khác gì thất tình cho chàng ta rồi. Nếu sau này không lấy được chàng ta thì nàng thề không lấy ai hết. Nàng lại nghĩ đến cha mẹ không biết bây giờ ra sao vội hỏi sư thái:

-Sư thái, nơi đây là đâu? Cách nhà tiểu nữ bao xa? Bây giờ tiểu nữ về được không?

Pháp Duyên biết nàng nhớ nhà liền đáp:

-Nơi đây là thị trấn cách nhà tiểu thư hơn năm mươi dặm, nếu tiểu thư muốn về nhà thì để bản ni đưa về.

Tuệ Châu cau mày nghĩ thầm:

“Trời đang tối đường lại xa, sư thái làm sao mà đưa ta về được?”

Pháp Duyên không cần biết nàng ta đang nghĩ gì liền đi ra ngoài tìm Long Uyên. Ngờ đâu trong sân vắng tanh không một bóng người nào hết. Thần ni không tiện lên tiếng gọi, liền trở về phòng, vừa vào trong phòng đã thấy trên bàn có một tờ giấy của Long Uyên để lại, đại ý nói là chàng đã về nhà rồi. Nên bà nói với Tuệ Châu:

-Tiểu thư chúng ta đi thôi.

Nói xong lão ni dắt Tuệ Châu ra ngoài sân.

Tuệ Châu đang định hỏi bà đi bằng cách nào thì bà đã ôm ngang lưng nàng, miệng khẽ hô “đi” cả hai lập tức nhẹ nhàng bay lên mái nhà, Tuệ Châu thấy vậy hoảng sợ vô cùng há miệng định kêu nhưng bị gió tạt vào miệng không chịu được đành nín luôn.

Lúc ấy Pháp Duyên sư thái đã gỡ hết khinh công tuyệt mức ra đưa Tuệ Châu đi nhanh như gió, chỉ loáng cái đã mất dạng.

Hai người vừa đi khỏi, trên mái nhà bỗng có một bóng nhảy xuống, tiến vào trong phòng. Dưới ánh trăng hiện rõ dung mạo người đó, Long Uyên.

Thì ra chàng ở quanh đó, nhưng không muốn gặp mặt Tuệ Châu, chờ hai người đi khỏi chàng mới quay lại phòng. Rồi chàng bỗng nhiên nhớ tới Hồ Hùng, không hiểu tại sao tên đó lại khinh thị chàng đến thế? Mình đã giải thích rõ ràng rồi mà sao y vẫn không chịu hòa giải với mình? Nghĩ đoạn chàng ngồi lên giường nghĩ ngợi dường thần, tuy giai nhân đã đi rồi nhưng trần gối còn phảng phất dư hương.

Nghĩ đến chuyện chữa thương cho Tuệ Châu, chàng lại liên tưởng đến chuyện chữa thương cho Vân Tuệ ở trên lưng cá kình. Lúc ấy vì hãy còn ít tuổi nên chàng không có cảm giác gì hết, nhưng bây giờ nghĩ lại nhất thời hồi tưởng lại tấm thân ngọc ngà của Vân Tuệ, trong ngực chàng lại đập mạnh, lòng thấy bứt rứt khó chịu vô cùng. Chàng càng nghĩ càng không sao ngủ được, sau cùng khẽ thở dài một tiếng và nhận thấy tình yêu cao cả biết bao! Chàng chừng nhận thấy mình không nên ở lại trong nhà như thế mãi.

Vì ở trong nhà không những làm mai một mất chí hướng của mình, đồng thời còn gây nên nhiều chuyện phiền phức như cưới vợ, và xem mặt như sáng hôm nay chẳng hạn. Cũng vì thế mà chàng nhất quyết phải rời khỏi gia đình.

Sáng hôm sau chàng đến nhà nông phu lấy lại con ngựa già, rồi cưỡi con ngựa của mình trở về thành Chúc Mạc. Trong khi đi đường chàng xóa vết sẹo trên má chỉ để bộ mặt vàng như trước. Tại gia, cha chàng đã nghe Pháp Duyên sư thái kể lại, biết chàng đã cứu Đường tiểu thư thoát nạn nên mừng rỡ vô cùng. Thúc bá trong nhà ai nấy thấy chàng về đều xô lại hỏi đêm qua đi đâu mà không về ngủ. Chàng sợ các bác hoảng sợ nên không dám nói thực cho họ hay, chỉ ậm ừ vâng dạ rồi cáo mệt về phòng đi nghỉ. Sự thật chàng về phòng rồi có ngủ đâu. Chàng vội tới phòng cha và nói cho cha hay ý định của mình muốn rời nhà như thế nào.

Trí Dũng là người giang hồ nên rất khoáng đạt. Tuy thương con, nhưng biết võ công của con mình cao siêu không lường, đi đâu chả được. Hơn nữa chí trại tại tứ phương, nếu cứ bắt con mình ở nhà mãi thì làm sao nó trở nên tài ba được? Cho nên ông tán đồng ý kiến của Long Uyên và bằng lòng cho chàng đi. Nhưng các bác hay tin đó, thấy Long Uyên mãi mới về tới nhà, chưa đầy hai năm lại còn muốn đi như vậy, thì khi nào lại chịu cho chàng đi.

Vì thế mà Trí Dũng phải đem chuyện này bàn với thất ca Trí Chi. Sau khi bàn bạc hai người đành phải bảo Long Uyên lẳng lặng trốn đi mà thôi, rồi hai người giải thích cho các anh chị sau.

Long Uyên đành làm theo kế của cha, đêm ngày thứ ba chàng ngấm sữa soạn hành trang rồi cưỡi ngựa đi luôn. Khi đi, Trí Dũng và Trí Tri tiễn chàng ra cửa, quyến luyến mãi mới chịu chia tay.

Long Uyên từ biệt cha và bác bầy xong nhảy lên ngựa đi luôn.

Ngày hôm sau các ông các bà già hay tin tiểu công tử bị mất tích đều thất sắc cả kinh. Sau nghe Trí Dũng và Trí Tri nói rõ nguyên nhân, ai nấy tuy không vui nhưng biết làm sao cho được, chỉ còn có cách trách mắng Trí Tri và Trí Dũng hai người.

Đang lúc ấy bên ngoài có một bà mai đi vào, chính là người của Đường phủ sai tới, bà mai vừa vào đến đại sảnh đã thấy mọi người mặt mũi âu sầu, trong lòng thắc mắc vô cùng, liền vái chào mọi người rồi thưa với Trí Tri phu nhân:

-Già thừa lệnh Đường phu nhân tới đây, trước hết là cảm ơn phu nhân với thiếu gia, mấy hôm trước đã cứu tiểu thư thoát nạn, ân tình này không bao giờ dám quên cả. Sau là Đường phu nhân mời công tử sang Đường phủ chơi nữa...

Bà mai đến phen này tuy bề ngoài là cảm ơn nhưng sự thực là muốn dò xem Long phủ có ý kiến gì không?

Tối qua Pháp Duyên sư thái đưa Tuệ Châu về tới Đường gia trang, là đã canh tư. Cả nhà ngủ hết, chỉ còn vợ chồng viên ngoại vì lo lắng không sao ngủ được mà ngồi bên ngọn đèn chờ đợi. Chợt thấy con về, vợ chồng Đường viên ngoại mừng rỡ ứa nước mắt. Sư thái biết họ cần tâm tình nên lẳng lặng bỏ đi để cho mẹ con tâm sự với nhau.

Sau khi nghe con nói, vợ chồng Đường viên ngoại mới hay ân nhân cứu con mình lại là con trai nhà họ Long, chàng ngớ ngẩn mặt vàng khè. Hai vợ chồng ngạc nhiên vô cùng, không ngờ một chàng ngốc như thế mà tài ba lại kinh người như thế.

Ngày hôm sau Tuệ Châu nghỉ đi nghỉ lại, ngoài Long Uyên ra mình không còn lấy ai được nữa, nên nàng mới kể rõ hết những chuyện Long Uyên cứu mình như thế nào cho mẹ hay, và ám chỉ cho bà biết không lấy được Long Uyên thì nàng không lấy chồng nữa.

Đường phu nhân biết việc này coi như đã định, nếu không sớm hoàn thành chả lẽ con mình ở vậy suốt đời sao?

Nhưng bà lấy tiếc là mặt của Long Uyên rất xấu xí, so với con gái mình thì một trời một vực. Nhưng sau cùng bà cũng không quản ngại điều đó nữa, liền bàn với chồng rồi nói bà mời sang Long phủ dò xem bên ấy có ý kiến gì không?

Bên Đường phủ thấy Long Uyên đã đụng chạm vào người con gái mình rồi, cũng đã thấy con gái mình đẹp như thế, chắc thế nào cũng say mê và không khi nào cự tuyệt cuộc hôn nhân này. Ngờ đâu chuyện đời lắm éo le, khi bà mai tới chưa kịp nói rõ ý kiến của mình thì người anh cả của nhà họ Long đã quát bảo:

-Đi đi, bà già này nói năng gì thế? Nếu Uyên nhi nhà ta không vì việc nhà họ Đường thì đâu đến nỗi nó bỏ đi như vậy? Mụ về nói với Đường phu nhân hay, nhà họ Long này không dám nhận lời cảm ơn của bà ta, và người nhà họ Long cũng không sang nhà ai chơi hết.

Bà mai bỗng bị mắng ngơ ngác ngẩn người, không biết nói năng thế nào cho phải. Trí Tri thấy vậy áy náy cho bà mai vội đứng dậy khuyên can:

-Đại ca...

Xưa nay Trí Lễ là người nóng tính nên ông ta vừa thấy Trí Tri can mình liền mắng:

-Lão thất nói gì thế? Có bao giờ chú coi đại ca này vào đâu đâu? Biết điều thì ngoan ngoãn ngồi xuống. Nếu không phải chú nuông chiều thì Uyên nhi nó đâu dám táo gan như thế?...

Nói xong, ông tức giận run lấy bầy.

Trí Tri lẳng lẳng ngồi xuống không dám nói gì nữa. Trong đại sảnh yên như tờ, không ai dám lên tiếng nói nửa lời.

Bà mai thấy vậy cũng rút lui luôn, ra tới bên ngoài hỏi người nhà mới rõ đầu đuôi câu chuyện, vội trở về thưa lại với vợ chồng Đường viên ngoại.

Đường phu nhân nghe nói vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, không hiểu tại sao Long Uyên đang ở nhà sung sướng như vậy lại bỏ đi làm chi? Việc này không phải là việc thường mà liên can đến cả cuộc đời con mình. Nhưng vì đôi bên chưa có hứa hẹn gì với nhau, nên Đường phu nhân đành miễn cưỡng thưởng có bà mỗi một món tiền để cho bà ta đi về trước. Hai vợ chồng rầu rĩ nhìn nhau, cũng không biết có nên nói chuyện này cho con gái hay không? Nhưng vợ chồng viên ngoại biết đâu, Tuệ Châu vừa hay tin bà mai về đã núp ở sau bình phong nghe lỏm rồi. Nên nàng đau lòng vô cùng, vội trở về phòng đóng kín cửa khóc.

Thoạt tiên nàng oán hận Long Uyên đã đụng chạm da thịt của mình rồi mà sao bạc tình đột nhiên bỏ đi như thế? Nhưng sau nàng nghĩ lại có lẽ vì khi Long Uyên cứu mình đã được trông thấy cảnh tượng tên giặc đối xử với mình như thế nào, vì vậy chàng ta cho mình là hoa tàn bại liễu cũng nên? Lòng oán Long Uyên liền tiêu tán, ngược lại càng oán giận tên Bốc Tường.

Thấy khóc mãi vô ích, nàng nghĩ đến cái chết, vì chỉ có cái chết mới giải thoát được. Nhưng nàng lại nghĩ nếu mình chết thì lấy ai phụng dưỡng cha mẹ, cho nên nàng thầm nhủ:

“Ta không thể chết được.”

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng vội ngồi dậy lắm bầm:

-Pháp Duyên sư thái chẳng nói rồi là gì, ta đã thông huyết mạch rất thích hợp để học võ. Sao ta không đi với sư thái để học võ công có hơn không?

Nghĩ đoạn, nàng cương quyết:

“Phải, ta phải học võ mới được, khi học thành võ công ta sẽ đi tìm cho được tên khốn nạn đó để trả thù, đồng thời ta cũng trở nên một nữ hiệp như những nữ hiệp ngày xưa. Ta sẽ đi ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, chuyên can thiệp những chuyện bất bình của nhân gian, ta... sẽ suốt đời không lấy chồng và cũng để cho chàng biết ta không phải là một thiếu nữ tầm thường.”

Nàng quyết định đi tìm sư thái để học võ. Từ lúc đó lạ thay bộ mặt vàng khè của Long Uyên cứ in sâu vào trong tâm trí nàng, dù cương quyết đến đâu, cố đến đâu cũng không xóa được hình bóng đó.

11. Giang Hồ Hội Long - Hổ

Lúc ấy đang là mùa hè, nhưng về đêm trời mát dịu Long Uyên nhân trời nhá nhem liền rời khỏi gia đình, hồi tối hôm đó chàng ra khỏi thành đi theo đường cái uan phóng ngựa tiến thẳng. Không lâu đã tới thị trấn tiểu Linh Sơn, nơi mà ba hôm trước chàng đã cứu Đường tiểu thư. Long Uyên không ngừng lại mà phóng ngựa như gió đi luôn, vì chàng vóng lòng muốn đi thực xa nhà đã, rồi mới ngừng chân nghỉ ngơi. Vào khách điểm bọn tửu bảo trông thấy mặt chàng liền tỏ vẻ chán ghét, nhưng chàng vẫn thản nhiên như thường. Chàng ăn cơm sáng xong đi dạo phố một vòng và mua ít đồ dùng. Lúc về phòng chàng thay bộ đồ gấm vóc mặc vào quần áo trắng, cột khăn vải vào trông không khác gì một văn nhân nghèo nàn. Mặt chàng hóa thành vàng khè lại có một cái sẹo lớn nếu mặc quần áo lịch sự ai cũng phải chú ý và nghi ngờ, nhưng lúc này chàng cải trang thành một văn nhân ốm yếu thì không còn ai có vẻ chán ghét nữa, trái lại còn tỏ vẻ thương hại chàng.

Long Uyên giải quyết xong thỏa mãn, nghỉ ngơi một chút xong lại lên đường ngay.

Khi ra cửa chàng xem xét địa thế một lúc, nhớ kỹ trong lòng rồi thẳng đường đi Giang Nam.

Không bao lâu chàng đã đi tới huyện thành ở biên giới Tĩnh Tô, con ngựa đen của chàng quả thực phi phàm, đi nhanh như bay, lại hiểu ý người nên chỉ trong vài ngày nó được chàng quý vô cùng.

Ba ngày sau chàng đã tới Lâm Hàn, trên trời mây đen kéo tới và không bao lâu trời mưa rất lớn. Lúc ấy chàng đang đi giữa đường vội đưa mắt chung quanh tìm kiếm chỗ trú mưa, chần chợt thấy phía bên trái có một cái núi lở, trên núi cây cối um tùm và hình như trong bụi cây lại có một ngôi miếu. Bụng bảo dạ:

“Đằng nào ta cũng du hiệp ở bên ngoài không có mcuj đích nhất định nào cả, bây giờ trời đang mưa to chi bằng vào trong miếu tạm thời ở một đêm khỏi bị ướt.”

Nghĩ đoạn chàng phóng ngựa tiến thẳng lên trên núi. Ngờ đâu khi tới trên núi chàng phát giác có một hiện tượng quái dị là trời mưa lớn như thế dầu và đuôi ngựa đều ướt đầm nhưng người chàng và lưng ngựa không bị một giọt mưa nào cả. Thoạt tiên chàng rất kinh ngạc sau nghĩ lại, lẩm bẩm nói:

-Sao ta hồ đồ thế, trong túi ta có hạt Tỵ Thủy Châu, thì mưa làm sao ướt ta được. - nói tới đó chàng nghĩ thầm: “bây giờ ta không sợ mưa nữa, khỏi cần phải vào miếu làm chi, cứ đi thẳng tới Lâm Hàn mà vào khách điểm ngủ trọ có hơn không?”

Nghĩ đoạn chàng thúc ngựa quay trở ra cái quan để đi tiếp, bỗng nghe có tiếng đánh nhau, hò hét vọng tới. Chàng ngạc nhiên vô cùng nghĩ thầm:

“Ai lại đánh nhau vào lúc trời mưa lớn như vậy?”

Lòng hiếu kì thúc đẩy, chàng liền tiến về phía đó xem sao rồi chàng lẳng lặng xuống ngựa, bảo con ngựa núp ở dưới gốc cây để tránh mưa, còn chàng thì giở khinh công tuyệt mức ra đi trên những ngọn cây cao tiến thẳng lên trên núi, nơi có tiền hò hét quát tháo. Chàng lên tới trên đỉnh núi ẩn thân ở trong một tán cây rậm rạp.

Chàng thấy ngôi chùa hồi nãy chàng nhìn từ xa hóa ra là một đạo quan, đạo quan này đồ sộ lắm chiếm cả đỉnh núi. Trước cửa quan có một cái cổng bằng đá trắng cao ngót hai trượng trên có bốn chữ sơn son thiếp vàng: “MAO SON ĐẠO QUAN”. Dưới cổng có một quãng đường rộng chừng mười trượng, cỏ mọc xanh rì, giữa quãng đường đang có bốn đạo sĩ mỗi người cầm một thanh bùa kiếm vây đánh một thiếu niên. Thiếu niên ấy hai tay cầm đôi hồ chảo, mặt rất anh tuấn, người đó chính là Hồ Hùng mà chàng gặp đêm nọ.

Hồ Hùng lợi hại thực, múa đôi Hồ chảo chống đỡ thế công của bốn đạo sĩ mà vẫn ung dung không tỏ vẻ gì núng thế hết.

Cả năm bị nước mưa dội ướt như chuột lột mà vẫn ác chiến như thường. Long Uyên thấy trận đấu chênh lệch như vậy bất mãn vô cùng, nhưng vì hai bên ngang tài nhau nhất thời khó mà phân biệt cao thấp được.

Hai là chàng chưa rõ nguyên nhân đôi bên kết thù kết oán với nhau như thế nào nên chưa tiện xuất hiện ngăn cản vội, vì thế chàng cứ lẳng lặng đứng xem biến hóa của trận chiến ra sao, đồng thời chàng cũng muốn nhân lúc này xem những đường Hồ chảo của Hồ Hùng lợi hại đến đâu?

Đang lúc ấy trong đạo quán bỗng có tiếng hú trầm hùng vọng ra làm chấn động cả tai mọi người.

Long Uyên nghe thấy tiếng hú ấy lòng thầm khen:

“Nội công của người này thâm hậu thực.”

Đúng lúc đó trong đạo quan có một bóng người phi ra. Khi người đó ra tới ngoài quảng trường, chàng đã nhận ra y là một đạo nhân gây gò tuổi chừng năm mươi, mặc đạo bào màu vàng, đầu đội đạo quan màu vàng, râu đen và dài tới bụng, hai mắt hữu thần, chỉ thoáng trông cũng biết ngay là người có công lực rất coa siêu và rất kiêu ngạo nữa. Long Uyên và thấy đạo sĩ đó ra đã lo họ Hồ Hùng, chỉ sợ y địch không nổi đối phương.

Đạo sĩ ấy đưa mắt liếc nhìn một vòng, rồi lớn tiếng quát:

-Có ngừng tay không?

Tiếng quát của y không lớn lắm, nhưng năm người đang đấu nghe tiếng quát ấy tựa như sấm nổ bên tai vậy.

Hồ Hùng biết sắc mặt vội tháo song chảo lại, còn bốn đạo sĩ kia cũng lần lượt nhảy ra bên ngoài chạy lại vãi chào lão đạo sĩ mới ra, và bỏ kiếm vào trong bao, rồi đứng xếp hàng ngang ở phía sau lão đạo sĩ ấy.

Lão đạo sĩ kiêu ngạo vô cùng, hai mắt tỏ vẻ khinh thị liếc nhìn Hổ Hùng một cái nhưng lại ngừng đầu lên, hai mắt nhìn lên cao lớn tiếng hỏi:

-Tiểu tử ngươi ở đâu tới? Xem thế võ của ngươi thì hình như là võ của Thiên Cơ lão đạo phái Hoa Sơn, sao bỗng đến Mao Sơn đạo quan của ta phá bình như vậy? Có mau nói không?

Từ khi lão đạo sĩ xuất hiện đến giờ Hổ Hùng đã phòng bị. Y lại thấy đạo nhân nọ không coi y vào đâu, hỏi như hỏi tội nhân vậy. Y không sao nhịn được, liền trợn ngược đôi lông mày, nhưng hình như nghi kỵ điều gì, nên vội dần nộ khí, vênh vác đáp:

-Thiếu gia chính là Hổ Hùng, môn hạ của Thiên Cơ chân nhân phái Hoa Sơn, đạo sĩ là ai thế?

Y chưa nói dứt lời đạo sĩ đã ngừng mặt lên trời cười the thé, tiếng cười của y như xé lụa. Bốn đạo sĩ đứng sau đạo nhân đều cau mày tức thì lui bước, hình như chịu đựng không nổi tiếng cười ấy.

Long Uyên đứng cách đạo sĩ ngoài năm trượng, đã vận Đơn Thiết Thần Công mà vẫn cảm thấy đình tại. Như vậy Hổ Hùng đứng cách đạo sĩ không đầy một trượng, nội công chân lực lại còn kém Long Uyên nhiều, y làm sao chịu nổi, nhưng y vẫn phải gượng làm ra vẻ thản nhiên để khỏi bị mọi người chê cười, nhưng sắc mặt thì trở nên nhợt nhạt, chân tay run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra như tắm.

Thấy Hổ Hùng như vậy lão đạo sĩ liền ngắt tiếng, rồi đột nhiên cười “khì” một tiếng và nói tiếp:

-Ta tưởng tiểu tử ngươi có bao nhiêu đạo hạnh, không ngờ lại tầm thường đến thế. Ta mới cười mà đã chịu đựng không nổi như vậy đạo sĩ Thiên Cơ lại yên tâm để cho ngươi hạ sơn à?

Nói xong y trợn mắt, giọng đố hằn, quát hỏi:

-Nếu đạo gia không sợ thiên hạ chê cười đạo gia lớn bắt nạt nhỏ thì ngươi không bị ta giết chết tại chỗ, cũng bị ta ghi vào mặt một vài vết sẹo rồi. Nhưng dù sao đạo gia cũng là bạn của sư phụ ngươi, hôm nay đạo gia nể tình sư phụ ngươi tha cho ngươi xuống núi.

Hổ Hùng bị mắng một hồi, xấu hổ quá hóa giận, vì y từ khi xuống núi tới giờ chưa bị đánh bại lần nào, vì vậy mà y ngông cuồng đến nỗi không còn coi ai vào đâu hết. Xưa nay chỉ có y mắng chửi người, chưa hề bị ai nói như thế này cả, nên y chịu làm sao nổi.

Nhưng Hổ Hùng cũng biết lão đạo sĩ là người rất nóng tính, và có tiếng là ác độc trong võ lâm. Trước kia y tự phụ đôi Phi hổ chưởng thiên hạ vô địch, nhưng ngày nay y thấy lão đạo sĩ có nội công thâm hậu như vậy y mới biết đối phương quả thực danh bất hư truyền. Nếu không biết điều mà sớm rút lui thì chưa biết chừng không có đường lui.

Hổ Hùng đảo tròn đôi ngươi mấy vòng, cố nén lửa giận, rồi đáp:

-Chắc đạo trưởng là trưởng môn Tiêu Dao chân nhân phải không? Đạo trưởng quen biết ân sư, vậy việc này coi như là xí xóa, Hổ Hùng tôi xin cáo biệt ngay.

Nói xong, y chấp tay chào một cái, rồi quay mình đi luôn.

Tuy Long Uyên có vẻ bất bình vì thấy thái độ của Tiêu Dao chân nhân quá lỗ như vậy, nhưng chàng đã thấy Hổ Hùng chịu nhịn và rời khỏi một cách ôn hòa như vậy, chàng cũng định đi luôn.

Cho nên Hổ Hùng vừa quay người đi, Long Uyên rẽ cành cây đi nốt, nhưng tiếng động nho nhỏ ấy đã đến tai lão đạo sĩ, nên chàng chưa kịp đi, Tiêu Dao chân nhân đã quát hỏi:

-Ai ? Nếu không xuống, đạo gia sẽ thân hành tới hỏi chuyện đấy.

Sở dĩ đạo sĩ hay biết là vì cành cây có dính những hạt nước mưa, nên khi chàng vừa gạt cành lá một cái, những hạt nước mưa rơi xuống lách tách.

Vì thế mới để cho lão đạo sĩ hay biết ở trên cây có người. Cũng vì kinh nghiệm của Long Uyên hãy còn non nớt, giọng của đối phương như vậy rõ ràng là đã biết chàng ẩn thân trên đó rồi, nhưng chàng không hay tại sao đối phương lại biết mình ẩn nấp trên cây mà không ngờ mình đã làm rớt những hạt nước đọng mới bị đối phương phát giác, nên lòng kinh hãi thâm, trừ trừ không biết có nên ra mặt không thì bỗng nghe thấy trong đạo quan đã có tiếng chuông báo động kêu vang.

Tiêu Dao chân nhân lại lớn tiếng quát tiếp:

-Tiểu tử họ Hồ hãy quay trở lại. Tiểu tử trên cây có xuống hay không? Bằng không đừng trách đạo gia ra tay độc ác.

Long Uyên ở trên cây ngó vào trong đạo quan thấy phía sau đạo quan có một căn nhà đã bốc cháy.

Đồng thời chàng thấy trên nóc nhà có một bóng người mảnh khảnh tay cầm kiếm, tay rỏ hoa đi nhanh như điện chớp, tiến thẳng về phía ngoài đạo quan.

Long Uyên đang nghĩ về điều đó, bỗng nhận thấy có một vật gì phi tới gần, Long Uyên thấy vậy vội giơ tay ra khe chớp bắt lấy vật đó. Tuy đã bắt được, nhưng chàng cũng phải giật mình kinh hãi. Thì ra đó chỉ là một miếng vỏ cây, nhưng do sức ném của đối phương mạnh khôn tả nên mới mạnh như vậy.

Môn võ công “trích diệp phi hoa” này mạnh đến nỗi khiến tay chàng hơi tê tái, đủ thấy đối phương có sức mạnh đến thế nào rồi, làm sao mà chàng không kinh ngạc cho được. Chàng bụng bảo dạ:

“Nếu lão đạo sĩ đã biết ta ở đây rồi, thế nào họ cũng hiểu lầm ta là đồng đảng của Hồ Hùng. Nếu vậy, ta phải ra mặt nói rõ mới được. Hơn nữa, bóng người ở trong đạo quan phi ra rõ ràng là một thiếu nữ, tịa sao nàng ta lại ở trong đạo quan của Mao sơn mà phóng hỏa như thế?”

Nghĩ tới đó chàng ngừng đầu lên nhìn, đã thấy Tiêu Dao đạo nhân đứng ở giữa bãi cỏ, mặt tỏ vẻ kinh ngạc và giận dữ, hai mắt lóe tinh quang, liếc nhìn bốn bên xung quanh một lượt. Lúc bấy giờ Hồ Hùng đã ngừng chân ở bên cạnh rừng, mặt có vẻ lo âu vào trong đạo quan.

Long Uyên thấy vậy, biết Hồ Hùng và thiếu nữ kia là đồng bọn với nhau, cho nên Hồ Hùng cố ý ở trước đạo quan khiêu chiến để gây sự chú ý, rồi thiếu nữ nọ lén vào trong đạo quan phóng hỏa.

Lúc ấy có mười đạo sĩ tay cầm trường kiếm ở ba mặt xông lại bao vây thiếu nữ nọ. Thiếu nữ nọ không biết họ lập kế, cứ chạy thẳng về phía không có người ngăn cản, Hồ Hùng thấy vậy thật khó nghĩ quá, y biết ở lại thế nào cũng bị thiệt thòi, nhưng không ở lại không được.

Long Uyên đã vội nhảy xuống đất, từ từ đi tới giữa bãi cỏ.

Tiêu Dao chân nhân là cao thủ hạng nhất ở năm tỉnh miền Bắc, nội ngoại công đều luyện tới mức thượng thặng. Vừa rồi y đã dùng thủ pháp trích diệp phi hoa ném một miếng vỏ cây vào chỗ có người ẩn nấp. Y yêu trí đối phương đã đứng ẩn nấp mà còn để tiếng động như vậy võ công chắc không được cao siêu mấy nên chỉ một miếng cây cũng đủ đánh đối phương sưng da gãy xương rơi xuống đất rồi.

Ngờ đâu miếng vỏ cây của y đi rồi như đá chìm xuống dưới đáy bể, không thấy tăm tích đâu cả, thậm chí một cành cây hay lá cây cũng không lay rúng, nên y kinh ngạc vô cùng.

Tiêu Dao chân nhân kinh hãi thâm, rồi lửa giận lại nổi lên cho là người nọ với Hồ Hùng và cô gái kia là một đảng cố ý khiêu khích và khinh thường Mao Sơn.

Vì thế y không nói năng gì cả ngấm ngầm vận chân lực quyết chí không xía đến người trên cây trước, chờ các đạo sĩ ở trong quan đuổi thiếu nữ qua bên này rồi mới phát chiêu ra đánh chết luôn để xem Hồ Hùng với người ẩn thân ở trên cây ấy phản ứng như thế nào rồi hãy định đoạt sau.

Đối với Hồ Hùng lão đạo sĩ biết Thiên Cơ chân nhân của phái Hoa Sơn xưa nay khét tiếng là hay bênh môn đồ lại thêm môn phái ấy người nhiều thế mạnh hùng cứ một phương. Nếu mình không nương tay mà đã thương hay đánh chết môn hạ của y thì đạo sĩ ấy quyết không để yên cho đâu. Vì thế mà Tiêu Dao chân nhân cứ trần trừ không chịu hạ thủ. Trong lúc y đang ngầm vận lực thì Long Uyên đã xuống dưới đất đi vào giữa đấu trường.

Hồ Hùng thấy Long Uyên đã nhận ra ngay chính là người đã đùa giỡn với mình mấy hôm trước tự xưng họ Long, tên Linh Vân, trong lòng cơn tức lại nổi lên.

Y chỉ mong Long Uyên ra tay trước Tiêu Dao chân nhân rồi thừa cơ đào tẩu.

Tiêu Dao chân nhân thấy thiếu niên ở trong rừng ra mặt vàng khè, hình như đau ốm nặng mới khỏi và có một cái sẹo lớn và xấu xí lạ thường, nhưng ăn mặc lại tao nhã bước đi có vẻ ảo lả, nên trông như người

không luyện võ vậy. Nếu không phải vì miếng vỏ cây vừa rồi mất tích không dấu vết và thiếu niên này không phải từ đó đi tới thì lão đạo sĩ cũng hiểu lầm chàng là một văn sĩ đi lầm vào trong Mao Sơn này thôi.

Nhưng đã nghĩ thiếu niên này là nhân vật của võ lâm, Tiêu Dao chân nhân cũng không coi chàng vào đâu, vì y cho là dùng chàng có biết võ chẳng nữa nhưng bâng sao được Hổ Hùng. Vì thế y mới khinh thường không coi chàng vào đâu hết.

Long Uyên thấy thái độ của Tiêu Dao chân nhân như vậy mừng thầm liền chấp tay chào Hổ Hùng rồi hỏi:

-Hổ huynh vẫn mạnh đấy chứ? Còn nhớ Long Linh Vân này không?

Đó là lời khách sáo của chàng, đồng thời chàng cũng thích bộ mặt anh tuấn, chính khí của Hổ Hùng nên muốn kết thành bằng hữu, nhưng Hổ Hùng lại nghĩ chàng mải mai, nên y dùng giọng mũi hừ một tiếng, nhưng rồi bỗng nghĩ ra một điều, liền chấp tay vừa cười vừa hỏi lại:

-Long huynh tới thực may mắn lắm, tiểu đệ đang cảm thấy khó xử.

Tiêu Dao chân nhân nghe hai người đối đáp, biết hai người đã biết nhau từ trước, trong lòng càng giận thêm, liền cười nhạt quay người lại.

Lúc ấy Hổ Hùng đã lướt đến gần chàng. Long Uyên lại cười và hỏi lại:

-Hổ huynh có sự gì nan giải thế? Có thể cho tại hạ nghe không?

Hổ Hùng nghe nói thế biết chàng đã mắc phải mưu kế mình, liền mỉm cười đáp:

-Long huynh chưa biết đấy thôi, tiểu... đệ có người bạn họ Phong tên Lan là cháu gái của Võ Di bà bà ở núi Võ Di. Tiểu đệ cùng cô ta kết bạn đi lên miền Bắc, giữa đường vì đuổi theo một tên giặc nên hai người tạm chia tay mấy ngày. Lúc gặp lại đệ thấy Phong Lan cô nương nói có một Mao Sơn yêu đạo thấy cô đẹp liền chọc ghẹo cô ta nhiều lần. Nàng tức giận vô cùng liền ra tay đả thương yêu đạo ấy ngờ đâu lại để cho đối phương đào tẩu mất. Chắc Long huynh chưa biết rõ nàng ta là người như thế nào? Nàng được học hết chân truyền của Võ Di bà bà, tay trái cầm kiếm tay phải cầm lăng hoa, không những tinh ảo tuyệt luân mà tính nết lại rất ngang tàng. Lúc ấy tiểu đệ khuyên mãi cô ta, bảo yêu đạo chưa đụng chạm đến người cô đã bị cô đả thương rồi, thì hà tất phải bận tâm làm chi. Nhưng cô ta nhất thiết không nghe cứ cương quyết đòi tới nơi Mao Sơn này. Tìm bằng được đạo sĩ đó mới thôi. Tiểu đệ cũng biết chương môn của Mao Sơn quán lại là Tiêu Dao chân nhân, võ công rất cao siêu, là cao thủ của năm tỉnh miền Bắc, Mao Sơn xưa nay rất nghiêm, hi nào lại để cho đệ tử của mình có hành vi tồi bại như thế? Cho nên tiểu đệ hết sức khuyên ngăn, Phong Lan vẫn không chịu nghe nhân lúc tiểu đệ không để ý một mình đi. Sau tiểu đệ hay biết đuổi theo ngăn lại ngờ đâu vừa tới trước đạo quán đã bị bốn vị đạo trưởng trẻ tuổi vây lại tấn công không cho phép tiểu đệ nói, khiến tiểu đệ không sao biện bạch. Bây giờ...

Không những y nói rất có lý và còn tự giới thiệu lý mạch mình cho Tiêu Dao chân nhân biết nữa. Hơn nữa y cũng cho đối phương biết Phong Lan là môn đồ của Võ Di bà bà, một nhân vật võ nghệ siêu quần, nổi danh đã lâu từ 50 năm trước, có thể ngang hàng với thiên hạ đệ nhất kiếm Cô Độc Khách. Sở dĩ Võ Di bà bà được nổi tiếng là vì có một lần Cô Độc Khách thời mới nổi đến thăm Võ Di bà bà. Hai người đấu nhau năm ngày năm đêm liền. Võ Di bà bà chỉ thua có một thế kiếm mà thôi.

Võ Di bà bà tuy bị Cô Độc Khách đánh bại nhưng vì thế mà tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi, vì Cô Độc Khách là người vô địch thiên hạ, các đại môn phái ở Trung Nguyên bất cứ cao thủ tài ba đến đâu một đấu một đều đánh chưa tới trăm hiệp đã bị Cô Độc Khách đánh hạ ngay.

Trước kia Võ Di bà bà rất ít người biết tới, không ngờ sau lần đấu với Cô Độc Khách luôn năm ngày năm đêm, kỳ tích hiếm có và kinh người ấy khiến thiên hạ võ lâm đều chấn động.

Hổ Hùng biết rõ diễn cố ấy, cho nên y nhắc nhở cái tên của Võ Di bà bà là để cho Tiêu Dao chân nhân và còn nhắc nhở lại tình bạn bè của Tiêu Dao chân nhân với sư phụ y. Như vậy để Tiêu Dao chân nhân có ra tay cũng không đến nỗi hạ độc thủ giết một hậu sinh tiểu bối mà sư phụ y lại là bạn cũ của mình.

Quả nhiên Tiêu Dao chân nhân tuy bực mình Phong Lan phóng hỏa đốt đạo quan, nhưng trong lòng vẫn còn phải kiêng nể, nên y đã đổi ý không định giết đối phương nữa.

Còn Long Uyên là người mới vào đời, tất nhiên chàng tin lời của Hồ Hùng, nên chàng đã ngầm quyết định hòa giải cho đôi bên. Sự thực lời của Hồ Hùng chỉ đúng có một nửa, vì đến đây phóng hỏa là ý kiến của y chứ không phải của Phong Lan.

Y mê Phong Lan và coi nàng như người yêu của y vậy. Nửa tháng trước y kết bạn với Phong Lan rồi lên miền Bắc du ngoạn, giữa đường gặp Hoa Tùng Âm Sát Bốc Tường. Lúc ấy thấy Bốc Tường đang gây nên những vụ án hái hoa ở vùng Sơn Đông, Phong Lan liền ra tay can thiệp đánh cho Bốc Tường một trận nên thân. Tên giặc ấy vô công cũng lợi hại, tuy bị thương nặng nhưng vẫn tẩu thoát được.

Phong Lan lập trí diệt trừ tên giặc ấy tới cùng nên đề nghị với Hồ Hùng mỗi người một đường đi lòng bắt và nhất định phải tìm cho được Bốc Tường giết chết mới thôi.

Hồ Hùng đi về phía đông khi tới thị trấn Tiểu Linh Sơn thì vừa gặp Long Uyên rồi hai người đấu với nhau, Long Uyên muốn kết giao với y cho nên chỉ chống đỡ chứ không đánh lại.

Hồ Hùng đã gỡ hết tài ba ra mà không sao thắng nổi, nên hậm hực bỏ kế hoạch tìm Bốc Tường và dời thị trấn đi kiếm Phong Lan, lúc đó Phong Lan đang ở núi Thái Hàn, tất nhiên nàng tìm kiếm sao được Bốc Tường nơi đó. Nhưng nàng lại gặp đạo sĩ của Mao Sơn, bọn đạo sĩ thấy nàng trẻ đẹp lại đi một mình liền tới chọc ghẹo.

Vì tìm không thấy tên dâm tặc, Phong Lan sẵn đang bực tức lại thấy bọn đạo sĩ gai mắt như vậy liền nổi giận lôi đình dụng võ công gia truyền đánh cho bọn đạo sĩ một trận tơi bời nhưng không giết chúng.

Sau Hồ Hùng tìm tới, hai người gặp nhau, Phong Lan kể lại chuyện đó cho y nghe. Hồ Hùng nghe xong cả giận và biết bọn đạo sĩ đó là người của Mao Sơn y liền chủ trương lên Mao Sơn tìm kiếm.

Đoạn trước đã nói, từ khi ra đời tới giờ y chưa hề gặp địch thủ nên mới tự kiêu tự đại như thế. Y tự cho trên thiên hạ này ngoài sư phụ y ra thì không ai địch nổi y cả, dù y gặp Long Uyên và tuy không thắng nổi đối phương nhưng y vẫn còn kiêu ngạo như thường. Cho nên hai người cùng lên Mao Sơn, một người ra mặt một người ngầm ngầm đánh lén, vì vậy y mới mở cửa quan khách và nói rõ ý định của mình.

Nếu phái Mao Sơn trọng nghĩa mà trao dâm tặc ra thì thôi, bằng không Phong Lan sẽ ở chỗ tới phóng hỏa đốt đạo quan.

Phong Lan ra đời không lâu, tính lại hay tính nghịch và chưa hề bị ai đánh bại, nên chẳng biết trời cao đất rộng là gì cả. Nàng nghe kế hoạch của Hồ Hùng như vậy liền tán thành ngay. Thê là hai người đến đạo quan, một người cửa trước một người cửa sau lên vào.

Ngờ đâu thiên bất dung gian, khi Phong Lan sắp phóng hỏa thì trời bỗng đổ một trận mưa thực lớn, nên nàng không sao đốt được, mãi sau mới châm được lửa thì bọn đạo sĩ đã kịp ra tay chữa luôn.

Phong Lan thấy bọn đạo sĩ xuất hiện mấy chục người đuổi bắt mình định theo kế hoạch đào tẩu, không ngờ bên địch đông người quá, ba mặt bao vây tới.

Tuy nàng ưa nghịch nhưng lại nhân hậu, thấy mấy đạo sĩ này không có thù oán gì với mình nên không muốn ra tay đả thương hay giết họ. Đồng thời nàng còn ở trên mái nhà, xa xa trông thấy Hồ Hùng đứng ở trước cửa quan chưa rút lui, mà cạnh y có mấy đạo sĩ nhưng không thấy đôi bên đánh nhau, nàng lại tưởng Hồ Hùng đang cãi vã với bọn đạo sĩ, cho nên nàng mới chạy tới.

Ngờ đâu Hồ Hùng lại đổ hết mọi chuyện vào đầu nàng, tuy ý định không có hại cho lắm nhưng làm thế không phải là hành vi của một người quân tử.

Hồ Hùng chưa dứt lời, Phong Lan đã phi thân tới, chân vừa chạm đất đã mở miệng nói:

-Hồ đại ca, vì trời mưa to tiểu muội không sao đốt cháy được, đại ca đã nói chuyện xong với đạo sĩ chưa?

Tiêu Dao chân nhân nghe thấy nàng nói như vậy, cau mày lại tỏ vẻ bất mãn, trầm nghĩ:

“Con nhỏ này kiêu ngạo thật, không coi ai vào đâu nữa.”

Long Uyên thấy Phong Lan ngây thơ và thẳng thắn một cách đáng yêu, nên mới gặp đã có cảm tình ngay.

Hổ Hùng cau mày lại nhìn, y không nói nữa, trong lòng oán thầm Phong Lan, vì bỗng dưng nàng lại quay trở lại mà thốt ra những câu không vào đâu.

Phong Lan bất chấp ai nghĩ gì thì nghĩ, nàng chạy tới cạnh Hổ Hùng trợn đôi mắt đen nhánh ngăm nhìn mọi người một lượt, nàh vừa trông thấy Long Uyên đã nhếch mép như hoa nở.

Hổ Hùng thấy vậy lòng ghen tức liền nổi lên, dùng dùi hừ một tiếng sầm nét mặt lại. Long Uyên thấy vậy ngạc nhiên vô cùng. Còn Phong Lan đứng yên ở đó tay trái cầm thanh bảo kiếm, tay phải cầm một lẵng hoa nhỏ. Trong lẵng đựng đầy những bông hoa ngũ sắc rất đẹp, nhưng không đẹp bằng người. Nàng đứng ở đó trông không khác gì một tiên nữ tản hoa vậy.

Long Uyên ngăm nhìn nàng, ngầm so sánh nàng với Vân Tuệ, chàng cảm thấy khí chất của hai người khác nhau, nhưng sắc đẹp thì một người là hoa Lan mùa Xuân, một người là Cúc của mùa Thu, không sao phân biệt được ai hơn ai kém cả.

Vì thế chàng đột nhiên thấy Phong Lan nhìn mình mỉm cười cũng đáp lễ bằng một nụ cười. Phong Lan hây còn tính trẻ con, thoát tiên nàng trông thấy Long Uyên có bộ mặt vừa đen vừa vằn lại có một cái sẹo to như thế trông rất kỳ lạ nên nàng mới nhếch mép cười như vậy. Nhưng khi thấy Long Uyên nhìn lại thì bỗng cảm thấy hai gò má đỏ bừng, trống ngực đập mạnh liền cúi đầu xuống. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy trong người có sự khác lạ như vậy.

Trong khi đó Tiêu Dao chân nhân đã lên tiếng nói; nàng lại ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu hữu tình hay vô ý liếc mắt nhìn Long Uyên một cái như mừng như hờn. Tuy vậy vẫn để ý nghe Tiêu Dao chân nhân nói:

-Tiểu nữ này là Phong Lan phải không? Sao vô duyên vô cớ lại phóng hỏa định đốt Mao Sơn đạo quan?

Năm nay đã mười sáu, Phong Lan ghét nhất người ta bảo mình còn nhỏ nên vừa nghe thấy Tiêu Dao chân nhân gọi mình là tiểu nữ, nàng không sao nhịn được cãi ngay:

-Lão đạo sĩ kia gọi cái gì là tiểu cô nương với đại cô nương? Cô nương trông thấy cái nhà này là tức rồi, muốn đốt thì đốt các người không có quyền gì can thiệp vào chuyện của ta.

Hổ Hùng đứng cạnh thấy vậy trong lòng kêu khổ, chỉ sợ nàng làm cho lão đạo sĩ nổi giận thì không sao dàn xếp nổi cho nên vội kéo tay Phong Lan khẽ bảo:

-Lan muội...

Y vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu bảo nàng đừng nói nữa. Ngờ đâu Phong Lan không những không nghe lại còn hất tay áo y ra lui về phía sau ba bước, quay lại làm dữ với Hổ Hùng:

-Sợ cái gì nào?... Chẳng lẽ đạo sĩ này dám ăn thịt người hay sao? Đại ca sợ thì cứ đi trước đi.

Hổ Hùng nghe nói mặt đỏ bừng, trong lòng vừa yêu vừa giận nhưng không làm gì được nàng. Long Uyên đứng cạnh đo thấy Phong Lan chu miệng lên giận dữ trông rất thích thú liền cười khì một tiếng, Hổ Hùng liền quay đầu lại giận dữ lườm chàng một cái. Tiêu Dao chân nhân và mọi người đều đồng loạt nhìn cả vào chàng.

Phong Lan thấy Long Uyên cười bỗng cảm thấy trống ngực đập mạnh hơn, bao nhiêu tức giận đều tiêu tan hết.

Long Uyên thấy mọi người nhìn mình ngỡ ngàng vô cùng, nhân đó chàng vội giơ tay lên chào và nói:

-Xin chào đạo trưởng, tại hạ Long Linh Vân đi qua nơi đây thấy đạo trưởng với Hổ huynh tranh chấp, đứng quan sát mới biết hai bên đều hiểu lầm nhau. Cũng may Phong cô nương tuy định phóng hỏa nhưng chưa gây nên tai họa, đạo trưởng với sư trưởng Hổ huynh lại có quan hệ, tục ngữ có câu “không nể kim cương cũng nể phật”. Đạo trưởng là cao nhân đương thời, nên khoan hồng cho họ để khỏi bị tổn thương hòa khí của ba nhà và trái tôn chỉ của võ lâm, chẳng hay đạo trưởng nghĩ sao?

Tiêu Dao chân nhân tuy nghe thủ hạ báo cáo nhà cửa chưa hề bị cháy căn nào nhưng nếu không trừu tượng kể phóng hỏa, tin này đồn vào tai các nhân vật giang hồ thì danh dự của Mao Sơn thế nào cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng nếu ra tay, sau lưng Hồ Hùng với Phong Lan đều có hậu thuẫn, sư phụ chúng đều là những tay lợi hại cả, mình đánh học trò họ thì khi nào họ để yên. Vì những lẽ ấy mà y nhất thời trù trừ bất quyết không biết nên giải quyết như thế nào? Lúc ấy thấy Long Uyên lên tiếng giảng hòa, y liền nghĩ ra một kế:

-Các hạ là người qua đường đã nhiệt tâm khuyên bảo như thế thì đạo gia không tiện trái ý. Nhưng các hạ phải biết trong võ lâm có lệ luật, muốn can thiệp việc của người thì nhất định phải có tài ba hơn người mới dám nhúng tay vào.

Nói xong, y ngừng giây lát, đưa mắt nhìn ba người rồi nói:

-Cho nên đạo gia muốn mời các hạ biểu diễn một hai thế tuyệt kỹ nếu các hạ có thể thắng nổi ba đệ tử của bốn quan thì đạo gia sẽ nghe lời khuyên của các hạ mà bỏ qua chuyện này.

Thật là khuyên người không xong lại còn bị dây vào mình!

Phong Lan thấy đạo sĩ không dám đối phó mình mà lại làm khó dễ người qua đường yếu ớt như thế kia. Nên nằng nết giận khôn tả, còn Hồ Hùng thì đắc trí về mặt hơn hử.

Long Uyên thấy Phong Lan có vẻ tức tối như vậy biết nàng không muốn mình đấu với lão đạo sĩ, chàng vội lên tiếng trả lời lão đạo sĩ ngay:

-Đạo trưởng đã nói vậy, tại hạ đành phải tuân theo tôn lệnh, nhưng tại hạ tài hèn sức mọn, sở dĩ lên tiếng can thiệp mục đích cũng chỉ muốn quý vị đừng có xích mích thôi. Bây giờ tại hạ có ra tay đấu với quý đệ tử cũng chỉ muốn ấn chứng võ học chứ không mong gây thù gây oán với nhau, xin đạo trưởng ra lệnh cho quý lệnh cao túc hay trận đấu chỉ phân hơn thua là phải ngừng tay lại. Chẳng hay đạo trưởng nghĩ sao?

Tiêu Dao chân nhân thấy Long Uyên cứ khuyên hoà như vậy, thái độ lại trầm tĩnh, y càng không hiểu tài ba của chàng ra sao? Liên suy nghĩ giây lát rồi đáp:

-Người trẻ tuổi đa số tính rất nóng nảy, ít có người khiêm tốn và ôn hòa như các hạ. Đạo gia vui lòng nhận sự thỉnh cầu của các hạ, sẽ bảo môn hạ không đả thương các hạ.

Nói xong, y quay lại đưa mắt nhìn bọn đệ tử một lượt, rồi gọi:

-Pháp Trần, con ra đấu chưởng với người ta, vừa rồi sư phụ nói với người ta thế nào rồi con đã nghe thấy.

-Đệ tử đã nghe. - Pháp Trần chấp tay cung kính trả lời.

Xong y liền đi ra đứng ở giữa quảng đường chờ.

Long Uyên thấy Pháp Trần tuổi ba mươi mặt trắng không râu, mình hơi cao, người hơi mập, hai mắt long lánh có thần, chỉ thoáng trông cũng biết là nội gia cao thủ.

Pháp Trần là đệ tử thứ hai của Tiêu Dao chân nhân, xưa nay nổi tiếng là chưởng lực hùng hậu, lúc này y thừa lệnh ra đấu, y thấy đối phương chỉ là một hậu sinh trẻ tuổi mặt xấu xí, lại trông như thư sinh nên không coi vào đâu hết. Vì thế mà y vênh vác đi ra giữa quảng đường, đứng ở đó rồi cởi áo khoác ngoài ra, thuận tay vắn một cái rồi quăng về sau cho một đạo sĩ giữ hộ, cái áo khoác ấy trắng như cây cotton vậy. Chỉ một thủ pháp vắn áo ấy cũng đủ thấy y lợi hại như thế nào.

Quý vị nên rõ nếu nhúng ướt vải và quần tròn thành một cái gậy rồi dùng nội công và khiến nó cứng như cây con không khó khăn gì, nhưng áo hay vải khô mà muốn làm như thế rất khó, vì vừa rời khỏi tay là xỏa ra ngay, không làm sao mà dồn sức vào được!

Các đạo sĩ khác thấy Pháp Trần biểu diễn môn đó liền vỗ tay khen ngợi. Phong Lan thấy vậy cũng phải ngại thâm cho Long Uyên.

Long Uyên biết đối phương có ý khoe tài, mỉm cười, chàng ung dung chấp tay chào và nói:

-Nội công của các hạ lợi hại thực, Vân mỗ xin lãnh giáo, mong các hạ nường tay cho.

Pháp Trần thấy y giữ lễ như vậy cũng chấp tay đáp lễ:

-Thí chủ quá khen, Pháp Trần tôi thực không dám nhận, xin mời thí chủ ra tay.

Y vừa nói dứt lời, đã múa chưởng nhắm Long Uyên tấn công, vừa ra tay y đã dùng thế Ngưỡng Quang Bắc Đẩu (ngẩng nhìn sao bắc đẩu). Một thủ pháp lợi hại của phái Mao Sơn.

Long Uyên vẫn đứng yên như thường, không có vẻ gì phòng bị hết, chàng lại vái chào và trả lời:

-Đạo trưởng cứ tự nhiên.

Nói xong, chàng đứng yên như trước.

Pháp Trần thấy vậy một mặt ngờ chàng không biết võ công, một mặt lại ngờ võ công của chàng quá cao siêu. Cho nên mới khinh thường mình đến thế. Đồng thời y thấy chàng không cởi áo, không ra tay tấn công, nên y hết sức cẩn trọng, bụng nghĩ thầm:

“Nếu quả thực y không biết võ công thì mình còn kịp thu lại, nếu võ công của y cao thâm khôn lường thì ta sẽ đánh cho y không kịp trở tay.”

Pháp Trần nghĩ như vậy vận khí ba vòng giờ bàn tay lên tiến tới cạnh Long Uyên khẽ quát “đánh”, hữu trưởng đã dùng ba thành chân lực nhắm vai trái của đối phương tấn công tới.

Long Uyên nghe tiếng gió biết Pháp Trần là người có lòng nhân đức, chưa dồn hết toàn lực tấn công mình, chàng đợi chưởng của đối phương sắp đánh trúng vai mình mới xoay người giơ tay lên chống đỡ, chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, hai người đã tránh sang hai bên. Công lực của hai bên ngang nhau. Pháp Trần gỡ thế đó ra là để thử tài Long Uyên, tuy chưa biết được công lực của đối phương ra sao, nhưng đã biết đối phương là người biết võ, vì thế y khẽ quát:

-Cẩn thận...

Nói xong, y dùng tả chưởng tấn công, lần này nhấn thêm hai thành công lực nữa, nhằm hông bên trái Long Uyên đánh tới.

Long Uyên thấy Pháp Trần tốt bụng như vậy, đã có thiện cảm, nên lần thứ nhất đối chưởng chàng cũng dùng sức lực tương đương. Lúc ấy chàng lại thấy đối phương dùng một chưởng đẩy tới, lần này chàng không đỡ vội lui về, rồi nhanh như chớp lướt tới sau lưng của Pháp Trần giơ hữu chưởng lên đánh vào lưng đối thủ.

Pháp Trần chỉ trong nháy mắt đã mất kẻ địch, và sau lưng lại có tiếng gió động, y không kịp thu chưởng lại, nhảy vội về phía trước, rồi xoay người lại phản công luôn, chỉ nghe thấy “bộp” đôi bên lại bình thủ. Pháp Trần vận chưởng như núi và ra tay tấn công liên tiếp.

Long Uyên không muốn Pháp Trần bị mất sĩ diện, nên không gỡ hết tuyệt học ra, chỉ dùng phần nhỏ Huyền Thiên Chưởng Pháp đối địch.

Mọi người thấy hai người cang đấu càng nhanh, càng kịch liệt, chưởng phong kêu vù vù và mạnh vô cùng, cỏ dưới đất bị hai người giẫm nát hết. Những người đứng ngoài xem đều chăm chú nhìn vào trận đấu. Tiêu Dao chân nhân thấy chưởng thức của Long Uyên biến hóa khôn lường, cho nên trong lòng cả hoảng. Y là người có mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ và đã gặp rất nhiều tay cao thủ rồi, nhưng chưa thấy ai sử dụng chưởng pháp như của thiếu niên này cả nên y nhìn mãi mà không sao nhận ra lại lịch của thiếu niên xấu xí này. Đồng thời y thấy chưởng pháp của quả là huyền ảo vô cùng.

Trái lại Pháp Trần gỡ hết pho Kim Cương Chưởng ra mà cũng chỉ giữ được không bại, chứ muốn thắng thực khó khôn tả. Cho nên Tiêu Dao chân nhân vừa kinh hãi vừa thắc mắc không biết lai lịch của Long Uyên và cũng không biết tài ba của chàng tới mức nào? Đối với những chưởng pháp đó dù y có đích thân xuất chiến, cũng không biết thắng thua thế nào.

Còn Hồ Hùng thì tự cho rằng mình vào đấu với Long Uyên, chỉ cần gỡ Quỷ Bộ Pháp ra thì thế nào cũng thắng được Long Uyên một cách dễ dàng.

Phong Lan hãy còn tính trẻ con, thấy hai người đấu hăng say như vậy vui vẻ vô cùng. Lại thấy chưởng pháp tinh kỳ của Long Uyên nên khoái trí vỗ tay khen ngợi.

Hồ Hùng thấy nàng khen ngợi Long Uyên lửa ghen lại bốc lên. Lúc ấy Long Uyên mới sử dụng có năm thành Huyền Thiên Chưởng pháp, còn Pháp Trần đã dùng đến mười thành công lực rồi mà không sao làm gì được chàng. Vì có thiện cảm với đối thủ. Long Uyên không muốn đánh cho Pháp Trần đại bại. Nên

chàng chỉ dùng Năm thành công lực đối địch chứ không dụng thêm sức. Cũng vì vậy mà chàng có vẻ ung dung vô cùng. Trái lại Pháp Trần càng thấy sức mỗi mệt và cũng biết Long Uyên có ý nương tay nhường mình, y vì vậy cảm phục thâm, và cũng kêu khổ thâm. Càng đấu lâu bao nhiêu y càng thấy chân lúc tiêu hao nhiều bấy nhiêu, đấu mãi thế này y sẽ bị chết mệt mất. Nhưng y không dám ngừng tay lại, cố đấu tiếp và đã đấu được hơn sáu mươi hiệp rồi.

Tiêu Dao chân nhân thấy tình trạng của đệ tử, biết nếu để y đấu thêm chỉ rước lấy thảm bại. Vì vậy liền quát:

-Ngừng tay.

Hai người liền ngừng tay nhảy sang hai bên. Long Uyên bình thản như thường, chấp tay chào Pháp Trần:

-Chương pháp của đạo huynh rất tinh ảo, tiểu đệ bái phục.

Pháp Trần đỏ mặt, đưa tay áo trùi mồ hôi đáp:

-Long thí chủ quá khen, đa tạ thí chủ đã nương tay.

Nói xong, y chấp tay chào một cái, Long Uyên vội đáp lễ liền. Pháp Trần quay lại vái lạy Tiêu Dao chân nhân, đang định xin lỗi thì lão đạo sĩ đã phát tay áo và nói:

-Lui xuống đi.

Tiêu Dao chân nhân cười hì hì quay lại hỏi Long Uyên.

-Vô công các hạ quả bất phàm, khôn biết các hạ là môn hạ của ai?

Long Uyên nghe nói ngẩn người nghĩ thầm:

“Sự thực ta có biết ta là môn hạ của ai đâu?”

Quả thực chàng cũng không biết sư phụ của mình là ai, nếu nói sư phụ thật của chàng thì phải nói là Vân Tuệ mới đúng. Nhưng bây giờ Tiêu Dao chân nhân hỏi đến sư môn thì chàng biết trả lời sao? Nhưng chàng lại không phải là người xảo trá nên trần trừ giây lát rồi đáp:

-Đạo trưởng, tại hạ vô môn vô phái, sư trưởng đều đã mất cả rồi, xin đừng nhắc đến.

Tiêu Dao chân nhân cười lạt nói tiếp:

-Thôi được, nếu các hạ không muốn đáp ta cũng không ép, chương pháp đã đấu xong, để đạo gia thân trình ấn chứng võ học với các hạ, chẳng hay các hạ nghĩ sao?

Long Uyên nghe nói lại ngẩn người ra, vì vừa rồi lão đạo sĩ nói bảo môn hạ đệ tử ra tay đấu với mình, bây giờ y lại thân chinh ra đấu, nên chàng mới phân vân như vậy. Sự thực Tiêu Dao chân nhân nhận thấy chương pháp chàng huyền ảo vô cùng, thực thực hư hư khó đoán định, khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Lại chàng tuy xấu xí nhưng cốt cách thanh kỳ, quả thực là một người luyện võ rất tốt, nên để cho y có giờ tập tành, không lâu y sẽ đứng đầu các môn phái cũng không chừng, hay là trở nên Cô Độc Khách thức hai cũng nên?

Tiêu Dao đạo nhân nghĩ vậy liền động lòng thi tài, lại nghe thấy chàng bảo vô môn vô phái lại càng muốn diệt chàng thêm, nên y mới định dùng kiếm giết chàng ngay tại chỗ mới hử dạ.

Phong Lan đứng cạnh đó thấy lão đạo sĩ đòi thân chinh ra đấu trong lòng kinh hãi, tức giận mắng:

-Lão đạo sĩ kia thật không biết xấu hổ, sao vừa rồi người nói gì mà bây giờ lại thay đổi.

Tiêu Dao chân nhân bị mắng mặt đỏ bừng, hậm hực nhìn một cái. Hồ Hùng thấy vậy giật mình đưa mắt ra hiệu bảo nàng đừng nói nữa.

Long Uyên liền cười và nói với nàng rằng:

-Cô nương bắt tất phải vậy, đạo trưởng có nể mặt tại hạ thì mới chịu ra ấn chứng như thế, trận này cũng chỉ phân hơn thua sẽ dừng tay, được học hỏi những tuyệt kỹ của Mao Sơn như vậy tại hạ rất mong muốn.

Phong Lan lườm chàng một cái, bụng chữi thầm:

“Tên gốc này chả biết nếp tẻ gì hết. Cô nương chủ trì chánh nghi tránh lão đạo sĩ nuốt lời người lại còn nói giúp y. Được, chờ lát nữa người không địch nổi lão đạo sĩ xem ta có can thiệp không. Ta chả thêm giúp người nữa, đồ mặt xấu xí ta chả thêm để ý đến người nữa.” - rồi nàng lại nghĩ - “Y xấu xí nhưng đó là do trời sinh ra làm sao mà thay đổi được, không thể vì y xấu mà chữi y như thế. Sự thực tính y chẳng tốt là gì. Xem y khiêm hòa biết bao. Y có giống Hồ Hùng làm bộ làm tịch khinh người đâu! Cái gì y cũng nghĩ cho người trước rồi mới nghĩ cho mình. Vừa rồi rõ ràng y thắng mà cứ bảo là hòa. Hơn nữa, sao nụ cười của y lạ lùng và đáng yêu đến thế!”

Nghĩ tới đó, nàng không biết phần khởi hay hổ thẹn, hai má bỗng đỏ bừng. Lúc này trông lại càng thêm phần xinh đẹp. Nàng lại nghĩ:

“Nếu mặt y không vàng khè và không có vết sẹo thì y đẹp biết bao. Như vậy chắc ta phải thích y lắm, có lẽ ta còn thích y hơn cả Hồ Hùng nữa.”

Nghĩ đến Hồ Hùng nàng đưa mắt nhìn, thấy chàng nọ đang chăm chú nhìn vào trận đấu. Bỗng trông thấy đôi mắt của Hồ Hùng nàng giật mình đánh thót một cái vì lúc ấy Long Uyên với Tiêu Dao chân nhân mỗi người đang cầm một thanh kiếm đấu với nhau. Nàng vội rút thanh kiếm ra cầm ở tay từ từ tới gần, nàng tính hễ Long Uyên địch không nổi đối phương thì nàng sẽ ra tay giúp ngay.

Sự thực Long Uyên tuy thiếu kinh nghiệm lâm trận, và chàng cũng không hiểu công lực của mình bằng hay hơn công lực của Tiêu Dao chân nhân không? Nhưng khi ở nhà chàng nghe cha chàng, Long Trí Dũng nói: Thiên hạ võ lâm kiếm thuật, các môn phái đều có những thế kiếm độc đáo riêng và phái nào cũng có nhân vật nổi tiếng.

Vì thế Long Uyên đã sớm biết chuồng môn Mao Sơn phái này khét tiếng gần xa, và kiếm pháp cũng danh lừng lắm.

Nói đến kiếm thuật Mao Sơn có thể nói là một pho kiếm pháp đứng đầu ở năm tỉnh miền Bắc. Thiên Cương kiếm pháp có bốn mươi chín thế liên hoàn tấn công liên miên bất tuyệt.

Nếu người nào không biết rõ lai lịch của pho kiếm pháp này thì khó mà phòng bị nổi, và chưa chắc chống đỡ được vài thế. Trí Dũng đã phân tích pho kiếm pháp này cho Long Uyên nghe và bảo nếu gặp cao thủ của Mao Sơn mà sử dụng kiếm pháp này thì bất cứ họ biến hóa như thế nào cũng phải dụng bất biến ứng vạn biến, như vậy dù mình không thắng nổi đối phương thì cũng không đến nỗi bị đánh bại. Long Uyên đã biết rõ bí quyết đó nên không sợ chút nào, và chàng cũng muốn thử xem pho Thiên Cương kiếm pháp của Mao Sơn phái lợi hại ra sao?

Tiêu Dao chân nhân thấy Long Uyên bằng lòng ra đấu trong lòng hổ thẹn vô cùng, không cảm ơn thì chớ lại còn chữi thầm:

“Tiêu tử này số chết đã điểm rồi. Hừ.”

Nghĩ đoạn, y liền rút thanh trường kiếm ra, y thấy Long Uyên không có kiếm liền bảo môn hạ cho chàng mượn một thanh kiếm. Sự thực lúc nào Long Uyên cũng đem theo thanh Đơn Huyết Kiếm nhưng vì thanh kiếm này rất ngắn, nên cất trong áo người ngoài không sao thấy được, hơn nữa chàng biết thanh bảo kiếm của mình rất sắc bén đem ra đấu chỉ hơi chạm vào kiếm của đối phương một nhát là kiếm của đối phương bị gãy liền. Nếu chặt gãy bảo kiếm của chuồng môn Mao Sơn phái thì đối phương còn mặt mũi nào nhìn môn hạ, vì vậy chàng đành mượn kiếm là thế.

Từ lúc đầu cho tới giờ Tiêu Dao chân nhân vẫn con thường Long Uyên cho nên hai bên vừa cầm kiếm xong, y đã quát:

-Mời các hạ tấn công trước.

Y giữ thân phận một chuồng môn, cho nên mới mời Long Uyên ra tay trước, Long Uyên tùm tùm đáp:

-Đạo trưởng là bề trên, mời đạo trưởng cứ việc ra tay trước.

-Hay lắm! - đạo nhân liền đáp. Rồi xông lại tấn công luôn, nhưng thế kiếm đầu là một thế phổ thông.

Long Uyên thấy đối phương khinh thường mình, cả giận liền dùng giọng mũi hừ một tiếng giờ kiếm lên chống đỡ luôn.

Tiêu Dao chân nhân thấy vậy mắng thăm:

“Tiểu tử này muốn chết chắc.”

Y đang sử dụng thể kiếm hư liền xoay sang thể kiếm thực, đâm luôn Long Uyên hai kiếm. Lúc ấy hai người đều dùng nội lực vào thể kiếm cho nên hai thanh kiếm va vào nhau mà không có tiếng động gì cả mà dính liền với nhau.

Tiêu Dao chân nhân định dùng nội lực để thắng đối phương, y yên chí đấu nội lực thì làm gì mà chẳng thắng một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa? Cho nên kiếm của y vừa dính vào kiếm của đối phương liền dồn hơi sức vào thanh kiếm để lấn át đối thủ.

Nếu lúc ấy nội lực của Long Uyên yếu ớt không đủ sức kháng cự thì không chỉ kiếm bị chấn gãy mà nội tạng còn bị đả thương trầm trọng. Ngờ đâu chàng vẫn ung dung như thường, nhưng chàng biết nội lực đã thi thố với nhau như vậy không những có thể phân thắng bại ngay mà kẻ thua thể nào cũng bị trọng thương, hoặc chết ngay tại chỗ. Chàng là người nhân từ, thắng hay bại chàng đều không muốn.

Vì vậy, khi biết ý của đối phương chàng không chờ nội lực truyền sang, liền rung mạnh cổ tay hất bảo kiếm của đối phương lên cao nửa thước.

Tiêu Dao chân nhân giật mình kinh hãi, vội lui ngay về phía sau năm bước. Y không ngờ Long Uyên lại có công lực cao siêu như vậy, có thể hất nổi thanh bảo kiếm đã được y dồn nội lực vào, nó ít nhất cũng nặng trên nghìn cân?

Y không dám coi thường Long Uyên như lúc đầu, y thận trọng không còn thi thố nội lực nữa. Thế rồi y quát lớn một tiếng múa kiếm, gỡ pho kiếm tuyệt học của y là Thiên Cương kiếm pháp ra nhằm Long Uyên tấn công luôn.

12. Đường Kiếm Giải Nguy Giúp Kết Bạn Tâm Giao.

Mấy chục tên đạo sĩ môn hạ của Tiêu Dao chân nhân đang đứng quanh đó xem trận đấu, tên nào tên nấy nét mặt đều lộ vẻ lo âu, mồ hôi nhỏ giọt xuống. Hai người đang đấu đó là Long Uyên mới ra đời với Tiêu Dao chân nhân, chương môn Mao Sơn phái.

Tuy mới bước chân vào giang hồ, nhưng Long Uyên đã được học hỏi những thể võ nghệ rất cao siêu và cũng biết người trong giang hồ rất hiểm trá. Nhưng chàng vẫn quyết định lấy thành thật đãi nhân mà thoát ly gia đình ra ngoài đời xem mặt trái của đời như thế nào?

Chàng dám chắc mình lấy chữ thành đối đãi với người và lấy sự kiên nhẫn để xử thế thì dù là người kiêu ngạo đến đâu chàng cũng cảm hóa được, và kêu căng đến đâu cũng bị khắc phục.

Ngờ đâu Tiêu Dao chân nhân là người ngông cuồng, xưa nay không phục ai bao giờ. Y vì kiêng nể sư trưởng đỡ đầu của Hồ Hùng và Phong Lan nên mới không dám động thủ đối phó hai người ấy.

Nhưng lại nghĩ không cho bọn này một bài học lại mất hết sĩ diện của mình, trong lúc đang bần khoản thì Long Uyên xuất hiện lại đòi hòa giải. Nếu Long Uyên là người có danh tiếng ở trong võ lâm thì Tiêu Dao chân nhân có lẽ sẽ ngừng tay ngay nhưng Long Uyên chỉ là một tên vô danh tiểu bối, một đứa nhỏ chưa hết hơi sữa. Chỉ những điểm đó đủ cho y khinh thường rồi. Một người kiêu ngạo như y thì khi nào lại chịu nghe hảo ý một một tiểu bối bao giờ.

Đồng thời y muốn diệt tên tiểu tử vô danh này để cảnh cáo hai người kia. Nếu Long Uyên võ nghệ kém một chút có phải đã chết oan chết uổng không? Cũng may võ học của chàng cao siêu, nội công cũng luyện đến mức thượng thặng vì vậy Tiêu Dao chân nhân khó lòng làm gì được chàng. Nhưng cũng vì vậy y càng định tâm giết chàng, y là người có địa vị số một của năm tỉnh miền Bắc này, hỏa hầu tu luyện cao thâm, và rất giàu kinh nghiệm, tất nhiên đấu một lúc y đã biết Long Uyên có nhiều chỗ nương tay cho mình.

Y để ý quan sát thấy chiêu pháp của Long Uyên toàn là những kỳ học mà y chưa hề thấy qua bao giờ. Thân pháp của chàng lại lạnh lẽo vô cùng, cho nên nhất thời y không biết được tài ba tuyệt học của chàng. Còn mặt khác tuy mặt mũi của Long Uyên khó coi nhưng cốt cách lại hơn người, phong độ tao nhã, đủ biết chàng là một tài hoa. Tuy bây giờ hãy còn non nớt nhưng vài năm nữa chàng ta thể nào cũng trở nên anh kiệt đương thời, đứng đầu cả một phái cũng nên.

Tiêu Dao chân nhân nghĩ đến Cô Độc Khách, một kẻ có biệt hiệu là Thiên hạ đệ nhất kiếm và đã độc bá võ lâm gần ba mươi năm rồi. Tuy nhiên, suốt đời y chỉ gặp Cô Độc Khách có một lần, nhưng bấy nhiêu lâu nay lúc nào cũng lo Cô Độc Khách xuất hiện. Suốt đời y chỉ muốn được sống một cách tự do chứ không bao giờ chịu bị một người nào ám ảnh hết, cũng vì thế mà y ý thức đến thiếu nên đứng đối diện. Kể sau này thế nào cũng ảnh hưởng đến tên tuổi của y, vì thế y càng không nhịn được. Chỉ muốn giết Long Uyên ngay cho khỏi chướng mắt nên mới đề nghị đấu kiếm. Sau khi Long Uyên nhận lời y liền tấn công một thế thử thách. Thấy nội lực của chàng không phải tầm thường, nên y phải dụng Thiên Cương kiếm pháp, môn kiếm pháp độc đáo của mình ra để chém giết đối thủ.

Thiên Thương kiếm pháp và Thiên Cương Kiếm Trận là hai môn võ công độc đáo của phái Mao Sơn dùng để trấn đạo quan. Dùng tới pho kiếm pháp và kiếm trận này đáng lẽ phải bảy người lập trận hợp thức. Nhưng từ khi Tiêu Dao chân nhân lên làm chủ môn đến giờ đã cố hết sức nghiên cứu và y vào kinh công đặc biệt của mình mà hợp bảy pho kiếm đó thành một do một người chạy quanh bảy vị trí mà xuất kiếm tấn công.

Nếu đối phương không biết mà nhất thời sơ ý dễ bị dồn vào vị trí khô khan, như vậy là không khác gì tự đâm đầu vào lưới. Lúc ấy dù người có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao thoát khỏi được vòng vây của y. Nhưng Long Uyên biết rõ oai lực của Thiên Cương kiếm pháp và cũng biết cả cách phá giải cho nên khi Tiêu Dao chân nhân vừa bước chân lên các vị trí chàng đã hiểu biết và nghĩ ngay ra được cách đối phó.

Các đạo sĩ của phái Mao Sơn đứng quanh đó xem, thấy chiêu môn dụng pho kiếm pháp trấn sơn ra đối địch, ai nấy đều kinh hãi và mừng rỡ.

Bọn đạo sĩ này đa số đã được học qua Thiên Cương kiếm pháp, nhưng vì thiếu hỏa hầu hay kém thông minh chưa biết được những thế kiếm tinh ảo nay thấy chiêu môn nhân dụng pho kiếm pháp này đối địch, họ thấy rất kinh ngạc vì họ chưa nghe thấy vị chủ môn lại dùng đến kiếm pháp trấn sơn đối phó với địch thủ bao giờ cả, nhất là lần này lại dùng đối phó với một thanh niên trẻ tuổi như thế. Đồng thời họ cũng mừng vì được dịp may để xem chiêu môn biểu diễn pho kiếm pháp trấn sơn này.

Phong Lan tự ý tuyệt học gia truyền không coi đạo sĩ này vào đâu, nhưng không hiểu tại sao nàng lại bỗng có thiện cảm với thiếu niên xấu xí này. Nàng bỗng dưng lo âu hộ chàng ta. Vì thế một tay nàng ta cầm chặt thanh kiếm, một tay cầm chặt lẵng hoa, hai mắt cứ trợn tròn xoe nhìn thẳng vào đấu trường không chớp.

Long Uyên khác hẳn mọi người. Chàng tay cầm kiếm, mũi kiếm lại đưa chéo lên trên trông rất ung dung, hình như chàng không biết tính mạng của mình sắp bị nguy hiểm đến nơi.

Tiêu Dao đạo nhân thấy vậy kinh ngạc thán phục nhưng y vẫn tuân tự giữ Thiên Cương bộ pháp ra lệ làng chạy quanh và bao vây Long Uyên. Nhưng y rất lấy làm ngạc nhiên thấy thiếu niên đứng ở giữa có vẻ thần nhiên không hề phòng bị gì hết mà không hiểu tại sao lại không có một khe hở nào để cho mình tấn công cả? Y càng quay càng nhanh, một lát sau chỉ thấy một cái bóng đen với một luồng ánh sáng ở cách xa Long Uyên chừng năm trượng đang quay tít thôi.

Lúc ấy nếu là người khác thấy Tiêu Dao chân nhân hung hăng như vậy tất đã hoảng sợ mà đột nhiên ra tay phản công rồi. Kinh công của Tiêu Dao chân nhân quả nhiên lợi hại, lúc này bất cứ Long Uyên nhìn về phía nào cũng thấy hình bóng đối phương. Nhưng chàng biết lẽ mình ra tay là đối phương liền có dịp may tấn công mình ngay. Cho nên chàng cứ vẫn đứng yên đợi chờ Tiêu Dao chân nhân động thủ trước mới phản công lại.

Một lát sau, Tiêu Dao chân nhân đã chạy khá nhiều vòng rồi mà thấy Long Uyên vẫn không có động tĩnh gì, nên y không sao chịu được y liền nhắm vai trái của Long Uyên đâm luôn một kiếm mạnh khôn tả, kiếm củ y chưa tới nơi kiếm phong đã lún át vào người đối thủ trước.

Long Uyên thấy vậy mỉm cười múa tít thanh kiếm giở một thế rất tầm thường ra nhắm kiếm thân của địch gạt ra.

Tiêu Dao chân nhân đã biết nội lực của Long Uyên mạnh kinh người, bấy giờ y lại thấy chàng giở một thế kiếm tầm thường ra chống đỡ liền có tiếng kêu “vo” nên y nghĩ thầm:

“Nội lực của tiểu tử này quả thực khôn lường.”

Y không dám để cho kiếm mình chạm vào kiếm của đối phương xong vội thu kiếm lại, chân bước sang phương vị khác, đồng thời lại nhắm về phía sau của Long Uyên mà tấn công tiếp. Long Uyên đã biết rõ Thiên Cương kiếm pháp lợi hại như thế nào, nên chàng chỉ xoay người một cái đã hóa giải được thế công của địch ngay.

Tiêu Dao chân nhân lại dịch qua vị trí Thiên Cơ, vận chân lực giở luôn bốn thế ra một lúc tấn công tiếp. Thế công lần này của y như vũ bão và y cũng nghĩ tiếp:

“Hừ, xem tiểu tử người nông cuồng đến mức độ nào. Lần này ta giở bốn thế một lúc như vậy xem người có chống nổi không?”

Thế kiếm ấy của y quả thực lợi hại, vì lúc ấy lưng của Long Uyên đang hướng về phía y mà chưởng kiếm của y lại đâm về bên trái, như vậy Long Uyên làm sao mà quay người lại chống đỡ hay hóa giải kịp? Nếu muốn hóa giải, trừ phi tung mình lên cao, hay đâm bổ về phía trước thôi, nhưng nếu chàng làm như thế sẽ bị rớt vào trong vòng vây của Thiên Cương kiếm pháp của địch liền. Thực là khó mà phòng được và thế nào cũng bị đả thương ngay chứ không sai.

Sự thực thì Long Uyên có ý muốn thử xem Thiên Cương kiếm pháp của đối phương oai lực đến mức độ nào? Cho nên chàng không theo kế hoạch cũ nữa, mà nhân lúc Tiêu Dao chân nhân chuyển vị sang Thiên Hoàng, chàng đã chiếm ngay chủ vị Thiên Thư, tại vị trí này nếu chàng dụng khinh công vô thượng ra thì Thiên Cương kiếm pháp của đối phương sẽ mất một nửa oai lực ngay. Nhưng chàng lại không chuyển bước chỉ tấn công luôn ba kiếm, vì thế mà chàng bị lâm vào chốn nguy hiểm tức thì.

Phong Lan đứng cạnh đó thấy vậy kinh hoảng đến toát mồ hôi, còn những đạo sĩ khác với Hồ Hùng chỉ cảm thấy Thiên Cương kiếm pháp quả thực khác thường.

Chỉ trong nháy mắt kiếm quang của Tiêu Dao chân nhân đã cách Long Uyên chỉ còn nửa thước ai cũng yên trí chàng sắp bị nguy hiểm đến nơi.

Nhưng không hiểu tại sao hai chân chàng như đóng đinh vào chỗ đó không thấy di chuyển chút nào, chỉ hơi phất tay áo về phía sau một cái liền có một luồng gió kêu rào rào cuốn ngay vào kiếm thân của địch tức thì.

Tiêu Dao chân nhân thấy vậy giật mình kinh hãi, y biết nội lực của thiếu niên này đã luyện tới mức mượn vật truyền lực rồi.

Nếu không thay đổi vị trí mà thu kiếm lại, thì mình chưa đả thương được kẻ địch kiếm của mình đã bị tay áo của chàng cuốn mất ngay. Tới lúc ấy dù muốn thu kiếm lại cũng không kịp, như vậy có phải là mất hết sĩ diện không? Vì thế y không đợi chờ tay áo của Long Uyên chạm tới đã vội nhảy sang vị trí Thiên Quyền mà xoay kiếm sang tấn công cánh tay phải của Long Uyên luôn.

Sự thực Tiêu Dao chân nhân đã tấn công liền ba thế kiếm như thế mà không đẩy được Long Uyên lui nửa bước. Như vậy không khác gì đã thua, ngay nói về công lực, Long Uyên phất tay áo bên trái một cái cũng đủ chứng minh nội lực mạnh hơn y nhiều. Nhưng y không nghĩ đến điều đó thì chớ lại còn muốn giết chết Long Uyên mới hả dạ. Y ỷ lại vào Thiên Cương kiếm pháp biến hóa nhanh chóng và phức tạp khiến cho đối phương hoa mắt, mặt mũi tối tăm, y tưởng cứ giở hết pho kiếm pháp ấy ra thì thế nào cũng thắng được kẻ địch. Ngờ đâu y vừa ra tay thì Long Uyên đã hú lên một tiếng, kiếm của chàng đi như vũ bão nhắm đầu Tiêu Dao chân nhân tấn công luôn.

Thế kiếm này của chàng là Thần long thí vũ (rồng phun mưa) trong Đồ Long Thập cửu thức, nên khi hai kiếm vừa chạm nhau bao kiếm của địch đã bị đẩy bắn sang bên hai thước, ngực để hở kiếm của Long Uyên đã nhắm năm đại huyệt ở đầu và ngực y điểm tới liền.

Tiêu Dao chân nhân có bao giờ trông thấy thế kiếm kì lạ và lợi hại như vậy đâu, nên y cả kinh thất sắc vội lui bước và nhảy vào cương vị khác, cũng may Long Uyên là người nhân hậu và ra tay hơi chậm một chút để cho y tẩu thoát, bằng không thể nào cũng có một yếu huyệt của y bị kiếm của chàng đâm trúng, không chết ngay tại chỗ thì cũng bị thương nặng chứ không sai.

Tiêu Dao chân nhân kinh hãi và tức giận khôn tả liền quát lớn, tả quyền dùng thế Ô Long thám hải, hữu kiếm thế Khai Dương Nghênh Xuân nhắm đầu và người Long Uyên tấn công.

Long Uyên thấy y sợ mình thừa thế tấn công, nên mới xử dụng cả tay trái như vậy, chần liền cười nói:

-Đạo trưởng khỏi phải lo sợ, tại hạ không bao giờ nhân lúc người ta nguy nan mà ra tay tấn công.

Tiêu Dao chân nhân nghe nói hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, nổi giận nói:

-Tiểu tử ngông cuồng, đỡ kiếm.

Nói xong, y liền lấy thoái làm tiến, đột nhiên nhảy lên trên cao năm trượng, kiếm hóa thành muôn vạn tinh quang tấn công xuống.

Long Uyên thấy thế kiếm quả thực lợi hại, trong khoảng đất tròn đường kính dài chừng nửa trượng rưỡi đều bị bóng kiếm của đối phương bao trùm hết.

Nếu lúc này chàng giữ thân pháp ra tránh vẫn có thể nhảy ra ngoài vòng vây được, nhưng làm như thế thì không hay. Vì thế mà chàng không đợi Tiêu Dao chân nhân tấn công xuống hú lên một tiếng, tung mình nhảy lên, ở trên không hai người vừa chạm nhau liền có mấy tiếng kêu “coong coong”, Long Uyên vẫn hú, người chàng tiếp tục lên phi thân lên cao ba trượng, trái lại Tiêu Dao chân nhân thì nhanh nhẹn lộn xuống dưới.

Phong Lan đứng cạnh đó thấy khinh công của Long Uyên lợi hại như vậy liền khoái chí cười hoài.

Nàng ngừng đầu lên nhìn thấy Long Uyên ở trên cao bay lượn không khác gì một con rồng, và chàng cũng trông thấy rõ cử chỉ của Phong Lan nên cũng nhếch mép cười, rồi chàng chuyển người đối thế Thần Long hồi thân (rồng lượn trên không) lượn hai vòng, hơi dừng một chút rồi mới dùng thế Thần Long nhập hải hạ chân xuống đầu trường.

Còn Hồ Hùng vừa kinh ngạc và hoài nghi vừa ghen tức lẫn ái mộ, hai mắt cứ đảo lộn hoài đủ thấy y đang nghĩ ngợi rất nhiều.

Tiêu Dao chân nhân thì hoảng sợ vô cùng, y không ngờ tiểu tử vô danh xấu xí này lại có tuyệt học như vậy? Y bỗng nghĩ thầm:

“Thiên hạ vô lâm, quả thực ta không hề thấy một người nào lại có thân pháp kỳ lạ đến như thế.”

Trong lúc y kinh hoảng lòng ghen tị lại nổi lên, hai mắt lộ sát khí nhắm vào người của Long Uyên đang lượn ở trên không vận hết công lực vào hai cánh tay, chỉ đợi chàng xuống tới mặt đất chưa kịp vận công lấy hơi sức là ra tay tấn công luôn. Cho nên y vừa thấy Long Uyên hạ đầu xuống đã hú lên một tiếng múa kiếm xông lại chặt ngang lưng chàng liền.

Nếu lấy lý thường mà nói lúc này Long Uyên chân khí đã hết, sức lực mới chưa nẩy nở lúc hạ chân xuống lại nhanh thì làm sao mà thay đổi ngay thế thức được, vả lại lần này Tiêu Dao chân nhân lại giữ hết toàn lực ra tấn công nếu chàng tiến lên chống đỡ thì kiếm của chàng thể nào cũng bị đẩy bắn ra khỏi tay, và người chàng còn bị thương là khác. Nếu chống đỡ thì thể nào cũng toi mạng.

Phong Lan đang tươi cười thấy vậy hoảng sợ biến sắc định múa kiếm chặn đỡ hộ, nhưng đúng lúc ấy lại nghe “coong” một tiếng, Long Uyên lại phi thân lên cao, còn Tiêu Dao chân nhân thì tay phải hạ xuống, mặt trông hổ thẹn hết sức.

Phong Lan thấy vậy liền dừng chân lại, miệng mỉm cười, cất tiếng khen:

-Hay lắm!

Hồ Hùng quay đầu lại nhìn nàng mặt tỏ vẻ kinh ngạc và rất thán phục.

Thì ra trong lúc nguy hiểm ấy Long Uyên đã giơ kiếm ra khê điểm vào thân kiếm của Tiêu Dao chân nhân nên mới có tiếng kêu “coong” như vừa rồi.

Chàng lại mượn sức của đối phương mà tung người lên cao, thế võ công ấy của chàng bề ngoài trông thì nhàn nhã như không mất hơi sức chi hết, nhưng sự thực chàng đã vận hết chân lực thần công vào đầu kiếm. Cũng may chàng nương tay bằng không bảo kiếm của Tiêu Dao chân nhân đã bị chấn gãy đôi rồi. Tuy vận sức điểm ấy cũng nặng ngàn cân có hơn, nên mới đẩy bật Tiêu Dao chân nhân ra như thế.

Đồng thời y thấy hổ khẩu tay phải tê tái suýt tí nữa thì không nắm nổi bảo kiếm. Y là chưởng môn của một phái suốt đời công cuồng quen rồi thì khi nào y chịu nhịn được.

Nên khi Long Uyên hạ chân xuống ngoài xa hai trượng, đang định lên tiếng kết thúc trận đấu, Tiêu Dao chân nhân mặt đỏ bừng đã phi thân tới tả chưởng hữu kiếm như vũ bão nhắm các yếu huyệt của Long Uyên mà tấn công.

Long Uyên không ngờ đối phương lại hèn đến thế, tức giận vô cùng liền giở Cô Độc kiếm pháp ra phản công luôn. Cô Độc kiếm pháp là của Thiên hạ đệ nhất kiếm, tuy chỉ có mười hai thức nhưng bao hàm tất cả những thế kiếm tinh ảo của các pho kiếm trong thiên hạ.

Thế thứ nhất là Khai Thiên Phích Lịch, kiếm vừa khai đã dồn hết nội lực vào kiếm.

Tiêu Dao chân nhân nghe thấy tiếng kiếm phong của chàng kêu vo vo và thấy kiếm quang nhấp nháy làm lóa cả mắt, tuy chỉ có một thức hai thế, nhưng không sao phân biệt được thế nào trước, thế nào sau mà chỉ thấy cùng lúc có mấy lưỡi kiếm sắc bén nhằm người mình đâm tới.

Tiêu Dao chân nhân cau mày lại, chân chuyển vị sang Thiên Cơ để tránh thế kiếm ấy, nhưng chưa kịp giở thế kiếm khác ra.

Long Uyên thấy vậy dụng luôn thế thứ hai, kiếm quang như quả cầu bạc bao vây chặt lấy địch.

Tiêu Dao chân nhân rống lên một tiếng giơ kiếm lên bảo vệ lấy đầu và mắt còn tả quyền thì tấn công phía dưới. Long Uyên thấy y giở thế ấy ra biết là y đã liều mạng muốn đồng ư quy thọ.

Chàng hơi do dự một chút vì thế mà thế kiếm chậm lại, vừa va chạm vào quyền phong của đối phương, chỉ nghe “loong coong” hai tiếng, chàng đã lướt ra ngoài xa.

Tiêu Dao chân nhân không biết Long Uyên có lòng nhân nên không giở toàn lực đối phó, y tưởng công lực của chàng chỉ có thế thôi, nên càng không sợ xông lên tấn công tiếp.

Long Uyên giận vô cùng, dụng tiếp thế thứ ba Nhật Nguyệt Vô Quang chống đỡ luôn. Kiếm và chưởng của chàng nặng như núi non và có tiếng kêu ầm ầm như sấm động, kiếm chưa đến nơi cuồng phong của kiếm đã ép cho Tiêu Dao chân nhân không sao chống đỡ được. Y bỗng nghĩ đến một người, lòng lại hoảng sợ thêm giở hết lực ra chống đỡ.

Tuy vậy y vẫn biết địch không nổi nên cứ nhắm nghiền mắt lại mà đánh liều chống đỡ. Sau bao lần bị đối phương dồn vào thế bí, lần này Long Uyên định cho đối phương một bài học nên thân, nhưng thấy y nhắm mắt đánh liều như vậy vội thu kiếm khí lại rồi đứng yên chờ kiếm phong của Tiêu Dao chân nhân lấn át tới, rồi thừa thế nhảy luôn ra ngoài hai trượng cầm kiếm xuống đất và nói:

-Kiếm pháp của đạo trưởng quả cao siêu, không hổ là cao thủ bắc phương, tại hạ địch không nổi, xin đạo trưởng bỏ qua cho.

Tiêu Dao chân nhân yên trí phen này không bị thương thì bảo kiếm cũng bị đánh bật khỏi tay, nhưng muốn dừng lại không được nên mới nhắm mắt chờ đợi, trong lòng đau đớn vô cùng. Ngờ đâu đột nhiên thấy áp lực mất đi, y ngạc nhiên vô cùng mở mắt ra nhìn mới hay Long Uyên đã đứng ở ngoài xa hai trượng.

Lại nghe Long Uyên nói vậy vừa hổ thẹn vừa ghen tị, nhưng y đã trải qua rất nhiều trận đánh lớn nhỏ nên dù sao cũng trấn tĩnh hơn người vội định thân giây lát, cầm kiếm vào bao ngừng mặt lên cười ha hả nói:

-Long thiếu hiệp quá khen, đạo gia này hổ thẹn không giám nhận, thiếu hiệp còn trẻ mà võ công cao siêu như vậy thực là hiếm có.

Phong Lan đứng cạnh trông thấy rõ ràng nhất biết Long Uyên nương tay nên lão đạo sĩ mới thoát nạn mà chàng còn khen ngợi đối thủ, đối phương trái lại còn làm bộ không biết xấu hổ. Nhưng cũng vì y ngông cuồng kiêu ngạo mà thấy Long Uyên khiêm tốn nhân hậu, khả ái vì vậy Phong Lan lại càng có cảm tình.

Còn Hồ Hùng, y nhận thấy võ công của Long Uyên tuy cao siêu thực nhưng phải cái nhát gan sợ sệt không dám làm mất lòng người.

“Đáng tiếc! Võ công của y cao siêu như thế, nhưng lại nhát gan, nếu là ta thì lão đạo sĩ đã tử rồi. Hừ!”

Tiêu Dao chân nhân lại cười ha hả nhìn thẳng vào mặt Long Uyên hỏi:

-Đạo gia có một việc này chưa hiểu không biết Long thiếu hiệp có vui lòng giải đáp thắc mắc cho không?

Tất nhiên Long Uyên nhanh nhẩu nhận lời ngay.

-Vừa rồi kiếm pháp của thiếu hiệp sử dụng, đạo gia cảm thấy quen lắm, không biết Cô Độc Khách với thiếu hiệp có quan hệ gì?

Long Uyên ngần người giấy lát, chàng cũng chịu phục con mắt của Tiêu Dao chân nhân. Chàng đang định trả lời thực cho đối phương nhưng sức nhớ nói như vậy sẽ bất lợi cho Vân Tuệ. Cho nên chàng hơi trần trù một chút, ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời được đối phương:

-Cô Độc Khách đã chết lâu năm, tại hạ cũng không rõ ông ta là người thế nào, còn kiếm pháp của tại hạ học được ở một cuốn sách cổ, có điều gì sơ sót mong đạo trưởng chỉ bảo cho.

Chàng nói như vậy là sự thực nhưng Tiêu Dao chân nhân thấy chàng hơi trần trù trong lúc trả lời, nên không tin. Nhưng y biết có hỏi thêm cũng vô ích nên cười ha hả nói:

-Đâu dám, đâu dám, kiếm thuật của thiếu hiệp thực là cao siêu khôn lường bảo chỉ điểm thì đạo gia không dám, nếu sau này có cơ duyên thì thế nào cũng xin nghiên cứu kiếm pháp với thiếu hiệp một phen, lúc ấy đạo gia mới lấy làm toại nguyện.

Hồ Hùng đứng sau lưng Long Uyên, vừa rồi trông thấy thái độ của chàng, nghe thấy đạo sĩ nói như vậy liền động lòng, bụng nghĩ kể thâm. Nên y chờ Tiêu Dao chân nhân nói xong, liền đi tới cạnh Long Uyên nói với chàng:

-Long huynh, việc ở đây đã xong theo đệ chúng ta nên sớm rời khỏi đây, bằng không lát nữa tối không có chỗ mà nghỉ ngơi đây.

Nói xong, y đưa mắt ra hiệu tỏ vẻ bí mật.

Long Uyên thấy vậy tuy không hiểu nhưng đang muốn kết bạn với y nên không bỏ lỡ dịp may này, vì vậy chàng liền nhận lời quay lại cáo từ Tiêu Dao chân nhân ngay.

Tiêu Dao chân nhân muốn giữ Long Uyên ở lại nhưng không ngờ lại bị Hồ Hùng mời đi trước, tuy trong lòng bực tức nhưng không tiện rời ra đành để cho Long Uyên đi.

Hồ Hùng không muốn giao hảo với Long Uyên nhưng thấy võ công của Long Uyên cao thâm không lường, lại nghe chàng nói là học từ một quyển sách cổ, nên y muốn lợi dụng chàng nhờ chàng dạy cho vài thế võ.

Ba người xuống tới chân núi, Long Uyên hú lên một tiếng con ngựa của chàng liền từ xa phi tới.

Phong Lan thấy con ngựa thông minh như vậy liền hỏi Long Uyên:

-Này, con ngựa của đại ca đẹp thực, cho tiểu muội mượn cưỡi nhé?

Long Uyên gật đầu nhận lời. Hồ Hùng có chút không hài lòng, hơi cau mày lại, nhưng vẫn làm ra vẻ tươi cười nói:

-Lan muội cưỡi ngựa trước đi, còn tôi với Long huynh thung thính đi sau, Lan muội tới đó lấy hành lý xong rồi chúng ta gặp nhau ở khách sạn Lai Phúc ở Khoáng Thành.

Phong Lan lên ngựa ra rồi phóng đi luôn.

Lúc ấy trời quang mây tạnh, mặt trời đã tà tà lặn về phía tây. Trên đường cái quan vì sau một trận mưa người đi lại rất thưa thớt, người ta chỉ thấy hai thanh niên một văn một võ đi sát cạnh nhau, tuy trông họ đi rất thủng thẳng nhưng nhanh khôn tả. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, Long Uyên rất thử thà nói rõ thân thế của mình cho Hồ Hùng hay còn về võ học thì chàng nói hồi nhỏ phiêu lưu ra ngoài hải ngoại nên học được trong một cuốn sách trên đảo.

Sự thật chàng nói như vậy không phải là nói dối, vì những chàng học quả thực từ sách, chỉ có một số điều có liên quan đến Vân Tuệ và Cô Độc Khách là chàng không nói ra, vì sợ nói ra chuyện đó sẽ khiến Vân Tuệ khó khăn trong chuyện truy tung sự việc của sư phụ.

Đồng thời chàng cũng muốn dò thăm tin tức của bảy chương môn đó hộ nàng, thấy Hồ Hùng là người của phái Hoa Sơn nên muốn làm quen để tìm kiếm thông tin của bảy phái.

Khoảng Thành là một thành nhỏ thuộc phủ Hán Châu tỉnh Sơn Đông ở ngay giáp giới tỉnh Sơn Đông với Giang Tô, khách lên miền bắc và xuôi miền Nam phần nhiều ở lại thị trấn này nghỉ ngơi cho nên có nhiều tửu điểm.

Hồ Hùng với Phong Lan cũng lên miền bắc đã đi qua đây, nên biết trong thành có một khách sạn lớn tên là Lai Phúc. Long Uyên theo Hồ Hùng tới Khoảng Thành thì trời đã vừa tối, hai người đi đến khách sạn, tên tửu bảo đã vội ra cửa nghinh đón vái chào và nói:

-Hai vị công tử có phải là Hồ gia và Long gia không? Phong cô nương đã mượn phòng cho hai vị rồi, xin hai vị theo tiểu nhân.

Hồ Hùng gật đầu, rồi hai người đi theo tửu bảo vào tới vườn trong, khi đến căn phòng của Phong Lan mượn cho, hai người mới hay phóng đó có ba căn một căn ngoài và hai căn trong.

Hai người rửa mặt xong Phong Lan đã ở ngoài cửa nhảy vào, cười khanh khách, như một con chim non vừa bước vào vừa nói:

-Hai người bây giờ mới tới. Ôi cha! Phòng này tối thế sao không thắp đèn lên thế này? Tửu bảo đâu mau thắp đèn lên bằng không sáng mai đi chúng ta không trả tiền đâu.

Tửu bảo vội vâng vâng dạ dạ châm đèn. Phong Lan thấy dáng điệu hoảng sợ của tửu bảo ôm bụng cười hồi lâu mới nói tiếp:

-Hồ đại ca, hành lý của đại ca ở phòng bên trái mau đi thay quần áo.

Hồ Hùng thấy nàng chu đáo như vậy trong lòng khoan khoái vô cùng, quên hết cả chuyện hồi nãy, cảm ơn rồi đi ngay.

Phong Lan nhìn Long Uyên tủm tỉm cười rồi chỉ vào mặt chàng và nói:

-Này, người đi đường đem nhiều châu báu như thế làm chi. Không sợ người ta cướp mất của ngươi hay sao?

Long Uyên ngẩn người, bụng bảo dạ:

“Cô nương này...! Chắc đã mở hành lý của ta cũng nên.”

Phong Lan thấy bộ dạng chàng như vậy lại nói tiếp:

-Tôi đã mở hành lý ra xem qua rồi, nhưng không lấy gì đâu, ngươi không tin thì vô mở hành lý ra mà xem lại.

Long Uyên lại ngẩn người:

“Cô bé này lạ thực, sao biết ta đang nghĩ gì thế?”

Đoạn chàng vội chấp tay chào và lớn tiếng đáp:

-Tại hạ tin Phong cô nương lắm, hơn nữa châu báu là vật ngoại thân, nếu cô nương thích thì cứ việc lấy có sao đâu?

Phong Lan nghe nói sầm nét mặt, hờn giận đáp:

-Hừ, bản cô nương chỉ hiểu kỳ giở ra xem qua, đâu thèm vật ấy của người. Những vật đó chắc cũng không phải là của người mà cướp của người khác cũng nên.

Long Uyên không ngờ Phong Lan giở mặt nhanh như thế và còn bảo những châu báu của mình là lai lịch bất minh.

Chàng tức giận vô cùng nhưng cũng không biết giải thích thế nào, ngăn người ra giấy lát:

-Phong cô nương...

Phong Lan cau mày lại quát lớn:

-Cái gì mà Phong cô nương, cái gì gốc cô nương, cô nương này có phong có điền bao giờ đâu. Người nói đi.

Long Uyên cau mày nghĩ thầm:

“Cô chả họ Phong là gì, sao lại bướng bỉnh như thế? Sao lại bảo người ta nói mình là phong là điền rõ vậy. Hà, thôi đành phải đổi cách xưng hô vậy...”, nghĩ đoạn liền gọi:

-Lan cô nương... cô...

Phong Lan cười khì, nhưng lại nghiêm nét mặt bảo:

-Đâu đến thứ người được gọi ta là Lan cô nương nào.

Long Uyên gượng cười đáp ứng một hồi mới hỏi:

-Nếu vậy tại hạ nên gọi thế nào mới phải.

Phong Lan đảo tròn đôi ngươi một vòng rồi dịu giọng hỏi:

-Tại hạ là ai thế?

Long Uyên tức cười vì thấy cô bé này đến là lạ, đến tại hạ là gì mà cũng không hiểu, nói:

-Tại hạ là tại hạ. A không tại hạ là tôi.

Phong Lan thấy thái độ của Long Uyên rất tức cười ôm bụng cười hoài. Long Uyên nghĩ mình giải thích cho nàng ta mà nàng ta lại ôm bụng cười, chàng đang cau mày nghĩ lại nghe Phong Lan nín cười nói:

-Tại hạ là người, nếu vậy người phải gọi ta là tại thượng nhé.

Phong Lan nói tới đó, Long Uyên mới hiểu nàng đang có ý nói bóng gió chọc mình, nghĩ lại những câu nói của nàng nhin không được bật cười ha hả.

Phong Lan thấy chàng cười vui vẻ như vậy, mặt đỏ bừng, lại thấy nét cười rất đẹp ngăn người ra nhìn, hai mắt không chớp.

Hồ Hùng ở phòng trong nghe thấy hai người cười nói với nhau biết Phong Lan đem Long Uyên ra đùa rồi. Tuy biết Long Uyên thực thà nhưng trong lòng cũng có chút ghen tức.

Y vội thay quần áo, mặc theo lối nho sĩ thung thả bước ra tầng hắng một tiếng và hỏi:

-Long huynh, chuyện gì mà buồn cười đến thế, tiểu đệ có dự được không?

Phong Lan giật mình tỉnh lại, mặt đỏ thêm, vội nói sang chuyện khác:

-Ôi! Đói rồi, chúng ta mau đi ăn đi.

Lúc ấy tửu bảo vừa mang đèn vào, Phong Lan sợ hai người trông thấy mặt mình vội nhảy ra ngoài thúc giục:

-Mau lên, chúng ta đi ăn cơm, tửu bảo, đồ đạc trong phòng giao cho người, đừng để mất vật gì đấy.

Tửu bảo vâng vâng dạ dạ, nhưng y đã nhức óc về cô bé này. Lúc ấy Long Uyên biết cô bé rất tinh nghịch nên chỉ nhìn Hồ Hùng rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Ba người đến phòng ăn, thấy khách ngồi đầy sảnh, đa số là những người lao động, cũng có người lưng đeo bọc áo vải cùng khí giới. Chỉ thoáng trông đã biết những người đó đều là nhân vật võ lâm. Hồ Hùng là người giàu kinh nghiệm giang hồ, biết gần đây thế nào cũng có chuyện gì xảy ra, bằng không sao nhất thời lại có nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện tại nơi này như thế?

Ba người ngồi xuống, Phong Lan tranh chọn món ăn, cuối cùng nàng mới hỏi Long Uyên:

-Này, người có uống được rượu không?

Long Uyên lắc đầu, Phong Lan hình như khen ngợi nói tiếp:

-Uống rượu không tốt, vừa hôi mồ hôi vừa làm việc hồ đồ, cái gì cũng không thành. Tôi ghét nhất những hạng người uống rượu.

Hồ Hùng là người nghiện rượu, từ khi quen Phong Lan đến giờ chàng cứ không dám uống nhiều, bây giờ nghe Phong Lan nói vậy biết là nàng đang mỉa mai mình, nhưng không dám nói chuyện đó mà lảng sang chuyện khác:

-Lan muội, có thấy hôm nay có gì khác lạ không?

Phong Lan nghe nói liền nhìn xung quanh, rồi ngạc nhiên hỏi:

-Có cái gì lạ đâu?

Long Uyên là người thông minh, chỉ thoáng trông thấy nhiều nhân vật võ trang như thế hiểu ý vội hỏi:

-Hồ huynh có phải chỉ những người đang ngồi ăn kia không?

Hồ Hùng buột miệng khen ngợi:

-Long huynh quả thông minh, chính là những người đó.

Phong Lan dùng giọng mũi hừ một tiếng, xen lời nói:

-Thông minh cái quái gì, bốn cô nương cũng trông thấy từ lâu.

Hồ Hùng nói tiếp:

-Theo kinh nghiệm của tiểu đệ nếu nơi đây không có việc gì xảy ra thì không khi nào có nhiều nhân vật tụ họp...

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Phong Lan vội xen lời hỏi:

-Việc gì thế? Người nói đi.

Hồ Hùng cũng không biết việc gì cả, đành xua tay nhún vai tỏ vẻ không biết. Phong Lan thấy vậy lại dùng giọng mũi hừ một tiếng nữa và nói tiếp:

-Tưởng gì lạ, thì ra người biết có một chút ấy mà cũng làm bộ làm tịch, thực là không biết xấu hổ. Có mau đi dò xem, nếu có trò vui thì chúng ta cũng đi dự một phần.

Long Uyên nghĩ thầm:

“Hầu hạ cô bé này khó thực, hình như Hồ huynh đã có ý với nàng ta, sau này anh ta còn chịu khổ nhiều với cô ta cho mà xem.”

Nghĩ đoạn, chàng vội vận dụng môn Tịnh tâm tiềm thính để nghe chuyện của những người ở bàn khác.

Lúc ấy Hồ Hùng thật khó xử vì mọi người đang ăn cơm. Biết đi đâu mà do thám, hơn nữa người trong giang hồ kỵ nhất là bị người khác điều tra dò xét bí mật của mình. Nên đường đột hỏi thăm thì chỉ có mang sự phiền hà vào thân thôi, nhưng không đi thì lại sợ Phong Lan trách cứ.

Đang lúc phân vân, thấy tiểu bảo đem đồ ăn ra liền nói:

-Lan muội chờ nóng lòng như thế, chúng ta cứ ăn no đã.

Phong Lan trợn mắt lườm y, cầm đũa ăn luôn. Long Uyên vừa ăn vừa nói:

-Việc xảy ra không phải ở gần đây, những người này đều là người qua đường, họ định đi Sào Hồ đấy!

Hổ Hùng và Phong Lan thấy chàng nói vậy đều ngạc nhiên vô cùng, Phong Lan ngừng đưa hỏi:

-Sao người lại biết?

Long Uyên chỉ tay về phía sau Phong Lan mà nói tiếp:

-Tôi nghe người ngồi bàn thứ ba nói nhưng chưa dám xác định cho lắm.

Phong Lan không nhịn được vội đứng dậy nhìn sang bàn thứ ba thấy có bốn người vận áo bào lưng đeo bảo kiếm. Người ngồi đối diện nàng tuổi ngoài tứ tuần, người cao lớn vạm vỡ, mắt to mày rậm, thái dương huyết gồ cao hiển nhiên là những nhân vật tên tuổi của lục lâm.

Người đó thấy Phong Lan đứng dậy nhìn mình, hia mắt liền trợn trừng, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng hiển nhiên nội công đã đạt đến mức cao thâm.

Phong Lan lườm người đó một cái rồi ung dung ngồi xuống và nói:

-Người đó thật hung ác, lại còn trợn mắt nhìn tôi. Nếu không phải đang ở trong tiệm ăn thế nào bỗng cô nương cũng cho y một bài học.

Long Uyên thấy vậy bụng bảo dạ:

“Cô nương này hay gây thực.”

Nghĩ như vậy, chàng vội lên tiếng:

-Thôi cô nương, chấp y làm gì, mau ăn cơm đi.

Hổ Hùng cũng nóng nảy như Phong Lan, nếu là những ngày qua thì y đã nhảy tới đánh người kia rồi, nhưng hôm nay mục kích trận đấu của Long Uyên mới biết có nhiều người tài giỏi hơn mình, nên y mới bớt kiêu ngạo và không coi thường mọi người như trước nữa.

Phong Lan tính nóng nảy, muốn biết nội dung mà Long Uyên vừa nghe thấy nên giục Long Uyên kể.

Long Uyên hạ thấp giọng nói:

-Người đó hình như là tên đầu não của bọn chúng, vừa rồi y đang tính cách làm thế nào để tới kịp Sào Hồ. Vì thế tôi mới đoán chắc Sào Hồ có chuyện gì xảy ra, bằng không không khi nào nhiều người đi xa hàng ngàn dặm như thế làm chi.

Phong Lan lại hỏi:

-Sào Hồ có chuyện gì xảy ra?

Long Uyên không trả lời, chỉ lắng tai nghe, Phong Lan với Hổ Hùng thấy vậy cũng bắt chước nhưng hai người chỉ nghe thấy người ở cách bàn kế bên nói chứ không sao nghe được người ở bàn thứ ba nói gì. Nên cả hai đều phục tài Long Uyên vô cùng. Phong Lan lại thúc giục:

-Có nghe thấy gì không? Nói mau, nói mau người ta nóng lòng chết đi được.

Long Uyên mỉm cười và một miếng cơm, từ từ nói:

-Cô nương cứ yên trí ăn cơm, thức ăn và canh đã nguội cả rồi.

Phong Lan tức giận lườm chàng đáp:

-Tôi đã nóng ruột chết đi được, không nói thì thôi, tôi không biết đi hỏi hay sao?

Nói xong nàng để đĩa xuống định đi. Long Uyên thấy vậy biết nàng sang bên đó thế nào cũng gây sự vội nói:

-Được rồi, cô nương ngồi xuống tôi nói cho nghe.

Sở dĩ Phong Lan làm thế là cố ý dọa chàng, thấy mục đích đã đạt nàng không động nữa, chờ Long Uyên kể.

Long Uyên thở dài, Phong Lan thấy vậy đắc trí vô cùng.

-Hình như ở Sào Hồ có một con Tỉ Kim Ấc Giao xuất hiện nên họ định tới bắt con thường luồng đó.

Hồ Hùng nghe nói tới đó liền “ồ” lên, xen lời:

-Con Kim Giao này thế nào cũng có vật báu, bằng không làm sao lại có nhiều người đi như thế?

Long Uyên sực nghĩ đến những trái Kinh Châu mà mình đã ăn liền nói:

-Có lẽ con thường luồng này có nội đan, người nào nuốt được trái nội đan đó võ công mạnh gấp đôi, gấp ba và hỏa hầu cũng tăng lên rất nhiều.

Phong Lan liền kết luận:

-Bất kể nó có vật báu hay không, chúng ta phải đi xem, một là tăng kiến thức, hai là xem chúng đánh nhau.

Hồ Hùng nghe Long Uyên nói vậy động lòng tham, giờ thấy Phong Lan đòi đi y rất vui lòng, liền phụ họa:

-Hay lắm, chúng ta đi xem đi, Long huynh nghĩ sao? Nếu huynh có hứng thì cùng đi với tiểu đệ và Lan muội.

Long Uyên không muốn lấy báu vật gì hết, nhưng chuyện này rời nhà chàng không có mục đích gì cả, đi đâu cũng được, đang lúc Sào Hồ phong vân tụ hội, Hồ Hùng lại rủ chàng đi cùng, chàng từ chối sao được, vì thế chàng liền nhận lời cùng đi.

Cơm nước xong ba người về phòng trò chuyện giấy lát. Phong Lan đề nghị mua hai con ngựa để cưỡi, Hồ Hùng đồng ý, vì lúc ấy trời đã tối nên mọi người quyết định sáng sớm hôm sau khởi hành.

Sáng sớm hôm sau, ba người cơm nước xong đâu đấy thanh toán tiền phòng rồi dắt con Mạ long đi ra chợ ngựa.

Phong Lan lựa chọn cả nửa ngày cũng không sao chọn được con vừa ý, bắt buộc phải mua con ngựa thường, rốt cuộc mua một con màu vàng và một con màu đỏ, và lúc ấy cũng đã gần giữa ngọ.

Chiều hôm đó mặt trời mặt trời hãy còn ở trên cao, ánh nắng chiếu xuống nóng không chịu nổi. Phong Lan chỉ mặc có một chiếc áo lụa đỏ mà mồ hôi ướt đầm cả áo.

Long Uyên tính tỉ mỉ, thấy Phong Lan mồ hôi ướt đầm bỗng nhớ tới trong túi châu báu của mình có một chuỗi hàn ngọc khí châu, chuỗi hạt châu này làm bằng một thứ ngọc lạnh vạn năm, đeo vào người mát dịu dù đứng dưới ánh nắng cũng không thấy nóng. Chàng liền lấy chuỗi hạt đó ra đưa cho Phong Lan nói:

-Cô nương, thử đeo xem may ra bớt nóng hơn đấy.

Phong Lan đỡ lấy chuỗi hạt, vừa cầm vào tay đã thấy bớt nóng trong người liền, nàng thấy những hạt châu đó to bằng trái long nhãn màu xanh xẫm có mười hạt tất cả, đeo vào cổ tay không khác gì một vòng ngọc cả. Phong Lan là người không ưa báu vật nhưng thấy chuỗi hạt này có thể giải nóng, nên vừa đeo vào liền nghĩ:

“Chuỗi hạt này có công hiệu như vậy ắt đắt lắm, chàng tặng mình một cách khẳng khái như vậy đủ thấy chàng là người rộng rãi biết bao!”

Nghĩ tới đó, nàng cảm động vô cùng, liền cảm ơn Long Uyên, trong lòng nảy sinh một cảm giác rất lạ. Nàng chợt cảm thấy tiếc cho bộ mặt xấu xí của chàng.

Hồ Hùng có vẻ không vui nhưng y phát giác Long Uyên hình như không có ý gì theo Phong Lan, sợ dĩ chang ta tặng cho nàng chuỗi hạt đó chỉ là một sự khẳng khái ngẫu nhiên chứ không có chủ đích gì cả. Hơn nữa y nhận thấy mình đẹp trai như thế này vả lại mình quen biết Phong Lan trước còn chưa lấy lòng nàng thì khi nào Long Uyên lại cướp được người yêu của mình.

Tình yêu bao giờ cũng ích kỷ, dù nghĩ như vậy Hồ Hùng vẫn không ưa sự biểu xén cầy của Long Uyên.

Nếu không vì muốn nhờ vả Long Uyên thì y đã đề nghị đi riêng rồi, hay Long Uyên võ nghệ không bằng y thì y đã giơ chưởng đánh chết chàng ngay tại chỗ rồi.

Long Uyên không để ý đến vẻ mặt ghen tuông của Hồ Hùng mà chỉ thấy Phong Lan có đôi mắt to và đen nhánh, hình như chứa đầy tình cảm vậy. Long Uyên thấy Phong Lan bỗng đổi thái độ, nàng nghịch ngợm

điều ngoa bây giờ bỗng biến thành người hiền lành giống hệt Vân Tuệ nên chàng mới hoảng sợ, vì đó là một triệu chứng của sự yêu đương. Có lẽ hiện giờ thiếu nữ ngây thơ và điều ngoa này chưa kịp phát giác nhưng cứ kéo dài mãi như thế này thế nào cũng có chuyện.

Phần vì không muốn cướp người yêu của bạn, phần vì không muốn làm một việc hỏ thẹn với Vân Tuệ, Long Uyên không dám yêu Phong Lan, đồng thời chàng cũng sợ cái tính nết của nàng. Vì thế chàng đề cao cảnh giác không dám nhận cái nhìn đầy tư tình của Phong Lan.

May thay lúc ấy Hồ Hùng đề nghị lên đường ngay. Phong Lan nghe nói ở Sào Hồ có nhiều trò vui nên cũng nóng lòng sốt ruột thúc ngựa đi luôn. Thế là cả ba cùng phóng ngựa tiến thẳng đường cái quan tới Sào Hồ.

Suốt dọc đường không có chuyện gì xảy ra nhưng khi gần tới Sào Hồ thì ba người thấy có rất nhiều nhân vật giang hồ cũng tiến thẳng về phía Sào Hồ.

Đi đến đâu Long Uyên cũng để ý đến những lời nói của những nhân vật giang hồ nên không đầy năm hôm chàng đã biết rõ nguyên nhân. Chàng liền kể rõ cho Phong Lan và Hồ Hùng nghe.

Mấy tháng nay, trong Sào Hồ đột nhiên xuất hiện một con thường luồng màu tía, hung ác khôn tả, thân hình đồ sộ.

Thoạt tiên con thường luồng ấy ở trong hồ gây sóng gió đối với những ngư phủ và du khách. Cũng vì vậy mà những ngư phủ không dám ra hồ câu cá thả lưới như trước nữa.

Sau con thường luồng không có gì để ăn, nó không sao nhịn được liền lần mò vào các làng chài và nông dân quanh hồ tấn công. Mỗi lần nó vào bờ là có mưa gió liền. Làng nào bị nó tấn công không bị nước cuốn thì người và súc vật cũng bị mất tích. Theo những gì để lại thì nó tìm vào từng nhà để lục lọi kiếm ăn.

Nhất thời dân chúng quanh hồ bàng hoàng sợ hãi khôn tả, lần lượt rủ nhau đào tẩu, di cư đi nơi khác.

Các quan viên gần đó hay tin ấy liền phái quân binh tới vây bắt, ngờ đâu hơn ba mươi thân binh ác chiến với thường luồng, chỉ có duy nhất một thân binh do nhất gan mà thoát chết. Y tên là Vương Nghị. Nghe nói mình được phái đi giết thường luồng hoảng sợ đến chân tay mềm nhũn, chưa tới bờ hồ sợ quá đứng lại nhờ đó mà thoát chết, không thì đến người báo tin cũng không có.

Căn cứ lời nói của Vương Nghị thì con thường luồng ấy dài chừng mười trượng. Xa xac trông như một quả núi nhỏ, vẩy nó đỏ tía nhưng có óng ánh màu vàng, da nó đao thương đâm không thủng, mà cung nỏ bắn không vào, đôi khi cung thủ bắn phải người nó bật trở lại khiến người bắn chết ngay tại chỗ. Còn một điều đáng sợ nữa là con thường luồng ấy tinh thông biến hóa, há mồm một cái là đớp được người vào bụng ngay.

Quan phủ nghe Vương Nghị nói con thường luồng lợi hại như vậy thế liền sai người phi báo về kinh thành. Cùng lúc ấy trong võ lâm có tin đồn là con Tỷ Kim Giao ấy trong người có một báu vật ấy là bộ óc nó. Hễ ai nuốt được óc sống ngoài tăng thêm sức lực, da dẻ còn cứng cáp đến nỗi đao kiếm chém cũng không lọt.

Ngoài ra da của nó cũng là một vật báu, may thành áo mặc thì thể lợ nước không chìm, vào lửa không cháy và đao kiếm chém không lọt.

Hồ Hùng nghe nói mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ:

“Cố làm sao giết được con thường luồng này để ăn óc của nó và lấy da may áo. Lúc ấy có phải ta trở nên đệ nhất bá chủ của thiên hạ, nha vậy còn ai địch nổi Phi Hồ Thập Tam thức của ta nữa, lúc bấy giờ ta chẳng phải nể nang một ai hết.”

Còn Phong Lan thì không tin tưởng những lời ấy, nàng cho là cố ý đặt điều như vậy để dọa người khác. Tuy không tin nhưng cũng muốn xem con Tỷ Kim Giao ấy hình dáng như thế nào.

-Tồn chỉ của ta ra đời hành đạo là trừ bạo an dân. Con thường luồng này hung ác như thế, ta phải diệt trừ nói mới được.

Long Uyên đã gặp nhiều chuyện ly kỳ nên chàng không lấy làm lạ với chuyện này. Trước kia chàng nuốt quỳnh châu nên bây giờ hai mắt mới sáng như vậy, thì tất nhiên Kim Giao cũng phải có công hiệu riêng, cho nên chàng tin vào những lời đồn đại đó, nhưng chàng không có mục đích như Hồ Hùng vì chàng tự thấy mình đã được phục quá nhiều linh dược dị báu rồi, chẳng cần phải tranh chấp với người khác nữa.

Chàng thấy Hồ Hùng với Phong Lan nghe xong có vẻ thích thú, biết tâm ý của hai người là muốn nuốt ngay được ác giao để tăng thêm công lực. Nên chàng có lòng muốn giúp cho hai người. Nếu không có người bắt được con thuồng luồng trước thì chàng sẽ giết nó trừ hại cho dân, và giúp đôi bạn này được hài lòng.

13. Sào Hồ Cứu Tế - Tâm Tình Nhi Nữ.

Nửa tháng sau ba người đã tới thị trấn Hạ Các, nạn nhân của ác giao đầy đường phố, người nào người nấy gầy gò, rách rưới chỉ thoảng trông cũng biết họ thiếu ăn thiếu mặc.

Ba người xuống ngựa vào một khách điếm, Long Uyên vội hỏi:

-Có phòng nào cho thuê không?

Tửu bảo nhìn cách ăn mặc của chàng lắc đầu nói không có, nhưng trái lại tiến lại vái chào Hồ Hùng nói:

-Công tử, công tử mới đến đây à?

Hồ Hùng biết bọn tửu bảo khinh rẻ người nghèo nên chàng lạnh lùng đáp:

-Lấy ba phòng thượng đẳng.

Tửu bảo vâng lời ngay, Phong Lan thấy thái độ của tên tửu bảo ấy tức giận vô cùng nói:

-Đi Long đại ca, chúng ta qua khách sạn khác.

Gần gũi nhau nửa tháng trời, Phong Lan đã bắt đầu gọi Long Uyên là đại ca. Hồ Hùng nghe Phong Lan gọi Long Uyên là đại ca như vậy có vẻ chướng tai nhưng y cũng đành làm thính.

Long Uyên bị người khinh rẻ như vậy cũng đã quen rồi, chàng không để ý đến những việc nhỏ mọn ấy, thấy Phong Lan bất bình còn khuyên:

-Thôi Lan cô nương, nơi đây đông người lắm! Cô không thấy trên phố còn bao nhiêu người không có chỗ ở.

Lúc ấy tửu bảo mới biết ba người đi với nhau, y thấy Phong Lan nổi giận thì hoảng sợ và cũng trở nên ngượng nghịu.

Tuy Phong Lan không phản đối nhưng vẫn chưa nguôi cơn giận, liền quát roi ngựa vào tên ấy lạnh lùng nói:

-Có mau ra mang hành lý vào không. Trong hành lý toàn là đồ quý báu, nếu mất một món ta sẽ giết người.

Tửu bảo vâng vâng dạ dạ đỡ lấy hành lý bụng bảo dạ:

“Con nhỏ này sao mà hung ác thế?”

Tên tửu bảo liền đưa ba người lên phòng. Long Uyên hỏi thăm y mới biết thị trấn này cách Sào Hồ không đầy bốn mươi dặm. Nạn dân ở bên ngoài toàn là dân ở Sào Hồ di cư tới.

Long Uyên nhất thời không nghĩ ra được cách gì để cứu tế bấy nhiêu người, vì vậy chàng buồn bực khôn tả, cơm nước xong chàng thấy còn sớm liền bảo với Hồ Hùng là mình ra phố chơi.

Hồ Hùng cũng biết nơi đây cách Sào Hồ không xa và y cũng quyết định đêm nay một mình đi do thám một phen trước, phần để thử xem có kiếm thấy con Tỷ Kim Giao không? Phần thì cũng muốn dò biết những nhân vật giang hồ tới đây là những ai?

Cho nên y chờ Long Uyên đi rồi liền đóng cửa lại ngồi điều công vận sức. Lúc ấy y chỉ mãi nghĩ cách thu phục con ác giao mà quên hẳn cả người mà y ngày đêm mong nhớ.

Phong Lan ở phòng bên tắm rửa xong nàng nghe thấy Long Uyên nói định ra phố, nàng cũng muốn đi ra ngoài xem sao. Nàng thấy Hồ Hùng đóng kín cửa phòng nên cũng không gọi nữa vội vàng một mình lững thững đi luôn.

Lúc ấy ngoài phố người đi lại rất đông, ngoài những người ăn mày với nạn dân ra thì toàn là những người mặc võ phục, chỉ thoảng trông cũng biết họ là những nhân vật võ lâm rồi.

Phong Lan rảo bước đuổi theo Long Uyên, cùng chàng đi, vừa đi vừa hỏi:

-Long đại ca định đi đâu thế? Có phải muốn đi tới bờ hồ để xem con Tỷ Kim Giao không?

Long Uyên bỗng thấy nàng đuổi theo tới lại hỏi mình, không trả lời mà hỏi lại:

-Hỗ huynh đâu?

Phong Lan lườm chàng một cái nũng nịu nói:

-Bảo huynh ấy đi theo làm quái gì. Sao đại ca không trả lời câu hỏi của muội.

Long Uyên nhìn những nạn dân trên đường rầu rĩ nói:

-Tôi thấy nhiều nạn dân quá, nên ra đây xem có cách gì giúp đỡ được không? Còn cô ra đây là gì?

Phong Lan thấy thái độ của chàng rất thành khẩn nên cũng động lòng thương, bụng bảo dạ:

“Người chỉ biết thương hại người thôi nhưng có ai thương hại người không. Người bị người ta khinh rẻ như thế mà người không cảm thấy khó chịu hay sao?”

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng không nói ra, sợ chạm vào lòng tự ái của chàng ta. Long Uyên thấy Phong Lan lẳng lặng không nói năng gì chàng cũng không nói nữa, rồi vừa đi vừa đếm nhẩm khách sạn và những tiệm gạo.

Hai người đi không bao lâu đã đến đầu thị trấn, Phong Lan thấy chỗ cách đó không xa có một quả đồi, trên đồi cây cối thưa thớt liền nói.

-Long đại ca, chúng ta lên trên đồi kia xem.

Long Uyên gật đầu rồi hai người tiến thẳng tới đó. Đồi này không lớn lắm, và cũng chỉ cao hơn mười trượng thôi, nhưng đứng trên đó có thể trông thấy bao quát cảnh vật xung quanh.

Mắt Long Uyên rất sáng, chàng nhìn về phía Tây Nam thấy Sào Hồ ở cách chỗ chàng đứng mấy chục dặm, rộng hàng ngàn mẫu và phẳng lặng như tờ. Những làng ở quanh hồ đa số đều bị tàn phá. Lúc ấy là giờ thối cơm chiều mà không thấy một ngôi nhà nào có khói cả. Hiển nhiên dân ở trong các làng mạc quanh đó hoặc bị hại hoặc đã di cư đi nơi khác. Có lẽ không còn một người nào ở gần đó.

Long Uyên thấy vậy lòng rầu rĩ vô cùng, thở dài một tiếng, và cũng hạ quyết tâm phải giết được con thuồng luồng này. Chàng rất lấy làm ngạc nhiên là tin này đã lan truyền khắp nơi tại sao tới nay chưa có một võ lâm đồng đạo nào ra tay diệt trừ con quái vật này? Chàng tự tin mình có võ công cao siêu như vậy và lại có thanh Đơn Huyết bảo kiếm thì thế nào cũng diệt trừ được con thuồng luồng đó.

Phong Lan cũng trông thấy Sào Hồ sóng bằng gió lặng, nhưng nàng không thấy hình bóng con thuồng luồng đâu hết, ngạc nhiên hỏi Long Uyên:

-Long đại ca, sao không thấy ác giao xuất hiện?

Long Uyên tủm tỉm cười, bụng bảo dạ:

“Ta cũng như nàng làm sao biết được mà hỏi ta chứ?”

Tuy vậy chàng cũng giải thích:

-Ác giao xuất hiện thế nào cũng phải có giờ! Có lẽ bây giờ chưa phải là giờ xuất hiện của nó.

-Bao giờ nó mới xuất hiện?

Long Uyên làm sao biết được con ác giao xuất hiện vào giờ nào nên chàng cũng thành thực trả lời cho nàng nghe. Đang lúc ấy bỗng trong khu rừng phía bên trái có tiếng kêu sột soạt, chàng quay mặt nhìn về phía đó rồi vội phi thân lại, mới hay có một người đang treo lơ lửng trên cành cây. Người này tự vẫn, trước lúc chết giãy dụa nên mới có tiếng động như thế.

Long Uyên thấy vậy vội vận công lực vào đầu ngón tay búng một cái, giầy thừng đứt ra và người đó rơi xuống tức thì.

Phong Lan vừa chạy tới thấy vậy chưa kịp nói tiếng nào thì thấy Long Uyên chạy lại đỡ người kia xuống đất.

Chàng xoa ngực cho người đó mấy cái, xốc y lên vỗ vào ngực y kêu bộp một tiếng thật lớn. Người ấy liền khạc ra một búng đờm, liền đó hô hấp được ngay.

Phong Lan đứng cạnh đó trở mắt lên nhìn, thấy thủ pháp của Long Uyên vừa khéo vừa thành thực nên phục vô cùng. Và kinh ngạc nhất là cái búng tay của chàng, nàng không hiểu sao dây thừng đó lại đột nhiên đứt được.

Môn chỉ lực lấy của chàng, Phong Lan chỉ nghe thấy người ta nói thôi chứ chưa hề trông thấy ai biểu diễn môn này bao giờ. Nàng cũng biết luyện thành môn Đàn Chỉ thần công này phải luyện tập liền năm mươi năm mới mong được mức như vậy.

Hiện giờ trên giang hồ chỉ có một vị Phả Cái là học được môn Đàn Chỉ thần công ấy thôi, nhưng cũng chỉ búng được một vật ở cách xa mười trượng, còn Long Uyên tuổi chưa đầy đôi mươi mà môn Đàn Chỉ thần công lại búng được xa hơn Phả Cái đủ thấy công lực của chàng đã luyện tới mức cao siêu không thể tưởng được.

Người nọ treo cổ không lâu nên Long Uyên xoa bóp một hồi y liền hồi tỉnh. Chỉ có trên cổ vẫn còn dấu dây thừng và thấy hơi đau. Người đó sau khi tỉnh đã như thường, y đưa mắt nhìn chung quanh một lượt biết mình chưa chết và thấy bên cạnh có một thiếu niên xấu xí và một thiếu nữ xinh đẹp vô cùng. Y biết chắc hai người này đã cứu mình thoát chết nên vội quỳ xuống lạy tạ.

-Tiểu nhân được hai vị ra tay cứu giúp mới...

Long Uyên vội đỡ người đó lên nói:

-Chuyện nhỏ mọn như thế có nghĩa lý gì đâu mà huynh phải quỳ lạy như vậy? Nhưng sao huynh đòi lại quyền sinh. Chẳng hay có thể cho tiểu đệ biết nguyên nhân không?

Người đó bị kéo đứng dậy lại nghe chàng hỏi thế, trong lòng cảm động vô cùng nhưng thấy Long Uyên mặt vàng khè trông như ốm nặng, quần áo lại mộc mạc liền thở dài đáp:

-Tiểu nhân rất cảm tạ ân công, nhưng... hà...

Người đó nói như vậy, có ý là dù có nói ra cũng vô ích, chỉ càng làm người ta rối trí chứ không có ích lợi gì cả.

Phong Lan tính nóng nảy, ghét người ăn nói ấp úng như vậy nên nổi giận xen vào hỏi:

-Người này lạ thật, có việc gì cứ nói thẳng ra. Việc gì cứ phải úp úp mở mở như thế?

Long Uyên sợ lời nói của Phong Lan làm cho người nọ bức mình thêm, lại tự tử nữa nên chàng khuyên:

-Không cần vội, huynh hãy ngồi xuống nghỉ một lát đã, có việc gì cứ từ từ nói. Chúng ta bàn với nhau, dù chúng tôi không đủ sức giúp đại huynh, nhưng cũng có thể hiến kế.

Người đó thấy Long Uyên nói năng thành thật, liền ngồi lên một tảng đá, khẽ nhìn Phong Lan mới kể cho Long Uyên biết tâm sự của mình.

Người này họ Vương, tên là Kính Thật, một nhà buôn rất thành thực, mở tiệm bán gạo ở thị trấn Hạ Các này. Ngày thường mua vào bán ra, rất phồn thịnh, cũng có khi y cho tiệm khác thuê kho đựng gạo hay đựng thóc, vì kho gạo của y lớn nhất trong thị trấn này.

Mấy tháng trước, trong Sào Hồ bỗng có một con Giao Long xuất hiện cứ đến nửa đêm lên bờ bắt người và gia súc nuốt, khiến cho dân cư ở ven hồ phải di cư tránh nạn.

Những nạn nhân đa số là ngư phủ nghèo khổ. Dân ở đây thực thà chất phát xưa nay chỉ kiếm đủ hai bữa ăn thôi, làm gì có tiền dư tích trữ, nên khi họ mới di cư đến thị trấn này lúc đầu còn chút tiền mua gạo, mì để ăn, vài ngày sau hết tiền rồi bán quần áo đồ đạc để đổi thức ăn, rồi cũng hết.

Vì con Giao Long vẫn còn tiếp tục hoành hành nên không ai dám trở về nhà cả, bắt buộc họ phải ở đó, mà ở đó họ lấy gì để ăn.

Trong những nạn nhân ấy có một số là nông dân ngày thường có giao dịch với Kính Thật và biết y có lòng trợ giúp nạn dân nên họ mới đến hỏi mượn lương thực và làm kế ước nói sau này sẽ hoàn trả.

Kính Thập thấy người ta khó khăn như vậy động lòng thương, nhận lời cho vay. Ngờ đâu khi đã nhận lời cho những người ấy vay, những người khác cũng đến vay mượn. Vốn liếng của Kính Thập vơi dần, gạo ủng không còn là bao. Tuy trong kho của y chứa đầy thóc gạo nhưng số thóc gạo kia là của người khác gửi, chứ không phải của y. Kính Thập suy tính lại nhận thấy cho các nạn nhân vay mượn như vậy tuy hơi mạo hiểm thực nhưng rất có lợi vì đãi đãi những nạn nhân gần đó đều gấp đôi gấp ba chỗ lương thực cho vay. Ngoài sự có lợi ra lại còn được một việc thiện cứu giúp nạn nhân nữa, vì vậy y liền đi kiếm một người gửi thóc gạo ở kho của y nhiều nhất để thương lượng, người nọ cũng khảng khái nhưng sợ phiền phức liền giao toàn quyền cho Kính Thập xử trí. Thế là hễ nạn nhân nào ở lân cận đó cứ đem văn tự đất hay nhà đến vay mượn là được cấp gạo. Chỉ được vài ngày, số thóc gạo trong kho đều bị người ta mượn hết.

Ngờ đâu người có thóc lúa gửi trong kho của Kính Thập lại có dụng ý khác, chờ tới khi Kính Thập đem những kế ước đến cho y, y lại không nhận và vu khống cho Kính Thập đã lấy thóc lúa của y đem bán và bắt y phải thường lại số thóc lúa ấy.

Kính Thập như bị sét đánh ngang tai, kinh hoảng đến mặt mày biến sắc vì mấy nghìn cân thóc lúa, nhất thời lấy tiền đâu ra mà mua lại được để trả cho người đó. Hơn nữa lúc ấy giá gạo lúa đã đắt gấp ba bốn lần thì làm sao mà có tiền mua lại số gạo trả cho người kia, huống hồ gạo lúa đã cho vay mượn hết rồi.

Kính Thập nghĩ đi nghĩ lại không còn lối thoát nào cả, nếu để cho người kia kiện thì thế nào cũng bị ngồi tù mà chết, chỉ bằng ra ngoài này thất cổ tự tử có phải nhanh chóng không.

Vì vậy y thấy người kia giục lần thứ hai y liền lên đòi treo cổ tự tử.

Phong Lan nghe chuyện, mặt biến sắc dậm chân hậm hực:

-Này, người nói cho ta biết tên đó là ai, sao y vô lương tâm đến thế? Đêm nay bốn cô nương đi cắt đầu y, xem y còn bắt người thường nữa không?

Kính Thập nghe nói ngẩn người:

“Cô nương này làm nghề ngỗng gì mà hung dữ vậy, vừa mở mồm đã đòi giết người rồi, chắc cô ta chỉ nói chơi chứ làm sao nổi.”

Y có vẻ không tin và thấy Phong Lan mạnh mẽ như vậy làm gì có can đảm và tài ba giết người được.

Long Uyên thấy người nọ thật thà và có phong độ hiệp nghĩa. Chàng nghĩ giây lát rồi mỉm cười nói:

-Lan muội hà tất phải chấp nhất những kẻ đó làm chi. Y muốn lấy lại món tiền thì cứ trả cho y có phải là xong không?

Phong Lan gần gũi Long Uyên nửa tháng trời không những biết rõ tính chàng mà còn biết chàng là người rất nhân nghĩa, nên nàng bị ảnh hưởng ít nhiều, do đó suy nghĩ của nàng đã thay đổi nhiều. Lại nghe Long Uyên nói vậy, không những không giận lại còn hỏi:

-Đại ca lấy đâu ra số tiền kén sù ấy để trả cho người ta?

Long Uyên cười đáp:

-Trước Lan muội chẳng hỏi tôi đem nhiều châu báu như vậy để làm gì sao? Bây giờ tôi nói cho Lan muội hay, số châu báu đó chính là dùng cho việc này đây.

Phong Lan nhớ lại mỉm cười, nhưng nàng lại lờm chàng tỏ ý không tin:

-Đại ca lừa dối ma quỷ thì được, còn tiểu muội không tin đại ca là thần tiên biết có chuyện này xảy ra mà đem theo châu báu ấy để đối phó.

Long Uyên cười không trả lời, Phong Lan giậm chân hờn giận:

-Cười cái gì? Cười cái gì? Tiểu muội không tin là không tin.

Long Uyên thấy nàng tức giận như vậy lại càng cười nhiều hơn trước, Phong Lan tức quá chạy lại đấm chàng mấy cái. Long Uyên liền giải thích:

-Lan muội, tuy tôi chưa biết nơi đây có chuyện như thế, nhưng tôi biết giang hồ có nhiều nơi cần phải dụng tiền bạc. Bây giờ ông chủ Vương đây vì cứu người khác mà lụy thân, chẳng lẽ chúng ta không ra tay giúp ông ta?

Kính Thập đứng cạnh nghe nói như thế mới hiểu hai người có ý giúp mình trả nợ kia nên mừng rỡ vô cùng, vội quỳ xuống lạy:

-Ân công quả thực cao nghĩa, Kính Thập tôi thực cảm ơn vô cùng...

Long Uyên vội đỡ y, nghiêm nghị nói:

-Ông chủ Vương, tại hạ sẽ trả nợ thay nhưng có một điều kiện.

Kính Thập lại tưởng Long Uyên cũng như người bạn kia, có ý muốn cầu lợi, không đợi chàng nói xen lời:

-Ân công cứ yên tâm. Kính Thập tôi không phải là kẻ vô nghĩa. Nếu ân công cứu được tiểu nhân phen này, sau này tiểu nhân thế nào cũng xin trả gấp đôi.

Long Uyên cười nói:

-Ý tại hạ không phải thế, tại hạ muốn hợp tác buôn bán một phen thôi. Không biết ông chủ Vương có nhận lời không?

Phong Lan đứng cạnh thắc mắc vô cùng, không hiểu chàng định làm gì, định hỏi thì Long Uyên đã nói tiếp:

-Vừa rồi tại hạ tính kỹ rồi, cách cho vay lương thực của ông mạo hiểm thực, nhưng người được vay đó lại chắc không phải là những kẻ vong ơn bội nghĩa đâu. Nếu sau này họ khá giả thế nào cũng theo đúng kế ước mà trả lại, tại hạ có khá nhiều châu báu, hiện giờ chưa dùng tới muốn giao cho ông chủ Vương đem bán, như vậy ông chủ Vương có thể trả được món nợ kia, và cũng để có vốn cho các nạn nhân vay. Một năm sau quý hồ con quái vật ở Sào Hồ bị giết, nơi đây lại thái bình, có phải tại hạ và ông chủ Vương đều được lợi rất nhiều không?

Phong Lan không hiểu tại sao Long Uyên lại bỗng nghĩ tới lợi lộc như thế. Nàng muốn xen lời hỏi nhưng lại thấy Long Uyên đưa mắt ra hiệu bắt buộc phải nín thinh.

Kính Thập không tin đây là sự thật, vì y nghĩ trên đời này làm gì có người ngu ngốc hơn y như thế nên nhất thời y ngăn người nhìn Long Uyên, không biết trả lời như thế nào cho phải.

Long Uyên biết khẩu quyết vô bằng liền tiếp:

-Ông chủ đã lành mạnh như thường chưa? Nếu không thấy có gì khó chịu xin theo tại hạ trở về khách sạn.

Kính Thập vẫn hoài nghi, nhưng đã đứng dậy gật đầu tỏ vẻ bằng lòng. Vừa đi vừa hồ nghi không biết chuyện này hư thực ra sao?

Lúc ấy trời sẩm tối trên đường phố đầu đầu cũng có nạn nhân, người ngồi kẻ nằm trông thực thê thảm.

Ba người vào khách điểm, Long Uyên liền lấy một cái túi da đổ một ít bạc nén và châu báu ra, châu báu ấy đã làm cho mọi người lóa mắt. Kính Thập là người buôn bán, mà cả đời cũng chưa hề thấy châu báu nhiều như vậy bao giờ nên kinh hãi ngăn người, nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn kỹ lại mới dám tin là thật.

Long Uyên chẳng cần đếm, lại bỏ vào túi đưa cho Kính Thập.

-Chỗ này chắc cũng được vài vạn lạng bạc, ông chủ cứ đem đi bán rồi mua thóc gạo về đem cho vay.

Kính Thập càng không dám tin và cũng không dám đỡ, ấp úng nói:

-Cha mẹ ơi, chỗ này đáng giá đến mấy trăm vạn lạng chứ có phải mấy vạn lạng đâu... tiểu... tiểu nhân...

Long Uyên mỉm cười tiếp:

-Được, mấy trăm vạn lạng thì mấy trăm vạn, người cứ đem đi, như vậy càng mua được nhiều lương thực. Người lên nhớ rằng những nạn nhân ở đây nhiều lắm, người mua ít thì sao đủ cho họ vay, huống hồ Ác giao ở Sào Hồ tối hôm nay thế nào cũng bị giết chết, nhà cửa dân chúng bị phá hủy như thế làm sao họ sinh sống được ngay, cho nên làm thế nào lương thực cho đủ và dân chúng cũng không thiếu dụng cụ để canh

tân. Người cứ việc đem túi vàng và châu báu này đi, một mặt mua lương thực cho họ vay, một mặt cho họ vay tiền để mua dụng cụ mới. Như vậy họ mới có thể sinh nhai, có vậy mới có tiền trả chúng ta chứ.

Lời nói của chàng rất có lý nhưng Kính Thập là người trung nghĩa, chất phát khi nào lại dăm đường đột nhận một món tiền lớn như vậy?

Long Uyên giảng giải đôi ba phen, Kính Thập mới bớt kinh ngạc và ái ngại đáp:

-Đại gia có lòng bồ tát cứu khổ cứu nạn cho dân chúng nơi đây không phải vì cầu lợi, hôm nay đại gia đã tin cậy nhờ tôi, Kính Thập tôi không dám từ chối, từ nay trở đi tôi sẽ theo lòng từ bi và kế hoạch của đại gia để hoàn thành tâm nguyện của đại gia, nếu tôi hai lòng thì trời tru đất diệt.

Long Uyên thấy y thề nặng thì mừng vô cùng, vỗ vai y mấy cái và nói tiếp:

-Vương nhân huynh, lòng từ bi hiệp nghĩa của huynh đệ rất lấy làm kính phục. Đệ tin huynh, từ nay trở đi Vương huynh cứ việc hành sự, quý hồ được việc thôi chứ không cần tính tới lời lãi, nhưng nhất thiết không được để lộ hành tích ra.

Kính Thập vâng vâng dạ dạ đột nhiên y sực nghĩ tới chưa biết tên và lai lịch của Long Uyên. Nên y vội hỏi.

Long Uyên vẫn dùng cái tên Long Linh Văn còn lai lịch và hành tung thì chàng cho y biết:

-Tôi với một người bạn thân mới giao du tới đây cũng chưa nhất định đi đâu hết, quý hồ Vương huynh không hổ thẹn với lương tâm là được rồi, cứ làm không cần hỏi han gì hết. Sau này nếu có dịp tôi sẽ quay lại đây xem việc của huynh kết quả tới đây, huynh đừng có bận lòng gì hết.

Kính Thập nghe xong tuy kinh ngạc và thấy kì lạ, nhưng y biết người này không thể lấy lẽ thường mà sét đoán được. Tuy mặt chàng xấu xí nhưng quả thực là một kì nhân của thiên hạ.

Long Uyên lại chuyện trò với Kính Thập vài câu nữa, thấy trời đã tối liền tiễn y ra, trước khi chia tay Kính Thập sực nhớ ra một việc liền hỏi:

-Tiểu nhân ở đây, tên hiệu của tiểu nhân là Lợi Dân Sương Trang Hăng. Ngày mai đại gia có rảnh xin đến tiểu điểm để tiểu điểm được mời đại gia một bữa cơm cho tận tình nghĩa.

Long Uyên vội từ chối:

-Ngày mai đệ có việc phải đi thật sớm, bữa ăn đó hẹn đến dịp khác sẽ quấy nhân huynh sau.

Kính Thập nghe Long Uyên nói như vậy, biết ân nhân mình không những đã tin cậy mình mà đến một bữa cơm cũng không quấy mình nữa, trong lòng càng cảm động thêm không sao ngăn được nước mắt. Sau y nghĩ lại kỳ nhân thế nào cũng có hành động kỳ lạ, vì thế y không mời nữa mà vái lạy một lạy rồi nói:

-Ân nhân đại đức Vạn Gia Sinh Phật, tiểu nhân không dám nói cảm ơn chỉ chúc trời Phật phù hộ cho ân nhân thôi.

Nói xong không đợi Long Uyên trả lời vội quay đầu đi ngay.

Long Uyên thấy vậy gật đầu thâm thấy vui trong lòng nhận thấy mình giao phó cho người này không sao chút nào, và chàng biết phen này Kính Thập sẽ dùng số tiền của mình mà tận tâm cứu giúp nạn nhân.

Phong Lan đứng cạnh xem hành động của hai người không nói nửa lời. Và khi thấy Long Uyên đưa cho người nọ một lúc mấy trăm vạn lạng bạc, mặt không hề đổi sắc chút nào, chỉ một phong độ này cũng làm cho nàng bằng lòng lắm rồi.

Vì người đời tranh nhau giành giật tiền bạc không tiếc đổ máu hi sinh tình mạng mà Long Uyên làm việc thiện, một lúc đưa ra mấy trăm vạn lạng bạc không tiếc tay thì chớ, đến cả danh tiếng cũng không thêm nổi. Người hiệp nghĩa như vậy quả không phải là người thường, không chỉ võ nghệ tuyệt luân mà phẩm hạnh cũng hơn người.

Như vậy trên đời này không sao tìm ra được người thứ hai. Trước kia nàng thấy chàng xấu xí trong lòng có chút khinh thị, gớm ghiếc, nhưng giờ nghĩ lại nhận thấy mình quả thực nhỏ nhen quá, trong lòng càng hổ thẹn thêm, qua việc này nàng đã được một bài học là nhân phẩm cao thượng này của chàng thực là còn đáng yêu hơn những người có bộ mặt xinh đẹp gấp mấy trăm lần.

Vì vậy nhất thời nàng cứ nhìn thẳng vào bộ mặt của Long Uyên không chớp và nàng cảm thấy hình bóng chàng ta cứ lớn dần lên chứa đầy trái tim và cả căn phòng ấy nữa, nàng muốn nói một điều gì đó mà cứ ấp úng mãi không sao nói được nửa lời...

Long Uyên thấy nàng như ngất như ngây nhìn mình, giật mình kinh hãi, khi chàng nhìn kỹ mới hay hai mắt nàng tia ra những luồng ánh sáng rất nhu hòa, chàng thắc mắc vô cùng:

-Lan muội...

-Long đại ca... - Phong Lan giật mình, ấp úng. Nàng nói được như vậy liền ngã ngay vào lòng Long Uyên.

Long Uyên thấy vậy định né sang bên, nhưng vì thấy cái nhảy của Phong Lan vừa nhanh vừa mạnh, nếu mình không đỡ thì thế nào nàng cũng té ngã.

Bất đắc dĩ Long Uyên phải đưa tay đỡ nàng vào lòng, mặt nàng gục vào ngực chàng, Long Uyên thở dài không biết là nên vui hay nên buồn.

Long Uyên thực khó xử hết sức, đầu óc bối rối không tả, vì chàng nghĩ Phong Lan là người yêu của Hồ Hùng rồi.

Tuy chàng đã quan sát thấy Phong Lan chưa tỏ vẻ gì là yêu Hồ Hùng hết, nhưng chàng không phủ nhận điều mà nếu không có chàng ở đó, chắc chắn Hồ Hùng đã có được trái tim của nàng rồi. Vì thế bất cứ đứng ở lập trường bạn hay địa vị của một người quân tử không khi nào chàng lại cướp người yêu của một người khác được. Huống hồ trong lòng chàng đã có Vân Tuệ, người mà chàng yêu rất nhiều và cũng là ân nhân nữa, nhưng vẻ đẹp của Phong Lan cũng đủ khuynh đảo đàn ông của thiên hạ, gần gũi Phong Lan lâu Long Uyên cũng đã có ấn tượng sâu sắc, trong nửa tháng nay chàng thấy nàng ta xa Hồ Hùng dần trái lại càng gần mình thêm. Thoạt tiên chàng cho nàng ta ưa mình là vì tính mình thích đùa, và cũng vì bộ mặt xấu xí của mình nên nàng mới gần gũi mình, rồi vì Phong Lan thấy nội tâm của mình không như bộ mặt nên mới có lòng như vậy.

Nhưng chàng vẫn cho Phong Lan thương hại mình hơn là yêu, sợ dĩ từ tình thương đó biến chuyển thành là do hành vi của mình đã làm cho nàng rung động. Yêu mà do thương hại mà nên đó không phải là tình yêu thực sự, không thể kéo dài. Tuy biết vậy nhưng khi nàng nhảy vào lòng mình chàng lại...

Mùi thơm kỳ lạ của một cô gái mới lớn xông lên khiến chàng không thể tự chủ được, không riêng gì mùi thơm mà lúc này chàng không nỡ cự tuyệt sợ làm nàng đau lòng, hơn một lần chàng định ôm lấy nàng nhưng nghĩ đến Hồ Hùng chàng lại thôi.

Sau cùng lý trí thắng tình cảm, chàng lắc đầu một cái, từ từ đẩy nhẹ Phong Lan ra và nói:

-Lan muội làm sao thế?

Lúc này trong mắt Phong Lan khuôn mặt của Long Uyên đẹp lạ lùng, nàng nghe trống ngực Long Uyên đập mạnh, cảm thấy hơi nóng của người chàng đang chuyển qua người mình ấm áp khôn tả.

Hình như Phong Lan ngửi thấy một mùi hơi lạ của người đàn ông, khiến suy nghĩ hỗn loạn, tay chân không hiểu sao yếu ớt như không có hơi sức, cần phải có người đỡ vậy. Nhưng nàng bức mình nhất là Long Uyên không hiểu cảm giác khoan khoái của nàng, lại đẩy nàng ra, trong lòng nàng dâng lên một niềm uất ức, liền nức nở khóc rồi ôm mặt chạy, bỏ mặc Long Uyên ở lại một mình trong tiếng thở dài.

Phong Lan chạy về phòng vội vàng đóng kín cửa phòng lại, nàng nằm lăn trên giường khóc, đau lòng chẳng khác gì một người thất tình vậy. Nàng giận đến nỗi muốn phá tan thế giới này. Đây là lần đầu tiên nàng bị vấp ngã, nhưng tính bướng bỉnh đã thúc giục nàng, bằng mọi cách khắc phục sự thất bại kia. Nhờ quyết định đó nàng dần bình tĩnh trở lại, nàng nằm trên giường lẳng lặng phân tích chuyện vừa qua. Nàng vốn là người thông minh, trước kia trong cuộc sống muốn gì cũng được nên ít khi nàng phải dùng đến trí óc.

Nhớ lại hồi nhỏ mình sống trên Võ Di sơn, nơi mây trắng nhẹ trôi trong gió, một tuyệt cảnh nhân gian. Nhớ đến ngôi nhà trong một khu rừng trên đỉnh núi rộng, cả gia đình ngoài mẹ với bà ra chỉ có bà cụ thối cơm. Nàng không nhớ được hình dáng của người cha như thế nào, nhưng nghe bà kể lại nàng biết cha nàng tên là Thu Phong, khi nàng mới ra đời được một năm thì người cha chết vì bệnh. Vì vậy Phong Lan đã trở nên

một viên ngọc quý của nhà họ Phong; mẹ nàng là Chu Văn Trân cố gắng nuôi nấng nàng cho tới lớn, bà nàng là Võ Di bà bà. Bà cụ là một cao thủ võ lâm lại tìm đủ loại thuốc bổ tẩm bổ cho cháu.

Khi nàng mới biết đi, Võ Di bà bà đã bắt đầu dạy võ.

Phong Lan được bà và mẹ cưng chiều, trở nên bướng bỉnh và hiếu thắng giống hệt tính của bà. Năm xưa Võ Di bà bà chỉ thua Thiên Hạ Đệ Nhất nhân một kiếm. Nhưng cho là sự nhục nhã nên mấy chục năm nay khổ luyện tuyệt kỹ để trả mối hận xưa. Nhưng hành tung của Cô Độc Khách bí ẩn, bất định, hơn nữa Phong Lan là huyết mạch của nhà họ Phong nên bà phải ở nhà chăm sóc cho cháu. Tuy Võ Di bà bà chưa xuống núi nhưng ngày nào cũng mài dũa kiếm mong có dịp phục mối hận xưa.

Phong Lan được bà bà ưu ái nên từ nhỏ đã học hết tinh hoa võ học của bà. Địa vị của nàng ở trong nhà có thể nói là cao nhất, bất cứ việc gì, hễ nàng muốn là phải được. Lại thêm nàng thông minh lại xinh đẹp, nên bà bà càng cưng chiều cháu.

Vì muốn cháu mình khỏi buồn tẻ, Võ Di bà bà phải xuống núi kiếm thêm hai môn đồ khác tập luyện với Phong Lan cho có bạn.

Hai môn đồ đó là Cốc Thúy Trúc sư tử của Phong Lan và Quách Dũng sư ca của nàng. Hai người lấy nghĩa là môn đồ của Thu Phong, nhưng sự thực do Võ Di bà bà truyền thụ võ công cả.

Quách Dũng với Thúy Trúc đồng niên và cùng lớn hơn Phong Lan ba tuổi, nàng chỉ ưa người sư tử thôi chứ không ưa người sư huynh, vì Quách Dũng là người rất thẳng thắn nhưng phải cái không được thông minh cho lắm. Trái lại Thúy Trúc với Quách Dũng yêu nhau rất thắm thiết, sau Phong Lan nghe mẹ nói chuyện với bà mới hiểu rõ được chuyện đó.

Thế rồi hết năm này qua năm khác, rồi sư tử với sư huynh cũng xin phép xuống núi hành hiệp, hai người đi được một năm thì Phong Lan cũng chịu nhận không được, xin phép bà và mẹ cho xuống núi hành hiệp. Nàng chắc thể nào bà cũng phản đối, không ngờ vừa lên tiếng hỏi bà đã đồng ý ngay, và dặn dò cặn kẽ từng li từng tí một.

Vì vậy nàng phấn khởi từ biệt bà và mẹ bước chân vào giang hồ. Nàng như một con chim nhỏ rời khỏi lồng, bay nhảy khắp mọi nơi. Chỉ thoáng cái đã qua nửa năm.

Trong nửa năm đó nàng đi rất nhiều nơi, đánh rất nhiều trận, nhưng chưa hề gặp một địch thủ nào cả, và cũng không trải qua một trận kinh hiểm nào. Vì thế mà nàng nghi ngờ lời dặn bảo của bà: “Giang hồ hiểm trá, nhân ngoại hữu nhân.”, cũng vì thế mà nàng càng tự tin vào mình hơn.

Mấy tháng trước ở vùng Nam Dương nàng gặp Hồ Hùng, lúc ấy nàng đang bị một bọn sắc lang bao vây.

Hồ Hùng ở vùng Nam Dương khá có oai danh, giới lực lâm trông thấy đôi phi hổ chảo và cách ăn vận của chàng biết đó là đệ tử cưng của chương môn Hoa Sơn phái ở Tân Trung, thế lực rất hùng hậu nên không dám trêu vào, do vậy bọn kia vừa thấy chàng liền bỏ ý định mà đào tẩu.

Thấy Hồ Hùng anh tuấn lại có oai trấn như vậy, mà từ lúc nàng vào giang hồ đến nay chưa có ai bằng chàng ta, nên vừa gặp liền có cảm tình ngay.

Hồ Hùng thấy nàng đẹp tựa như hoa, võ nghệ cao siêu nên cũng đem lòng yêu thích. Hai người chào hỏi xong biết đều có ý ngao du giang hồ, lại ý hợp tâm đầu liền kết bạn với nhau.

Mấy tháng nay Hồ Hùng đưa nàng đi khắp tỉnh Hà Nam và nửa tỉnh Sơn Đông. Trong khi đi đường Hồ Hùng vẫn luôn tỏ tình cảm với nàng, nếu không gặp Long Uyên thì Phong Lan đã yêu chàng ta rồi. Nhưng giờ tình thế thay đổi hẳn, không hiểu tại sao nàng lại chịu bỏ chàng đẹp trai anh tuấn mà phát sinh tình cảm với một kẻ xấu xí như vậy?

Trong khi nàng gục đầu trong lòng Long Uyên, nàng cân nhắc hai người rất kỹ, tuy Long Uyên không có được vẻ đẹp của Hồ Hùng, và Long Uyên cũng chưa từng tỏ tình yêu với nàng bao giờ, nhưng lúc nào nàng cũng cảm thấy lòng hướng về Long Uyên không phải lúc này mới có. Trước kia nàng gần gũi Long Uyên chủ yếu là do lòng thương hại, bây giờ thấy tấm lòng hiệp nghĩa cao cả của chàng nàng thực sự đem lòng yêu, mà ngã vào lòng chàng như vậy.

Đồng thời nàng lại thấy Hồ Hùng quá kiêu ngạo, tự phụ, lúc nào cũng ích kỷ, dù điển trai thực nhưng so sánh sao được với Long Uyên. Cho nên hình bóng Hồ Hùng đã mất hẳn trong đầu óc nàng rồi.

Phong Lan nằm suy nghĩ hồi lâu rồi ngồi dậy thở dài một tiếng. Nàng bắt đầu phân tích vấn đề, những vấn đề đó đều là những vấn đề tương lai của nàng. Nàng cũng biết từ trước đến nay Long Uyên tưởng mình với Hồ Hùng yêu nhau, cho nên vấn đề thứ nhất nàng cần giải quyết là phải tỏ cho Long Uyên biết mình không phải... Nhưng việc này giải thích cũng không phải là dễ, vì Hồ Hùng quen biết nàng bấy lâu chưa có việc gì làm cho nàng thất vọng cả, nên nàng không muốn làm Hồ Hùng đau lòng, vì vậy mà nghĩ mãi không ra được cách nào giải quyết.

Đang lúc ấy nàng bỗng nghe thấy tiếng trống điểm canh hai, tiếp theo đó lại nghe thấy phòng bên có tiếng động rất khẽ.

Hồ Hùng nhân lúc trời tối mở cửa phi thân ra ngoài. Không ngờ Phong Lan ở bên cạnh còn thức nên nghe thấy tiếng động. Nàng cũng liền mở cửa sổ nhảy ra theo.

Nàng vừa ra khỏi thì Long Uyên cũng nhảy ra theo.

14. Nửa Đêm Giết Thuồng Luồng

Long Uyên đang lúc bối rối khó xử, chàng định rời khỏi hai người bằng không mình sẽ mang tiếng. Suy nghĩ mãi chàng quyết định diệt trừ thuồng luồng xong sẽ rời khỏi hai người đi nơi khác.

Đúng lúc đó chàng nghe thấy Hồ Hùng ra đi, chàng biết Hồ Hùng muốn lấy được óc con thuồng luồng nên chàng định theo giúp một tay. Ngờ đâu chưa kịp hành động thì đã thấy Phong Lan theo sau Hồ Hùng, nên chàng vội đuổi theo luôn.

Dưới bóng trăng mờ ảo, ba bóng đen lần lượt tiến thẳng về phía Sào Hồ. Nửa tiếng đồng hồ sau Hồ Hùng đã tới làng mạc cạnh bờ hồ.

Hồ Hùng tưởng trong làng này không còn người ở nữa, ngờ đâu y vừa tới gần, trong làng đã thấy có ánh đèn lóe ra. Y rất thông minh, đoán ra ngay ánh đèn ấy không phải của dân bản xứ, vì ai cũng biết con Tỷ Kim Giao xuất hiện vào lúc ban đêm, dân chúng nào dám thắp sáng đèn như thế. Vì vậy y mới đoán chắc đó là những nhân vật võ lâm ở tạm đó để chờ thuồng luồng xuất hiện.

Nghĩ như vậy y liền rón rén tới gần, quan sát địa thế một hồi rồi mới từ từ tới gần căn nhà có ánh sáng đèn kia.

Phong Lan với Long Uyên ở phía sau thấy vậy cũng bắt chước, từ từ tiến lại gần căn nhà nọ.

Hồ Hùng quyết tâm muốn biết những người trong nhà định làm gì. Hoàn toàn chú tâm vào đó, nên y không ngờ đằng sau có Phong Lan với Long Uyên theo dõi. Tới gần y thấy có một cây cổ thụ rất cao, liền leo lên trên ấy. Y thấy rõ môn một bên dưới là nhà của một ngư phủ, nhà đó chỉ có hai phòng ngoài, một phòng trong và một cái bếp lợp rơm.

Lúc ấy ở phòng ngoài đèn lửa sáng rực, mười mấy đại hán võ trang mặt mũi hung tợn đang ngồi quây quần ở hai cái bàn “ăn nhậu” chuyện trò vui vẻ.

Chỉ trông bề ngoài Hồ Hùng cũng biết họ là những nhân vật hắc đạo, nhưng bọn người này nói những chuyện gì thì y chắc thể nào cũng liên quan đến chuyện con thuồng luồng. Vì vậy y phải cố nghe lỏm được...

Phí đằng kia Phong Lan núp ở trên mái nhà căn phòng trong, vì khuất mái nhà nên Hồ Hùng không trông thấy rõ.

Riêng có Long Uyên lén tới cạnh bờ tường rồi đứng ngó vào bên trong, bờ tường chỉ cao bằng vai chàng thôi, nên chàng nhìn rất rõ trong nhà. Đặc biệt chàng lại có dạ nhãn.

Hồ Hùng ở trên cây chỉ trông thấy người ngồi ở giữa thôi y thấy người đó đứng dậy húng háng một tiếng và nói:

-Ngày hôm nay đệ mới tới đây, được huynh đệ khoản đãi như vậy rất lấy làm cảm động, nhưng đệ có mấy điều hầy còn thắc mắc, mong được huynh đệ giải thích cho để đệ biết rõ tình hình như vậy mới nghĩ ra được kế hoàn thành mục đích.

Phía đằng kia Long Uyên đứng đối diện với người đó, thấy người đó trạc tứ tuần mặc võ trang, lưng đeo một đôi bút lộ ra ngoài sáng chói, người gầy gò nhưng trông rất khôn ngoan, chỉ thoáng trông cũng đủ biết y là người đa mưu túc trí.

Người đó nói xong, người ngồi bên dưới đã cười ha hả đỡ lời:

-Cung huynh xưa nay vẫn là người nổi tiếng về đa mưu, được thiên hạ tặng cho danh hiệu Văn Xương Gia Cát, công việc ở đây thế nào cũng phải nhờ huynh nghĩ kế trước mới được. Nhưng lần này hắc bạch lưỡng đạo tụ tập, nghe nói mấy tên quái vật khét tiếng cũng tới. Chúng đã ẩn mặt lâu năm lần này xuất hiện ở nơi đây chắc cũng muốn nhúng tay vào. Như vậy chúng ta rất nhứt óc, nếu đối phó không khéo, không những không được phần mà còn mất mạng.

Hồ Hùng nghe tên ấy nói vậy kinh hãi thầ, y không ngờ lại có nhiều sự rắc rối như thế, tuy y không biết người đang nói là ai nhưng còn Văn Xương Gia Cát thì y đã nghe danh từ lâu.

Văn Xương Gia Cát họ Cung tên Nhân Kiệt, lừng danh trong giới hắc đạo hơn hai mươi năm, đôi Văn Xương Bút của y chuyên để đả các yếu huyệt của kẻ địch rất cao siêu và lợi hại, người này lại túc trí đa mưu, giao hoạt vô song, ác độc thì không còn gì nói, vì vậy không ai muốn đụng chạm tới y cả. Từ khi y gia nhập giang hồ đến giờ ở Giang Nam đi lại đều đơn thân độc mã, hành tung phiêu hốt, tới đâu cũng đến sơn trại nghỉ ngơi và lập kế hộ chủ nhân, vì thế mà các bằng hữu hắc đạo đều kính phục y.

Hồ Hùng ra nhập giang hồ cũng khá lâu nên những nhân vật có danh tiếng trên giang hồ y đều biết, vì vậy vừa nghe tới tên Văn Xương Gia Cát y liền kinh hãi là vậy.

Cung Nhân Kiệt nghe người nọ nói xong liền ngồi xuống và nói tiếp:

-Vương huynh việc gì phải sợ người như thế, chẳng nhẽ anh em chúng ta hợp sức lại mà không địch nổi người ta...

Y chưa nói dứt, người ngồi ở giữa đã la lớn:

-Phải, con bà nó... Mãng Phi Mao này không tin có ai lại mạnh hơn được chúng ta. Ai mà dám can thiệp vào việc làm của chúng ta, Mãng Phi Mao này sẽ cho tên đó hai thương.

Tuy lời nói của tên ấy rất thô tục, nhưng đều là hắc đạo cả lại vô cùng phần trần, ai nấy liền vỗ tay tán thành.

Phong Lan nghe thấy mấy người đó ăn nói thô tục như vậy hổ thẹn đến đỏ bừng mặt, còn Long Uyên chỉ tùm tùm cười, chàng biết người đó tuy thô lỗ nhưng là người thẳng thắn và hào phóng. Hồ Hùng biết Mãng Phi Mao trong giới hắc đạo ở vùng Giang Nam họ Trương tên Nguyên tính rất thô lỗ nhưng sức khỏe kinh người, cây trường mâu của y nặng hơn trăm cân. Y lập trại ở trong Hồ Bá Dương với Bát Trảo Ô Tặc Huân Trí Hải và Tam Thoa Thủ Đào Ngân, cũng được gọi là Bá Dương Tam Bá.

Người được gọi là Vương huynh lại lên tiếng nói tiếp:

-Chuyện này khởi sự từ cách đây bốn tháng, dưới núi Cô Sơn chỗ sơn trại của đệ xuất hiện một con thuồng luồng lớn. Lật úp rất nhiều thuyền của anh em thủy trại làm một số anh em hi sinh vì nó, đệ bắt tài không làm gì nổi đành cho thu dọn những gì còn lại rồi rút vào trong núi chờ con thuồng luồng tới thì lặn đá đè nó. Cầm cự được nửa tháng con ác giao ấy thấy không làm gì nổi nó liền bỏ đi nơi khác. Thế là tất cả thuyền bè đều biệt tích không ai dám ra hồ nữa.

Hồ Hùng nghe thấy, biết người đó là Vương Chiêm Nguyên biệt hiệu là Lang Lý Giao.

Chiêm Nguyên uống một hớp rượu nói tiếp:

-Đệ thấy con thuồng luồng hung dữ như vậy, nó ở trong hồ quấy nhiễu như thế khác gì làm khó dễ đệ không? Nếu không nghĩ cách diệt trừ thì bấy nhiêu anh em trên núi sẽ chết đói hết. Đệ một mình dùng thuyền thoát ra ngoài hồ là mong tìm được anh em có võ nghệ cao cường để diệt trừ con thuồng luồng kia.

Nói tới đó y ho một tiếng rồi nói tiếp:

-Đệ gặp anh em họ Vi ở núi Đại Biệt tại vùng Hoài Ninh liền nói cho họ hay. Vi lão đại nhận lời giúp ngay, còn Vi Vinh Thanh tự nhận mình tài hèn sức mọn, bảo đệ phải đi mời thêm nhiều anh em nữa tới đây mới được. Ai ngờ Vi Vinh Thanh biết óc con thường luồng là báu vật nên muốn độc chiếm, y nói thể chỉ muốn đuổi khéo đệ. Hai tên đúng là không tự lượng sức, rốt cục không nuốt được thường luồng mà bị thường luồng nuốt.

Mãng Phi Mao Trương Nguyên nghe Chiêm Nguyên nói tới đó không sao nhịn được liền chửi ngay:

-Con mẹ nó, thực là quả báo nhân tiền.

Người khác muốn biết rõ câu chuyện về sau ra sao, cho nên đều giục Chiêm Nguyên nói tiếp. Chiêm Nguyên lại nói:

-Không hiểu sao tin tức đó lại đồn khắp mọi nơi, vì vậy có rất nhiều người của Hắc Bạch đạo lần lượt tụ tập quanh bờ hồ. Đệ biết tin ấy vội tới Bá Dương mời Tam Bá về ngay đây, quả nhiên tình thế ở nơi đây đã thay đổi hẳn, không những lực lâm tề tập mà còn nhiều lão già chưa chết tự nhận là danh môn đại phái cũng xuất hiện ở đây nữa. Như vậy vẫn chưa hết bực mình, việc đáng tức là Hoàng Sơn Thiết Trượng Tú, y dám tự cho mình là chủ, gởi thơ cảnh cáo đệ với Bá Dương Tam Bá không được giết con thường luồng ấy.

Phong Lan với Hồ Hùng nghe oai danh của Hoàng Sơn Thiết Trượng Tú đã lâu, biết ông già này công lực rất cao siêu, tính tình rất quái dị nửa chính nửa tà.

Hình như mọi người trong nhà thấy đều sợ Thiết Trượng Tú nên khi nghe thấy Chiêm Nguyên nói Thiết Trượng Tú ngang tàng như vậy mà không ai lên tiếng.

Chiêm Nguyên đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi nói tiếp:

-Tục ngữ có câu: “Võ quýt dày có móng tay nhọn” thật không sai chút nào. Thiết Trượng Tú tuy lợi hại, nhưng y cũng có vẻ e dè, y đã mấy lần đêm khuya tới hồ và bị người ta phá quấy không sao đạt được mục đích. Thiết Trượng Tú tức vô cùng liền viết cáo thị khắp giang hồ. Cáo thị của y có nói rõ con thường luồng có báu vật, và nó vô chủ, người nào mạnh nhất võ lâm sẽ được hưởng, nên y thiết lập một lời đài ở núi Bạch Thạch, ai muốn có được con thường luồng đó thì tới lời đài ấy tỉ võ, người nào mạnh nhất sẽ được chọn quyền giết thường luồng và lấy óc. Từ nay tới đó nếu ai tự tiến tiền vào hồ sẽ giết không tha.

Long Uyên nghe vậy tính đốt ngón tay mới biết rằm tháng bảy là ngày mốt.

Đồng thời chàng bất mãn về quyết định của Thiết Trượng Tú, vì Tỷ Kim Giao tuy là báu vật với võ lâm, nhưng lại là đại họa với bá tánh. Nếu để nó sống lâu thêm ngày nào thì hại thêm ngày ấy, người hiệp nghĩa phải có tôn chỉ tế thế cứu người, sao y không sớm nghĩ cách diệt trừ con thường luồng ấy đi mà để đến ngày nay làm gì?

Còn Hồ Hùng thì chỉ chú ý đến việc làm thế nào diệt được con thường luồng để lấy óc thôi, chứ y không nghĩ xa như Long Uyên. Riêng Phong Lan lại nghĩ khác, nàng đoán chắc ngày hôm tỉ võ thế nào cũng náo nhiệt lắm, nàng chỉ nghĩ đến việc tham gia hội võ đó, vì nàng là người thích vui hiếu động, khi nào chịu bỏ lỡ một thịnh hội như vậy.

Những người ở trong nhà không ngờ bên ngoài có người nghe lỏm. Nói xong chuyện đó chúng bắt đầu bàn đến đối phó ở núi Bạch Thạch. Hồ Hùng thấy mục đích đã đạt, liền lên xuống phi thân về phía Sào Hồ.

Long Uyên cũng muốn rời khỏi đó, nhưng thấy Phong Lan còn ở trên mái nhà chưa có động tĩnh gì cả. Chàng liền nhặt một miếng đất khê búng lên đó. Phong Lan nghe tiếng động ngừng đầu nhìn chung quanh, nàng thấy Long Uyên đang đứng ở bờ tường vẩy tay gọi mình.

Nàng khoái trí vô cùng cứ giữ tư thế nằm, đạp mạnh hai chân, người phi thẳng ra ngoài bờ tường.

Long Uyên thấy nàng biểu diễn môn khinh công đó trông rất đẹp mắt khen ngợi thâm, bỗng thấy Phong Lan cầu mây lại, người mềm nhũn tựa như chân khú không ngừng tự được sắp rơi đến nơi, chàng giật mình, liền phi thân ôm lấy nàng, đúng lúc đó trong nhà vọng ra tiếng quát:

-Ai ở ngoài đó?

Tiếp theo có mấy tiếng kêu soẹt soẹt, hình như có người nhảy ra ngoài phòng. Long Uyên không kịp nghĩ vội dụng khinh công tốt bậc biến mất vào bóng tối. Long Uyên ảm Phong Lan phi thân vào trong rừng mất dạng.

Sự thực bọn hắc đạo ở trong nhà đang ngồi bàn tán bỗng Chiêm Nguyên thấy một bóng đen lướt qua cửa sổ, tốc độ nhanh vô cùng, y tưởng là chim ăn đêm. Nhưng trong lòng có chút nghi ngờ nên mới lên tiếng quát hỏi, và nhảy ra ngoài như thế.

Tuy những người khác không thấy gì cả, nhưng nghe thấy Chiêm Nguyên nói vậy cũng lần lượt đuổi theo ra. Ngờ đâu ra tới nơi không thấy người nào hết, chúng cũng biết trong rừng địch nhân có thể ẩn nấp, nhưng từ căn nhà đến rừng cách hơn ba mươi trượng, dù khinh công giỏi đến đâu cũng không thể nhanh đến thế được...

Chiêm Nguyên thắc mắc vô cùng, đồng thời cũng hồ thẹn. Cung Nhân Kiệt vội vào trong vườn khám xét một lượt rồi lên tiếng nói.

-Hà... mời các vị quay trở lại thôi, người đó võ công cao siêu lắm, có lẽ lúc này đã đi xa rồi, chúng ta nên bàn việc chính trước thì hơn.

Chiêm Nguyên biết Văn Xương Gia Cát nói như thế là để gỡ sĩ diện cho mình, nhưng người khác không biết chỉ nghĩ kẻ đó lợi hại nên trong lòng có chút hoảng sợ.

Hãy nói Long Uyên ảm Phong Lan phi thân vào rừng, nhìn xuống thấy nàng nhắm nghiền hai mắt, nhưng rất an nhàn chứ không có vẻ gì là khổ sở hết. Trái lại trông giống như ngủ say vậy.

Long Uyên thấy vậy tính nghịch thúc đẩy chàng thò tay vào cù lét nàng, quả nhiên nàng cười khúc khích mở mắt ra và vội nhảy xuống đất.

Như vậy Long Uyên càng chứng thực vừa rồi nàng cố ý đùa giỡn mình, thấy nàng sợ nhột khi nào chàng chịu buông tha, tay giữ chặt người nàng và dùng ngón tay cù lét nàng tiếp. Nàng chịu không nổi cười khúc khích, rồi gơ hai tay lên dấm thùm thụp vào ngực chàng.

Lúc ấy chàng vẫn không ngưng chân tiếp tục ôm nàng chạy qua khu rừng, chàng thấy nàng tươi cười một cách khêu gợi, nhất là ngực phập phồng và hơi thở thơm tho đưa lên mũi làm chàng không sao dằn nổi.

Lúc ấy, Phong Lan vì cười nhiều đã thấy mặt nhòe nhòe liền năn nỉ:

-Long... đại ca... tha...không... muội ... mu... không dám nghịch... như thế nữa.

Long Uyên thấy nàng năn nỉ như vậy ngừng tay, tiếp tục ảm nàng chạy thẳng, giả bộ làm như tức giận dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đáp:

-Thôi được, nể mặt cô mới “phạm tội” lần đầu và biết hối cải ngay, bổn công tử tạm tha thứ cho một phen. Lần sau còn tái phạm nhất định bắt cô nường phải cười đứt ruột mới thôi.

Từ khi quen biết Long Uyên đến giờ, Phong Lan thấy chàng rất đứng đắn, ngày thường tha hồ nàng đùa giỡn thế nào cũng mặc. Tối hôm nay nàng theo dõi Hồ Hùng đi ra nhưng không biết Long Uyên theo mình, cho nên khi chàng báo hiệu, trong lòng vừa kinh ngạc vừa khoan khoái. Nàng kinh ngạc vì mình nằm ở trên ấy bấy nhiêu lâu mà không phát giác chàng đứng ngoài, nàng khoái là thấy Long Uyên đi theo mình, nếu chàng ta không có tình ý thì khi nào theo dõi mình làm chi?

Nàng nhận thấy ít nhất Long Uyên đã quan tâm đến sự an nguy của mình, bằng không sao chàng lại gọi mình như vậy. Nàng nghĩ như vậy nên khi đang lơ lửng trên không liền ngưng khí, thân thể trở nên mềm mại nhìn xem Long Uyên có đỡ nàng không.

Nằm trong lòng chàng nàng thấy dễ chịu vô cùng, hai mắt ti hí giả bộ chết giấc để mặc chàng ảm mình chạy vào rừng. Ngờ đâu Long Uyên đối với nàng không chỉ thế mà còn đùa bỡn, nàng không những không sợ mà lòng càng thích thú, rồi nàng giả bộ cau mày làm bộ đáng thương nũng nịu đáp:

-Vâng, thưa Long đại ca, lần sau tiểu muội không dám làm thế nữa.

Long Uyên thấy vậy khoái chí vô cùng cười ha hả, Phong Lan nói xong cũng thích thú cười theo.

Trong đêm khuya tiếng cười của hai người vang vọng đi rất xa, tuy chỗ hai người đang đứng cách rất xa căn nhà hồi nãy đến hai ba dặm đường nhưng người trong nhà vẫn nghe thấy tiếng của hai người.

Mãng Phi Mao lên tiếng trước, y rống lên một tiếng rồi đứng dậy mắng chửi:

-..., kẻ nào mà ngông cuồng đến thế? Nửa đêm canh ba kêu la gì thế, lão gia đánh cho chúng bay một trận... xem chúng chúng có còn...

Văn Xương Gia Cát là người giàu kinh nghiệm, nghe tiếng cười ấy biết đối phương là người có công lực rất cao siêu, bằng không tiếng không bao giờ đi xa được như thế. Dù Mãng Phi Mao có sức mạnh thực nhưng không làm sao bằng được đối phương. Và sự thực nếu có đuổi theo kịp cũng chưa chắc địch nổi, nên y liền lên tiếng bảo ngay.

Long Uyên và Phong Lan hai người cười đùa không nghĩ đến chung quanh và cũng không để ý phương hướng. Tới khi cười mệt rồi Phong Lan mới phát giác:

-Long đại ca, định đi đâu thế?

Long Uyên nghe nói vội ngừng bước, đưa mắt nhìn mới biết mình đã lạc đường, chàng định trở về khách sạn ngủ đầu lại đi ngược đường như vậy, định quay lại thì nghe Phong Lan nói:

-Long đại ca! Làng ở đằng trước có ánh đèn, chắc có người tụ họp. Chúng ta thử tới đó xem sao?

Long Uyên nhìn sắc trời, thấy lúc ấy mới độ canh ba. Hãy còn sớm chán, có thể đi thăm dò một vài nơi nữa cũng kịp. Chàng định đi luôn, Phong Lan nói tiếp:

-Long đại ca, để tiểu muội xuống trước...

Lúc ấy Long Uyên mới sực nhớ ra mình vẫn còn ẩm nàng, nên không vội nài nói dứt, buông tay luôn, Phong Lan chưa kịp đề phòng suýt tý nữa thì bị té gãy xương sống, may nàng nhanh chân ngồi xổm ngay được.

Nàng thầm trách sao chàng không báo trước, lại buông tay như vậy, liền lườm chàng một cái, đang định làm nũng nhưng thấy chàng có vẻ thẹn, cúi xuống không nói, nàng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

-Long đại ca làm sao thế?

Nàng có biết đâu vừa rồi Long Uyên nhất thời khoái chí đùa giỡn và ẩm nàng đi xa như vậy. Bây giờ định thần lại, liền hối hận, tự trách thầm: “Mình thực có lỗi với Văn Tuệ”.

Chàng định chuyện ở đây xong xuôi sẽ từ biệt ngày chứ không dám dây dưa với Phong Lan nữa. Ngờ đâu chàng quyết như thế chưa được hai trống canh, đã quên bằng chuyện đó mà đùa giỡn với Phong Lan ngay như vậy. Nên chàng mới dờ người ra như thế.

Giờ nghe Phong Lan hỏi liền nghiêm nét mặt, xin lỗi nàng:

-Lan muội, vừa rồi huynh quá vui đùa nên thất lễ. Tiểu huynh rất hổ thẹn, mong Lan muội lượng thứ cho. Lần sau, tiểu huynh không dám tái phạm nữa.

15. Nửa Đêm Giết Thuồng Luồng (2)

Ý của chàng là muốn tỏ cho nàng biết câu chuyện vừa rồi chỉ nhất thời hồ đồ thôi, sau này quyết không có như thế nữa, mong nàng đừng bao giờ bận lòng.

Phong Lan rất thông minh, sao lại không hiểu, liền hậm hực nghĩ thầm:

“Ta có cái gì kém người nào! Sao người lại khinh ta như thế? Ta hãy còn là con gái trinh bạch, chứ có phải là hạng đi thóa đầu mà người ôm ấp ta như vậy, rồi lại bảo là chỉ nhất thời hồ đồ thôi!”

Tuy vậy, nàng vẫn làm bộ không hiểu, cười khoác tay chàng, âu yếm nói:

-Long đại ca sao lại hủ quá như thế! Cái gì là thất lễ xâm phạm nào? Tiểu muội không biết gì hết! Còn đại ca bảo tiểu muội lượng thứ cho, nhưng lượng thứ cái gì cơ chứ?

Nghe nàng nói như thế chàng càng kêu khổ thầm, vì lời của Phong Lan có hai ý, một là nàng bảo mình hãy còn ngây thơ, không biết tình là gì, cho chuyện âu yếm như thế là một trò đùa.

Ý nghĩa thứ hai càng nguy tai hơn. Phong Lan đã có ý trao thân cho mình. Nếu hay người có lòng lấy nhau rồi thì sự ôm ấp quả thật chỉ là một trò đùa thôi. Như vậy hà tất phải cho việc đó là quan trọng mà phải nói thất lễ với cả thất lễ!

Nhưng theo lời lẽ và hành động của Phong Lan thì rõ ràng nàng đã có ý tạo nên cơ hội thân mật với mình. Bề ngoài, nàng giả bộ hình như hồ đồ không hay biết gì nhưng sự thật trong thâm tâm của nàng đã đặt sẵn cái lưới tình để mình lọt vào tròng của nàng ta.

Long Uyên nghĩ như vậy liền giật mình đánh thót, biết mình nếu không sớm rút lui thế nào cũng sa vào hố của nàng và cũng bị mang tiếng bất nghĩa. Vì vậy chàng vội nói:

-Lan muội! Chúng ta mau đi đến làng đó xem xét, rồi về tửu điểm. Bằng không Hồ huynh về không thấy chúng ta, thế nào cũng lo âu mà đi tìm kiếm thì phiền lắm.

Chàng không đợi Phong Lan trả lời, nói xong liền rút tay ra, đi luôn.

Phong Lan thấy Long Uyên đối xử với mình như vậy bụng bảo dạ:

“Người đừng có lời Hồ Hùng ra làm bia để chống chế. Nếu người còn nói đến tên y lần nữa ta sẽ tuyệt giao với y cho người xem!...”

Nghĩ đoạn, nàng vội nắm lấy tay của chàng, rồi cử thế mà theo chàng chạy về phía trước. Hai người, kẻ trước người sau chạy thẳng về phía làng kia, chỉ trong nháy mắt đã tới nơi rồi.

Long Uyên thấy trong làng này nhà cửa kiến trúc vững chắc hơn hai mươi nóc nhà và chung quanh làng lại có một hàng rào gỗ bao vây. Hai người đang định nhảy vào bên trong, ngờ đâu, khi hai người đứng ở đằng xa cười đùa thì người ở trong làng đã để ý rồi.

Cho nên, hai người vừa tới trước cổng làng, chưa kịp nhảy qua hàng rào gỗ thì bên trong đã có hai bóng người chạy tới. Người đi trước đã lên tiếng quát bảo:

-Huynh đệ nào tới? Đêm khuya giáng lâm chốn này, bản đạo Hằng Sơn Phù Sa Tử, đang ở đây đón chờ!

Long Uyên thấy hàng tung của mình đã bị lộ, liền ngưng bước, không tiến nữa, đứng yên chờ đợi.

Hai người nọ bước tới trước mặt Long Uyên với Phong Lan. Họ ngắm hai người một hồi, sau thấy Phong Lan tay cầm lăng hoa, liền cười ha hả nói:

-Xin hỏi cô nương có phải ở núi Võ Di tới không? Không hiểu cô nương gọi Võ Di bà bà là gì?

Phong Lan nghe thấy người nọ tự xưng tên họ như vậy, nàng nhận thấy cái tên đó quen thuộc lắm, sau lại nhìn kỹ người đó tuổi trạc sáu mươi, mạo áo đạo bào vải xám, lưng đeo trường kiếm, mặt tròn và đầy đặn, bộ râu đen ở dưới cằm vừa dài vừa rậm, đôi mắt sáng quắc, rõ ràng nội công rất thâm hậu, nàng cười khi một tiếng hỏi lại:

-Lão tiên bối có phải là lão đạo thúc thúc không? Cháu là Lan nhi đây, lão đạo thúc thúc không nhận ra cháu hay sao?

Lão đạo sĩ nghe nói, ngừng mặt lên trời cười ha hả, đáp:

-Lan nhi đây à? Nếu không có cái lăng hoa của bà bà, thì lão thúc thúc không dám nhận cháu là Lan nhi nữa. Quả thật người ta bảo con nhỏ này thay đổi luôn luôn có khác, mới xa cách không lâu mà cháu đã lớn như vậy rồi!

Lan nhi vội tiến lên, giơ tay ra lôi bộ râu đen của lão đạo sĩ, mồm thì kêu:

-Lão thúc thúc lúc nào cũng không đứng đắn, phen này Lan nhi phải nhổ hết râu giả này của thúc thúc mới được.

Long Uyên thấy vậy, cau mày cười thầm, bụng bảo dạ:

“Một già một trẻ ngày thực là kỳ phùng địch thủ, tình nghịch vô cùng, vừa gặp đã bông đùa như vậy rồi...”

Chàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy lão đạo sĩ ho hai tiếng chỉ xoay người một cái đã tới phía sau Phong Lan và giờ tay ra túm lấy tóc của nàng miệng la lớn:

-Con nhãi này giỏi thực, dám lôi râu của lão thúc thúc phải không? Lão thúc thúc cũng lôi tóc của mi, xem ai... ủa! đuôi tóc của cháu đâu?

Thì ra lão đạo sĩ chộp hụt, mới biết Phong Lan không có đuôi tóc thông lông như vậy, Phong Lan cũng vội quay người lại, lại giờ tay ra chộp tiếp râu của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ vội nhảy lui về phía sau một trượng, giờ hai tay lên xua lia lịa và nói tiếp:

-Hãy khoan đã! Lâu lắm không gặp mặt, không nhưng cháu Lan đã lớn như người lớn rồi, mà võ công cũng không kém gì bà bà. Lão thúc thúc phải chịu là tuổi già sức yếu, nếu để cho cháu quấy nhiễu mãi như thế này thì râu thúc thúc sẽ rụng hết chứ không sai.

Phong Lan nghe nói cười khì một tiếng, đưa mắt nhìn Long Uyên một cái, rồi mới hỏi đạo sĩ rằng:

-Lão đạo thúc thúc sao không ở trên Hằng Sơn hưởng phúc, tại sao lại tới đây làm chi?

Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn Long Uyên thấy chàng ta xấu xí vô cùng nhưng thấy cốt cách của chàng ta lại là một người luyện võ rất tốt, hằng trăm năm nay mới có một người cốt cách như vậy. Nếu vừa rồi lão đạo sĩ không trông thấy khinh công của chàng, thì cứ tưởng chàng là người chưa học qua võ công bao giờ.

Ông kinh ngạc vô cùng, không hiểu tài ba của chàng cao siêu tới mức độ nào, nên y không trả lời Phong Lan ngay, trái lại còn hỏi Phong Lan:

-Vị tú tài đi cùng với cháu đây à? Chắc chàng cũng là một người có tài, biết một vài ba miếng võ, sao cháu không giới thiệu cho lão đạo thúc thúc đi!

Long Uyên thấy lão đạo sĩ có vẻ khinh thường mình liền cười thầm. Phong Lan tính rất tinh nghịch, thấy lão đạo sĩ hỏi như vậy, ôm bụng cười một hồi, rồi mới chỉ vào Long Uyên đáp:

-Huynh ấy không chỉ biết vài ba miếng võ, mà tài ba của anh ấy còn giỏi lắm.

Nói xong, nàng vẫy tay gọi Long Uyên lại và nói tiếp:

-Long đại ca để muội giới thiệu! Đây là lão đạo thúc thúc của muội và cũng là một hiệp khách lừng danh trên giang hồ, là trưởng lão của Hằng sơn phái, mọi người gọi ông ta là Tiểu Diện Hắc Diệp Phù Sa Tử.

Phù Sa Tử nghe nói vội la lớn:

-Thôi thôi! Cháu Lan đừng có tăng bốc lão thúc thúc qua đáng như thế!

Phong Lan cười khì một tiếng:

-Đây là Long đại ca của cháu, họ Long tên là Linh Vân, sau này thúc thúc nên chỉ bảo cho, huynh ấy mới gia nhập giang hồ!

Phù Sa Tử giờ tay lên bêu xấu Phong Lan, rồi vừa cười vừa đỡ lời:

-Con nhãi này không biết xấu hổ! Long đại ca, tại sao là anh của tôi như thế? Chẳng lẽ lại sợ lão đạo thúc thúc cướp mất Long đại ca của cháu hay sao?

Long Uyên thấy một già một trẻ bông đùa với nhau, chẳng kiêng nể một ai cả, chàng hồ thẹn vô cùng, vội tiến lên vái chào, rồi không nói năng gì cả.

Tuy vậy, Long Uyên cũng khoái chí lắm, vì chàng nghĩ, nếu Phong Lan không yêu mình thực sự thì khi nào dám ở trước mặt người lạ nói nói như thế?

Phong Lan nghe thấy Phù Sa Tử chế nhạo mình, mặt đỏ bừng liếc mắt nhìn trộm, thấy Long Uyên ngượng ngịu, liền cười khì một tiếng, vội nói lảng sang chuyện khác:

-Lão đạo thúc thúc, còn vị kia là ai thế?

Phù Sa Tử kêu “ủa ủa” hai tiếng, giờ tay lên vỗ đầu vài cái rồi vẫy tay gọi thanh niên nọ lên giới thiệu:

-Cháu Lan! Tiểu tử này là đồ đệ của lão đạo thúc thúc, tên là Tiêu Nhân, tuy lớn hơn cháu mấy tuổi thực , nhưng võ công hãy còn kém cháu. Tuy vậy, cháu vẫn phải gọi y một tiếng là sư huynh mới được...

Phong Lan đưa mắt liếc nhìn Tiêu Nhân, thấy y cao lớn vạm vỡ, mặt to, mày rậm, mình võ trang trông càng hùng tráng thêm. Nàng liền vái chào Tiêu Nhân một cái rồi khẽ nói:

-Sư huynh...

Rồi nàng lại giới thiệu Tiêu Nhân với Long Uyên.

Tiêu Nhân đứng ở đó, ngấm nhìn hồi lâu, có vẻ khinh thường Long Uyên, và trong lòng thắc mắc không hiểu tại sao sư muội đẹp như tiên vậy, mà lại thích một tên vừa xấu xí vừa yếu ớt như vậy?

Tiêu Nhân chấp tay chào Long Uyên một cái, vẻ mặt khinh khỉnh rồi y lớn tiếng nói với Phù Sa Tử rằng:

-Sư phụ! Sư muội ở xa tới, sao sư phụ không để sư muội vào trong nhà nghỉ ngơi?

Phù Sa Tử vỗ tay đánh bốp vào gáy rồi lớn tiếng:

-Sư phụ hồ đồ, mà mi còn ngu xuẩn như thế, mãi đến bây giờ mới nói! Hà!... cháu Lan, đừng trách lão thúc thúc, mời cháu và Long tiểu hiệp vào trong nhà nghỉ ngơi.

Nói xong, y đưa Phong Lan và Long Uyên vào trong nhà. Thấy thái độ hoạt kê của lão đạo sĩ, Phong Lan và Long Uyên không dám cười chỉ vâng lời đi theo vào trong thôi, Long Uyên lại nhường lão đạo sĩ đi trước, chàng chấp tay chào và nói:

-Mời lão tiên bói!

Phù Sa Tử thấy chàng lễ phép như vậy, cười ha hả, vừa đi vừa nói tiếp:

-Hảo tiểu tử, lễ phép như vậy quả là hiếm có!

Thế rồi, y chẳng cần khách khứa gì cả, liền đi trước Phong Lan và Long Uyên vào trong.

Tiêu Nhân thấy vậy, dùng giọng mũi khê kêu “hừ” một tiếng và chửi thầm Long Uyên quá hủ hóa, rồi y cũng không khách sáo đi theo sư phụ luôn.

Long Uyên đi sau cùng, bốn người lần lượt vào trong làng. Thấy căn nhà mà lão đạo sĩ đang ở đã có một bên tường bị sụp đổ, phòng ngoài của căn nhà ấy đang có đèn lửa sáng choang, bên trong đã có mấy đạo sĩ đang ngồi quây quần bàn tán chuyện gì.

Bốn người lần lượt đi vào trong nhà. Phù Sa Tử vừa cười vừa giới thiệu từng người một .

Long Uyên với Phong Lan liền tiến lên bái kiến, và hai người mới hay người ngồi chính giữa râu tóc bạc phơ mặt hồng hào chính là thủ tịch, còn hai người nữa, một người tên là Phù Phong Tử và một người tên là Phù Thổ Tử, cả hai đều ngoài sáu mươi, Phù Phong Tử hình như cụt tay phải, còn Phù Thổ Tử thì mất tay trái, chắc đã bị người ta cắt mất. Cả hai vẻ mặt đều lạnh lùng, thấy Long Uyên chào họ mà họ chỉ cười nhạt một tiếng rất khách sáo và không nói gì cả.

Long Uyên biết hai người này đã bị bại trận rất đau đớn, nên mới có vẻ lạnh lùng như thế, vì vậy chàng thương tiếc thăm họ hai người.

Phong Lan tính rất kiêu ngạo và hiếu thắng khi nào chịu nổi thái độ của hai người nhe thế liền thay đổi sắc mặt ngay.

Phù Vân Tử là sư huynh của Phù Trần Tử - chương môn Hằng Sơn phái - không những kiếm thuật tinh tuyệt mà duyệt lịch với kiến thức cũng hơn người.

Lúc ấy, ông ta thấy thái độ của Phong Lan như vậy, biết là chuyện gì rồi, liền cười ha hả nói:

-Lan cô nương với Long thiếu hiệp khỏi cần phải thủ lễ như thế! Phù Sa sư đệ với lệnh tiên là bạn thân. Như vậy, chúng ta không phải là người ngoài, cho phép bản đạo y gia mà gọi cô nương bằng cháu nhé?

Phong Lan với Long Uyên ngồi xuống, Tiêu Nhân rót nước đưa lên mời, rồi đứng ở phía sau Phù Sa Tử, trong lòng bực tức vô cùng.

Vì người khác đều được ngồi cả, chỉ có mình y phải đứng rót nước. Như vậy, y không hậm hực sao được?

Phong Lan đang bực tức sẵn, cố ý uống nước không thèm nói năng gì hết, Phù Sa Tử thấy vậy, cười một tiếng, nói:

-Thôi được, cháu đừng tức giận nữa lão đạo thúc sợ cháu rồi! Để lão đạo thúc thúc hỏi ngay.

Phong Lan cười khì một tiếng, đắc chí vô cùng, đưa mắt liếc nhìn Long Uyên một cái, Phù Sa Tử liền lên tiếng nói tiếp:

-Nghe nói, người trong võ lâm, ai ai cũng muốn bắt con Tỉ Kim Giao ở trong Sào Hồ này. Ốc con thường luồng ấy quý báu nhất, có thể thay da đổi thịt, da có thể làm giáp, đao kiếm chém không lọt. Ngoài ra trong người nó lại có nhiều Tỉ châu chứa được bách độc. Vì thế, những kẻ tham lam của Hắc bạch lưỡng đạo lần lượt tới đây, ngay cả mấy tên ma đầu đã quy ẩn lâu năm cũng động lòng tham.

Những tin đó Phong Lan đã nghe thấy bọn giặc nói ở trong làng trước rồi, nàng không cảm thấy mới lạ tỳ nào, nhưng trong lòng nàng còn mấy điểm nghi vấn, liền lên tiếng hỏi:

-Lão đạo thúc thúc, Thiết Trượng Tú là ai thế?

Phù Sa Tử lắc đầu, thở dài một tiếng rồi đáp:

-Nói đến Thiết Trượng Tú thì người ấy đứng giữa chính tà; rất ít làm nên tội ác, quanh năm ẩn cư trên đỉnh Hoàng sơn, khí giới của y là một cây thiết trượng. Mấy tháng trước đây không hiểu sao y cũng hay tin này, lẳng lặng xuống núi định nuốt vật báu của Tỉ Kim Giao. Ngờ đâu mấy lần ra tay đều bị kẻ địch ngấm ngầm cản trở, Thiết Trượng Tú tức giận vô cùng, liền gửi thiệp cho tất cả hào kiệt, nói rõ công dụng và những vật báu ở trong người con thường luồng, và định đến ngày rằm tháng này tỉ võ trên Bạch Thạch sơn, hễ ai thắng thì người ấy được quyền giết con thường luồng mà người khác không được ngăn cản. Còn mặt khác thì y lẳng lặng rủ thêm mấy tên ma đầu cùng ký tên với nhau quyết định sát cánh lên núi Bạch Thạch, giở hùng oai ra để trấn áp thiên hạ võ lâm rồi cùng ra tay lấy vật báu.

Long Uyên nghe nói càng bất mãn Thiết Trượng Tú thêm.

Phù Sa Tử kể xong nguyên nhân câu chuyện lại nói tiếp:

-Người trong hắc đạo, đa số là những kẻ tham lam, tất nhiên không khi nào chúng bỏ dịp may tranh đoạt báu vật. Người trong giới hiệp nghĩa, tuy không ham muốn, nhưng cũng không chịu để bảo vật ấy lọt vào tay kẻ ác.

Phong Lan ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao lại thế?

Phù Sa Tử vừa cười vừa đáp:

-Câu chuyện này giản dị lắm, nếu Tỉ Kim Giao mà lọt vào tay kẻ hung đồ thì có khác gì hổ thêm cánh? Từ giờ trở đi, nếu không có người nào đủ sức trừng trị y như vậy có phải là bao nhiêu sinh linh trong võ lâm bị sẽ ngộ nạn không?

Phong Lan kêu “ủa” một tiếng, Long Uyên cũng giật mình, bụng bảo dạ:

“Lão đạo thúc thúc nói rất phải! Sao ta lại không nghĩ ra những điều đó?”

Thế là không những chàng kính phục Phù Sa Tử kiến thức duyệt lịch cao thâm, đồng thời, chàng cũng ngấm ngầm quyết định không để cho vật báu của Tỉ Kim Giao lọt vào tay bọn hung ác.

Ba người lại tiếp tục chuyện trò, Long Uyên đang định cáo từ ra về thì đột nhiên nghe thấy đằng xa có tiếng người kêu la thảm khốc vọng tới.

Lúc ấy đêm đã khuya, bốn bề yên lặng như tờ, tiếng kêu la đó khiến người ta nghe thấy càng rùng rợn hãi hùng. Nhất là Phong Lan, nghe thấy tiếng rú đó hoảng đến mặt tái mét. Nàng vội nắm lấy tay của Long Uyên và hỏi:

-Long đại ca! Tiếng gì mà rùng rợn thế?

Long Uyên vội đứng dậy trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

-Có lẽ có người bị giết hại, Lan muội ở đây, để ta đi xem sao!

Phù Sa Tử nghe nói cũng ngạc nhiên, y thấy Long Uyên nói như vậy liền cười ha hả một tiếng để chén xuống đứng dậy và nói:

-Lòng hiệp nghĩa của Long thiếu hiệp ai cũng phải kính phục. Lão đạo vui lòng đi cùng thiếu hiệp xem ma đầu nào ở trên bờ hồ ra tay giết người như thế?

Lúc này Phong Lan bị tiếng kêu làm cho hoảng sợ mất cả trầm tĩnh, bây giờ định thần và thấy can đảm một chút, vội đỡ lời luôn:

-Nếu đi thì tất cả cùng đi.

Vừa nói dứt, nàng đã đứng dậy, phi thân ra ngoài phòng trước. Long Uyên với Phù Sa Tử cùng nhau đi theo ra đến cửa chính thì một người đi theo lối cửa, còn một người xuyên qua cửa sổ. Khi tới sân, hai người hơi ngừng lại một chút, rồi giả khinh công đuổi theo Phong Lan. Cả hai cùng đi thẳng về phía có tiếng kêu, quả nhiên nơi đó là bờ hồ.

Ba người thấy một chiếc thuyền nhỏ đậu ở cạnh bờ, trên thuyền có bốn năm người nằm ngổn ngang bất động, có lẽ họ đã chết cả rồi.

Phong Lan tới gần xem xét, thấy năm người ấy đều bị vỡ bụng, gan ruột lòi ra bên ngoài. Nàng kêu “ôì cha” một tiếng rồi giơ tay lên bịt mắt chứ không dám nhìn nữa.

Long Uyên cũng rợn tóc gáy, và vô cùng hận kẻ tàn ác gây ra tai họa này.

Phù Sa Tử là người giàu kinh nghiệm giang hồ, chỉ hơi nhìn qua đã biết ngay năm người đó chính là trại chủ của Hồ Sơn trại ở Sào Hồ. Năm người này tuy bình sinh tác oai tác quái nhiều, nhưng cũng không đến nỗi phải chết một cách thảm khốc như thế.

Vì thế lão đạo sĩ xưa nay vẫn hay nói bông đùa quen rồi, trước tình cảnh này không sao thản nhiên được, liền hậm hực lắm bầm tự bảo:

-Tên ma đầu này tàn ác thật! Lão đạo sĩ phải diệt trừ đi mới xong.

Phong Lan đã hết hoảng sợ và lấy lại được sự bình tĩnh vội xen lời nói:

-Được, lão đạo thúc thúc cho phép Lan nhi được dự trận đấu với, để Lan nhi xem Thiết Trụng Tú lợi hại như thế nào?

Phù Sa Tử liền cười ha hả, giơ ngón tay cái lên khen ngợi nàng:

-Hảo! Cháu của bản đạo can đảm thật, không hổ là môn đồ của Võ Di bà bà.

Long Uyên chẳng nói chẳng rằng, đi đến chỗ bãi cỏ ở gần chiếc thuyền, cúi mình xuống, hai tay vận “Đơn Thiết Thần Công” đào mấy cái. Một lát sau, dưới đất đã bị bới lên thành một cái hố sâu rồi.

Phù Sa Tử với Phong Lan thấy vậy đều kính ngạc, nhất là lão đạo sĩ lần đầu tiên thấy Long Uyên giở công lực ra cũng phải kinh hãi ngẩn người, vì y không những chưa trông thấy người nào có công lực lợi hại đến như thế này, và cũng chưa nghe thấy ai nói tới nổi, nên nhất thời quên cả giúp.

Phong Lan có ý muốn giúp Long Uyên một tay nhưng lại thấy năm người đó chết thảm khốc như vậy lại thôi. Trông thấy Long Uyên bắt đầu mang những cái xác bỏ vào để chôn, vội đi kiếm một tảng đá bẹt và dài đem tới.

Long Uyên bỏ năm cái xác vào trong hố rồi lại vận dụng thần công đẩy đất lấp hố.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đó đã thành một ngôi mộ, chàng giơ một tay đỡ lấy tảng đá, cắm vào trước ngôi mộ, dùng chường quét qua mặt tảng đá, tức thì mặt liền phẳng như một tấm gương, lúc ấy thấy Phù Sa Tử đang ngẩn người nhìn mình liền hổ thẹn nói:

-Hậu bối thật múa rìu qua mắt thợ, mong lão tiền bối đừng trách cứ, xin lão tiền bối chỉ bảo cho.

Phù Sa Tử nghe thấy Long Uyên nói như vậy giật mình hồi tỉnh, trong lòng hổ thẹn vô cùng liền cười ha hả để giấu điếm sự bẽn lẽn ấy, rồi đáp:

-Một khách không phiền hai chủ, thiếu hiệp hà tất phải quá khiêm tốn làm chi!

Long Uyên không biết là y không đủ tài làm như vậy, lại tưởng là thật, vội cung kính vâng lời, lại nói là không biết mấy người này bao giờ.

Phù Sa Tử nghe vậy, bụng bảo dạ:

“Tiền tử này tuy xấu xí nhưng võ công trác tuyệt lại còn khiêm tốn, có người này thì không lo bọn ma đầu kia nữa.”

Rồi y nhất nói tên họ của năm người đó cho Long Uyên hay. Long Uyên liền dùng ngón tay viết họ của những người kia lên trên tảng đá, nét chữ của chàng quả thực là long phi phụng múa, đẹp khôn tả.

Long Uyên viết xong, thấy trời đã sắp sáng, liền cáo từ Phù Sa Tử ra về.

Phù Sa Tử giữ mãi, chàng không nghe, đành phải bảo chàng ngày mốt tái kiến trên Bạch Thạch sơn. Rồi chàng cùng Phong Lan vái chào lão đạo sĩ đi luôn.

Phong Lan với Long Uyên về tới khách điếm, thấy Hồ Hùng đã về và đang ngồi đợi ở cửa sổ.

Y thấy hai người đi sát cạnh nhau trong lòng tức giận vô cùng. Nhưng nghĩ đến sự lợi hại, y cố nén lửa giận, giả bộ làm ra vẻ tươi cười, chào hỏi hai người:

-Long huynh với Lan muội đi đâu thế? Có phát hiện con Tỷ Kim Giao ở đâu không?

Long Uyên nghĩ đến chuyện mình với Phong Lan, trong lòng hổ thẹn thầm.

Chàng cảm thấy như thế thực không nên không phải với vị bằng hữu này. Nên chàng vội tiến lên, kể rõ tình hình của mình với Phong Lan đã mắt thấy tai nghe như thế nào. Trái lại chàng còn hỏi Hồ Hùng có tin tức gì không?

Hồ Hùng đi cả một đêm trời mà tin tức của y còn kém Long Uyên nhiều, sau khi nghe Long Uyên kể lại chuyện Thiết Trượng Tú tàn sát năm người như thế nào, y phần uất vô cùng, bỗng nghĩ ra được một kế liền ra về nói:

-Không ngờ hiện giờ trên giang hồ lại có nhiều ma đầu hung tàn xuất hiện như vậy! Nếu Tỷ Kim Giao lọt vào tay những tên ấy sau này giang hồ không còn một người nào được yên ổn hết! Chúng ta là người hiệp nghĩa cần phải sớm nghĩ cách đối phó mới được.

Xưa nay Long Uyên là người rất chính trực thấy Hồ Hùng nói một cách thành khẩn như vậy thái độ lại hiên ngang liền tưởng thật vội hỏi lại:

-Lời Hồ Hùng rất có lý nhưng không biết huynh có cao kiến gì?

Hồ Hùng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Theo thiên kiến của tiểu đệ, nếu chúng ta mà không nghĩ cách diệt trừ Tỷ Kim Giao đi, thì ngày rằm này trên đỉnh Bạch Thạch sơn mới tránh khỏi một trận đấu kịch liệt, bằng không đến hôm đó, người trong giới hiệp nghĩa chúng ta thế nào cũng bị giết chóc rất thảm khốc.

Phong Lan là người rất nóng nảy, nghĩ đến tấn thảm kịch trên bờ hồ vẫn còn sợ hãi, vội xen lời hỏi:

-Biết làm sao bây giờ?

Hồ Hùng nhìn Long Uyên thấy chàng ta có vẻ lo, y đặc chí thâm biết diệu kế cầu mình sắp thành công, nên y vẫn làm ra vẻ thản nhiên, rồi nói tiếp:

-Theo ngu kiến của tiểu đệ thì hợp sức ba chúng ta lại lên vào trong hồ giết con Tỷ Kim Giao đó đi. Như vậy mục tiêu tỉ võ đã mất, thiên hạ quần hùng không còn gì mà tranh đấu nữa và cũng không có lý do gì xung đột nhau. Làm được như thế không những giữ được nguyên khí cho võ lâm mà còn hòa giải được một trường sát kiếp, đồng thời cũng tạo lên công đức lớn nữa.

Long Uyên và Phong Lan nghe Hồ Hùng nói xong, không hề nghĩ ngợi tán thành ngay.

Hồ Hùng thấy vậy đặc trí thăm, vội nói tiếp:

-Long huynh với Lan muội đã tán thành việc này, thì không nên chậm trễ, đem mai chúng ta phải ra tay liền. Vậy ngày hôm nay chúng ta phải cố làm sao mà tới ngay được bờ của Sào Hồ, vì tiểu đệ đã dò biết được sào huyệt của con Tỉ Kim Giao ở trên núi Lao Sơn. Ngày thường con thường luồng ấy tuy vẫn xuất hiện gần bờ hồ, nhưng nó chỉ lên một chút lại trở về sào huyệt ngay chứ không bao giờ ở đó lâu cả.

Long Uyên với hai người bàn định xong, ai nấy trở về phòng thu xếp hành trang, Hồ Hùng đột nhiên kêu “ôi chà” mấy tiếng nhảy phắt lên nói:

-Long huynh hãy khoan! Tiểu đệ hồ đồ nhất thời quên mất chuyện da con thường luồng ấy đao kiếm không lọt, nếu không có bảo kiếm việc này...

16. Nửa Đêm Giết Thường Luồng (3)

thiếu mất một đoạn)

... có bóng người thấp thoáng, chàng vội gỡ Phi Long cứu thức ra phi thân lên đỉnh núi.

Phi Long cứu thức một môn khinh công hãn thế khi gỡ pho khinh công này ra thân hình như một con rồng đi ở trên mây nhanh khôn tả, nên thoáng cái chàng đã lên trên đỉnh núi rồi.

Ngờ đâu trên đó chỉ có một ngôi miếu đồ nát thối, chàng đang thắc mắc định tìm kiếm xem thì đột nhiên nghe thấy dưới chân núi có tiếng nước kêu ào ào và tiếng hú rất hãi hùng của Hồ Hùng. Chàng lo ấu vô cùng vội nhảy xuống bên dưới.

Chàng đi trên ngọn cây nhìn xuống, đã thấy Hồ Hùng múa song chảo, Phong Lan múa kiếm và lẳng hoa ở dưới chân núi đang đấu với một con thường luồng có ánh sáng vàng lóe mắt.

Con thường luồng khổng lồ ấy mình dài mười mấy trượng, đuôi nhỏ như một cái roi đầu to và nhọn, mồm có ba hàm răng sắc bén như những lưỡi cưa vừa nhỏ vừa nhọn, đôi mắt to bằng hai cái bát có ánh sáng vàng tia ra không khác gì hai cái đèn lồng trông khủng khiếp vô cùng.

Lúc ấy con thường luồng đã bò lên mặt đất dùng cái đuôi dài quét trước đánh sau có tiếng gió kêu vù vù, cây cối nào bị đuôi của nó quạt phải đều gãy gục hết, thanh thể mạnh khôn tả dồn cho Phong Lan và Hồ Hùng cứ phải lui bước lia lịa. Chỉ vì thân con thường luồng rất cứng rắn đao kiếm không làm gì nổi nên trường kiếm của Phong Lan và hỏ chảo của Hồ Hùng đã chém vào người nó mấy nhát mà nó không việc gì cả. Trái lại tay của hai người còn đau nhức khôn tả.

Long Uyên lướt tới đang định rút kiếm xông vào vòng chiến.

Hồ Hùng, Phong Lan thấy đầu mũi không thắng nổi con quái vật điều đồng thanh quát lớn. Rồi Hồ Hùng bỗng nhảy tới gần múa đôi hỏ chảo nhằm con thường luồng tấn công, nhưng khi khí giới của y sắp đánh trúng trán con nọ, y đã vội thu chảo lại, hai ngón tay cái đều bắn vào hai cái chốt ở cái chảo, chỉ nghe thấy hai tiếng lách tách, nơi chính giữa của hai chiếc hỏ chảo liền có mấy chục mũi kim nhỏ như lông bò nhắm vào hai mắt con ác giao phi tới.

Lúc ấy Phong Lan cũng thừa cơ đâm một nhát kiếm vào mồm con Tỉ Kim Giao. Đồng thời nàng còn vút cái lẳng hoa vào mồm của nó nữa.

Hai nơi đó đều yếu hiểm cả, theo thường lệ mà xét đoán thì con ác giao ấy nó hung ác đến đâu cũng không sao chịu nổi. Ngờ đâu Long Uyên đứng cạnh đó vừa kêu một tiếng “hay lắm”. Chàng chưa kịp nói dứt đã giựt mình kinh hãi vì con ác giao kia trông nặng nề, nhưng phản ứng của nó lạ vô cùng, khi phi trâm cách mắt nó gần hai tấc thì nó bỗng nhắm mắt lại, thế là phi trâm đều rút xuống đất, có mũi còn bắt ngược trở lại.

Đồng thời mười mấy bông phi hoa của Phong Lan lần lượt bay vào miệng nó, nó liền ngậm mồm lại nhai côm cốp khiến Phong Lan phải ngăn người ra.

Hổ Hùng đang lơ lửng ở trên không, không ngờ phi thân bắn ngược trở lại, y hoảng vô cùng, muốn xoay người tránh nhưng đã muộn...

Long Uyên thấy vậy cả kinh hú lên một tiếng phi thân lên cao sáu trượng lướt tới cạnh Hổ Hùng, chưa tới nơi hữu chưởng đã công tới, chưởng lực đánh bật mấy mũi kim ra ngoài. Nhờ vậy Hổ Hùng mới thoát chết, nhưng y kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, vội nhảy lui về phía sau ba trượng để đổi hơi lấy sức, rồi y rút lên một tiếng định tấn công tiếp thì thấy Long Uyên đã rút Đơn Huyết bảo kiếm ra rồi.

Long Uyên rút bảo kiếm ra khỏi bao, liền có một luồng ánh sáng làm lóa mắt ba người. Rồi chàng quát bảo Phong Lan:

-Lan muội hãy tạm lui sang một bên.

Nói xong, chàng chờ đuôi con thường luồng quét tới liền lẹ tay chop luôn đuôi của nó và gươm Huyết bảo kiếm lên chém luôn, đuôi ác giao dài hơn hai trượng đã bị chặt đứt.

Nhưng sức của con ác giao quá mạnh, tuy Long Uyên đã vận Đơn Thiết thần công mà vẫn bị đuôi của ác giao ấy hất lên cao hai trượng mới hạ thân xuống dưới đất được.

Con ác giao vừa thấy Đơn Huyết bảo kiếm ra khỏi bao đã sợ rồi, nhưng nó không ngờ Long Uyên lại ra tay quá nhanh như thế, vì vậy đuôi nó mới bị chặt đứt...

Đuôi bị đứt không nguy hiểm đến tánh mạng nhưng dù sao cũng đau nhức đến tận tâm phế, và cũng không khác gì chặt đứt mất khí giới lợi hại của nó.

Con ác giao đau nhức vô cùng tự biết địch không nổi, liền há mồm rú lên một tiếng như sấm động, bốn chân khua động nhanh chóng lui xuống mặt hồ.

Phong Lan, Hổ Hùng đột nhiên thấy con Kim giao rú lên kinh tâm động phách rồi lại rút lui, liền ngăn người, Long Uyên cũng không ngoại lệ, chàng ngăn người giầy lát liền hú lên giữ thế Thiên Long hành không, kiếm chưởng phối hợp đuổi theo ác giao.

Khi sắp đuổi kịp chàng vội đổi ngay thế Phi Long hồi không lượn ở phía trước đón đầu ác vật.

Trong lúc bay lượn chàng đã vận dụng Đơn Thiết Thần Công vào thân kiếm, dụng khí ngự kiếm, xử thế Độc long thám thảo, trong pho Đơn tâm đồ Long thập cửu thức lao luôn thanh kiếm vào người con kim giao.

Nếu thế kiếm ấy mà lao trúng thì thế nào, con thường luồng ấy cũng vỡ sọ chết liền, Hổ Hùng ham muốn bộ óc của nó nên lo âu vô cùng, vội la lớn:

-Chớ chém vào đấy.

Công lực của Long Uyên cao tuyệt, đã đạt tới mức ngự khí tại ý cho nên vừa nghe Hổ Hùng kêu lên như vậy vội xoay kiếm đâm vào chỗ cách đỉnh đầu nó chừng một tấc và chuyển từ thế đâm sang thế chém, chỉ nghe “soẹt”, một vòi máu từ cổ Kim giao phụt lên.

Con Kim giao bị thương liền tiếp nổi hung liên rống lên như sấm. Thân hình đồ sộ xoay vòng góc cổ nhắm bảo kiếm đập luôn.

Long Uyên thấy vậy cả mừng: “Mi thực tận số rồi!”

Mười hai thành công lực Đơn Thiết phổ vào thanh kiếm, thanh bảo kiếm như có linh tính, liền lượn một vòng trên không, nhằm mồm Kim giao chui vào luôn.

Bảo kiếm nhanh như thiểm điện, con Kim giao chưa kịp ngậm mồm cắn chặt thanh kiếm thì nó đã nhảy lên cao hai trượng rơi xuống chỗ cũ đánh rầm một tiếng như trời long đất lở. Thân hình của nó lặn lộn mấy vòng ra tới chỗ ngoài xa mười mấy trượng một hồi rồi nằm ngửa ra không cử động.

Trong khi con ác giao nhảy lên thì Long Uyên lại tưởng nó đón mình, chàng giật mình kinh hãi vội hạ xuống đất về phía sau ba bước tới cạnh Phong Lan.

Phong Lan vừa lo vừa thích trợn tròn đôi mắt nhìn chàng, chuẩn bị chĩa cần chàng ngộ hiểm là nhảy lên tiếp cứu. Sau thấy Long Uyên ngự kiếm công lực không kém thần tiên, nàng vừa kinh vừa mừng, lòng kính phục pha chút hoài nghi, trống ngực đập liên hồi.

Khi Long Uyên lùi tới cạnh, nàng như bị ma ám vút cả lẳng hoa xuống, vòng hai tay ôm chặt lấy cổ chàng, vừa kêu vừa nhảy nhót thời nàng cũng không hiểu mình đang làm gì nữa.

Hổ Hùng lúc này chăm chú nhìn vào con Kim giao nên không lý tới.

Long Uyên bị Phong Lan ôm cổ nhảy nhót như vậy trong lòng dậy lên cảm giác khoan khoái, nhưng sau lại thấy thẹn với Hổ Hùng, nhưng trong tâm không đủ sức cự tuyệt nàng. Đang lúc ấy bỗng nghe thấy trong khu rừng bên cạnh có tiếng cười rất nhỏ vọng tới, Long Uyên nghe thấy, giật mình đánh thót, bụng bảo dạ:

“Không hiểu là ai mà khinh công cao siêu như thế, theo dõi đến đây mà ta không biết một tí gì cả?”

Chàng vừa nghĩ như vậy liền phi thân về phía có tiếng cười, khinh công của chàng nhạy không tưởng vậy mà cũng không bắt gặp được hình bóng người đó. Chàng định tìm kiếm thì con Kim giao đã chết và tiếng Hổ Hùng gọi chàng.

Chàng hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không, liền quay về chỗ cũ thì Hổ Hùng nói:

-Long huynh mau đem bảo kiếm lại đây, chúng ta phải lột da con Kim giao này chứ.

Long Uyên thấy y nóng lòng như vậy nhận lời chạy lại vạch mồm con Kim giao ra và bảo Phong Lan:

-Lan muội mau đem kiếm lại chống họ ngu huynh.

Phong Lan nghe lời dùng kiếm chống hàm con Kim giao lên. Chàng buông tay, thuận thế vận công hút mạnh một cái, một luồng hồng quang thấp thoáng bay ra, máu Kim giao cũng theo thanh kiếm vọt ra như suối, nhưng lạ thay thân kiếm không hề dính một giọt máu nào cả.

Hổ Hùng tủm tỉm cười tiếp:

-Thần công của Long huynh thật là tuyệt thế, trên đời này không ai bằng được huynh cả. Vừa rồi huynh cứu tiểu đệ thoát chết trong lòng đệ cảm kích vô cùng, còn việc lột da con Kim giao này huynh cứ để đệ làm cho.

Long Uyên biết thâm ý của y, nhưng chỉ mỉm cười đưa kiếm và nói:

-Hổ huynh bắt tất khách khí, chúng ta kết giao bằng đạo nghĩa, chuyện nhỏ như vậy huynh nhắc nhở làm gì.

Hổ Hùng nhanh nhẹn nhận thanh bảo kiếm không nói năng gì cả, nhảy tới con Kim giao chặt luôn mấy nhát vào đuôi nó để bỏ ra trước, rồi rạch một nhát kiếm từ giữa bụng lên, máu trong người con quái thú chảy ra tanh hôi khôn tả.

17. Ác Quả Của Kẻ Tham Lam

Lúc ấy mưa đã tạnh, mây đen trên trời tan dần, mặt trăng đã mọc lên cao. Phong Lan sợ mùi hôi thối liền cau mày lại lùi ra xa, nàng mới đi được mấy bước đột nhiên quay đầu lại gọi Long Uyên.

Hổ Hùng đang bỏ đầu con Giao nghe thấy Phong Lan gọi không chờ Long Uyên trả lời đã thúc giục:

-Long huynh, Lan muội gọi huynh đây nơi đây hôi thúi lắm huynh, nên tránh ra ngoài xa thì hơn.

Long Uyên định giúp y, thấy y nói vậy liền lại chỗ Phong Lan. Chàng tới gần Phong Lan liền hỏi:

-Long đại ca, có phải óc con kim giao này rất bổ ích không?

Long Uyên ngẫm nghĩ giây lát có ý muốn để cho Hổ Hùng nghe thấy liền lớn tiếng hỏi:

-Óc con Giao này có công hiệu gì thì ngu huynh cũng không biết rõ theo lời đồn đại của giang hồ thì chắc nó phải có công. Nhưng dù sao tôi cũng không ăn để hiến muộn với Hổ huynh chia đôi ra mà ăn mới nhau.

Hổ Hùng nghe nói cả mừng vội lấy bộ óc ra vừa lớn tiếng đáp:

-Thịnh tình của Long huynh, tiểu đệ với Lan muội rất lấy làm cảm ơn, nhưng Long huynh đã ra tay giết con kim giao này, huynh là người có công đầu thể nào cũng phải thưởng thức một chút chứ.

Long Uyên không biết ý của Hổ Hùng nói như vậy là để mình khỏi ăn, chàng vội đáp:

-Hổ huynh khỏi phải khách khứa như vậy đệ chả cần phải nếm mùi vị ấy nữa.

Lúc này Phong Lan đã hiểu rõ ý của Hổ Hùng rồi, đồng thời nàng cũng tức giận vì y coi mình với y như một vật, lại còn thay mặt mình cảm ơn Long Uyên nữa nên nàng chau mày lên đáp:

-Những thứ tanh hôi này tiểu muội cũng không ăn đâu, để một mình Hổ huynh ăn hết đi.

Hổ Hùng nghe bụng bảo dạ:

“Con nhãi này không biết tốt xấu gì cả, vật báu thiên hạ nghìn năm mới có một, người khác hy sinh tính mạng cũng chưa chắc đã lấy mà mi lại bảo không ăn. Được như vậy một mình ta hưởng hết bộ óc này xem có mạnh bằng mấy tiểu tử hôi thối kia không?”

Nghĩ đoạn y cứ lẳng lẳng lấy óc và lột da con thường luồng.

Phong Lan thấy Hổ Hùng không trả lời trong lòng càng không vui quay mặt nhìn Long Uyên thấy chàng ướn như chuột lột động lòng thương liền âu yếm khẽ nói:

-Long đại ca tử tế thực, đưa bửu bối cho tiểu muội mà mình thì chịu ướn như vậy, đại ca xem đến giờ chưa khô biết làm sao đây.

Long Uyên mỉm cười đáp:

-Không sao hiền muội hãy cho ngu huynh mượn cái túi nhỏ một lát.

Phong Lan vội cởi cái túi nhỏ đeo ở trên ngực mặt tỏ vẻ hoài nghi; Long Uyên cầm cái túi nhỏ phất vào quanh người, những nước trên người chàng đều giổ xuống đất chỉ trong chốc lát quần áo chàng đã khô liền.

Nàng kinh ngạc vô cùng trợn to đôi mắt lên nhìn hỏi:

-Bên trong là những vật gì thế?

-Tỵ Thủy Châu.

Phong Lan kêu ồ một tiếng và hỏi tiếp:

-Nó có thể gạt được nước ở trong quần áo ra ư?

Thấy Long Uyên gật đầu nàng lại vỗ tay vừa cười vừa nói tiếp:

-Nó có thể rẽ nước được ư? Nếu vậy chúng ta thử xuống dưới hồ tìm sào huyết của con kim giao xem có trứng hay là con kim giao con nào không ?

Long Uyên nghĩ cũng phải, nếu dưới hồ có những con thường luồng nhỏ mà nhân lúc này mình diệt trừ nó đi có phải là nhất cử lưỡng tiện không, cho nên chàng gật đầu nhận lời và lớn tiếng nói với Hổ Hùng:

-Hổ huynh để tiểu đệ thử xuống hồ xem sao, một lát nữa sẽ lên ngay.

Hổ Hùng không ngừng đầu mà chỉ trả lời rằng:

-Được!

Y nhất tâm nhất trí mổ lấy bộ óc con thường luồng khi dùng mũi kiếm lật được miếng xương sọ lên một mùi thơm xông vào mũi , y mừng rỡ vô cùng liền ngẩng đầu nhìn chung quanh không thấy một bóng người nào cả, lúc ấy mới nhớ ra Long Uyên và Phong Lan hai người đã xuống dưới đáy hồ.

Y liền bụng bảo dạ rằng:

“Như vậy càng hay khỏi phải tên tiểu tử ấy ngửi thấy mùi thơm này lại xí phần. Nhưng còn Lan muội đã nói trước như vậy thì ta cũng chả cần nghĩ đến nàng làm chi”.

Nghĩ đoạn y liền kiếm tảng đá lớn ngồi xuống rồi lấy cái sọ ra, thấy xương đó dày chừng năm phân, bộ óc của nó hình bầu dục trắng như ngọc nhưng gân bọc ở bên ngoài màu tía, con thường luồng này mới chết nên bộ óc của nó hãy còn nóng hổi.

Y cười ha hả cầm thanh bảo kiếm Đơn Huyết vào trong đất, hai tay ôm lấy bộ óc ăn luôn. Óc con thường luồng vào tới mồm là tan ngay vừa thơm lại vừa ngọt không khác gì đậu hũ, chỉ trong chốc lát là y đã ăn

hết bộ óc rồi cầm kiếm để lột da. Y vừa làm vừa cười cảm thấy trong người mình đã biến hóa dần, óc con thường luồng biến thành một luồng hơi nóng lan tràn khắp tứ chi. Lúc ấy y cảm thấy mình mấy chân tay có một sức mạnh vô cùng và cứ xuất phát ra bên ngoài hoài. Y không sao nhịn nổi liền rú lên một tiếng thực dài, tiếng rú của y vang như sấm động, khiến mặt nước đang phẳng lặng phải nổi sóng, y liền vướn vai một cái, các khớp xương đều kêu răng rắc chỉ trong chốc lát y đã cao thêm một tấc rồi. Y hăng hái vô cùng, đột nhiên đâm ra một quyền, quyền phong của y kêu vù vù, cái sọ con thường luồng nằm cách đó ba bước cũng bị sức gió đẩy bắn ra rớt xuống hồ kêu đánh bồm một tiếng.

Sọ con thường luồng ấy ít nhất cũng nặng năm trăm cân, trước kia Hồ Hùng giở hết toàn lực ra vận chưởng đánh cũng chưa chắc đã đẩy ra hai trượng, nhưng bây giờ chỉ chưởng phong thôi mà cũng đã đẩy được cái sọ đi xa như vậy rồi. Như thế chả là kỳ tích là gì?

Hồ Hùng ngừng mặt lên trời cả cười khoái chí vô cùng đưa mắt nhìn chung quanh rồi lẩm bẩm nói:

-Không ngờ Hồ Hùng ta lại gặp kỳ duyên như vậy, công lực của ta bỗng mạnh gấp mấy lần thế này, ta sẽ trở nên thiên hạ vô địch chứ không sai. Như vậy ai còn chống nổi Hồ đại gia mấy hiệp, Long Linh Vân ôi! Long Linh Vân ôi! Tức cười thay ngày hôm nay người giúp cho đại gia, nhưng có biết đâu nay mai đại gia sẽ cho người biết tay ta.

Nói xong y lại cười ha hả vừa cười vừa múa chân múa tay cầm thanh bảo kiếm Đơn Huyết lên chém loạn xạ làm cho những cây cỏ và cát bụi bay mù mịt.

Y như điên khùng múa may quay cuồng một hồi và thấy trong người khoan khoái dễ chịu nhảy nhót nhẹ nhàng như một con chim vậy, liền bụng bảo dạ rằng:

“Sao ta không thử khinh công xem có tiến bộ chút nào không?”

Nghĩ đoạn y liền nhảy mấy cái tiến thẳng lên đỉnh núi.

Trước kia Hồ Hùng giở hết tốc lực khinh công ra chạy nhảy giỏi lắm mỗi cái nhảy của y chỉ đi được ba bốn trượng và cao được ba trượng là cùng, nhưng bây giờ mỗi cái nhảy của y bỗng được tám trượng và cao sáu trượng, y mừng rỡ như điên như khùng liền chạy quanh núi Lao Sơn một vòng rồi đột nhiên bỗng cảm thấy có vật lạ. Thì ra da con thường luồng y mới lột được cái đầu thôi, lúc này y quay trở về đã thấy da ở đầu và đuôi đã lột hết, cả ba miếng da lẫn Đơn Huyết bảo kiếm đã bay mất.

Y lại tưởng là Long Uyên với Phong Lan đã lấy mất liền gọi mấy tiếng mà không có ai trả lời. Y nổi giận nói:

-Tiểu tử giỏi thật, dám ở trước mặt đại gia này chơi cái trò gì lén lút thế. Có lẽ y muốn nuốt hết mấy miếng da con thường luồng cũng nên, nhưng khi nào đại gia này lại để cho y nuốt được, y còn núp Hồ đại gia tìm ra thì phải lột da y mới xong

Ngờ đâu y vừa nói dứt đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh và tiếng mắng chửi:

-Hừ Uyên đệ làm bạn với một tên hẹp lượng và vong ân bội nghĩa như thế thì thực là mù quáng, người đừng tưởng ăn một bộ óc con thường luồng như thế là có thể vô địch thiên hạ. Nói thực cho người biết hãy còn kém lắm. Nếu người không chịu thay tâm đổi tính thì dù sớm hay muộn người cũng sẽ bị một bài học rất đích đáng

Giọng nói của người đó nghe rất thánh thót và lại nói ra một cách đột ngột như vậy khiến ai cũng phải kinh ngạc huống hồ tiếng nói của người đó tựa ở bốn phương tám hướng đồn tới khiến cho người ta không biết xuất phát từ đâu.

Thoạt tiên Hồ Hùng cả giận, theo tiếng nói nhảy xổ về phía đó, nhưng khi y vừa tiến tới chỗ có tiếng nói hồi nãy thì lại thấy tiếng nói ở phía đằng sau, y hoảng sợ vội lớn tiếng quát mắng:

-Tiện tì nào mà lại dám đến đây đùa giỡn với đại gia như vậy, có gan thì ra đây đấu với đại gia trăm hiệp xem ai thắng ai bại nào.

Tiếng cười nhạt lạnh lạnh kia tựa như những lưỡi dao sắc bén chọc vào tai của Hồ Hùng khiến hắn kinh hãi ngơ ngác nhìn chung quanh một hồi nhưng vẫn không trông thấy hình bóng của người nào hết, giây phút sau tiếng lạnh lạnh ấy lại quát mắng tiếp:

-Ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng nếu ngươi mà ăn nói hỗn láo như vậy bốn cô nương sẽ phế hết võ công của ngươi. Nhưng giờ ngươi khỏi lo sợ, bốn cô nương chưa thêm ra tay với ngươi đâu.

Hồ Hùng nản chí vô cùng, vì lúc này y mới nghĩ ra tiếng nói ở bốn mặt tám hướng tới là một môn Hư ảo Ma Âm thất truyền trên giang hồ đã lâu. Nghe đồn môn võ công này không những có thể tùy ý thay đổi giọng nói và còn có thể truyền tiếng nói đi bốn phương để cho địch thủ không sao biết được người lên tiếng nói đứng ở đâu cả. Khi luyện môn Hư ảo Ma Âm này tới mức thượng thừa có thể dụng âm giết người, người có môn ấy chỉ ra lệnh đối phương sẽ tự tàn sát lẫn nhau ngay. Hồ Hùng nghĩ như vậy và cho nếu đối phương quả có Hư Ảo Âm Ma thực thì mình dù có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao đấu lại được cho nên mặt y biến sắc không dám mắng chửi nữa liền xoay giọng nói:

-Xin hỏi cô nương bảo kiếm với da con thường luồng có phải cô nương đã lấy đi phải không?

Thoạt tiên y kiêu ngạo, bây giờ lại cung kính như vậy hiển nhiên y đã hoảng sợ rồi. Có lẽ người lên tiếng nói đã hãy còn ít tuổi nên nghe chưa dứt đã cười khì nhưng nàng ta cố đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

-Da thường luồng quả thật là một vật báu nhưng người tiểu nhân như ngươi không đáng sử dụng tới vật đó tất nhiên cô nương phải lấy đi, còn kiếm báu thì cô nương không muốn đoạt sử dụng của người người hãy nói với chủ nhân nó để cô nương mượn vài ngày rồi trả.

Lần này hình như người đó không dùng Âm ma, Hồ Hùng đã nhận ra tiếng nói từ trên vọng xuống, nhưng từ chỗ y đứng cách đỉnh núi tới sáu mươi trượng, xa như vậy mà tiếng của người đó tựa như rót vào bên tai y. Nếu người ấy có công lực không thâm hậu thì làm sao tiếng nói có thể đi xa như vậy? Cho nên tuy y biết người đó trên đỉnh núi, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng không dám xông lên lấy lại kiếm và da thường luồng.

Đang lúc ấy trên mặt hồ bỗng có tiếng động và đã có hai người ở dưới nước phi lên, hai người đó chính là Long Uyên và Phong Lan, Hồ Hùng quay đầu lại nói với người trên đỉnh núi rằng:

-Cô nương, chủ nhân của thanh bảo kiếm đã tới rồi đây, việc mượn kiếm cô nương hãy nói chuyện với y đi, chứ tôi không có quyền đó.

Nói xong, y quay lại khẽ nói với Long Uyên rằng:

-Long huynh, bảo kiếm và da con thường luồng đã bị một thiếu nữ lấy đi rồi. Hiện giờ nàng đang ở trên đỉnh núi. Long huynh hãy mau đuổi theo lấy lại hai vật đó đi.

Long Uyên nghe nói không kịp hỏi kỹ vội lớn tiếng về phía núi rằng:

-Bằng hữu nào lại đến lấy bảo kiếm của tại hạ đi như thế, xin hiện thân ra cho tại hạ được gặp mặt.

Nói xong, chàng giở khinh công tuyệt mức phi thẳng lên trên đỉnh núi, nhưng trong rừng rậm ở trên đỉnh núi bỗng có một luồng ánh sáng đỏ tía bay xuống, tiếp theo đó là một giọng đàn bà già vang lên:

-Quân không biết thiện ác gì cả, ai thêm mượn bảo kiếm của ngươi, này cầm lấy.

Long Uyên nghe nói giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

“Người nào lại có công lực cao siêu thế này? Ném được thanh kiếm đi xa sáu chục trượng như thế?” chàng vừa thắc mắc vừa nghĩ tiếp: “Rõ ràng tiếng nói đó của một bà già sao Hồ Hùng lại bảo là của một cô nương?”

Nghĩ đoạn, chàng liền đuổi theo lên giơ tay ra bắt lấy thanh kiếm, quả nhiên đó là thanh Đơn Huyết bảo kiếm của mình chàng liền ngừng chân lại và bỏ vào túi, rồi quay trở lại.

Hồ Hùng đau lòng vì mất bộ da con thường luồng, nên y vội đuổi theo mà nói với Long Uyên rằng:

-Long huynh mau đuổi heo đi, bộ da con thường luồng đã bị y lấy trộm đi rồi đấy!

Phong Lan cũng đuổi tới, rồi cả ba cùng lên trên đỉnh núi nhưng không thấy bóng hình của người nào cả. Phong Lan, Hồ Hùng cùng lắc đầu tỏ vẻ luyến tiếc và đề nghị vào trong rừng khám xét, nhưng Long Uyên đứng ở trên cao đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, chàng đã thấy một bóng người dùng khinh công tuyệt đỉnh Nhất Vĩ Độ Giang đi ở trên mặt hồ tiến thẳng về phía bờ bên kia của đồi, trên lưng người đó có đeo

một bọc lớn chắc là da con thường luồng chứ không sai. Chàng thấy người đó đã đi xa như vậy và biết khinh công của đối phương cũng không kém gì mình, dù có đuổi cũng không kịp nữa, và chàng cũng không luyện tiếc gì bộ da thường luồng nên khuyên bảo hai người:

-Người đó đã đi xa rồi, có đuổi cũng không kịp đâu thôi chúng ta hãy đi lấy Tử Kim Châu đi.

Nói xong chàng bỗng nghĩ ra một việc mà hỏi Hồ Hùng tiếp:

-Hồ huynh đã ăn hết bộ óc con thường luồng rồi ư?

Hồ Hùng không biết dụng ý của chàng ra sao, nhưng trong lòng thầm trách chàng sao lại hỏi đến vật đó làm chi, tuy vậy y vẫn kêu ừ một tiếng ra điều đã trả lời rồi. Nhưng sự thực thì y bụng bảo dạ:

“Tiểu tử này muốn xí phần chắc, nhưng tiếc thay người hỏi đã muộn rồi.”

Long Uyên lại hỏi tiếp:

-Hồ huynh ăn bộ óc con thường luồng xong đã vận tức điều công để dẫn sức nóng chạy khắp người chưa, hay là đã biểu diễn một pho quyền pháp để phát hơi nóng của nó khắp người chưa?

Hồ Hùng ngạc nhiên, y biết đâu ăn xong óc con thường luồng phải làm như thế, nên y chỉ thuận mồm trả lời rằng:

- Hà ... hà, tôi đã múa một hồi quyền rồi, như vậy có liên quan gì nữa không?

Long Uyên nghe nói đưa mắt nhìn Phong Lan một cái rồi ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

-Chắc Hồ huynh chưa biết rõ điều này, vì óc của con thường luồng đặc biệt hơn óc của những loại súc vật khác nên khi ăn phải dùng chân khí dẫn đạo và dùng tam muội chân hỏa của bốn thân luyện nó, như vậy mới có công hiệu ngang với người đã luyện tập sáu mươi năm, nếu vừa rồi huynh chỉ có múa quyền để giãn xương giãn cốt, như vậy huynh chỉ có được một phần ba công hiệu của nó thôi, ngoài ra con Tử Kim Giao này là một vật hung ác nhất thiên hạ, nếu ăn óc sống của nó mà không dùng tam muội chân hỏa của mình hóa luyện thì những chất tuyệt độc trong gân của nó sẽ truyền nhiễm vào mình, không bao lâu tính tình của huynh sẽ thay đổi...

Hồ Hùng nghe nói cả giận lớn tiếng quát hỏi tiếp:

-Tiểu tử xấu xí giỏi thực, sao người không sớm báo cho ta biết những điều đó?

Y không quan tâm đến vấn đề thứ hai mà Long Uyên vừa nói, y chỉ bực mình sao Long Uyên không cho y biết trước để y chỉ được có một phần ba công hiệu của bộ óc ấy thôi?

Long Uyên thấy Hồ Hùng mắng mình không tức giận chút nào, trái lại còn khuyên bảo:

-Hồ huynh chớ có nóng nảy như thế, sự thực tiểu đệ đâu có biết huynh đã ăn bộ óc của con thường luồng này, không tin có Lan muội làm chứng, hồi nãy khi xuống dưới đáy hồ tiểu đệ đã nói chuyện này cho Lan muội hay rồi.

Hồ Hùng liền hỏi Phong Lan:

-Lan muội có thực không?

Phong Lan thấy Hồ Hùng lên tiếng mắng chửi Long Uyên đã tức giận rồi, lúc này thấy y không tin lời của Long Uyên nàng càng bực mình hơn liền lớn tiếng đáp:

-Sao lại không, không tin thì huynh cứ thử xuống đó xem có phải dưới hồ có ổ con thường luồng không?

Hồ Hùng còn định nổi giận, nhưng thấy Phong Lan bực tức như vậy y vội nén cơn giận ngay, rồi quay lại với giọng lạnh lùng nói với Long Uyên:

-Hiện giờ hang động ấy ở đâu? Tình hình ra sao Long huynh có thể dẫn tiểu đệ xuống dưới xem có được không?

Long Uyên thở dài một tiếng an ủi:

-Hổ huynh chớ có buồn vội. việc của huynh không phải là không có cách bỏ cứu đâu, còn việc cái hang động ở dưới đáy hồ này thì vừa rồi đệ với Lan muội đã xuống tận nơi thấy bên trong có một cái trứng thường luồng rất lớn sau này chỉ sợ trứng ấy sẽ nở ra một con thường luồng con, khi nó lớn lên sẽ xuất động hại người cho nên tôi phá hủy cả trứng lẫn hang động rồi. Bây giờ Hổ huynh có xuống cũng không có đường lối mà vào và cũng không trông thấy gì nữa đâu.

Hổ Hùng cười nhật hoai, vì y nghi ngờ Long Uyên nói dóc và y chắc trong động thể nào cũng có vật báu gì mà Long Uyên không muốn cho hần xí phần, nhưng y vẫn làm ra vẻ thản nhiên hỏi cách bỏ cứu ra sao là tình hình của hai người vào trong hang động như thế nào.

Kiểm một tảng đá lớn ngồi xuống Long Uyên thủng thẳng giải thích cho Hổ Hùng nghe:

-Cách bỏ cứu thì từ nay trở lên trong mười ngày Hổ huynh phải tìm nơi thanh tĩnh đừng có nghĩ ngợi gì hết mà nhất trí khổ luyện nội công như lão hòa thượng diện bích vậy. Hai năm khổ luyện như thế, không những diệt trừ hết sạch chất hung ác kia và công lực của huynh cũng tăng gấp bảy giờ ba lần.

Hổ Hùng lại cười nhật luôn mồm, y không tin lời nói của Long Uyên, sau lại thúc giục Long Uyên kể chuyện vào trong hang động thể nào.

Long Uyên rất thực thà kể rõ câu chuyện cho y nghe.

Long Uyên và Phong Lan nhờ có Tỵ Thủy Châu rẽ nước đi thẳng xuống đáy hồ, đi tới chỗ sâu chừng năm sáu trượng.

Phong Lan thấy nước không dính vào mình giọt nào khoái chí vô cùng. Mắt của Long Uyên rất sắc bén, thấy rừng thoi đá nhọn ở dưới đáy hồ xuất hiện ở trước mặt chàng biết nơi đây thể nào cũng có liên quan đến con Tỉ Kim Giao, vì vậy chàng dẫn Phong Lan đi thẳng vào trong rừng đá đó. Ngờ đâu khi vào bên trong quay được hai ba vòng thì chỉ thấy những cây đá lởm chởm mà không phân biệt ra được lối đi nữa. Đủ thấy thạch trận này lợi hại như thế nào.

Chàng vội nhắc tay Phong Lan lên một đỉnh núi cao nhất. Ngờ đâu hai người vừa nhảy lên đỉnh núi đá đó đã thấy cảnh vật biến đổi hẳn rừng đá lởm chởm vừa rồi biến mất và ở phía trước cách đó không xa có một cái hang động đen tối. Chàng vận hết sức mục lực để nhìn về phía đó nhưng không sao trông thấy rõ tình hình trong hang đó ra sao, chàng liền bảo Phong Lan vận công lực ra tự bảo vệ lấy thân thể trước, rồi cả hai lần lượt tiến thẳng vào trong hang động. Nhờ có hạt châu dạ quang nên hai người đi tới đâu sáng tỏ tới đó. Long Uyên một tay cầm hạt châu, một tay vận Đơn Thiết thần công để phòng bị rồi từ từ đi vào bên trong.

Long Uyên thấy trong hang động vừa sâu vừa rộng đường kính dài chừng bốn mươi, năm mươi trượng nhưng trống không, không có một vật gì hết, dưới vách có hai luồng ánh sáng vàng tía vừa to vừa nhỏ trông rất kì lạ, lạ hơn nữa là luồng sáng nhỏ lại sáng hơn luồng sáng lớn.

Phong Lan trông thấy hai đốm sáng ấy liền đề nghị với Long Uyên lại gần xem sao. Khi tới gần hai người mới thấy hai đốm ánh sáng ấy đốm thì tròn như mặt bàn đốm nhỏ to bằng trái dưa hấu. Cả hai đốm đó đều trong suốt và hình như mềm nhũn thì phải.

Phong Lan mừng rỡ vô cùng đang định thò tay vào cầm bồng Long Uyên chỉ tay vào vách đá:

-Lan muội xem kìa, trên đá có vách chữ ấy.

Phong Lan ngừng đầu lên nhìn quả nhiên thấy trên vách đá có chữ thực nhưng vì lâu năm và trên đó phủ rất nhiều rêu, nên những chữ mờ mờ không sao trông thấy rõ được. Nàng vội dùng bảo kiếm gạt những cây rêu ấy đi và đứng sát cạnh với Long Uyên từ từ đọc những chữ đó. Lúc ấy hai người mới hay những chữ này là của Sa Hồ Tăng Nhân để lại bên trên có nói rõ công lực và cách sử dụng óc của con Tỉ Kim Giao như thế nào và nơi xuất xứ của con vật.

Thì ra Sa Hồ Tăng Nhân vì tránh bọn Nguyên trồn vào Lão Sơn cắt tóc đi tu, ngẫu nhiên phát hiện con Tỉ Kim Giao này sống đã hàng nghìn năm, tính thích ngủ, mỗi giấc của nó lâu hàng trăm năm có lúc tỉnh chỉ độ một năm thôi, sau một năm lại ngủ liền. Lão hòa thượng mãi tới tuổi trung niên mới đi tu, tính rất trung dung và võ nghệ cũng không cao cường cho lắm. Ông ta phát hiện con Tỉ Kim Giao này rồi biết óc của nó công hiệu như thế nào và cách uống ra sao, trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng khôn nổi ông ta không có

bảo kiếm nên không sao bổ được đầu nó. Lão hòa thượng tự biết mình là kẻ vô duyên cho nên mới khắc chữ trên vách hang động này là để cho những người hữu duyên giết con thường luồng để lấy óc của nó ăn.

Vì sợ con thường luồng thức tỉnh ra ngoài làm nguy, ông ta lại vắn đá đến trước cửa động bày một trận pháp để ngăn cấm không cho nó ra ngoài hại đời.

Theo lời của Sa Hổ Tăng thì khi ăn xong bộ óc của con thường luồng này phải vận dụng ngay tam muội chân hỏa để giải chất độc của nó trước, rồi mới dùng chân khí để rút tinh hoa của nó, như vậy công hiệu mới tăng gấp đôi.

Nếu chỉ múa một hồi quyền chưởng thì phát tiết kinh khí của óc con thường luồng hóa ra thì không những hiệu lực kém sút mà ác chất không sao hóa luyện được, không bao lâu cho tính tình sẽ biến đổi người hiền hóa ác, dù người đại nhân đại trí cũng biến thành ác ma, nhưng vẫn có cách bổ khuyết lại. Sau khi ăn bộ óc đó trong mười ngày phải thành tâm quả dục diện bích luyện công trong hai năm liền. Còn da con Tỉ Kim Giao này cũng rắn lắm, đao kiếm chém không đứt, vào nước không chìm vào lửa không cháy, nếu chế thành quần áo mà lại đem ra Diên Hải ngâm xuống nước nhẹ, trong một trăm ngày nó sẽ mềm như lụa vậy, vả lại còn dai hơn. Như thế dù kiếm báu cũng không sao chém đứt được. Ngoài ra còn điều này nữa là cứ trăm năm con Tỉ Kim Giao lại đẻ trứng một lần. trứng mới đẻ to như cái mỗ, ngoài vỏ hãy còn mềm, bên trong toàn là tinh hoa của nó, nếu ăn được lòng trứng công hiệu không kém gì óc giao vả lại không sợ có ác chất. Nếu trái trứng đó không ai đụng tới năm mươi năm sau nó hút được âm khí của trời đất càng ngày càng lớn càng cứng rắn, lại thêm năm trăm năm sau sẽ nở thành tiểu thường luồng.

Sa Hổ Tăng đặc biệt nhắc nhở trong một hang động có một trái đã được hơn ba trăm năm, đáng lẽ ông đã huỷ nó rồi, nhưng vì công lực không đủ, chỉ dặn người nào có duyên vào tới đây xin dùng bảo kiếm phá tan nó ra hoặc dùng tam muội chân hỏa hóa luyện nó đi chứ đừng có ăn.

Phong Lan với Long Uyên đọc tới đó, liền cúi đầu nhìn hai trái trứng ở dưới đất. Phong Lan giơ kiếm lên chém vào trái lớn kêu bốp một tiếng như sắt chặt vào đá, khiến cánh nạng tê tái, suýt chút nữa thì kiếm đã ra khỏi tay nàng.

Long Uyên bưng trái trứng nhỏ lên, thấy vỏ của nó mềm thực, liền mỉm cười đưa cho Phong Lan và nói rằng:

-Lan muội, chắc trái trứng này sinh nở không lâu, Lan muội hãy cầm lấy mà ăn đi.

Phong Lan đỡ lấy trái trứng liếc nhìn Long Uyên một cái rồi rất tình tứ đáp:

-Một mình muội ăn sao hết, chúng ta chia nhau ăn nhé!

-Không phải là ngu huynh tự khoe, cứ nói công lực của ngu huynh bây giờ đã đạt tới chín thành rồi hà tất phải mượn những vật bổ và sức thuốc để tăng cho mình nữa. Lan muội khỏi phải khách sáo như thế, mau mau ăn đi. Bây giờ ngu huynh phải ra nói cho Hổ huynh biết nhờ huynh ấy không biết cách ăn làm giảm mất công hiệu, nhưng việc ấy vẫn là việc phụ, điều cần nhất là để anh ấy khỏi bị ác chất nhiễm vào người.

-Chắc Hổ đại ca thể nào cũng đợi chúng ta lên mới cùng ăn bộ óc con thường luồng, hồi này anh ấy bảo thể nào cũng để cho em một nửa mà. Đại ca khỏi phải đi vội, thử xem nội những chữ trên vách xem lão hòa thượng nói những gì, còn em xin nghe lời đại ca ăn xong trái trứng này ngồi xuống vận công ngay.

Long Uyên tán thành ý kiến của Phong Lan nhưng chàng cũng yên trí chắc Hổ Hùng cũng không dám một mình ăn bộ óc con thường luồng nhanh như thế đâu. Tuy vừa rồi Phong Lan có nói là không ăn, nhưng đứng về lập trường người yêu nay gặp linh dược nghìn năm có một như vậy tất phải chờ người yêu lên tới để ăn cùng, khi nào lại nuốt một mình như thế?

Sự thực Phong Lan muốn giữ Long Uyên ở lại là muốn nhân dịp này để thử thách xem lòng yêu của Hổ Hùng đối với mình, vì ý nghĩ của nàng cũng như ý của Long Uyên vậy. Nếu Hổ Hùng quả thật yêu nàng thì thể nào cũng phải chờ nàng với Long Uyên về tới đã rồi ăn, bằng không y là kẻ vô tình vô nghĩa, ích kỷ, dù y có bộ mặt anh tuấn cũng vô ích, thậm chí công lực của y có tăng hơn trước nhiều đi chăng nữa, nếu y không trở về diện bích hai năm để thay đổi tâm tánh thì dù có nội công cao siêu cũng như không?

Long Uyên lại tiếp tục xem những chữ ở trên vách, còn Phong Lan thì ngồi xuống bưng trái trứng để ăn, tuy vỏ trứng mềm nhũn nhưng rất dai, xé mãi cũng không thủng, nàng không gì được phải cầu cứu Long

Uyên.

Long Uyên đành phải vận Đơn Thiết công vào ngón tay trở khê đâm một cái, vỏ trứng thủng ra một lỗ, liền có một mùi thơm ngọt bốc lên, Phong Lan mặt đỏ bừng tỏ vẻ ngượng ngịu nhìn Long Uyên một cái rồi mới đưa lên mồm hút, Long Uyên cũng biết nàng xấu hổ liền quay mặt về vách đá đọc nốt chữ sau cùng miệng thì nói:

-Lan muội cứ việc ăn đi.

Phong Lan cảm thấy nước ở trong trái trứng đó vừa ngọt vừa thơm tho chỉ trong nháy mắt nàng đã ăn hết cả lòng trắng lẫn lòng đỏ.

Thì ra ngoài óc và trứng con thường luồng này ra, gân của nó có thể làm dây, đuôi của nó có thể làm roi, răng của nó có tất cả một trăm lẻ tám cái có thể dùng làm ám khí. Tất cả những vật đó cũng phải ngâm vào nước nhẹ ở Diên Hải một trăm ngày để cho nó mềm và dài thêm mới dùng được. Trong xương sống của nó mỗi một đốt sống có một hạt tử kim châu, hạt châu ấy công dụng trừ hàn trừ độc trừ nhiệt. Người luyện võ đem theo những hạt châu ấy bên người lúc luyện nội công nhờ có linh khí của những hạt châu ấy trợ giúp sẽ cho tiến bộ gấp đôi.

Long Uyên đọc xong chữ đó thì Phong Lan cũng vừa vận công xong liền mừng rỡ đứng dậy nói:

-Long đại ca, hiệu lực của trái trứng ấy quả thực bất phàm tiểu muội cảm thấy khác trước bội phần.

Long Uyên vừa cười vừa đỡ lời:

-Mừng cho Lan muội thành công lớn, chúng ta mau ra khỏi nơi đây đi.

Nói xong, đưa Tỵ Thủy Châu cho Phong Lan cầm rồi chàng vận công vào hai bàn tay nhằm trái trứng đã thành hình con Tử Kim Giao tấn công luôn. Phong Lan chỉ thấy hai bàn tay của chàng có hai luồng sáng trắng, đường kính chừng nửa thước nhằm trái trứng đó bắn tới.

Thì ra đó là Tam muội chân hỏa của chàng. Trái trứng nọ bị hai luồng lửa đỏ tia trứng liền bốc cháy, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đồng tro tàn.

Long Uyên thấy việc đã xong liền thâu hai luồng chân hỏa lại. Phong Lan thấy Tam muội chân hỏa của Long Uyên lợi hại như vậy tấm tắc khen ngợi hoài. Đồng tro tàn kia bị nước dồn tới liền tan ra ngay biến một chất màu đen như mực và đặc như hồ, chỉ trong nháy mắt đã đông lại thành đá liền. Long Uyên với Phong Lan vội chạy ra ngoài cửa động ngờ đâu đi không xa quay đầu lại nhìn tới cửa động đó đã bị dòng nước đen hóa đá kín bịt chặt hết. Hai người thoát hiểm nhìn nhau cười rồi cùng lên bờ ngay.

Hổ Hùng nghe Long Uyên kể xong vừa hối hận vừa bức tức đưa mắt nhìn Phong Lan thấy hình dáng của nàng không khác lạ gì nhưng đôi người đã sáng suốt hơn trước. Nhưng y không tin ác chất của con thường luồng có thể ảnh hưởng đến tính nết của mình được, y cho hai người có ý nói như thế để dọa mình thôi.

Hổ Hùng chẳng hề có ý nghe lời Long Uyên về tiềm tu vì lúc này tuy y đã thấy công lực mạnh hơn trước nhiều, nhưng còn kém cô nương lấy trộm da thường luồng xa. Đồng thời y cũng muốn nghĩ cách tìm ra được cuốn bí kíp để luyện thêm tuyệt nghệ rồi cướp lại bộ da thường luồng kia.

Hổ Hùng cũng biết võ học của Long Uyên là do ở trong một cuốn sách cổ, mà cuốn sách đó vẫn để ở trên một hòn đảo ở hải ngoại. Cho nên y muốn dò biết hòn đảo đó ở đâu để đi lấy trộm về luyện tập.

Y quyết định như vậy nên y không dám dỡ mặt ngay.

Long Uyên thấy y ngồi nguyên một chỗ tưởng y đau lòng đang định lên tiếng khuyên bảo, ngờ đâu Phong Lan đã cướp lời nói trước:

-Long đại ca trời sắp sáng rồi, chúng ta mau đi lấy những hạt Tử Kim châu ra đi.

Ba người liền đi tới chỗ xác con thường luồng thấy trên mặt đất lênh láng những máu tươi vừa tanh vừa hôi, nhưng không thấy đầu của nó đâu cả. Hổ Hùng nghĩ đến lúc này mình đã đánh rớt xuống đáy hồ nên y nói cho Long Uyên hay.

Phong Lan hăng hái đòi xuống hồ vớt cái đầu con thường luồng lên. Long Uyên đưa Tỵ Thủy châu cho nàng, một lát sau nàng đã đem đầu thường luồng lên bờ. Rồi ba người cùng ra tay một lúc. Long Uyên dùng bảo kiếm nạo thịt lấy xương, Hồ Hùng rút gân. Phong Lan lấy hạt châu, mãi đến canh năm mới xong việc.

Phong Lan với Hồ Hùng đem những hạt châu và gân con thường luồng xuống hồ rửa sạch còn Long Uyên thì đào hố chôn thịt của nó đi.

Ba người tính ra đã lấy được ba mươi sáu hạt Tỉ Kim châu một trăm linh tám cái răng và chín mươi tám sợi gân.

Những hạt châu đó to bằng trái long nhãn, trong suốt, màu tía hồng, tỏa ánh sáng chói lọi, ở giữa có một lỗ hồng và dùng sợi dây gân nhỏ xuyên qua thành một chuỗi. Răng thường luồng mỗi cái dài bảy tấc, dày năm phân, rộng một tấc, đằng đầu vừa nhọn vừa sắc bén, đằng sau đuôi hình đục trong suốt và cứng rắn vô cùng, dù rằng Đơn Huyết bảo kiếm mà cũng phải chặt mãi mới gãy được.

Gân con thường luồng to bằng ngón tay út dài chín mươi trượng màu đỏ như huyết và trong suốt dây gân là gân chính, còn những gân phụ không kịp lấy, Long Uyên thuận tay vớt xuống hố chôn luôn.

Phong Lan chia những vật đó thành ba phần mỗi người nhận một phần là mười hai hạt châu, ba mươi sáu cái răng và hơn ba mươi trượng gân. Đang định rời khỏi đó, Long Uyên mới sực nhớ tới đuôi con thường luồng mà mình đã ném ra ngoài xa, vội chạy lại tìm kiếm, quả nhiên thấy ngay chiếc đuôi ấy dài hơn hai trượng to bằng cánh tay phải còn rỉ máu tươi, trong đuôi không có khúc xương nào hết toàn bằng gân cả nên vừa mềm vừa dài, da màu vàng tía.

Long Uyên cầm ở trong tay thấy khá nặng và rất vừa tay, chàng khẽ múa một cái đã có tiếng gió vù vù, thực tế là oai phong vô cùng nên chàng rất lấy làm thích thú.

Phong Lan thấy vậy vội lên tiếng:

-Long đại ca, bảo kiếm của đại ca quá sắc bén, không nên sử dụng đến luôn, theo ý kiến của tiểu muội thì đại ca nên lấy cái đuôi này sử dụng thì hơn, hơn nữa tiểu muội với Hồ huynh không quen sử dụng roi dù có lấy cũng vô ích, chi bằng đại ca cứ giữ lấy mà dùng đi.

Hồ Hùng ra vẻ không muốn nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ khăng khái xen lời:

-Nếu Long huynh biết sử dụng roi thì cứ giữ lấy mà dùng.

Ý nghĩa của lời nói của y là nếu anh không biết dùng roi cũng vô ích, chi bằng để tôi dùng làm thất lưng còn hơn.

Long Uyên không hiểu nghĩa bóng đó, thấy hai người nói như vậy liền cảm ơn vui vẻ nhận ngay.

Hồ Hùng đã trót nói như vậy tưởng khôn ngoan lại hóa ra đại tuy y rất hối hận, nhưng chẳng nhẽ lại giả giọng hay sao? Nên y đành bậm bực làm thinh.

Xong ba người tìm về chỗ thuyền của mình rồi chèo sang bờ bên kia tiến thẳng về khách điếm.

Lúc ấy trời đã tang tảng sáng, ba người đều mệt nhọc về phòng ngủ luôn nhất là Hồ Hùng, trong lòng vừa mừng vừa hận vừa nghi ngờ. Y nghĩ đi nghĩ lại cứ cảm thấy Long Uyên không thực thà với mình. Y nằm ở trên giường cứ thắc mắc hoài, có nên tin lời Long Uyên mà tìm một chỗ kín đáo để ngồi diện bích tĩnh tu không? Đồng thời y lại cảm thấy tính nết của Phong Lan thay đổi rất nhiều, hình như nàng có cảm tình với tiểu tử xấu xa kia hơn mình, nếu bây giờ y lẳng lặng đi có khác gì bày cỗ sẵn cho Long Uyên hưởng không? Vì vậy y suy nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra diệu kế nào hết, liền bụng bảo dạ:

“Ta nên một mình kiếm Lan muội hỏi xem, nếu nàng vui lòng nghe ta đi thanh tu thì càng hay, bằng không ít nhất ta cũng phải bắt nàng thú thực có yêu ta hay không?”

Y lại nghĩ tới võ công của Long Uyên, y thấy tài ba giết Tỵ Kim Giao của chàng nọ quả thực lợi hại, tuy hiện giờ công lực của y đã tiến bộ rất nhiều nhưng vẫn chưa đủ tài chống đỡ nổi Long Uyên, vì thế mà y quyết tâm phải lấy trộm cuốn sách của Long Uyên, và y nhận thấy chỉ có lấy trộm được cuốn sách đó thì mới mong xưng hùng xưng bá vô lâm được.

Còn Phong Lan lúc ấy ngồi ở trong phòng cũng đang suy nghĩ, nàng nghĩ đến Long Uyên là người khiêm tốn nhân hậu, còn Hồ Hùng là con người ích kỷ gian trá đồng thời nàng lại căn cứ câu chuyện thường luồng, nàng thấy Hồ Hùng không thực lòng yêu mình, thái độ ngày thường của Hồ Hùng chỉ là đam mê nữ sắc của mình thôi, chứ đến khi tính đến lợi hại thì Hồ Hùng đã lộ hết chân tướng tham lam ích kỷ ra mặt. Người như thế làm bạn trăm năm sao được. Nếu lấy phải một người như ty khi mình tuổi già sắc đẹp đã tàn thế nào cũng bị y bỏ rơi ngay.

Còn Long Uyên không biết có lòng yêu mình hay không, nhưng lòng khảng khái cao thượng của chàng như vậy ai sánh kịp. Vì vậy mà nàng đã trút hết lòng yêu thương sang bên Long Uyên và quyết định, dù Long Uyên có yêu mình hay không thì mình vẫn phải lấy chàng cho được mới thôi.

Vì nàng có lòng yêu Long Uyên rồi nên không còn coi bộ mặt xấu xí của chàng vào đâu hết, nhưng nàng vẫn nghĩ:

“Nếu Long đại ca được đẹp như Hồ Hùng ai ai cũng phải yêu thương thì con gái của thiên hạ sẽ phải mê chàng hết. Lúc ấy ta yêu chàng thì lại không tỏ ra mình là người có mắt sáng suốt hơn ai hết. May thay chàng lại là người xấu xí, vì vậy ta càng nên tỏ ra tích cực hơn để chiếm lấy trái tim của chàng, bây giờ ta khỏi cần phải kiêng nể Hồ Hùng nữa, y không xứng đáng yêu ta hay bất cứ một người đàn bà nào khác. Ta phải hành diện là ta đã lấy được đệ nhất kỳ nhân của thiên hạ mới phải.”

Riêng có Long Uyên thì chàng không nghĩ ngợi gì cả, chàng chỉ nghĩ một việc là làm thế nào để giải tán được cuộc tỷ võ ở Bạch Thạch Sơn mà thôi. Vì chàng biết nếu trực tiếp nói cho mọi người hay con thường luồng kia đã bị chém giết rồi thì quần hào thế nào cũng phải tìm mình lấy những báu vật của con thường luồng. Chàng không tiếc những vật báu đó, nhất là gân, răng và hạt châu chẳng hạn nhưng vì sợ kẻ gian ác lấy được thì phiền lảm và chưa biết chừng vì thế mà sinh ra một trận đấu vô lớn nữa.

Vì vậy mà chàng suy đi nghĩ lại vẫn không sao nghĩ ra được cách gì hoàn hảo. Sau cùng chàng quyết định hãy đi tới Thạch Sơn xem sao đã rồi nghĩ cách đối phó sau.

Sáng ngày hôm sau, ba người thức dậy cùng ở trong phòng Hồ Hùng ăn sáng. Long Uyên bèn đem vấn đề mình đã nghĩ tới nói cho Hồ Hùng cùng Phong Lan hay.

Theo ý của Hồ Hùng thì nếu ba người không chịu ngồi yên xem họ đánh nhau, thì cứ việc ra tay đánh cho họ một trận, y cho là hợp sức ba người lại vẫn có thể địch nổi quần hùng nên cứ việc tuyên bố thẳng cho quần hùng biết là con Tỉ Kim Giao đã bị bọn mình diệt trừ rồi, ai không phục và có ý muốn chia những vật báu thì cứ việc lên võ đài so tài.

Nếu là nửa tháng trước Phong Lan đã nhiệt liệt tán thành ý kiến của Hồ Hùng ngay, nhưng bây giờ nàng đã ảnh hưởng của Long Uyên nên việc gì nàng cũng dành quyền tự quyết cho Long Uyên. Hơn nữa mục đích diệt con Tỉ Kim Giao này là muốn giải tán cuộc tỷ võ ở Thạch Sơn. Bây giờ đã giết được con thường luồng ấy rồi, chẳng lẽ mình lại còn dính vào trong trận đấu vô ý nghĩa ấy sao, cho nên nàng không tán thành ý kiến của Hồ Hùng:

-Long đại ca này, chi bằng chúng ta để lão đạo thúc thúc ra mặt tuyên bố quần hào hay là con Tỉ Kim Giao đã bị người ta diệt trừ rồi, nhưng bảo lão đạo thúc thúc đừng tiết lộ tên họ chúng ta, như vậy có phải là êm chuyện không? Và cũng không ai biết chúng ta là người đã diệt trừ Tỉ Kim Giao mà kiếm tới đây làm phiền chúng ta nữa.

Hồ Hùng không tán thành ý kiến ấy và cho đó là một hành vi nhu nhược đại trượng phu dám làm dám chịu nếu làm như thế sẽ mất hết uy tín của mình.

Nhưng Hồ Hùng không nói ra như vậy, vì y chưa biết tài ba của y liệu có thể vô địch thiên hạ không và y cũng biết Long Uyên nhất định không ra mặt nên lúc này nói ra mà không được chàng ta tán thành có phải là hỏng hết không. Cho nên y mới giấu không chịu nói ra là thế. Quả nhiên Long Uyên đã tán thành ý kiến của Phong Lan:

-Ý kiến của Lan muội rất hay, nếu để cho người thứ ba ra mặt, chuyện này rất dễ hiểu lầm mà sinh ra lời thôi rắc rối liền, nhưng trong võ lâm còn có nhiều tên ma đầu, người nào cũng muốn cướp được con thường luồng này, bây giờ đột nhiên hay tin thế nào cũng tức giận khôn tả, nếu họ không chịu nhất định bắt người báo tin cho biết rõ chuyện, như vậy sự đấu tranh vẫn không sao tránh được.

Phong Lan nghe nói cũng cảm thấy lời nói của chàng rất có lý, nàng đang suy nghĩ thì Long Uyên lại nói tiếp:

-Hiện giờ thời giờ cấp bách không cho phép chúng ta đứng mãi ở đây suy nghĩ, đành phải làm thử xem trước nhưng theo ý của tôi thì Phù Sa Tử tiền bối tuy là có tên tuổi trên giang hồ thật nhưng chưa chắc có thể đối phó nổi những bọn ác ma như Thiết Trượng Tú chẳng hạn cho nên chúng ta không nên để ông ta bị liên lụy thì hơn.

Long Uyên nói như vậy không phải là khinh thường Phù Sa Tử, nhưng vì tối qua lúc trò chuyện chàng đã phát hiện ông ta có vẻ sợ hãi bọn Thiết Trượng Tú, nên chàng mới kết luận như thế.

Phong Lan cau mày lại nhìn Long Uyên một hồi, rồi hỏi:

-Vậy bây giờ nên đi kiếm ai làm việc đó, ai có đủ tư cách để đảm nhận công việc ấy?

Long Uyên tủm tỉm cười đáp:

-Việc này do chúng ta phát động tất nhiên phải do chúng ta đảm nhiệm, trước kia tôi đã học qua nghệ thuật dị dung, cho nên tôi nghĩ chỉ bằng để tôi hóa trang thành một người khác lên trên lời đài tuyên bố việc này, nếu có ai hỏi vặn tôi còn biết cách đối phó. Hồ huynh xem như thế có được không?

Phong Lan không đợi Hồ Hùng trả lời đã vỗ tay tán thành ngay, và thúc dục Long Uyên mau đi hóa trang.

Hồ Hùng thấy vậy cũng tán thành và nghĩ thầm:

“Nếu người lên đài tuyên bố tình thế bắt buộc người không thể nào không ra tay được, người đã ra tay rồi ta sẽ nhận đón lấy danh nghĩa giúp sức mà ra tay đánh cho quần hùng một trận như vậy, không những vừa tỏ vẻ oai phong mà còn thử được công lực cao siêu đến mức nào?”

Thế là ba người quyết định như vậy rồi lại đi luôn.

Cơm nước xong Long Uyên về phòng, Phong Lan vào xem chàng cải trang và tự động giúp chàng như một người vợ hiền hầu hạ chồng vậy.

Long Uyên thấy thái độ của nàng lại nghĩ đến hình dáng của Vân Tuệ trong lòng cảm động:

“Nếu không có chị Tuệ đã chiếm trái tim ta trước, thì ta với nàng Phong Lan sẽ là vợ chồng, bây giờ tình thế đã thay đổi hẳn ta cũng không nên phụ nàng và cũng đừng để cho nàng đối xử với ta như thế này.”

Nghĩ tới đó muốn mời Phong Lan ra ngoài phòng nhưng đã cố hết sức mà vẫn không sao làm theo ý định được.

Phong Lan nghe lời chỉ bảo của chàng sửa soạn hết mọi đồ dùng, Long Uyên liền nói:

-Mời Lan muội ra ngoài trước để ngu huynh thay áo.

Phong Lan lườm chàng một cái chầu môi giả bộ hờn giận đáp:

-Đại ca đuổi tiểu muội cứ không đi, tiểu muội có quấy nhiễu đại ca đâu, đại ca muốn thay áo thì cứ thay áo đi.

Tuy nói như vậy, nhưng có khi nào thiếu nữ lại xem đàn ông thay áo đâu, cho nên vừa nói dứt nàng đã đi luôn. Nhưng nàng không đi xa mà cứ quanh quẩn ngoài cửa phòng thỉnh thoảng lại gõ cửa thúc giục, hỏi chàng xong chưa?

Một lát sau, Long Uyên mới lên tiếng nói:

-Mời Lan cô nương vào đây.

Phong Lan nghe nói ngẩn người ra thắc mắc vô cùng, vì nàng không thấy Long đại ca đâu cả mà thấy một người lạ mặt, người đó là một ông già râu tóc bạc phơ, trên mặt lại có rất nhiều nốt ruồi đen đáng hiên từ nhìn mình mỉm cười, trông tuổi ông ta ít nhất cũng đến bảy mươi, thật không còn vẻ gì giống Long Uyên nữa.

Phong Lan ngẩn người ra nhìn hồi lâu mới phát hiện ra hai điểm giống Long Uyên : một là đôi mắt của ông già này vẫn đen nhánh và nàng trông quen thuộc lắm, thứ hai là răng vẫn trắng và đều đúng là bộ răng của Long Uyên rồi. Nhưng Phong Lan không dám tin, nàng vẫn còn thắc mắc với giọng nũng nịu gọi:

-Long đại ca ...

Ông già nọ cười ha hả xong ông ta chỉ vào cửa sổ ở phía sau với giọng khàn khàn nói:

-Long nhi vừa đi ra lối này, lão là Vân Hạc bằng hữu của cậu họ Long đấy, ngày hôm nay lão đến đây thăm mới được trông thấy mặt cô nương thật là hân hạnh vô cùng.

Phong Lan mặt đỏ bừng lại tưởng mình nhận lầm người, liền lững thững đi ra phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, rồi nàng từ từ đi lại vái chào ông già định xin lỗi, thì đột nhiên ông già mỉm cười đổi giọng hỏi:

-Lan muội không nhận ra tôi hay sao?

Tiếng cười với giọng nói này chính là của Long Uyên, Phong Lan vội ngẩng đầu lên nhìn thấy người đang nói chính là ông già, lúc này nàng mới chắc chắn ông già đó chính là Long Uyên giả dạng.

Nàng vừa thắc mắc vừa kính phục, vừa hờn giận liền châu môi giả bộ giận dỗi, nũng nịu chạy lại giật bộ râu giả của Long Uyên xuống còn miệng thì nói:

-Được lắm, đại ca đùa giỡn tiểu muội, để tiểu muội xem bộ râu của đại ca thực hay giả thế nào?

Long Uyên vội lùi về phía sau một bước, giơ tay lên ngăn cản để bảo vệ bộ râu, giọng lại đổi tiếng và lên tiếng nói:

-Hãy khoan, hãy khoan, lão phu không phải là lão đạo thúc thúc đâu, sao cô nương lại giật râu lão như thế, thật là tội nghiệp.

Phong Lan chớp không trúng râu mà chỉ trúng tay trái của Long Uyên mà thôi. Nàng nhất định không chịu và nói:

-Không được, em phải giật trúng râu mới thôi hà.

Long Uyên ngạc nhiên chưa kịp hỏi lại thì nàng đã nói tiếp:

-Nếu em không thử, thì lát nữa đại ca với người dám không chặt lỗ rớt xuống có phải là bị lộ tẩy không?

Long Uyên thấy nàng khẳng khái đòi giật như vậy, bất đắc dĩ đành phải cho nàng giật.

Phong Lan nắm lấy râu của chàng rồi cười khanh khách giật luôn hai cái. Quả nhiên không đứt mà chỉ thấy Long Uyên kêu đau thôi.

Phong Lan khoái chí cười hoài. Hồ Hùng ở phòng bên nghe thấy tiếng cười của nàng vừa ghen vừa tức giận, vừa ngạc nhiên và cũng hiểu kỳ nữa, y vội chạy sang xem, thấy Phong Lan đang nắm râu một ông già, liền giật hỏi:

-Long huynh đâu?

Phong Lan bỗng thấy Hồ Hùng bước vào liền buông tay ra, nhưng vẫn cười khúc khích như thường.

Long Uyên ngượng vô cùng, giơ tay lên vuốt râu rồi đáp:

-Tiểu đệ ở đây!

Hồ Hùng ngẩng nhìn chàng ta hồi lâu, thở dài tỏ vẻ kính phục nói:

-Nghệ thuật dị dung của Long huynh thật là thần tuyệt nhưng nếu huynh đổi giọng nói thì không ai dám bảo huynh giả dạng nữa.

Long Uyên tủm tỉm cười, liền đổi ra giọng già đáp:

-Xin cảm ơn Hồ huynh đã chỉ bảo, lão xin tuân lệnh !

Hồ Hùng nghe nói cả kinh thất sắc, vừa cười vừa khen ngợi tiếp:

-Long huynh quả thật là một kỳ nhân, tiểu đệ còn kém xa. Từ nay trở đi tiểu đệ thế nào cũng cố hết sức học hỏi những tài ba của huynh chứ không dám tự phụ nữa.

Lời nói đó thốt ra từ đáy lòng, nhưng khi nói xong rồi, Hồ Hùng hối hận vì y cho rằng nói như thế là tự làm giảm mất giá trị của mình đi.

Long Uyên thấy Hồ Hùng thành thực nói ra những lời nói như vậy, liền đỡ lời nói:

-Hồ huynh có quá khen đấy thôi, tiểu đệ có tài ba gì đâu mà được khen là kỳ nhân? Còn Hồ huynh hãy còn trẻ tuổi lại anh tuấn rất có tương lai, lại được dịp may ăn được óc con giao, nghìn năm mới có một như vậy, nếu Hồ huynh xong công việc ở đây rồi, về núi hai năm tiêm tu, công lực càng tiến bộ thêm, lúc ấy là người vô địch thiên hạ, như vậy Hồ huynh mới là bậc kỳ tài võ lâm chứ?

Hồ Hùng nghe nói mừng thầm, liền nói tiếp:

-Đệ ở trên Hoa Sơn lâu năm, xưa nay vẫn ngưỡng mộ phong cảnh ở ngoài bể, chỉ muốn được đi du ngoạn một phen. Bây giờ đang cần một chỗ để diện bích tiêm tu nếu trở về núi Hoa Sơn thì xa quá sợ không kịp. Cho nên đến hôm qua đã suy nghĩ chỉ bằng ra ngoài đảo để diện bích tiêm tu hai năm. Như vậy vừa được thưởng thức phong cảnh ở ngoài bể lại vừa khỏi bị những người thường tục quấy nhiễu. Trước kia Long huynh đã ở ngoài bể lâu năm chẳng hay có biết nơi nào thích đáng để giới thiệu cho đệ chăng?

Lúc này Long Uyên chưa hiểu dụng tâm của Hồ Hùng lại tưởng thật nên ngẫm nghĩ giây lát, rồi trả lời rằng:

-Nói ra thì thật hổ thẹn. Hồi nhỏ, tuy tiểu đệ có ở Cù Lao Đen tại Hoàng Hải mấy năm, nhưng đệ chưa hề đi qua Đông Hải bao giờ, nên ngoài Cù Lao Đen quả thật đệ không biết hòn đảo nào có thể ở được hết. Cù Lao Đen ở mãi tận Hoàng Hải xa lắm. Còn những nơi gần đây, có chỗ nào thích hợp cho huynh luyện tập, thì tiểu đệ quả thật không biết thật.

Hồ Hùng nghe nói mừng thầm nhớ kỹ mấy chữ Hoàng Hải Cù Lao đó. Y không đợi cho Long Uyên nói dứt đã vội đỡ lời ngay:

-Long huynh khỏi cần phải lo nghĩ hộ tiểu đệ nữa. Bây giờ tiểu đệ đã nghĩ được ra nơi rất gần. Lúc hạ sơn gia sư có nói Tam Nguyên bang ở Hoàng Sơn là chi phái của Hoa Sơn chúng tôi. Quan chủ Thiên Quyền chân nhân lại là tiểu sư thúc của tiểu đệ, công việc ở đây ngày hôm nay xong, tiểu đệ sẽ đi Tam Nguyên bang ngay.

Long Uyên khen ngợi, riêng có Phong Lan không nói nửa lời cứ lẳng lặng thu xếp hành lý cho Long Uyên, rồi nói:

-Muộn lắm rồi chúng ta sửa soạn lên đường đi!

Long Uyên, Hồ Hùng cùng tán thành. Long Uyên chủ trương gửi tạm hành lý và ngựa ở khách điểm, chờ đến tối hãy lấy.

Phong Lan và Hồ Hùng cũng nhận thấy việc đem theo hành lý không tiện chút nào nhưng cũng may núi Bạch Thạch chỉ cách chỗ đó có hơn hai mươi dặm, với khinh công của ba người thì chỉ đi trong chốc lát là tới nơi liền, nên hai người đều tán thành ý kiến của Long Uyên.

Thế rồi ba người dặn cửu bảo trông nom hộ phòng cho mình. Hồ Hùng đem theo hai chiếc phi hổ chảo. Phong Lan mang theo kiếm và lăng hoa rồi cùng Long Uyên ra ngoài cửa điểm đi luôn.

Trên đường cái quan có rất nhiều người đi lại, đa số là những người trong võ lâm. Ba người liền đi xen vào trong đám đông, tiến thẳng về núi Bạch Thạch. Lúc ấy thị trấn ở dưới chân núi rất đông đúc, từ khi có con Tỉ Kim Giao xuất hiện đến giờ, Bạch Thạch trấn này đã trở nên rất náo nhiệt. Tất cả các khách sạn đều chật ních ngay cả những nhà thường dân cũng có người muốn.

Hôm đó là ngày đại hội tỉ võ, lôi đài được thiết lập trên quảng trường trước miếu Bạch Thạch trên đỉnh núi. Sáng sớm hôm đó quần hào ở trong thị trấn lần lượt kéo nhau đi lên đỉnh núi, không bao lâu người đã đứng chật ních cả quảng trường. Bọn Long Uyên ba người vừa lên tới trên đỉnh núi thì lúc ấy mới là đầu giờ thìn. Phong Lan thấy người đông đảo như vậy khoái chí vô cùng.

Long Uyên đưa mắt nhìn tình thế đỉnh núi ấy, thấy quãng đường hơi dốc, xây toàn bằng đá trắng, ngang dọc đều dài khoảng ba mươi trượng. Trước cửa miếu có lập một cái đài cao hơn trượng, trên có căng giấy hoa và vải đỏ.

Phía đằng trước có treo một tấm vải đỏ có đề bốn chữ “Tỷ Vô Đại hội”. Hai bên đài có treo một câu đối đỏ, bề trên có viết: “Giao bì, Giao châu, Giao nã, hảo bảo bối bằng quân danh thủ”.

Với câu đối dưới là: “Bình nhận, ám khí, quyền cước, chân công phu. thiên hạ đệ nhất.”

Lúc ấy, hai bên khán đài đã có chừng sáu thành khán giả ngồi rồi còn dưới võ đài, chỗ đằng trước, người đứng xem đông như kiến cỏ, cũng có người ngồi cũng có người đứng, người nào người ấy đang trò chuyện bàn tán, vừa ồn ào, vừa náo nhiệt.

Long Uyên rất nhanh mắt đã trông thấy Hàng Sơn tứ tử ngồi ở trên khán đài phía Tây, Tiêu Nhân đệ tử của Phù Sa Tử, với một thiếu nữ thì đứng cạnh đó. Chàng lẳng lặng nói với Phong Lan hay Phong Lan liền đề nghị sang khán đài đó ngồi cùng các người ấy.

Tất nhiên Long Uyên với Hồ Hùng không phản đối, thế rồi ba người rẽ đám đông, đi thẳng về khán đài bên phía Tây.

Khi đến gần, Hồ Hùng mới phát giác ra nơi đó có rất nhiều bằng hữu. Y liền hỏi chuyện mấy người đó, còn Phong Lan và Long Uyên đi tới Phù Sa Tử.

Phù Sa Tử trông thấy Phong Lan liền đứng dậy mời ngồi, nhưng không mời Long Uyên nên Phong Lan bực mình liền kéo Long Uyên đi sang chỗ khác.

Phù Sa Tử biết tính nết của nàng, liền chạy lại, vừa cười vừa hỏi:

-Con nhãi kia! Long đại ca của cháu đâu?

18. Phong Hồ Dương Hùng Long Thi Vũ

Phong Lan thấy Phù Sa Tử hỏi thăm đến Long đại ca liền cười khì một tiếng, đưa mắt nhìn Long Uyên, lại nháy mắt ra hiệu cho Phù Sa Tử rồi đáp:

-Anh ấy ư? Anh ấy nhát gan lắm! Nghe nói ở đây có đánh nhau cứ nhất định không chịu tới, cho nên cháu đành phải nhốt anh ấy ở trong khách điểm để trông coi đồ đạc cho cháu.

Phù Sa Tử kêu ồ một tiếng, và biết bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây, nhưng ông ta thấy nàng như vậy không tiện hỏi lại nữa, mà quay lại nhìn Long Uyên, rồi hỏi nàng tiếp:

-Cháu Lan! Vị này là ...

Phong Lan thấy Phù Sa Tử có vẻ nghi ngờ và đứng ngay đối diện với Long Uyên mà không nhận ra được chàng là ai nên nàng không nhận được cười, quên cả trả lời.

Long Uyên đành phải chấp tay chào, và tự giới thiệu rằng:

-Lão là Vân Hạc, ngưỡng mộ đại danh của Phù Sa Tử ở Hàng sơn đã lâu, ngày hôm nay mới được gặp gỡ, quả thật danh bất hư truyền.

Phù Sa Tử thắc mắc vô cùng vì ông ta chưa hề nghe thấy ai nói đến cái tên Vân Hạc và cũng chưa hề gặp người nào ở trên giang hồ thế này cả, nhưng chỉ xem bề ngoài cũng đủ thấy ông già này không phải tầm thường.

Phù Sa Tử cũng là một người rất sành sỏi tuy trong lòng thắc mắc như vậy, nhưng bề ngoài tươi cười đáp:

-Lão huynh chớ quá khen bản đạo như vậy! Sự thật thì bản đạo làm sao bằng được lão huynh! Chắc hẳn lão huynh tới đây vì một mục đích gì, phải không?

Lúc ấy Hồ Hùng đi tới, Long Uyên liền giới thiệu hai người.

Phái Hoa Sơn với phái Hằng Sơn tuy không phải là một phái hệ, nhưng Phù Sa Tử ngang hàng với Thiên Cơ chân nhân, tất nhiên Hổ Hùng phải gọi lão đạo sĩ là tiền bối, nhưng mặt y vẫn khinh khỉnh, rồi ngồi luôn xuống bên cạnh Phong Lan, cố ý ngắm nhìn vào chỗ võ đài.

Phù Sa Tử tuy là người không quan tâm mấy đến lễ phép nhưng thấy thái độ kiêu ngạo của Hổ Hùng vậy, mặt ông ta tỏ vẻ không vui.

Phong Lan thấy Hổ Hùng vô lễ như vậy, liền đứng phắt dậy ngay lên và đi tới chỗ cạnh Phù Sa Tử ngồi xuống, rồi chuyện trò với ông ta vui vẻ hết sức, Hổ Hùng thấy Phong Lan xưng hô với lão đạo sĩ là lão đạo thúc thúc, y mới hối hận, nhưng chẳng lẽ lại thay đổi thái độ hay sao? Nếu thay đổi như thế thì sẽ bị mất sĩ diện, nên y đành phải cứ ngồi yên ở đó, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc trộm Phong Lan.

Lúc ấy đã cuối giờ thìn, hai bên khán đài đã ngồi chật ních những người, và người nào người ấy đều là những nhân vật tên tuổi trong võ lâm cả.

Đột nhiên, có ba tiếng chuông lớn nổi lên. Mọi người đều chăm chú nhìn cả vào lầu đài.

Lúc ấy trên võ đài đã có bốn người xuất hiện. Người nào người ấy đều tuổi ngoài sáu mươi.

Người đứng đầu gầy gò, da đen nhánh, râu tóc hoa dâm, và tóc còn để xõa xuống vai, hai mắt vàng khè, nhưng trong rất sáng, cầm để bộ râu dê, mình mặc áo dài màu vàng, chân đi đôi hia.

Ông già ấy tay cầm gậy sắt to bằng cánh tay trẻ con. Y quay lại chấp tay chào ba người ở phía sau và mời ba người đó xuống, đoạn tiến ra phía trước đài, gõ xuống ván đài kêu “cộc cộc” mấy tiếng rồi mới cất giọng nói:

-Lão là Hoàng Sơn Thiết Trọng Tú, được quý vị cho phép đứng ra tổ chức lôi đài này, lão rất lấy làm hân hạnh. Chắc các vị đã biết rõ mục đích của đại hội lần này rồi, nên lão không cần nhắc lại nữa làm chi.

Nói tới đó, y ngừng một lát, mới nói tiếp:

-Bây giờ đã tới giờ Thìn là giờ tử võ rồi. Lão xin giới thiệu vị phó đài chủ của bốn đài trước rồi sẽ tuyên bố cách tử võ sau.

Nói tới đó, y quay đầu lại nhìn phía sau một cái, rồi quay về phía trước nói tiếp:

-Đệ nhất phó đài chủ của bốn đài là Mãn Hầu Thần Bình Bảo Khánh, tiếng tăm đã lừng lẫy bốn phương.

Mọi người nghe thấy y giới thiệu tới đó đều vỗ tay khen ngợi và ai nấy đều trầm bàn tán với nhau luôn miệng.

Thiết Trọng Tú giơ tay lên ra hiệu cho mọi người im lặng.

Mãn Hầu Thần Bình Bảo Khánh nghênh ngang đứng dậy, cung tay chào xung quanh một lượt.

Phong Lan ở núi Vô Di cách miền nam Phúc Kiến rất gần nhưng vì chưa tới Phúc Kiến bao giờ, nên nàng chưa hề biết đến tên tuổi của Bảo Khánh.

Vì thế Phù Sa Tử phải giải thích cho nàng nghe:

-Bảo Khánh xưa nay vẫn ở Phúc Kiến, nhà giàu có muôn ức. Hồi còn nhỏ, y đã cứu được một dị nhân ở trên mặt bể và được truyền thụ cho những võ công rất cao siêu. Nhưng tính nết của y rất quái dị chỉ thích người ta khen ngợi mình, lúc vui vẻ tiêu pha hàng nghìn lạng cũng không tiếc, nhưng khi nổi giận thì hơi tí giết người. Vì thế dân chúng ở Phúc Kiến mới đặt cho y một cái hiệu là Mãn Hầu Thần để lấy lòng y. Từ khi được dân cư nói đó ban cho cái hiệu ấy, tỉnh Phúc Kiến đã được yên tĩnh hơn trước nhiều.

Phong Lan cười khì khì đang định nói, thì Thiết Trọng Tú đã lên tiếng nói trước:

-Đệ nhị phó đài chủ của bốn đài là Lục Nhất Thanh, sơn chủ của Đại lâu, tiếng tăm rất lừng lẫy.

Nhất Thanh lập sơn trại ở núi Đại Lâu, xưng hùng xưng bá ở ba tỉnh Tứ Xuyên, Quý Châu và Hồ Nam, oai thế rất lừng lẫy. Sau thiên hạ đệ nhất kiếm Cô Độc Khách một thân một mình lên đến núi Đại Lâu đánh bại sáu vị trại chủ Nhất Thanh một lúc. Nhất Thanh tự biết không địch nổi, chưa ra tay đánh đã nhận thua và đóng cửa sơn trại của mình, từ đó không tái xuất giang hồ nữa.

Nhưng sau nghe thấy nói Độc Cô Khách đã chết ở Lao Sơn, y mới dám lộ mặt ra, và sai con Tiểu Thanh Thanh ra mặt triệu tập những bộ hạ cũ tái lập trại, còn y thì chỉ đứng ở phía sau giạt dây. Mấy năm gần đây, y đã khôi phục lại được thể lực cũ. Vì thế, Thiết Trượng Tú vừa giới thiệu tên y một cái, mọi người lại bàn tán xôn xao ngay. Nhất Thanh tủm tỉm cười, chấp tay chào vòng quanh một lượt rồi lại ngồi xuống.

Phù Sa Tử cau mày lại nói với Phong Lan:

-Cháu Lan! Sau này có hành đạo giang hồ, cháu phải đề phòng những kẻ mặt tươi cười mà bụng dẫu lưỡi dao sắc bén, cũng tựa như lão Nhất Thanh này chẳng hạn. Lúc nào y gặp ai cũng tươi cười “khì khì” như thế, nhưng sự thật, bụng y rất gian xảo.

Phong Lan gật đầu cảm ơn.

Thiết Trượng Tú chờ mọi người im hơi lặng tiếng rồi mới giới thiệu tới phó đài chủ thứ ba:

-Phó đài chủ của bốn đài là một vị ẩn sĩ họ Tả tên là Cảnh Sinh biệt hiệu là Hoàng Sơn lão nông.

Quả nhiên, mọi người không biết Hoàng Sơn Lão Nông là ai, nên đều nhìn cả lên võ đài.

Hoàng Sơn Lão Nông ăn mặc quần áo vải kiểu nông phu, tuổi chừng sáu mươi, tay trái cầm một ống điếu, ống điếu ấy vờ còng dài, chân đi đất ống quần kéo lên tận đầu gối, mặt vàng khè, trông không có vẻ gì đặc sắc hết.

Lúc ấy, mọi người thấy y lim dim hai mắt, cúi đầu hút ống điếu phì phà phì khói trông thật là khoái.

Long Uyên các người, cả Phù Sa Tử nữa, cũng đều ngạc nhiên hết sức, không hiểu lai lịch người này ra sao?

Đang lúc ấy, Hoàng Sơn Lão Nông bỗng ngừng đầu lên liếc nhìn xuống dưới một cái. Những người đứng gần trông thấy rõ đôi mắt của y đều giạt mình kinh hãi, hai mắt của y đỏ như lửa có ánh sáng tia ra sắc bén khôn tả. Cảnh Sinh thấy mấy nghìn con mắt ở dưới đài đang chăm chú nhìn vào mình. Chỉ thấy há mồm thả phì một cái, đã thấy một làn khói đặc phun ra, làn khói ấy bay ra ngoài xa hơn trượng liền đứng yên rồi tự động lan rộng ra thành lại vòng tròn, đường kính hơn trượng, cái vòng khói cứ lơ lửng trên không chứ không tan. Mọi người ở dưới đài thấy vậy liền xôn xao tự hỏi vị Cảnh Sinh đó đang làm trò quỷ quái gì.

Sự thật, những người trong nghề đã biết đó là “Mãn Ngưu khí công”, người này có thể khiển khói như thể nội công thâm hậu không sao nói được.

Người mà luyện khí công tới mức độ này có thể dùng hơi thở đả thương kẻ địch ở xa cách mấy trượng.

Môn nội công này của Cảnh Sinh đã luyện được chín thành hỏa hầu rồi nhưng dù sao y vẫn phải mượn khói thuốc là mới làm được. Ngoài ra, y còn một khuyết điểm nữa là chỉ phun được một lần thôi, chứ không phun được mấy lần như thế.

Vì dùng môn khí công này tiêu hao rất nhiều chân khí khi đã sử dụng một lần, nếu không điều tức vận công nửa ngày thì không sao phun được lần thứ hai như thế.

Hoàng Sơn lão nông phun khói thuốc xong lại cúi đầu hút thuốc tiếp. Sự thực đó là y đang điều hơi vận tức, nhưng giả bộ hút thuốc để che mắt người.

Thiết trượng Tú thấy Cảnh Sinh biểu diễn khiến mọi người kinh ngạc trong lòng mừng rỡ vô cùng, tỏ vẻ đắc chí lớn tiếng tuyên bố tiếp:

-Lão đã giới thiệu xong các phó đài chủ rồi. Sau ba tiếng chuông, bất cứ cao nhân nào ở dưới đài cũng có quyền lên chỉ danh tỉ thí. Nếu vị nào thắng được lão phó đài chủ thì lão đây với bốn người gõ mười thanh la xong sẽ tôn người đó làm chủ nhân của con Tỉ Kim Giao, tha hồ người đó ra tay giết con quái vật ấy mà lấy vật báu. Nếu người nào không phục trong mười thanh la đó phải lên tiếng phản đối ngay, bằng không gõ xong mười thanh la rồi dù có phản đối cũng vô hiệu. Người thứ hai lên đài cũng phải qua hai quan ải như người trước và cũng gõ xong mười thanh la như thế. Trong mười tiếng thanh la đó, để đợi chờ người thứ ba lên đài phản đối, nếu không có ai phản đối thì người thứ nhất và thứ hai đấu với nhau, người nào thắng đương nhiên là chủ con Tỉ Kim Giao.

Phương pháp này của y rất độc ác vì bốn người bọn Thiết Trượng Tú đều là những cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, người dưới đài có mấy ai thắng nổi bốn người bọn chúng.

Thiết Trọng Tú muốn một mình cướp được con Tỉ Kim Giao nên mới nghĩ được độc kế này để đánh bại quần hùng. Y ngừng giây lát lại nói tiếp:

-Lão đã nói xong: kể từ ngày hôm nay luôn trong hai ngày lúc nào lão cũng cung kính chờ các vị anh hùng lên đài chỉ giáo.

Nói xong y chấp tay chào một cái định quay trở về chỗ ngồi, thì Long Uyên đã đứng dậy nói:

-Hãy khoan, lão có việc này muốn nói ...

Nói tới đó, chàng đã đi tới mép khán đài và chỉ khẽ giở chân bước ra một cái đã nhảy sang bên cách nhau những bốn năm trượng.

Động tác của chàng trông có vẻ chậm nhưng thực sự nhanh khôn tả, tất cả anh hùng hào kiệt ở trên đài lẫn dưới đài thấy vậy đều xông xáo bàn tán vì không ai biết chàng là ai cả. Phù Sa Tử thấy vậy hổ thẹn, bụng bảo dạ:

“Thực hổ thẹn, thế mà ta không biết y lại có võ công cao siêu như vậy.”

Vừa rồi y cũng biết ông già Vân Hạc này là một tay cao thủ, nhưng không ngờ công lực lại cao thế.

Phong Lan, Hồ Hùng thấy Long Uyên đã ra mặt, cả hai chỉ muốn nhảy sang đánh một trận tới bời.

Bọn Thiết Trọng Tú thấy vậy đều giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

“Khinh công thân pháp này rõ ràng đã luyện đến mức Lãng Không hư bộ rồi.”

Nghĩ đoạn chúng không dám khinh thường ông già Vân Hạc... Vì vậy Thiết Trọng Tú vội lui về phía sau một bước đứng lấy thế để phòng bị, rồi y gượng cường một cách thiếu tự nhiên nhìn Long Uyên mà hỏi:

-Các hạ quý tính danh là gì? Có việc gì chỉ giáo thế?

Long Uyên mỉm cười, với giọng ôn tồn đáp:

-Kẻ sơn dã này họ Vân tên Hạc, hôm nọ nghe nói Trọng Tú lập lôi đài này, nhất thời động lòng muốn tới đây chiêm ngưỡng phong thái của các vị anh hùng trên thiên hạ.

Thiết Trọng Tú nghe thấy chàng xưng danh là Vân Hạc, cau mày lại nghĩ mãi không sao nghĩ ra được chàng là ai cả. Nên y bớt lo và tưởng đối phương tới đây cũng muốn cướp đoạt vật báu của con Tỉ Kim Giao, y liền kêu ồ lên một tiếng lạnh lùng hỏi tiếp:

-Các hạ tới đây định cướp con Tỉ Kim Giao bắt buộc anh em lão phu phải tiếp đón và lãnh giáo tuyệt học của các hạ nhưng không hiểu các hạ muốn ra tay đấu với các đài chủ nào trước.

Long Uyên xua tay thủng thẳng đáp:

-Trọng Tú hiểu lầm thiện ý của mỗ rồi, tại hà là kẻ rừng rú có tài ba gì đâu mà dám xúc phạm hổ oai của mấy vị đài chủ.

Thiết Trọng Tú thấy chàng nói như thế lại tưởng chàng nhút nhát bắt tài càng hăng hái thêm liền lớn tiếng quát hỏi tiếp:

-Các hạ không phải lên đài tỉ võ thì tới đây làm gì?

Long Uyên vẫn bình tĩnh như thường và ôn tồn trả lời tiếp:

-Nghe đồn Trọng Tú lập lôi đài này mục đích là muốn xem vật báu của con Tỉ Kim Giao thuộc về ai. Tại hạ thiết nghĩ nếu không có vật báu của con Thuồng luồng đó thì lôi này Trọng Tú có lập cũng như không.

Bình Bảo Khánh thấy Long Uyên cứ thao thao bất tuyệt hoài đã nổi giận liền đứng dậy đi tới cạnh chàng lớn tiếng quát hỏi:

-Lão già này nói lời thôi cai gì thế? Tỉ Kim Giao rõ ràng còn ở dưới hồ, ai dám bảo là không nào?

Đại Lâu Sơn Chủ Lục Nhất Thanh là người rất thâm trầm nghe thấy Long Uyên nói như vậy chắc có nguyên nhân gì nên cũng vội tiến gần hỏi:

-Bình huynh khoan đã. Các hạ xin cho biết rõ nguyên nhân để khỏi mất thì giờ của mọi người.

Long Uyên thấy ba người đó tỏ vẻ khác nhau, trong lòng cười thầm, nhưng chàng vẫn nghiêm nghị lớn tiếng nói tiếp:

-Các vị không biết đây thôi, tối hôm qua tại hạ đi qua bờ hồ thấy có mấy bóng người đang đấu với con Tỉ Kim Giao, sau cùng đã giết chết con quái vật ấy và lột da lấy óc nó đi rồi.

Chàng vừa nói tới đó mọi người đã xôn xao bàn tán. Nhưng lạ thực tha hồ tiếng mọi người kêu như sấm động mà không thấy chàng lấy sức nói to thêm gì cả, mà tiếng nói của chàng vẫn rõ mồn một rót vào tai mọi người.

Bọn Thiết Trượng Tú thấy vậy đều biến sắc mặt, ngay cả Hoàng Sơn Lão Nông từ nãy đến giờ vẫn chưa hề lên tiếng câu nào, cũng vội chạy lại giơ tay ra tóm lấy người chàng, miệng cất giọng sang sảng như tiếng thanh la vỡ, quát hỏi chàng rằng:

-Lời nói của người có thực không?

Long Uyên thấy Tả Cảnh Sinh giơ tay ra chộp lấy cánh tay trái của mình, chàng làm như không trông thấy chỉ từ từ giơ cánh tay trái lên vuốt rau mà đã hóa giải thế chộp của Hoàng Sơn lão nông rất khéo léo, mặt chàng vẫn tươi cười miệng thì ung dung đáp:

-Nếu các hạ không tin tại hạ thì xin cứ tới Lão Sơn xem những dấu vết còn sót lại ở trên đấu trường sẽ biết thực hư ngay...

Chàng chưa nói dứt lời, những khán giả ở dưới đài và ở trong vòng ngoài đã rủ nhau xuống núi đổ xô về phía Lão Sơn để xem xét.

Hoàng Sơn lão nông thấy thế chộp đó của mình mà chộp hụt liền ngẩn người ra. Bọn Thiết Trượng Tú đều cả giận mặt biến sắc.

Thiết Trượng Tú múa cây gậy sắt chống xuống đất một cái kêu đánh “cộp” một tiếng, sà lên đài làm bằng ván gỗ nam rất dày mà cũng bị y chọc thủng một lỗ lớn, rồi y ngửng mặt lên trời rú lên một tiếng thật lớn hình như muốn xuống dưới núi ngay vậy. Nhưng y đã nghe Lục Nhất Thanh lớn tiếng kêu gọi:

-Hai vị hãy khoan.

Thiết Trượng Tú nghe nói vội ngừng chân lại, y lại nghe thấy Nhất Thanh cười nhạt một tiếng và hỏi:

-Các hạ là ai sao lại dám ở trước mặt thiên hạ quần hùng mà giở trò đùa này ra vậy, không sợ sự phẫn nộ của mọi người hay sao?

Long Uyên giật mình đánh thót một cái, đột nhiên thấy Nhất Thanh cười vẻ gian xảo, hai mắt nhìn thẳng vào mặt mình. Nhất thời chàng không hiểu đối phương nói như thế có nghĩa gì?

Nhất Thanh thấy chàng không trả lời tỏ vẻ đắc chí quay lại nói tiếp với Thiết Trượng Tú tiếp:

-Trượng huynh sao lại hồ đồ đến thế, chỉ nghe lời của y mà đã tin tưởng là sự thật ngay, huynh nghĩ xem, đêm nào chúng ta chả đi tuần sát chẳng lẽ trong hồ xảy ra chuyện gì mà qua mắt được tai mắt của chúng ta hay sao? Rõ ràng lão già này muốn quấy nhiễu đại hội phong vân này để quần hùng thất vọng mà đi về rồi một mình y hưởng vật báu của con thuồng luồng, đệ tuy bất tài nhưng đã biết rõ gian kế của tên già này rồi.

Nói xong y cười khanh khách tỏ vẻ đắc chí.

Hoàng Sơn lão nông đột nhiên cả giận lớn tiếng mắng chửi:

-Lão già khốn nạn này đáng chết thực, muốn lừa dối cả lão phu phải không? Thử xem lão phu có đánh chết người không nào.

Nói xong y liền xông lại tấn công.

Lúc này các người còn lại ở dưới đài nghe thấy rõ, một số lớn thủ hạ của núi Đại Lâu còn lớn tiếng kêu la đòi đánh, trật tự loạn xạ vô cùng.

Thiết Trượng Tú cố trầm tĩnh nghĩ kỹ lại nhận thấy lời nói của Nhất Thanh quả thực có lý. Y liền cau mày lại mặt lộ sát khí chỉ muốn đánh chết Vân Hạc ngay tại chỗ.

Cho nên y thấy Hoàng Sơn lão nông lên tấn công liền đưa mắt ra hiệu cho Nhất Thanh và Mãn Hầu Thần, hai người đó liền lùi về phía sau hai trượng để nhường chỗ chiến đấu cho rộng rãi.

Còn phía bên kia thì Phong Lan rất lo âu cho Long Uyên, còn Hồ Hùng thì nóng lòng muốn biểu diễn tài ba của mình, nên cả hai đã chú ý từng cử chỉ một của những người ở trên võ đài. Hai người thấy tình hình hơi khác, không hèn mà cùng nhảy cả lên đài, một tả một hữu đứng cạnh Long Uyên.

Phong Lan vừa tới nơi đứng cạnh Long Uyên, thì Thiết Trượng Tú cũng vừa lui về phía sau và Hoàng Sơn lão nông đã nhảy xổ tới tấn công.

Y bỗng cảm thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng, tới khi nhìn kỹ đã thấy một mỹ nhân nho nhỏ đẹp như tiên xuất hiện ở trước mặt rồi. Mỹ nhân ấy vận võ phục màu lam nhạt, người mảnh khảnh, tay trái cầm kiếm tay phải cầm lăng hoa, tuy bé nhỏ nhưng trông rất oai phong và không kém vẻ đáng yêu.

Tả Cảnh Sinh xuất thân rất kỳ, và từ xưa tới nay chưa bước chân ra khỏi Hoàng Sơn bao giờ, nên chưa hề thấy một thiếu nữ nào xinh đẹp như vậy. Nên y vừa trông thấy mỹ nhân, bao nhiêu sự tức giận bỗng biến đâu đi mất, hai mắt cứ nhìn chòng chọc vào nàng.

Phong Lan thấy vậy nhỏ một đồng nước bọt xuống đất đang định lên tiếng nói nhưng Long Uyên đã lên tiếng nói trước:

-Các vị chớ hiểu lầm tại hạ tuổi đã ngoài bảy mươi còn thêm thường gì vật báu của con thường luồng ấy mà lừa dối thiên hạ anh hùng làm chi, chỉ vì tại hạ không nhẫn tâm trông thấy anh hạ quần hùng vô cớ chém giết lẫn nhau nên mới ra mặt báo tin cho quý vị hay. Nếu quý vị không tin có thể sai người đi Lão Sơn xem xét sẽ biết thực hư liền. Nếu Tỷ Kim Giao còn chưa bị diệt tại hạ sẽ nguyện tự sát trước mặt quần hùng. Nếu con Tỷ Kim Giao quả thực đã chết, tại hạ khuyên quý vị yên lòng về núi đi.

Bỗng giọng Phong Lan thanh thót đầy hờn giận nói:

-Này lão già kia, chẳng biết lễ phép gì cả, cứ nhìn thẳng vào mặt ta như thế làm chi?

Thì ra nàng thấy Lão Nông cứ ngẩn người ra nhìn mình như kẻ mất hồn mất vía cho nên mới lên tiếng nói như thế.

Hồ Hùng rất hay ghen, coi Phong Lan như người yêu duy nhất của mình. Lúc này thấy Tả Cảnh Sinh già rồi mà vẫn có lòng tà như vậy liền cả giận quát lớn một tiếng phi thân lại giờ phi hổ trảo bên tay phải giờ thể Ngũ Đinh Khai Sơn ra nhằm đỉnh đầu Lão Nông tấn công xuống.

Hoàng Sơn Lão Nông nghe thấy tiếng quát đó liền giật mình kinh hãi và lúc này mới chợt tỉnh táo thì cũng thấy Phi Hổ Trảo tấn công tới!

Y giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

“Không ngờ tên hậu sinh này võ công lại cao siêu như thế”

Y nghĩ như vậy nhưng tay vẫn không dám chậm trễ liền giờ cái ống điều vừa dài vừa cong queo ra làm bút để điểm huyết nhằm Hồ Hùng điểm tới.

Nếu để cho đối phương điểm trúng yếu huyết ấy không chết thì cũng bị thương nặng mà chết giấc tại chỗ ngay, nên khi nào Hồ Hùng để cho đối phương điểm trúng yếu huyết của mình, nên y hoảng kinh và không dám coi thường vội nhảy sang bên tránh né và nhanh nhẹn giờ tay ra chộp vai trái của ông già, còn tay trái thì múa Phi Hổ nhằm bụng ông già quét tới.

Hoàng Sơn lão nông trợn tròn xoe đôi mắt lên tức giận vô cùng vội giờ tay phải lên gạt ngang một cái ống điều to bằng ngón tay cái của y chống đỡ luôn chiếc Phi Hổ Trảo của địch. Đồng thời y thóp bụng và giờ tay trái ra nắm ngón tay như nắm cái vuốt định chộp khí giới của Hồ Hùng.

Hồ Hùng thấy vị biết y tự thị công lực thâm hậu, nên muốn dùng nội lực để thắng mình, nhưng y nghĩ mình đã ăn óc con thường luồng rồi, nội lực rất sung túc thì sợ gì đối phương. Cho nên y giả bộ làm như không biết, ngấm ngấm vận nội công đưa tay lên chống đỡ luôn, chỉ nghe thấy tiếng kêu coong một tiếng, cán Phi

Hổ Trảo của Hổ Hùng bị hất bắn lên một cái nhưng y vẫn nắm chặt được riêng ngón có tay trái thì y thấy hơi tê tái và Phi Hổ Trảo đã bị Tả Cảnh Sinh nắm trúng suýt tí nữa thì bị cướp mất.

Hổ Hùng mặt đỏ bừng miệng cười nhạt, hai chân như đóng đinh ở trên vân thuyết đứng yên không cử động, hai tay một trên một dưới đưa nội lực với Lão Nông, hai người thực nửa cân tám lượng không ai hơn ai hết.

Những người ở trên dưới đài thấy vậy đều kinh ngạc, không ngờ Hổ Hùng trẻ tuổi như thế mà có kinh lực thâm hậu như vậy.

Hoàng Sơn Lão Nông cũng kinh hãi và tức giận, bộ mặt đen nhánh của y đã biến thành tím, hai hàm răng cửa nghiến cồm cộp, vì y tuy lần đầu tiên xuống núi, nhưng công lực của y quả thật hơn người. Y vốn dĩ là nông phu ở trong núi, hồi trẻ gặp một kỳ nhân không biết tên hiệu gì truyền thụ võ công.

Thoạt tiên Cảnh Sinh cho những môn võ đó rất tầm thường, nên không để ý tới mấy, khi nào nhàn rỗi mới đem ra luyện tập thôi. Ngờ đâu càng tập y càng thấy võ công mình rất lợi hại vì vậy từ đó trở đi y mới chịu khó luyện tập.

Có một năm Thiết Trọng Tú ngẫu nhiên đi qua Hoàng Sơn, hai người chuyện với nhau, không ngờ lại ý hợp tâm đầu. Thế rồi hai người ở Hoàng Sơn thường thường gặp nhau để nghiên cứu võ công nhờ vậy Cảnh Sinh càng ích lợi và Thiết Trọng Tú cũng tiến bộ hơn nhiều.

Từ đó trở đi giao tình giao hảo giữa hai người càng thâm hơn trước. Lần này sào Hổ có Tử Kim Giao xuất hiện, lúc đầu Thiết Trọng Tú còn giấu, sau y nhận thấy sức của một mình y không sao bắt nổi con thúồng luồng kia nên mới yêu cầu Tả Cảnh Sinh xuống núi.

Lần đầu tiên xuống núi Hoàng Sơn tất nhiên Tả Cảnh Sinh chưa có tên tuổi gì ở giang hồ nên không ai biết tới, nhưng công lực của y không kém gì một tay cao thủ thượng đẳng nào cả. Nhất là Hổ Nguyên Nhất Khí công của y với ba mươi thể công diệu lợi hại không kém gì Thiết Trọng Tú. Ngờ đâu vừa ra tay lần đầu y lại gặp Hổ Hùng, cứ theo tuổi tác và bề ngoài mà luận thì Hổ Hùng tuy đẹp trai vạm vỡ thực, nhưng tuổi y nhiều lắm chỉ hai mươi là cùng. Dù có luyện võ từ lúc mới lọt lòng mẹ cũng chỉ được hai mươi năm công lực thôi như vậy địch sao Lão Nông đã có mấy chục năm công lực như thế. Ngờ đâu Lão Nông lại không sao thắng nổi y nhất là vừa rồi Lão Nông đã dùng ngón tay út búng vào mạch môn đối thủ rồi.

Y tưởng dù sao tay của Hổ Hùng thế nào cũng bị gãy và Phi Hổ Trảo sẽ lọt vào tay y ngay, nhưng y có biết đâu từ khi Hổ Hùng được ăn óc con thúồng luồng đến giờ, công lực lại tiến bộ rất nhanh và xương cũng đều cứng rắn như sắt đá nên mới không việc gì. Vì vậy lão buông tay để cho y cướp được chiếc Phi Hổ Trảo ấy.

Bây giờ hai người đã đấu “sáp lá cà” với nhau. Cả hai cùng vận nội lực ra cầm cự, so sánh bằng nội lực, bên ngoài trông rất tầm thường nhưng sự thực thì rất nguy hiểm, vì đã đấu nội lực như thế không thể nào dùng mảnh được, hễ nội lực bên nào hơi kém là nội tạng bị thương chỉ chết liền.

Thoạt tiên Long Uyển không biết câu chuyện lại nghiêm trọng đến như vậy, còn Nhất Trọng Tú hiểu lầm Hổ Hùng ít tuổi như vậy khó địch nổi Lão Nông.

Ngờ đâu đã nửa tiếng đồng hồ mà hai người vẫn đứng đờ ra như tượng gỗ không ai cử động gì cả. Nhưng mặt của hai người mồ hôi đã ướt đầm và gân xanh lòi cả lên.

Lão Nông hai mắt đỏ ngầu, răng nghiến trèo treo như cười mà không phải cười. Còn Hổ Hùng thì mặt trắng hơi đỏ, hai mắt trợn trừng, gần hai bên thái dương đập rất nhanh hiển nhiên y cũng đã mệt nhọc lắm rồi.

Thiết Trọng Tú thấy vậy cả kinh, tức giận vô cùng, chỉ muốn chạy lại dùng một trượng đánh chết Hổ Hùng tại chỗ thôi. Cứ trông nét mặt thì biết ngay là y đã nổi giận, nhưng vì có Long Uyển đứng ở trước nên y không làm gì được.

Long Uyển biết nếu sự thế kéo dài mãi bất lợi nên chàng định ra tay cứu hai người.

Phong Lan có vẻ gây cản, vì từ khi nàng thấy hai người đấu nội lực, người trên đài và dưới đài đều nhìn cả vào trận đấu và yên lặng như tờ.

Tuy nhiên lúc đó mặt trời đang ở đầu đỉnh, bóng người lơ nhỏ, nhưng không khác gì ở trong rừng hoang mà không có tiếng động nào cả.

Hai người lúc này mới hối hận, nhất là Hồ Hùng biết đối phương không phải tay tầm thường lại cứ nhất định đòi đánh bại. Như vậy có khác gì tự mang công vào đầu, còn trách ai được? Tha hồ hai người giở toàn lực ra rồi mà không ai thắng nổi ai cả. Tình hình này, dù là ai cũng không thể tiếp tục được nữa, rút cuộc hai người sẽ tiêu hao chân lực và cả hai người sẽ bị tàn phế chứ không sai.

Long Uyên thấy vậy không kịp dận bảo gì cả, vội nhảy tới gần đứng cạnh hai người.

Thiết Trượng Tú thấy vậy cũng cầm cây thiết trượng xông lại. Long Uyên vừa đứng yên đột nhiên giơ hai tay ra, dùng tay áo khê phát một cái “Đơn Thiết thần công” của chàng hóa thành một luồng kinh phong xen vào giữa hai người.

Thiết Trượng Tú thấy vậy, không nhịn được liền rú lên một tiếng múa thiết trượng nhằm lưng chàng tấn công luôn.

Phong Lan chú ý đến hành động của người yêu với Thiết Trượng Tú giơ cây gậy sắt lên đánh lén, nàng liền Phi thân lại. Tay phải nàng cầm lăng hoa tay trái cầm kiếm nhằm hông bên phải của Thiết Trượng Tú tấn công luôn.

Nếu Thiết Trượng Tú không tránh né thì dù y có đánh trúng Long Uyên đi chăng nữa, y cũng bị Phong Lan đâm cho thủng người. Cho nên y cần bảo tồn tính mạng của mình trước, vội quay mình trảm người xuống phong bế lấy kiếm của Phong Lan còn tay trái thì giơ chưởng ra định tấn công nhưng y thấy Long Uyên đã giải được trận đấu nguy hiểm của Lão Nông với Hồ Hùng rồi.

Thì ra Long Uyên vận Đơn Thiết vào tay áo hóa thành một luồng kinh khí xen thẳng vào giữa hai người.

Lão Nông với Hồ Hùng cảm thấy hồ khẩu tay rung động mạnh suýt tí nữa cả hai nếu không nắm chặt thì khí giới đã bị rơi mất còn thân hình của hai người thấy hơi lảo đảo và bị đẩy lui sang bên tức thì. Thoát tiên hai người có vẻ hoảng sợ, nhưng sau đều hiểu là do Long Uyên có ý giải vây cho họ, cho nên nhân lúc vừa bị hất lui về phía sau cả hai vội thâu ngay nội lực lại và người cứ quay tít như hai cái chong chóng vậy.

Riêng Hồ Hùng rầu rĩ và bụng bảo dạ:

“Tài ba của mình không địch nổi một ông già không có tên tuổi như thế thì từ giờ trở đi làm gì đến phần ta xưng hùng xưng bá trong giang hồ nữa?”

Tả Cảnh Sinh có ý nghĩ như y. Lão Nông tự nhận thấy mình hạ không nổi một hậu sinh trẻ tuổi thì quả thực tự thẹn mình đã tự luyện võ công mấy chục năm.

Vì cùng ý nghĩ tự phụ như nhau nên hai người vừa thoát thân một cái, đã quát lớn và xông lại đấu nhau tiếp:

Long Uyên thấy Phong Lan ở phía sau mình đã nhảy vào vòng đấu liền lên tiếng khuyên bảo, nhưng không ngờ hai người mà chàng vừa giải cứu lại xông vào đấu tiếp như vậy.

Phong Lan nghe thấy Long đại ca bảo mình đừng đánh nữa, trong lòng tuy bất mãn, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, lùi trở về mép đài.

Nàng nghe thấy Long Uyên bảo Hồ Hùng ngừng đấu nhưng biết rõ Hồ Hùng nhất định không chịu nghe chàng, nên vội lên tiếng:

-Long đại ca lại đây! Để mặc họ đấu với nhau một trận, đừng có khuyên họ làm chi, vô ích!

Gần gũi nhau mấy tháng, Long Uyên đã hiểu tính nết của Hồ Hùng nên chàng vừa nghe thấy Phong Lan nói như vậy, liền gật đầu, quay trở lại đứng cạnh nàng xem hai người đấu.

Thiết Trượng Tú thấy không có người đấu với mình, đành phải ngừng tay và ngồi xuống ghé xem trận đấu của Lão nông với Hồ Hùng, nhưng y vẫn chuẩn bị, nếu Cảnh Sinh bị thua sẽ ra tiếp ứng ngay.

Lúc này Cảnh Sinh với Hồ Hùng đã biết tài nhau nên cả hai người đều giở võ công và mách lới ra đối địch chứ không dám đua sức như hồi nãy nữa.

Nhất thời chỉ thấy bóng của hai người bỗng xuống bỗng lên va chạm vào nhau bỗng lui về phía sau Hồ Hùng múa đôi hồ trảo bằng bạc bóng nhoáng, nhanh như điện chớp và lạ lùng như một con hổ bay, mạnh như sấm sét hóa thành hai đạo bạch quang tấn công Lão Nông tới tấp.

Cảnh Sinh cũng tự cho mình là người rất tài giỏi, cây ống của y nhằm điểm vào các đại huyệt của đối thủ, vừa nhanh vừa mạnh khôn tả.

Hàng trăm nghìn khán giả dưới đài đều chăm chú nhìn vào trận đấu ác liệt. Trong đó có một số người còn hô to trợ oai, người khác thấy vậy cũng hô to, nhất thời những tiếng hô của họ kêu như sấm động khiến hai người đang đấu lại càng phấn chấn thêm. Vì vậy cuộc đấu càng kịch liệt hơn.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đấu được trăm hiệp mà vẫn nửa cân tám lạng không ai hơn ai cả, nhưng vì vừa rồi hai người đã tiêu hao nội lực rất nhiều nên đấu không lâu cả hai đều thở hồng hộc và có vẻ mệt nhọc rồi. Nhưng trước mặt quần hùng đông đảo như thế, cả hai không dám ngừng tự thua trước, và ai chẳng muốn thắng trận để dương danh trên thiên hạ.

Lão Nông càng nóng lòng suốt ruột thêm, bụng bảo dạ rằng:

“-Ta tu luyện mấy chục năm mà thắng không nổi một tên hậu sinh tiểu bối, như vậy sau này ta còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa.”

Thì ra y thấy Thiết Trượng Tú khuyên bảo và cũng tự thấy võ học của mình cao siêu, nếu cứ ẩn núp trong rừng núi mãi thật là có lỗi với tổ tiên và sư tôn. Cho nên lần này y xuống núi để giúp Thiết Trượng Tú đi giết con Tỷ Kim Giao, nhưng thực sự thì y cũng bắt đầu bước chân vào giang hồ để hành đạo, nhưng bây giờ y thấy đấu mãi không thắng được một kẻ địch nhỏ tuổi như vậy, y liền tức giận vừa kinh hãi đành liều tấn công mạnh một thế đẩy Hồ Hùng lùi về phía sau năm thước, rồi y thừa cơ xông lên và hút mạnh hai hơi thuốc.

Lúc ấy Hồ Hùng tuy thấy mệt nhọc, nhưng thấy Lão Nông hút xong hai hơi thuốc lại lui về phía sau ngay, y tưởng đối phương định đào tẩu, cho nên y vừa tức giận vừa mừng rỡ. Y lại tưởng địch thủ đã đuối sức rồi nên mới định rút lui như thế. Y đang định đuổi đánh y nhưng lại thấy Lão Nông dừng chân hút một hơi thuốc thực dài nữa, y lại tưởng đối phương khinh mình liền nổi giận chửi thề và bụng bảo dạ:

“Lão tặc không biết sống chết là gì hết, tài ba của ngươi như thế đại gia đã chỉ giáo qua rồi, ngươi chẳng hơn đại gia là bao mà dám khinh thường đại gia như vậy. Phen này ta phải đánh chết ngươi mới được.”

Nghĩ như vậy, y liền xông lên lớn tiếng quát:

-Chạy đi đâu!

Sự thực Lão Nông có như Hồ Hùng tưởng tượng đâu, cho nên y thấy Hồ Hùng vừa xông tới đã nhắm mắt đối phương phun luôn mười mấy hơi khói biến thành mười mấy vòng tròn phi thẳng vào mặt Hồ Hùng.

Hồ Hùng không ngờ đối phương ra tay nhanh như vậy, liền múa song trảo bảo vệ lấy đầu, mặt và chân thì dùng Thiên Cân Trụ để đứng cho thực vững.

Quả nhiên công hiệu, đôi Hồ Trảo của y phá tan được mười mấy cái vòng kia, đồng thời y nhún chân một cái nhảy xổ lại nhắm bụng đối thủ tấn công luôn.

Lão Nông phun mười mấy vòng khói ra yên trí đôi bên đứng gần như vậy Hồ Hùng không chết cũng bị thương chứ không sai.

Ngờ đâu Hồ Hùng lại ứng biến thần tốc như thế, không những y đã phá tan được làn khói thuốc đó, mà lại còn nhanh nhẹn xông lại tấn công như thế, nhưng y thấy Hồ Hùng khom lưng tấn công bụng, để trống vai y liền đứng lên thóp bụng lại để né thế công của Hồ Hùng và đồng thời y còn dùng ống điều nhằm ba nơi đại huyệt ở trên lưng đối thủ điểm luôn.

Ngờ đâu thế võ của Hồ Hùng chính là một tuyệt thế cứu mạng của phái Hoa Sơn, thế công của y chính là thế hư để dụ địch mà thôi. Lão Nông không biết nên mới lọt vào tròng. Y vừa giơ cánh tay phải ra thì Hồ Hùng đã múa chiếc Phi Trảo ở bên tay trái nhằm hai đầu gối Lão Nông tấn công luôn.

Ổng điều của Lão Nông còn cách một thước nữa mới điểm trúng, thì y đã thấy kinh phong lẩn át tới, nhưng y không chịu tránh né.

Trong khi y đang chăm chú nhìn vào lưng của Hồ Hùng thì Phi Hồ Trảo chỉ còn cách năm phân nữa thì đã đánh trúng vào hai đầu gối của y rồi. Lúc này y mới hoảng sợ không dám nghĩ đến việc đả thương địch nữa mà chỉ cần tự bảo vệ thân thể trước.

Y vội thâu ống điều lại và nhún chân nhảy luôn về phía sau tránh né.

Nhưng đã chậm chân một chút, chỉ nghe “soạt” một tiếng ống quần bên trái của y đã bị cây Phi Hồ Trảo rạch rách và đùi non của y cũng bị rạch toạc năm đường máu.

Cảnh Sinh vừa bị đau vừa bị hổ thẹn, vừa tức giận, thét lớn một tiếng định nhảy xổ lại thí mạng.

Hồ Hùng thấy mình đã thắng được một thế khiến đối phương bị thương vội nhảy lui về phía sau hai trượng chấp tay chào và nói:

-Cảm ơn lão trượng đã nhường nhịn.

Quần hùng ở dưới đài thấy Hồ Hùng oai dũng như vậy, võ công lại trác tuyệt, tuy họ chưa biết Tả Cảnh Sinh là ai nhưng thấy Thiết Trượng Tú mời ra làm phó đài chủ như thế võ công ắt phải hơn người mà bây giờ Hồ Hùng trẻ tuổi như vậy không những nội lực thâm hậu thế võ lại tinh kỳ nên mới đánh bại được đối thủ lợi hại như thế. Vì vậy ai nấy đều vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Thiết Trượng Tú thấy Lão Nông bị đánh bại còn muốn xông lên thí mạng tiếp, y biết người bạn quê mùa này không hiểu luật lệ của giang hồ vội chạy lại khuyên bảo, rồi y trợn tròn xoe đôi mắt lộ đầy hung quang nhìn khắp trên đài dưới đài một lượt sau cùng mới nhìn thẳng vào mặt Hồ Hùng cười nhạt nói:

-Hồ thiếu hiệp công lực bất phàm thực, không hổ thẹn là một đồ đệ của danh sư, bây giờ thiếu hiệp đã đánh bại Hoàng phó đài chủ, vậy có muốn thử tài với lão phu không?

Quần hùng đều biết rõ Thiết Trượng Tú là người đồng vai vế sư phụ của Hồ Hùng, vì vậy dù Trượng Tú tức giận không tả nhưng vẫn không dám ở trước mặt quần hùng mà thị lớn bắt nạt nhỏ như vậy. Nên lời nói của y rất ôn tồn.

Phong Lan thấy Hồ Hùng đã thắng được Lão Nông chân tay ngứa ngáy cũng muốn ra đấu một phen, đồng thời nàng ghét Thiết Trượng Tú thủ đoạn tàn nhẫn với những người vào hồ định giết con thường luồng nên nàng vừa nghe thấy lão nói xong không đợi cho Hồ Hùng trả lời đã vội nhảy ngay với giọng thánh thót nói:

-Lão già kia người đừng có thị già mà bắt nạt người, để bọn cô nương thử tài ba của người nào.

Thiết Trượng Tú đột nhiên cả giận đôi lông mày đã gần trụ rung động hoài vội quát hỏi:

-Con nhỏ này, người là ai mà dám ở trước mặt lão phu hỗn láo như thế? Sư phụ người là ai, người thuộc môn phái nào mà dám liều lĩnh như thế! Người không sợ chết hay sao?

Phong Lan cau mày đáp:

-Bọn cô nương họ Phong tên Lan còn sư phụ của ta là ai người không xứng hỏi tới, cô nương thấy lối hung tàn của người rất chướng mắt nên mới phải ra đây để cho người một bài học. Người sửa soạn tiếp thế công của cô nương đi.

Nghe nàng nói xong, Thiết Trượng Tú tức giận đến kêu la om sòm các người có mặt tại đó ở trên đài cùng dưới đài đều ngạc nhiên hết sức cũng có người tức họ Thiết Trượng Tú cũng có người lo âu họ nàng.

Vì Thiết Trượng Tú xưa nay vẫn tiếng là một tên ma đầu khó đối phó nhất, y hùng cứ ở Hoàng Sơn bất cứ hắc bạch hai đạo ai ai cũng không dám trêu người tới.

Còn Phong Lan thì mới bước chân vào giang hồ, bây giờ nàng không những chỉ danh thách chiến mà còn ăn nói một cách khinh khi như thế hình như nàng không coi Thiết Trượng Tú vào đâu cả. Nếu nàng không có tuyệt học kinh người thì đâu dám đem tính mạng ra đùa giỡn như thế.

Thiết Trượng Tú chống gậy sắt xuống cân đài một cái rồi thét lớn:

-Con nhãi này muốn chết.

Y liền múa trường nặng như một khoảng núi nhắm đầu Phong Lan đánh xuống kêu “ừ” một tiếng.

Phong Lan nhảy sang tránh né rồi tay lẳng hoa, tay kiếm múa tít lên thành một khối bông lơ mờ xông vào phản công.

Hai người ra tay đấu với nhau mấy trăm nghìn con mắt đều nhìn cả vào đấu trường, theo đáng ra thì Thiết Trường Tú có mấy chục năm hỏa hầu như vậy thì Phong Lan địch sao nổi, nhưng từ đêm hôm qua tới giờ sau khi ăn được trứng Tỷ Kim Giao rồi, Phong Lan thấy công lực của mình mạnh gấp đôi nên nàng mới đấu ngang tay như vậy.

Quần hùng ở đài thấy nàng là một thiếu nữ tuổi chưa hai mươi mà có võ công cao siêu đến như vậy thì thầm hỏi nhau xem có biết lai lịch của nàng không?

Nhất là Phù Sa Tử lại càng kinh ngạc thêm, vì cách đây một hôm y đã đùa giỡn và thử công lực của Phong Lan rồi, biết nàng có võ công cao siêu thực nhưng còn kém mình xa, như vậy làm sao địch nổi Thiết Trường Tú có công lực cao siêu như thế. Vì vậy lúc nàng mới xáp chiến đã lo âu hộ. Nhưng bây giờ công lực của nàng bỗng tiến bộ một cách quá nhanh chóng đến như thế, y nghĩ nát óc mà không sao nghĩ ra được là nguyên nhân nào.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đấu được năm mươi hiệp, càng đấu Thiết Trường Tú không những kinh hoảng mà còn tức giận vô cùng nữa, vì y thị địa vị của mình ở trong võ lâm nên y không những sợ bị Phong Lan đánh bại mà còn sợ cả Phong Lan đấu với y trăm hiệp, như vậy y cũng mất sĩ diện rồi.

Vì thế mà y càng nhấn mạnh sức để mong đánh bại Phong Lan. Thế trường của y mạnh và nhanh hơn trước nhiều, bắt buộc Phong Lan gỡ thế Không Tước Khai Bình ra, giờ hai cánh tay ra tấn công hai bên, vì vậy trung bộ của nàng mới để trống.

Thiết Trường Tú thấy vậy mừng rỡ vô cùng liền quát lớn một tiếng cúi đầu nhằm ngực của Phong Lan húc luôn, thế công này gọi là Thiết Đầu Công, luyện tập môn võ công này trước hết phải luyện đầu, cứ lấy đầu húc đồ đạc cho tới khi húc vỡ được đá lớn mới gọi là thành công.

Y tu luyện mấy chục năm nội ngoại công đều luyện tới mức xuất thần nhập hóa rồi, lúc này khỏi cần phải dùng đầu húc nữa mà chỉ dùng bốn thân chân khí vận lên tới đỉnh đầu húc ra một cái tựa như Phích Không Chưởng vậy nhưng mạnh hơn Phích Không Chưởng gấp bội, chỉ húc một cái đá ở chỗ cách y hai trượng vụn như cám liền.

Phong Lan thấy lỗ cơ hời một cái liền cảm thấy luồng gió mạnh lấn át tới, giựt mình kinh hãi biết ngay là nguy tai muốn dùng thế võ để hóa giải nhưng đã muộn, nàng đang lo âu đành phải nén chân khí lại, người nhẹ như một cái lá khô thuận thế của địch mà bay lùi về phía sau. Người của nàng như một cánh diều đứt dây bay ngược lại liền.

Các khán giả trên đài thấy vậy giật mình kinh hãi đều lắc đầu thở dài.

Long Uyên thấy vậy đang định nhảy ra giải cứu nhưng chàng thoáng thấy nàng tùm tùm cười mới biết nàng không việc gì.

Thiết Trường Tú thấy mình vừa ra tay dùng thế Thiết Đầu Công đã đắc thắng liền, liền đắc chí mỉm cười trở mắt nhìn lên.

Hồ Hùng thấy Phong Lan ngộ hiểm rống lên một tiếng nhảy xổ lại để cứu nàng.

Từ khi ăn trứng thường luồng đến giờ, Phong Lan thấy người mình nhẹ như bông, tinh thần khác hẳn xưa kia nàng theo gió bay ra ngoài xa ba trượng nhún vai một cái xả hết sức gió liền ngừng thân nhưng nàng không hạ chân xuống, trái lại còn bay lên trên cao ba trượng rồi đâm đầu bổ xuống tấn công Thiết Trường Tú luôn.

Thế này của nàng là Ngũ Yến Qui Sào (chim yến về tổ) mà thế vừa rồi là Thừa Phong qui khứ (cưỡi gió đi về) nhanh và đẹp khôn tả, khiến ai cũng phải ngạc nhiên hết sức.

Mấy nghìn khán giả thấy vậy ngạc nhiên vô cùng lại vỗ tay khen ngợi, tiếng hoan hô và khen ngợi của họ chấn động cả một góc trời.

Thiết Trọng Tú thấy Phong Lan không những không bị thương, khinh công lại còn luyện tới mức thượng thừa nữa y cả kinh thất sắc hổ thẹn quá, quá tức giận không đợi đối phương xuống tới lôi đài y đã xông lại múa trường tấn công vào đầu luôn.

Hồ Hùng cũng không ngờ Phong Lan lại không bị thương mà nhất thời còn nhảy lên được và phản công lại kẻ địch như thế. Lúc này y mới biết mình đã nhận xét lầm, hổ thẹn vô cùng hai má đỏ bừng.

Y ngượng quá vội nhảy ngay xuống dưới đài chứ không dám nhảy lên nữa.

Phong Lan càng tức hận Thiết Trọng Tú thêm liền nhảy xổ xuống cả kiếm lẫn hoa cùng tấn công một lúc và nàng không còn nương tay nữa. Thế là trận đấu của hai người ngày càng kịch liệt.

Phong Lan là môn đồ của Vô Di bà bà và đã học hỏi được hết tuyệt kỹ của sư phụ rồi.

Vô Di bà bà bình sinh rất ít đi lại trên giang hồ vì mấy chục năm trước bà ta đã kịch chiến với Thiên Hạ Vô Địch Khách năm ngày năm đêm liền nhờ vậy tiếng tăm mới lừng lẫy khắp thiên hạ, pho võ công bên hải lãng hoa bên trái kiếm không những tinh diệu tuyệt luân mà đường kiếm lại khác hẳn luật lệ thường của võ học. Nghĩa là ai cũng quen dùng tay phải nên công hay thủ đều nặng về phía đó, nhưng Vô Di bà bà lại đi ngược hẳn lại, kiếm lại cầm tay trái mà chủ công, tay phải cầm lãng hoa chủ thủ.

Tay trái cầm kiếm và cũng tấn công bằng tay đó như vậy thì quả thực đối phương ít khi đề phòng tới, khi đối phương ít đề phòng tới, biết mình dùng tay trái tấn công rồi, muốn chống đỡ tất phải ngưng tay, rồi đâm ra loạn tâm thần, như vậy chưa đánh đã thắng về mặt tâm thần rồi, còn bên tay phải cầm lãng hoa phòng thủ không những rất tiện mà cái lan sắt chế tạo rất tinh xảo cứng rắn không sợ bảo đao bảo kiếm chém hư, mép lãng làm bằng lưới gang có thể được khí giới của địch. Những hoa ngũ sắc ở trong lãng cũng làm bằng một thứ thép có thể dùng làm ám khí để cứu mạng trong lúc nguy nan.

Phong Lan giỏi tuyệt nghệ ra, truyền lan kiếm nhị thập tứ thức xảo ra, vì công lực của nàng mạnh hơn trước mười lần nên thể kiếm và thể lãng của nàng lại càng oai mãnh hơn trước nhiều. Thiết Trọng Tú tức giận kêu rú lia lịa, chiếc gậy sắt của y cũng múa nhanh và kín đáo vô cùng, trông bề ngoài thì y với Phong Lan kẻ nửa cân người tám lạng không ai hơn kém ai hết. Nhưng sự thực càng đấu lâu bao nhiêu Thiết Trọng Tú càng kinh hoảng vì y thấy chiếc gậy của y như bị một luồng kinh khí vô hình dính chặt lấy đầu gậy của mình và càng đấu càng cảm thấy chân lực hao tổn rất nhiều.

Lúc này y đã giở toàn lực ra tấn công rồi mà vẫn chưa đấu thắng. Nếu đấu lâu tí nữa thì có phải là mình sẽ bại không?

Đồng thời Thiết Trọng Tú đã đấu hơn trăm hiệp rồi và chân khí của mình đã tiêu hao quá nhiều rồi mà vẫn không thắng được đối phương, nên trong lòng lo âu thêm. Y càng thêm nóng lòng sốt ruột lo âu thêm. Y càng thêm nóng lòng suốt ruột lo âu bao nhiêu chân tay càng chậm chạp bấy nhiêu và hơi thở cũng mạnh hơn trước nhiều.

Phong Lan thấy vậy khi nào nàng chịu bỏ lỡ dịp may liền hét lớn một tiếng hai thức kiếm lẫn lãng hoa cùng tấn công ra một lúc. Lãng hoa của nàng dính chặt lấy cây gậy sắt rồi dùng thể mượn hoa hiến phật rung mạnh một cái những lưới dao ở dưới lãng đâm thẳng vào mặt của Thiết Trọng Tú ngay. Đồng thời kiếm ở bên tay trái của nàng dùng thể Thái Phương qui sào nhằm ở sau lưng địch đâm luôn.

Thể công này của nàng không sai một ly một tí nào và nhanh nhẹn tuyệt luân, lợi hại nhất là tấn công cả trước mặt và sau lưng của địch khiến địch muốn lùi cũng không được nữa.

Thiết Trọng Tú giật mình kinh hãi, nghe thấy tiếng gió động biết mình bị tấn công cả hai mặt, bất đắc dĩ y nhảy sang bên phải vận chân lực vào tay trái rồi nắm ngón tay chộp ra lấy lãng hoa.

Phong Lan thấy đối phương định chộp lãng hoa của mình biết địch thủ đã trúng phải mưu kế củ mình rồi nàng vẫn không thay đổi thế võ cứ để mạnh lãng hoa vào mặt của Thiết Trọng Tú còn kiếm ở bên tay trái thì nhắm ngang hông của địch đâm từ dưới lên.

Thiết Trượng Tú thấy tay trái mình chộp hụt, tay phải vội vung gậy đánh mạnh vào lồng hoa, còn vai trái thì co lên cái, nhờ vậy kiếm của Phong Lan mới đâm hụt.

Thiết Trượng Tú thấy tránh được thế công của Phong Lan rồi liền thuận tay chộp luôn vào cổ tay trái của nàng.

Ngờ đâu Phong Lan đã biết trước y ra tay như thế, nên nàng đâm hụt một cái đã vội lui về phía sau tay trái thuận chặt luôn vào cánh tay trái của Thiết Trượng Tú.

Thiết Trượng Tú rống lên một tiếng gươm gãy lên đờ, chỉ nghe thấy “coong coong” một tiếng. Cả gậy lẫn cánh tay đều bị gãy hết, chỗ vết thương máu tia ra như vòi rồng vậy, máu gậy rớt xuống sàn đài kêu đánh “coong” một tiếng.

Khán giả ở dưới đài thấy Thiết Trượng Tú bị như vậy, có người chạy lại cột thương cho y, có người lên tiếng gọi nhất thời loạn xạ vô cùng.

Mãn Hầu Thần Bảo Khánh với Đại Sơn chủ Lục Nhất Thanh ngồi gần đó thấy vậy cả kinh thất sắc vội chạy lại.

Nhất Thanh liền móc túi lấy thuốc cứu thanh ra chỉ huyết cho Thiết Trượng Tú, còn Bảo Khánh thì nhảy tới trước mặt Phong Lan ngắm nhìn nàng một hồi rồi hỏi:

-Cô nương gọi Võ Di bà bà là gì thế?

Mãn Hầu Thần Bảo ở cách núi Võ Di không xa, cho nên y biết Võ Di bà bà nhiều hơn ai hết. Tuy y kiêu ngạo quen rồi nhưng với tuyệt học của Võ Di bà bà xưa nay vẫn không dám khinh thị, cho nên y thấy Phong Lan dùng kiếm và lồng hoa đánh bại Thiết Trượng Tú mới nghĩ ra Võ Di bà bà là thế.

Phong Lan nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

-Bà bà chính là tổ mẫu của bốn cô nương, người hỏi làm gì?

Thấy nàng nói như vậy những người biết tiếng Võ Di bà bà mới hay lai lịch và xuất thân của nàng, rồi ai nấy cũng thì thầm bàn tán:

-Thảo nào con nhỏ này lợi hại đến như thế. Thì ra nó là người của Võ Di bà bà.

Bảo Khánh từ xưa đến nay chỉ thấy người ta nịnh và khen ngợi y, chứ chưa bao giờ bị ai khinh thị như thế cả. Nhưng y tự lượng sức mình chỉ ngang tài với Thiết Trượng Tú thôi, nếu ra tay đấu chưa biết chừng cũng bị gãy một tay như thế.

Huống hồ dù có thắng nổi đối phương chưa chắc Võ Di bà bà đã chịu để yên cho mình, nhưng trước thiên hạ quần hào khi nào y lại chịu mất sĩ diện như vậy. Vì thế nhất thời y ngăn người ra và cũng hối hận là bỗng dưng nhảy ra can thiệp như thế này làm gì. Cũng may Thiết Trượng Tú bằng bố cánh tay xong liền tiến lên đỡ lời Phong Lan. Chưa lên tiếng y đã cười giọng trầm khốc một hồi rồi mới nói:

-Được! Được! Lão bại do giòng giới của danh môn như vậy, tuy có bại vẫn vinh quang, lão xin nhường con Tỉ Kim Giao ở trong hồ cho cô nương đấy, quý hồ quả đất tròn thể nào cũng có ngày lão gặp lại cô nương ...

Phong Lan đáp :

-Hay lắm! Quý hồ người có can đảm lúc nào cô nương cũng đợi chờ người đến chỉ giáo, nhưng cô nương nói thực cho người biết, lần sau nếu gặp sẽ không dễ dãi như ngày hôm nay đâu.

Thiết Trượng Tú đột nhiên biến sắc mặt cười ha hả rồi nói tiếp:

-Bại tướng này ngày hôm nay không dám nói giỏi nữa, xin từ biệt ở đây, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Nói xong y quay người vái chào khán giả một lượt rồi lớn tiếng nói:

-Lão bắt tài bị Phong cô nương đánh bại, ngày hôm nay cánh tay đã gãy không còn hơi sức nào đứng ra làm chủ lễ đài nữa. Bây giờ trước mặt thiên hạ anh hùng xin nhường chức đài chủ cho Phong cô nương, nêu ai không dám khiêu chiến với cô ta thì con thường luồng trong hồ là vật sở hữu của cô ta, và không ai được dị nghị gì cả.

Nói xong y không đợi chờ mọi người phản ứng ra sao đã quay mình đi vào ngôi chùa ở phía sau đài và mất dạng.

Thủ đoạn của Thiết Trượng Tú quả thực là khôn ngoan và xảo trá, hễ người nào nghĩ kĩ một chút là sẽ biết y có ý giả họa cho nàng. Vì y không những đã bại trận và còn bị tàn phế, y tự biết không sao một mình đoạt nổi vật báu con Tỉ Kim Giao nữa. Nên y mới làm ra vẻ dàng hoàng nhường lại vật báu cho Phong Lan và còn khích bác quần hào ở dưới đài nếu ai muốn cướp được vật báu của con thường luồng thì lên đài đấu với nàng. Như vậy có khác gì Phong Lan đã biến thành cái đích của mọi người.

Tới lúc này Long Uyên mới biết mình không thể yên lặng được nữa, nên chàng chờ Thiết Trượng Tú đi khỏi mới ra trước đài chấp tay chào mọi người và ho một tiếng để mọi người im lặng, rồi mới nói:

-Quý bằng hữu, vừa rồi lão đã tuyên bố vật báu ở trong hồ đã có người lấy đi mất, mục đích của lôi đài không còn nữa như vậy còn đấu tiếp làm chi?

Long Uyên chưa nói dứt đã có mấy bóng người phi lên đài tức giận quát:

-Lão già kia mau nói ai dám cả gan lấy trộm!

19. Vân Đằng Long Phi Hổ Thế Phong

Thấy Nhất Thanh nói như thế, quần hùng ở dưới đài đã chứng thực vật báu của con thường luồng đã bị người ta lấy mất, nên ai nấy ồn ào muốn hỏi người lấy bảo vật là ai.

Hổ Hùng vừa đắc thắng và đã thử công lực mình thấy mạnh hơn trước nhiều, tính kiêu ngạo lại nổi lên. Y thấy quần hùng ở trên đài và dưới đài đều kêu om sòm, Y không sao nhịn được liền ngẩng lên trời rú lên một tiếng nói:

-Vật báu trong hồ là con Tỉ Kim Giao là do ba chúng ta lấy đi đấy, ai không phục cứ việc lên đây thử tài.

Long Uyên thấy Hổ Hùng nói như vậy đành chịu. Phong Lan cũng muốn kiếm vài tay cao thủ đấu chơi.

Nhất Thanh nghe thấy Hổ Hùng tự nhận là đã lấy được vật báu của con Tỉ Kim Giao rồi, y lại thấy công lực của hai người vừa rồi cao siêu như vậy, y mới đoán biết là hai người đã ăn được óc con thường luồng rồi nên mới mạnh như thế. Y tự nhận thấy công lực của y không hơn được Thiết Trượng Tú mà bây giờ Phong Lan đánh bại được Thiết Trượng Tú thì y ra tay chỉ có thua, vả lại dù thắng được ba người đi nữa thì óc con thường luồng cũng đã mất và chuốc thêm ba cường địch như vậy có ích lợi gì đâu. Cho nên y cân nhắc thiệt hơn xong liền có ý rút lui, nhưng lại không cam tâm buông tha ba người một cách dễ dàng như vậy, y cúi đầu suy nghĩ một lúc, nhân các người ở dưới kêu la om sòm liền lên tiếng nói:

-Ba người này ngấm ngầm lấy trộm vật báu của con Tỉ Kim Giao đã trái luật lệ của võ lâm không nghĩ gì đến lợi ích của đồng đạo võ, tuy bốn tọa không quan tâm đến vật đó, nhưng quần hùng ở dưới đài nào chịu để yên cho những vị đó?

Quần hùng ở dưới đài nghe thấy y nói vậy đều phẫn uất đòi đánh om sòm.

Hổ Hùng thấy vậy tức giận tròn xoe đôi mắt lên quát hỏi:

-Câm mồm, ai dám không phục thì cứ việc lên đây để Hổ gia cho một bài học, chứ đừng kêu la như thế thì có ăn thua gì đâu.

Tiếng quát của y kêu như sấm động khiến quần hùng ở dưới đài đều khiếp sợ không ai dám nói năng gì nữa, nhưng vì lời nói của y quá ngông cuồng nên có một số chính phái tỏ vẻ không phục.

Long Uyên đã trông thấy những võ lâm danh túc ở tả hữu khán đài tỏ vẻ không vui liền đỡ lời nói:

-Sở dĩ ba chúng tôi giết con Tỉ Kim Giao trước giờ hạn định của mọi người như vậy là không muốn trông thấy có trận đấu đến giết chóc nhau ngày hôm nay. Thiết nghĩ chúng ta là người trong võ lâm thì tương trợ nhau mới phải, nếu bây giờ vì một con thường luồng mà tổn thương hòa khí thực không đáng chút nào.

Hơn nữa nếu không may vật báu của con thường luồng mà lọt vào tay của tên ác ma chúng sẽ mượn sức óc con thường luồng ấy mà học thành tuyệt kỹ, không ai còn kiềm chế nổi, như vậy có phải thiên hạ võ lâm bị

tại kiếp ngay không? Cho nên anh em tại hạ mới ra tay diệt con ác giao ấy trước, vẫn biết chúng tôi làm như thế có điều không phải thật, nhưng nghĩ các vị là danh túc tiền bối của võ lâm chắc thế nào cũng lượng thứ cho chúng tôi.

Lời nói của Long Uyên không những rất thành khẩn mà chàng lại dùng Vô Thượng thần công, nên người nào có mặt tại đó dù ở trên đài hay ở dưới đài cũng đều nghe rõ hết và dư âm câu đó làm mọi người chấn động.

Mọi người đều là con nhà võ hết nghe thấy tiếng nói của chàng rất mạnh nên đều giật mình kinh hãi, họ không ngờ một ông già vô danh này nội công lại luyện tới mức xuất thần nhập hóa như vậy. Vì thế có một số hiệp chính đạo nhân thấy lời nói của chàng rất có lý.

Đồng thời họ thấy chàng công lực thâm hậu nếu lên đấu với chàng thì làm sao mà thắng được. Vì vậy họ không lên đài nữa để bảo tồn danh dự và cũng tỏ ra mình là người đàng hoàng.

Sự thực lúc bấy giờ Long Uyên chỉ cảnh báo thềm.

Lúc này chàng đưa mắt nhìn hai bên khán đài thấy các nhân vật chính đạo ai nấy đều bình tĩnh trong lòng mới yên, đang định nói thêm vài câu để kết thúc cuộc đại hội này. Đột nhiên dưới đài cất giọng như thanh la vỡ tiếng nói:

-Bạn già kia, xem bề ngoài của bạn thật là tuổi cao vọng trọng, nhưng không biết võ công bạn ra sao, sao bạn không giở vài miếng võ cho mọi người thưởng thức?

Người ấy vừa nói dứt, vì ý kiến đó rất hợp ý của tất cả mọi người, nên ai nấy đều đồng thanh yêu cầu Long Uyên biểu diễn võ công cho họ xem. Đang lúc ấy bỗng có một ông già tuổi trạc năm mươi, mặt tròn và nhỏ, mắt to mồm rộng, mũi lớn như mũi sư tử nhưng cằm không có râu đứng lên cười khi khi. Tiếng y cười thực không xứng với tuổi của y chút nào. Bọn Long Uyên không biết người là ai cả, nhưng Đại Lâu Sơn Chủ Lục Nhất Thanh đã nhận ra người đó nên y cười ha hả và chấp tay chào hỏi:

-Phả huynh giáng lâm thật là hiếm có, mời huynh lên đây.

Trông hình dáng người đó như một tên ăn mày vậy, nghe thấy Nhất Thanh nói như thế y không trả lời chỉ trợn trừng mắt lên khề nhún vai một cái người đã lẹ làng nhảy lên đài.

Long Uyên biết nếu ngày hôm nay mình không biểu diễn một vài thế võ, tất nhiên họ không chịu để yên cho đâu. Nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra được biểu diễn thế võ gì, cho nên vừa thấy người nọ lên tới lồi đài chàng liền chấp tay chào hỏi:

-Xin hỏi ...

Chàng chưa kịp nói tiếp thì Nhất Thanh đã lớn tiếng át giọng chàng mà nói với các người dưới đài rằng:

-Vị này là Tiểu diện Phả Cái ẩn tích đã lâu, chắc các vị chưa được gặp mặt ông ta bao giờ, nhưng cũng nghe tiếng rồi. Ngày hôm nay Phả Cái bỗng xuất hiện ở đây để chủ trì công đạo cho võ lâm. Vậy xin Vãn lão tiên sinh hãy biểu diễn tuyệt học ra cho mọi người xem.

Lời nói của y hiển nhiên là muốn lôi Phả Cái vào vòng, quần hùng có mặt tại đó có phải là ngu ngốc đâu mà sao lại không hiểu. Nhất là họ biết Phả Cái ba mươi năm trước khét tiếng về môn Đàn Chỉ thần công và người lại rất chính trực, diệt bạo phù trợ những người yếu hèn, nên hễ bọn hắc đạo trông thấy ông là nhúc nhích đầu vác óc. Mười năm trước ông ta bỗng tuyệt tích giang hồ nhưng tên tuổi vẫn còn lừng lẫy.

Hôm nay bỗng nhiên ông ta xuất hiện tất phải có nhân nguyên. Cho nên mọi người vừa nghe Nhất Thanh nói ai nấy đều bàn tán xôn xao, người hiểu sự lại mong ông ta đấu với Vân Hạc một trận để mình được sáng mắt ra, và thu thập kiến thức môn Đàn Chỉ thần công của ông ta như thế nào?

Phả Cái nghe Nhất Thanh nói xong, biết ngay đối phương đã có ý lôi mình vào trong, liền hớn hỏ cười một hồi rồi trợn trừng đôi mắt quái dị nhìn Nhất Thanh.

Nhất Thanh đã biết rõ tính nết của Phả Cái, thấy vậy y rung mình kinh hãi nên không dám nói tiếp nữa.

Phong Lan, Hồ Hùng đã được nghe bề trên nói tới chuyện của Tiểu Diện Phả Cái nên bây giờ thấy ông ta nhảy lên trên đài, tuy không sợ nhưng cũng hơi ái ngại.

Vì vậy Phong Lan vội rón rén đi tới bên cạnh Long Uyên rủ tai bảo nhỏ chàng hay Đàn Chỉ thần công của Phả Cái này như thế nào.

Long Uyên nghe xong liền nghĩ ra một kế, nhân lúc Nhất Thanh vừa nói dứt, liền chấp tay chào và nói với Phả Cái rằng:

-Tại hạ hâm mộ hiệp danh ngài đã lâu, ngày hôm nay mới được yết kiến thực là tam sinh hữu hạnh, bây giờ được đại hiệp hạ cố cho, tại hạ bằng lòng nhận lãnh những điều không hay trước mặt đại hiệp.

Nói tới đó, chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

-Nhưng tại hạ tuổi già không tiện múa quyền múa kiếm, theo thiện ý chỉ bằng làm một trò chơi nho nhỏ để Phả Hiệp với các vị anh hùng cười một phen, chẳng hay Phả Hiệp nghĩ sao?

Phả Cái liền nghiêm nét mặt gật đầu:

-Xin cứ tự nhiên.

Nói xong y liền lại sang bên, quả nhiên y đi khắp kha khắp khểnh và người hơi lão đảo thực.

Thấy Long Uyên đã nghe lời dặn bảo của mình, Phong Lan khoái chí vô cùng Long Uyên cầm cái thanh la nhỏ để ở mép dài lên rồi chàng dùng phấn vẽ mười mấy cái khuyên nhỏ to bằng đầu ngón tay cái một.

Phả Cái với mọi người không hiểu chàng làm như thế để làm chi, liền trở mắt lên nhìn.

Xong đâu đấy Long Uyên liền đưa thanh cho Phong Lan, nàng vội cầm lấy rồi lui lại chỗ cách xa chàng chừng ba trượng, nàng ta cứ thế mà chạy quanh chàng, càng chạy càng nhanh.

Chỉ trong nháy mắt thân hình của nàng như một cái bóng mờ không còn ai trông rõ mặt nàng nữa, còn Long Uyên thì vẫn đứng yên ở giữa không cử động chút nào, chờ tới khi Phong Lan chạy nhanh tới mức độ rồi chàng mới đột nhiên hai tay lên sờ khẽ quát “khai” và hay tay cùng búng ra mười ngón một lúc. Mọi người chỉ thấy mấy tiếng kêu “loong coong”.

Bỗng Phong Lan dừng chân lại, tà áo của nàng bị gió thổi bay phất phới trông như một tiên nữ, không hiểu chàng làm thế để làm chi?

Lúc ấy Phong Lan đã tùm tùm cười cầm cái thanh la đến trước mặt Phả Cái với giọng thánh thót nói:

-Mời tiên bối chứng kiến cho.

Phả Cái thoát tiên cũng không hiểu gì hết cả nhưng khi y cầm cái thanh la lên xem thì mặt biến sắc và không tươi cười như trước nữa, vì cái khoen tròn vẽ bằng phấn ở trên thanh la hồi nãy đều bị thủng hết, có một điều lạ nhất những mảnh thủng đó vẫn còn dính ở thanh la, đủ thấy công lực của chàng cao siêu đến mức nào.

Quý vị nên biết Phả Cái đã khét tiếng về môn búng ngón tay này và mấy năm gần đây ông ta ẩn tích trong núi hoang khổ luyện tất nhiên phải cao siêu hơn trước nhiều, nay ông thấy tài ba của Long Uyên như vậy cũng phải hổ thẹn tự cho mình không sao làm nổi. Đừng nói là đứng cách xa ba trượng, ngay đứng gần một trượng và Phong Lan chỉ cầm cái thanh la đứng yên, ông ta cũng chưa chắc làm nổi. Như vậy làm sao mà ông ta không hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Long Uyên nhìn sắc mặt của Phả Cái biết công việc làm của mình đã có hiệu quả, chàng không muốn làm cho Phả Cái quá hổ thẹn liền mỉm cười nói:

-Cái trò nhỏ này đáng lẽ không dám đem ra biểu diễn trước mặt cao nhân, bất đắc dĩ tại hạ mới làm như vậy, mong Phả Hiệp chỉ giáo thêm cho.

Lúc này Phả Cái muốn cười cũng không thể cười được nữa, chỉ hổ thẹn ngừng mặt lên nhìn Long Uyên, thấy mặt ông già đó rất hiền từ mới khoan tâm và bụng bảo dạ rằng:

“Ông già này tài ba như vậy mà mặt lại hiền từ hòa nhã hết sức khiến ta càng hổ thẹn và kính phục thêm.”

Nghĩ tới đó, ông ta vội cung kính vái chào và nghiêm nghị nói:

-Lão tiên bối tài ba thực, khiến kẻ ăn mày quê này kính phục vô cùng.

Nói xong, y quay ra tuyên bố với mọi người rằng:

-Vân lão tiền bối tuổi cao đức trọng, thần công tuyệt thế, ăn mày què không những chịu bái phục và còn nhìn nhận ông là một người đáng được hưởng vật báu của con thuồng luồng nhất. Các vị ở dưới đài nếu ai còn phản đối xin cứ lên đây ăn mày què này sẽ vui lòng tiếp vị ấy liền.

Long Uyên và Phong Lan thấy Phả Cái nói vậy liền có cảm tình với ông ta ngay và thấy ông ta quả thực thuộc người bạn hiệp nghĩa.

Riêng có Hồ Hùng là coi thường ông ta, y cho ông ta là người thấy Long Uyên tài ba như vậy đã vội lấy lòng ngay.

Người ở dưới đài xưa nay vẫn biết tính của Phả Cái nói một là một, hai là hai không bao giờ thay đổi hết.

Tuy không hay biết vừa rồi Long Uyên đã biểu diễn những võ công gì nhưng thấy Phả Cái nói vậy ai nấy đều tìm cách rút lui luôn. Bọn anh em Phù Tử phái Hằng Sơn xưa nay vẫn có cảm tình với Phả Cái bây giờ thấy ông ta nói như vậy nhất là bên trong lại có Phong Lan nữa, liền đứng dậy ở đằng xa chấp tay vái chào Phả Cái rồi do Phù Sa Tử đại biểu lên tiếng nói:

-Bạn què nói như vậy phái Hằng Sơn chúng ta quyết không can dự vào nữa và xin từ biệt ngay ở nơi đây.

Nói xong, cả bốn người quay mình đi luôn.

Các đệ tử của phái ấy thấy sư tôn đã đi rồi cũng lần lượt đi theo ngay.

Tiếp theo đó đến người của phái Hoa Sơn cũng do một đạo sĩ đứng lên nói một vài câu rồi quay người đi nốt.

Chỉ còn lại những nhân vật của hắc đạo, tuy không bằng lòng nhưng thấy ván đã đóng thuyền rồi và có người đỡ đầu như vậy, dù chúng có ra tay cũng chưa chắc đã thắng nổi mấy tay cao thủ ấy. Nên chúng cũng đành phải hậm hực đi luôn.

Chỉ trong nháy mắt đã có tám phần mười người bỏ đi rồi, Long Uyên thấy vậy liền cảm ơn Phả Cái, Phong Lan ngẫu nhiên nhìn xuống bên dưới thấy trong đám đông có một bà cụ tóc trắng như bạc đang ngồi ở chân cột lõi đài, hai mắt nhắm nghiền như đang dưỡng thần. Nàng giật mình đánh thót một cái vừa mừng rỡ, vừa kinh hãi không kịp bảo cho Long Uyên biết đã vội lên tiếng kêu gọi:

-Bà ơi!

Rồi nàng nhanh như một luồng khói nhảy xổ xuống chỗ của bà già ngồi.

Hồ Hùng thấy vậy cũng nhảy theo xuống.

Long Uyên quay đầu lại trông thấy Phong Lan đi tới trước một bà già tay ôm ngang lưng bà ta nũng nịu nói:

-Bà cũng xuống núi đây à...

Nhưng chỉ nháy mắt không thấy bà già cử động gì hết người đã tránh ra phía sau hơn thước rồi, đôi mắt màu xanh ánh lên nói:

-Cô nương đã nhận lầm người rồi.

Thoạt tiên Phong Lan thấy bà cụ giống hệt Võ Di Bà Bà , tổ mẫu của mình. Ngờ đâu khi bà cụ mở mắt ra nói chuyện, không những tiếng nói khác hẳn mà màu sắc của đôi mắt cũng lạ lùng lắm.

Phong Lan chăm chú nhìn vào bà già trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng tỏ vẻ ngượng ngịu và kinh ngạc vô cùng. Vì nàng nhìn kĩ mới hay tóc của bà già này tuy trắng như bạc thực nhưng da mặt vừa trắng vừa hồng không có một nếp nhăn nào. Có lẽ bà cụ này rất tinh xảo về nghệ thuật hóa trang cho nên tuổi già như vậy mà mặt vẫn trẻ trung như thế.

Nhưng tại sao bà ta lại mặc áo bà già như thế này. Thực đấy xem bộ mặt của bà cụ này trông còn trẻ hơn cả những người ba mươi. Sao bà ta lại không mặc quần áo hợp thời một chút, điều này không những khiến Phong Lan khó hiểu mà ngay đôi mắt của bà ta cũng khác thường. Vì mắt của bà ta xanh vô cùng.

Lúc này bà cụ mở mắt ra nhìn liền có hai luồng ánh sáng xanh tía ra nhưng chỉ thoáng cái đã biến mất liền. Có lẽ bà ta đã luyện được một môn võ công kì dị thì phải

Hồ Hùng theo sau Phong Lan trông thấy thái độ của nàng như vậy, biết nàng đã nhận nhầm người. Y là người rất kiêu ngạo, lại thêm muốn lấy lòng Phong Lan, cho nên y vội lên tiếng trách hỏi bà cụ rằng:

-Này, bà là ai? Ngồi đây làm gì?

Hồ Hùng nhận thấy nếu quả thực bà già không phải làm bộ làm tịch ngồi ở đây, Phong Lan không bao giờ trông thấy bà ta và cũng không bao giờ nhận lầm như thế.

Bà cụ đó đưa đôi ngươi xanh lờm Hồ Hùng một cái nhưng không trả lời mà chỉ hỏi Phong Lan rằng:

-Cô nương muốn kiếm lệnh tổ mẫu ư? Tôi đã gặp bà ta ...

Hồ Hùng thấy vậy giận vô cùng liền quát lớn át giọng bà cụ mà nói tiếp:

-Bà già kia, ngươi là cái thá gì sao lại không trả lời câu hỏi của Hồ gia. Như vậy ngươi đừng trách Hồ gia bắt nạt bà già nhé!

Phong Lan nghe thấy bà cụ nói là đã gặp bà mình rồi, đang định hỏi thăm ngờ đâu Hồ Hùng lại nổi giận như thế nàng bực mình vô cùng định lên tiếng ngăn cản thì bà già đã đứng dậy chỉ thoáng cái đã lướt người tới trước mặt Hồ Hùng vẻ mặt nghiêm nghị mắng:

-Tiểu tử hôi hám này mắt dạy thật. Nếu ta không nể mặt của người bạn thì ta sớm phế võ công của ngươi rồi.

Phong Lan thấy bà cụ có thân pháp kì lạ như vậy, mình đứng ở trước mặt bà ta chỉ thấy hoa một cái bà ta đã tới trước mặt Hồ Hùng ngay. Nàng thấy bà ta đứng đối diện với Hồ Hùng cách nhau không đầy hai thước trách mắng mà Hồ Hùng cứ đứng yên mà nghe thôi. Nàng ngạc nhiên hết sức để ý nhìn mới hay Hồ Hùng mặt đã tái mét mồ hôi lạnh toát ra như mưa hai mắt tỏ vẻ sợ hãi như thấy ma quỷ vậy. lúc này nàng mới biết chắc y đã bị bà cụ điểm huyết nên mới không cử động được.

Phong Lan kinh hãi thầ và tự nhủ:

“Võ công của bà này cao siêu một cách kỳ lạ. bà ấy nói nể mặt bạn của Hồ Hùng chẳng hay bà ta nói ai thế?”

Long Uyên đang ở trên đài nghe thấy tiếng mắng chửi liền đưa mắt ra hiệu cho Phả Cái một cái rồi nhảy ngay xuống dưới.

Bà cụ trông thấy Long Uyên tới bỗng ngắt lời ngay cười nhạt một tiếng rồi quay mình đi xuống núi liền.

Thoạt tiên Long Uyên không để ý tới nhưng chàng vừa xuống tới Phong Lan đã vội gọi:

-Long đại ca xem này bà cụ đã điểm huyết y.

Long Uyên đưa mắt nhìn Hồ Hùng giật mình kinh hãi vội hỏi:

-Có phải mắt của bà ta màu xanh không?

Phong Lan ngạc nhiên hỏi lại:

-Sao đại ca biết ... đại ca quen biết bà ta chẳng?

Long Uyên không kịp trả lời vội giơ tay ra vỗ vào hai nơi yếu huyết ở sau lưng của Hồ Hùng một cái.

Hồ Hùng kêu kêu hừ một tiếng đi loạng choạng mấy bước khạc một đống đờm ra người mới tỉnh táo, nhưng đã mệt nhọc khôn tả.

Long Uyên đã giải huyết cho Hồ Hùng rồi và đặt y ngồi xuống ghế của bà cụ lúc này, rồi quay mình đuổi theo bà cụ ngay.

Phong Lan lại tưởng chàng định kiếm bà cụ để trả thù cho Hồ Hùng vì sợ chàng thất thế nên cũng vội theo luôn. Long Uyên không cần quay đầu lại cũng biết ý muốn của Phong Lan nên chàng nói:

-Lan muội cứ ở đây chờ trong chốc lát, ngu huynh có việc làm lát nữa sẽ trở lại ngay.

Phong Lan nghe nói ngừng chân lại quay nhìn Hồ Hùng và hỏi:

-Hồ đại ca khỏi chưa?

Vì nhất thời sơ ý Hồ Hùng mới bị người ta điểm trúng yếu huyệt một cách bất ngờ, tuy đối phương ra tay rất có mực thước nên y mới không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng bị mất sĩ diện rồi.

Và trong người cũng thấy hơi khó chịu một chút, đáng lẽ chỗ y bị điểm là tử huyệt. nếu bà cụ không điểm chệch sang một chút thì y đã bị chết rồi.

Thủ pháp điểm huyệt của bà cụ rất kỳ lạ khiến Hồ Hùng không sao cử động được, và trong người cảm thấy trống rỗng tựa như trượt chân ngã xuống vực thẳm vậy. Tuy y có nội công tuyệt đỉnh như thế mà cũng không sao giải được nổi và y còn đến chết là khác.

Tuy y đã được Long Uyên giải huyệt cho, sức lực đã khôi phục như thường, nhưng y vẫn còn hoảng sợ nên chân tay vẫn còn run rẩy bầy. Sự thực không phải là y nhát gan mà đó là hậu quả của môn điểm huyệt kia, môn điểm huyệt này người giang hồ chưa ai biết cả, đó là tuyệt học trong Đơn thư huyết quyền, cho nên Long Uyên vừa trông thấy Hồ Hùng bị điểm huyệt như vậy đã biết ngay Vân Tuệ ra tay.

Cho nên chàng hỏi Phong Lan người đó có phải là mắt xanh không, khi Phong Lan cho chàng biết người đó mắt xanh thực thì chàng đoán chắc là Vân Tuệ rồi chứ không còn ai vào đây nữa. vì thế chàng lo âu vô cùng, bụng bảo dạ:

“Chị Tuệ đã xuất hiện ở nơi đây, tại sao không gặp ta.”

Nên chàng mới vội đuổi theo như thế

Hãy nói Phong Lan thấy Long Uyên đã mất dạng liền quay lại thấy Hồ Hùng cũng đã chinh thương rồi.

Lúc ấy các người ở trên núi đã bỏ đi hết, cả Phả Cái lẫn Nhất Thanh cũng vậy.

Hồ Hùng rầu rĩ vô cùng, bỗng thấy Phong Lan tới gần mặt đỏ bừng vội đứng dậy nói:

-Lan muội, chúng ta xuống núi đi.

Phong Lan chỉ kêu ừ một tiếng, rồi quay người đi lên trên núi liền.

Hồ Hùng liền đuổi đi theo sát cánh, càng ngượng nghịu nói:

-Tiểu huynh công lực hãy còn non nớt nên bị bà ấy đánh lén, Lan muội đừng có chê cười.

Phong Lan chỉ lườm y một cái không trả lời. Y thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Tục ngữ có câu người giỏi có người giỏi hơn, thực không sai chút nào! Tiểu huynh tự biết công lực hãy còn kém quá, quyết tâm phải tìm một nơi thanh tịnh để khổ luyện hai năm. Lan muội trong hai năm ấy muội định làm gì?

Hồ Hùng muốn thử lòng của Phong Lan nên mới hỏi như thế mong muốn rằng cũng đi thanh tu với mình, tuy y không dám nói trắng ra nhưng thực tình y rất mong được như vậy.

Ngờ đâu lúc này Phong Lan không còn tình ý gì với y hết và còn chán ghét y là khác, nhưng vì nể tình giao hảo bấy lâu nay nên nàng không muốn để lộ ra mặt. Cho nên nàng chờ Hồ Hùng nói xong, liền lạnh lùng đáp:

-Anh hỏi tôi làm gì ư? Tôi sẽ trở về nhà thăm cha mẹ, rồi tiếp tục hành hiệp giang hồ, muốn làm gì thì làm... tùy theo hứng thú của mình mà thi hành.

Đáng lẽ nàng muốn nói là tùy theo ý kiến của Long Uyên nhưng nàng nghĩ lại nếu nói như thế không những Hồ Hùng nổi ghen và mất sĩ diện của mình nữa cho nên nàng mới đổi giọng như vậy.

Hồ Hùng thấy nàng đã thay lòng như vậy, vừa tức giận vừa hậm hực. trước kia tuy nàng chưa tỏ tâm sự với mình bao giờ, nhưng ít ra việc gì nàng cũng quan tâm đến mình nhưng bây giờ không những nàng không muốn đi theo mình luyện võ công, thậm chí nàng định đi đâu làm gì cũng không muốn cho mình biết nữa.

Việc như thế thì y chịu nhin sao được? Nhưng y vẫn phải nghiêng rằng mím môi chịu đựng và đồng thời nghĩ cách làm thế nào để chinh phục được người đẹp.

Trong lúc suy nghĩ y không nói gì cả chỉ lẳng lặng theo sau.

Phong Lan về đến khách sạn thấy phòng của Long Uyên hãy còn đóng kín, tưởng chàng chưa về nên bảo tiểu nhị mang cơm lên phòng mình thôi.

Hồ Hùng đang nghĩ cách đối phó nên cùng bảo làm đồ ăn và mang lên phòng mình.

Hai người cơm nước xong ngủ trưa giây lát, khi tỉnh dậy trời đã tối và mưa phùn còn lác đác ngoài trời.

Phong Lan thì thấy phòng của Long Uyên vẫn đóng kín, nàng tuy nghe như không có tiếng người trong phòng, nàng ngạc nhiên vô cùng không hiểu sao giờ này mà chưa thấy chàng về tới? Nàng không tin liền đẩy cửa phòng vào xem, thì thấy hành lý của chàng mất hết.

Phong Lan kinh ngạc vô cùng, mặt biến sắc, thoát tiên nàng còn tưởng hành lý của chàng đã bị kẻ trộm lấy mất, nàng liền bảo tửu bảo và hỏi đồng thời nàng còn thấy một tờ giấy trắng để ở trên bàn, nàng vội chạy lại cầm tờ giấy ấy lên xem mới hay đó là thư của Long Uyên để lại:

”Hổ huynh, Lan muội

Đệ có việc phải đi ngay, không thể đợi chờ hai vị trở về để từ biệt, xin hai vị lượng thứ cho. Cổ nhân đã nói: trên thiên hạ không có bữa tiệc nào mà không có sự tàn cả, đệ với Hổ huynh và Lan muội ở gần nhau hơn tháng trời, duyên hạnh ngộ của chúng ta chỉ có bấy nhiêu thôi. Giang hồ rất lớn rộng thật nhưng thế nào cũng có ngày tái ngộ, tới lúc đó đệ chỉ mong vui vẻ được thấy ác chất của con thường luồng trong người Hổ huynh bị bức ra, vô công tiến bộ nhanh, ngày càng anh tuấn thêm.

Vội vàng lên đường đệ chỉ có thể viết lại bấy nhiêu lời thôi, xin chào hai vị trong tinh thần thượng võ.

Ký tên

LONG TINH VÂN”

Chưa đọc hết lá thư Phong Lan đã ứa nước mắt ra rồi, khi đọc xong, nàng bỗng cảm thấy bàng hoàng như kẻ mất hồn mất vía không sao cảm lòng được, liền nằm lên giường Long Uyên mà khóc.

Nàng càng khóc càng thương tâm, vì câu chuyện này xảy ra quá đột ngột. nàng không tin Long Uyên lại vô tình mà bỏ đi một cách âm thầm như thế. Nàng chỉ mong chàng đã gặp được một việc gì rất nguy hiểm vì bắt buộc mà phải đi như vậy thôi.

Nếu đọc kỹ lá thư thì đã thấy Long Uyên làm như thế là đã có kế hoạch, định rời khỏi hai người, chàng không tiện nói bỏ rơi nàng nên dùng có việc cần như thế.

Phong Lan không ngờ Long Uyên bạc tình như thế. Với bộ mặt xinh đẹp của mình mà không lấy được lòng chàng, hay chàng là người sắt đá, hoặc giả chàng đã có người yêu rồi? Nghĩ tới đó nàng giật mình đánh thót một cái và cũng đau lòng khôn tả. Phần vì oán giận phần vì ghen tuông khiến nàng càng khóc lớn tiếng. rồi nàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Nàng mơ nàng một mình đi tới một khu rừng, bốn bề không có hình bóng một ai cả, chỉ có tiếng dế kêu buồn thảm mà thôi. Phong Lan cảm thấy mình như bệnh nặng, mình mẩy chân tay như không có một hơi sức nào hết, miệng cứ lẩm bẩm kêu gọi Long Uyên, nàng hoảng sợ đi lững thững trong lòng trống rỗng như tuyệt vọng, thì đột nhiên cảm thấy một bàn tay ấm áp sờ vào người, trong lòng nàng cả mừng gọi:

-Long đại ca.

Rồi nàng mở mắt ra tỉnh dậy. Nhưng thật ra trước mắt làm gì có rừng rậm, làm gì có Long Uyên mà chỉ có Hồ Hùng.

Phong Lan mơ màng nhìn thẳng vào mặt Hồ Hùng thấy y cười nói với vẻ xảo trá đứng ở trước giường mà đèn thì sáng, các cửa phòng đóng chặt, Hồ Hùng thấy Phong Lan đã tỉnh liền khẽ nói:

-Lan muội, sao em ngủ ở đây?

Phong Lan cảm thấy người mềm nhũn, trong lòng vừa lo âu vừa xấu hổ đẩy tay Hồ Hùng ra thử vận khí xem mới hay mình đã bị điểm trúng yếu huyệt tê liệt. Nàng cả kinh muốn lên tiếng nói nhưng không tiện, đưa mắt ra hiệu cho Hồ Hùng giải huyệt cho mình.

Ngờ đâu Hồ Hùng không giải cho nàng thì chớ lại còn ngồi thấp xuống dưới mép giường nắm tay mình mắt cứ chòng chòng nhìn vào mặt mình tỏ vẻ yêu thương, rồi thở dài một tiếng và nói:

-Lan muội thấy khó chịu ư? Được cứ nằm một lát cho khỏe liền!

Nói xong y lại thở dài một tiếng rồi xuống giọng nói tiếp:

-Lan muội, em có hiểu anh gần gũi em tuy chưa đầy nửa năm nhưng trong lòng anh lúc nào cũng không muốn rời xa em nửa bước. vì em mà anh cam tâm xông vào chỗ chết chẳng ngại gì cả.

Phong Lan nghe Hồ Hùng nói càng lo lắng và xấu hổ thêm. Nhưng khốn nỗi nàng không lên tiếng được cả gật đầu hay lắc đầu cũng không được. Vì thế nàng liền nhắm mắt lại.

Hồ Hùng với giọng rất cảm động nói tiếp

-Lan muội huynh thề với trời là huynh yêu muội hết sức, bây giờ huynh đi khổ tâm tu luyện hai năm để hóa giải độc chất của con Thuồng luồng, việc này khiến huynh đau lòng lắm. Lan muội thực anh không muốn rời em nửa bước. Nếu em vui lòng đi với anh thì có phải sung sướng biết bao nhiêu.

Phong Lan nghe thấy y càng lộ liễu chỉ muốn đánh cho y hai cái tát, hay tìm một cái lỗ để chui cho khuất mắt. Nhưng tình thế bây giờ không cho phép, nên nàng chỉ nhắm mắt lại cho đỡ bức mình.

Ngờ đâu Hồ Hùng thấy nàng không nói gì lại nằm xuống cạnh nàng để tay lên ngực. Nàng tức giận vô cùng liền trợn trừng mắt lên nhìn nhưng tiếc thay nàng không sao quay đầu lại để nhìn Hồ Hùng được.

Hồ Hùng dí má vào tay nàng nói:

-Lan muội thực anh không nỡ rời em! Thằng tiểu tử họ Long kia có gì bằng được anh nào. Lan muội lại yêu nó thế? Mấy hôm trước anh tức đến chết đi được nhưng bây giờ tiểu tử đó đã đi rồi, Lan muội đi đến một chỗ vắng vẻ tu luyện võ công nhé.

Lúc ấy y vừa nói vừa cởi từng nút áo một của Phong Lan, trong lòng y mừng rỡ và hồi hộp vô cùng vì đã từ từ đi tới mục đích rồi. Trái lại Phong Lan lại tưởng mình sắp sửa té ngã vào chốn bí mật không thể tưởng tượng được, vì nàng nghe câu hỏi cuối cùng của Hồ Hùng đã biết chính mình bị điểm huyệt chứ không còn ai vào đây nữa.

Vì đã bị Hồ Hùng điểm huyệt tê mình và thấy mình lạnh lùng với y như thế cho nên y mới cố y làm nhục thân mình.

Một sự phát hiện kinh người không những khiến Phong Lan run sợ nhưng không sao tỏ rõ sự phản kháng được nên nàng chỉ còn một cách là ứa nước mắt ra thôi, nước mắt của nàng chảy cả hai bên gối.

Hồ Hùng thấy vậy tuy biết nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên hỏi:

-Lan muội, tại sao lại khóc thế? À anh hiểu rồi, có lẽ em không rời anh phải không? Hà... anh cũng thế anh cũng muốn rời khỏi em lúc nào đâu.

Nói xong y quả thực không xấu hổ mặc cho Phong Lan tức giận cứ cúi đầu hôn má nàng.

Phong Lan cảm thấy như con rắn độc hôn má mình, nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận quá chết giặc.

Lúc ấy Long Uyên đang đi trên đường cái tối như mực, trong lòng nóng như thiêu, sự thật chàng có việc gì vội vàng đâu, chàng làm như thế là để Phong Lan rời khỏi mình thôi. Thì ra lúc trưa ở trên núi Bạch Thạch, Long Uyên phát hiện Vân Tuệ liên hóa trang thành bà cụ ẩn núp một bên bị Phong Lan tưởng nhầm là Võ Di Bà Bà, nên nàng không đợi chờ Long Uyên tới gần và cũng chưa kịp nói nốt cho Phong Lan hay thì đã quay mình đi ngay.

Từ khi chia tay với Vân Tuệ đến giờ, lúc nào Long Uyên cũng nhớ nhưng nàng chỉ muốn sớm ngày tái ngộ để giải bày tâm sự thôi. Bây giờ phát hiện như vậy, chàng mừng rỡ vô cùng, khi nào lại bỏ lỡ dịp may cho nên chàng chỉ dặn Phong Lan một câu rồi giả khinh công tuyệt đỉnh đi luôn.

Kinh công của hai người tuy Long Uyên thắng hơn Vân Tuệ nửa mức nhưng vì Vân Tuệ đã đi một quãng xa rồi chàng mới đuổi theo, nên mặc dầu chàng đuổi thực nhanh mà vẫn không kịp.

Kể ra Vân Tuệ cũng lạ thực, mặc cho chàng ở phía sau lớn tiếng kêu gọi mà vẫn giữ toàn lực ra chạy. nên Long Uyên càng lo âu thêm không hiểu vì sao nàng lại không muốn gặp mình như thế.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã chạy thẳng xuống dưới núi tiến thẳng vào trong huyện Bạch Thạch rồi lại tiến ra cánh đồng. hai người cách nhau ngày càng gần Long Uyên mừng thầm, ngờ đâu trước mặt lại xuất hiện khu rừng rậm.

Vân Tuệ vội chạy vào trong khu rừng, nên khi Long Uyên đuổi vào tới nơi thì không sao tìm thấy tung tích của Vân Tuệ.

Long Uyên tìm không thấy hoảng chí vô cùng vừa lục soát vừa lớn tiếng gọi:

-Chị Tuệ..

Tiếng của chàng vừa run vừa trong, đó là tiếng thực của chàng, nếu có một người khác trông thấy một ông già tóc bạc phơ như vậy mà có giọng trong như thế, thế nào cũng phải phì cười.

Tìm một hồi không thấy Vân Tuệ đâu cả Long Uyên lại ra khỏi rừng, trong lúc thất vọng vô cùng thì bỗng thấy trên cành cây có treo một khăn lụa trắng. Chàng vội giật cái khăn đó xuống thấy có mùi thơm rất quen thuộc xông vào mũi, chàng mừng rỡ như lượm được vật báu, chàng vội gỡ ra xem thấy đó có một bài thơ viết bằng bút lông, nét bút thanh tú chính là bút tích của Vân Tuệ. Nhưng chàng đọc xong lá thư đó như bị kim châm vào lưng và cũng tựa như bị một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống và kêu oan thầm,

Thì ra bài thơ ấy đại khái nói rằng: chàng đã có nàng đẹp như hoa ở bên cạnh vui vẻ biết bao nên đã quên hết người xưa tiêu tụy đau lòng. Tình ân ái mười năm đã theo giòng nước trôi đi rồi, vậy nghĩa đã tàn, chỉ mong trả thù xong là thiếp trở về làm bạn với ngọn đèn xanh với chuông mõ qua ngày. Ý của nàng là Long Uyên đã có người yêu mới rồi... tất nhiên phải quên người cũ, trước kia những tâm huyết và ân tình của nàng thực là..., chỉ đợi chờ trả thù cho sự phụ xong nàng sẽ trở về đi tu niệm sống những ngày tàn tạ.

Như vậy Long Uyên không lo âu sao được, sự hiểu lầm nặng nề như thế thực là oan uổng cho nàng.

Tuy Long Uyên giả dạng ông già, nhưng lúc này vì quá đau lòng mà chàng không sao nhịn được, nước mắt cứ tuôn ra như mưa, khóc la kêu gào:

-Chị Tuệ ơi! Chị hiểu lầm em quá?

Nhưng Vân Tuệ làm như tức giận đi xa rồi, không trả lời chàng nửa câu.

Vì quá cảm động nên Long Uyên vừa khóc vừa đi không phân biệt đông tây nam bắc, cứ thấy đường là tiến thôi. Chàng đã quyết tâm thế nào cũng tìm cho được Vân Tuệ để tỏ lòng tâm sự của mình. Ngờ đâu chàng đã đi được một lúc tới chỗ mình đang ở rồi. người đi lại trong thị trấn rất đông đúc mà chàng không sao tìm thấy tung tích của Vân Tuệ hết. chàng thất vọng vô cùng định thuận đường tìm kiếm, nhưng bỗng động lòng bụng bảo dạ:

“Bây giờ chị Tuệ hiểu lầm ta tất nhiên sau này ta không thể gần gũi Phong Lan nữa. có lẽ lúc này quay trở lại lấy hành lý đi có hơn không?”

Nghĩ đoạn, chàng liền đi vào trong tiệm, không kịp thay quần áo thu xếp hành lý xong... để lại lá thư ở trên bàn và dặn tửu bảo tính tiền luôn cho cả ba người một lúc. Tuy bụng thấy đói nhưng cũng lên đường đi ngay.

Chàng ra khỏi thị trấn nhất thời không biết đi đâu, chần chừ hồi lâu cũng không biết giờ mình nên đi đâu. Sau chàng mím môi bụng bảo dạ rằng:

“Bất cứ đi tới đâu trước hết ta cũng phải xa cách Phong Lan đã rồi hãy nói chuyện sau, bằng không thì nàng cũng làm quần chân quần cẳng mình...”

Nghĩ tới đó, chàng liền phóng ngựa tiến thẳng về phía đường cái quan, nhưng nghĩ đến Phong Lan chàng lại có vẻ quyến luyến. Chàng nhận thấy mình làm như thế này thực hổ thẹn với nàng.

Nàng một thiếu nữ đẹp như hoa nở lại yêu một người xấu xí như mình thế này, dù mình có lòng gan dạ sắt cũng phải rung động bởi sự yêu đương trái ngược ấy của nàng.

Long Uyên vốn dĩ là người đa tình đa cảm, cho nên chàng vừa rời khỏi thị trấn nghĩ tới điểm đó chắc Phong Lan đọc lá thư của mình để lại thế nào cũng đau lòng khôn tả.

Vì vậy chàng đau lòng hết sức, nếu không phải sự hiểu lầm của Vân Tuệ thì chàng đã quay ngựa lại giả thích cho Phong Lan rồi. Vì chàng đối với Phong Lan tuy không có ý muốn chiếm cứ trái tim của nàng nhưng giữa chàng và nàng đã có một tình cảm thân mật như anh em rồi, tình cảm rất trong sạch, nhưng chàng nghĩ đến chị Tuệ lòng lại đau như cắt, chỉ muốn tìm thấy nàng ta ngay để bày tỏ tấm lòng cho nàng thấy rõ.

Vì thế chàng không dám quay lại giả thích cho Phong Lan hay nữa, vì sợ sẽ mất nhiều thì giờ. Chàng cũng biết tình cảm của nàng phức tạp hơn mình nhiều, nếu mình trở lại thế nào cũng đòi theo mình đi. Chàng vừa phóng ngựa vừa nghĩ ngợi, lúc mừng lúc lo, không bao lâu trời đã tối. Mây đen kéo đến u ám một vùng và mưa lại đổ xuống lác đác thật là buồn bã.

Tuy chàng có đem theo Tỵ Thủy châu mưa không bắn vào người được, nhưng con ngựa của chàng phải nghỉ ngơi ăn uống. Chàng ngừng đầu nhìn thấy nơi đó không có một bóng người nào đi lại và một nhà nào cả, phía bên trên cách không xa có một khoảng núi cây cối um tùm, trông tình thế rất quái dị, chàng liền bụng bảo dạ rằng:

“Chắc trên núi thế nào cũng có miếu hay chùa, bất cứ trong đó có hòa thượng hay không ta cũng vào lánh mưa để cho con ngựa của ta nghỉ ngơi đã.”

Nghĩ đoạn chàng phóng ngựa tiến về phía đó liền, không bao lâu đã tới chân núi, quả nhiên chàng thấy trên lưng chừng núi có một ngôi chùa thực. Chàng thúc ngựa phi lên, chỉ trong chốc lát đã tới trước chân chùa.

Long Uyên đưa mắt nhìn thấy đằng trước có một ngôi chùa rất đồ sộ, nhưng vì lâu ngày không sửa chữa nên cửa long tường đổ mái sụp quá nhiều.

Chàng thở dài một tiếng nghĩ thầm:

“Ngôi chùa cổ này chắc xưa kia lộng lẫy lắm, nhưng tại sao bây giờ lại điêu tàn thế này?”

Nghĩ đoạn, chàng liền đẩy cửa vào bên trong. Sau cửa là một cái vườn lớn, giữa vườn có một lối đi xây bằng đá thẳng vào trong đại điện, nhưng vì bỏ hoang lâu ngày nên cỏ lau mọc cao tới đầu gối và đường đi cũng bị rêu phủ đầy, chàng còn cảm thấy chùa âm u như có ma vậy, ngay cả con ngựa báu của chàng cũng không dám tiến lên nữa. Hình như nó có vẻ hãi sợ. Bình sinh chàng không sợ ma quỷ bao giờ, nhưng thấy con Mạc Long tỏ vẻ sợ hãi như thế, khiến chàng cũng phải sờn lòng. Chàng vội rút thành Đơn Huyết bảo kiếm ra, bạo dạn và bụng bảo dạ rằng:

“Bảo kiếm này linh dị lắm, nếu có nguy hiểm thế nào cũng biết chui ra khỏi bao mà vo vo. Bây giờ không thấy nó phản ứng gì, chắc bên trong không có việc gì đâu.”

Nghĩ đoạn, chàng vỗ vào đầu con ngựa một cái, rồi quay người đi vào trong điện.

Đại điện không có cửa, nhưng bên trong tối om, Long Uyên có thể trông thấy những vật gì ở trong xó tối, nên chàng không sợ hãi chút nào. Chàng trông thấy rõ trong điện đâu đâu cũng có mạng nhện chằng chịt, nhưng không có vẻ gì khả nghi hết. Chàng liền dắt ngựa đi vào trong điện, cỡi yên ngựa ra khỏi cho nó nhẹ nhõm, rồi chàng đi kiếm một bó cỏ đến cho nó ăn.

Còn chàng thì đi tới bên cạnh bàn thờ, quét sạch mạng nhện, đặt hành trang lên, rồi ngồi vận công điều tức.

Ngờ đâu chàng vừa nhắm mắt một cái đã nghe thấy hai cánh cửa ở phía sau điện kêu kèn kẹt rồi bị một luồng gió mạnh thổi tung ra. Chàng vừa nghe thấy tiếng kêu đó liền giật mình đánh thót một cái, vội lướt tới cạnh cửa nhìn ra sau điện, thấy trong hành lang có đến mười cỗ quan tài một lượt.

Ngoài hành lang là một cái vườn hoang, trông thật âm u đáng sợ. Chàng cảm thấy trời mưa phùn, gió lạnh thổi vào luôn luôn, tựa như có ma quỷ xuất hiện thực. Nhưng chàng nghĩ lại mình chưa làm việc gì trái lương tâm cả, tục ngữ có câu: tà bất thắng chính, dù có ma thì làm gì nổi mình nào? Vì vậy chàng lại can đảm như cũ, trở về chỗ cạnh bàn thờ mà ngồi xuống. Trong lòng vẫn hiếu kỳ, chỉ mong ma quỷ xuất hiện

để xem hình dáng nó thế nào? Tuy vậy chàng đã rút thanh Đơn Huyết bảo kiếm ra, đặt trên đầu gối để đề phòng, rồi mới tiếp tục vận công điều tức.

Một lát sau chàng đã phản thần hoàn hư, quên cả vạn vật chung quanh. Sự thực chàng làm như thế không phải là khinh địch, nhưng vì lúc này Đơn thiết thần công của chàng đã luyện tới chính thành hỏa hầu rồi, chỉ cần nhập định một lúc thì không cần sợ ngoại địch xâm phạm nữa.

Chân khí trong chàng từ từ vận chuyển, không những có thể giữ cho thính giác rất mẫn cảm và nếu có ngoại vật xâm lấn, chân khí đó có thể nảy nở ra sức phản chấn và phòng bị nghiêm mật lắm.

Trải qua không biết bao lâu, chàng bỗng nghe thấy con Mạc Long vừa hí lên nửa chừng đã ngã lăn ra đất, và người chàng cũng có vật gì tấn công vào ba nơi yếu huyệt. chàng vẫn nhắm mắt như thường, chân khí ở trong người có một sức phản chấn đột nhiên bắn trở ra, cả thanh bảo kiếm ở trên đùi cũng đánh coong một tiếng. tiếp theo đó, chàng chỉ nghe thấy một tiếng hú thực thảm khốc và ngày càng đi xa, đi vào trong hậu viện thì biến mất. Tuy chàng biết không là việc gì nhưng vẫn bị tiếng hú làm cho chân khí tản mát. Chàng đang định đứng dậy xem sao, bỗng thấy người của mình sụp xuống bên dưới.

Chàng giật mình kinh hãi vội tung người lên nhưng đã muộn rồi, đầu chàng va chạm phải một tấm sắt và rớt xuống ngay bên dưới.

Chàng vội mở mắt nhìn mới hay mình đã rớt xuống một cái hầm bốn bên là vách đá dưới đất toàn là rắn bò lúc nhúc.

Long Uyên nghe thấy nhiều độc xà như vậy liền giật mình kinh hãi, mặt hơi biến sắc, vội vận khí ngừng thân ở chỗ lưng chừng đó. May thay chàng vận khí nhanh một chút nên người chưa rớt xuống đáy. Những con rắn ngừng đầu lên định cắn nhưng không sao cắn nổi Long Uyên biết nếu mình không nhanh mà để rớt xuống bên dưới thì có lẽ bị những rắn độc này cắn chết chứ không sai. Chàng định thần giây lát rồi vận khí, giả thế Thần Long Bàn Không bay tà tà lên.

Tiếp theo đó, chàng lại ngừng đầu lên trên, hai chân đạp mạnh vào nhau một cái người bắn lên trên cao hơn trượng, rồi dựa lưng vào sát vách ngừng thân luôn tại chỗ, chỗ chàng ngừng chân đó cách dưới đáy hang chừng trượng rưỡi, chàng biết lũ rắn không sao bò lên được nữa nên mới cảm thấy yên tâm phần nào. Chàng đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh thấy bên trên toàn xây bằng đá, chỗ mình rơi xuống không còn một vết tích nào hết và bốn bề chung quanh vách đá đều trơn tuột không thấy cửa ngõ nào cả. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

-Chả lẽ có ma chắc? Bằng không sao có thạch thất này và những rắn ở đâu chui vào nhiều thế?

Từ dưới đất lên tới đỉnh cao trùng ba trượng nếu ở trên cao ném cát độc xuống thì những con rắn thế nào cũng chết, hiển nhiên phải có cửa ngõ khác. Vừa rồi chàng ngồi đã tọa bảo kiếm để ở trên đùi vốn dĩ đề phòng bị, vạn nhất có gì xảy ra là mình cầm kiếm tấn công luôn. Ngờ đâu lại để cho người ta thừa cơ lấy trộm mất đi. Bây giờ trong người chàng không còn một lưỡi dao hay kiếm nào hết, nếu dùng chân khí, chân lực mà phá vách này quả là rất khó. Chàng cau mày nghĩ ngợi giây lát rồi nhận thấy phải nghĩ ra một cách rời khỏi ngay nơi này bằng không dù không bị rắn cắn chết thì cũng chết đói. Đơn Thiết thần công với chỉ chưởng của chàng tuy có thể giết được những con rắn bên dưới nhưng đem xử dụng thần công đó tốn rất nhiều sức vả lại số rắn quá nhiều sức người giết sao xuể, cho nên thế nào cũng phải kiếm một vũ khí mới được. nghĩ đến vũ khí chàng bỗng nhớ đến cái đuôi con thuồng luồng hiện đang cột ở ngang lưng. Chàng cả mừng vội rút chiếc roi mềm và dài hơn trượng ấy ra rồi chỉ thẳng đầu roi vào đàn rắn.

Hình như đàn rắn vừa trông thấy cái roi ấy đã sợ hãi liền. Chúng chen nhau tránh ra ngoài xa, để dành một khoảng giữa trông hơn ba thước. Chàng bỗng phát hiện roi đuôi thuồng luồng có thể khác được rắn độc, liền mừng rỡ vô cùng vội nhảy xuống bên dưới. múa roi quanh một vòng lũ rắn lại tránh ra xa năm thước! Chàng nhảy xuống đất vận Đơn Thiết thần công bảo vệ toàn thân, rồi múa roi đuổi lũ rắn.

Sau đó, chàng đi quanh thạch thất một vòng, đột nhiên thấy góc tường đối diện bên trái có hai tảng đá vuông dài hai thước, mới thoáng trông thì hai hòn đá ấy màu cũng như vách đá vậy, nhưng chàng có đôi mắt thần, khi nhìn kĩ mới hay hòn đá này được lấp vào chỗ đó chứ không phải liền với vách. Chàng không cần hỏi cũng biết nơi đó là cửa mà đối phương dùng để dẫn rắn vào.

Chàng dùng roi xua đuổi đàn rắn xa ra vội vận chưởng lực nhằm hai hòn đá đỏ ấn mạnh một cái. Chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, hai hòn đá đỏ nát ra như cám và hiện ngay ra một hang động tối om. Chàng khỏi cần biết bên ngoài là đâu hết, vội giở Túc Cốt Thuật ra khiến người nhỏ lại nhảy qua lỗ hổng ấy. Khi ra được ngoài hang rồi, chàng thấy nơi đó là một đường mòn rộng ba thước, không biết đi tới đâu, nhưng yên lặng như tờ không một bóng người nào hết. chàng đứng dậy khôi phục nguyên hình, đang định bước đi, bỗng thấy mặt đất hơi khác lạ. Chàng nhìn kỹ mới hay trên mặt đất giải bằng gạch mài và lát hoa, hoa ty giản dị nhưng chắc thể nào cũng dụng ý gì. Vừa rồi chàng đã bị một mẻ kinh hoàng rồi đâu dám sơ ý như trước nữa, nên chàng vận công khiến roi đuôi thường luồng cứng ngắt, lấy roi làm kiếm mà điểm vào một hòn gạch đỏ thử xem. Chàng khẽ nhân sức một cái những hòn gạch ở bốn chung quanh đột nhiên ngửa lên, bên dưới đều có những câu liêm dài dùng thước rươi nhô lên và nhằm vào viên gạch đỏ móc luôn. Chàng thè lưỡi ra, bụng bảo dạ:

“Nguy hiểm thực, nếu ta đường đột bước lên thì thể nào cũng bị lưỡi câu liêm ấy chặt đứt chân.”

Vì thế chàng lại cẩn thận thêm và dùng roi điểm vào tới, những mũi tên bắn ra như mưa. ở trong một đường hẻm nhỏ như vậy mà bị nhiều mũi tên bắn ra như thế quả thực không sao tránh né được.

Chàng lại thử tới những hòn gạch tía đen trắng mới hay hòn nào cũng đều có ám khí bắn ra cả. như vậy không còn một hòn nào có thể đi lên được, mà đường hẻm lại cong queo, chàng chỉ thấy quãng đường dài hai trượng thôi, còn đằng trước ngoe sang bên là gì thì chàng không sao thấy được. Nên chàng không mạo hiểm thử thách. Chàng nghĩ mãi không sao nghĩ ra được kế gì hoàn hảo cả. Sau chàng định giở khinh công tuyệt thế ra mạo hiểm thử xem, nhưng chàng bỗng nghĩ ra một kế, trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội chui vào trong hang rắn.

20. Thú Tâm Nhan Hiện Hình

Long Uyên chui vào trong hang rắn, đàn rắn đã rẽ sang hai bên để nhường một lối đi. Chàng đi tới phía tận cùng liền múa roi ấy đuổi lũ rắn chui ra ngoài hang.

Đàn rắn thấy có lỗ hổng, vội vàng tranh nhau chui ra bên ngoài. Thế là chúng chui ra đến đâu những ám khí lợi hại ấy đã chém giết được rất nhiều rắn độc.

Chàng ở trong thạch thất nghe bên ngoài có tiếng động biết là kế của mình đã thành công, nên không chán chờ gì cả, vội đuổi nốt đàn rắn còn lại ra ngoài đường hẻm.

Một lát sau, những rắn ở trong thạch thất đã bị chàng đuổi ra hết. Trong thạch thất chỉ còn lại khá nhiều trứng rắn to nhỏ khác nhau và màu sắc cũng khác nhau nốt. Chàng không chán chờ gì cả, vội múa roi và chưởng đánh tan hết trứng đó để nó khỏi sinh sản sau này hại người.

Chàng đánh vỡ hết những trứng rắn rồi, chui ra ngoài đường hẻm thấy trên đường hẻm toàn những xác rắn dài hơn một thước, chàng vận khinh công đi lên trên mình rắn, tiến về phía trước. Đi được hai trượng mới thấy đằng trước có ánh sáng chiếu vào. Chàng cả mừng, khi đã đến giữa động định phi thân ra bên ngoài, thì bỗng nghe thấy có tiếng còi trúc thổi “vo vo”. Chàng vội núp ở bên cạnh cửa động, đưa mắt nhìn ra bên ngoài mới hay ngoài đó là sơn cốc, cỏ mọc cao hơn hai thước, trông rất hoang vu, đằng xa là một cái bụi trúc hình như có nhà cửa.

Lúc ấy trong bụi cỏ đang có ba đại hán, một người mặc áo dài màu xanh mặt cũng xanh nốt, tay cầm một cái đèn xanh, ba người đứng ba mặt để chặn lối ra của đường hầm mỗi tên cầm cái còi trúc cứ thổi “vo vo” hoài.

Chàng ngạc nhiên, thoát tiên tưởng chúng chờ đợi mình, nhưng đứng một lúc thấy chẳng người nào nhắc nhở tới mình cả, chàng không biết có nên ra ngay bây giờ không? Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy bụi cỏ rung động và có tiếng kêu “xè xè” đều đổ vào phía ba người. Chàng lại thấy hai người ở hai bên đều ngưng thổi còi, rồi mỗi tên cầm một que trúc cứ gạt đi gạt lại, riêng có người ở giữa vẫn tiếp tục thổi còi và quay người tiến về bụi trúc khô kia. Phía sau người đó tiếng kêu “xè xè” hoài, đám cỏ cứ nhô lên chồi xuống như làn sóng bể vậy.

Lúc ấy Long Uyên mới biết rõ và nghĩ thầm:

“Chắc những rắn này là do chúng nuôi. Chúng đã nuôi nhiều rắn độc như vậy, tất không phải là hạng người tử tế. Hôm nay đã gặp Long Uyên ta phải điều tra cho ra mới được.”

Nghĩ đoạn, chàng chờ cho ba người nọ đi xa rồi mới cuộn cây roi vào tay, rồi giở khinh công thượng thặng trong pho “Phục Địa Truy Phong” (nằm dưới đất đuổi gió) tiến thẳng bên ngoài và đi tới chỗ cách chừng năm trượng.

Lúc ấy ba người đi trước đã dẫn đàn rắn vào trong bụi trúc rồi, không hiểu chúng đi đâu, chỉ thấy chúng quanh co mấy vòng rồi mất dạng. Chàng kinh hãi vô cùng biết bụi trúc này tuy cấm loạn xạ nhưng sự thực bên trong lúc nào cũng có một trận pháp.

Chàng ngẩng nhìn hồi lâu cũng không dám đường đột tiến thẳng vào vì sợ mắc vào cạm bẫy, và chàng nghiên cứu một lát nữa mà cũng không biết được đó là trận pháp gì.

Chàng ngẩng mặt lên trời, thấy ánh sáng trăng vừa chiếu vào vách núi, chàng liền nghĩ thầm:

“Sao ta không quay trở ra thung lũng để xem người nào ở trong miếu cổ đã lấy trộm bảo kiếm của ta? Vả lại có leo lên trên vách núi này mới trông thấy rõ bụi trúc này xếp đặt theo trận pháp gì.”

Nghĩ đoạn chàng ngẩng ngĩa vách núi thấy cao chừng mười trượng nhưng không dốc lắm, tuy vậy vách đó không làm khó dễ được chàng, nhưng chàng không muốn cho đối phương biết rõ hành tung của mình, nên không giở “Phi Long Cửu Thức thân pháp” nhảy lên mà chỉ dùng thân pháp bình thường leo lên thôi.

Trên đỉnh vách núi là một bụi cây và phía bên kia vách tức ngôi chùa cổ hời này. Chàng đứng ở trên đỉnh vách nhìn chung quanh rồi lại nhìn bụi trúc, mới hay giữa bụi trúc có một căn nhà màu xanh còn những cây trúc thì trồng chung quanh.

Họ trồng trái ba cây, phải năm cây, trước bảy cây, sau sáu cây. Mới thoạt trông thấy không có gì lạ cả, nhưng nhìn kỹ mới biết bên trong có rất nhiều cơ quan mai phục. Trong cuốn “Đơn Thư Thiết Quyền” của chàng có dạy rất nhiều trận đồ, như “Kỳ Môn Bát Quái”, “Cửu Cung Bát Quái trận” chàng đều thuộc lòng hết, nhưng đối với trận pháp này chàng vẫn không nhận ra là trận pháp gì.

Chàng đang suy nghĩ bỗng nghe thấy trong chùa cổ có tiếng kêu “lách cách” vọng ra, chàng vội nhảy xuống đất lên vào trong chùa núp ở sau một bụi cây để dò xem tiếng kêu đó ở đâu tới.

Chàng vừa ẩn núp xong, đã nghe thấy trong điện có tiếng kêu ” ủa ” vọng ra.

Long Uyên nghe thấy tiếng kêu đó, bụng bảo dạ:

“Có lẽ có ai ngẫu nhiên đi vào trong chùa này, thấy trong điện có cọn ngựa chết, nên mới kinh ngạc cũng chưa biết chừng.”

Quả nhiên, chàng đang suy nghĩ, đã thấy phía hang có bóng người thấp thoáng và có một bà cụ hiện thân ra. Chàng chỉ trông thấy sau lưng của bà ta thôi. Dưới ánh trăng, chàng đã thấy tóc của bà cụ trắng như bạc, nhưng dáng điệu của bà ta không có vẻ gì là già nua hết.

Chàng mừng rỡ vô cùng, đoán chắc là bà cụ đó thể nào cũng là Vân Tuệ giả dạng, đang định nhảy ra gặp gỡ để giải về sự hiểu lầm thì bỗng thấy trong mười cái quan tài để ở hành lang, có một cái nắp tự động mở lên. Chàng núp ở trong bóng tối, đoán chắc người vừa ám hại mình lại giả bộ làm ma quỷ để ám hại Vân Tuệ.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng không hiện ra vội, lẳng lặng đứng yên tại đó xem Vân Tuệ đối phó ra sao?

Bà cụ bỗng thấy nắp quan tài mở lên liền giật mình kinh hãi, nhưng trấn tĩnh được ngay. Nàng tiến lại gần, giơ chưởng lên tấn công một thể, phong chưởng của nàng quả thực lợi hại, chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, thiết quan tài đó đã vỡ ra làm muôn mảnh.

Trong quan tài đó có tiếng ma kêu, rồi có một con quỷ nhập tràng nhảy ra.

Long Uyên thấy con quỷ nhập tràng ấy nhảy xuống đất rất nhẹ nhàng, nếu nó không phải là quỷ thực thì khinh công của nó nhảy được như thế kể cũng lợi hại lắm rồi. Chàng nhìn kỹ, thấy con ma ấy mặc áo bào xanh, đội mũ xanh, thậm chí đến da của nó cũng xanh nốt, người gầy như que củi, trông không khác gì một thanh trúc vậy, hai mắt lõm vào, tia ra hai luồng ánh sáng xanh.

Lúc ấy y nhìn thẳng vào bà cụ tóc bạc, nghe răng ra kêu “vèo vèo” và làm như muốn vồ tới vậy khiến trong đêm tối, ai trông thấy cũng phải hoảng hồn.

Bà già kêu “ủa” một tiếng, hiển nhiên đã hoảng sợ, vội lui về phía sau năm thước và rút luôn thanh bảo kiếm rất kỳ lạ, dài ba thước, có ánh sáng lóng lánh, chỗ cán như một cái bát úp ngược để bảo vệ lấy tay cầm, thân kiếm không có lưỡi mà to như ngón tay cái và tròn như một cái que. Trông thấy thanh kiếm ấy, Long Uyên đã biết bà ta chính là Vân Tuệ rồi trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Bà già ấy quả thật là Vân Tuệ, từ khi Long Uyên đi rồi, một mình ở lại thạch ốc. Tuy ngày đêm có Vú Triệu là bạn nhưng vẫn cảm thấy thiếu sót một vật gì nên nàng ta như mất hồn mất trí vậy. Vài hôm sau, nàng cảm thấy nhớ nhung Long Uyên vô cùng, thậm chí sao nhãng cả việc luyện tập võ nghệ. Vú Triệu là người giàu kinh nghiệm thấy vậy biết ngay nàng đã tương tư Long Uyên rồi. Vú Triệu liền khuyên giải nàng:

-Tôi đã bảo tiểu thư rồi, tiểu thư lại không nghe, cứ để cậu Uyên đi một mình thế!

Vân Tuệ ngạc nhiên, không hiểu Vú Triệu nói thế có dụng ý gì, liền hỏi:

-Cái gì? Tôi...

Vú Triệu cầm tay nàng và nói tiếp:

-Tiểu thư, không phải vú này lắm chuyện, sự thật tiểu thư nên đi cùng với cậu Uyên về nhà để gặp cha mẹ cậu ấy. Cô thử nghĩ xem cô trông nom cậu ấy bao nhiêu năm, chẳng nhẽ nhà cậu ấy không cảm ơn cô hay sao?

Vân Tuệ lắc đầu đáp:

-Tôi không mong gì cảm ơn tôi hết! Việc trông nom Uyên đệ là do tôi tình nguyện, chứ tôi có cần người nhà của Uyên đệ cảm ơn tôi đâu?

Vú Triệu ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

-Sao tiểu thư đại thế! Vẫn biết tiểu thư không muốn người ta cảm ơn mình thực, nhưng tiểu thư nên rõ, sự cảm ơn này nó còn tạo nên nhiều chuyện khác nữa.

Vân Tuệ đã biết ý nghĩa lời nói của Vú Triệu rồi nhưng nàng không tiện nói ra. Vú Triệu lại nói tiếp:

-Nhà cậu Uyên có chín ông già tất cả. Ngày thường người nào cũng muốn cho cậu Uyên có con, nay cậu lại mất tích bấy nhiêu năm mà bây giờ thấy có người ân nhân đi cùng với cậu ấy trở về nhà thì mọi người sẽ coi như một vị Phật sống. Tuy tiểu thư lớn hơn cậu Uyên mấy tuổi thực, nhưng bề ngoài không ai biết được điều đó. Một người thông minh và xinh đẹp như tiểu thư đến lúc đó chẳng cần phải lên tiếng các gia trưởng của cậu Uyên cũng phải lên tiếng yêu cầu tiểu thư rồi.

Vân Tuệ mặt đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng, đẩy vú Triệu một cái rồi nũng nịu hỏi:

-Vú nói yêu cầu cái gì cơ chứ? Tôi không hiểu và tôi cũng không muốn người ta yêu cầu gì tôi!

-Yêu cầu tiểu thư làm vợ cậu Uyên đấy! Tiểu thư bảo không cần người ta yêu cầu mình, vậy chẳng lẽ tiểu thư lại đi cầu người ta hay sao?

Vân Tuệ nghe nói hổ thẹn vô cùng hai mắt liền đỏ bừng ngay và nũng nịu trách đùa vú Triệu:

-Tuệ nhi không chịu đâu, vú cứ nói bóng Tuệ nhi như vậy?

Nói xong nàng hổ thẹn chạy vào trong phòng đóng kín cửa lại, ngã ra giường, ngẫm nghĩ về câu chuyện vừa rồi. Nàng nghĩ có lẽ chuyện này Long Uyên về nhà, chưa biết chừng đã lấy mỹ nhân nào làm vợ rồi.

-Như vậy, có phải là mình đã bị bỏ rơi hay không? Sau này mình sống làm sao được với một cuộc đời chẵn đơn gỏi chiếc như thế?

Nghĩ tới đó, Vân Tuệ cảm thấy nơm nớp không yên, nhất thời chỉ muốn mọc luôn hai cánh bay đi tìm kiếm Long Uyên ngay.

Đang lúc bàng hoàng, Vú Triệu đột nhiên đẩy cửa vào nói:

-Thưa tiểu thư, Lý Thất đã trở về rồi. Y bảo cậu Long Uyên đã về tới quê nhà rồi, nhưng tòa nhà cũ bỏ trống, không có người nào ở lại.

Vân Tuệ đột nhiên ngồi dậy vội hỏi:

-Thế còn Uyên đệ đâu?

Vú Triệu thở dài, đáp:

-Nghe Lý Thất nói thì lúc y lên đường, thấy cậu Uyên một mình ở lại trong phòng vắng vẻ, người trông rầu rĩ lắm. Y có hỏi cậu ta có gửi thư cho tiểu thư không, hình như một kẻ mất hồn mất vía vậy.

Vân Tuệ thở dài một tiếng, trong lòng không yên chút nào, miệng lẩm bẩm nói:

-Tội nghiệp cho Uyên đệ! Y không thể nào chịu nổi những biến cố đột ngột ấy đâu! Hà... biết làm sao bây giờ đây?

Vú Triệu liền khuyên giải:

-Theo ý Vú thì tiểu thư nên đi kiếm cậu ấy ngay, đằng nào tiểu thư cũng phải đi rồi. Tìm thấy cậu Uyên, hai người ở chung với nhau chả hơn bây giờ phải đau khổ như thế này hay sao?

Vân Tuệ không nghĩ gì đến sự hổ thẹn nữa vội đáp:

-Thôi được Vú đi bảo Lý Thất sửa soạn thuyền cho tôi đi! Tôi đi ngay!

Đêm hôm đó nàng cùng Lý Thất lên thuyền rời khỏi Cù lao đen đi ngay và một ngày sau đã đến Lão Sơn.

Lý Thất dẫn nàng đến nhà Long Uyên. Nàng tìm khắp các phòng nhưng không thấy hình bóng của Long Uyên đâu cả. Nàng khóc một hồi, sau mới nghĩ lại chắc chàng đã gặp người nhà rồi, và người đó đã đưa chàng đi tìm kiếm cha mẹ cũng nên.

Thế là nàng ở lại căn phòng của Long Uyên đã ở để đợi chờ và nàng cũng muốn đợi chờ người canh nhà quay trở lại để hỏi tin.

Nhưng người coi nhà ấy là Long Ngũ bỗng thấy thiếu gia về tới và thưởng cho y một số tiền khá hậu nên y tự động nghỉ ngơi để đi chơi.

Vân Tuệ chờ mấy ngày liền vẫn không thấy người đó trở về nóng lòng sốt ruột vô cùng, mà lương khô của nàng đem theo đã dần dần ăn hết.

“Ở đây đợi chờ thì chi bằng xuống núi đi tìm kiếm có hơn không?”

Vì thế nàng hóa trang thành một bà cụ để che lấp bộ tóc vàng của mình đi và xuống núi tức thì.

Nhưng nàng lại đi thẳng vào phía Tây, từ Dương Thành qua Nam Toàn đến An Khâu chứ chưa đến Trích Mạc vì thế mà không gặp Long Uyên, nhưng nàng biết Long Uyên võ công rất cao siêu nên không xảy ra chuyện gì đâu. Hơn nữa nàng ngày đêm trông thấy những nhân vật giang hồ xuất hiện luôn, nàng đột nhiên nghĩ đến trận phục thù cho sư phụ.

Nàng nghĩ thầm:

“Đằng nào ta cũng hẹn ước với Long Uyên một năm sau gặp nhau trên Hằng Sơn rồi. Quí hồ không có việc gì xảy ra cho chàng thì thế nào cũng gặp lại nhau. Nhân thời gian xa cách một năm này, ta phải hoàn toàn hai tâm nguyện mới được!”

Nàng lại nghĩ tiếp:

“Uyên đệ hiền lành quá, nếu mình đi cùng chàng, chàng cũng không để cho ta trả thù cho sư phụ đâu. Như vậy là ta không đền ơn cho sư phụ hay sao?”

Nghĩ như vậy, nàng lại không muốn gặp Long Uyên, rồi nàng một thân một mình xuống Nam Định tới Ninh Ba để hỏi thăm một người ngoại quốc xem y có biết cha mẹ mình còn hồi sinh tiền hay không?

Lúc ấy Ninh Ba là một hải cảng thông thương với ngoại bang của Trung Hoa, hàng năm có nhiều da trắng tới thông thương. Vân Tuệ tới đó quả gặp khá nhiều người da trắng, nhưng khi hỏi chuyện thì ngôn ngữ bất

đồng, nên không sao nói chuyện với họ được. Vì nàng đã được Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách nuôi dưỡng từ hồi còn nhỏ, nên nàng chỉ học toàn những văn tự và ngôn ngữ Trung Quốc. Tuy nàng là người da trắng thuần túy, nhưng không biết nói một tiếng ngoại quốc nào cả.

Vận Tuệ bực mình vô cùng và cảm thấy những người đó đã man hết sức. Sau nàng tìm người thông dịch trò chuyện với nhà buôn ngoại quốc ấy, kết quả nàng cũng thất vọng không những nhà buôn đó và nhiều người khác nữa ai ai cũng không biết lai lịch của thanh bảo kiếm với cái cà rá của nàng hết.

Nàng đành phải bỏ ý định dò hỏi lai lịch của cha mẹ đi mà chăm chú vào việc trả thù cho sư phụ thôi. Nhưng công việc này không phải nhất thời làm xong được, vì điều thứ nhất là nàng chưa dám tin rằng công lực mình sẽ có thể hoàn thành được công việc lớn lao ấy không?

Điều thứ hai, tuy nàng biết kẻ thù của sư phụ mình là chương môn của bảy đại môn phái ở Trung Nguyên thực, nhưng chưa biết những người đó là ai và hiện giờ đang ở đâu?

Đang lúc phân vân thì hay tin Sào Hồ có một con Tỷ Kim Giao xuất hiện, làm hại rất nhiều người, và có rất nhiều người giang hồ đang tiến về phía ấy.

Hay tin đó, nàng liền nghĩ thầm:

“Sao ta không đi tới đó xem? Hãy không nói tới chuyện con Tỷ Kim Giao vội, ở đó có thể ngấm ngầm dò biết được kẻ thù của ta là ai, chẳng hơn là cứ lẩn mò như thế này hay sao?”

Nghĩ đoạn nàng liền đi Giang Tây ngay.

Từ Ninh Ba đến Sào Hồ, Vận Tuệ chỉ đi hơn một tháng trời là tới nơi liền, vừa đi nàng vừa thu lượm tri thức của giang hồ.

Cũng may nàng hóa trang thành một bà già, tuy có nói nhiều một chút nhưng không ai trách cứ. Cho nên đi tới Sào Hồ, nàng đã biết rõ đại thể của võ lâm đồng thời cũng nghĩ được cách phục thù rồi.

Hôm đó Vân Tuệ đi tới Hạ Các, bỗng thấy dân tị nạn đi đầy đường, nàng động lòng thương, đang nghĩ cách làm thế nào để cứu tế thì đột nhiên phát hiện tông tích của Long Uyên.

Thì ra lúc ấy Long Uyên cũng tới nơi, hóa trang thành một thiếu niên rất xấu xí, nhưng với chàng lâu năm, tuy nhất thời không nhận ra được mặt chàng, nhưng thấy cử chỉ và dáng điệu của chàng, nàng đã nhận ra được chàng liền.

Đáng lẽ nàng thấy Long Uyên rất mừng rỡ mới phải, nhưng vì thấy cạnh Long Uyên có một cô bé đẹp như hoa nở luôn mồm gọi “Long đại ca! Long đại ca!” nên nàng không còn mừng vào đâu được nữa, trái lại dường như bị sét đánh ngang tai. Nàng vừa đau lòng vừa tức giận, không chạy tới nhận chàng trái lại còn xa lánh. Nàng quyết định thăm; sẽ ngấm ngầm dò xét xem Long Uyên với cô nương này như thế nào? Hai người có phải là yêu nhau không?

Ngờ đâu đêm hôm đó Long Uyên với Phong Lan đi do thám Sào Hồ rồi cô bé không sao cầm lòng được biểu diễn ngay cái trò “Phi Yến đầu hoài”, tấm kịch ấy lọt vào mắt Vân Tuệ khiến nàng không sao cầm lệ được và trong lòng hận vô cùng.

Nàng than thân trách phận và cũng hận Uyên đệ đã có mối nói cũ, rồi nàng lại hối hận mình không nói giây tình với chàng và tại sao không cùng chàng đi về nhà một lúc.

Lúc ấy nàng tức giận dậm chân một cái, rồi lẳng lặng bỏ đi, nhưng sau không lâu nàng lại muốn kiếm Long Uyên để khiển trách và hỏi rõ nguyên nhân.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại rút cuộc vẫn không sao dứt được mối tình ấy, rồi ngấm ngầm theo dõi hai người để xem hai người có hành động gì quá trớn không? Vì thế ngày hôm sau nàng theo dõi Long Uyên đi tới cầu Cao Lâm ngẫu nhiên thấy một bà già khác cũng ngấm ngầm theo dõi Long Uyên các người như mình. Nàng không biết người đó là ai, nhưng xem tình hình thì bà cụ này có vẻ hiền hậu chính khí chứ không có vẻ gì ác ý hết.

Nàng không biết bà cụ đó là ai? Nhưng vẫn lo âu cho Long Uyên sợ chàng bị người ta theo dõi ám hại. Vì thế tối hôm ấy nàng lại theo dõi mọi người vào trong hồ, rồi nàng lên Lao Sơn. Sau thấy Long Uyên vào hồ

giết con thường luồng, nàng thấy Hồ Hùng lòng tham lam vô đáy vong ân bội nghĩa tức giận vô cùng liền lấy trộm da con thường luồng do tay y lột và dạy y một bài học.

Ngày hôm sau Vân Tuệ lẳng lặng lên núi Bạch thì gặp Long Uyên ba người ở trên lối dài dương oai, nàng vừa mừng rỡ vừa bức tức. Nàng đang nhắm mắt nghĩ cách thì vì hình dáng của nàng hơi giống Võ Di Bà Bà vì vậy Phong Lan mới tưởng nhầm là bà mình vội nhảy xuống nhận. Lúc này nàng mới sực nhớ ra bà cụ theo dõi Long Uyên là bà của Phong Lan ngắm nhìn mặt Phong Lan tuy trong lòng vẫn còn lửa ghen nhưng thấy nàng ta mặt đẹp, hoạt bát ngây thơ khiến ai trông thấy cũng phải thương yêu, cho nên nàng cũng động lòng thương. Vì thế nàng muốn cho Phong Lan hay chuyện của mình với Long Uyên nhưng bỗng thấy thái độ ngạo mạn và vô lễ của Hồ Hùng. Nàng tức giận vô cùng liền điểm ngay yếu huyệt của tên nọ, sau nàng bỗng thấy Long Uyên trên nói nhảy xổ xuống. Nàng không muốn gặp chàng ta vội, liền bỏ chạy xuống núi ngay.

Long Uyên ở phía sau vừa đuổi vừa gọi, không phải là nàng không nghe thấy, nhưng vì nàng giận chàng thay lòng đổi dạ nên nàng mới làm như vậy. Đồng thời nàng cố ý để lại cái khăn tay viết chữ trong rừng một mặt tỏ vẻ khiển trách và cũng tỏ tình của mình cho Long Uyên biết nữa.

Long Uyên thấy bài thơ và cái khăn trong lòng kêu oan thầm. Lúc ấy Vân Tuệ vẫn núp ở gần đó thấy vậy cảm động hết sức, nhưng cũng hồ thẹn không dám hiện thân, và nàng cũng không dám tin Long Uyên vẫn chưa có tình tứ gì với Phong Lan. Nàng còn đợi xem nữa, xem thái độ cuối cùng của Long Uyên như thế nào? Vì vậy nàng vẫn theo sau nên trông thấy chàng một mình rời khỏi khách điểm và viết chữ để lại cho Phong Lan.

Lúc này nàng mới yên tâm đồng thời mừng rỡ khôn tả. Nàng không than thân trách phận và cũng không rầu rĩ thăm như trước nữa mà lại chứa chan hy vọng. Thế rồi nàng lại đuổi theo Long Uyên để gặp lại chàng, nhưng sau vì một việc mà phải khiến nàng phải ngừng lại. Việc đó là do Phong Lan mà nên. Trước kia nàng ghen hận Phong Lan vì hận cô bé đã quá âu yếm với Long Uyên.

Nhưng bây giờ nàng đã biết phần thắng thuộc về mình rồi. Nàng lại không tức giận nữa trái lại còn thương hại Phong Lan là khác. Nàng là đàn bà tất nhiên phải hiểu rõ tâm lý của đàn bà. Vì thế nàng mới thương Phong Lan nàng đoán chắc lúc này Phong Lan đọc lá thư tuyệt tình của Long Uyên để lại thể nào cũng đau lòng lắm. Nàng muốn ở lại an ủi nàng, đồng thời cũng muốn biết Phong Lan bắt đầu yêu Long Uyên từ bao giờ.

Nàng còn muốn biết Phong Lan đã trông thấy rõ bộ mặt thật của Long Uyên chưa, nếu chưa thì tình yêu của Phong Lan càng cao quý và đáng thương thêm.

Thế rồi chờ Long Uyên đi khỏi, nàng quay trở về khách điểm mượn một căn phòng ở trước mặt phòng của Phong Lan, cũng vì vậy mà cử chỉ của Hồ Hùng nàng đều trông thấy rõ hết. Nàng thấy Phong Lan vào phòng của Long Uyên và còn vắng vắng nghe thấy tiếng than thân trách phận và tiếng khóc nỉ non của Phong Lan nữa.

Nàng không đành lòng định vào an ủi Phong Lan thì đột nhiên trông thấy Hồ Hùng rón rén đi tới trước cửa sổ ngó nhìn vào trong phòng.

Nàng đã ghét Hồ Hùng từ khi mới gặp y rồi. Bây giờ lại thấy y có tấm lòng quỷ trá như thế nào, nàng biết ngay tên này đã có mưu mô gì liền cười nhạt một tiếng và bụng bảo dạ:

“Tiểu tử giỏi thực, nếu mi có hành động vô sỉ ta phải cho y một bài học mới xong.”

Hồ Hùng táo gan, không biết sát tinh đang rình ở phía sau, y thấy Phong Lan nằm ở trong giường của Long Uyên, liền nổi lòng tà lẳng lặng đi vào, trông thấy tờ giấy của Long Uyên để lại y mừng rỡ vô cùng bụng bảo dạ:

“Phen này trời đã giúp ta”.

Nghĩ đoạn, y vội đi tới trước giường điểm yếu huyệt tê của Phong Lan cố ý làm ra vẻ quyến luyến hăm hiếp nàng trước rồi tính toán sau.

Ngờ đâu cò mổ trai lại có lão vọng rình phía sau, khi y vừa cởi áo Phong Lan ra thì bỗng nghe thấy cửa sổ có tiếng kêu “bùng” rồi hai cánh cửa đều mở toang có hai bóng người cùng nhảy vào một lúc, một người

chưa tới đã mắng chửi:

“Tên súc sinh táo gan thực, có mau nộp mạng cho bà tổ mày không?”

Hồ Hùng nghe thấy tiếng mắng chửi ấy cả kinh thất sắc, không đợi chờ hai người ấy vào đã ném luôn một phi châm. Phi châm của y cùng chia ba tốp, hai tốp tấn công kẻ địch, còn một tốp ném vào ngọn đèn ở trên vách. Ném xong y vội nằm phục xuống dưới đất lẩn ra ngoài cửa.

Hai người nhảy vào đó không ngờ Hồ Hùng lại có thủ đoạn hèn hạ đến thế, cả hai vừa ngừng chân lại thì ngọn đèn dầu đã tắt lịm. Một người quát mắng:

“Cẩu tặc vô sỉ thật.”

Đồng thời giơ tay áo lên phát một cái và nói tiếp:

-“Trả lại cho người.”

Thế là nhưng phi châm ấy đều bị Vân Tuệ bắt trở lại và cứ nhắm người của Hồ Hùng đang lẩn ở dưới đất bắn tới, còn một người nữa gạt những phi châm của y xuống đất và chạy lại chỗ giường của Phong Lan đang nằm.

Từ khi được ăn óc con thường luồng đến giờ Hồ Hùng cảm thấy công lực mạnh hơn trước nhiều, tuy ở trong bóng tối y đã nghe tiếng gió động, nên y tung mình bắn lên cao năm thước giơ hai cánh tay gạt một cái, những phi châm đó đều bắn ra ngoài cửa sổ.

Tiếp theo đó có tiếng kêu lộp cộp, cánh cửa bị phá vỡ, Hồ Hùng đã phi thân ra ngoài nhưng dầu sao trên đùi trái của y cũng bị hai mũi phi châm bắn trúng sâu vào trong da thịt.

Hồ Hùng biết người vừa tới đó công lực thực cao nên không dám ở lại nữa, nghiêng chặt hàm răng phát mạnh tay áo nhảy ra ngoài cửa sổ chạy luôn.

Trong phòng đã có một người quạt lửa thấp sáng ngọn đèn, nhờ có ánh sáng đèn người ta mới thấy rõ hai người nhảy vào đó là Vân Tuệ và người và người có tóc bạc như tuyết.

Vân Tuệ trông thấy bà cụ ăn vận như mình, thân hình cũng cao thấp bằng nhau, nàng mới đoán chắc bà ta là bà của Phong Lan, Võ Di Bà Bà.

Võ Di Bà Bà thương cháu hết sức không đuổi theo Hồ Hùng mà chỉ chạy lại xem cháu thôi. Và bà ta cũng không để ý đến Vân Tuệ nữa, bà ta cầm đèn chiếu vào mặt Phong Lan.

Lúc ấy Phong Lan vì quá tức giận mà chết giấc, bây giờ nghe thấy tiếng quát mới tỉnh lại.

Võ Di Bà Bà thấy cháu mình cứ nằm yên không sao cử động được và cũng không nói năng gì cả, áo đã cởi mấy khuy, để lộ bộ ngực trắng nõn nà, mắt nhắm lệ trông rất đáng thương. Bà ta vội giải huyệt cho nàng và thở dài một tiếng an ủi:

-Cháu đừng sợ đã có bà ở đây, tên giặc...

Phong Lan đột nhiên trông thấy người đến cứu mình là bà, trong lòng hổ thẹn, bực tức lẫn đau lòng, nên nàng vừa ngồi dậy đã nhảy xổ vào lòng Võ Di Bà Bà với giọng run run gọi: “Bà ơi”. Rồi nàng khóc òa lên.

Vân Tuệ thấp sáng ngọn đèn ở trên bàn rồi lẳng lặng ra bên ngoài đuổi những tửu bảo nghe thấy tiếng động đến xem đi, rồi quay lại trông thấy tấm kịch hai bà con ôm nhau, nàng cũng tủi lòng vì cảm thấy mình quá lẻ loi.

Nàng đứng nhìn hồi lâu, nhưng không muốn phá đám hai bà cháu người ta đang âu yếm nhau, nàng lẳng lặng lui ra ngoài phòng nhẹ nhàng nhảy lên trên mái nhà để xem Hồ Hùng đã chạy đi đâu, tuy vậy tai nàng vẫn để ý nghe động tĩnh ở trong buồng.

Trong phòng Võ Di Bà Bà ôm Phong Lan ngồi hồi lâu mới quay đầu lại vuốt tóc nàng và khuyên rằng:

-Cháu đừng khóc nữa...

Phong Lan nghe lời vội mặc áo lại và làm nũng thưa với bà rằng:

-Ác tặc ấy thực lòng lang dạ thú, con phải chém y mấy mảnh mới hả dạ. Nếu Long đại ca có ở đây...

Nàng mới nói tới đó đã khóc liền không sao tiếp được.

Võ Di Bà Bà kêu la một tiếng và hỏi:

-Tên họ Long nào?...

Phong Lan thấy bà mình nhắc nhở đến Long Uyên lại càng khóc thêm và đáp:

-Anh ấy... anh ấy... đi rồi...

Võ Di Bà Bà lại hỏi tiếp:

-Tại sao? Y chẳng thân với con là gì?

Lúc này Phong Lan mới cảm thấy khác lạ vì thế mà nàng tạm không trả lời câu hỏi của Võ Di Bà Bà vội, trái lại còn hỏi bà ta rằng:

-Bà, anh ấy xuống núi từ lúc nào thế? Sao... sao bà lại biết nhiều chuyện như vậy.

Tuy nàng hỏi như vậy, nhưng không tiện hỏi Võ Di Bà Bà tại sao lại biết chuyện mình với Long Uyên. Nàng ngừng giây lát nói tiếp:

-Sao bà lại biết nhiều chuyện như vậy?

Võ Di Bà Bà tùm tùm đáp:

-Cháu tưởng bà yên tâm để một mình cháu xuống núi như vậy hay sao. Từ khi cháu rời khỏi nhà lúc nào bà cũng đi theo cháu.

Phong Lan mới tỉnh ngộ tại sao bà mình lại biết rõ như vậy và từ khi xuống núi tới giờ không gặp kinh địch là thế. Tại vì lúc nào bà mình cũng che chở cho mình cả. Vì thế nàng cảm động vô cùng ứa nước mắt ra gọi bà một tiếng rồi lại ngã nhào vào lòng bà.

Võ Di Bà Bà ôm chặt lấy cháu rỉ tai khẽ nói tiếp:

-Cháu là giòng dõi duy nhất của nhà họ Phong tuy cháu là gái nhưng bà không bao giờ để cho cháu chịu một chút khổ sở nào đâu.

Nói xong, bà ta thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Hà! Nghĩ đến năm ngoái cháu mới xuống núi bà với mẹ cháu tuy biết giang hồ nham hiểm nhưng không ngăn cản vì sợ cháu bức mình. Cho nên khi cháu vừa đi ra khỏi bà đã theo ngay. Hơn năm nay lúc nào bà cũng núp ở trong bóng tối chỉ mong lựa được một người rể hiền ngờ đâu tên ác tặc họ Hồ lại hạ lưu như thế thực nó không xứng đáng với bộ mặt của nó chút nào, thực cha mẹ nó uống công sanh ra nó có bộ mặt anh tuấn như thế.

Phong Lan nghe nói vừa hổ thẹn vừa tức giận và nàng thề nguyền sau này thế nào cũng giết được Hồ Hùng mới thôi.

Võ Di Bà Bà thấy nàng không nói năng gì cả, ngừng giây lát lại nói tiếp:

-Còn tên họ Long nhân phẩm võ công đều thuộc hạng thượng uyển, chỉ tiếc rằng mặt xấu xí, bằng không nó rất xứng đôi vừa lứa với cháu.

Nói tới đó, bà ta bỗng nghĩ ngay đến chuyện liền hỏi tiếp:

-Sao không thấy tên họ Long đâu và còn ông cụ già nữa?

Phong Lan nghe nói liền nghĩ thầm:

“Bà cũng không biết ông cụ già chính là Long Uyên đại ca giả dạng.”

Nghĩ đoạn, nàng cười khì một tiếng, nhưng nàng cười xong lại nghĩ đến Long đại ca không từ biệt mà bỏ đi, liền đau lòng ứa nước mắt ra. Nàng vừa khóc vừa cười khiến Võ Di Bà Bà thắc mắc vô cùng ngạc nhiên hỏi:

-Cháu làm sao thế?

Phong Lan càng đau lòng thêm nước mắt khóc với giọng run run đáp:

-Y... y đi rồi để lại mấy chữ chẳng nói chẳng rằng và đã bỏ đi mất rồi...

Bà cụ hỏi tại sao, nàng nước mắt kể câu chuyện cho bà ta hay rồi lại khóc ào lên.

Võ Di Bà Bà là người giàu kiến thức phân tích lời nói của Phong Lan mới hay Long Uyên không yêu cháu gái đẹp như tiên nữ của mình liền nổi giận nói tiếp:

-Thằng nhỏ xấu xí ấy làm bộ làm tịch thật chẳng lẽ cháu gái của ta không xứng với y hay sao? Cháu đừng khóc, ngoan ngoãn nín đi, bà không tin trên thiên hạ này lại không có người hơn nó.

Phong Lan nghe nói càng lớn tiếng khóc và gọi:

-Bà ơi! Y... y..”

Rồi nàng không sao nói tiếp được.

Võ Di Bà Bà vừa đau lòng vừa giận dữ quát:

-Cái gì? Nó hà hiếp cháu ư? Cháu đừng đau lòng, bà thế nào cũng đi đánh chết nó để cho cháu bõ tức.

Phong Lan thấy bà mình hiểu lầm ý nghĩa lời nói mình và đã nổi giận ngay, hình như muốn đi giết Long Uyên vậy, nên nàng không khóc nữa và vội nắm tay Võ Di Bà Bà nói tiếp:

-Bà, anh ấy không hà hiếp cháu đâu, anh ấy tử tế với cháu lắm, cháu... cháu yêu anh ấy...

Lời nói của nàng rất khê, nói xong nàng hổ thẹn gục đầu xuống không dám nhìn bà nữa.

Bà cụ vội hỏi lại:

-Ồi chà! Thế ra con nhãi này đã yêu thằng nhỏ xấu xí thực à? Thế thì...

Bà ta nhận thấy Long Uyên quá xấu xí không xứng với cháu mình, bây giờ cháu gái nói như vậy hiển nhiên nó đã có lòng yêu thằng nhỏ xấu xí ấy thực, bà ta ngừng giây lát rồi hỏi tiếp:

-Tiểu tử ấy có cái gì đáng để cho cháu yêu như thế? Nó có xứng đáng với cháu đâu, theo ý bà ngày mai cháu nên theo bà đi Giang Nam chơi ở đó mới có nhiều nhân vật tuần tú.

Phong Lan không biết bà cụ có ý thử mình, chỉ nhận thấy bà ta coi rẻ Long Uyên là nàng không bằng lòng thôi, nên nàng biện bạch rằng:

-Bà không biết đấy thôi, anh ấy tuy xấu xí nhưng nhân phẩm của anh ấy cao cả gấp vạn bội người khác. Bà không nên chú trọng bề ngoài như Hồ Hùng. Cháu không đi Giang Nam nữa, cháu...

Võ Di Bà Bà thở dài một tiếng, rồi hỏi tiếp:

-Thế cháu định đi kiếm thằng nhỏ ấy phải không?

Phong Lan nghe nói cúi đầu xuống không trả lời.

Võ Di Bà Bà cố ý ghẹo nàng, thúc giục tiếp:

-Phải không cháu cố giấu làm gì, phải thì cháu bảo phải, không thì cháu bảo không, ở trước mặt bà việc gì mà cháu phải hổ thẹn như thế?

Bất đắc dĩ Phong Lan phải gật đầu thôi chứ không nói năng gì thêm.

Võ Di Bà Bà thấy vậy bụng bảo dạ:

“Thực là oan nghiệp.”

Nghĩ đoạn bà ta lại nói tiếp:

-Hà, cháu đã chọn y rồi thì bà còn biết nói năng làm sao nữa, thôi được ngày mai bà sẽ dẫn cháu đi.

Nói xong bà ta đỡ Phong Lan dậy, từ từ đi ra ngoài cửa phòng thì bỗng trông thấy trên mặt bàn có vô số kim nhỏ, mới nghĩ tới người vào đây cứu cháu mình đã bỏ đi rồi, bà ta ân hận vô cùng, chỉ mãi hai bà cháu chuyện trò với nhau mà không cảm ơn người ta nửa lời.

Lúc ấy Vân Tuệ vẫn ở trên mái nhà nghe thấy hai bà cháu nói chuyện như vậy đầu óc bối rối khôn tả. Tuy nàng không trông thấy thái độ của Phong Lan ra sao, nhưng nghe giọng nói của nàng ta, nàng biết đại khái rồi, vì thế nàng cảm thấy mình ngoài cuộc mà xét thì Phong Lan thực là đáng kính mến nên hiệp trợ cho nàng ta. Nhưng thực sự nàng không phải là người ngoại cuộc, thậm chí việc này có liên quan mật thiết với mình.

Trong thâm tâm của nàng không muốn chia sẻ tình yêu với người mà mình tổn không biết bao công nuôi nấng dạy bảo khó nhọc. Thậm chí vì lòng ghen nàng cũng không muốn chia vui xẻ ngọt cho người khác. Nên dù nàng thương Phong Lan đi chăng nữa nhất thời không thể quyết làm như thế nào? Nàng ngẩn người hồi lâu rồi sau mới quyết định, dù sao ta cũng gặp Long Uyên đã. Nàng nhận thấy Long Uyên là vai chính, tất cả phải do vai chính quyết định mới được. Nếu ấy quả thực chàng yêu Phong Lan thì dù có phản đối thì chàng cũng chia vui xẻ ngọt cho đối phương, trái lại chàng không yêu Phong Lan thì dù cho đối phương có si tình đến đâu cũng vô ích, như vậy có hiệp trợ cho nàng cũng không ăn thua gì.

Vì vậy Vân Tuệ nhận thấy cần phải đi gặp Long Uyên trước, nên nàng lẳng lặng nhảy xuống dưới đất trở về phòng nhặt nhanh hành lý rồi lên đường luôn. Nàng đi theo về phía Long Uyên đã đi, nàng tính Long Uyên cười ngựa, chắc đi không xa lắm.

Lúc ấy mới là canh hai, nàng giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi nhanh như bay đi luôn hai canh. Dù khinh công nàng tuy hơi kém Long Uyên nhưng trên giang hồ này ít có cao thủ so sánh bằng. Nàng đã giở khinh công ra đi không cần đường lối cứ tiến thẳng về phía đã định, đi thấy rừng xuyên qua rừng, thấy núi xuyên qua núi, đi được hai canh giờ đồng hồ thì thấy ngôi chùa cổ mà Long Uyên đang bị giam giữ.

Lúc ấy nàng định đi vòng qua quả núi ấy, nhưng không hiểu tại sao nàng bỗng có linh tính kỳ lạ và thấy trong lòng không yên, không hiểu tại sao cả, nàng chỉ nhận thấy nàng phải nghỉ ngơi thôi. Vừa lúc ấy nàng thấy trong quả núi có ngôi chùa cổ xa xa trông như tranh vẽ cho nên nàng định vào nghỉ tạm một đêm. Vừa tới nơi mới thấy rõ đó là ngôi chùa cổ bỏ hoang đã đổ nát nhưng dù sao còn hơn nghỉ ngoài cánh đồng.

Khi nàng vào tới nơi tuy mắt nàng không sáng bằng Long Uyên nhưng đã được ăn Kinh Châu rồi nhưng trong đêm khuya vẫn còn trông thấy mọi vật sáng gấp đôi ba người thường. Vì vậy trong đại điện tối như mực mà nàng vẫn còn thấy con ngựa nằm chết ở đó, nàng trông thấy con ngựa đen này có vẻ quen và hình như chết không lâu, nàng để ý kỹ mới hay bên trái con ngựa có lộ ra một vật gì bóng loáng, nàng vội rút ra xem thì ra đó là một lưỡi dao găm hình con rắn dài chừng ba tấc. Nàng thấy chỗ cán có khắc một chữ “xà” nàng kêu ủa một tiếng nghĩ :

“Lão quái vật còn chưa chết ư?”

Nghĩ tới đó, nàng lại đưa mắt nhìn con ngựa chết một cái liền giật mình kinh hãi vô cùng và bụng bảo dạ:

“Ngựa này chả là của Uyên đệ là gì? Nếu vậy Uyên đệ...”

Nàng càng hoảng sợ thêm vội vút ám khí nọ xuống đất rồi nhảy ra ngoài vườn thì gặp ông già quái dị giả ma dọa người.

Tuy vì thấy cái mũi ám khí hình con rắn, Vân Tuệ đã biết rõ đối phương là ai rồi, nhưng bây giờ nàng trông thấy một hình dáng giống hệt quỷ nhập tràng như vậy, dù sao trong lòng cũng phải hoảng sợ. Nhưng lúc này nàng có bảo kiếm ở trong tay nên không còn sợ hãi gì nữa. Nàng giờ bảo kiếm lên đề phòng và trầm giọng quát hỏi:

-Lão yêu quái đừng có giả dạng ma để dọa người nữa, người tưởng không ai nhận ra người hay sao.

Long Uyên với lão quái giật mình kinh hãi.

Long Uyên kinh hãi là không hiểu tại sao nàng lại không hiểu nhiều chuyện trên giang hồ như thế sao lại biết lai lịch của quái nhân này.

Còn lão quái kinh ngạc là không ngờ mình ẩn cư mấy chục năm mà còn người biết rõ hành tung của mình như thế:

Vân Tuệ thấy đối phương có vẻ nghi ngờ và đã nhận mình đoán không sai liền cười nhạt một tiếng và hỏi tiếp:

-Lục Xà Tú người đừng có lấy làm ngạc nhiên nữa, chẳng lẽ người đã quên lời thề năm xưa rồi hay sao?

Yêu nhân kia quả thực là Lục Xà Tú, bốn mươi năm về trước y ra đời tác oai tác quái giết người như ngóe, mấy năm sau y đã trở nên sát tinh của hắc bạch lưỡng đạo, khiến ai nghe thấy tên y cũng phải nhúc nhủ. Nhưng y không những công lực cao tuyệt mà lại luyện thành công một môn Cương Thi Khí Công, khắp mình mẩy của y cứng như thép, nếu không có bảo đao bảo kiếm thì đừng có hòng chém y bị thương và tính y lại thích nuôi rắn độc, xử sự tùy theo ý muốn của mình, bất kể thân sơ, hễ ai trái ý y là y giết luôn chứ không tha.

Y còn một điểm xấu nữa là không biết luật lệ gì của võ lâm hết, y chỉ cần đạt tới mục đích thì dù có đánh lén hay ám hại cũng dám làm, vì thế người giang hồ sợ y như hổ. Y tới đâu thì người ta tránh né tới đó.

Lúc ấy Cô Độc Khách mới nhập giang hồ không lâu và tuổi mới còn trẻ hay tin Lục Xà Tú tàn ác như vậy, liền nổi lòng hiệp nghĩa đơn thương độc kiếm tìm tới đòi tử võ với quái nhân ấy.

Trước khi đấu Độc Cô Khách đã biết, nếu chỉ dùng võ công thực lực của mình chưa chắc đã thắng nổi đối phương, vì thế ông ta mới nghĩ ra một kế ngạo địch bảo nếu mình không thắng sẽ tự tử ở ngay trước mặt Lục Xà Tú.

Sự thực lúc ấy Lục Xà Tú nên bình tâm nghĩ lại thì rất dễ hiểu dụng ý của Cô Độc Khách nhưng vì y xưa nay đối địch với người không bao giờ để cho đối thủ sống sót. Nếu Cô Độc Khách bại thực thì dù không tự tử y cũng giết chết.

Ngờ đâu vì y quá ngông cuồng không những không coi Cô Độc Khách vào đâu và cũng chưa hề thấy ai dám ở trước mặt y ăn nói ngông cuồng như thế nên y nổi giận đáp:

-Tiểu Tử giỏi thực! Ta Lục Xà nếu không giúp cho người hoàn toàn thành chí nguyện tự vẫn thì ta suốt đời đành chết già ở trong núi hoang không bước ra giang hồ nữa.

Cô Độc Khách nghe nói xong, liền đáp:

-Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, Lục Xà Tú đừng có nuốt lời nhé!

Lục Xà Tú tức giận vô cùng rú lên một tiếng như ma kêu rồi hậm hực mắng chửi:

-Tiểu Tử khốn nạn kia, ta Lục Xà Tú suốt đời hành sự không bao giờ thất thế cả. Ngày hôm nay ta đã như vậy, chẳng nhẽ sai lời sao? Nhưng tiểu tử khốn nạn kia, người đừng hòng đấu một vài ba thế võ mà thắng nổi ta.

Cô Độc Khách thấy đối phương ăn nói hồ đồ như vậy biết mục đích của mình đã thành công một nửa, nên không nói nhiều nữa, liền rút bảo kiếm ra tấn công luôn.

Trận đấu đó ác liệt khôn tả. Cô Độc Khách biết nội công của mình còn kém đối phương một mức nên hết sức dùng thân pháp nhanh nhẹn và kiếm thuật rất tinh diệu để đối địch.

Lục Xà Tú chuyên luyện Cương thi Công nên sở trường của y là cứng rắn và chuyên môn dùng cứng va chạm cứng. Cô Độc Khách thân pháp nhanh như điện và thân hình ông ta tựa như một cái bóng khiến đối phương không sao biết thân hình của mình thực thực hư hư ra sao, nên Lục Xà Tú càng đánh càng tức giận.

Cương Thi Công của Lục Xà Tú hao tổn hơi sức rất nhiều rút cục bị Cô Độc Khách đánh trúng một chưởng. Chưởng đó đánh trúng ngay vào yếu huyệt ở sau lưng, yếu huyệt ấy là yếu điểm của Lục Xà Tú.

Cho nên chưởng ấy tuy chưa đánh chết y tại chỗ nhưng đã làm cho y tan mất Cương Thi Độc Khí đã khổ luyện bấy nhiêu năm.

Nhưng lúc ấy Cô Độc Khách chưa biết đối phương ngã một cái lại nhanh nhẹn đứng dậy, tưởng y chưa bị thương đầy thối.

Mặt của Lục Xà Tú xưa nay vẫn biết nên y có bị thương mà người cũng không sao biết được. Cô Độc Khách không dám tới gần chỉ đứng ở đó nhìn thôi. Nên Lục Xà Tú chịu thua rồi cầm đầu ư té chạy ngay.

Quả nhiên bỏ chạy rồi từ đó tới nay không thấy y xuất hiện nữa y ẩn núp ở nơi đây để tái luyện lại Cương Thi Độc Khí.

Sau trận đấu ấy Cô Độc Khách nổi danh liền, chỉ trong một ngày Cô Độc Khách đã biến thành cao thủ hạng nhất trong võ lâm.

Trước kia Vân Tuệ đã được nghe sư phụ kể lại chuyện này, nên nàng mới biết rõ Lục Xà Tú chuyên luyện những võ công gì và ám khí của y ra sao. Vì thế mà ngày hôm nay nàng vừa trông thấy ám khí hình rắn đã biết rõ đối phương là ai tức thì.

Lục Xà Tú ẩn núp ở trong ngôi chùa hoang này khổ luyện tuyệt kỹ với mục đích là muốn trả được mối thù năm xưa. Bây giờ y mới luyện thành công môn võ Cương Thi Độc Công này, chưa kịp xuống núi thì đã gặp bà già này rồi. Y thấy bà ta liền dựng ngược tóc lên, bộ mặt khô héo rung động luôn luôn, đôi mắt xanh biếc chiếu ra hai luồng ánh sáng thù hận, mồm kêu lí nhí như ma kêu, khiến ai nghe thấy cũng phải chói tai. Y liền nói:

-Mụ già ăn mày kia là ai? Đã biết đại danh của lão phu thì phải biết tính của lão phu chứ! Ngày hôm nay mụ đã đột nhập nơi đây đích thị dương thọ của mụ đã hết, để lão phu siêu độ cho.

Nói xong, y định nhảy xổ lại, nhưng lại ngừng chân ngay thềm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

-Nhưng nếu mụ nói ra được chỗ ở hiện thời của Cô Độc Khách lão phu sẽ đặc biệt tha chết cho mụ một phen.

Vân Tuệ biết lão quái muốn kiếm sư phụ mình trả thù càng tức giận thêm liền lớn tiếng đáp:

-Với người ba thành giống người, bảy thành giống ma thì xứng sao được hỏi đến lai lịch của bà cô này. Như vậy người càng không xứng đối địch với thiên hạ Độc kiếm Khách, ngày hôm nay bà cô này sẽ cho người kết liễu cuộc đời trước. Nhưng...

Nàng cố ý bắt chước đối phương ngừng giây lát rồi nói tiếp:

-Nếu người nói rõ chủ nhân của con ngựa chết ở trong đại điện kia ở đâu thì may ra bà cô này tha cho người chết một phen.

Lục Xà Tú nghe nói tức giận vô cùng, lại kêu lí nhí hoài và không đợi chờ Vân Tuệ nói dứt đã rú lên một tiếng thật lớn rồi nói tiếp:

-Mụ ăn mày già đáng chết kia có mau nộp mạng cho lão phu không?

Y vừa dứt, đã giơ thẳng hai tay về phía trước, không thấy chân y cử động gì cả, nhưng hai tay của y mọc đầy lông xanh không khác gì tay ma, những ngón tay sắc bén như móc, và chỉ thoáng cái y đã lướt tới trước mặt nhắm hai mắt Vân Tuệ tấn công luôn.

Long Uyên núp ở một bên thấy vậy cũng phải cười thầm và bụng bảo dạ:

“Không hiểu chị Tuệ đã học được những trò điêu ngoa như thế này từ hồi nào.”

Chàng bỗng thấy Lục Xà Tú nhanh như điện chớp xông vào tấn công Vân Tuệ, liền giật mình kinh hãi trông ngực đập rất nhanh.

Sự thực Vân Tuệ bề ngoài trông rất ung dung nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng đang lo âu hết sức.

Lúc ấy nàng thấy Lục Xà Tú tấn công tới nhanh khôn tả, liền vận Thiên Địa Cương khí lên, mồm hơi há và nhanh nhẹn phun một làn sương mù trắng ra, làn sương mù ấy liền che khắp hết đầu mặt của nàng. Nhưng lúc ấy sắc trời u ám, nếu mắt không sắc bén lắm không sao trông thấy rõ làn sương trắng ấy.

Vân Tuệ biết Cương Thi Khí Công của Lục Xà Tú mới luyện thành ác độc vô cùng, cho nên nàng chưa ra tay chống đỡ đã phải phòng bị trước. Nàng dùng Thiên Địa Cương khí bảo vệ lấy mặt, mũi mồm tại thất khiếu để Cương Thi độc khí khỏi xâm nhập.

Nàng chờ hai tay của đối thủ tấn công tời gần mặt chỉ còn cách năm tấc nữa là trúng, nàng mới né đầu sang bên, kiếm của nàng cầm ở bên tay phải nhưng đầu ở sau khủy tay, nàng vói giờ tay trái lên, nhắm yếu huyệt của cánh tay phải của địch rạch luôn.

Yếu huyệt thái dương tiểu trường kinh khởi từ tay trái lên thông thẳng vào nội phủ. Những yếu huyệt ở bên trên của nó tất cả mười một nơi, tuy đều là tiểu huyệt, nhưng nếu bị điểm trúng là thân hình tê tái không sao cử động được nữa.

Lục Xà Tú khổ công tu luyện gần ba mươi năm trời, công lực rất tinh thông, kinh nghiệm rất phong phú, lúc này y giờ tay lên đã dồn Cương Thi Độc Khí ra rồi. Với kinh nghiệm của y người đứng gần năm thước nghĩ thấy mùi độc khí là đã trúng độc chết giấc liền, chỉ mười hai tiếng đồng hồ là cùng hơi độc chạy vào tim phế chết ngay. Nhưng bây giờ y thấy Vân Tuệ không những chỉ hơi né đầu tránh thôi, chứ không thấy nàng có vẻ gì là chống đỡ cả.

Trái lại nàng còn ra tay phản công nhanh tuyệt luân, ngón tay của nàng chưa rạch trúng cánh tay của y, y đã thấy một luồng kinh phong lần át tới người rồi

21. Phong Vân Tề Hội Hiển Thần Long

Lục Xà Tú giật mình cả kinh không dám chậm trễ; chỉ kêu lên một tiếng, người y chưa xuống tới mặt đất đã vội nhảy ngang sang bên ba bước để tránh thể công của Vân Tuệ.

Vân Tuệ không đuổi theo chỉ xoay người nhìn thẳng về phía địch, giờ tay phải lên, kiếm liền trong tay của nàng đã tia ra luồng sáng bạc.

Lục Xà Tú chỉ trông thấy ánh sáng kiếm đó biết ngay là bảo kiếm, y tuy luyện thành Cương thi không sợ đao kiếm thật, nhưng chưa chắc đã chịu nổi bảo kiếm của nàng. Nên y vừa thấy nàng múa kiếm lên đã vội nhảy lùi về phía sau ba bước ngay.

Ngờ đâu y chưa đứng vững thì đã nghe thấy Vân Tuệ cười khanh khách hỏi:

-Lão quỷ! Sợ cái gì chứ, đối phó với người bà cô này cần gì dùng tới kiếm.

Lục Xà Tú liếc mắt nhìn quả thấy Vân Tuệ đã cất kiếm vào trong tay áo.

Y vừa hồ thẹn vừa tức giận và nhận thấy cái lui vừa rồi thực là điều mất sĩ diện cho y. Nhưng y lại mừng rỡ thầm:

“Có lẽ hôm nay mụ ăn mỳ này đã tận số cũng nên, có bảo kiếm lại làm bộ làm tịch, mụ sẽ thấy tài ba của Lục Xà Tú này lợi hại như thế nào.”

Nghĩ đoạn, y liền vận khí dồn hết Cương thi công lực ra, chẳng nói chẳng rằng nhắm mặt Vân Tuệ xông tới tấn công.

Không thấy y cất bước gì hết và chỉ thấy hai chân y cứng đờ mà đã lướt tới trước mặt Vân Tuệ rồi.

Vân Tuệ biết y đã gỡ toàn lực Cương thi công ra rồi, nàng liền hét lớn một tiếng “đánh”, liền công luôn, hai tay múa nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt tựa như nghìn vạn chưởng ở bốn mặt tám phương nhắm người kẻ địch tấn công tới.

Long Uyên đứng canh thấy Vân Tuệ gỡ Cô độc chưởng pháp ra đối địch. Mới vắng mặt nhau mấy tháng, chàng thấy công lực của nàng hình như đã tiến bộ hơn trước nhiều.

Vì chàng đã biết Cô độc chưởng pháp tuy chỉ có mười hai thức, nhưng là do Cô Độc Khách dung hợp chưởng pháp vạn nhà vào một, vì vậy mỗi thể biến hóa rất phức tạp, oai lực công thủ kiếm toàn mạnh không thể tưởng tượng được. Khi đã gỡ ra trừ phi công lực của đối phương mạnh hơn mình nhiều, bằng không phải đợi mình tấn công xong mới có cơ hội hoàn thủ. Nhưng sự thực mười hai chưởng ấy oai lực vô cùng, người trên giang hồ có mấy ai chống đỡ nổi, dù được chẳng nữa nếu không bị nặng thì bị nhẹ. Hơn nữa mười hai chưởng ấy có liên quan tới nhau nên khi đã dụng thì chỉ không khi nào đánh hết cả.

Thoạt tiên Lục Xà Tú không biết pho chuông đó lợi hại như thế nên thấy Vân Tuệ dụng chuông tấn công y đã vội dụng song chảo phong bế và muốn chụp lấy hai tay của đối thủ.

Ngờ đâu thế thứ nhất của Vân Tuệ là thế hư, tay nàng chưa tấn công tới người nàng đã nhảy sang phía bên phải. Lục Xà Tú không cần đưa mắt nhìn, liền giở tay phải định chụp vào dưới hông của nàng.

Nhưng y chưa kịp động đã thấy dưới hông có kình phong lấn át tới, liền giật mình kinh hãi:

“Không ngờ thân pháp của mụ lại nhanh như vậy.”

Nghe đoạn y liền lùi sang trái hai thước để tránh thế công đó của đối thủ.

Ngờ đâu thế đó của nàng cũng vẫn là thế hư, tay phải của nàng chưa giở ra hết thì tay trái nhắm mấy yếu huyệt ở phía sau lưng của địch thủ điểm luôn.

Lục Xà Tú chưa đứng vững đã thấy sau lưng chỉ phong lấn át tới, y thấy người hơi tê tái liền giật mình kinh hãi, vội nhảy xổ về phía trước để tránh.

Vân Tuệ thấy vậy cười khanh khách và nhẹ nhàng nhảy lên trên không rồi dùng mũi giày nhằm sau ót địch thủ đá luôn. Nàng đang ở trên không hơi khom người xuống, tả chuông và hữu chuông cùng tấn công ra một lúc.

Lục Xà Tú nghe tiếng gió biết đại huyệt sau ót bị tấn công, đang định cúi đầu tránh, nhưng chuông kinh của đối phương đã bịt chặt lối không cho mình cúi đầu tránh né. Y hoảng sợ vô cùng rú lên một tiếng xả hết Cương thi công quỹ hai gối xuống tránh. Đồng thời song chuông giở lên, dùng thế Loan thoi thái vãn (đẩy tay loạn xạ mây ngũ sắc) nhằm bụng dưới của Vân Tuệ tấn công luôn.

Thế phản công này ác độc không tả nếu gặp phải người khác thì làm sao mà tránh thoát nổi, ắt bị y đá thương chứ không sai, nhưng Vân Tuệ không sợ hãi chút nào, chưa đợi song chuông của địch giơ lên, nàng đã đưa người về phía trước bắn ra ngoài xa năm thước không những nàng đã tránh được thế công của địch đồng thời nàng còn xoay được người lại tấn công luôn hai đùi đối thủ nữa.

Lục Xà Tú giận vô cùng vì thấy tấn công mãi không thắng nổi một bà già, trái lại bị bà ta ép cho không thể đánh trả nổi.

Lúc ấy Vân Tuệ lại giơ hai tay ra nhắm hai đại huyệt trước ngực của Lục Xà Tú điểm tới.

Long Uyên núp cạnh đó xem hồi lâu, thấy chị Vân Tuệ toàn thắng thế, trong lòng rất cao hứng lại phần khởi nữa, rồi chàng bỗng đứng dậy lúc nào không hay. Chàng thấy Lục Xà Tú bị đánh tới bởi như vậy và sắp bị Vân Tuệ hạ đến nơi, khoái chí vỗ tay khen ngợi.

Lục Xà Tú bị ép thấy sắp nguy hiểm đến nơi, đang lo âu vô cùng.

Vân Tuệ không ngờ nơi đây lại còn có người ẩn núp, nghe tiếng nói nàng hơi phân thần một chút, vì vậy tay mới hơi chậm, nhờ thế mà Lục Xà Tú thoát chết, y thừa cơ lướt sang bên ba thước rồi quát lớn:

-Hãy khoan!

Chỉ trong thoáng cái Vân Tuệ đã nhận ra đối phương là ai rồi nên nàng mừng rỡ vô cùng đồng thời lại thấy Lục Xà Tú kêu nên như vậy nên nàng không đánh tiếp nữa.

Lục Xà Tú không phải vì thấy có tiếng người mà y muốn xét hỏi, nhưng sự thật đó là kế hoãn binh. Vì y thấy chuông lực của Vân Tuệ qua thần kỳ công lực lại cao siêu, khiến y chỉ có chống đỡ chứ không trả đũa được, đang lúc nguy cấp, nhờ có tiếng nói của Long Uyên y liền thừa cơ lên tiếng bảo ngừng tay như thế, để khỏi bị đánh chết.

Long Uyên đột nhiên thấy Vân Tuệ ngừng tay không đánh, sợ nàng lại bỏ đi, nên vội chạy lại gọi:

-Chị Tuệ đừng có hiểu lầm tôi nhé! Tôi...

Chàng chưa dứt lời người đã tới cạnh Vân Tuệ, hai mắt nhìn vào mặt nàng, thấy nàng vui cười thì trong lòng hơi yên tâm liền nói tiếp.

-Chị Tuệ, chị đã lượng thứ cho tôi chứ?

Vân Tuệ thấy chàng hóa trang thành một ông già tóc bạc pho như vậy mà cử chỉ lại như trẻ con, nàng không sao nhìn được cười, nàng gật đầu mỉm cười định trả lời thì Long Uyên bỗng quát lớn:

-Quân đệ tiện...

Chàng đã giơ tay phải lên phất một cái gạt luôn một đạo kim quang đang nhắm người Vân Tuệ phi tới. Đồng thời Vân Tuệ cũng cảm thấy có luồng gió lẩn át tới, nàng không cần biết là gì liền nhảy lui về sau tránh. Tới khi nàng định thần nhìn kỹ mới hay Long Uyên tay cầm một cây roi và cây roi đó đang cuộn chặt con rắn xanh ở trong tay của Lục Xà Tú.

Con rắn ấy rất kinh người, dài chừng bốn thước to bằng cánh tay trẻ con, đầu đỏ lưỡi đỏ, trông càng dữ tợn thêm.

Con gái bao giờ cũng sợ rắn, tuy Vân Tuệ là người rất can đảm nhưng cũng sợ, kinh hãi la lớn một tiếng.

Long Uyên thấy Lục Xà Tú nhìn ngược nhìn xuôi biết đối phương đã định âm mưu quỷ kế, tới khi thấy đối phương phất tay áo một cái trong tay có một con rắn xanh phi ra nhắm vào Vân Tuệ tấn công, chàng cả giận liền rút cây roi quật luôn vào con rắn ấy.

Lục Xà Tú thấy vậy cả kinh, biết mình đã thất bại nhưng y không nỡ bỏ con rắn độc Thiết Tuyền mà y đã tốn công hơn bốn mươi năm huấn luyện và cũng nhờ đó mà nổi danh.

Con rắn độc ấy không những khắp mình có độc mà thân còn cứng như gang thép, chỉ có chỗ cổ mới là chỗ hiểm yếu, đao kiếm cũng không thể xâm phạm nên tuy thấy như vậy nhưng cũng không chịu buông tay. Trái lại y còn vận công vào cổ tay dùng chân lực định giật con rắn lại. Y nghĩ công lực của Long Uyên không bằng y, hơn nữa người chàng lại đương lơ lửng trên không nếu không hất tung được Long Uyên thì cũng tước được khí giới.

Ngờ đâu công lực của Long Uyên lại cao siêu không thể tưởng tượng được. Nhất là cây roi đuôi thường luồng lại là khắc tinh của loài rắn. Chàng thấy đối phương dùng sức kéo, chàng liền hạ thân xuống đất, lúc bấy giờ chàng chưa định tâm giết đối phương, dù chàng biết là kẻ hãm hại mình nhưng xuống đất rồi cũng không ăn thêm sức, định để đối phương thả lại con rắn.

Ngờ đâu lúc này chàng nghe Vân Tuệ ở phía sau kinh hãi la lớn. Chàng giật mình tưởng nàng cũng như mình bị đối phương ám hại, nên chàng chưa kịp quay đầu lại, nổi giận nghĩ:

"Tên này vô lý thực, sao lắm quỷ kế đến thế, chuyên môn gây hấn với người, hay là người có sự gì bí ẩn không muốn người khác biết. Nhưng tại sao người lại không viết bằng cảnh báo cho người biết trước."

Chàng vừa nghĩ vừa nhấn sức vào cánh tay. Chàng với Lục Xà Tú cách nhau chỉ có sáu thước thôi mỗi người kéo một đầu tựa như lôi sợi dây vậy.

Long Uyên đứng yên không cần dùng sức mạnh, hai mắt sáng như điện cứ nhìn thẳng vào Lục Xà Tú và vẻ mặt của chàng rất ung dung. Còn Lục Xà Tú thì gân xanh trên mặt đã nổi lên, nghiến răng mím môi vận mười thành công lực, hai mắt đầy lửa hận trông như muốn nuốt sống Long Uyên lập tức vậy.

Long Uyên thấy vậy nghĩ thầm:

"Cứ xem tướng người này hung ác hiểm sát như vậy, cũng đủ biết y không phải người hiền, khí sắc lại hiện âm khí, y sẽ bị họa sát thân đến nơi. Chắc y cũng chẳng sống được bao lâu đâu.

Vân Tuệ đứng ở đằng xa thấy hai người thử sức và thấy Long Uyên có vẻ ung dung như vậy liền nói:

-Này ông lão, con rắn của ông ấy trông kinh quá đi, mau giết nó đi cho rảnh.

Long Uyên nghe thấy nàng gọi mình ngọt ngào như vậy trong lòng khoái chí. Nghĩ lại lúc dưới bể hai người luyện thuật dị dung, lúc bấy giờ Vân Tuệ cứ gọi chàng là ông già kia, đến giờ lại nghe thấy nàng gọi như vậy biết nàng không còn giận mình nữa. Trong lúc khoái chí không nghĩ ngợi gì cả, liền nói một tiếng: Được!

Chỉ nghe thấy tiếng "bộp" con rắn lập tức đứt đầu liền.

Lúc ấy Lục Xà Tú đang dùng hết sức để kéo, nay con rắn bỗng đứt đôi, y loạng choạng lùi về phía sau ba bước mới đứng vững được.

Nhưng y tức đến mặt đỏ bừng, kêu rít một tiếng thực lớn vút con rắn xuống đất lấy một thanh bảo kiếm dài chừng một thước ra, ánh sáng đỏ lập tức lóe lên.

Vân Tuệ trông thanh kiếm của đối phương liền nói:

-Ừa, chẳng là Đơn Huyết kiếm của hiền đệ là gì?

Long Uyên thấy bảo kiếm của mình lọt vào tay Lục Xà Tú càng tức giận thêm. Chàng không trả lời Vân Tuệ nhảy tới quát lớn:

-Mau trả kiếm.

Lục Xà Tú cũng giơ tay lên đâm luôn:

-Đây trả ngươi.

Long Uyên thấy vậy giơ hai tay lên cách không chop một cái. Đơn Thiết Thần Công được dồn vào mười đầu ngón tay tạo thành mười luồng chân khí chop vào kiếm lẫn bao kiếm rồi thâu mạnh một cái.

Lục Xà Tú thấy chàng giơ tay định chop kiếm, cười lạt nghĩ thầm:

“Lão già này thật không biết trời cao đất rộng là gì, thanh bảo kiếm sắc bén như thế làm sao người chop nổi.”

Cho nên y không tránh né gì cả, trái lại còn đâm mạnh ra. Ngờ đâu còn cách nhau chừng một thước thì cả kiếm lẫn bao kiếm trong tay y bị một luồng lực vô hình chop lấy lôi về phía trước.

Lục Xà Tú giật mình kinh hãi trong đầu chỉ kịp hiện lên chữ nguy thì cả kiếm và bao đã lọt vào tay đối phương rồi.

Y kinh hãi vô cùng quên cả tránh liền bị Long Uyên phi chân đá vào hông trái một cái liền bắn ra ngoài xa ba trượng rớt xuống bãi cỏ.

Cái đá của Long Uyên là phòng đối phương mà đá chứ không định đá thực. Ngờ đâu đối phương không tránh nên bị đá trúng vì thế Long Uyên giật mình đánh thót.

Lục Xà Tú luyện Cương thi khí công nên đao kiếm chém không lọt, cái đá này của Long Uyên lại chưa dụng toàn lực nên y chỉ bị bay đi chứ không bị thương gì cả.

Lục Xà Tú rớt xuống cổ nhện đau bò dậy, định thần một lúc mới biết hai người trước mặt người đến sau mạnh hơn người trước rất nhiều. Mình uống công luyện tập 30 năm mà không chịu nổi mười hiệp nên y vừa tức vừa nản chí, nhưng là người xảo quyệt chỉ đảo ngược đôi người một vòng đã nghĩ ra một kế liền kêu rú như ma hú nói tiếp:

-Lão già! Một đá ấy Lục Xà Tú ghi lòng tạc dạ. Không biết hai vị xưng hô ra sao để sau này ta đền bù lại gấp đôi.

Long Uyên nghe nói thở dài một tiếng biết mối thù này đã kết rồi, không sao tránh được, nhưng đại trượng phu sống ở đời làm thì phải chịu, đã trồng cây thì không sợ kết quả nó ra sao? Quý hồ việc này không phải lỗi ở ta thì sợ gì y? Nên chàng liền đáp:

-Mỗ là Long Linh Vân, tuy có xúc phạm các hạ nhưng lỗi ở ai trước, nghĩ rồi hãy nói...

Lục Xà Tú không buồn nghe, quay đầu lại nhìn Vân Tuệ cũng dùng giọng như ma hú hỏi tiếp:

-Mụ ăn mày kia tên là gì?

Vân Tuệ thấy y ăn nói thô lỗ như vậy liền giận dữ quát tháo:

-Lão yêu quái làm bộ làm tịch gì, ta là Long Vân Tuệ hành đạo giang hồ chuyên môn diệt trừ những hạng yêu nghiệt như các ngươi. Nếu ngươi thực không phục, cứ việc ra tay.

Lục Xà Tú cười nhạt đáp:

-Mụ ăn mày đừng đắc chí vội, sẽ có một ngày ta cho ngươi biết lợi hại. Hừ!

Nói xong quay người chạy thẳng lên đỉnh núi.

Vân Tuệ tức giận vô cùng, định phi thân đuổi theo, nhưng Long Uyên vội cản và khuyên nàng:

-Chị Tuệ bỏ qua đi, hà tất phải chấp y làm gì.

Vân Tuệ vội ngừng chân lại, nghĩ thầm:

“Ài, Long đệ hiền từ quá. Vẫn biết nhân từ đáng quý nhưng không nên dùng đối phó với kẻ ác!”

Nàng chỉ nghĩ thế, chứ không nói cho Long Uyên hay và lẳng lặng đứng yên, không nói nửa lời.

Long Uyên trong lòng rất mừng rỡ nhất là khi nghe thấy nàng tự nhận là họ Long, khoái chí nghĩ thầm:

“Chị Tuệ bằng lòng theo họ của ta!”

Lại thấy Vân Tuệ lẳng lặng đứng yên, chàng không biết nàng đang hồ thẹn vì đã nhận họ của chàng nên thắc mắc vô cùng. Liền từ từ đến cạnh nàng hỏi:

-Chị Tuệ tránh tôi đấy à?

Vân Tuệ từ từ ngẩng đầu lên nhìn chàng, trông nàng vừa hồ thẹn vừa bẽn lẽn càng xinh đẹp khôn tả. Bốn mắt nhìn nhau, Long Uyên đã hiểu thấu tâm sự nàng rồi liền thở nhẹ ra, nắm chặt lấy tay nàng và nhìn vào mắt nàng, thế rồi cả hai ôm chặt lấy nhau, chẳng nói năng gì cả, nhưng hai trái tim đã kết chặt lại.

Mặt trăng đã lặn, mặt trời dần dần nhô lên, đằng xa có tiếng gà gáy vọng tới, khiến hai người giật mình thức tỉnh. Vân Tuệ bỗng nhìn Long Uyên cười khi một tiếng, nhưng lại lập tức thở dài.

Long Uyên không hiểu tâm lý của thiếu nữ nên chàng ngăn người ra, ngạc nhiên hỏi:

-Có chuyện gì thế chị Tuệ?

Vân Tuệ chớp mắt mấy cái rồi đáp:

-Tôi nghĩ chúng ta già rồi không biết còn còn bộ mặt như giờ hay không, lại nghĩ nếu chúng ta quả thực già nua như hiện nay thì Long đệ có còn...

Long Uyên nắm chặt lấy tay nàng vội đáp:

-Dù mặt chị có như thế nào, lòng tôi cũng vẫn như xưa, hơn nữa lúc đó tôi cũng già rồi chứ đâu có trẻ mãi như lúc này?

Vân Tuệ lườm chàng một cái, rồi nắm tay chàng đi khỏi điện.

Long Uyên thấy con ngựa cưng của mình chết thảm thương như vậy, trong lòng có thêm chút ghét Lục Xà Tú. Chàng lẳng lặng đem con ngựa đi chôn, rồi vác hành trang lên vai, quay trở lại nói:

-Chị Tuệ, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây trước nhé.

Vân Tuệ gật đầu, cũng vác bọc áo lên, rồi cả hai cùng ra khỏi chùa xuống núi đi thẳng vào trong khu rừng.

Hai người thấy cỏ trong rừng nhỏ và mềm mại như một tấm thảm nhung, dưới ánh sáng mặt trời trông lại càng đẹp tuyệt, lại thêm ở gần đó có một suối nước chảy róc rách, hai người vừa đi vừa hít thở không khí trong sạch buổi ban mai. Vân Tuệ đột nhiên hỏi:

-Uyên đệ, chúng ta nghỉ lại đây chốc lát nhé? À, hiền đệ đi bắt một con gà lại đây.

Long Uyên ngạc nhiên hỏi:

-Bắt gà để làm chi?

-Để làm cơm cho hiền đệ ăn.

Long Uyên thấy nàng nói đến chuyện ăn cơm mới cảm thấy đói bụng, liền cười khi một tiếng, rồi chạy về phía có tiếng gà gáy hồi nãy để bắt gà.

Một lát sau, chàng đã bắt được hai con gà đem về, nhưng không thấy Vân Tuệ đâu cả, lại nghĩ nàng đã bỏ đi, nên lo âu vô cùng lớn tiếng gọi:

-Chị Tuệ... Tuệ...

Ngờ đâu chàng chưa gọi tiếng thứ hai thì đằng sau một cây cổ thụ đã có một thiếu nữ tóc vàng, đẹp như một tiên nữ xuất hiện, nàng khoác một tấm lụa trắng, gió bay phất phới như đang nhảy múa vậy. Thân hình nàng trông thấy rõ mồn một, da trắng như tuyết, các đường cong đều hiện cả lên trông rất gợi cảm.

Long Uyên thấy Vân Tuệ đã tẩy trang trở lại bộ mặt thật, cứ tưởng mình đang nằm mơ nên cứ ngẩn người ra, chẳng nói chẳng rằng.

Vân Tuệ đứng ở trước mặt chàng, thấy chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, thì hổ thẹn mặt đỏ bừng vội đỡ lấy con gà thả thả nói:

-Uyên đệ đừng đứng ngẩn ra như thế, mau đi tẩy trang, để bộ mặt giả này làm chi nữa?

Long Uyên như kẻ mất hồn vía, ừ một tiếng rồi hỏi:

-Chị Tuệ vừa nói gì thế?

Vân Tuệ cười khì, lườm chàng, giả hờn giận nói:

-Đáng đánh lắm, chẳng lẽ tai hiền đệ điếc hay sao?

Nói xong nàng giơ tay ra giật bộ râu của chàng và nói tiếp:

-Tôi bảo hiền đệ bỏ cái này đi.

Long Uyên thấy nàng cười vẻ rất ngây thơ, khoái chí vô cùng, nắm lấy hai tay nàng, hôn má nàng một cái rồi vừa cười vừa đáp:

-Tôi bắt chước trị sao được, tôi làm gì có áo lụa thế này?

Vân Tuệ nắm chàng một cái rồi ra bờ suối cắt cổ gà, nhờ Long Uyên đi nhặt những củi khô về nhóm lửa. Nàng xuyên hai con gà vào thanh bảo kiếm rồi đặt lên trên đồng lửa để quay. Vừa quay, nàng vừa sát muối vào người con gà, không bao lâu mùi thơm đã lan tỏa khắp nơi.

Long Uyên cũng ở cạnh đó rửa mặt tẩy trang, và thay bộ áo dài như một thư sinh. Vì tóc hấy còn ướt không tiện cuốn lên, chàng cũng bắt chước Vân Tuệ, để nó xỏa xuống phía sau.

Vân Tuệ trông thấy mặt thật của Long Uyên nàng vội gọi chàng đến gần, bảo chàng ngồi xuống để ngắm nhìn, rồi hai người ôm chặt lấy nhau âu yếm khôn tả.

Long Uyên bỗng buột miệng hỏi:

-Chị Tuệ, từ nay chúng ta không nên chia rẽ nữa. Tôi sẽ đi cùng với chị để hoàn thành tâm nguyện của chị, chẳng hay chị có bằng lòng không?

Vân Tuệ nghe nói, không suy nghĩ gì hết, vội đáp:

-Phải, tôi bằng lòng lắm...

Nàng nói tới đó, mới giật mình vì thấy nói như vậy là quá “táo bạo”. Một thiếu nữ không nên trả lời như thế. Nên nàng vừa nói tới đây liền ngắt lời, hai má đỏ bừng, từ từ cúi đầu xuống.

Long Uyên thấy nàng hổ thẹn như vậy, lại nghe nàng trả lời một cách “táo bạo” như vậy, nỗi lo lâu nay tan biến hết. Lúc này lòng cảm động vô cùng, giang tay ôm nàng vào lòng. Ngờ đâu vừa ôm nàng đột nhiên nghe thấy ngoài bụi cây có giọng khàn khàn của một người đàn bà nói:

-Ủa, thơm lắm, ở đây ai nướng thịt thế? Lan nhi, chúng ta đến đó xem.

Long Uyên với Vân Tuệ cả kinh, nhưng Vân Tuệ cảm thấy giọng nói đó rất quen. Tiếp đó lại nghe giọng thanh thoát của một thiếu nữ đáp:

-Bà tới đó mà xem, cháu không xem đâu. Ai nướng thịt mặc ai, việc gì đến cháu.

Long Uyên giật mình đánh thót, bụng bảo dạ:

“Nguy, Phong Lan đã tới. Sao nàng tới đây làm chi?”

Vân Tuệ thấy sắc mặt của Long Uyên khác lạ, nàng nghĩ một chút đã biết ngay là ai. Nhưng ý nghĩ tình nghịch lóe lên, nháy mắt mấy cái nói:

-Lan muội của hiền đệ tới đây, mau ra đón nàng đi.

Long Uyên mặt đỏ bừng, vội đứng dậy định bỏ trốn, nhưng Vân Tuệ biết rõ lòng chàng nên nắm chặt lấy tay chàng, cười nói:

-Sợ cái gì? Nàng ta có nhận ra được chúng ta là ai đâu.

Long Uyên nghe thế, nghĩ ra một kế rĩ tai nàng khẽ nói:

-Chúng ta giả không quen biết nàng ta nhé?

Vân Tuệ gật đầu, rồi cố ý lớn tiếng nói:

-Ồ, gà chín rồi chúng ta mau ăn đi!

Nói xong nàng đưa mắt nhìn, quả thấy có hai người bước tới. Hai người đó chính là Võ Di bà bà với Phong Lan, mà Phong Lan vẻ mặt rầu rĩ vô cùng.

Long Uyên cố nén không để cho tim hồi hộp, rồi đưa mắt nhìn hai người. Khi chàng trông thấy vẻ ủ rũ của Phong Lan thì giật mình kinh hãi.

Sở dĩ chàng kinh hãi vì mới vắng mặt nhau có một ngày mà thấy Phong Lan đã gầy hơn trước và vẻ mặt có vẻ già dặn hơn trước nhiều. Chàng biết tại sao nàng lại thay đổi chóng như thế, nên trong lòng đã tỏ vẻ thương tiếc, nếu lúc này không có Vân Tuệ đứng cạnh thì lời an ủi đã phát ra rồi.

Nhưng chàng đưa mắt nhìn Vân Tuệ, thấy nàng ta như mừng như hờn, chàng càng hoảng sợ, không dám nghĩ ngợi nữa, vội đứng dậy, chấp tay chào và hỏi:

-Lão tiên bối có việc gì chỉ giáo?

Từ đêm hôm qua Võ Di bà bà biết rõ tâm sự của cháu mình, một mặt bà thăm chửi thằng nhỏ xấu xí có phúc mà không biết hưởng, cháu mình thì lại quá si tình, mặt khác bà ta đành phải nhận lời đi tìm kiếm Long Linh Vân.

Phong Lan thấy bà mình nhận lời, vội đóng gói hành trang, không đợi trời sáng, đã giục bà lên đường đi luôn.

Hai người thấy đường là đi chứ không nhất định đi về phía nào cả. Ngờ đâu đi tới đây lại gặp Long Uyên và Vân Tuệ hai người. Nhưng tiếc thay gặp mà không nhận ra vì cả hai đã tẩy trang trở về với khuôn mặt thật rồi.

Võ Di bà bà dắt Phong Lan tới đây không phải muốn hưởng bữa ăn sáng của người, nhưng vì bà ta thấy cháu gái của mình từ khi lên đường chẳng nói chẳng rằng. Thấy con nhỏ tội nghiệp như vậy, muốn nhân dịp này khơi lên lòng hiếu kì của cháu để cháu quên bớt chuyện kia.

Ngờ đâu, vừa đến đã thấy hai người, một thiếu nữ xinh đẹp người dị tộc, và người kia là một thiếu niên vô cùng anh tuấn. Công tử ấy mặc áo dài xanh kiêu thư sinh, tuy tóc để xõa nhưng vẫn không che lấp được linh khí của chàng, nhất là đôi mắt to đen nhánh, đủ thấy chàng là người chính trực và có vẻ rất thông minh. Nhưng không hiểu sao người này có vẻ bên lên, hai má đỏ bừng và trông rất quyến rũ.

Nhưng Võ Di bà bà không ngờ đến đó là người cháu mình thâm yêu, lại trông thấy cháu mình nên xấu hổ, mà ngờ chàng gần gũi thiếu nữ dị tộc bị hai bà cháu bắt gặp nên mới ngượng nghịu như thế.

“Thằng nhỏ này đẹp trai thực, nếu kết duyên với Lan nhi thực là xứng đôi vừa lứa.”

Phong Lan trông thấy hai người, tuy nàng cũng bị vẻ đẹp của Long Uyên hấp dẫn, nhưng nàng suýt bị Hồ Hùng hãm hiếp, nên nàng đã mất đi cảm tình với những kẻ đẹp trai. Còn một mặt nữa, bình sinh nàng không hề gặp một người dị tộc bao giờ nay bỗng gặp một người dị tộc tóc vàng mắt xanh, không những kinh ngạc mà còn hiếu kì là khác. Cho nên nàng ngấm nhìn Vân Tuệ nghĩ:

“Không biết nàng ta có biết tiếng Hán của mình không?”

Võ Di bà bà nghe Long Uyên nói như vậy, thái độ lại lễ phép cố ý làm ra vẻ kiêu ngạo đáp:

-Phải, già đang đói đây. Nhỏ kia có vui lòng hiến già một con gà không?

Long Uyên không do dự gì cả, liền dùng kiếm đâm lên một con gà rồi hai tay đưa cho bà cụ.

Võ Di bà bà cầm lấy con gà hai mắt tròn trĩnh nói tiếp:

-Cháu gái của già cũng không có gì ăn, chỉ bằng biếu nốt con gà kia.

Long Uyên nghe nói ngẩn người ra, có vẻ khó xử vì nghe giọng nói chàng đoán già này chắc là bà của Phong Lan, hiệu là Võ Di bà bà. Nếu nói về tình giao hảo giữa chàng với Phong Lan thì đừng nói là một con gà, đến vật quý hàng ngàn lượng cũng đưa ngay. Nhưng giờ trước mặt Vân Tuệ, nếu làm thế, thì sẽ bị hiểu lầm vì thế mà chàng chần chừ nhìn Vân Tuệ xem nàng xử trí ra sao?

Ngờ đâu Vân Tuệ cố ý làm thính, nhắm mắt như ngủ say vậy.

Võ Di bà bà cười nhạt hỏi tiếp:

-Thế nào, tiếc ư? Nếu vậy, già cũng không lấy con gà này nữa.

Phong Lan thấy bà cố ý làm khó dễ người ta như thế, trong lòng không yên liền lên tiếng:

-Bà...

Long Uyên thấy Phong Lan mặt mày ửng đỏ động lòng thở dài một tiếng, đưa nốt con gà kia:

-Xin cụ đừng giận, gà này có phải là báu vật đâu mà tại hạ tiếc.

Võ Di bà bà liền giơ tay lấy nốt con gà kia rồi kéo Phong Lan ra ngồi ở tảng đá cách đó ba trượng, rồi mỗi người cầm một con gà ăn ngon lành, Long Uyên thấy vậy trong lòng rất ngạc nhiên, vì chàng không ngờ Võ Di bà bà lại là người tai ngược như thế, liền quay lại khẽ hỏi Vân Tuệ:

-Chị Tuệ, tôi đi bắt hai con gà khác nhé?

Vân Tuệ cũng biết dụng tâm của Võ Di bà bà rồi, nhưng mặt thản nhiên gạt đầu.

Long Uyên lại chạy vào rừng bắt gà, rồi khỏi chốn đó chàng mới thở nhẹ ra một tiếng.

Phong Lan thấy Vân Tuệ không hề lên tiếng nói, cứ nhắm mắt ngồi yên như vậy, lại tưởng nàng ta không biết tiếng Hán. Lúc này thấy Long Uyên đi rồi liền lại gần đưa con gà trả lại cho nàng và gia hiệu bảo nàng ăn đi.

Vân Tuệ lẳng lặng đỡ lấy con gà, trong lòng có thêm thiện cảm với Phong Lan.

Võ Di bà bà thấy cháu mình nói chuyện với người dị tộc kia bằng cách ra hiệu vừa cười vừa bảo:

-Cháu cũng cầm đấy à? Cô nương này biết nói tiếng Hán mà.

Vân Tuệ nghe bà ta nói giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

“Vừa rồi Uyên đệ nói rất khê sao bà già này lại nghe thấy được?”

Thì ra nàng còn chưa biết bà cụ này là Võ Di bà bà khét tiếng giang hồ.

Phong Lan nghe thấy vậy mừng rỡ hỏi lại Vân Tuệ:

-Thế à? Cô nương biết tiếng Hán thật ư?

Vân Tuệ gạt đầu không nói, Phong Lan ngắm nhìn nàng một hồi lại nói tiếp:

-Cô nương đẹp thật! Trong đời tôi chưa thấy ai đẹp như cô nương cả.

Nói tới đó nàng liền quay lại hỏi Võ Di bà bà:

-Bà đã gặp người ngoại quốc nào xinh đẹp như thế này chưa?

Võ Di bà bà thấy cháu mình đột nhiên cao hứng như vậy lòng rất an ủi, nghe thấy Phong Lan hỏi như vậy liền lắc đầu đáp:

-Tuy sống bảy tám mươi năm rồi, nhưng đây cũng là lần đầu tiên mới gặp một người như thế này.

Lúc này Phong Lan bỗng sống lại cuộc đời trẻ con, nàng nắm tay Vân Tuệ để so sánh với mình rồi nàng thở dài hỏi:

-Hà... chân tay chị trắng trẻo thật! Trắng hơn em nhiều. Bà này, có phải cháu đứng cạnh chị này cháu xấu như con ma lem phải không?

Võ Di bà bà “ô” một tiếng rồi tắc lưỡi nói:

-Thật đấy hai người đứng với nhau, cháu ngoan của bà biến thành con ma lem thực!

Vân Tuệ với Phong Lan nghe bà bà nói một cách thành thật như vậy cả hai đều cười khanh khách, nhất là Vân Tuệ thấy Phong Lan khen mình thì khoái vô cùng, tình cảm với Phong Lan lại tăng lên, vì vậy nàng cười không sao nhịn được liền nói...

-Cô nương cũng xinh đẹp lắm!

Phong Lan nghe thấy Vân Tuệ khen ngợi mình, lúc này nàng mới biết Vân Tuệ không những biết tiếng Hán mà giọng nói của nàng cũng êm dịu vô ngần.

-Ồi chà! Thế ra chị lại khéo ăn nói đến thế! Nếu vậy tôi với chị kết bạn với nhau nhé!

Nói xong nàng không chờ Vân Tuệ đồng ý đã nói tên và tuổi của mình cho Vân Tuệ hay.

Vân Tuệ thấy Phong Lan thực thà chất phát như vậy cũng cho nàng biết tên họ và tuổi của mình.

Nghe Vân Tuệ nói xong, Phong Lan liền đứng dậy nghiêm nghị chấp tay chào rồi gọi Vân Tuệ là chị và quỳ xuống vái lạy luôn.

Vân Tuệ kéo Phong Lan lên không để cho nàng quỳ xuống và nói:

-Chúng ta làm bạn với nhau cần coi trọng nhau, trong tâm có là được rồi cần gì phải thủ tục như vậy? Để chị ra chào bà mới phải!

Nói xong, nàng dắt tay Phong Lan từ từ đi tới trước Võ Di bà bà quỳ xuống lạy, nhưng bà bà cũng kéo nàng dậy:

-Lão thân cũng không phải tục nhân! Cô nương cũng đừng dùng lễ tục mà làm phiền già.

Phong Lan cũng đỡ lời:

-Phải đấy! Bà không thích những lễ phép của người thường đâu.

Lúc này Vân Tuệ đã có cảm tình chọn vẹn với Phong Lan:

-Nếu vậy sao bà gọi cháu là cô nương như thế?

Lúc ấy Long Uyên lại mang hai con gà rừng về tới, thấy ba người đứng xúm lại cười ha hả thì ngạc nhiên vô cùng.

Vân Tuệ vừa quay đầu lại thấy chàng liền vội gọi:

-Uyên đệ! Mau lại chào bà với Phong muội đi!

Long Uyên ngẩn người ra, bụng bảo dạ:

“Nàng làm cái trò gì vậy.”

Chàng đang thắc mắc thì Vân Tuệ lại nói với Võ Di bà bà tiếp:

-Thưa bà, tên y là Long Uyên, là... em của cháu đấy!

Long Uyên nghe nàng ta giới thiệu như vậy mới yên tâm, vội lại vái chào bà cụ và gật đầu chào Phong Lan một cái, nhưng ấp úng mãi không biết gọi nàng là gì?

Vân Tuệ biết tâm trạng của chàng liền cười khi nói tiếp:

-Chị với Lan muội đã kết thành chị em rồi, em lớn hơn cô ấy, từ giờ trở đi không được bắt nạt cô ấy nhé!

Long Uyên bực mình nhưng chỉ cau mày lại chứ không nói năng gì hết. Vân Tuệ thấy thái độ của Long Uyên như vậy càng cười thêm, một lát sau mới hỏi chàng:

-Chú em ngốc kia. Có mau thả hai con gà kia đi không? Chúng tôi đã ăn rồi.

Nói xong nàng cầm con gà múa trước mặt chàng.

Võ Di bà bà thấy Long Uyên thực thà một cách đáng thương liền đỡ lời:

-Vừa rồi già có đùa giỡn xin công tử đừng có giận nhé!

Long Uyên trả lời không dám rồi thả luôn hai con gà rừng đi. Vân Tuệ liền xé nửa con gà đưa cho chàng. Chàng lẳng lẳng lui sang một bên ngồi xuống vừa ăn vừa cố đoán nguyên nhân của chuyện kết thân này.

Phong Lan thấy chàng như vậy vội hỏi Vân Tuệ:

-Chị, sao người em có vẻ không vui như thế?

Vân Tuệ cố ý cười khi một tiếng nói:

-Sao em lại bảo y là người em nào, phải gọi y là anh mới phải.

Phong Lan hổ thẹn mặt đỏ bừng, vội cúi đầu xuống, Vân Tuệ lại nói tiếp:

-Y cái gì cũng tốt hết, riêng chỉ có vài lúc ngô nghê ngốc nghếch một chút, sau này Lan muội phải nhin y mới được.

Nói xong nàng đưa mắt liếc nhìn thấy Võ Di bà bà tủm tỉm cười, hình như rất tán thành lời nói của Vân Tuệ vậy.

Phong Lan mặt càng đỏ thêm nhưng không thấy nàng có vẻ gì là mừng hết.

Long Uyên cau mày lại lườm Vân Tuệ một cái hình như trách nàng ta. Nhưng chàng có biết đâu ý định của Vân Tuệ? Nàng đã có cách xếp đặt nhưng nàng tạm không nói ra chỉ ngầm nghĩ cách đối phó.

Một lát sau bốn người đã ăn hết hai con gà quay ấy, Vân Tuệ đến bên cạnh suối rửa tay trông thấy tóc Long Uyên khô rồi liền tới phía sau để chải tóc.

Cử chỉ này của nàng rất tự nhiên, vì mấy năm trước sáng nào nàng chả làm như vậy? Nên lúc này cũng vậy, nàng tự động đến chải đầu cho chàng.

Trước mặt Phong Lan với Võ Di bà bà, Long Uyên có vẻ ngượng ngịu nhưng chàng không tiện phản đối.

Phong Lan trông thấy hai người có vẻ âu yếm nhau, liền cúi đầu bên lên, nhưng nàng ta lại nghĩ nếu có Long đại ca ở đây thì nàng cũng... Nhưng giờ..., trời đất bao la này biết chàng ở đâu mà tìm? Nếu chàng có ý tránh mình mà chàng giỏi dụng thuật như thế thì có đứng cạnh nhau mình cũng chưa chắc nhận ra chàng được!

Nghĩ tới đó nước mắt liền chảy ra, vì vậy nàng cúi đầu đi tới cạnh suối để người khỏi hay biết.

Võ Di bà bà nhận xét thấy Vân Tuệ với Long Uyên nếu không phải là vợ chồng thì cũng là một đôi tình nhân! Nhưng bà có một điều thắc mắc là vừa rồi lời của Vân Tuệ sao lại có nhiều ám thị như thế, hình như nàng có ý muốn ghép Phong Lan cho Long Uyên vậy?

Bà nghĩ mãi cũng không sao thấu được!

Vân Tuệ vừa chải tóc Long Uyên chải mới sức nhớ tới hiện tại, nhưng nếu ngừng thì lại để lộ nhiều chuyện thêm, vì thế nên nàng chải tóc cho chàng một cách rất đứng đắn.

Chải tóc cho Long Uyên xong, nàng liền đi tới cạnh Phong Lan ngồi xuống để chải tóc mình. Vừa chải nàng vừa trò chuyện:

-Lan muội định cùng bà đi đâu thế?

Phong Lan u oán thở dài đáp:

-Em... cũng không biết rõ, em với bà muốn đi kiếm một người, chị định đi đâu thế?

Vân Tuệ nghe nàng nói như vậy lòng khen thầm, nhưng cố ý quay lại lườm Long Uyên một cái, nhưng thấy Long Uyên đang cau mày ngăn người nàng cười thầm rồi trả lời Phong Lan:

-Tỷ với Uyên đệ sẽ chu du khắp danh sơn Đại Xuyên và thuận đường đi thăm các đại môn phái, kiến thức võ học các phái đó, mục tiêu gần nhất của tỷ là đi bảy mươi hai ngọn núi ở Hoàng Sơn, chẳng hay hiền muội có hứng thú đi chơi cùng với chị hay không?

Phong Lan ngừng đầu lên nhìn, mặt có chút hớn hở nhìn Vân Tuệ hồi lâu nhưng rồi lại u oán thở dài trả lời:

-Chí hướng của chị tiểu muội được tham dự thì còn gì bằng, nhưng ngu muội hiện đang có việc cấp tốc, hiện giờ chưa được rảnh cho nên không thể đi theo chị được, ngu muội rất lấy làm tiếc! Nhưng sau này việc riêng giải quyết xong, thế nào cũng theo chị du ngoạn sơn thủy.

Nói xong, nàng đau lòng suýt nữa lại ứa nước mắt ra.

Võ Di bà bà thấy vậy lắc đầu thở dài.

Long Uyên càng cau mày thêm, đầu càng cúi xuống, nhất thời vừa cảm động vừa hối hận.

Vân Tuệ thân là nữ nhân tất nhiên hiểu tâm sự của nữ nhân, lúc này nàng biết Phong Lan đem lòng yêu một người xấu xí như thế, lòng cảm động vô cùng quên hết cả ghen tuông. Nàng giờ tay ra ôm Phong Lan vào lòng rĩ tai nàng khẽ hỏi:

-Hiền muội, có phải muội đang định kiếm Long Linh Vân, một anh chàng xấu xí kỳ lạ không?

22. Anh Hùng Nghĩa Hiệp

Phong Lan nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ liền ngẩng đầu lên hỏi lại:

-Sao chị biết chuyện riêng của em như thế?

Vân Tuệ chớp mấy cái hỏi tiếp:

-Chị hỏi em có đúng như vậy thế hay không đã?

Lúc ấy Phong Lan tuy hơi xấu hổ, nhưng nàng vẫn u oán giật đầu, rồi ngừng mặt lên nhìn Vân Tuệ, hai mắt vẻ van lơn cầu khẩn.

Vân Tuệ nhìn nàng cũng chẳng nói chẳng rằng, trong lòng nàng có sự xung đột. Nàng không biết có nên nói rõ sự thực cho Phong Lan nghe không?

Long Uyên ngồi cách đó hai trượng đang cúi đầu nhìn suối chảy trong lòng chàng còn hồi hộp hơn. Nhưng chàng không dám để lộ ra mặt.

Phong Lan với Vân Tuệ nhìn nhau giây lát, trong lòng càng hổ thẹn thêm, đôi mắt nàng không dám nhìn đôi mắt xanh của Vân Tuệ. Nhưng nàng vẫn cười khi một tiếng nói:

-Chị...

Thấy vẻ xấu hổ của nàng như vậy, Vân Tuệ không nỡ, vội nắm lấy cổ tay nàng và nói:

-Em! Nếu bằng lòng đi theo chị, chị cam đoan sẽ tìm thấy người đó cho em.

Phong Lan muốn hỏi rõ, nhưng lòng thấy xấu hổ không dám mở lời, chỉ nghĩ thầm:

“Tỷ ấy nói vậy đủ biết thế nào cũng có liên quan tới Long đại ca, nếu ta hỏi thêm thế nào cũng bị chê cười? Đàng nào ta cũng chưa biết Long đại ca ở đâu, đi theo tỷ ấy vừa có bạn vừa hy vọng tìm thấy. Đại gì không theo nhỉ?”

Tuy nàng nghĩ như thế, nhưng không dám nhận lời ngay mà thối thác là hỏi qua ý kiến của bà mình đi, rồi nàng vội đi tới cạnh Võ Di bà bà ngay.

Vừa rồi Long Uyên đã nghe Vân Tuệ nói gì rồi trong lòng giật mình kinh hãi, vì lời lúc này tuy chưa chỉ rõ nhưng đem sự thể đối chiếu chẳng rõ ràng mồn một là gì?

Phong Lan vừa chạy đến gần Võ Di bà bà thì chàng lại khẽ trách Vân Tuệ:

-Chị làm trò khỉ gì thế?

Vân Tuệ cười khanh khách đáp:

-Tôi rủ Lan muội cùng đi du ngoạn Hằng Sơn với chúng ta chẳng hay hiền đệ có bằng lòng không?

Võ Di bà bà nghe thấy vội quay đầu lại.

Long Uyên thấy vậy tức giận thầm, gượng cười đáp:

-Tất nhiên là tôi phải bằng lòng chứ!

Tuy miệng nói vậy nhưng mắt liếc nhìn Vân Tuệ có vẻ hậm hực. Vân Tuệ thấy vậy lại càng khoái chí cười lên.

Long Uyên thấy nàng cười thắc mắc thêm và nhận thấy Vân Tuệ không có vẻ gì là ghen tuông và hình như có ý vun vào nữa.

Chàng không dám hỏi lại, nhưng đã quyết định một thái độ là không hỏi, không nghe vấn đề ấy nữa, chỉ hỏi:

-Thôi được, chúng ta đi ngay chứ?

Vân Tuệ thấy đã muộn, liền đồng ý và hỏi Võ Di bà bà.

Thế rồi bốn người cùng đi với nhau. Vân Tuệ cột hai bọc quần áo của mình với Long Uyên vào sau yên ngựa của Phong Lan. Võ Di bà bà thấy đôi tình nhân Long - Vân cử chỉ rất đàng hoàng, thái độ ung dung nên bà có cảm tình với người con gái ngoại quốc ấy và cũng có ý muốn cho cháu mình lấy chàng thanh niên ấy.

Bốn người tiến thẳng xuống miền nam, suốt dọc đường Phong Lan với Vân Tuệ thì thào to nhỏ với nhau, còn Võ Di bà bà nhân lúc ấy hỏi chuyện Long Uyên.

Xưa nay Long Uyên đối với ai cũng rất thành thực, đối với bà rất cung kính nên bà hỏi gì cũng trả lời hết.

Thế là Võ Di bà bà tuy chưa biết võ công chàng thế nào, nhưng thấy tài ba uyên bác của chàng như vậy khiến bà ta khâm phục vô cùng.

Trưa ngày hôm đó bốn người đi tới Thương Đầu liền vô đó nghỉ chân.

Thương Đầu cách sông cửu gian không xa con sông ngách có thể đi thẳng tới Trường Sa và Sào Hồ, vì Sào Hồ có thường luồng xuất hiện nên con sông này một tháng nay không có thuyền bè nào dám qua lại cả. Bấy giờ người ta nghe nói thường luồng đã chết, nên trên sông thuyền bè lại tập nập.

Long Uyên bốn người kiếm một hàng cơm sạch sẽ vào ăn. Tiếp đó có một nhóm đại hán và một nhà buôn bước vào.

Long Uyên đột nhiên trông thấy bốn đại hán cao lớn vạm vỡ, mình vận võ trang, phía sau có đeo khí giới sáng quắc, nên đưa mắt nhìn một lượt.

Ngờ đâu phát hiện nhà buôn theo sau là Vương Kính Thật, người mình đã nhờ cứu nạn nhân ở thị trấn Hạ Các. Từ khi chàng giao túi châu báu cho Kính Thật chàng chưa hề hỏi han gì hết và cũng không để ý tới chuyện ấy. Nhưng giờ trông thấy y liền nghĩ:

“Không biết ông chủ họ Vương này có theo kế hoạch của ta mà đi cứu tế nạn nhân không?”

Nghĩ đoạn, chàng đã thấy Kính Thật đột nhiên bỏ bốn đại hán kia mà đi tới phía mình.

Long Uyên giật mình kinh hãi tưởng y nhận ra mình liền giơ tay sờ má một cái, sức nhớ ra mình đã tẩy trang rồi.

Lúc đó Phong Lan đã đứng dậy, tuy hầy còn rầu rĩ, nhưng nàng vẫn tủm tỉm cười, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Kính Thập đã chào hỏi:

-Phong cô nương còn mạnh giỏi chứ? Sao không thấy Long thiếu hiệp?

Phong Lan sụ mầy đáp lại:

-Ông chủ Vương không cần lễ phép như thế, Long thiếu hiệp đang có việc cần phải đi nơi khác. Chẳng hay ông chủ có việc gì muốn dặn bảo?

Xong nàng giới thiệu Kính Thập cho Vô Di bà bà và các người.

Long Uyên giả bộ như không quen biết y, hàn huyên vài câu rồi mời y ngồi xuống ghế cạnh đó.

Vô Di bà bà đã biết chuyện Long Uyên khảng khái tặng tiền bạc cứu người nghèo rồi. Nhưng muốn biết chàng bỏ tiền bạc ra cứu như thế nào. Hai người đều khách khứa nhường chỗ cho người lạ mặt kia ngồi xuống.

Kính Thập xin lỗi mọi người trước rồi mới dám ngồi xuống và nói:

-Long thiếu hiệp quả thực là người nghĩa hiệp có một không hai trên đời, tiểu nhân cảm ơn ông ta nhiều lắm. Gần nửa tháng nay tiểu nhân chạy đông chạy tây cũng vì đem bán những châu báu của thiếu hiệp trao cho, rồi mua lương thực đem đi chẩn tế nạn nhân ở Sào Hồ.

Tiếp theo đó y liền kể phương pháp xử lý của mình như thế nào cho mọi người nghe.

Long Uyên quả là đã giao phó đúng người, Kính Thập tuy là một thương nhân nhưng thực thà và có lòng nghĩa hiệp lại có tài.

Y được Long Uyên trao cho túi châu báu đó, ngày hôm sau liền lấy hai ba món để trả nợ trước, rồi mua hết cả lương thực của mấy cửa hàng ở thị trấn Sào Hồ trước. y lại muốn thêm người rồi theo phương pháp trước mà chẩn tế cho những nạn nhân ở quanh đó, còn y thì đem nốt túi châu báu kia đi ngay đến Hợp Phì để bán.

Nhưng túi châu báu của Long Uyên trị giá trên trăm vạn lạng bạc, cái nào cũng có giá trên vạn lạng. Hợp Phì là một tỉnh nhưng không nhà mua châu báu nào đủ tiền mua nổi số châu báu ấy cả.

Bất đắc dĩ Kính Thập chỉ bán được một số ít đáng giá hai mươi mấy vạn lạng bạc và mua mấy nghìn cân gạo muốn người chở về Sào Hồ.

Còn dư tiền thì y lại những thị trấn quanh đó mua thêm mười mấy nhà bán gạo, nhờ người thật thà đáng tin cậy để trông nom việc cứu tế.

Còn y quyết định đem châu báu đi Kim Lăng bán, trải qua mấy vụ mua bán lớn và chẩn tế ấy, Kính Thập đã biến thành một tài chủ có tiếng ở Sào Hồ và cũng là một nhà đại từ thiện không ai là không biết tới.

Y cảm thấy hổ thẹn vì tiền bạc này là của Long Uyên tặng cho chứ có phải của mình đâu. Bây giờ mình lại được cái danh hiệu ấy mà Long thiếu hiệp đi đâu không biết, y lại nghĩ quần hùng hắc bạch tại Sào Hồ chưa giải tán hết. Nếu tin này mà đồn vào thì thế nào lục lâm cũng thêm thường cướp bóc ngay.

Vì thế y không dám để cho ai biết đến thân phận của mình, lẳng lặng mượn bốn vị tiêu sư của Kiếm tiêu cục, một tiêu cục lớn nhất thành Hợp Phì để bảo tiêu cho mình. Rồi cùng mấy thiêu sư dùng đường thủy tới Kim Lăng.

Hôm nay vừa đi qua đây không ngờ lại gặp Phong Lan với Long Uyên mấy người.

Vô Di bà bà nghe Kính Thập nói xong thở dài, lên tiếng:

-Ông chủ họ Vương thực thà quá, thực là hiếm có, theo ước đoán của già này ông phen này đi Kim Lăng thế nào cũng gặp nhiều trắc trở, vì khi già ở Sào Hồ đã nghe phong phanh tin này rồi. Đối với người hiệp nghĩa thì thấy ông chủ là người trung nghĩa đáng kính. Nhưng đối với giới lục lâm, chúng chuyên môn làm nghề không vốn thì chúng coi ông chủ như con cừu mập, khi nào chịu buông tha. Sở dĩ mấy ngày nay ông chủ được yên là vì quần hùng hầy còn đang tụ tập gần đây nên chúng chưa dám làm gì đó thôi. Còn từ nay trở đi thì già chắc chắn là không được yên ổn như trước.

Kính Thật nghe nói cả kinh thất sắc vội hỏi:

-Nếu đúng như lời lão tiên bói, tuy tiểu nhân không tiếc gì thân này, nhưng chỉ sợ phụ mất việc giao phó của Long thiếu hiệp và chỉ khổ cho nạn nhân ở Sào Hồ thôi.

Phong Lan nghe nói cũng lo âu vô cùng vội xen lời hỏi:

-Bà chúng ta có nên can thiệp...

Long Uyên rất hồ thẹn, vì chàng tưởng chỉ cần có tiền là làm được. Nhưng chàng chưa nghĩ tới “tài đi với chữ tai” cho nên châu báu chàng để lại cho một người không có võ công như Kính Thật chẳng khác gì gây họa diệt thân cho y.

Long Uyên không đợi Phong Lan dứt lời, thay đổi thái độ cướp lời an ủi Kính Thật:

-Ông chủ Vương cứ yên tâm, ở hiền gặp lành, ông chủ có lòng hiệp nghĩa như vậy thì dù bọn giặc có cướp bóc mưu hại cũng không làm gì nổi ông đâu.

Chàng nói hàm hồ như vậy những người có mặt chỉ mình Vân Tuệ hiểu rõ; chàng sẽ ngầm bảo vệ Kính Thật.

Võ Di bà bà không hiểu ý đó, chỉ cho là chàng hủ nho, không biết thực tế là gì. Vì vậy bà ta thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Người trẻ tuổi biểu đâu đời nham hiểm xảo trá như thế nào. Giờ tuy yên bình thực, nhưng lục lâm hắc đạo vẫn nhiều như nê. Ngày thường vì mỗi người có một mảnh đất riêng, người nào người nấy thu thuế các lương dân trong phạm vi của mình, nên mới không có chuyện gì. Nhưng giờ ông chủ Vương mang nhiều châu báu như vậy bọn chúng không để cho ông yên đâu.

Kính Thật nghe vậy kinh hãi ấp úng mãi không sao nói lên lời. Võ Di bà bà lại tiếp:

-Nhưng lão đã gặp, chẳng lẽ lại làm ngơ không giúp hay sao?

Kính Thật suốt đời chỉ biết buôn bán nên không hiểu gì lịch sử của giang hồ và cũng không biết Võ Di bà bà là ai, cho nên y vẫn kinh hoảng.

Võ Di bà bà thấy vậy cất tiếng nói tiếp:

-Ông chủ Vương, hãy mời bốn vị tiêu sư lại đây.

Kính Thật vâng lời. Một lát sau Kính Thật đưa bốn vị tiêu sư lại, một người trong bọn họ mặt to tai lớn, tuổi chừng bốn mươi, hai mắt lóng lánh có thần, thái dương huyệt gò cao bước đi vững trãi, trông có vẻ là một người có võ nghệ rất cao siêu.

Y đi tới gần chấp tay chào Võ Di bà bà rồi nói:

-Tại hạ Phương Trực Dân được tiếp kiến bà bà ở đây thật hân hạnh vô cùng, không hiểu bà bà có việc gì chỉ giáo?

Thì ra Phương Trực Dân là tổng tiêu đầu của Tứ Kiếm tiêu cục, biệt hiệu là Đơn Kiếm Trấn Biển Nam, y người gốc Hợp Phì, nhà giàu có, tính tình hào phóng hay giao du với các giang hồ dị nhân, là người của phái Hoa Sơn. Hồi còn nhỏ y theo Kim Diện Bồ Tát chủ trì của Chùa Quang Tế ở núi Cửu Hoa học võ, khi học thành tài về cùng ba người em kết nghĩa là Bát Quái Kiếm Vương Tam Lý, Đại La Kiếm Trương Đất, Giang Bắc Nhất Kiếm Tây Môn Dương lập Tứ Kiếm tiêu cục.

Mười mấy năm nay Tứ Kiếm tiêu cục lên bắc xuống nam chưa nhận được một món tiêu nào lớn cả, nên cũng chưa một lần thực sự đối mặt nguy hiểm.

Lần này Kính Thật thấy Tứ Kiếm tiêu cục nhà cửa đồ sộ đoán chắc là nhà giàu có lắm mới nhận làm bảo tiêu. Trực Dân tuy nhận được món bảo tiêu này nhưng lòng hồi hộp hơn Kính Thật nhiều. Vì vậy Tứ Kiếm mới cùng đi bảo tiêu một lượt là thế. Người trong giới bảo tiêu bao giờ đôi mắt cũng phải tinh tường, luôn phải nhận xét người một cách sáng suốt. Nên tuy Trực Dân chưa đi dự đại hội ở núi Bạch Thạch, nhưng y đã nghe tin có mấy cao thủ trẻ tuổi xuất hiện giết con thuồng luồng và mang vật báu đi rồi.

Nên khi vào trong quán cơm này, bốn tiêu sư ấy đã lưu ý rồi, tuy họ chưa biết Phong Lan các người bao giờ, nhưng nghe mấy người trò chuyện và trông hình dáng cũng đoán được phần nào.

Kính Thập sang nói chuyện cho anh em y hay, Trục Dân liền tỉnh ngộ ngay, y ngẩng nhìn bà cụ liền đoán chắc bà ta là Võ Di bà bà nổi tiếng giang hồ hiện thời.

Ai trả thích được người khen ngợi, Võ Di bà bà tuy già nhưng cũng không sao tránh được thói quen ấy, bà nghe Trục Dân nói vậy hơn hử đáp:

-Phương tiêu đầu chó nên khách khứa như vậy, mau mời các vị kia sang đây nói chuyện.

Phương Trục Dân khiêm tốn một hồi rồi gọi ba huynh đệ kết nghĩa tới giới thiệu cho mọi người biết và chào Võ Di bà bà xong mới dám ngồi xuống.

Võ Di bà bà liền hỏi anh em Trục Dân trong tiêu cục có nhận được tin gì không và có biết nhân vật nào theo dõi mình không?

Trục Dân ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

-Không giấu lão tiền bối, phen này tại hạ được ông chủ Vương giao cho trách nhiệm nặng nề, nên trước khi lên đường đã phái người đi dò la tin tức nhưng tới giờ vẫn chưa có tin gì xác thực cả. Nhưng theo suy đoán của tại hạ thì Cô Sơn trại ở Sào Hồ, trại chủ Vương Chính Nghiêm đột nhiên chết, trong trại như rắn không đầu nên không ai dám ra ngoài gây sự; hơn nữa giờ chúng tôi đã ra khỏi địa phận Sào Hồ nên chúng không đuổi theo nữa đâu. Còn ở Trường Sa chỉ có Dương Thế Kiệt và Dương Thế Hùng, trại của hai anh em hẳn thiết lập ở hai bên bờ sông, nhưng tại hạ có chút quen biết nên cũng không thấy sợ lắm. Chỉ sợ quần hùng hắc đạo từ núi Bạch Thạch trở về tiện tay dắt dê thôi. Nếu quả có như thế anh em tại hạ không dám cam đoan bảo vệ được toàn vẹn.

Phong Lan im lặng đã lâu, bỗng xen lời:

-Phương tiêu đầu cứ yên tâm, từ đây xuống miền nam vừa thuận đường, bốn người chúng ta không để kẻ nào yên khi đụng vào tiền cứu tế đâu.

Nhóm Trục Dân bốn người nghe nàng nói vậy, yên dạ vô cùng, liền đứng dậy chấp tay cảm ơn, Trục Dân lại nói tiếp:

-Tại hạ bốn người nếu được Bà bà với cô nương trợ giúp thế nào cũng được bình yên tới đích. Sau này...

Võ Di bà bà vội xua tay, không để y nói tiếp:

-Chúng ta đều là người võ lâm, Phương tiêu đầu hà tất phải như thế? Chúng tôi đi trước vậy, chúng ta tạm biệt ở nơi đây.

Nói xong bà đi ra ngoài trước.

Kính Thập ngồi cạnh đó, trông thấy Tứ kiếm tôn kính bà như vậy biết bà thế nào cũng là một vĩ nhân, nên y yên tâm vô cùng. Y thấy mọi người định đi, vội chạy lên trả tiền, rồi quay lại Phong Lan thành thực nói:

-Sau này cô nương gặp Long thiếu hiệp, xin chuyển hộ tiểu nhân, bảo tiểu nhân rất mong nhớ thiếu hiệp, và mời thiếu hiệp có rảnh đến tiểu điểm xem qua chút, như vậy tiểu nhân mới yên tâm. Tiểu nhân thay mặt mấy nghìn dân chúng ở Sào Hồ cảm ơn thiếu hiệp.

Phong Lan thở dài nghĩ thầm:

“Người muốn kiếm y ư? Ta cũng muốn kiếm y đấy...”

Tuy vậy, miệng vẫn nhận lời, rồi theo Võ Di bà bà mấy người đi luôn.

Từ lúc gặp Kính Thập đến giờ, Long Uyên không nói nửa lời, lúc này đứng dậy ra đi, khi đi qua cạnh Kính Thập, chàng không sao nhịn được nói:

-Ông chủ Vương, trời sẽ giúp người hảo tâm. Ông chủ cứ chịu khó làm tiếp đi.

Nói xong, không đợi y trả lời, cùng Vân Tuệ đi luôn.

Kính Thật nghe chàng nói xong, y đã nhận ra đôi mắt và tiếng nói của chàng rất quen thuộc, y ngẩn người, lẩm bẩm:

-Trời sẽ phù hộ, ông chủ cứ gắng sức làm đi...

Tới đó, y bỗng tỉnh ngộ, buột miệng gọi lớn:

-Long thiếu hiệp

Y quay đầu lại nhìn thấy các khách hàng đang ăn tại đó đều tỏ vẻ hiếu kỳ chăm chú nhìn mình, còn có người lẩm bẩm thì thầm bàn tán, nhưng không thấy bóng ân nhân đâu cả.

Y thở dài quay trở về chỗ ngồi, chúc phúc thầm cho ân nhân đồng thời mong có thể gặp lại ân nhân một lần nữa.

Nói về Long Uyên vừa rồi vì chút lòng trắc ẩn mà làm lộ thân phận thì có chút hối hận. Không phải vì chàng sợ việc, mà sợ Kính Thật biết, sau này chẳng may tiết lộ cho Phong Lan hay thì? Nhưng lời đã nói rồi không lấy lại được.

Vô Di bà bà bàn tính với Phong Lan rồi thấy Vân Tuệ, Long Uyên hai người tới liền đề nghị đi đường thủy.

Long Uyên với Vân Tuệ biết ý của bà định đi thuyền để theo sau ngầm bảo vệ Kính Thật, nên không phản đối gì cả.

Bốn người bán ngựa rồi thuê một chiếc thuyền và chờ thuyền của Kính Thật nhổ neo đi trước, rồi mới nhổ neo theo sau.

Trên thuyền có bốn người, lại chỉ có hai khoang nên ba người đàn bà ở khoang trước, một mình Long Uyên ở khoang sau. Lúc thuyền bắt đầu di chuyển Long Uyên vì không muốn bị phát giác hành tung nên giấu mình trong khoang không ra ngoài, chỉ từ trong đó ngắm phong cảnh bên ngoài.

Vân Tuệ cách biệt chàng mấy tháng giờ tái ngộ chỉ muốn vào khoang trong gần gũi tâm sự với chàng.

Phong Lan biết hai người là tình nhân, một mặt nàng không muốn phá bình hai người, mặt khác trong tim đã có hình bóng Long đại ca rồi, nên không muốn chuyện trò với người đàn ông khác.

Vì thế Long Uyên đứng cạnh cửa sổ thấy Vân Tuệ tới gần đã khẽ trách nàng.

Chàng với Vân Tuệ khẽ trò chuyện với nhau, thấy Phong Lan kéo một con thú trong khoang ra, nó không phải lừa mà cũng chẳng phải là ngựa, Vân Tuệ nhìn nàng ta, rồi lại nhìn Long Uyên như hờn như giận nói:

-Đệ giả khéo lắm, Lan muội là một mỹ nhân xinh đẹp như thế này, mà đệ không động lòng tí nào, biết đâu trong bụng hiền đệ chẳng đang nhớ nhung nàng.

Long Uyên nghe thế, gơ tay lên định thề, nhưng Vân Tuệ đã tủm tỉm cười nói tiếp:

-Thôi thôi tôi biết tính của hiền đệ rồi, nhưng con nhãi này si tình lắm, còn chú thì tuyệt tình không thương người ta tí nào.

Long Uyên thấy Vân Tuệ nói như thế nhưng mặt lại vui vẻ thì thắc mắc không biết nàng thật hay đùa, nhưng chàng không hồ thẹn với lương tâm, nên bất cứ nàng nghĩ sao chàng chỉ biết nắm tay nàng hai mắt nhìn nàng tha thiết nói:

-Chị chỉ biết thương người thôi nhưng chị nên rõ lòng tôi si mê như thế nào.

Vân Tuệ giựt mình đánh thót, hai má đỏ bừng cố ý nhắm nghiền hai mắt lại, u oán lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Long Uyên thấy vậy, nhin không nổi khẽ kéo một cái.

Tuy Vân Tuệ công lực cao tuyệt, nhưng lúc này nàng như không còn chút hơi sức nào, bị Long Uyên kéo một cái loạng choạng ngã vào lòng chàng.

Long Uyên ôm chặt lấy nàng, mũi ngửi thấy mùi thơm ở trong người của nàng tỏa ra, cảm thấy tình cảm trong mắt nàng, cảm thấy khoái chí vô cùng mà quên rằng mình đang ở đâu.

Vân Tuệ tựa vào ngực chàng, mắt lim dim như say rượu. Sự mong ước bấy lâu này bây giờ mới được toại nguyện, tuy chỉ giây lát thương yêu nhưng cũng thích thú vô cùng.

Tình cảm trào dâng Long Uyên rỉ tai nàng khẽ nói lời yêu thương, tuy rất nhỏ nhưng Vân Tuệ đều nghe rất rõ lòng nàng rung động vui mừng không gì tả xiết, rồi nàng cũng thỏ thẻ nói ra tâm sự chất chứa trong lòng bấy lâu cho chàng nghe.

Tới lúc này Long Uyên mới hoàn toàn biết rõ những nỗi khổ tâm của Vân Tuệ, chàng cảm động, ngừng mắt lên nhìn nàng. Khi hai đôi mắt gặp nhau, đôi giọt lệ Vân Tuệ rớt lên má chàng.

Vân Tuệ vì mừng rỡ quá mà khóc nhưng Long Uyên không hiểu nên kinh hãi hỏi:

-Chị Tuệ sao... ?

Vân Tuệ thấy vẻ kinh hãi của chàng, cười khi nói:

-Hiện đệ, tôi mừng quá nên ứa nước mắt ra chứ có việc gì đâu.

Lại thấy Long Uyên ngần người nhìn mình, liền giả xô tay hờn giận nói:

-Đệ làm gì thế? Không nhìn ra tôi hay sao?

-Chị Tuệ, chị quả thật là mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ, giá như lúc nào cũng được gần gũi chị như vậy có phải sung sướng biết bao không.

Vân Tuệ cười một tiếng rồi cúi mặt xuống:

-Đệ... đừng có cười tôi như thế.

Long Uyên khoái chí vô cùng liền cười khanh khách. Vân Tuệ thấy vậy càng hổ thẹn, lại sợ người biết nên lấy tay bịt miệng chàng không cho chàng cười nữa, rồi nàng ai oán nói tiếp:

-Hiện đệ khoái chí hóa tiên rồi đấy!

Long Uyên tinh nghịch há mồm cắn đầu ngón tay của nàng, nàng vội rút tay lại khẽ đánh một cái trả thù.

Long Uyên cố ý le lưỡi, rồi đáp:

-Đến ngày hôm nay, tôi mới nhận thấy câu “ngắm sắc đẹp cũng thấy no” của cổ nhân, thật không sai tí nào.

Vân Tuệ vừa khoái chí vừa hổ thẹn đáp:

-Không biết xấu hổ, ai dạy hiện đệ nói câu này thế?

Long Uyên càng ngắm càng thấy nàng đẹp khôn tả, mùi hương từ người nàng tỏa ra khiến chàng ngây ngất chịu không nổi, vội cúi xuống hôn nàng.

Trống ngực hai người đều đập thật mạnh, cả hai đều cảm nhận được nhịp tim của nhau, Vân Tuệ nửa muốn kháng cự, nửa lại muốn chàng làm tới, sau cùng nàng đành nhắm mắt coi như không trông thấy gì hết.

Ngờ đâu khi môi Long Uyên chạm vào môi nàng, thì như có một luồng điện dồn sang vậy. Nàng cảm thấy khoan khoái hết sức và người cũng mềm nhũn không còn hơi sức, hai tay lại tự động ôm chặt lấy người chàng để ngực chàng áp vào ngực mình, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cảm giác say sưa, rung cảm nhất trong đời.

Một lát sau Vân Tuệ mới bừng tỉnh, khẽ đẩy chàng ra làm mặt bêu xấu khẽ nói:

-Uyên đệ hư lắm, hà hiếp tôi thế.

Long Uyên giật mình kinh hãi, lại tưởng nàng giận bổi rồi đến đổ bừa mặt. Nàng thấy vậy không nhẫn tâm vội kéo chàng lại gần:

-Tôi đùa đấy, chưa chi đã giận người ra như vậy rồi.

Long Uyên vội ngồi xuống nắm lấy tay nàng đáp:

-Nếu là đùa thì không sao, nhưng chị làm tôi hoảng sợ một phen.

Vân Tuệ lại nói tiếp:

-Mới vắng mặt có mấy tháng, không hiểu hiền đệ đã học được ai mà lại biết làm những cử chỉ như vừa rồi, ăn nói cũng giảo hoạt nữa, có phải thằng nhỏ họ Hồ dạy hiền đệ không?

Long Uyên ngạc nhiên hỏi lại:

-Chị Tuệ sao lại mắng bạn của đệ như vậy, y...

Vân Tuệ cười nhạt nói tiếp:

-Người như thế mà hiền đệ còn nhận làm bạn ư, tôi còn đang định trách hiền đệ có mắt không trông, kết bạn với tên khốn nạn ấy. Hiền đệ có biết không, tên khốn nạn ấy không những hẹp lượng mà đầu óc xảo trá khôn lường.

Nói tới đó, nàng bèn kể chuyện mắt thấy tai nghe của mình ở Sào Hồ như thế nào cho Long Uyên hay, và nàng thấy Hồ Hùng ngông cuồng ích kỷ, nên mới lấy trộm bộ da con thuồng luồng và lên tiếng cảnh cáo, sau cùng nàng kể lại chuyện Hồ Hùng định cưỡng hiếp Phong Lan như thế nào cho chàng nghe.

Long Uyên nghe Vân Tuệ kể xong, vừa kinh vừa giận, ân hận nói:

-Không ngờ Hồ Hùng lại là người giảo hoạt như thế, bây giờ nghe chị nói đệ mới biết đệ đã uống công tử tể với y.

Vân Tuệ thấy vậy không còn trách chàng, lại khuyên:

-Việc đã qua đệ đừng bận lòng, quý hồ từ giờ kết bạn phải cẩn thận một chút mới được.

Nói tới đó nàng sức nghĩ đến Phong Lan si mê Long Uyên như thế nào, bây giờ mình đã yên chí Long Uyên không quên mối tình của mình, vậy mình không nhượng bộ thế nào Phong Lan cũng ôm hận suốt đời không sai. Vì vậy mà nàng một mặt mừng thầm thấy mình đã thắng thế đồng thời lại có chút thương hại đối với Phong Lan, nàng cũng đã nghĩ lại, vì Long Uyên phải thừa hưởng giòng dõi gia đình, tránh nhiệm nặng nề và lớn lao, chắc gì chín vị bề trên có chịu để cho chàng lấy một mình nàng làm vợ không, huống hồ mình lại là người ngoại quốc. Dù mình không chấp nhận cho Long Uyên lấy thêm vợ nhưng các vị trưởng bối liệu có chịu không, với lại nếu để mấy vị trưởng bối lấy vợ cho Long Uyên sau này mình thế nào, giờ tạo cơ hội cho Phong Lan để lấy tình cảm sau này có việc gì cũng dễ dàng hơn một mình mình.

Vì mấy nguyên nhân ấy, lúc mới gặp Phong Lan nàng đã có một ý niệm, sau lại thấy Phong Lan quý mình như vậy và lại mê Long Linh Vân đến thế, nàng lại càng muốn giúp nàng thêm.

Người đàn bà nào chả ích kỷ, nhưng bây giờ Vân Tuệ đã nghĩ ra được một cách thử Phong Lan, và nàng lấy địa vị của mình đã ổn định, cho nên sự lo ngại đã không còn.

-Lan muội si mê thằng nhỏ xấu xí đến vậy, nhưng không biết mê thật hay mê giả, Uyên đệ để tôi sang thử nói xem sao.

Long Uyên nghe nói có vẻ ngượng nghịu, vội nói:

-Hà tất phải làm thế, chúng ta đang yêu nhau sung sướng biết bao, sao bỗng dưng chị lại kéo nàng ta vào làm gì?

Vân Tuệ giả bộ hờn giận đáp:

-Việc này không việc gì đến đệ, tôi có ý rồi, nhưng đệ cứ yên tâm, sau này hiền đệ có lợi chứ không có hại đâu.

Long Uyên không tiện hỏi thêm, nhưng chàng vẫn cau mày hỏi nàng thử bằng cách nào. Vân Tuệ không nói rõ cách thử như thế nào cho chàng hay trước, vì vậy chàng liên nững nịu nói:

-Chị không chịu nói thì thôi, tôi không biết đâu nhé.

-Hiền đệ chả là chủ một gia đình là gì, nên cái gì cũng phải hỏi hiền đệ chứ, dù tôi có lớn hơn hiền đệ thật nhưng tôi không dám vượt giới hạn của tôi.

Long Uyên thấy nàng nói vậy khoái chí vô cùng, vội giang tay ôm chặt lấy nàng hôn. Vân Tuệ chỉ hơi kháng cự rồi để mặc chàng âu yếm.

Hai người chuyện trò cho mãi đến chiều hôm đó.

Võ Di bà bà với Phong Lan trông thấy Vân Tuệ đi vào khoang thuyền phía sau và còn khép cửa khoang lại, biết chuyện nên ra mũi thuyền ngắm cảnh sông đồng thời để ý xem có thuyền nào theo dõi không?

Võ Di bà bà là người rộng kiến thức, tai mắt lại sắc bén nên không bao lâu đã nhận thấy ba chiếc thuyền khả nghi. Ba chiếc thuyền ấy không có khoang và cũng không có mui, mỗi chiếc có hai người ngồi, người nào người nấy đều mặc theo lối ngư phủ, tay cầm lưới, tay cầm đinh ba làm như đang đi đánh cá. Nhưng hành vi của chúng không giấu nổi đôi mắt giàu kinh nghiệm của Võ Di bà bà, vì ba chiếc thuyền nhỏ ấy nếu đánh cá thì phải đậu một nơi chứ, sao lại cứ đi theo xuống miền nam hoài như vậy, hơn nữa những kẻ ấy thân hình vạm vỡ, ánh mắt sắc bén, thoảng trông cũng biết là có võ, tuy không cao cường lắm nhưng chí ít cũng đã luyện qua vài năm công phu rồi.

Võ Di bà bà đối với những người này thì không lo sợ, lại quay đầu nói chuyện bình thường với Phong Lan.

Phong Lan ngẩn ngơ nhìn dòng nước, lại nghĩ đến chuyện đôi tình nhân trong khoang thuyền, rồi nghĩ đến mình lòng lại càng đau nhói thêm, do vậy dù nói chuyện với Võ Di bà bà nhưng trong lòng chỉ muốn đánh một trận cho đã để làm dịu bớt tâm tình.

Nửa ngày sau, thuyền đi rất bình yên, nước sông lại không có sóng, cho tới khi trời sắp tối, thì vừa tới thị trấn Dụ Khê, mọi người liền cho thuyền đậu lại đó.

Cho tới khi người thuyền chài gọi ra ăn cơm, Long Uyên với Vân Tuệ mới mở cửa ra đi ăn cơm với bà cháu Phong Lan.

Cơm nước xong, Võ Di bà bà khẽ dặn Long Uyên:

-Có lẽ đêm nay sẽ có kẻ cướp thuyền, nhưng theo ý già thì bọn này chỉ là giặc cỏ thôi. Long công tử cứ ngủ ngon, già với Lan nhi đủ đối phó chúng rồi.

Long Uyên vâng vâng dạ dạ, mọi người chuyện trò thêm giây lát rồi chàng cáo từ về khoang nghỉ.

Vân Tuệ với Phong Lan lại dắt tay nhau ra mũi thuyền chuyện trò, đột nhiên Phong Lan nghĩ ra một chuyện gì, bỗng kêu “ủa” rồi nói:

-Xin lỗi chị nhé, em mãi nói chuyện với chị nên quên mất một vị, có nên mời...

Vân Tuệ cười khi trả lời:

-Con nhỏ này lười thôi lắm.

Phong Lan làm điệu xấu trên Vân Tuệ và nói tiếp:

-Ồi chà, chị tưởng em mù hay sao mà không trông thấy, vậy cả trưa hôm nay chị gần gũi với ai thế?

Vân Tuệ tủm tỉm cười đáp:

-Em thử đoán xem trưa hôm nay hấn nói gì với chị nào?

Phong Lan lắc đầu tỏ vẻ không biết, Vân Tuệ nhìn nàng cười thần bí và nói tiếp:

-Em không biết ư, trưa hôm nay hấn ở trước mặt chị khen em đẹp như tiên, ai trông thấy cũng phải yêu. Hấn còn nói...

Phong Lan mặt đỏ bừng chau môi đáp:

-Chị cứ đùa em, đừng nói em thua chị nghìn bội dù có bằng chị đi nữa, hấn cũng đâu dám trước mặt chị nói những lời như thế.

Nàng nói không sai vì Vân Tuệ với Long Uyên còn chưa là vợ chồng khi nàng chàng ta trước mặt người yêu lại khen một người con gái khác như thế, hơn nữa dù là vợ chồng thì lại càng không dám nói như vậy. Nhưng Vân Tuệ vẫn làm ra vẻ thật thà và nói tiếp:

-Nếu em không tin, em cứ hỏi xem, hẳn không những bảo em đẹp mà còn bảo em rất đáng yêu.

Phong Lan vẫn không tin, bắt đắ dĩ Vân Tuệ lại nói tiếp:

-Em có biết đâu, những người bề trên của y có chín anh em mà chỉ có mình y là con thối, nên mỗi một vị bề trên đều mong y cưới cho họ một đứa con dâu; tuy y là người phong lưu anh tuấn, nhưng y tự coi mình quá cao, vì thế gia trưởng nhà y đã lựa chọn cho y mấy người rồi, nhưng y đều phản đối hết nên các vị gia trưởng đành bảo y tự đi tìm lấy.

Lần đầu tiên Phong Lan nghe thấy có chuyện kỳ lạ như vậy, nàng cứ trợn to đôi mắt lên lắng tai nghe.

Tuy Vân Tuệ biết rõ thân thế của Long Uyên nhưng những chuyện nàng vừa kể là do nàng bịa ra, nàng thấy thái độ của Phong Lan như vậy thì cười thâm, cố ý thở dài và nói tiếp:

-Không dám dấu hiên muội, tuy chị với y đã định hôn rồi nhưng chị vẫn không thể ngăn cản y tìm kiếm người khác; hơn nữa chị là người rất rộng lượng, y lại là nhân vật anh tuấn hiếm có trên thế gian này, nếu mình cứ độc chiếm thì sau này sẽ bị trời khiển trách cũng nên.

Phong Lan không đồng ý với lời nói của Vân Tuệ, tuy vậy nàng cũng không phủ nhận Long Uyên quả là đẹp thật, nhưng với về phần đức thì không ai bằng được Long đại ca của nàng. Vân Tuệ thấy nàng ta không bày tỏ ý kiến gì thì lại nói tiếp:

-Em cũng là đàn bà, tất nhiên em cũng hiểu tâm sự của chị, không phải chị không ghen, nhưng chị nghĩ đến những người không quen với mình mà ở chung thì chỉ bằng tìm người làm bạn với mình có hơn không.

Vân Tuệ nói đến đây, thấy Phong Lan tin lời nói của mình rồi, nàng bỗng tỏ vẻ rầu rĩ u oán thở dài một tiếng.

Phong Lan muốn an ủi, nhưng không biết dùng lời lẽ gì.

Sự thật thì nàng không nghĩ ra phần vì nàng là người ngoài cuộc, phần là một cô bé chưa chồng, làm sao can thiệp vào chuyện hôn nhân của người khác được. Nhưng không phải là không có cách, nàng lại nghe thấy Vân Tuệ nói tiếp:

-Nếu em bằng lòng, chúng ta sẽ kết làm tri kỷ, chị cũng không coi em là người ngoài, đồng thời có một việc này muốn bàn với em nữa.

Phong Lan rất ngạc nhiên nhìn nàng, Vân Tuệ liền rỉ tai:

-Chị thiết nghĩ y với chị đều quý em như vậy, nếu em vui lòng lấy y, không những y được vật báu mà chị cũng không phải lo lắng.

Phong Lan mặt đỏ bừng, ngừng đầu lên nghiêm nghị đáp:

-Chị thương em như vậy em rất lấy làm cảm động, nhưng em có nỗi khổ riêng, đành phụ lòng tốt của chị.

Vân Tuệ nghe thấy nàng nói thế lòng khen ngợi thâm nhưng giả bộ làm vẻ ngạc nhiên nói:

-Có phải em có người yêu rồi không?

Phong Lan hai má đỏ bừng cúi đầu không nói năng gì hết.

Vân Tuệ lại hỏi thêm vài lần nữa nàng mới khẽ gật đầu.

Vân Tuệ cười thâm cố ý làm như mới vỡ lẽ:

-Có phải là Long Linh Vân đó không? Y xấu xí như vậy làm sao xứng với em chứ?

Phong Lan thấy Vân Tuệ khinh người trong lòng mình thì không vui, vội đáp:

-Y xấu xí thật nhưng lòng tốt không ai sánh bằng, tiểu muội tuy hãy còn nhỏ nhưng tiểu muội không yêu những người đẹp trai.

-Mỗi người một chí hướng, muội đã quyết tâm thì tỷ cũng không ép, chỉ chúc cho muội toại nguyện.

Phong Lan bỗng nghĩ đến Long đại ca không biết bây giờ chàng ở đâu, nàng rầu rĩ vô cùng, nước mắt lại từ từ ứa ra.

Đêm hôm đó Võ Di bà bà ngồi trên một cái ghế lớn vận công điều tức, và bắt Phong Lan với Vân Tuệ phải lên giường đi ngủ, hai người đều có tâm sự, làm sao mà ngủ cho được, nhưng lại không dám ngồi dậy, sợ Võ Di bà bà hay nên chỉ nằm trố mắt nhìn lên mũi thuyền.

Canh ba, bốn bề đều im lặng, Võ Di bà bà đang ngồi yên trên ghế đột nhiên mở mắt ra nhìn, phía xa xa trong bóng tối hình như có thấp thoáng hai ngọn đèn. Bà ta lắng tai nghe động tĩnh hồi lâu, rồi bỗng nhanh như điện phi thẳng lên bờ.

Vân Tuệ với Phong Lan thấy Võ Di bà bà lên bờ, liền ngồi dậy nhìn nhau cười rồi cũng lên bờ đuổi theo bà.

Hai người tới nơi liền núp vào trong bụi cây, nhìn xuống dòng sông, lúc ấy Võ Di bà bà đang núp sau một tảng đá cách chừng ba trượng. Võ Di bà bà ẩn núp xong ra hiệu cho cả hai ở yên đấy, rồi chỉ về phía sông, ý bảo phải chú ý.

Như vậy đủ thấy bà biết rõ hai nàng theo sau rồi.

Mắt của Vân Tuệ sắc bén, nàng đã trông thấy phía đằng xa có ba chiếc thuyền đang bơi tới với tốc độ nhanh vô cùng, và không gây ra tiếng động nào hết. Tâm nàng có chút kinh hãi, không phải vì những chiếc thuyền mà vì người đã phát hiện ra chúng. Vì từ chỗ thuyền đậu tới đây, ít nhất cũng cách chừng năm dặm mà sao Võ Di bà bà lại nghe thấy tiếng động? Như vậy đủ thấy tai của bà ta đặc biệt như thế nào.

Lúc ấy ba thuyền nọ đã tới gần thuyền của Kính Thật đậu ở gần đó. Võ Di bà bà cau mày lại tiến thẳng vào trong bụi lau ven sông. Vân Tuệ và Phong Lan cũng liền dịch thân theo bà bà ngay.

Võ Di bà bà đi tới gần thuyền của Kính Thật thì nhẹ nhàng nhảy lên cây cao. Vân Tuệ và Phong Lan hai người cũng bắt chước bà ta ẩn thân trên một cây khác.

Người trong ba chiếc thuyền tưởng mình hành động kín đáo, chúng lẳng lặng đi tới gần thuyền của Kính Thật, một tên trong bọn ra hiệu cả bọn liền lập tức nhảy lên thuyền.

Ngờ đâu, chúng vừa nhảy lên thì một tiếng cười sang sảng như thanh la vỡ vang lên. Tiếng cười ấy vang lên như tiếng sấm trong đêm khiến người nghe mất cả hồn vía.

Người ở trong thuyền nghe tiếng cười thì giật mình kinh hãi, tay cầm khí giới nhảy ra quát hỏi:

-Ai đó?

Chín đại hán trong ba chiếc thuyền nhỏ cũng rút khí giới tiến lên.

Võ Di bà bà núp trên bờ cùng Vân Tuệ, Phong Lan đột nhiên nghe tiếng cười kỳ lạ cũng giật mình đánh thót.

Nhất là Võ Di bà bà lại càng kinh ngạc, vì từ lúc chập tối tới canh ba, lúc nào bà bà cũng để ý lắng nghe mà không sao phát hiện người núp trên cột thuyền này đã tới hồi nào, đủ thấy khinh công của người này đã đạt tới mức thượng thừa rồi, bà lừng lẩy giang hồ hơn ba mươi năm, chỉ thua có Cô Độc Khách một kiếm, nay lại thấy khinh công xuất quỷ nhập thần như vậy, thì kích động vô cùng, trong lòng có chút hổ thẹn, nhưng vẫn núp trên cây xem diễn biến ra sao?

Người đứng trên cột buồm thấy bọn giặc đã nhảy vào trong thuyền liền dừng cười quát:

-Đứng lại!

Tiếng quát ấy vừa dứt, trên đỉnh cột buồm đã có một bóng người dậm bổ xuống, khi đầu chỉ còn cách đất ba thước, chỉ thấy y múa mấy tay chân, không hiểu dùng cách gì mà đã lộn ngược người trở lại, hai chân nhẹ nhàng đứng trên thành thuyền, lúc ấy mọi người mới hay y là một người ăn mày mặc áo xanh.

Lão ăn mày ấy mặt tròn chĩnh, mày dài mắt to, mũi sư tử, tuổi trạc năm mươi vẻ mặt rất hòa nhã.

Lúc ấy người trong thuyền nhỏ đã nhảy cả lên quanh thuyền lớn. Người nào cũng mặc võ phục, mặt bịt khăn đen, tay cầm khí giới, tên nào tên nấy đều rất hăng hái, nhưng lúc trông thấy một người ăn mày già nhảy từ trên cột buồm xuống, thì đều cả kinh lui lại sau nửa bước, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Ba người núp trên bờ trông thấy rõ người đó, Phong Lan kinh hãi ủa một tiếng khê nói với Vân Tuệ:

-Sao Phả Cái cũng đến đây thế?

Vân Tuệ ra hiệu bảo nàng đứng lên tiếng rồi chăm chú nhìn vào người Phả Cái, mặt lộ vẻ tươi cười như đã biết chuyện gì đó.

Phả Cái thấy mọi người đều sợ mình, liền trợn ngược mắt lên giận dữ dùng giọng mũi hừ một tiếng rồi nói:

-Đêm khuya, các vị giáng lâm tệt thuyền mà không dám lộ mặt, chẳng hay có việc gì thế?

Bọn người kia biết Tiểu Diện Phả Cái khét tiếng giang hồ từ ba mươi năm về trước, sở trường là môn Đàn Chỉ Thần Thông. Tính chính trực, coi ác như thù, nên y là sát tinh số một của Hắc đạo.

Đã hơn mười năm y chưa hề lộ mặt giang hồ, ai cũng tưởng y chết rồi ngờ đâu trong đại hội tỷ võ giết thường luồng trên Bạch Thạch sơn lại thấy y, tuy chưa giở tài ba ra nhưng mặt mũi, hình dáng không hề thay đổi, đủ thấy võ công của y chỉ có tiến chứ không có lùi vì tuổi tác chút nào.

Lúc này mọi người đột nhiên thấy Phả Cái xuất hiện trên thuyền, thì biết lão hiệp này đã biết rõ mưu mô của bọn người bịt mặt nên mới ra mặt cản trở.

Bọn người bịt mặt biết việc bất thành rồi, nhưng lại biết tính của Phả Cái, khi nào y cười là có ý muốn giết người không ai ngăn nổi, trái lại khi mặt lầm lỳ thì không khi nào ra tay. Vì thế bọn người bịt mặt thấy nét mặt Phả Cái đã yên tâm phần nào, chúng biết có cơ hội để thương lượng mà rút lui, nên một tên cầm vút Văn Xương trong bọn bước lên một bước chấp tay chào rồi cười ha hả nói:

-Anh em tại hạ không biết lão tiền bối đi thuyền này nên mới mạo muội đến quấy nhiễu, anh em chúng tôi tự biết có lỗi xin lão tiền bối rộng lượng tha cho.

Nói xong, y tiến lên hai bước, đến cách Phả Cái ba bước, mới nói tiếp:

-Nhưng tại hạ cùng với quần hùng miền Bắc nghe nói có một mớ châu báu do chiếc thuyền này chở xuống phía Nam, anh em tại hạ sợ có sự gì thất thổ hay bị lục lâm miền Nam cướp nên mới tới đây khuyên chủ nhân vãi câu...

Phả Cái rất ung dung đứng ở giữa, hai mắt lim dim nhưng mặt vẫn không lộ chút tiểu ý nào.

Người cầm bút thấy vậy mừng thầm đảo ngược đôi người nghĩ kế. Tám đại hán xung quanh thấy Phả Cái không có chút động tĩnh gì, thì từ từ tiến vào giữa.

Vân Tuệ với Phong Lan thấy vậy thầm lo cho Phả Cái, vì hai nàng thấy bọn người kia có vẻ không sợ tên tuổi của Phả Cái, trái lại có ý vây đánh.

Tên cầm bút Văn Xương một mặt muốn che lấp hành vi độc ác của mình, một mặt ngầm dò xét phản ứng của Phả Cái ra sao? Nhưng thấy ông ta không nói cũng không cử động nên không hiểu ông ta có ý định gì? Nhưng món châu báu trị giá cả đồng vàng kia đang trước mắt, nếu vì sợ một mình Phả Cái mà bỏ qua thì không không chỉ y không cam tâm mà còn thấy lui như thế là mất hết sĩ diện.

Y thấy người của mình đã sửa soạn xong, liền đổi giọng nói tiếp:

-Nếu lão tiền bối ở đây bảo vệ mớ báu vật này, tại hạ dám chắc người miền Nam không ai dám đụng! Anh em tại hạ hộ tống tới đây coi như đã làm tròn nhiệm vụ, nếu lão tiền bối không có điều gì dạy bảo nữa thì cho phép anh em tiểu bối cáo từ!

Phả Cái không trả lời cũng không mở mắt nhìn, chỉ “hừ” một tiếng tỏ vẻ chấp thuận, người nọ thấy vậy bụng chửi thầm giơ hai tay lên làm như chào rồi đột nhiên quát lớn:

-Đi!

Xong không những không đi mà còn thừa cơ múa đôi Văn Xương bút xông lại tấn công vào hai tử huyết trước ngực Phả Cái. Cùng lúc đó những người vây xung quanh cũng múa khí giới xông lại tấn công tới tấp.

Vân Tuệ có dụng tâm riêng và Phong Lan thì phần uất không nhịn nổi nên cả hai không hẹn mà song song nhảy xuống dưới thuyền tức thì.

Theo lý mà nói thì bọn người kia công lực cao siêu lại đứng gần như thế, cùng lúc tấn công dù Phả Cái có là tiên trong lúc không phòng bị tất bị thương nặng chứ chẳng sai.

Ngờ đâu, ông ta bề ngoài trông như không quan tâm, nhưng đã ngầm phòng bị đã vận công lực lên từ lâu rồi. Cho nên khi bọn giặc vừa phát động thế công. Vân Tuệ và Phong Lan vừa tung mình nhảy lên thì Phả Cái đã trợn to mắt cười nhạt, mồm quát lớn:

-Quân chó này khả ố thực!

Cùng lúc song chưởng giở lên gạt, đồng thời thân hình ông ta quay mấy vòng đã biến mất liền.

Chín người bị mặt biển sắc vội thu khí giới lại giơ lên bảo vệ đầu và mặt. Nhưng ngờ đâu chỉ trong nháy mắt hai đại hán ở trước mặt và phía bên trái Phả Cái không những đã mất miếng khăn che mặt mà còn bị điểm vào Tình huyết cứng đờ người không sao cử động được.

Bảy người còn lại kinh hãi toát mồ hôi, ngơ ngác nhìn xung quanh, nhưng mãi không thấy hình bóng Phả Cái đâu cả, mà trên bờ thì có bóng hai người quát tháo nhảy tới.

Bảy người như chim vừa thoát khỏi bẫy, trông thấy bóng người thấp thoáng chưa rõ là ai, cùng quát tháo và múa đao kiếm loạn xạ.

Nhưng đao kiếm sắc bén đó không làm gì nổi hai người đó, chỉ thấy bóng hai người thấp thoáng và nghe mấy tiếng “lốp bốp”. Lúc ấy chúng thấy đau mới biết tên nào tên nấy bị người ta tát cho một cái thật mạnh. Khăn bị mặt rơi cả xuống đất, răng trong mồm cũng theo đó rơi xuống.

Khi ấy trên thuyền tiếng kêu la xen lẫn tiếng “lốp bốp” vang lên không ngớt, tiếp đó là những tiếng lồm bồm.

Thì ra ngoài hai người bị Phả Cái điểm huyết còn lại bảy tên đều bị đánh té xuống nước cả.

23. Trong Khuê Phòng

Nếu nói về kinh nghiệm và công lực thì chín người kia đã tung hoành trên giang hồ trên đến mười năm, có thể coi là có kinh nghiệm phong phú, kiến thức sâu rộng, nhưng chúng làm sao bằng được võ công tuyệt học của Vân Tuệ với Phong Lan. Hợp sức của bảy người lại giỏi lắm chỉ chống đỡ được hai chục hiệp thôi! Nhưng vì tấn công lên không thành công trái lại lại bị Phả Cái chế ngự mất hai người nên tên nào tên nấy đều cả kinh thất sắc, đầu chí mắt gần hết sau lại thấy trên bờ có tiếng quát, chúng tưởng đối phương có mai phục trước nên lại càng hoảng sợ, vì vậy chưa đánh đã loạn.

Vân Tuệ, Phong Lan ghét bọn giặc tráo trở tâm địa độc ác này, cho nên hai người vừa tới nơi đã dụng võ công tuyệt học, chưa đầy mười mấy hiệp mà bọn giặc đã bị thương và rút xuống nước hết.

Phong Lan vẫn còn chưa chịu dừng tay, và nàng đã nhận ra kẻ bị Phả Cái điểm huyết là Văn Xương Gia Cát, kẻ mà nàng đã rình nghe vào đêm thám thính Sào Hồ.

Ngày đó nàng cùng Long Linh Vân song song rời khỏi Sào Hồ thì gặp Phù Sa Tử, đang chuyện trò thì đột nhiên nghe thấy bên bờ hồ có tiếng kêu thảm khóc vọng tới. Nàng với Linh Vân vội chạy tới xem thì thấy bảy người bị giết một cách thảm khốc có Vương Chiêm Nguyên trại chủ của Cô Sơn Trại.

Từ đó tới giờ nàng chưa hề gặp bọn Văn Xương Gia Cát các người, nàng đoán chắc chúng bị Thiết Trượng Tú đánh chạy hoảng sợ quá không dám lộ mặt, ngờ đâu bây giờ chúng lại xuất hiện ở đây đánh cướp tài vật; vì vậy cơn giận lại nổi lên, nàng liền giơ tay định đánh chúng rút xuống sông chết luôn theo những tên kia mà trừ mối họa cho dân lành, nhưng nàng chưa kịp đánh thì từ trên ngọn cột buồm có tiếng quát lớn:

-Hãy khoan!

Tiếp theo đó là một bóng người nhảy xuống. Nghe giọng Phong Lan biết ngay đó là Phả Cái liền thâu tay lại lùi sang một bên.

Phả Cái sau khi điểm huyết hai người xong thì tung mình lên cột buồm. Y thấy hai cô nương nổi giận ra oai, chỉ trong nháy mắt đã đánh bọn giặc rút xuống sông mà không tên nào nổi lên được cả. Bây giờ lại thấy Phong Lan định đánh cả người bị y điểm huyết thì không nhẫn tâm mới lên tiếng ngăn trở.

Phả Cái vừa xuống dưới thuyền liền giải huyết cho hai tên giặc.

Văn Sơn Gia Cát xưa nay rất xảo trá, nhưng bây giờ vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc sợ đến mất cả hồn vía. Lúc này y thấy chân tay cử động được, không suy nghĩ gì cũng chẳng nói năng gì quay đầu đảo tẩu ngay, ngờ đâu vừa định đi đã nghe tiếng quát của Phả Cái:

-Đứng đó! Muốn đi dễ thế sao?

Văn Sơn Gia Cát nghe thấy giật mình kinh hãi, ngoan ngoãn đứng lại ngay, nhìn Phả Cái cười nịnh:

-Xin lão tiền bối tha...

Phả Cái cười nhạt một tiếng rồi đáp:

-Đừng có tẩu một mình, có mau nhảy xuống cứu đồng bọn của người lên! Chẳng lẽ người nhẫn tâm để chúng chết sao?

Cung Nhân Kiệt là người đa mưu nhiều kế mà nghe vậy cũng ngăn người bụng bảo dạ:

“Lão già này biến tính rồi chẳng? Sao y bỗng thương tiếc mạng người thế?”

Nghĩ tới đó thì không dám trì hoãn thêm, vội nhảy xuống sông mò kiếm những người kia ngay.

Vĩnh Thành khi bị quát đứng lại thì lo âu vô cùng, vì em y là Vĩnh Công đang nằm ở dưới đáy sông, tuy y đối với người độc ác nhưng với người em này thì thương mến vô cùng. Cho nên không đợi chờ ai bảo y cũng có ý nhảy xuống sông tìm người.

Một lát sau hai người đã mò từng người một dưới sông lên trên thuyền.

Tên nào tên nấy đều đầy bụng nước trông như những con heo mập, mắt đều trợn ngược lên! Phả Cái thấy vậy động lòng thương định chạy lại giúp hai người cứu chữa bảy tên giặc ấy.

Vân Tuệ thấy vậy vội cản lại và nói:

-Bọn này đều là kẻ gian ác, tiền bối hà tất phải nhọc lòng? Để chúng tự sống chết có hơn không?

Phả Cái lườm nàng một cái, nàng ngừng không dám tiến tới nữa, rồi quay mình bước sang phía khác. Phong Lan ngạc nhiên hết sức, vì nàng biết Vân Tuệ với Phả Cái có liên quan gì đâu?

Nhưng nếu hai người không quen trước sao Phả Cái lại nghe lời khuyên bảo của Vân Tuệ? Càng nghĩ nàng càng không sao hiểu thấu.

Hai tên Văn Xương Gia Cát và Âm Điện Phán Quan bận tẩu tẩu để cứu chữa cho bảy người đàn em của chúng. Một lát sau bảy tên giặc ấy đã lần lượt lai tỉnh, Phả Cái đi cà thọt tới mép thuyền và lên tiếng nói:

-Hành vi của các người lẽ ra phải giết chết hết, nhưng ngày hôm nay ta tạm tha cho các người, nếu còn tái phạm thì đừng trách lão phu độc ác.

Nói xong, lão hiệp ngừng giây lát quát lớn:

-Còn không mau bước!

Bọn Văn Xương Gia Cát mừng thầm vì lão sát tinh này đột nhiên lại có lòng tư bi như thế, nên không đợi Phả Cái nói dứt, đã gượng ngồi dậy quên cả đau đớn, cầm mái chèo bơi thuyền ra giữa lòng sông ngay.

Phả Cái quay đầu lại nhìn hai cô nương rồi khẽ gật đầu, rồi chỉ thấy ông nhún một cái đã lên tới ngọn cây cao bốn trượng bên bờ rồi. Thoạt tiên Phong Lan tưởng ông ta ngăn cản mình vì có gì cần nói với Văn Xương Gia Cát cho nên mới lùi sang một bên. Có ngờ đâu ông ta không những giải huyết cho bọn Nhân Kiệt hai người mà còn thả đi hết. Nàng tức giận bụng bảo dạ:

“Tên ăn mày què này tuy là tiền bối, nhưng cũng không nên ngang ngược như thế chứ. Cô nương chưa gặp qua y bao giờ sao, sao hôm này không thấy ông ta chào mình nửa câu...”

Sau nàng thấy Phả Cái vênh vác định đi không sao nhìn được liền đuổi theo lên bờ gọi:

-Ngừng bước đã...

Phả Cái lên tới ngọn cây rồi, nghe tiếng gọi quay đầu lại nhìn thấy Phong Lan, ông ta hơi ngạc nhiên ngăn người ra giây lát rồi cất giọng sang sảng như tiếng thanh la vỡ, vừa cười vừa hỏi lại:

-Cô nương có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Phong Lan thấy Phả Cái đứng ở trên ngọn cây, gió thổi tà áo bay phất phới, người đu đi đu lại tưởng ông ta biểu diễn khinh công càng giận thêm, không chịu lép vế, cũng tung mình nhảy lên cao năm thước rồi hạ chân lên một cành cây ở gần đó.

Người cũng đưa đi đưa lại, quần áo cũng bay phất phới trông không khác gì tiên nữ giáng trần. Môn khinh công của nàng cũng không phải tầm thường vì lúc này nàng đã tiến bộ hơn trước nhiều, nhưng nàng vừa biểu diễn pho khinh công ấy thì thấy Phả Cái nhìn mình cười ha hả và khen ngợi rằng:

-Thân pháp cao siêu, không hổ giòng dõi danh gia.

Phong Lan được khen thì lòng có chút khoái chí, nhưng lại nghĩ hình như những lời đó có vẻ châm biếm, nên mặt lập tức lại đỏ bừng tức giận không sao nói lên lời.

Đang lúc ấy đột nhiên bên dưới gốc cây vang lên giọng khàn khàn:

-Lan nhi xuống đây, lão què cũng xuống đây gặp gỡ già này đã.

Phong Lan thừa cơ nhảy xuống, lòng hậm hực lườm Phả Cái một cái rồi đi tới cạnh bà bà.

Phả Cái thấy đôi mắt Phong Lan hơi khác lạ, lại nghe giọng Vô Di bà bà có vẻ tức giận liền kêu nguy tai thâm. Nhưng nhất thời không chịu lép vế, đành nhảy xuống dưới đất.

Quả nhiên Vô Di bà bà hai mắt như ngọn đèn chiếu vào Phả Cái hồi lâu mới nói:

-Phả Cái có nhận ra già này là ai không?

Phả Cái chấp tay vừa chào vừa cười đáp:

-Đại danh của Vô Di bà bà như sấm bên tai, lão què ngưỡng mộ từ lâu, nay được diện kiến thực là tam sinh hữu hạnh...

Vô Di bà bà vừa nghe tới đó liền sủa tay không cho Phả Cái nói hết:

-Tên què kia, đừng có làm bộ làm tịch, già này cũng không khéo ăn nói như ai, người tự cho mình lợi hại như thế thì già cũng muốn lãnh giáo vài hiệp.

Vô Di bà bà vì thấy Phả Cái xuất hiện lại chưa rõ hành tung của ông ta nên hơi thắc mắc, sau lại thấy đối phương có thái độ kiêu ngạo và còn lớn tiếng nhạo báng bà. Nên bà mới nổi giận khiêu chiến như thế.

Khi nào Phả Cái lại chịu lép vế, nhưng không hiểu ý nghĩ gì lại cười ha hả đáp:

-Vô Di bà bà tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, lại đứng đầu võ lâm, lão què này có nghĩa lý gì đâu mà nhận hai chữ chỉ giáo như thế.

Nói xong y đưa mắt nhìn Phong Lan đang kinh ngạc và ngơ ngác, rồi chấp tay chào nói tiếp:

-Ăn mày què này còn có việc phải đi, nếu lão bà không có việc gì khác chỉ bảo thì ăn mày què này xin cáo lui.

Vô Di bà bà thấy Phả Cái không dám đấu, chịu lép vế như vậy thì nguôi cơn giận, đồng thời lại nhận thấy khinh công và Đan Chỉ Thần Thông của y cao siêu như vậy chưa chắc mình đã thắng nổi. Cho nên Phả Cái vừa xong, bà đã ôn tồn đáp:

-Già chỉ muốn thử tài cao thủ có tên tuổi thôi, chứ không có việc gì khác.

Phả Cái nghe nói lại chấp tay chào một lần nữa rồi nói:

-Nếu vậy ăn mày què cáo lui trước, sau này có dịp sẽ tái kiến.

Chưa nói hết, y đã như gió biến mất vào trong rừng cây.

Phong Lan chỉ mong bà mình ra tay cho tên què ấy một bài học ngờ đâu đối phương lại không chịu tiếp chiến, nói khôn khéo vài lời rồi bỏ chạy. Vì thế bất đắc dĩ nàng hậm hực dậm chân một cái mồm lẩm bẩm mắng:

-Tên què ấy chỉ bắt nạt người yếu, thực đáng ghét, lần sau nếu gặp cô nương sẽ cho y một bài học.

Võ Di bà bà thấy thái độ cháu mình như vậy liền giơ tay vuốt ve nàng khuyên bảo:

-Cháu ngoan, đừng có coi thường y sự thực chưa chắc bà đã thắng nổi y đâu.

Phong Lan vẫn còn làm nũng kêu “hừ” một tiếng rồi đỡ lời:

-Cháu không tin tên què ấy lại tài ba như thế, cháu không sợ y đâu, như lần trước ở Bạch Thạch, Long đại ca chỉ giở Đàn Chỉ Thần Công ra la tên què ấy hoảng sợ bỏ chạy.

Thoạt giọng nàng rất cao hứng, nhưng nói tới câu sau cùng thì bỗng ghen ngào không sao nói tiếp được. Võ Di bà bà biết nàng lại nghĩ tới “thằng nhỏ xấu xí” liền thở dài:

-Thôi không nói nữa, mau đi về ngủ, bà cũng mệt rồi.

Phong Lan biết ý của bà nên không nói gì thêm, chỉ nũng nịu theo sau.

Vân Tuệ đã về thuyền trước, nghe thấy tiếng nói của hai bà cháu Phong Lan liền ra cửa khoang nghênh đón:

-Tối hôm nay lạ thật, lão ăn mày què bỗng tới quấy nhiễu một hồi, y đánh đuổi bọn giặc đi rồi. Nhưng may chưa làm cho người đang ngủ thức tỉnh.

Bà cháu Phong Lan nghe nói ngạc nhiên vô cùng, vì tiếng ồn ào vừa rồi có thể nói là vang xa cả dậm mà sao vẫn không thấy Long Uyên ra mặt, cả chiếc thuyền của Kính Thật cũng không thấy chủ nhân với bốn tiêu sư ra xem gì hết. Bà ta cả kinh vội chạy ra bên ngoài.

Vân Tuệ thấy vậy kéo bà bà lại nói:

-Bà đừng đi nữa, Tuệ nhi đã xem xét thuyền ấy rồi, không có gì khác lạ cả, ông chủ họ Vương với bốn tiêu đầu và Uyên đệ đều ngủ say cả, hình như mấy người mất ngủ đã lâu nên hôm nay mới ngủ say như vậy.

Võ Di bà bà nghe vậy mới yên tâm, nhưng bà ta vẫn thắc mắc không hiểu tại sao bốn tiêu sư võ công kém cỏi đến đâu thì cũng phải nghe thấy tiếng động mà ló đầu ra xem chứ. Sao lại ngủ say như vậy, việc này lạ lùng thật.

Vân Tuệ thấy bà có vẻ dăm chiêu, biết bà nghĩ gì liền nhắc nhở:

-Theo ý của Tuệ nhi thì có lẽ Phả Cái đã điểm huyết chúng trước rồi cũng nên.

Võ Di bà bà với Phong Lan nhận thấy lời của Vân Tuệ rất phải nên không nghi ngờ gì cả.

Sự thực nếu nghĩ kĩ lại sẽ hiểu liền, Phả Cái muốn bảo vệ cho Kính Thật với số châu báu của y, không muốn người khác can dự vào hành động của mình nên mới điểm huyết bọn họ.

Như vậy có thể lắm nhưng sao y lại điểm huyết cả Long Uyên như thế? Nếu cho thế là đúng, chả lẽ Phả Cái ra vào thuyền của Võ Di bà bà mà không ai hay ư? Cũng may hai bà cháu Phong Lan không nghĩ tới điểm đó, nếu không thế nào cũng tức chết vì Vân Tuệ đã nói dối bà cháu mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đã thức tỉnh Võ Di bà bà thấy chiếc thuyền trước mặt nhỏ neo thì bà cũng bảo người lái dò sửa soạn lên đường theo sau.

Vân Tuệ rửa mặt chải đầu xong, đi vào khoang trong khê gõ cửa, Long Uyên nghe thấy vội hỏi:

-Ai vậy? Mời vào.

Vân Tuệ đẩy cửa vào thấy Long Uyên vẫn nằm ngủ, nàng liền thuận tay khép cửa khoang thuyền lại vừa cười vừa hỏi:

-Sao còn chưa dậy, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu rồi mà còn nằm hoài thế.

Nàng nhẹ nhàng đi tới cạnh giường mở cửa sổ ra chỉ tay ra ngoài nói tiếp:

-Đệ xem thuyền đã lên đường rồi đấy!

Long Uyên ngẩn người nhìn nàng, trông thấy vẻ đẹp của nàng liền nắm tay nàng giọng oán thán nói:

-Mới sáng tinh sương mà chị đã máng người ta rồi. Tối qua cả đêm không ngủ, giờ ngủ một chút cũng không được.

Vân Tuệ thấy chàng nũng nịu như đứa trẻ vậy vừa yêu vừa thương ngồi cạnh vuốt tóc chàng và khẽ nói:

-Bé ngoan, chị trách lắm em rồi, đừng khóc nữa ngủ thêm một giấc nữa đi.

Long Uyên cười khì, kéo nàng lại gần gờ tay ra ôm lấy lưng nàng và nói tiếp:

-Chị nằm xuống ngủ với tôi một lát.

Vân Tuệ vừa mừng vừa thẹn, nhưng lại thấy không tiện nên vội nói:

-Hiện đệ mau buông tay ra đi, cửa sổ mở lớn như thế không sợ Lan muội trông thấy hay sao?

Long Uyên nghe nói giật mình một cái, nhưng vẫn không chịu buông nàng ra:

-Nếu vậy đóng cửa sổ lại chứ sao.

Vân Tuệ thở dài nói tiếp:

-Hà... quấy nhiễu quá! Thôi được, hiện đệ buông tay ra để tôi ra đóng cửa.

Long Uyên tưởng thực buông tay ra ngờ đâu Vân Tuệ không những không đóng cửa sổ lại mở cửa đi ra bên ngoài, nàng lại còn cười khì nói vọng lại:

-Mau dậy đi, bà bà đang đợi ở ngoài ra ăn đấy.

Long Uyên bị lừa tức giận chui đầu vào trong chăn la lớn:

-Tôi không ăn, bảo cho các người biết là tôi bị nhức đầu.

Vân Tuệ thấy chàng nũng nịu như trẻ con, đột nhiên nghĩ ra một kế liền quay mình đi ra khép cửa lại.

Khoang ngoài đã dọn cơm ra rồi, Võ Di bà bà và Phong Lan đang ngồi đợi hai người ra ăn cơm.

Vân Tuệ ra tới nơi, Võ Di bà bà không thấy Long Uyên ra ngạc nhiên hỏi tại sao? Vân Tuệ cau mày đáp lại:

-Mời bà hãy dùng cơm trước, Uyên đệ nhức đầu còn phải nằm thêm một lát nữa.

Võ Di bà bà rất quan tâm đến Long Uyên, nghe vậy định vào thăm. Vân Tuệ đưa mắt ra hiệu cho Phong Lan rồi bảo Võ Di bà bà:

-Con đã cho y uống thuốc rồi không sao cả, bà cứ ăn cơm đi.

Võ Di bà bà nghe vậy thì gạt đầu rồi cả ba cùng ngồi ăn cơm. Vân Tuệ vội kéo Phong Lan ra ngoài khoang thuyền khẽ nói:

-Hiện muội có biết Uyên đệ đau bệnh gì không?

Phong Lan ngơ ngác lắc đầu.

Nàng lại từ từ nói tiếp:

-Bệnh... tương... tư đấy!

Phong Lan mặt đỏ bừng, nhưng lại cười khì nói:

-Phải đấy, y tương tư chị phải không?

Vân Tuệ lắc đầu chỉ vào mũi nàng nghiêm nghị:

-Y không tương tư tôi mà tương tư cô đấy.

Phong Lan nghe vậy vừa thẹn vừa giận, giậm chân đi luôn.

Vân Tuệ vội kéo nàng lại nói tiếp:

-Hiền muội đừng giận, chị không nói dối cô đâu. Quả thực y rất thích muội, chả lẽ muội lại không quý y hay sao?

Phong Lan thở dài đáp:

-... Hôm qua em đã nói với chị rồi.

-Chị không ép buộc em, nhưng... nhưng chị có một chuyện này, mong em nể mặt chị vào thăm y một phen.

Phong Lan lo âu vô cùng, lắc đầu lia lịa, nhưng thấy Vân Tuệ yêu cầu mãi đành miễn cưỡng nhận lời:

-Được, em nhận lời chị nhưng em cũng có một yêu cầu, chị phải... nói cho em biết việc của Linh Vân.

Phong Lan nhắc tới Linh Vân thì hai má đỏ bừng, vẻ mặt lại hiện rõ nét rầu rĩ, mắt đắm lệ. Vân Tuệ thấy vậy không tiện đùa giỡn cô em bé bỏng này nữa, đồng thời nàng cũng thấy giờ chưa phải lúc, nên ôm lấy Phong Lan thành thực nói:

-Được, chị sẽ hết sức làm cho em mãn ý!

Phong Lan ghen ngào cảm ơn một tiếng rồi mới vào thăm Long Uyên.

Long Uyên đang nằm trên giường nhìn lên mũi thuyền nghĩ vẩn vơ, bỗng nghe thấy cửa khoang kêu kệt một tiếng, lại tưởng Vân Tuệ quay trở vào, chàng cười khi lẳng lặng xuống giường núp vào sau khe cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra, Phong Lan vừa bước vào thì Long Uyên đã nhảy ra ôm chặt lấy nàng và nói:

-Xem lần này chị còn chạy đi đâu nữa... xem...

Nhưng nói tới đó chàng mới nhận ra người mình ôm là Phong Lan chứ không phải Vân Tuệ, chàng cả kinh đứng ngẩn người ra.

Phong Lan miễn cưỡng vào trong khoang trong hồi thăm Long Uyên, ngờ đâu không thấy ai ở trên giường, đang kinh ngạc thì bỗng nghe thấy chàng ta nói: “Xem phen này chị chạy đi đâu”, lòng đột nhiên giật mình kinh hãi, bởi giọng rất quen thuộc tựa như người mình yêu vậy, nên ngẩn ra, tới khi bị ôm chặt mới sực tỉnh, nàng vừa hổ thẹn vừa tức giận liền vung tay trái về sau tát mạnh một cái, chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng, nàng quay đầu lại thấy Long Uyên đang ngẩn người ra, trên má trắng muốt của chàng đã có một bàn tay đỏ hồng in lên.

Cái tát của Phong Lan vừa rồi là nàng phản ứng theo bản năng nên không suy nghĩ gì hết. Lúc này lại thấy thần sắc của Long Uyên như vậy thì không nhẫn tâm, u oán nói:

-Xin lỗi, tôi... chẳng hay công tử đã khởi nhức đầu chưa?

Long Uyên bị tát một cái đứng ngẩn người ra như tượng, chàng không ngờ Lan muội xinh xắn này lại ra tay như thế.

Tuy chàng có võ công cái thế, phản ứng rất nhanh nhưng trong lúc bất thần không sao ngờ được nên mới bị tát.

Chưởng đó tuy Phong Lan chưa dồn công lực nhưng sức cũng mạnh hơn bình thường rất nhiều, nàng chỉ thuận tay phẩy một cái người thường đã bị đánh méo mặt liền, dù Long Uyên nội công rất cao thâm mà cũng bị hằn vết bàn tay ở trên má.

Phong Lan thấy Long Uyên đứng ngẩn người ra nhìn mình không nói, không động lại tưởng chàng ta tương tư mình thực. Nàng càng nóng lòng sốt ruột và cũng lo âu nữa. Nên cuống cả tay chân lên không biết xử trí như thế nào cho phải. Sau cùng nàng giận dữ dậm chân nói:

-Này, người... làm gì thế?

Long Uyên thấy nàng nói vậy mới hoàn hồn vội giơ tay sờ lên má vừa cười vừa đáp:

-Không sao, không sao, mời Lan muội ngồi chơi.

Lúc ấy chàng cũng cảm thấy rất quen thuộc nên quên cả sự thật hiện tại.

Phong Lan lại tưởng chàng nói chuyện điên khùng, nhưng nghe giọng âu yếm như vậy, trong lòng vừa giận vừa hờn lườm chàng một cái, chỉ tay vào người chàng không nói được tiếng nào rồi quay đầu đi.

Long Uyên cúi đầu nhìn, mới hay quần áo của mình hãy còn xốc xếch thì hổ thẹn vô cùng, vội nhảy lên giường ấp úng nói:

-Lan... Lan...

Nhất thời chàng không biết nên xưng hô thế nào, nên cứ “Lan Lan” hoài mà không sao nói tiếp được.

Phong Lan thấy chàng chững vậy, lạnh lùng lườm một cái rồi nói tiếp:

-Công tử nên giữ gìn thân thể, Phong Lan cáo lui đây.

Nói xong, nàng không đợi Long Uyên trả lời quay mình đi ra ngoài liền.

Phong Lan đi nhanh như chạy ra ngoài, khiến người thông minh như Long Uyên không sao hiểu nổi, chàng không biết đó là do Vân Tuệ bảo nàng vào hỏi thăm chàng và càng không biết tâm của Phong Lan với mình ra sao, nhưng chàng lơ mơ đoán được việc này có lẽ là có chút liên quan tới Vân Tuệ. Chàng cảm thấy buồn bực vô cùng, một tay sờ vào má đứng ngẩn người suy nghĩ...

Phong Lan quay trở về mũi thuyền kéo Vân Tuệ ra nói:

-Chị, em đã thực hiện lời hứa rồi. Giờ đến lượt chị đó.

Vân Tuệ thấy nàng ta có vẻ không vui và ra nhanh như vậy, biết hai người chưa nói được chuyện gì, liền ngấm ngầm đáp:

-Em, nếu em cứ chấp nệ như vậy chị không thể giấu diếm em được nữa Long Linh Vân...

Phong Lan thấy nàng cứ ấp úng lại tưởng Linh Vân đã xảy ra chuyện gì lo âu hỏi:

-Chị y làm sao cơ chứ?

Vân Tuệ vẫn còn lưỡng lự không biết có nên nói rõ lai lịch thân phận Long Uyên cho Phong Lan biết hay không. Sau nàng nghĩ ra một kế liền nói tiếp:

-Không sao cả, tuy y cũng có ý với em, nhưng vì có việc rắc rối phải giải quyết, nên...

Phong Lan kêu ủa một tiếng rồi nước mắt tuôn ra như mưa, u oán hỏi:

-Có thực không chị, y đã có người yêu rồi phải không?

Vân Tuệ ôm chặt lấy nàng bất đắc dĩ đáp:

-Đây là việc thực chứ không có cách gì lưỡng toàn hết, cần nhất là em phải nghĩ lại một chút thì chị mới bằng lòng giúp em thành mối lương duyên này.

Phong Lan gục đầu vào vai Vân Tuệ nức nở khóc và ai oán nói:

-Có thật không chị.

Nói xong, nàng vừa khóc vừa suy nghĩ.

Võ Di bà bà ở trong khoang thấy rõ tình hình bên ngoài nên rất thương cháu, nhưng bà ta biết mình có can thiệp cũng vô ích, tốt hơn là để hai người trẻ tuổi tự giải quyết với nhau thì hơn.

Phong Lan khóc một hồi rồi ngừng mặt lên nhìn Vân Tuệ khê hỏi:

-Chị có bằng lòng giúp em gặp y một lần không?

Vân Tuệ thấy nàng khóc tội nghiệp như vậy không nhẫn tâm, suýt nữa thì nói rõ sự thực cho Phong Lan hay, nhưng lý chí của nàng ngăn lại:

“Không được, nếu giờ cho nàng ta biết sự thực sẽ bị hiểu lầm là ta cố ý đùa giỡn cô ta, và cô ta chưa tỏ rõ có nhượng bộ hay không, nếu nhất định cô ta không chịu nhượng nhịn ta như vậy có phải nhúc ớ không? Tuy nàng không thể nào thắng nổi ta nhưng ta cũng không nhẫn tâm trông thấy nàng thất bại.”

Phong Lan thấy nàng không trả lời, cố nhịn sự hổ thẹn mà hỏi thêm lần nữa Vân Tuệ mới chịu trả lời:

-Thôi được chờ chúng ta đến Hoàng Sơn chị thể nào cũng tìm cách cho y tới với em.

Phong Lan giờ mới yên tâm cảm động nói:

-Chị đối với em tử tế như vậy em cảm động vô cùng.

Vân Tuệ mỉm cười đỡ lời:

-Thôi chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa, quý hồ sau này em cũng như ngày hôm nay vậy, thành thực đối với chị như thế này thì bao giờ chị cũng nghĩ đến em và giúp cho em được sung sướng.

Phong Lan không hiểu ý nghĩa của câu nói đó ra sao, nhưng nàng lúc này không suy nghĩ nhiều liền nhận lời ngay.

-Chị cứ yên tâm, em không phải là người phụ bạc như thế đâu, khi nào em lại lấy oán báo đức. Sau này chị có cần dùng tới em thì chị cứ nói rõ, dù phải lao vào lửa em cũng không từ chối.

Vân Tuệ tủm tỉm cười đang định lên tiếng đáp lại thì Phong Lan lại nói tiếp:

-Chị, em còn có chút việc riêng cần phải đi cùng bà, nửa tháng sau chúng ta gặp lại ở Hoàng Sơn nhé!

Vân Tuệ ngạc nhiên nghe thấy nàng nói như vậy thì ngăn người ra. Sau chợt hiểu ra chắc là nàng sợ Long Uyên quấy rầy nên có ý muốn tránh xa. Tuy trong lòng nàng cảm thấy chuyện này rất lý thú, nhưng không tiện nói rõ chỉ gật đầu chứ không nói gì.

Phong Lan gạt lệ, lẳng lặng đi vào trong khoang khe nói cho Võ Di bà bà hay tại sao phải xa hai người.

Bà bà tuy không muốn nhưng biết không sao cưỡng được cháu gái mình đành phải đồng ý. Thế rồi Phong Lan liền bảo người lái thuyền ghé vào bờ cho mình và bà lên.

Lúc ấy thuyền đang đi trên sông Tiền Giang đã gần đến Đông Tây Lương Sơn. Người thuyền chài liền ghé vào bờ bên phải.

Phong Lan thu dọn hành lý xong, không đợi thuyền đậu yên đã nhảy ngay vào bờ, bà cụ cũng nhảy theo. Cả hai vẫy tay chào Vân Tuệ rồi đi luôn. Chờ Phong Lan với bà bà đi khuất rồi Vân Tuệ mới bảo giương buồm đi tiếp.

Người lái thuyền thấy Vân Tuệ là người ngoại quốc đã lấy làm lạ, giờ lại thấy bà cụ với Phong Lan có khinh công tuyệt mức tựa như mọc cánh thì càng kinh ngạc thêm.

Vân Tuệ thấy người lái thuyền đã kéo buồm nên lái thuyền ra giữa sông rồi mới nhớ ra, sao từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy Long Uyên lộ mặt ra, chẳng lẽ chàng ta vẫn còn ngủ chạng. Nên mới không nghe thấy tiếng Phong Lan với bà cụ rời khỏi thuyền.

Thực ra Long Uyên ở trong khoang, bên ngoài có chuyện gì chàng đều biết rõ, nhưng vì má bị tắt sừng húp nên không tiện ra ngoài. Cho nên dù chàng biết hai người kia bỏ đi cũng không dám ra chỉ nằm yên trên giường.

Vân Tuệ đẩy cửa vào thấy Long Uyên mặt có vết bàn tay, và có vẻ không vui thì giật mình kinh hãi hỏi:

-Hiện đệ làm sao thế?

Nói xong nàng chạy lại ngồi xuống cạnh chàng khẽ vuốt ve chỗ đau của chàng u oán hỏi:

-Có phải Lan muội? Con nhãi này ác thực. hà...

Đột nhiên nàng nghĩ đến câu chuyện phức tạp này vừa lý thú vừa tức cười, nên không sao nhịn được liền cười khi một tiếng.

Long Uyên đang lúc giận thấy nàng âu yếm mình như vậy thì nguôi ngoai phần nào, nhưng lại thấy nàng bỗng phì cười, lòng lại nổi giận:

-Chị cười cái gì thế? Nó đánh tôi chị thích lắm phải không?

Vân Tuệ chưa bao giờ thấy Long Uyên có thái độ như thế đối với mình bao giờ. Nên ngăn người giấy lát rồi mới giải thích:

-Hiền đệ, tôi thực không ngờ con nhãi ấy lại đã man đến thế. Tôi muốn hiền đệ...

Long Uyên liền bật dậy cướp lời:

-Thôi chị đừng nói nữa, tôi không hiểu chị làm như vậy là muốn ai tốt và cũng không hiểu chị đặt ra tấn kịch đó để làm cái chi? Phong Lan muốn tìm Long Linh Vân thì chị để cô ta tự tìm lấy việc gì chị phải can thiệp làm chi, bây giờ chị làm thân với nó, rồi một ngày kia nó biết rõ chuyện thì chị tính làm sao?

Vân Tuệ cúi đầu xuống ứa nước mắt, Long Uyên chưa nói dứt nước mắt đã chảy dài trên má.

Long Uyên thấy vậy liền thở dài, giọng dịu đi, vuốt ve vai nàng nói tiếp:

-Chị đừng trách tôi, chị phải biết bấy nhiêu năm tôi được chị trông nom dạy bảo, tôi thực tâm kính mến chị cũng càng yêu chị nữa. Ngày nay chúng ta được bên nhau, tôi không bao giờ bỏ qua những thời giờ hạnh phúc này. Trước kia tuy tôi có gần gũi Phong Lan thực nhưng tôi chỉ coi cô ấy như em gái thôi. Cho nên khi tôi thấy cô ấy có cảm tình liền rút lui ngay, tuy hiện thời trong lòng cô ấy khó chịu thực nhưng không bao lâu sẽ gặp một người phù hợp. Rồi sẽ dần dần quên chuyện trước kia, nhưng giờ chị làm vậy không thực là vẽ rắn thêm chân làm chuyện phức tạp thêm.

Vân Tuệ nghĩ đến lời của Long Uyên tuy có lý nhưng hiển nhiên chàng không hiểu lòng hi sinh và tình cảm của mình đối với chàng như thế nào. Vì vậy nàng càng nghĩ càng thấy mình oan ức nên không sao nhịn được ngã vào lòng Long Uyên khóc sụt sùi.

Long Uyên nói mãi không thấy nàng nín trái lại nàng càng lúc càng khóc lớn tiếng. Lại đau lòng, ôm chặt lấy nàng.

-Thôi chị đừng khóc nữa, việc này coi như đã qua, chúng ta không cần quan tâm đến nữa, coi như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Vân Tuệ được Long Uyên vỗ về như vậy dần nín khóc. Lát sau nàng ngừng đầu lên u oán hỏi:

-Hiền đệ nói xong chưa?

Long Uyên gượng cười đáp:

-Tiểu đệ đâu dám nói chị điều gì, vừa rồi tiểu đệ chỉ...

Vân Tuệ đột nhiên đứng dậy cướp lời nói:

-Đừng nói nữa, tôi không hiểu đệ coi tôi là người như thế nào, tôi tuy vô trí, vô thức nhưng đâu đến nỗi đem chuyện chung thân đại sự làm trò chơi như vậy...

Thấy nàng nói một cách rất hung hăng, Long Uyên chỉ còn biết cau mày, không dám xen lời nói thêm câu nào.

Vân Tuệ thấy chàng đã bị mình lấn át, giọng ôn hòa dần:

-Tôi làm quen với Phong Lan tất nhiên tôi có dụng tâm. Tôi quý nó thực sự, tôi bằng lòng nhận nó làm chị em.

Long Uyên vội cãi:

-Chị làm thế chắc đâu nó đã hiểu lòng chị.

Vân Tuệ lại xoay sang giọng bi đát tiếp:

-Sau này nó hiểu hay không trách nhiệm đó không tự ở tôi, và tôi cũng không quan tâm tới vấn đề ấy. Tôi chỉ cần lúc ấy hiền đệ hiểu được nỗi khổ tâm của tôi hay không?

Long Uyên vẫn chưa hiểu ý của nàng, miệng mấp máy muốn nói, nhưng nàng nói tiếp một cách thản nhiên:

-Hiền đệ, tôi rất hiểu hoàn cảnh và thân thế của tôi. Tuy hiền đệ bằng lòng chỉ lấy mình tôi. Nhưng các gia trưởng có ưa người dị tộc hay không? Hơn nữa cổ nhân đã dạy “không con là tội bất hiếu nặng nhất”. Giờ nhà họ Long chỉ có mình đệ nói dối. Các vị ấy đều trông vào hiền đệ để nhiều con cái để thừa tự cho chín phòng, nên dùng các trưởng bối có chấp nhận tôi thì có chịu để cho đệ cưới một mình tôi hay không. Tuy tôi không là người hay ghen tuông, nhưng sau này các vị bề trên bắt tiểu đệ phải lấy thêm một vài người vợ nữa mà những người ấy lại không đứng đắn thử hỏi hiền đệ lúc ấy tôi sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Long Uyên nhận thấy lời nói của Vân Tuệ rất phải, trừ phi sau này mình bỏ nhà đi bằng không, không sao thoát khỏi bị ép lấy nhiều vợ, chàng liền muốn cãi mấy câu để tỏ lòng mình.

Vân Tuệ hiểu ý ngay, không để chàng nói, liền tiếp:

-Tôi hiểu ý đệ, nhưng đệ có thể suốt đời không về nhà được không?

Long Uyên nghĩ lại, càng cảm thấy điều đó là không thể.

Vân Tuệ lại tiếp:

-Nếu ở nhà thì thử hỏi hiền đệ có dám trái ý các vị chú bác ấy không?

Long Uyên bụng bảo dạ:

“Nếu trái ý cha mẹ là con bất hiếu.”

Vì vậy chàng lẳng lặng không nói gì hết.

Vân Tuệ biết suy nghĩ của chàng, liền gật đầu nói tiếp:

-Đã vậy, thấy vì để các vị ấy xếp đặt thì thà chúng ta tự xếp đặt trước có hơn không?

Long Uyên vẫn không nói gì. Vân Tuệ liền nói luôn:

-Việc này tôi đã nghĩ lâu rồi, tôi thấy không thể để đệ lấy những người đàn bà xa lạ được. Cho nên mới nghĩ cách lôi cuốn những tâm phúc của mình. Phong Lan xinh đẹp như thế, mà là con nhà võ có thể nói văn võ lưỡng toàn, hiền đệ cứ xem đôi mắt sáng suốt và thông minh của nó, lại thêm tính hoạt bát lanh lợi, lại rất hợp tánh tôi, cho nên tôi mới có ý định làm thân với nó là thế.

Lúc này Long Uyên mới hiểu rõ tâm sự của nàng cảm động vô cùng nước mắt dưng dưng, nhất thời nhìn Vân Tuệ không biết nói sao để xin lỗi nàng vì sự hiểu lầm vừa rồi.

Vân Tuệ thấy chàng như vậy trong lòng cảm thấy an ủi vô cùng.

Thế rồi sau một hồi nhìn nhau cả hai liền ôm chặt lấy nhau. Một hồi lâu, Vân Tuệ khẽ đẩy Long Uyên ra nửa mừng nửa hờn oán trách:

-Người ta có lòng tốt tìm mỹ nhân cho đệ, mà đệ lại mắng chửi người ta. Nếu đặt vào địa vị của hiền đệ thử hỏi có tức giận không?

Long Uyên cười khi một tiếng vội cãi:

-Sự thực có phải lỗi ở tôi đâu, chị có trách thì phải trách con nhãi Lan chứ! Mới sáng tinh sương đã vào trong khoang tát tôi một cái, chị xem đến giờ mà tôi hầy còn đau đây này.

Vân Tuệ kéo chàng nằm xuống xoa bóp vuốt ve một hồi, một mặt lại hỏi chàng sao lại bị Phong Lan tát như thế.

Long Uyên theo đúng sự thật kể cho nàng nghe, chưa kể hết chuyện thì nàng đã ôm bụng cười và nói:

-Con nhãi ấy mê anh chàng xấu xí đến thế, nhưng ai bảo hiền đệ tự nhiên ôm nó vào lòng, đáng lắm.

Long Uyên đang định hỏi tiếp thì Vân Tuệ đã nói:

-Tôi sợ Lan muội ý chí không được cương quyết, thấy mới nói cũ nên mới thử nó như thế, tôi bảo hiền đệ yêu nó lắm và sớm nay vì nghĩ đến nó mà thành bệnh tương tư. Tôi yêu cầu nó vào an ủi hiền đệ. Ngờ đâu...

Tiếp đó Vân Tuệ kể đầu đuôi câu chuyện cho Long Uyên nghe. Một mặt cảm thấy tình cảm của Phong Lan dành cho mình như vậy cảm động vô cùng, một mặt lại trách Vân Tuệ quá tình nghịch liên vật nàng xuống nói:

-Thế ra tất cả mọi chuyện là do chị gây nên hết, làm tôi bị đánh oan tôi nhất định không để yên cho chị đâu. Nói xong chàng há mồm cắn vào má Vân Tuệ.

24. Nửa Lời Dẹp Bình Dao

Hãy nói Phong Lan với Võ Di bà bà chia tay với Vân Tuệ rồi lên đường đi bộ, nhưng nhất thời nàng không biết đi đâu để tiêu khiển chờ ngày lên Hoàng Sơn.

Còn Vân Tuệ với Long Uyên thì đang âu yếm nhau ở trong thuyền, đang lúc ấy hai người bỗng nghe thấy người lái thuyền kêu thất thanh, tiếng kêu rùng rợn, hai người giật mình kinh hãi vội đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Liền thấy nơi hạ du cách thuyền mình chừng mười trượng, nơi có hai khoảng núi mọc đối diện nhau ở hai bên bờ sông, khiến lòng sông chỗ đó bỗng hẹp lại chỉ còn rộng chừng hai chục trượng, trên mặt sông có một sợi xích nổi lên lơ lửng trên mặt nước chừng năm thước, sợi xích đó to chừng cánh tay trẻ con.

Thuyền của Kính Thập đi trước không kịp hạ buồm và cột buồm xuống, nên va phải sợi xích sắt đó, mũi thuyền đâm trúng ngay sợi xích, lòng thuyền nứt một miếng thực lớn. Chiếc thuyền vướng vào dây xích từ từ chìm xuống. Những người lái thuyền đều cả kinh thất sắc, có tên thuyền rung động quá mạnh đã rơi xuống sông trôi ra ngoài xa.

Còn mấy tên chưa rơi xuống nước thì cuống quýt không biết đối phó hoàn cảnh hiểm nghèo đó ra sao?

Kính Thập cùng bốn tiêu sư trong khoang, nghe tiếng kêu biết có chuyện xảy ra, nhưng chưa kịp ra thì người nào người nấy đã lẫn kèn ra đất do thân thuyền bị rung động bất ngờ. Giây phút sau mấy người mới mò dậy ra ngoài khoang thuyền.

Thuyền của Long Uyên cách thuyền ấy mười mấy trượng, lại lúc thuận buồm xuôi gió, thuyền đi nhanh như bay, nháy mắt cũng sắp va chạm phải sợi xích rồi.

Vì vậy người lái dò mới kinh hoảng như trên.

Người lái dò cũng biết sợi xích sắt này thế nào cũng do Song Lương ở trên núi Đông Tây Lương Sơn treo ngang như vậy để ngăn cả những thuyền qua mà cướp bóc.

Tất nhiên những thuyền chài chống đỡ sao nổi với bọn giặc Song Lương trên Lương Sơn này. Hơn nữa thuyền đang đi nhanh như thế, cũng không cách chi mà tránh khỏi va chạm phải sợi xích.

Long Uyên thấy tình thế hiểm nghèo như vậy chàng lập tức phi thân xuyên qua cửa sổ, không kịp nói tiếng nào với Vân Tuệ, người lơ lửng trên không giờ tay rạch một cái làm dây buồm đứt làm đôi khiến buồm rơi ngay xuống. Rồi giở Phi Long hồi không lượn một vòng trên không nhanh chóng hạ xuống mũi thuyền.

Đơn Thiết Thần Công lập tức đẩy mạnh về trước khiến chiếc thuyền đang lao đến vùn vụt bỗng lùi lại hơn mấy trượng.

Lúc ấy Vân Tuệ cũng đã ra tới nơi, nàng thấy tình hình như vậy vội phi thân tới đằng lái đẩy sang bên phải một cái, mũi thuyền liền xoay ngang về phía trái từ từ tiến vào bờ.

Chiếc thuyền lúc này cách giây xích không đầy hai trượng và trong nháy mắt sát lại gần. Long Uyên đứng ở mũi thuyền giờ tay khẽ nắm lấy xích sắt, chiếc thuyền liền trôi ngang giáp với sợi xích.

Những người bên thuyền Kính Thập đương lúc hoảng sợ không biết đối phó sao. Giờ bỗng thấy chiếc thuyền của Long Uyên ghé tới gần liền kêu la cầu cứu. Kính Thập vác bọc áo lớn đang cùng bốn tiêu sư ngơ ngác nhìn nhau không có cách gì thoát thân, thì bỗng thấy Long Uyên, y cả mừng kêu to:

-Long công tử cứu tiểu...

-Ông chủ chớ lo, chờ tại hã ghé thuyền lại gần đã.

Nói xong nắm chặt sợi xích, hai chân đạp mạnh đưa thuyền sang ngang hai trượng, dưới thuyền liên va vào chiếc thuyền vỡ của Kính Thật.

Những người ở thuyền bên kia liền nhảy sang cả thuyền của chàng, cả người thuyền chài rút xuống sông cũng đã bơi lại gần leo lên.

Đang lúc ấy, hai bên sườn núi bỗng có bốn chiếc thuyền bơi ra, mỗi chiếc thuyền dài chừng hai trượng trên có tám người bơi. Đàng mũi có bốn năm đại hán ngồi, đi nhanh như bay tiến tới gần hai thuyền của Long Uyên và Kính Thật.

Khi mấy chiếc thuyền đó sắp tới gần thì một tên trong bọn liền quát lớn:

-Bản hữu nào định phá mối hàng của Song Lương thế? Mau báo danh.

Long Uyên thấy vậy tức giận bụng bảo dạ:

“Song Lương của Lương Sơn nay đặt xích sắt ở đây để cướp thực độc ác khôn tả, không những cướp thuyền mà còn làm khổ thuyền chài. Những người lái đò nhờ thuyền để sinh sống, nay thuyền vỡ, người rút xuống sông chết không có chỗ mà chôn.”

Chàng chờ mọi người lên thuyền hết, rồi chờ bốn chiếc thuyền kia tới cho chúng một bài học.

Vân Tuệ biết ý liền đảo ngược đôi người suy nghĩ rồi nói:

-Uyên đệ, chúng ta mau ghé thuyền vào bờ trước bằng không lúc này đầu tuy chúng ta không sợ chúng, nhưng ông chủ Vương với các người không biết bơi, nhờ rút xuống sông có phải...

Long Uyên nghe vậy liền gật đầu:

-Được, chị mau bẻ lái, để tôi ngắt đứt sợi xích này.

Nói xong, chàng giơ tay nắm chặt sợi xích sắt dụng mười thành công lực kéo mạnh một cái, chỉ nghe thấy “bằng bằng” hai tiếng, sợi xích treo hai bên sườn núi đã đứt làm đôi.

Chiếc thuyền thoát khỏi vật cản liền đi nhanh như tên phi thẳng xuống miền xuôi.

Vân Tuệ bẻ lái thuyền ghé vào bờ bên trái. Bốn chiếc thuyền kia còn cách thuyền của chàng hơn mười trượng. chúng thấy Long Uyên có thần lực bứt đứt sợi xích, lại thấy Vân Tuệ dụng nội lực đẩy thuyền đi thì đều cả kinh thất sắc.

Vì chúng không ngờ đôi thanh niên nam nữ anh tuấn này lại có võ công cao siêu đến thế. Nhưng vì đây là địa bàn của chúng, lại có lắm mưu nhiều kế, nên tuy kinh hãi nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo.

Bốn tiêu sư trông thấy đôi thanh niên nam nữ có võ học kỳ tài như vậy thì vừa kinh vừa hỷ, kính mến lại có chút hổ thẹn. Lòng hoảng sợ tan biến thay vào đó là sự yên dạ.

Ở hai bên thượng hạ du đều có thuyền, vì thấy dây xích của Song Lương cản trở nên họ đều đậu cả hai đầu. Bây giờ thấy xích đã đứt, tuy không thấy rõ lắm, nhưng thấy có người có thể bứt đứt sợi xích thì cả kinh, trong lòng đều cho rằng người làm việc ấy chắc là thần tiên chứ không phải người thường.

Vân Tuệ vận nội công đẩy thuyền đi, chiếc thuyền đi nhanh như một mũi tên chỉ trong nháy mắt đã ghé vào bờ bên trái liền, Long Uyên đứng ở trên mũi thuyền hai mắt sáng như điện nhìn vào những tảng đá lớn chồm trên bờ đồng thời chàng thấy sau những tảng đá đó có rất nhiều lâu la cầm cung nỏ đang giơ lên định bắn, chàng liền cau mày bảo Vân Tuệ.

-Chị Tuệ, hãy cho thuyền đi xuống một quãng nữa rồi hãy ghé bờ.

Chàng vội lái mũi thuyền ra giữa sông, vận công vào hai tay áo phát ra hai luồng cường khí vô hình đập mạnh xuống mặt nước kêu “bùm” một tiếng, nước tức thì bắn cao hơn trượng, thân thuyền liền như một mũi tên lao thẳng xuống miền hạ du.

Bọn lâu la ở trên thấy kêu la om sòm, bắn tên xuống như mưa.

Long Uyên sợ những người khác bị vạ lây vội phát tay áo lần nữa. Không bao lâu thuyền của chàng đã ra khỏi chỗ có đá ngầm. Những người lái thuyền lúc này mới hoàn hồn. Đối với đôi giai nhân này, họ đều cảm phục vô cùng.

Người chủ thuyền vội kéo tay Vân Tuệ rằng:

-Cô nương muốn ghé bờ phải không, để tiểu nhân đỡ tay cho.

Tuy Vân Tuệ cũng biết lái thuyền, nhưng không rõ lắm thế nước ra sao. Nay nghe thấy người chủ thuyền nói thế liền đưa tay lái cho y và mình cũng ngừng tay lại.

Một lát sau thuyền đã ghé bờ bầy tám thuyền chàng vội bắc cầu cho mọi người lên. Long Uyên nhảy lên bờ trước, chàng thấy bốn chiếc thuyền nọ sắp đuổi tới nơi, chỉ còn cách mấy chục trượng thôi, liền lên tiếng nói với mọi người.

-Các vị mau lên bờ tìm địa thế ẩn núp và tụ họp một nơi để phòng bọn giặc đánh lên. Trong thuyền không cần để lại người nào hết.

Mọi người đã coi chàng như một vị thần lên liền theo lời lần lượt lên bờ ngay.

Long Uyên cùng Vân Tuệ phi thân lên bờ rồi đưa mắt nhìn chung quanh và thấy phía bên phải mình có một đèo núi bằng phẳng, trên có cây cối um tùm đoán chắc là Lương Sơn.

Còn phía bên trái là cánh đồng rộng mênh mông xa xa có làng mạc và rừng rậm. Ngoài tiếng gà gáy, tiếng chó sủa thỉnh thoảng vọng tới ngoài ra thì yên lặng như tờ.

Chủ thuyền với ông chủ họ Vương và bọn tiêu sư các người tất cả hơn mười người đi vào rừng ẩn núp. Bốn người tiêu sư canh gác bốn mặt để phòng bọn giặc đánh lên giết hại những kẻ vô tội.

Bốn chiếc thuyền giặc chỉ thoáng cái đã tới gần. Người trên thuyền thấy Long Uyên với Vân Tuệ trông như Tiên đồng Ngọc nữ, như là một thiếu nữ eo lả, một là thư sinh yếu ớt cả hai đang khoanh tay ngắm nhìn nước chảy.

Bọn giặc quên mất thần công oai lực của Long Uyên vừa rồi, lại cho y là một văn sĩ yếu ớt và một thiếu nữ thì như vậy thì có nghĩa lý gì đâu.

Chúng chưa đợi thuyền tới hẳn đã nhảy lên bờ vây lấy hai người.

Đại hán trung niên mặt mũi dữ tợn, vừa lên tới nơi đã cất giọng sang sảng, hung hăng hỏi:

-Nhị vị là môn hạ của ai? Tại sao can thiệp vào chuyện của bốn sơn trại, chắc hai vị chưa biết luật của Đông Tây Lương Sơn phải không?

Phương Trục Dân là môn hạ của Kim Diện Bồ Tát Huyền Thông tại chùa Quảng Tế ở Cửu Hoa, cách Đông Tây Lương Sơn rất gần nên mới quen biết với Lương Sơn.

Lúc này y thấy người lên tiếng đó chính là Lương Thế Kiệt trại chủ của Đông Lương Sơn nên y vội chạy lại, không đợi Long Uyên và Vân Tuệ trả lời đã nói:

-Thế Kiệt huynh, tiểu đệ Phương Trục Dân đây.

Mọi người nghe tiếng liền quay người lại.

Thế Kiệt cười ha hả nhìn Trục Dân một cái rồi đột nhiên sầm nét mặt, đột nhiên dùng giọng mũi "hừ" lên một tiếng mới đáp:

-Ưởng là ai, ra là Phương tổng tiêu đầu của Tứ Kiếm tiêu cục, đệ không biết bạn tới mà ra nghênh đón...

Trục Dân mặt đỏ bừng trong lòng chửi thầm:

"Thất phu ngông cuồng thật..."

Tuy nghĩ vậy, nhưng y không muốn làm mất lòng đối phương, vẫn phải gượng cười chấp tay chào đối phương và nói tiếp:

-Thế Kiệt huynh hà tất phải như thế, tiểu đệ mượn đường đi qua đây chưa kịp vào núi bái kiến huynh với Thế Hùng huynh mong huynh lượng thứ cho...

Thế Kiệt cười nhạt, hai mắt nhìn vẻ khinh thị nhưng y chưa kịp lên tiếng thì Thế Hùng đã “hừ” mấy tiếng nói luôn:

-Phương tổng tiêu đầu, ngày hôm nay kiếm được cao nhân đỡ đầu cho, có coi anh em tại hạ vào đâu...

Trực Dân mặt biến sắc, cổ nén lửa giận lên tiếng át lời vô lễ của Thế Hùng:

-Thế Hùng huynh, không nên nói thế, tiểu đệ bắt tài đến đâu cũng biết nghĩa khí giang hồ trên hết. Tiểu đệ ở Uyên Nam có lập Tứ Kiếm tiêu cục bấy nhiêu năm nay được bạn hữu các nơi nể mặt nên chưa xảy ra chuyện gì cả. Và cũng chưa mất lòng một bạn nào hết. Hôm nay đệ được ông chủ Vương nhờ bảo vệ đi Kim Lăng, đi qua quý địa chỉ mong hai vị nhân huynh nể mặt tiểu đệ mà cho tiểu đệ và các người được qua khỏi. Sau này tiểu đệ thế nào cũng không quên hai vị nhân huynh.

Thế Hùng cười ha hả:

-Mượn đường là chuyện nhỏ, anh em tiểu đệ cũng không có ý định làm khó dễ gì Phương huynh cả, nhưng Phương huynh không nên để cho quý bạn làm đứt mất sợi dây xích.

Vân Tuệ đứng cạnh Long Uyên thấy anh em Song Lương ngông cuồng như vậy đã có vẻ bức mình. Lúc này nàng lại nghe thấy Song Lương cố ý làm khó dễ bóp méo sự thực, trong lòng càng tức giận thêm liền tròn ngược đôi mày quát lớn:

-Các người muốn gì? Sợi xích đó là do Uyên đệ của ta hủy, có việc gì cứ tìm chúng ta là được rồi.

Lương Thế Kiệt đã lâu không lên tiếng, yên lặng đứng yên ngắm trộm sắc đẹp của Vân Tuệ, bây giờ thấy nàng nổi giận cất tiếng như chuông bạc lại càng tăng thêm vẻ kiều diễm, thì liền xen vào, vừa cười vừa nói:

-Cô nương nhanh nhẩu thực, khiến tại hạ rất khâm phục, nhưng không hiểu quý danh là gì môn hạ của cao nhân nào?

Vân Tuệ thấy đối phương mắt xéch mày lém trong lòng lại đang nổi giận liền quát:

-Bổn cô nương họ Vân tên Tuệ vị này là em của ta, Long Uyên, còn môn hạ của ai thì các người chưa xứng hỏi tới.

Long Uyên vẫn khoanh tay sau lưng ngấm nhìn cảnh sức trên sông, bỗng nghe Vân Tuệ báo danh định ngăn cản nhưng đã muộn.

Bọn Song Lương nghe thấy nàng ta nói thế đều biến sắc. Lăn lộn giang hồ mấy chục năm, đã được thiên hạ liệt vào hàng cao thủ hạng nhất không ngờ hôm nay lại bị người khinh thị, mà lại là kẻ chẳng có chút danh tự trên giang hồ. Xích Diện Dao Lương Thế Hùng liền quát lớn một tiếng xông lên tấn công luôn, Thủy Đề Hồ Lương Thế Kiệt vội đưa mắt ra hiệu bảo đại ca mình đừng ra tay vội rồi y trầm giọng nói:

-Cô nương chớ có khích tướng anh em tại hạ như vậy, tại hạ Lương Sơn Song Lương.

Y vừa nói vừa chỉ vào mọi người giới thiệu:

-...vị này là thiếu sơn chủ của Đại Lâu Sơn, là Tam Trâm Đoạn Mệnh Lục Tiểu Thanh còn mấy vị này là Động Đình Lục Hào; Đại Hào Vương Nhu Sơn; Nhị Hào Vương Tử Thủy; Ngũ Hào Vương Chi Hải còn vị này là Kim Tiền Lưu Châu Sơn ở Tiền Đường. Còn vị này...

Long Uyên đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái liền cau mày lộ vẻ sát khí. Tuy chàng chưa hề nghe thấy những tên của bọn người này bao giờ, nhưng chỉ thấy Phương Trực Dân tỏ vẻ râu rĩ, chàng cũng đoán chắc thế nào chúng cũng là những tên khét tiếng trong hắc đạo. Cho nên chàng hậm hực không sao chịu được, xen lời:

-Đương gia họ Lương bắt tất nhiều lời, tại hạ Long Uyên, tuy còn ít tuổi nhưng cũng biết các vị là tinh anh của lực lâm. Nhưng tại hạ có một điều khó hiểu sao các vị tụ họp ở đây không làm điều chính đáng mà đi cướp bóc như thế? Nghe nói mấy tháng trước ở Sào Hồ có thưởng lương xuất hiện, dân chúng đều đứng, vì nó mà mất chốn sinh nhai, ông chủ Vương đã bán hết châu báu của mình đem đi phát chẩn. Hôm qua có

mấy tên giặc cỏ mù quáng đã định tới cướp tiền bạc của ông ta. May là Tiểu Diện Phả Cái đột nhiên xuất hiện. Tại hạ không muốn lời thôi, các vị nên biết khó mà lui.

Mọi người nghe nói tới Phả Cái, ai nấy đều kinh hãi thềm vội quay đầu nhìn quanh như sợ Phả Cái xuất hiện đâu đó, nhưng bốn bề chỉ có núi hoang và rừng rậm mà không thấy bóng người nào cả.

Long Uyên với Vân Tuệ thấy bọn chúng biểu hiện như vậy đều tủm tỉm cười.

Lục Tiểu Thanh, thiếu chủ Đại Lâu Sơn ỷ vào danh hiệu Lục nhất Thanh, thị mình có võ công gia truyền, nhất là môn Kim Trâm tuyệt kỹ chưa một lần thất bại, lại thêm gần đây sơn trại Đại Lâu đang phục hưng, chiêu nạp thêm rất nhiều cao thủ, thanh thế lừng lẫy hơn trước kia rất nhiều, y cảm nhận đã sắp tiến tới mức lãnh tụ của lục lâm Lãnh Nam. Cho nên y tuổi mới ba mươi, nhưng đối với bất cứ kẻ nào thuộc hắc đạo đều không để vào mắt, trở nên kiêu ngạo vô cùng. Lại thấy Long Uyên với Vân Tuệ cười bọn chúng, liền cả giận:

-Tiểu tử đừng có đem Tiểu Diện Phả Cái dọa thiếu sơn chủ. Hôm nay bổn thiếu sơn chủ đã quyết, tiểu tử người không biết trời cao đất rộng miệng còn hôi sữa, dám đem mấy miếng võ mèo cào ra ngăn cản bọn ta. Chỉ nội điểm này bổn thiếu sơn chủ với các vị Lương huynh ở đây không thể tha thứ cho người rồi.

Nói tới đó, y nghĩ đến chuyện Long Uyên bẻ đứt sợi xích sắt trong lòng hơi kinh hãi, vì sợi xích sắt đó nặng hơn hai ba ngàn cân, ngày thường ngâm dưới đáy sông, lúc sử dụng mới kéo lên chặn tàu bè. Không ngờ lần này lại bị Long Uyên bứt đứt, đủ thấy công lực của chàng ta mạnh đến thế nào.

Tiểu Thanh là kẻ tự phụ nhưng cũng tự biết y không đủ sức làm việc đó. Lại thấy Long Uyên, kẻ mặt trắng trẻ măng trông như một thư sinh yếu ớt thì không tin chàng có thể làm điều đó. Nhưng sự thật thì sợi xích đã bị bứt đứt, tuy y trong lòng sợ hãi nhưng thấy bên mình có nhiều người lại nghĩ:

“Dù người có tài ba đến đâu cũng không chống đỡ nổi chúng ta nhiều người như vậy.”

Long Uyên thấy Tiểu Thanh có thái độ nguông cuồng như vậy chỉ mỉm cười không nói gì.

Vân Tuệ trái lại, nghe thấy Tiểu Thanh cứ gọi Long Uyên là tiểu tử thì càng tức giận thêm liền quát lớn:

-Không tha thì các người làm được gì? Bổn cô nương nói rồi có tài ba gì cứ giở ra đi. Hôm nay không cho các người biết chút lợi hại thì các người tưởng không có người tài.

Tiểu Thanh tức giận khôn tả, liền rút ngay thanh đao hai mũi đeo ở lưng ra nhảy lên giận dữ quát tháo:

-Con nhãi kia, thực ngông cuồng, bổn thiếu sơn chủ thử xem người có tài ba gì?

Vân Tuệ cười một tiếng không thấy người nàng động đậy mà đã lướt về phía trước năm thước, đến chỗ cách Thiếu Thanh chừng hai thước liền quát bảo:

-Người ra tay trước đi.

Nàng mới lộ ra chút khinh công đã đủ làm bọn giặc kinh hãi rồi. Tiểu Thanh tuy ngông cuồng nhưng cũng là kẻ thức thời, cố nén lửa giận miệng nói “thỉnh” rồi múa đao xông lên tấn công luôn.

Vân Tuệ thấy đối phương vừa ra tay đã nhắm ba nơi yếu huyệt của mình điểm tới, nhận thấy công lực của y cũng không đến nỗi tầm thường. Nhưng lòng đã quyết phải cho chúng khiếp sợ một phen, vì vậy khi khí giới của đối phương công tới thì không tránh né mà đứng yên chờ đợi, trông nàng tựa như không biết võ công mà hoảng sợ đứng đờ ra vậy.

Thế công của Nhất Thanh có thể hư có thể thực, đó là một thế dùng dụ địch, chứ mục đích không đã thương địch tấn công mình thôi.

Ngờ đâu đối phương lại đứng yên không phản công gì cả và không coi thế công của mình vào đâu hết. Y càng tức giận thêm, lửa giận vừa nén xuống lại bốc lên ngàn ngạt, bụng chửi thầm:

“Con nhãi này muốn chết chắc, đã vậy đừng oán Thiếu sơn chủ ta độc ác!”

Nói xong y liền nhẹ tay đâm luôn mũi đao vào đại huyệt trên vai Vân Tuệ. Khi chỉ còn một tấc nữa là trúng đích, Thế Kiệt thấy vậy thương tiếc thầm:

“Tội nghiệp, con nhỏ đẹp như tiên nữ thế mà sắp trở thành ma vải máu”.

Tuy Long Uyên biết võ công Vân Tuệ thế nào nhưng cũng toát cả mồ hôi thắm.

Đang lúc ấy Vân Tuệ tịnh như không chịu nổi luồng gió mạnh của đối phương lần át tới, vội ngửa người về sau tránh đồng thời nàng giơ tay trái ra nhanh như chớp phất vào khuỷu tay của địch. Trông nàng ra tay rất ung dung tựa như đuổi ruồi, nhưng sự thực luồng gió ở ngón tay nàng phất qua một cái đã có tiếng kêu “coong” và Lục Nhất Thanh đã thấy hổ khẩu tay đau nhức, loạng choạng thoái lui sang bên phải hai bước và thấy tay nhẹ bỗng vội cúi đầu xuống nhìn mới hay thanh đao hai lưỡi sắc bén của y đã gây làm đôi.

Thủy Để Hồ, Xích Diễm Đao, Động Đình đại hào và nhị hào... thấy vậy biến sắc, nhất là Lục Nhất Thanh lại càng ngượng nghịu và thấy khó xử.

Vân Tuệ ung dung vuốt tóc mỉm cười nói:

-Khí giới của thiếu sơn chủ sao dòn thế nhỉ?

Long Uyên liền bật cười. Nhất Thanh thiếu sơn chủ của núi Đại Lâu lại càng hổ thẹn thêm, y không đợi Vân Tuệ nói xong đã thét lớn:

-Con nhãi kia đừng có làm bộ làm tịch, thiếu sơn chủ thí...

Y chưa dứt lời, đã ném luôn nửa thanh đao gãy vào Thái dương huyệt bên trái của Vân Tuệ. Cùng lúc đó y nhảy xô lên tấn công luôn năm chiêu, đá liên tiếp sáu cước, tất cả đều nhằm những nơi yếu hiểm của Vân Tuệ mà tấn công.

Vân Tuệ thấy vậy khẽ nhún vai, người liền vượt qua đầu Nhất Thanh đáp xuống phía sau kẻ địch tránh những thế công như vũ bão ấy. Nhưng nàng vẫn chưa ra tay vội, miệng lại tủm tủm cười nói tiếp:

-Thiếu sơn chủ chớ nóng lòng như thế, cẩn thận lưng và đùi.

Nhất Thanh vừa xấu hổ vừa tức giận. Hai mắt đỏ ngầu, như điên như khùng quay người lại tấn công tiếp.

Vân Tuệ tiến thoái trong những thế quyền thế cước của Nhất Thanh tựa như hồ điệp xuyên hoa, ung dung hết sức, thỉnh thoảng nàng lại nói bông đùa vài câu tựa như hai người đang chơi trò đuổi bắt vậy.

Nhất Thanh tấn công luôn mười mấy thế, cũng không sao trúng được đối thủ một chiêu hay một cước nào, mà y càng tấn công lâu bao nhiêu hơi thở càng nặng nề bấy nhiêu.

Vân Tuệ thấy vậy vừa cười vừa nói tiếp:

-Võ công của Thiếu sơn chủ chỉ có thế mà cũng đòi đem ra đấu với người hay sao? Theo ý bốn cô nương thì thiếu sơn chủ nên nghỉ ngơi chốc lát để hồi phục sức lực rồi hãy đấu tiếp cũng chưa muộn.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng nhảy lên trên cao khẽ chạm vào đỉnh đầu Nhất Thanh một cái.

Bọn thủ hạ của y thấy vậy giật mình kinh hãi, tưởng nàng hạ độc thủ, chúng liền quát lớn, rút khí giới nhảy xổ lại tấn công Vân Tuệ để cứu thiếu chủ.

Ngờ đâu Vân Tuệ ra tay trông chậm chậm như không có chút hơi sức, nhưng sự thực lại nhanh như điện chớp khiến những người nhảy tới cứu chưa kịp tấn công thì cái khăn đen cột trên đầu Nhất Thanh đã bị hai ngón tay của nàng kéo lên và vứt xuống đất.

Nhất Thanh bị giật cái khăn ở trên đầu ra, tóc liền xỏa xuống vai, y giật mình kinh hãi vội nhảy lui về phía sau năm thước và đứng yên, bọn thủ hạ thấy chủ không việc gì nên đứng yên không động binh nữa. Nhưng chúng đã hình thành thế bao vây Vân Tuệ vào giữa, nên lúc này chúng lại càng thấy tiến thoái lưỡng nan, vì vừa rồi chúng thấy Vân Tuệ khẽ phất tay đã làm gãy đao của Nhất Thanh, mà lại trông như đang đùa giỡn vậy. Vì vậy trong lòng bọn chúng tự biết không người nào có khả năng địch nổi nàng cả. Nếu có ra tay thì thế nào cũng bị chê cười là thị nhiều vậy đánh một thiếu nữ, mà có đánh thế cũng chắc đâu đã thắng nổi! Huống hồ bên cạnh nàng lại còn có Long Uyên đứng cạnh đó ung dung vô cùng. Nhưng giang hồ trọng khí tiết, vừa rồi Vân Tuệ lại coi chúng không ra gì, như vậy chúng làm sao nhịn được?

Long Uyên thấy giặc do dự thì cười ha hả định khuyên ngăn, không ngờ Vân Tuệ đã chau môi tỏ vẻ hờn giận nói:

-Sao không đánh đi, bốn cô nương muốn các người lên cùng một lượt để bỏ cô nương đỡ mắt công diệt trừ từng tên.

Nói xong, nàng giơ chưởng lên tấn công Vương Ngưu Sơn tức Động Đình đại hào, kẻ đứng gần nàng nhất.

Động Đình đại hào Vương Ngưu Sơn, người như tên, vừa cao vừa đen, vừa mập, vừa thô lỗ tuổi trạc bốn mươi, vận võ trang màu đen, lưng cột thắt lưng da bò đen. Những cái đó làm người ta liên tưởng ngay đến khí giới của y cũng rất có tầm vóc, nhưng không y chỉ sử dụng một con dao găm nhỏ bé dài chừng ba tấc làm khí giới. Điều kì lạ khiến khi y cầm dao trong tay mà như không cầm chi hết.

Ngoài ra Vương Ngưu Sơn đã luyện nội ngoại công tới mức đao kiếm bất xâm, chỉ trừ một vài huyết đạo yếu hiểm. Do đó đao kiếm muốn chặt gãy tay y cũng không sao chặt nổi. Nhưng được cái y rất trực tính, đối địch với người chỉ thích đấu sấp lá cà, sở trường của y là Chiêm y thập bát điệp một tuyệt kỹ của Thiếu Lâm (một môn tương tự judo của Nhật bản) nên ngày thường y đối địch rất ít sử dụng đến khí giới là thế. Lần này y thấy công lực của Vân Tuệ quá cao siêu, nên y mới phải lấy con dao găm ít khi sử dụng để đối phó.

Y thấy Vân Tuệ giơ chưởng tấn công, y không sử dụng dao găm tấn công nữa mà cũng dụng nhục chưởng đẩy mạnh một cái liên có một luồng kinh phong nhằm người đối thủ lần ất tới.

Vân Tuệ thấy vậy không tránh né gì hết cứ thế mà tấn công mạnh vào tả chưởng của Đại Ngưu còn tay trái thì nàng dùng tay áo khẽ phát một cái quét vào mặt người kia.

Lưu Châu sử dụng khí giới rất quái dị, khí giới của y không phải dao, không phải kiếm, không phải móc và cũng không phải đinh ba mà là một đồng trinh khổng lồ. Đồng trinh ấy cũng như đồng trinh thường, chỉ khác ở chỗ là mép đồng trinh mài mỏng nên vô cùng sắc bén bên ngoài lại được tẩm kịch độc. Vì vậy mà hai tay y cứ phải đeo bao tay da.

Mỗi tay cầm hai sợi dây da, mỗi sợi dài chừng một trượng, hai đầu dây có một đồng tiền vàng, khi đối địch y chỉ múa động bốn sợi dây là bốn đồng tiền ở đầu dây có tiếng kêu vo vo khiến đối phương không hiểu là khí giới gì mà ngỡ ngàng là mắc hờn y ngay.

Lúc này Châu Sơn thấy Vân Tuệ đã giở thế công, y liền múa bốn sợi dây roi lên nhắm mặt nàng tấn công luôn.

Các người khác như Thủy Đề Hồ đã múa chủy kích, Xích Diêm Đao múa hổ đầu song câu. Ngoài ra còn hai thủ hạ của Nhất Thanh múa song đao xông lại tấn công Vân Tuệ một lúc.

Mấy tên ấy cùng ra tay Vân Tuệ, viết thì chậm nhưng hành động thì nhanh khôn tả, chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, Vương Ngưu Sơn đối chưởng cùng Vân Tuệ, y dùng tới chín thành công lực mà cũng không chịu nổi và phải lùi về phía sau ba bước.

Vì chỉ dùng có năm thành công lực nên Vân Tuệ cũng bị loạn choạng, lúc ấy hai tay nàng đang bận đối phó với những người kia, nên mặt bỏ trống. Châu Sơn yên chí bốn đồng trinh của mình thế nào cũng trúng mặt của nàng vì nàng không còn tay đâu mà chống đỡ nữa.

Ngờ đâu Vân Tuệ đã luyện thành nội gia chính tông, Thiên Địa cương khí, trong lúc cấp bách liền phùng má thổi một cái, một luồng hơi trắng liền phun ra chống đỡ bốn đồng trinh kia, chỉ nghe thấy kêu “bộp bộp” bốn đồng tiền của Châu Sơn đã từng giúp y nổi tiếng lâu nay đã bị chấn nát hết, những mảnh vụn bay tứ tung.

Mọi người không ngờ công lực của nàng cao siêu đến thế, lại thấy những mảnh nhỏ từ đồng tiền bắn tới, tên nào tên đấy cuống cả chân tay, nhảy nhót lung tung tránh né, tuy không tên nào bị thương nhưng chúng đều toát mồ hôi lạnh, ngăn người nhìn mà không dám tấn công tiếp.

Long Uyên thấy vậy cười ha hả lối tiếng nói:

-Oan gia nên giải không nên kết, có thể bỏ qua thì bỏ qua, các vị đều là nhân vật có tiếng tăm cả. Mong các vị đừng chấp những chuyện nhỏ, tại hạ mong các vị hãy quên chuyện hôm nay đi...

Nói tới đó, chàng nhảy luôn vào trong thuyền cách đó năm trượng, thoáng cái liền quay lại, trong tay là hai nắm trân châu rất lớn, rồi từ tay chàng mười mấy hạt châu liền bay tới trước mặt Thủ Đề Hồ, Xích Diệm

Đạo, Đại Hào, Nhị Hào và Nhất Thanh các người, tiếp đó chàng nói:

-Chút quà mọn, xin các vị nhận cho và coi như số tiền thưởng lại sợi xích và tiền mãi lộ vậy.

25. Nửa Lời Dẹp Binh Đạo (2)

Thủ pháp ném hạt châu của chàng với thân pháp lên xuống thuyền vừa rồi khiến những người kia đều kinh hãi hết sức. Vì chúng tự biết chúng không có đủ sức làm mà cả những kẻ trong hắc bạch lưỡng đạo cũng chưa chắc có người làm được.

Nếu đấu với chàng ta thì đừng nói mấy người đến mấy mươi người cũng chưa chắc thắng nổi. Chàng là người có tài ba như thế mà lại không kiêu ngạo làm phách chút nào, trái lại còn khiêm tốn và đã tặng rất nhiều châu báu tạ lỗi. Người như thế đừng nói trong giới lục lâm, ngay cả bọn bạch đạo cũng chưa chắc có.

Động Đình, Đại Hào, Vương Ngưu Sơn tính rất khảng khái, thấy vậy thì phục sát đất, vội giơ tay bắt lấy hạt châu mồm thì lớn tiếng cảm ơn.

-Đức độ của công tử thật khiến Ngưu Sơn tôi hổ thẹn. Công tử đã ban ơn, tôi nào dám không nhận. Vậy chúng tôi xin cảm ơn công tử, Ngưu Sơn tôi sẽ giữ nó làm kỷ niệm, từ nay lúc nào cũng mang theo người để tự cảnh tỉnh, theo bước công tử làm lại cuộc đời.

Long Uyên cười ha hả khoát tay:

-Ngưu huynh hà tất phải khiêm tốn như vậy, tại hạ có đức độ tài năng gì đâu mà khiến Ngưu huynh phải nhớ mãi. Nhưng tại hạ thiết tưởng trời sinh vạn vật để nuôi vạn dân, chúng ta may mắn làm người mạnh thì chúng ta đừng có thị tài mà kiêu ngạo, phải hết sức trợ giúp những người nghèo khó, như vậy mới không phụ trời sinh ra ta. Nếu ta cứ cương cường hiếu thắng, kết thù kết oán lấy mạnh hiếp yếu như vậy có khác đáng là người không? Vì thế tại hạ khuyên các vị việc gì cũng không nên quá trớn, hận thù nên giải không nên kết vì chúng ta phải nghĩ đến con cháu sau này. Bằng không gieo gió ắt gặp bão, dù ta không bị thì con cháu ta thế nào cũng gánh chịu thay ta. Nếu người nào cũng biết suy nghĩ như vậy thì không những con cháu được hưởng mà muôn dân cũng được hưởng hạnh phúc.

Ngoài Lục Nhất Thanh, Lưu Châu Sơn, ai nấy đều cảm động bởi lời nói của Long Uyên, Vương Ngưu Sơn cảm động hơn hết vội kéo tay Nhị Hào Vương Tứ Thủy, Ngũ Hào Vương Chí Hải tiến lên cung kính chào:

-Lời công tử khiến Ngưu Sơn tôi ghi lòng tạc dạ, từ nay Động Đình Lục Hào chúng tôi sẽ cải tà hướng thiện trở thành một con người mới. Nếu sau này nhận thấy anh em Ngưu Sơn có hành vi bất nghĩa thì Ngưu Sơn tôi xin đến trước mặt công tử để tạ tội.

Long Uyên không ngờ lời mình lại cảm hóa được một số người như vậy trong lòng cả mừng, nghiêm nghị đáp:

-Vương huynh là người thẳng thắn, Long Uyên kính phục vô cùng, xin thay mặt dân Động Đình và Sào Hồ cảm tạ Vương huynh.

Nói xong chàng cúi đầu chào.

Vương Ngưu Sơn và hai huynh đệ liền đáp lễ, Tứ Thủy cũng lên tiếng nói:

-Công tử cao nghĩa nhân tâm, người trong thiên hạ ai cũng kính ngưỡng, sau này công tử có rảnh xin đến tề xá ở Động Đình để anh em chúng tôi được bồi tiếp.

Nói xong y cúi chào Long Uyên.

Chí Hải cũng lên tiếng nói:

-Huynh đệ chúng tôi xin từ biệt công tử ở đây, sau này nếu công tử có việc dùng đến huynh đệ chúng tôi cứ viết mấy chữ gọi tới, dù có vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ chối.

Nói xong y cùng hai người anh vái chào Thủy Đề Hồ với Xích Diện Đạo các người rồi nhảy xuống thuyền đi luôn.

Anh em họ Lương thấy vậy cũng định bỏ đi, nhưng Nhất Thanh thấy mưu cơ của mình chưa hoàn thành, Châu Sơn tức giận vì dao gãy, nên cả hai không coi lời của Long Uyên vào đâu hết, nhưng lại ngán võ công của chàng nên không dám gây hấn.

Giờ lại thấy nhóm người Động Đình đã đi hết. Y biết y không còn hi vọng thắng được Long Uyên và Vân Tuệ nên y chấp tay chào. Nhất Thanh lớn tiếng nói:

-Nhị vị ban thưởng hậu hỉ anh em tại hạ lấy làm cảm ơn, sau này nếu nhị vị có rảnh xin đến Đại Lâu sơn để chúng tôi được thỉnh giáo thêm.

Vân Tuệ nghe vậy tức giận nói:

-Đại Lâu sơn chỉ là hang chuột ổ rắn, chúng ta thế nào cũng đến tận nơi để kiến thức.

Nhất Thanh tức giận hừ một tiếng, nói tiếp:

-Được lắm hẹn ngày tái ngộ, Nhất Thanh cung kính đợi cô nương giá lâm.

Nói xong không chờ Vân Tuệ đáp lại ra hiệu cho Châu Sơn rồi nhảy xuống thuyền đi luôn.

Long Uyên nhìn theo hai tên ấy thở dài!

Anh em Song Lương thấy đại thế đã tan ra, tâm lại có chút cảm động vì lời Long Uyên, nên cũng lần lượt xuống thuyền đi luôn.

Phương Trực Dân thấy võ công của Long Uyên và Vân Tuệ cái thế như vậy, lại hiền từ không hà hiếp người, thì càng kính phục hơn:

-Long công tử có long nhân như vậy thực khiến chúng tôi hổ thẹn vô cùng. Nhưng người trong Hắc đạo hung ác quen tính chưa chắc đã nghe lọt lời của công tử đâu.

Long Uyên thở dài nói:

-Chẳng lẽ lại diệt hết chúng.

Vân Tuệ đỡ lời:

-Đối với những kẻ gian ác ấy tôi không tán thành tha chúng. Tục ngữ có câu “trừ ác tức hành thiện” nếu đối với bọn gian ác mà hiền từ thì khác gì nổi giáo cho giặc.

Những người núp trong rừng thấy đã vô sự liền lần lượt đi ra. Kính Thật tiến lên trước đến gần Long Uyên liền quỳ xuống:

-Công tử thực là lòng Bồ Tát...

Long Uyên thấy vậy liền kéo y dậy, cướp lời:

-Ông chủ Vương chớ khách khí như vậy. Ông chủ đừng có làm như thế nữa.

Kính Thật biết vị này hành xử khác người, nên y biết nói toạc ra không tiện liền cung kính đáp:

-Xin tuân lệnh.

Rồi y lui sang bên, mắt ngấm nhìn chàng trong lòng không ngớt kinh ngạc.

Ba tiêu đầu cùng những người khác cũng vội lại cảm ơn.

Long Uyên lấy mấy nén vàng ra thưởng cho mấy người thuyền chài, bảo họ mua chiếc thuyền khác và dặn giữ kín chuyện.

Họ vâng vâng dạ dạ rồi đi luôn.

Long Uyên đem hết hành lý xuống thuyền, nhường thuyền cho Kính Thật vào kinh.

Kính Thật từ chối không được đành xuống thuyền. Long Uyên với Vân Tuệ liền dụng khinh công phóng đi mất dạng. Khiến cho năm người ở lại ngơ ngác nhìn theo.

Chiếc thuyền của Kính Thập vừa đi khỏi thì bụi cây đã có một người phi ra, người ấy chính là Tiểu Diện Phả Cái.

Phả Cái mặt không chút tiếu, cau mày nghĩ ngợi, miệng lẩm bẩm:

-Long Uyên là ai? Sao y lại biết ta ở đây? Sao lại bảo tối qua ta đã ra tay? Sao y lại đặt điều như thế?... Không, không, y không phải là hạng người... Chẳng lẽ có một tên què như ta xuất hiện? Thực là lạ lùng!

Phả Cái càng nghĩ càng thắc mắc, hiển nhiên kẻ hôm qua xuất hiện chắc chắn không phải Phả Cái thực. Nghĩ mãi không ra y liền tức tốc đuổi theo hai người hỏi cho ra lẽ.

Đuổi được một hồi thì trời đã tối, y biết khinh công hai người này rất cao siêu, mà mình lại trì hoãn một lúc lâu mới theo như vậy khó lòng đuổi kịp được. Nghĩ tới đây bỗng thấy bụng gào đói, y quét mắt nhìn quanh, nhận phía Tây Nam cách đó không xa hình như có một thị trấn, y vỗ bụng lẩm bẩm:

-Hà! Thiên thượng hữu thiên, nhân hạ hữu nhân. Lão què ẩn tích lâu năm khắc khổ luyện công nghệ là đã đến mức thượng thừa. Ngờ đâu mới xuống núi đã gặp người tài hơn... Hà... nhét bụng cái đã... chuyện khác tính sau.

Mấy mươi năm về trước danh tiếng Phả Cái lẫy lừng đại giang Nam Bắc. Đàn Chỉ Thần thông của y có thể nói là vô địch. Y là người chính trực, coi kẻ ác như thù, chuyên diệt trừ những kẻ ác, đột nhiên y quy ẩn giang hồ. Lần này y tái xuất giang hồ nhất định là làm nên một việc kinh thiên động địa.

Ngờ đâu hết gặp lão già Vân Hạc, công lực thâm hậu chấn áp quần hào, công lực lại cao siêu hơn y một bậc. Lại gặp đôi tiên đồng ngọc nữ võ công thượng thặng. Tuy y chưa đấu với ba người nhưng y biết mình không bằng họ.

“Ông già Vân Hạc tuy không có tiếng tăm gì nhưng tuổi đã ngoài tám mươi, công lực thâm hậu còn có lý, riêng có hai người kia tuổi chưa đầy đôi mươi sao công lực lại cao siêu đến thế!”

Nghĩ tới đó thì mất hết cả hào khí, lẩm bẩm nói:

-Ồ, việc người để ý làm chi!

Không bao lâu y đã tới gần thị trấn, thị trấn này cũng khá phồn thịnh, nên trong đêm tối mà nhà nào nhà nấy đèn đuốc sáng rực, y tới trước một túp lều lớn dậm bước đi vào. Y ngưỡng đầu nhìn thấy khách đông đúc, tiếng ồn ào huyền ảo, mùi rượu xông lên khiến y thêm nhỏ rãi.

Ngờ đâu chưa tìm được chỗ ngồi thì tửu bảo đã tới xua tay đuổi:

-Đi đi... đi... các quan khách không ai có thì giờ thưởng tiền cho đâu, chờ lát nữa ông lên xin cũng không muộn.

Tuy Phả Cái ăn mặt rách rưới nhưng chưa bao giờ xin ăn, lúc này thấy tửu bảo khinh mình liền trợn mắt lên rồi cười ha hả. Tính của Phả Cái rất quái dị, khi tức giận thì cười ha hả mà lúc thường thì mặt như người đang giận vậy.

Tửu bảo bỗng thấy ông ta cười ha hả như vậy, tiếng lại như thanh la vỡ, khiến ai cũng đình tai thì giật mình kinh hãi; nhưng lại nhìn bộ dạng rách rưới của ông ta thì tức giận mắng:

-Ăn mày khổ nạn, kêu hú gì, có mau ra ngoài không?

Phả Cái đang cười bỗng trợn mắt nhìn tửu bảo mắng lại:

-Quân khinh người, già què lấy mạng mi trước...

Nói xong, ông giơ tay lên định điểm xuống, đột nhiên có tiếng cười khúc khích, và một giọng nói vang lên:

-Tiền bối hà tất chấp nhất tiểu bối làm chi...

Phả Cái nghe tiếng thì kinh hãi quay đầu lại nhìn, thấy cách mình chừng bốn năm bàn có một đôi nam nữ trung niên ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ.

Người nam thấy Phả Cái nhìn lại thì chấp tay chào và nói:

-Nếu tiền bối không hiềm vợ chồng tại hạ phạm phu tục tử thì xin cho phép vợ chồng tại hạ được mời tiền bối uống rượu.

Tiểu nhị thấy Phả Cái mặt hung ác như vậy thì hồi hận, sau lại nghe ông ta bảo đánh chết mình thì càng hoảng sợ thêm. Lúc này thấy có người giải vây cho y, vội thừa cơ chạy vào trong tiệm.

Trường quầy thấy chuyện sợ Phả Cái ra tay thực, vội chạy lại chấp tay nói:

-Tiểu nhị còn trẻ tuổi không rõ phép tắc, mong tiền bối tha thứ, mời tiền bối qua kia.

Lúc này Phả Cái thấy mình có hơi chút quá đáng, nghe trường quầy nói vậy “hừ” một tiếng liền đi tới bên hai vợ chồng rồi lạnh lùng hỏi:

-Nhờ các hạ cảnh tỉnh lão què mới khỏi hồ đồ, lão rất lấy làm cảm ơn, không hiểu nhị vị danh tính là chi?

Vợ chồng trung niên lễ phép đứng dậy mời ngồi, và người đàn ông đáp:

-Tại hạ Long Linh Vân nội tử là Tuệ nương.

Xong, chàng lại hỏi:

-Chắc tiền bối là Tiểu Diện Phả Cái tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ?

Phả Cái liền nhìn kĩ đôi vợ chồng này, ông ta thấy Long Linh Vân mặc áo lụa xanh dưới cằm để bộ râu dài năm tấc, da trắng bạch, mắt long lanh vừa đen vừa tròn chứng tỏ là người chính trực vô tư, và có vẻ tài cao. Nhưng trông không có vẻ là gì là người học võ. Còn Tuệ nương thì cũng mặc áo lụa xanh nhưng chỉ một điểm khác lạ là da trắng mũi cao, mắt xanh trông rất đẹp và đoan trang.

Ông ta kinh hãi thầm, bụng bảo dạ:

“Long Linh Vân này rõ ràng là một nhân sĩ phong lưu, vó vẻ là một tú tài chứ không phải nhân vật giang hồ. Sao y vừa trông đã nhận ra ta như vậy?”

Ông liền cất giọng thanh la vỡ hỏi lại:

-Đó là tên già què này, các hạ là nho sinh làm sao biết?

Thấy lão ăn mày nói vậy, Tuệ nương cười khì một tiếng, tuy cười rất khẽ nhưng nghe rất dòn và mạnh. Nàng sợ thất lễ vội lấy tay áo bịt miệng không dám cười tiếp.

Phả Cái tưởng nàng ta cười mình ăn nói văn vẻ, nào biết nàng cười lão nhận lầm Long Uyên là người học hành mà không biết võ công.

Linh Vân nghe hỏi thì trả lời:

-Đại danh tiền bối trấn động bốn phương, tại hạ tuy là nho sinh nhưng cũng có nghe nói đến chuyện của lão tiền bối. Ngày thường tại hạ hận không được quen biết lão anh hùng của thiên hạ, không ngờ hôm nay lại được gặp tiền bối ở đây thật là tam sinh hữu hạnh.

Chàng vừa nói tới đó tửu bảo đã đem thức ăn và rượu mời Phả Cái.

Phả Cái tưởng thật, khách khứa vài câu, uống cạn chén rượu rồi nói:

-Các hạ với tôn phu nhân cốt cách thanh kỳ đáng lý là người giang hồ với lão mới phải, nhưng chỉ tiếc hai người đã lớn tuổi, muốn học cũng hơi muộn. hừ! Thực đáng tiếc quá.

Linh Vân mỉm cười hớp một hớp rượu chậm rãi đáp:

-Trên giang hồ nhiều phong hiểm, du dương sao bằng đọc sách, những chuyện hiệp nghĩa của tiền bối khiến tại hạ ngưỡng mộ vô cùng. Tại hạ nhận thấy không gì an nhàn bằng ngao du sơn thủy.

Phả Cái thở dài một tiếng uống luôn hai hớp rượu tỏ vẻ không vui, cau mày hỏi:

-Lời nói của các hạ có phải mà cũng có trái, sự phải trái từ xưa tới nay không có một điều nào xác đáng hết, theo nhận xét của già què thì trời sinh ra ta có tài thì tất phải dụng, tài lớn trị quốc, tài nhỏ an gia, hay

dùng để cứu nhân độ thế. Chứ ai cũng ngao du sơn thủy, mặc người sống ra sao, để ác nhân hoành hành thì thế gian này không còn nữa.

Lão ăn mày thở dài rồi đổi giọng nói tiếp:

-Nhưng từ xưa tới nay trên giang hồ rất nhiều phong hiểm, bất luận anh hùng hào kiệt cũng không khỏi chết thảm thương, còn những kẻ tự nhân danh môn đại phái, lại đẩy kẻ đê hèn vô sỉ.

Nói tới đó ông cầm ấm rượu lên tu hết, rồi gõ đũa vào bàn gọi:

-Lấy thêm rượu!

Linh Vân với vợ thấy Phả Cái thất thường như vậy ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng uống rượu chờ xem sự tình sẽ tiếp diễn thế nào?

Một lát sau từ bảo đem một ấm rượu tới, Phả Cái lại cầm ấm rượu lên tu, uống hết lại kêu. Liên tục mười mấy ấm như thế thì người bắt đầu có vẻ say.

Lúc ấy Phả Cái ngừng lên, thấy vợ chồng Linh Vân đã ăn xong và nhận thấy mình đã thất lễ liền thở dài, nhưng rồi hai tay cầm hai đùi gà lên ăn ngồm ngoàm, chỉ nháy mắt đã ăn hết con gà. Sau cùng y móc túi lấy một cái khăn tay lụa màu sắc sặc sỡ ra lau mồm rồi đứng dậy vỗ bụng nói tiếp:

-No rồi, lão già rồi, đã vô dụng...

Linh Vân lấy một nén bạc để lên bàn, rồi vừa cười vừa nói với Phả Cái:

-Trời đã tối, nếu tiền bối không có việc gì thì tới khách sạn của tại hạ nghỉ một đêm.

Phả Cái đưa mắt nhìn Linh Vân như muốn hiểu rõ con người này, ở người này có nét quen quen như đã gặp ở đâu rồi? Một lát sau mới ồ lên đáp:

-Tuy các hạ là văn sĩ nhưng hành xử như người giang hồ, tiếc thay và cũng đáng mừng thay. Năm xưa lão có kết giao với một người, không ngờ y bị tiểu nhân ám hại lão mới quy ẩn giang hồ nơi rừng thẳm, lão thiết tưởng trên đời không có người đáng kết bạn được nữa. Hôm nay gặp các hạ hợp tính lão, đáng mừng thật nhưng cũng đáng tiếc.

Linh Vân với phu nhân đưa mắt nhìn nhau và cả hai không biết Phả Cái nói đáng tiếc ấy chỉ việc gì?

Lúc ấy ông già ăn mày không từ chối đưa tay mời, rồi chân nam đá chân chiêu lão đảo đi ra khỏi tử điểm. Vợ chồng Linh Vân liền nổi bước, không bao lâu đã tới trước khách sạn Ẩn Cư. Linh Vân vội tiến lên trước mời Phả Cái vào.

Phổ ky vội thấp đèn dẫn ba người vào phòng sang nhất ở hậu viên. Linh Vân mời Phả Cái vào phòng rồi lại bảo phổ ky dọn sẵn một căn phòng khác.

Phổ ky vâng lời ra bưng nước trà và nước rửa mặt vào.

Phả Cái tuy ăn vận rách rưới như ăn mày nhưng lại rất sạch sẽ, ông ta rửa đi rửa lại mấy lượt rồi lấy cái khăn trong túi ra lau cẩn thận chứ không dùng khăn của khách điếm.

Vợ chồng Linh Vân ngạc nhiên vô cùng, Phả Cái không đợi vợ chồng họ lên tiếng nói trước:

-Vừa rồi các hạ có trông thấy một đôi nam nữ rất anh tuấn đi qua không?

Tiếp theo đó ông ta tả hình dáng hai người đó cho vợ chồng Linh Vân nghe.

Tuệ nương ngồi cạnh Linh Vân người rung rung, môi mím lại như nín cười, còn Linh Vân thì nhắm mắt lắc đầu đáp:

-Tại hạ không trông thấy hai người ấy.

Phả Cái tuy giàu kinh nghiệm, từng trải đã nhiều, nếu không phải lúc này đang say tất nhận ra sự miễn cưỡng trong lời nói của Linh Vân, và cũng sẽ nhận ra biểu hiện kỳ lạ của Tuệ nương.

Một lúc không thấy Phả Cái nói tiếp, Linh Vân liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy ông ta hai mắt nhìn thẳng, mồm lẩm bẩm gì đó thì ngạc nhiên hỏi:

-Tiền bối muốn tìm đôi nam nữ ấy làm gì, có thể cho tại hạ rõ nguyên nhân không?

Phả Cái ồ lên một tiếng, định thần lại, thở dài:

-Thực cũng không có gì quan trọng, chiều nay già què ở bờ sông đã trông thấy võ nghệ hai người ấy khi trấn áp giặc. Thiếu niên tự nhận là Long Uyên, lại nó già từng ra mặt ở Giang Tây, lời ấy khiến già kinh nghi vì đêm hôm qua già còn ở Đông Hồ, dù có nằm mơ cũng không sao đi xa nhanh đến thế. Cho nên lão mới muốn tìm hỏi cho rõ, xem có phải y đặt điều hay không, hay thực trông thấy người giống già này?

Tuệ nương cười qua mũi, rồi liếc Linh Vân. Linh Vân mặt đỏ bừng ngập ngừng muốn nói gì đó, nhưng Phả Cái đã nhìn ra ngoài cửa sổ, thủng thẳng nói:

-Còn một con nhỏ xưng là Vân Tuệ khinh công chưởng pháp quái dị, không giống võ nghệ của Trung thổ, nhưng trông quen lắm như đã...

Nói tới đó, giọng trầm xuống, hình như đang nhớ lại chuyện xưa, sau cùng nói đến đâu rồi ngắt lời cũng không hay.

Vợ chồng kia nghe thấy vậy thì giật mình, nhất là Tuệ nương, nàng trợn trừng đôi mắt nhìn Phả Cái, lông mày hơi dựng lên có chút sát khí ẩn chìm, môi run run như kích động vô cùng. Nhưng biểu hiện đó chỉ thoáng cái liền biến mất. Cũng may Phả Cái vì mãi nghĩ nên không để ý.

Lúc ấy trong phòng im lặng như tờ, không ai nói năng gì, bỗng Phả Cái vỗ tay cái “bộp” vào ót, làm hai vợ chồng giật mình đánh thót, ngạc nhiên không hiểu chuyện gì? Sau lại thấy Phả Cái òa khóc, tiếng khóc như vượn hú thú gầm, nghe rất đĩnh tai và cũng thương tâm vô cùng. Cả hai thấy vậy thì cuống cả chân tay, không biết phải ứng xử thế nào cho phải? Linh Vân vội đưa mắt hỏi vợ.

Tuệ nương bỗng lên tiếng kể nói:

-Sao tiền bối lại đau lòng như thế? Có thể nói cho vợ chồng tiểu bối biết chăng, tuy vợ chồng tiểu bối bất tài nhưng có thể giúp tiền bối phần nào.

Phả Cái khóc một hồi, móc cái khăn ra lau nước mắt, nghe lời Tuệ nương thì thở dài:

-Hà! Già què cảm ơn thịnh tình của nhị vị, nhưng việc này can dự lớn lắm, hiền phu thê là người ngoại quốc không nên biết thì hơn.

Tuệ nương tủm tỉm cười đáp:

-Tiền bối không muốn nói, vợ chồng tiểu bối cũng không tiện hỏi nữa, nhưng tiểu bối cũng đoán được phần nào...

Linh Vân nghe vậy thì ồ lên, Phả Cái cũng không nhịn được hỏi lại:

-Phu nhân đoán biết như thế nào? Có thể nói cho lão phu không?

Vợ chồng Linh Vân thấy ông ta hấp tấp vậy nghĩ thầm:

“Ông già này ngây thơ thực.”

Tuệ nương nhìn chồng rồi khẽ đáp:

-Theo ước đoán của tiểu bối, tiền bối phát giác khinh công và chưởng pháp của Vân Tuệ cô nương ấy quen quen và không phải võ công Trung Nguyên, chắc năm xưa tiền bối có thấy một dị nhân có chưởng pháp và khinh công như thế. Và tiền bối đoán người đó chắc là đệ tử của dị nhân ấy, còn dị nhân đã tạ thế và là bạn thân của lão tiền bối. Nên lão tiền bối mới khóc, có phải thế không?

Phả Cái nghe vậy thì liền đứng lên chấp tay nói:

-Phu nhân thực thông minh, quan sát rất tinh vi, già què phục vô cùng, nhưng già có điểm chưa hiểu mong phu nhân chỉ giáo.

Tuệ nương vội đứng dậy đáp lễ:

-Tiền bối quá khen.

Phả Cái lại ngồi xuống nói tiếp:

-Người sống ở đời bách tuế là cùng, không sao tránh khỏi cái chết, tuy già què như bạn cũng không đau đớn như thế.

-Tiền bối, nói vậy người bạn ấy chết rất thảm thương phải không?

Phả Cái bỗng ngừng mặt lên cười ha hả, khiến mái nhà rung động, cát bụi rơi xuống như mưa, rồi thì sầm nét mặt nhìn hai người, gật đầu nói:

-Hảo! Hảo! Hôm nay già gặp hai vị thực chỉ có thể nói là gặp tri kỷ, lời phu nhân không sai chút nào. Bạn cố hữu của già què này, năm xưa vô địch thiên hạ, ba năm sau thì bị thất đại chương môn tự nhận là danh môn chính phái vậy đánh, nên vị cái thể kỳ nhân ấy mới bị sát hại... Hà!

Ông ta nói xong, sắc mặt kích động khôn tả. Ngờ đâu sắc mặt của Tuệ nương cũng biết động khác thường, chỉ thấy nàng đứng phắt dậy đi tới trước mặt ông ta quì xuống, giọng run run nói:

-Xin tiền bối thứ tội lừa dối của tiểu bối. Tiểu bối chính là môn hạ của Cô Độc Khách...

26. Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm

Phả Cái không ngờ thiếu phụ trung niên yếu ớt lại là người có khinh công thượng thặng đến như thế, nên ông ta cũng kinh ngạc vô cùng, sau thấy Vân Tuệ quỳ xuống trước mặt xưng danh, ông ta cả kinh vội lùi về sau hai bước, ngồi phịch xuống ghế, hai mắt tròn xoe, nước mắt hơi ứa ra nhìn Vân Tuệ tỏ vẻ không tin.

Linh Vân đứng bên cạnh vội nói giải thích:

-Tiền bối, vợ chồng tiểu bối thiện về môn dị dung, tung tích tiền bối phát hiện ở bờ sông cũng chính là tại hạ giả dạng.

Phả Cái mặt lạnh lùng đưa mắt liếc nhìn chàng hỏi:

-Người, người là Long Uyên ư?

Long Uyên cung kính đáp:

-Chính là tiểu bối.

Phả Cái bán tín bán nghi bảo Vân Tuệ:

-Cô nương đứng dậy đi, mau bỏ giả trang cho già này trông thấy mặt trước rồi nói chuyện sau.

Vân Tuệ vái chào rồi chạy vào xó tối một lát, khi nàng quay ra đã thay đổi bộ áo trắng và tóc vàng trở lại.

Phả Cái cười khì một tiếng, thân phóng đến tay phải búng liền năm luồng kinh khí nhắm yếu huyệt của nàng lần lượt tới.

Nếu chỉ một trong năm yếu huyệt bị tấn công cũng dẫn tới tử vong, huống hồ Đàn Chỉ Thần thông cầu Phả Cái đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, sức mạnh có thể xuyên thủng sắt đá, lại tấn công trong lúc Vân Tuệ không đề phòng như vậy làm cả hai người kinh hãi vô cùng.

Vân Tuệ không hiểu sao Phả Cái lại đột nhiên giở mặt tấn công mình, không suy nghĩ gì cả dụng thế Cô Quý Ninh Xuân, một thế thủ tinh xảo của Cô Độc chương pháp ra chống đỡ. Tay giơ ngang ngực khê xoay một vòng, một luồng chân lực liền hình thành như một bức tường vô hình vững chãi, chỉ phong của Phả Cái khi chạm vào bức tường ấy bỗng tiêu tan hết. Đồng thời một lực vô hình phản chấn lại nữa.

Phả Cái cười nhạt một tiếng rồi nhảy trở lại ghế cạnh bàn và nói:

-Nhãi con giỏi thực, quả nhiên là đệ tử của Cô Độc Khách không những đã luyện thế Cô Quý Ninh Xuân tới xuất thần nhập hóa, mà về công lực cũng không kém lệnh sư năm xưa rồi.

Long Uyên với Vân Tuệ lúc này đã biết ông ta có ý thử, hai người biết ý vội vái chào rồi ngồi xuống. Vân Tuệ rầu rĩ hỏi chuyện Phả Cái quen biết Cô Độc Khách như thế nào và sự phụ của mình bị giết ra sao?

Phả Cái thở dài rồi nói:

-Hai mươi năm trước khi già què này oai trấn hai bờ Nam Bắc. Giới Hắc đạo không ai là không sợ lão phu, bất cứ kẻ nào tác oai tác ác, dù tên ấy có là danh môn chính phái lão cũng giết, cũng vì thế mà bọn chúng hận lão vô cùng, không những lập mưu tìm kế giết lão lại còn phao ngôn nói lão quái đản như thế nào. Cũng vì thế mà bọn tự cho mình là chính trực hiệp sĩ tuy không dám đến gây hấn với lão nhưng cũng không thêm làm bạn với lão. Già này suốt đời cô độc, nhưng cũng chẳng ham kết bạn với những kẻ như thế, vì vậy già lang thang một mình muốn gì làm nấy, ngày ngày diệt trừ tai hại cho dân chúng...

...một lần tại núi Trung Điền lão phát hiện mấy hòa thượng mặc áo đen, bịt mặt bắt cóc hai thiếu nữ đem về hãm hiếp. Xong chúng định giết người diệt khẩu, đương lúc chúng định chôn xác phi tang thì gặp già què này tới. Lúc ấy già tức giận khôn tả liền xuất hiện đánh với chúng một trận, lúc ấy già mới biết chúng là người của phái Thiếu Lâm. Khi biết điều đó lão càng tức giận đánh chết hết mấy hòa thượng, lúc khám xét thi thể thì mới biết đều thuộc vai về chữ Pháp. Thiếu Lâm trước nay vẫn là môn phái đỉnh đỉnh võ lâm, anh hùng nghĩa hiệp, không ngờ nảy nòi mấy hòa thượng trộm gà giết chó, cưỡng dâm dân nữ. Lão nghĩ vậy liền cắt đầu mấy tên đó thân hành đưa tới chùa Thiếu Lâm để cảnh báo cho Thánh Nhất đại sư, để ông ta thanh lý môn hộ...

...Ngờ đâu phái Thiếu Lâm lại ích kỷ, bênh vực môn hạ, thấy ta đem đầu đến thăm không để ta nói năng gì hết đã triệu một trăm linh tám tăng nhân bày La Hán trận vây đánh già luôn. Thủ tọa của La Hán đường là Thánh Thủy hòa thượng còn tuyên bố: nếu già có thể xông qua La Hán trận thì mới có tư cách yết kiết chưởng môn của chúng bằng không thì bỏ mạng lại. Già giận quá lập tức lao vào trận, ngờ đâu trận La Hán lợi hại vô cùng, dù già dụng hết tuyệt học bình sinh cũng không sao suy chuyển được nó. Giao đấu hồi lâu già dần đuối sức, và khi sắp mất mạng tới nơi thì đột nhiên một người xông vào trận. Người ấy võ công lợi hại vô cùng, chỉ chớp lát đã phá được trận La Hán, làm cho một trăm lễ tám hòa thượng ngã lung tung. Già lúc ấy phần trần tình thần dụng lực đánh tiếp, ngờ đâu sức cùng lực kiệt ngã ra bất tỉnh, lúc tỉnh dậy thì thấy mình ở trong một hang động. Người cứu già thấy già tỉnh dậy thì tự giới thiệu, người đó chính là sư phụ của cháu. Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm Cô Độc Khách.

Vân Tuệ với Long Uyên ngồi cạnh lắng nghe, dù đã đoán ra đó là ai nhưng khi nghe Phả Cái nói ra Vân Tuệ bỗng ồ lên.

Phả Cái đưa mắt nhìn nàng rồi thở dài nói tiếp:

-Lúc ấy già rất kinh ngạc, vì nghe đồn Cô Độc Khách tính còn quái dị hơn già què này, bình sinh hành sự không phân biệt chính tà, thủ đoạn rất ác độc, lại thêm công lực tuyệt thế, trên giang hồ danh vọng còn gấp mười già què. Nhưng sau khi chuyện trò già không thấy y có chút quái nào hết, lại còn rất chí tình và cũng hợp với tính của già què này. Thế rồi hai người kết thành bằng hữu.

Rồi y kể cho già nghe chuyện sau khi già chết giấc, khi đó chưởng môn phái Thiếu Lâm cùng năm hộ pháp đều xuất hiện. Y thấy già ngã xuống liền đưa già về núi cứu chữa, nhưng y đã hẹn ngày đấu với Thánh Nhất hòa thượng. Già nghe vậy nổi giận cười lớn, không ngờ động tới thương thế, chân khí liền tán mất vào trong huyết mạch tức thì. Cô Độc Khách thấy vậy liền vận công chữa trị cho già, bảy ngày sau lão mới lành mạnh. Rồi cả hai cùng lên chùa Thiếu Lâm.

Rồi một mình Cô Độc Khách tiếp chiến với Nhất Thánh hòa thượng và năm đại hộ pháp. Còn già què thì đấu với hai thủ tọa của La Hán đường và Tàng Kinh các. Sau một trận kịch chiến, Cô Độc Khách toàn thắng, chỉ có già không may trúng phải chưởng của lão Thánh Thủy. Vì vậy già hồ thẹn vô cùng, quyết tâm ẩn cư luyện công để trả mối thù một chưởng đó, khi xuống núi thì già từ biệt Cô Độc Khách đi luôn. Ngờ đâu lần cách biệt ấy lại thành vĩnh biệt, năm năm sau y đã bị người ám hại chết trên Lao Sơn.

Nói tới đó ông ta khóc sụt sùi không sao nói tiếp được nữa. Vân Tuệ coi sư phụ như cha, nên khi nghe Phả Cái kể lại chuyện thảm khóc ấy nàng cũng khóc sụt sùi.

Long Uyên lúc trước trên cù lao đảo có chút không bằng lòng với Cô Độc Khách vì hai câu đối ông để lại có một vế là “Giết sạch người trong thiên hạ”, cho thấy ông như một kẻ loạn sát. Giờ nghe Phả Cái kể lại tuy không được tường tận cho lắm nhưng chàng nhận ra Cô Độc Khách không phải là người háo sát. Bằng không sao lần phá La Hán trận ông không giết một ai, lại lần giao chiến với chưởng môn và bốn đại hộ pháp nữa?

Xem ra những người từng bị ông giết ắt cũng là kẻ đáng chết, chàng có cái nhìn khác với danh môn chính phái, những người này chưa chắc đã là người tốt bằng không sao lại liên thủ đối phó với người như thế?

Long Uyên nghĩ vậy, lại thấy hai người khóc lóc thảm thương liền khuyên:

-Tiền bối, chị Tuệ đừng như thế, khóc chỉ có hại cho sức khỏe thôi. Người chết không thể hồi sinh, khóc vậy có lợi gì đâu? Giờ chúng ta phải tìm lại công bằng cho Cô Độc Khách trước có hơn không?

Vân Tuệ nghe vậy liền ngừng lên nhìn Long Uyên u oán hỏi:

-Bây giờ hiền đệ không phản đối ta trả thù cho sư phụ nữa chứ?

Long Uyên nghe hỏi vậy thì giật mình, lại thấy ánh mắt u oán đó thì thở dài tự nhủ:

“Chị Tuệ... Nàng biết ta không thích giết người, tuy mối thù sâu trọng mà cũng hỏi ý ta trước. Như vậy ta phản đối sao được?”

Đột nhiên Phả Cái ngừng đầu trợn mắt nhìn Long Uyên, rồi vỗ mạnh vào bàn một cái:

-Tiểu tử, ngươi là cái thá gì? Sao ngăn cản Tuệ nhi trả thù? Già què này bất tài cũng phải cho mi một bài học.

Và ông ta đứng phắt dậy như sắp đánh Long Uyên vậy. Vân Tuệ thấy vậy thì vội đứng dậy ngăn cản. Long Uyên cũng vội cái chính:

-Tiền bối chớ hiểu lầm, dù táo gan đến đâu tiểu bối cũng không dám cản chị Tuệ phục thù, nhưng trời có đức...

Phả Cái giận dữ ngắt lời:

-Bây, người bảo trời có đức hiếu sinh phải không. Thế tại sao trời lại bắt những người hiệp nghĩa như Cô Độc Khách chết thảm thương? Tại sao để bọn tiểu nhân đắc chí tha hồ hoành hành? Tiểu tử ngươi chỉ biết đức này đức nọ mà không biết diệt kẻ ác cũng là làm điều thiện.

Nhất thời Long Uyên không nói năng gì được, đứng yên như phỗng, Vân Tuệ thấy vậy vội cái hộ:

-Tiền bối hiểu lầm Long đệ rồi. Sự thực Uyên đệ có phản đối cháu trả thù cho sư phụ đâu. Uyên đệ chỉ có ý tránh giết oan người vô tội đấy thôi. Uyên đệ bảo tôi nói có đúng không?

Long Uyên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mắt lóe lên hai luồng sáng đầy yêu thương. Vân Tuệ cũng nhìn lại chàng, khuôn mặt hiện lên vẻ khoan khoái, bao nhiêu uất ức đau đớn điều tiêu tan hết.

Phả Cái thấy biểu tình của hai người như vậy cũng nguôi giận, dần rả nói tiếp:

-Lần này già què tái nhập giang hồ cũng là vì việc này, giờ đã gặp được Tuệ nhi, sức chúng ta hợp lại dù thất đại phái lợi hại đến đâu cũng khó thoát khỏi báo ứng này.

Phả Cái nói rồi liền hỏi lai lịch hai người.

Vân Tuệ liền kể chuyện của hai người cho lão ăn mày nghe, nếu không phải do đồ đệ của Cô Độc Khách kể thì Phả Cái không bao giờ dám tin chuyện của hai người là thực.

Sau khi Vân Tuệ kể xong, Phả Cái liền khen:

-Thảo nào hai cháu kín đáo thế, trông bên ngoài không sao biết được là người có võ công. Ngay lúc mới gặp lão cũng ngỡ chỉ là nho sĩ. Thật không ngờ cả hai lại luyện đến mức thượng thừa như vậy. Thực là mấy chục tuổi đầu lại còn mắc hờm, thật đáng hổ thẹn.

Nói tới đó ông như nhớ ra chuyện gì hỏi tiếp:

-Suýt nữa quên, lão già què mà tối qua cháu gái của lão trông thấy hình dáng như thế nào?

Vân Tuệ nghe vậy liền ôm bụng cười. Long Uyên mặt đỏ bừng vội đáp:

-Tiền bối, người xuất hiện đêm ấy là cháu giả dạng. Lúc ấy cháu có ý giả dạng để dọa một người.

Phả Cái nghe vậy thì hoài nghi, bụng bảo dạ:

“Người giỏi hơn già què này thì còn giả già làm chi?”

Long Uyên như biết ông ta đang nghĩ gì, nói tiếp:

-Tối qua cháu đi cùng với bà cháu Võ Di bà bà, vì không muốn để lộ hành tung nên bắt đắc dĩ phải giả dạng tiền bối ra mặt đuổi giặc.

Phả Cái nghe vậy thì ồ lên, hỏi tiếp:

-Cháu... cháu gặp già què này ở đâu?

Vân Tuệ sau một hồi cười đã nín được lại, lại nghe ông ta nói thì ôm bụng cười tiếp một trận, mãi mới nhịn lại được, rồi nói với Phả Cái:

-Tiền bối quên ông già tiền bối gặp trên lô đài rồi ư?

Phả Cái vỗ bàn nhảy bắn người la lớn:

-Tiểu tử giỏi thực, ba phen bốn lượt đùa bốn già, lúc ấy già còn thắc mắc sao tự nhiên xuất hiện một lão có võ công cao siêu như thế mà không ai biết tên tuổi ông ta? Hóa ra lại là trò quỷ của cháu.

Long Uyên, Vân Tuệ thấy thái độ và lời nói của Phả Cái không khác gì một đứa trẻ vậy, hai người lại cười ồ.

Riêng Phả Cái thì mặt trở lên lạnh lùng hơn, chứ không cười một tiếng nào. (Chắc các bạn còn nhớ tính ngược đời của Phả Cái, càng vui bao nhiêu thì mặt càng lạnh lùng bấy nhiêu.)

Vân Tuệ và Long Uyên sau một hồi tiếp xúc đã hiểu phần nào tính của ông ta nên cũng không lấy làm lạ nữa.

Phả Cái lại bảo hai người ngồi xuống và nói:

-Hiện diệt, đêm nay già què phải tặng hiện diệt một biệt hiệu mới được.

Vân Tuệ nghe vậy mừng rỡ trở mắt lên nhìn. Phả Cái thủng thẳng đọc từng chữ một:

-Thiên... Diện... Thư... Sinh

Vân Tuệ nhắm lại hai lần rồi vỗ tay tán thành. Diện mạo chàng hiện tại tuy ở tuổi trung niên, nhưng thực mới chỉ là một thanh niên tuổi chừng mười chín thôi nên vẫn có chút tính trẻ con, gần đây đi lại trên giang hồ thấy ai cũng có ngoại hiệu cả, giờ được Phả Cái trân trọng tặng mình biệt hiệu là Thiên Diện Thư Sinh thì mừng rỡ khôn tả.

Vân Tuệ vỗ tay khen một hồi mới nói:

-Tiền bối thiên vị quá, chỉ ban cho Uyên đệ mà không ban cho cháu một cái.

Phả Cái vội đáp:

-Được, được.

Nhưng ông ta nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được cái tên nào thích đáng cả. Long Uyên thấy vậy mỉm cười nói:

-Chị Tuệ, chị là Thiên Diện Phu Nhân nhé.

Vân Tuệ thấy Long Uyên nói vậy thì khoan khoái vô cùng, mặt đỏ bừng lườm chàng một cái.

Phả Cái thì vỗ tay đánh bốp nói:

-Hảo! Y là Thiên Diện thư sinh thì cháu là Thiên Diện phu nhân đúng lắm rồi.

Từ đó trở đi Long Uyên với Vân Tuệ đều dùng hai cái biệt hiệu này. Cho nên không bao lâu danh tiếng của hai người đã vang khắp giang hồ.

Đến đây trống đã điểm canh hai, Vân Tuệ liền đề nghị mọi người đi nghỉ.

Sáng hôm sau Vân Tuệ vẫn cải trang thành thiếu phụ trung niên như trước, ba người cõm nước xong liền ngấm ngấm đi theo thuyền của Kính Thật để bảo vệ, không bao lâu đã tới Kim Lăng. Long Uyên ba người đi tới bờ sông chờ đợi giây lát, bấy giờ Kính Thật với Tứ kiếm đã lên bờ thuê xe vào thành.

Long Uyên sợ năm người họ thất thố vội thuê xe ngựa theo sau, khi vào trong thành thì thấy xe đang trước không vào khách sạn nghỉ mà rẽ vào một ngõ nhỏ rồi tiến thẳng tới trước tiêu cục mới dừng lại.

Phả Cái biết Tứ kiếm vào nghỉ chân ở tiêu cục là có ý tứ riêng, nếu dọc đường không có người trợ giúp thì chỗ châu báu đó đã mất rồi. Tuy bây giờ đã tới nơi, nhưng trong thành cũng phức tạp vô cùng, dù rằng lục lâm đại đạo không dám công khai cướp bóc trước mặt quan binh, nhưng cũng khó tránh khỏi bị kẻ trộm đạo dòm ngó, cho nên mấy người tiêu sư mới không vào khách điểm mà vào tiêu cục nhờ tiêu cục bảo tiêu cho họ, như vậy là rất khôn ngoan.

Long Uyên không hiểu vấn đề đó, cảm thấy họ vào tiêu cục như thế rất bất tiện, nhưng Phả Cái đề nghị đến khách sạn ở gần đó để trọ.

Vân Tuệ ở trong xe ngó ra ngoài nhận thấy tiêu cục mà nhóm Kính Thật vào khá đồ sộ, trên cửa có treo một tấm biển đề bốn chữ: “Tam Giang tiêu cục”. Ngoài cửa có cắm một lá cờ bay phất phới.

Lúc ấy bọn Kính Thật các người vừa ngừng xe ở trước cửa tiêu cục thì bên trong liền xuất hiện hai đại hán nghênh đón. Phương Trực Dân ở trên xe nhảy xuống chấp tay chào và nói:

-Xin hỏi đại ca, Vu tổng tiêu đầu có nhà không? Nhị vị có thể truyền báo hộ tại hạ là Phương Trực Dân có việc xin cầu kiến.

Xe của Long Uyên các người đi qua tiêu cục mà không dừng lại. Đến một khách sạn lớn gần tiêu cục tên là Phúc Long thì dừng lại.

Những khách sạn ở kinh thành khác hẳn những khách sạn ở thị trấn nhỏ, không những phòng ốc rộng lớn, mà bài biện rất lịch sự, phổ ký cũng tiếp đãi rất chu đáo.

Pho ký thấy ba người khách, hai người ăn vận lịch sự, một người thì rách rưới, tuy trong lòng có thắc mắc nhưng vẫn tiếp đón niềm nở.

Nhờ vậy mà y được Long Uyên thưởng cho một nén bạc.

-Chú tửu bảo này quý danh là chi?

Tửu bảo cười hi hi rồi đáp:

-Tiểu nhân tên Đa Khẩu, đại gia có việc gì cứ gọi Đa Khẩu là tiểu nhân đến ngay...

Vân Tuệ thấy cái tên của tửu bảo kỳ lạ như vậy thì cười hỏi:

-Đa Khẩu, không biết ai mà đặt cho cái tên lạ lùng như vậy?

Đa Khẩu thấy Vân Tuệ hỏi thì làm ra vẻ bất đắc dĩ đáp:

-Cái tên của tiểu nhân, nói ra nhiều lai lịch lắm, năm xưa tiểu nhân không phải tên là Đa Khẩu. Chỉ vì năm nọ có một vị khách đến ở trọ, suốt ngày ông ta không ra cửa phòng, nhưng ông ta lại bắt tiểu nhân suốt ngày chạy đi chạy lại hỏi thăm cái này cái kia. Ngày nào cũng đi hộ ông ta mấy chục dặm đường. Ngờ đâu một tháng sau ông ta bỗng mất tích rồi ngày hôm sau lại có chín nhà bị trộm, ông chủ của chúng tôi đoán chắc kẻ trộm thể nào cũng là ông khách ở trong căn phòng ấy. Lại mắng tiểu nhân lắm mồm, vì vậy tiểu nhân bị mọi người gọi là Đa Khẩu.

Long Uyên và Vân Tuệ nghe y nói vậy thì không sao nhịn được cười, và quả thật y cũng mồm mép thực.

Tên ấy không ngờ vẫn chưa nói xong, lại thao thao bất tuyệt:

-Sự thật ông chủ ấy rộng rãi lắm, lần nào cũng thưởng cho tiểu nhân dăm mười lạng bạc, ông ở đây một tháng tiền thưởng của ông ta vừa đủ cho tiểu nhân lấy một cô vợ nhỏ. Đấy đại gia thử nghĩ xem người rộng rãi như vậy có khi nào đi ăn trộm của người khác? Đại gia bảo có oan cho ông ta không?

Vân Tuệ ngạc nhiên hỏi:

-Sao, ông ấy thưởng tiền cho chú lấy được vợ ư?

Đa Khẩu cười tít mắt đáp:

-Thưa phu nhân chinh thế, mỗi ngày ông ta cho tiểu nhân dăm mười lạng trong một tháng trời tiểu nhân tính được hơn trăm lạng, cho nên tiểu nhân mới nói đủ lấy được một cô vợ nhỏ.

Vân Tuệ nghe vậy cười ồ nói:

-Ra là thế đấy!

Đa Khẩu còn muốn nói thêm thì Phả Cái ngồi cạnh đột nhiên hừ một tiếng, mặt lạnh băng. Đa Khẩu quay đầu nhìn qua thấy vậy hoảng sợ không dám nói tiếp.

Long Uyên thấy y không nói tiếp liền hỏi:

-Đa Khẩu có biết tiêu cục ở bên xé cửa là ai mở không?

-Dạ! Tiêu cục ấy chính là ông chủ của tiểu nhân mở đấy. Ông chủ của tiểu nhân ở thành Kim Lăng này có tên tuổi lắm, hề ai nhắc đến cái tên Tam Hoàng Thổ Nguyệt Trần Kim Châu, Vu Phi Vu thái gia thì ai nấy đều biết. Vu thái gia sáng lập Tam Giang tiêu cục, ông ta có tam Ngân Hoàn (vòng bạc) lên bắc xuống nam bất cứ giới lục lâm ở đâu cũng phải nhường đường. Sau bất cứ giao cho ai, cứ có Tam Hoàn lệnh kỳ trên xe là người ta nể mặt, Vu thái gia ở nhà nhàn rồi liền mở luôn mấy tiệm cầm đồ, tửu lâu... tất cả mấy chục tiệm, giàu có muôn ức.

Đa Khẩu tăng bốc Vu thái gia đến tận trời, y càng nói càng cao hứng, nếu Phả Cái không cười ha hả mấy tiếng như chuông vỡ thì y còn nói tiếp.

Phả Cái ngồi đó nghe không hiểu sao mặt ông lại biến sắc, rồi ngừng mặt lên cười ha hả. Thấy Đa Khẩu không nói nữa thì quát lớn:

-Có phải chủ tiệm của người là Vu Tam Phi không?

Đa Khẩu ngẫm nghĩ giây lát rồi vỗ tay vào đầu đáp:

-Vâng, năm xưa Vu thái gia tên là Vu Phi thực, nhưng từ khi ông ta mở tiêu cục thì cấm không cho người ta gọi tên thực như thế nữa.

Phả Cái trợn trừng mắt cướp lời nói luôn:

-Thôi được, không còn việc gì nữa, người vào sửa soạn một mâm cơm ra đây.

Đa Khẩu vâng lời quay người đi luôn, mồm vẫn còn lẩm bẩm:

-Không sao, dù bị mắng cũng có tiền rồi.

Vân Tuệ chờ tên phổ ký đi khỏi liền hỏi Phả Cái:

-Lão tiền bối biết Vu Tam Phi ư?

Phả Cái cười nhạt đáp:

-Nếu Vu Phi quả thực là Vu Tam Phi thì không những già què này biết mà còn có thù với lệnh sư của cháu là khác.

Vân Tuệ hỏi ngọn nguồn ra sao, thì Phả Cái nói tiếp:

-Vu Tam Phi vốn là môn đồ phái Không Động, năm xưa nhập giang hồ với khí giới dị hình là Ngân Liên Hoàn, lập sơn trại ở tỉnh Tứ Xuyên, chưa từng gặp địch thủ. Vì vậy y ngày càng kiêu ngạo, lại bị bọn hạ lưu xúi giục mà nhập hắc đạo. Một lần sư phụ của cháu ngang qua Tứ Xuyên đúng lúc y đang cướp bóc khách thương. Sư phụ cháu thấy y là người của phái Không Động liền bắt y, và thân hành mang lên núi trao cho Ngũ Liễu đạo nhân dạy bảo. Không ngờ Ngũ Liễu đạo nhân thẹn quá hóa giận, quay lại trách sư phụ cháu nhiều sự. Thế rồi đôi bên giao đấu. Tuy Ngũ Liễu đạo nhân là trưởng môn Không Động phái nhưng cũng lạc bại trong tay Cô Độc Khách. Sau đó Vu Tam Phi ở lại trên núi Không Động không xuống núi nữa, nghe y vì bị sư phụ ép buộc, phân vì muốn luyện công để chờ ngày báo thù. Từ đó thì phái Không

Động đã kết thù với sư phụ cháu rồi. Lần thất phải hợp sức chắc chắn là có Ngũ Liễu đạo nhân với Vu Tam Phi hai người âm mưu bên trong.

Vân Tuệ nghe vậy nghiến răng đáp:

-Đêm nay cháu thế nào cũng phải tới Tam Giang tiêu cục, nếu quả thực Vu Phi chính là Vu Tam Phi thì cháu sẽ bắt y trước. Như vậy sẽ có manh mối sự việc năm xưa.

Long Uyên nghe vậy ngằm lắc đầu, nhưng không tiện phải đối mà chỉ nghĩ cách giải sự.

Một lát sau trời đã tối, ăn uống xong ai nấy trở về phòng nghỉ ngơi. Vì Long Uyên với Vân Tuệ đã nhận nhau là vợ chồng nên hai người ở chung một phòng, tuy cùng giường nhưng hai người vẫn đắp riêng chăn chứ không vượt quá lễ giáo.

Tối hôm ấy Long Uyên với Vân Tuệ đã bàn định với nhau chuyện do thám Tam Giang tiêu cục, tuy vậy mục đích của hai người lại khác nhau, Long Uyên muốn đến xem Kính Thật thế nào, Vân Tuệ lại muốn xác định Vu Phi có phải là Vu Tam Phi đã từng tham gia dự mưu giết sư phụ mình hay không?

Hai người liền dụng khinh công tuyệt thế nhảy qua cửa sổ tiến thẳng về Tam Giang tiêu cục. Trong kinh thành mọi người buôn bán bất kể ngày đêm, vì vậy đâu đâu cũng thấy đèn đuốc sáng choang. Hai người lại như hai luồng khói, chỉ thoáng cái đã mất dạng. Người thường có thấy cũng chỉ nghĩ là mình hoa mắt mà thôi!

Từ phía Tam Giang tiêu cục tiếng cười nói vang lên, có lẽ là ăn uống chưa xong. Hai người không chần chừ nhảy tới phía sau cửa sổ rồi nhảy lên đà ngang dưới mái ẩn núp, rồi cùng đu người xuống đục thủng một lỗ trên giấy cửa sổ ngó nhìn vào bên trong. Trong sảnh bày một mâm cơm, Kính Thật đang ngồi ở đấy, hai bên có Uyên Nam tứ kiếm, bên dưới có ba người ngồi, ba người này trông rất lạ mặt, có lẽ là người trong tiêu cục. Người ngồi giữa cao lớn vạm vỡ, râu tóc bạc phơ trông rất oai mãnh, tay cầm ly rượu cười lớn, tiếng cười rất dững mãnh nhiên hiên công lực của y rất cao siêu. Cười xong y lên tiếng nói:

-Lị đây, lại đây Thiếp Ni, Hằng Ni. Uyển Nam tứ kiếm nể mặt ba cha con chúng ta, nhất là ông chủ Vương lại khăng khải hiếu nghĩa lấy vật báu đổi tiền mua lương thực cứu nạn nhân ở Sào Hồ. vậy ba cha con chúng ta mỗi người mời ông chủ một ly để cảm tạ lòng quảng đại của ông ta.

Nói xong y uống cạn một chén trước rồi đến hai đại hán tuổi trạc ba mươi, mặt cũng hao hao giống y, cùng uống cạn luôn một chén rồi mời anh em Vương Kính Thật năm người cạn chén.

Năm người phục rượu xong thì Phương Trục Dân vừa cười vừa nói:

-Vu lão tiêu đầu với nhị vị tiêu thiếu tiếng tăm lừng lẫy khắp kinh sư, và cũng là người đứng đầu giới bảo tiêu chúng ta, anh em tại hạ nhân dịp được gần gũi Vu lão tiêu đầu thực là vinh hạnh biết bao. Xin mời ba vị bày cạn chén rượu này để thỏa mãn lòng của tại hạ.

Thế rồi người này mời người kia một chén, người kia lại mời lại một chén. Một lát Vu lão tiêu đầu mới trầm ngâm hỏi:

-Phương tiêu đầu tới kinh sư này đã tới nơi nào khác chưa?

Trục Dân vội lắc đầu.

Vu Phi cười ha hả nói tiếp:

-Lão thấy ông chủ Vương mang nhiều châu báu như vậy, sợ vạn nhất đồn ra ngoài khiến bọn trộm cướp dòm ngó, khéo quan phủ cũng có ý như vậy rất khó đối chác, chưa biết chừng lại có nhiều chuyện lôi thôi.

Trục Dân đáp:

-Tại hạ cũng nghĩ như vậy, cho nên vừa tới nơi liền tới thẳng đây.

Vu Phi liền cười ha hả nói:

-Phải lắm, nhe thế mới phải chứ!... Phương tiêu đầu với ông chủ tin lão như vậy, lão đành phải gánh vác trọng trách này. Bây giờ tốt hơn là năm vị cứ ở trong tiêu cục đừng ló mặt ra ngoài, châu báu thì đưa cho

tiểu nhị bảo chúng đem vào thành bán cho các đại gia, như vậy không những cẩn thận mà lại còn được giá, chẳng hay ông chủ nghĩ sao.

Kính Thật thấy vẻ hào sảng của người này, lại được tứ kiếm tin tưởng nên gật đầu đồng ý, lại hết sức cảm ơn.

Long Uyên ở ngoài nghe vậy cũng thấy yên tâm, chàng cũng thấy cách này tiện hơn tự mình đi trao đổi. Do vậy mà rất phục kế hoạch của Vu Phi.

Nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm, liệu Vu Phi có làm đúng như lời nói chăng?

Ngày hôm sau Long Uyên thấy không có việc gì làm, lại mới tới kinh đô lần đầu, nên chàng cùng Vân Tuệ và Phả Cái đi du ngoạn thắng cảnh và những di tích cổ.

Vân Tuệ nghĩ đến mối thù của sư phụ, nhưng vì thấy Long Uyên quá nhân từ nên nàng không muốn phát động ngay. Tron thâm tâm nàng nhận thấy nếu Vu Phi quả thực là Vu Tam Phi mà Phả Cái đã nói thì khi nào lại trung nghĩa thế, khi nào lại chịu làm việc đổi tiền hộ Kính Thật?

Châu báu của Kính Thật là báu vật vô giá được Long Uyên lấy lên từ đáy biển sâu. Long Uyên từ nhỏ sinh trong gia đình quyền quý, cả đời ý dụng đến tiền, khi gặp Vân Tuệ lại chỉ học hỏi võ công, đối với chàng tiền không có nhiều ý nghĩa lắm, vì vậy châu báu đó với chàng cũng chẳng khác bùn là bao. Dù rằng chàng có ý thức được sự lỗi cuốn của tài bảo với người đời trong quá trình bồn tẩu giang hồ gần đây. Nhưng thực cũng chưa biết hết được tác động của nó đối với tham tâm của người đến mức nào. Kính Thật và chàng cùng có một tinh thần hiệp nghĩa không coi châu bảo vào đâu. Nhưng người đời liệu có mấy người được như thế.

Vân Tuệ lại khác, nàng vì chuyện Vu Tam Phi có đúng là Vu Phi ngày nay không mà không ngớt suy nghĩ. Nàng như nhận thấy có điều gì đó không ổn, bụng bảo dạ:

“Tối qua Vu Phi nói rất nhân nghĩa nhưng sao y lại hỏi Phương tiêu đầu đã tới tiêu cục nào chưa? Với oai danh của y ở trong kinh thành như thế, tiêu cục khác làm sao cướp món hàng này của y? Y đã biết người khác không thể lấy của y làm sao lại phải hỏi thế?”

Nghĩ tới đó, nàng nhận thấy Vu Phi thế nào cũng có âm mưu mờ ám.

Sau chuyến du ngoạn, Vân Tuệ chờ cơm nước xong liền nói chuyện với chàng:

-Uyên đệ chúng ta sang hỏi thăm ông chủ Vương đi.

Long Uyên cũng muốn sang hỏi xem ngày hôm nay giao dịch mua lương thực thế nào, nay nghe nàng đề nghị như vậy rất hợp ý mình, liền nói với Phả Cái rồi đi sang Tam Giang tiêu cục tức thì.

Hai người thấy tình hình của tiêu cục vẫn như thường, các tiêu sức và tửu bảo an nhân vô cùng. Nhưng Long Uyên, Vân Tuệ hai người tìm khắp tiêu cục cũng không thấy Kính Thật và Uyển Nam tứ kiếm đâu cả?

Vân Tuệ cảm thấy bất diệu, bảo:

-Uyên đệ, chúng ta chia ra tìm kiếm kỹ hơn xem.

Long Uyên gật đầu, rồi hai người mỗi người một ngã. Công lực của chàng đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, thân hình nhanh như điện chớp, bỗng tới, bỗng lui như bóng ma, nên người khác trong lúc vô tâm khó lòng mà phát hiện được. Chàng vào tìm kiếm từng phòng không để sót phòng nào, hễ có ánh đèn mà người trong phòng chưa ngủ là chàng để ý lắng nghe ngay. Nhưng tìm kiếm cả nửa đêm mà vẫn không thấy tung tích của năm người đâu cả. Chàng ngạc nhiên vô cùng nhưng vẫn không nản lòng mà tiếp tục tìm kiếm.

Lại nói Vân Tuệ, nàng không như Long Uyên, việc khả nghi này cứ bắt một người hỏi có hơn không? Nhưng trước mặt Long Uyên nàng sợ chàng không cho phép hạ độc thủ tra hỏi người, vì vậy Vân Tuệ mới đề nghị chia làm hai đường tìm kiếm là thế.

Nàng vào tới võ sảnh, thấy nơi đây rộng lắm, nàng lại thấy bên cạnh bờ tường có một cây bạch dương cao hơn trượng, dưới cây có một đường nhỏ đi thẳng vào vườn trong. Lúc ấy một đại hán mặc võ trang tay cầm khí giới đi ra, nàng đoán chắc là một trong những người canh gác của tiêu cục.

Quả nhiên tên nọ tuần hành, bỗng thấy có một cái bóng xanh thấp thoáng, y vội múa đao quét ngang một thế, lớn tiếng quát:

-Ai?

Sự phản ứng của y nhanh vô cùng, đối phương dù là cao thủ hạng nhất, nhất thời không đề phòng hay khinh địch thì khó mà thoát khỏi thế công ấy của y, bằng không cũng phải lui về phía sau.

Vân Tuệ cũng vậy, nàng không ngờ đối phương đột nhiên ra tay liền lùi lại, nhưng nàng không để tên đó thốt lên thêm tiếng nào nhanh tay điểm tới huyệt y liền. Thủ pháp của Vân Tuệ rất đặc biệt, ra tay rất chừng mực. Tên nọ vừa trông rõ mặt nàng đã cảm thấy mình mảy tê tái, miệng cứng đờ, thanh đao đã bị nàng cướp mất.

Vân Tuệ lại vồ vào dưới hông của y một cái rồi giải yếu huyệt kia cho y, đao cũng lập tức kề vào cổ đại hán, động tác của nàng rất nhanh nhẹn, tuy y đã từng thấy nhiều cao thủ nhưng chưa thấy người nào lợi hại như nàng. Y cũng biết nếu có phản ứng không phải y sẽ chịu thiệt, vì vậy sau khi được giải huyệt liền đứng im chờ Vân Tuệ sai bảo.

Sau khi khống chế được đại hán, Vân Tuệ khẽ nói:

-Không được kêu, ta có việc muốn hỏi người, nếu người thành thực bổn cô nương sẽ không làm khó người.

Người nọ không đợi nàng dứt lời đáp luôn:

-Cô nương cứ hỏi, Vương Kiếm tôi biết sẽ thưa ngay.

Vân Tuệ không ngờ đối phương nhanh nhẩu như thế, hơi ngần người giây lát mới nói tiếp:

-Hôm qua Uyển Nam tứ kiếm cùng ông chủ Vương tới tiêu cục các người, hiện giờ họ ở đâu?

Người nọ ồ một tiếng rồi đáp:

-Họ có tới, nhưng tối qua cơn nước xong thì đi luôn, không ở lại tiêu cục.

Vân Tuệ kinh ngạc vô cùng, nhưng sắc mặt người này dường như không nói dối, nàng lại càng thắc mắc thêm, không hiểu sao năm người họ lại đột ngột bỏ đi như thế?

Vương Kim thấy sắc mặt của nàng như vậy nói tiếp:

-Khi năm vị ấy đi, Tiêu đầu còn thân hành tiễn ra ngoài cửa, tối qua chính mắt tiểu nhân thấy...

-Có thực không?

-Nếu tiểu nhân nói dối, thế nào cũng chết bất đắc kỳ tử. Năm người đó với tiêu cục cũng không có liên can gì, tiểu nhân nói dối làm gì chứ.

Vân Tuệ đành bỏ đao xuống, giọng lạnh lùng cảnh báo:

-Được! Bổn cô nương tin người, nhưng nếu ta điều tra ra không đúng sự thực, cái tiểu mạng của người đến đây là hết. Giờ phiên người ở đây một lát.

Xong nàng định điểm huyệt Vương Kim thì tên ấy biến sắc xua tay nói tiếp:

-Cô nương hà tất phải điểm huyệt của tiểu nhân, tiểu nhân không nói chuyện này ra...

27. Sự Bất Ngờ

Vân Tuệ thấy y như vậy biết y không muốn để bị điểm huyệt, và sự việc cũng chưa chắc liên quan đến Tam Giang tiêu cục. Giờ chỉ cần hỏi thăm Kính Thật có ở trong tiêu cục thôi hà tất phải giữ y làm chi, đồng thời y đã cam đoan không nói cho ai hay, nên nàng thuận tay ném đao xuống rồi tiến về phía bụi cây dương, vừa đi vừa nói:

-Được! Người biết điều như vậy cô nương cũng không bắt người chịu tội, nhưng nếu người có ý khác đừng trách ta lấy cái tiểu mạng của người.

Nàng vừa nói xong thân hình đã mất dạng. Vương Kim thấy cô nương đó khinh công tuyệt mức như vậy thì ngẩn người ra giây lát, sau mới định thần tiến lại chỗ cây đao cắm vào thân cây. Đến khi nhìn rõ y thốt lên ngạc nhiên như người nằm mơ mới tỉnh. Rồi lại gần hai tay nắm lấy đao rút ra, y rút đến mồ hôi ướt đầm mới rút được thanh đao ra khỏi thân cây. Y lắc đầu thở dài, cầm đao đi tiếp, y quả thực giữ kín tiếng không ho he lời nào.

Long Uyên lúc này đã kiếm khắp nơi mà không thấy bóng dáng mấy người Kính Thật đâu cả, đang định tiến vào trong thì thấy Vân Tuệ liền chạy lại hỏi:

-Chị Tuệ, có tin tức gì không?

Vân Tuệ kéo chàng vào trong bụi cây kể chuyện Vương Kim cho chàng hay. Chàng cũng ngạc nhiên vô cùng không đoán được tại sao.

-Chúng ta về khách sạn hỏi Phả Cái thúc thúc xem, nếu không có kết quả chúng ta hỏi tiêu cục khác, biết đâu Kính Thật không ưng nhà này mà sang nhờ nhà khác.

Hai người về khách sạn kể rõ chuyện cho Phả Cái hay. Phả Cái cũng không đoán ra được, nhưng ông ta nhận định:

-Tam Giang tiêu cục là tiêu cục số hai ở đất Kim Lăng này. Kính Thật với Uyển Nam tứ kiếm đã vào tiêu cục ấy rồi, không khi nào lại sang chỗ khác được, hơn nữa Vu Tam Phi hôm qua đã nhận lời như vậy khi nào lại nuốt lời. Cho nên theo ý lão có lẽ việc này là do Vu Tam Phi cố ý làm ra trò quỷ.

Vân Tuệ liền xen lời:

-Thúc thúc nói rất có lý, nếu Vu Phi chính là Vu Tam Phi năm xưa thì việc này có lẽ là y bày trò.

Long Uyên không tin vội phản bác:

-Không khi nào, hôm qua y nói rất thực mà.

Phả Cái cười hì hì ngắt lời Long Uyên:

-Hiền điệt có biết lòng người hiểm trá, nếu bảo Vu Tam Phi không mưu mô cướp món châu báu ấy thì sao y đã nhận món hàng rồi lại để cho người khác? Hiền điệt không nghe y nói sao? Y bảo với Kính Thật và Uyển Nam tứ kiếm không nên ra khỏi tiêu cục y nửa bước, nếu châu báu chưa bán hết.

Long Uyên vẫn còn chưa tin thuận miệng đáp:

-Vâng, tối qua hiền điệt có nghe y nói như vậy.

Phả Cái cười hì hì tiếp:

-Cho nên lão bảo nhất định Vu Phi đã giết mấy người đó rồi, bằng không y cũng cướp hết chỗ châu báu ấy rồi đuổi mấy người đó khỏi Kim Lăng này.

Vân Tuệ cũng đoán chắc Vu Phi chính là Vu Tam Phi năm xưa cho nên nàng nghe Phả Cái nói vậy liền đồng ý ngay:

-Phải! Chính thế! Chính thế! Nhất định không sai.

Long Uyên thấy biểu tình của hai người như vậy, bắt đầu lo:

-Bây giờ biết làm sao đây?

Phả Cái ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Có cách rồi, hiền đệ mau bảo Vương Đa Khẩu đi do thám xem sao, nếu dò biết được Kính Thật ở ngoài thì hay. Bằng không ngày mai già què cùng hai người sang gặp hần xem hần trả lời thế nào.

Vân Tuệ tán thành ngay:

-Phải! Cứ làm như thế, nếu y không chịu nói chúng ta cứ việc ra tay không chế y, rồi tiện thể tra xét luôn chuyên năm xưa...

Long Uyên nghe vậy cũng có chút không tán thành, nhưng cũng không tiện phản đối. Rồi theo lời Phả Cái gọi tên tửu bảo Vương Đa Khẩu vào.

Đa Khẩu thấy chàng nhờ y đi kiếm người, y biết thế nào cũng có tiền thưởng, nên tí mắt đồng rạc nói:

-Xin đại gia yên tâm, không phải Vương Đa Khẩu tôi nói khoác, quả có một người như thế thực thì trong hai ngày là cùng, dù người đó có núp kĩ thế nào, chỉ cần ở trong thành là tôi sẽ tìm ra...

Long Uyên không nhịn được cười thuận tay thưởng cho y một nén bạc và tả hình dáng của năm người cho y nghe và nói tiếp:

-Ông chủ họ Vương ấy là bạn của ta, hôm qua tới với chúng ta cùng một lúc, nhưng ông ta vào Tam Giang tiêu cục, sau nghe nói ông ta đi nơi khác, chú hỏi hộ tôi ông ta với bốn tiêu sư ở đâu, nhanh lên một chút nhé.

Đa Khẩu cầm lấy nén bạc mừng rỡ vô cùng, y vâng vâng dạ dạ đáp:

-Đại gia cứ yên tâm! Đại gia cứ yên tâm!

Quả nhiên Đa Khẩu bỏ nguyên cả đêm đi tìm hiểu, sáng hôm sau Long Uyên các người vừa thức giấc đã thấy Đa Khẩu về mặt râu rĩ, về uể oải với giọng khàn khàn bước vào và nói:

-Tiểu nhân tìm khắp thành Kim Lăng này, hỏi khan cả cổ mà không ai thấy năm vị ấy đâu cả.

Long Uyên nghe vậy kinh hoảng hỏi lại:

-Có thật không?

Đa Khẩu thấy chàng không tin vội giơ chân lên cho chàng xem đế giày đã mòn, rồi đáp:

-Đại gia xem, giày của tiểu hân đã thủng rồi, tiểu nhân nói không ngoa thực sự tiểu nhân đi thâu đêm cho tới giờ mới về tới.

Long Uyên tức cười nói tiếp:

-Chú Đa Khẩu không nên hiểu lầm như thế! Không phải tôi tin chú. Lạ thực, năm người biến đi đâu nhỉ?

Đa Khẩu lại nói tiếp:

-Vâng, việc này lạ thực, tiểu nhân đã hỏi thăm người gác cửa của Tam Giang tiêu cục rồi, rõ ràng đêm hôm trước tổng tiêu đầu tiễn năm người ra tận cửa, lúc ấy ai ai cũng ngủ cả, tuy không trông thấy nhưng cũng nghe thấy tổng tiêu đầu cười ha hả nói: “Được Uyển Nam tứ kiếm và ông chủ Vương chiếu cố cho, lão rất lấy làm hân hạnh nhưng bây giờ quý vị bận phải đi nơi khác, khiến lão phu không sao tiếp rước được thực là ân hận vô cùng”. Cho nên tiểu nhân thiết nghĩ năm vị ấy bỏ đi trong lúc đêm khuya như thế chắc thế nào cũng ra khỏi thành, nhưng đi hỏi khắp thành, thực không thấy năm vị ấy đâu.

Đa Khẩu đi dò hỏi suốt đêm mà không có manh mối nhưng lại không muốn mất công toi, nên mới nói như thế. Long Uyên biết y muốn có thêm tiền thưởng liền ném cho y một nén bạc và nói:

-Chú vất vả lắm rồi, đi nghỉ đi!

Đa Khẩu thấy chàng lại thưởng cho một nén bạc nữa sướng quá cười hi hi nói:

-Đại gia... Đại gia cho tiểu nhân nhiều quá tiểu nhân cứ nhận như thế này thực không nên... không phải... Bây giờ tiểu nhân đi hỏi thăm các bến tàu, và các dịch trạm xem có thấy năm vị ấy không.

Long Uyên gật đầu. Đa Khẩu càng mừng rỡ thêm, bụng bảo dạ:

“Lần này về thế nào cũng có thêm bạc. Ôi chà! Đại gia này rộng rãi thật.”

Miệng y lại mỉm cười, đi ra gặp chuông quây cáo ốm xin phép nghỉ một ngày rồi đi ra ngoài thành ngay.

Long Uyên chờ Đa Khẩu đi rồi liền ngồi ở trên ghế suy nghĩ, thì bỗng thấy một thiếu phụ trạc tuổi trung niên rất xinh đẹp bước ra, chàng nhìn kỹ lại thì ra người đó là Vân Tuệ.

Vân Tuệ ở bên trong hóa trang đã nghe Đa Khẩu nói những gì rồi, giờ trông thấy Long Uyên cau mày suy nghĩ thì bước lại hỏi:

-Uyên đệ nghĩ gì thế? Có phải vì việc của Kính Thật không?

Long Uyên giơ tay ra nắm lấy tay nàng, rồi ngừng đầu ngắm gương mặt xinh đẹp của nàng, nghĩ thầm:

“Chị Tuệ chắc là tiên nữ, dù hóa trang thế nào cũng đẹp tuyệt.”

Vân Tuệ trông thấy chàng cứ nhìn mình với vẻ mặt si si dại dại, ngây ngây thơ thơ, không có chút gì của một văn nhân trung niên thì không sao nhìn được, môi liền hé cười, trong lòng vô cùng khoan khoái, rồi hai người ôm chặt lấy nhau âu yếm hồi lâu.

Bỗng Phả Cái tấp ta tấp tễnh đi vào, thấy hai người đang đứng sát nhau liền cười nhạt hỏi:

-Hai vị dậy sớm thế? Đã có tin tức gì chưa?

Vân Tuệ giật mình trở lại, trông thấy Phả Cái thì thẹn đỏ mặt vội ngồi xuống, Long Uyên thì đứng dậy mời ông ta ngồi rồi nói lại những thông tin vừa nhận được.

Phả Cái nghe xong ngẫm nghĩ giây lát nói tiếp:

-Theo sự xét đoán của lão già què này thì có vẻ Vu Tam Phi cố ý làm như vậy.

Vân Tuệ không hiểu vội hỏi:

-Tại sao thế?

-Người trong võ lâm chúng ta trọng nhất lời hứa. Nếu Tam Phi là chính nhân quan tử, đã nhận lời bảo đảm việc này rồi quyết không khi nào buông tay không lý vào nữa. Nói ngay Vương Kính Thật, tuy không y không hiểu luật võ lâm thì cũng còn có tứ kiếm, họ đã tự biết không đủ sức bảo vệ Kính Thật nên phải nhờ đến người khác. Tất nhiên trước khi đi nhờ Tam Phi họ cũng có thỏa thuận với Kính Thật rồi mới tới tiêu cục. Hiền diệt theo họ tới đây hiển nhiên biết có người giúp hay không. Nhưng sao đột nhiên đến nhờ Tam Phi rồi lại bỏ đi ngay trong đêm như thế?

Vân Tuệ nghe đến đây đã nhận thấy điểm bất diệu:

-Phải! Còn việc Tam Phi sao canh ba thân chinh tiễn năm người ra cửa mà không ai thấy, chỉ nghe giọng của y nói là tiễn người. Thử nghĩ xem, Kính Thật là người cẩn thận hệt hế nào, nếu có việc phải đi gấp trong đêm thế nào cũng gửi châu báu lại chỗ tiêu cục nhờ bảo quản hộ. Chỗ châu báu lớn như thế, y không giữ bí mật lại đứng ở cửa nói oang oang như thế? Lại còn xưng danh bọn họ? Như vậy có khác gì bảo người ta biết ở đó có châu báu hay không? Vả lại nếu Kính Thật thay đổi chỗ bảo tiêu thì y sẽ mất sĩ diện vô cùng, làm gì còn tâm trí mà hờn hở tiễn người đi chứ.

Long Uyên từ nhỏ ít tiếp xúc với bên ngoài, thực không ngờ lòng người lại nham hiểm đến thế, chàng càng nghe càng hoảng sợ:

-Nếu vậy người ra khỏi cửa không phải là mấy người Kính Thật hay sao?

Phả Cái vỗ tay vào bàn đánh “bộp” nói tiếp:

-Phải! Già què cũng nghĩ vậy, có lẽ Tam Phi đã giết năm người trong tiêu cục, sau đó dùng người của y giả dạng rồi y tiễn ra cửa che mắt mọi người. Lúc tiễn y cố ý nói to để mọi người biết người đã không còn ở tiêu cục nữa.

Long Uyên ngày càng sợ hãi, trong lòng thực không muốn suy đoán của mọi người là đúng sự thực.

Vân Tuệ khi nghe đến đây thì mặt đầy sát khí nói:

-Thúc thúc nói rất có lý, chẳng ta còn đợi gì nữa, mau kiếm tên giặc ấy chết vắn.

Long Uyên thấy vậy lòng cả kinh, vội khuyên:

-Chị Tuệ, chị bình tĩnh một chút, tuy lời nói của chị với thúc thúc đúng đi chăng nữa nhưng bằng cớ đâu mà mình vu tội cho người ta được...

Vân Tuệ thấy điều đó cũng phải nên lẳng lặng không nói nữa. Phả Cái liền xen lời:

-Muốn chứng cứ không khó, chỉ cần tìm Tam Phi hỏi là biết được liền.

Vân Tuệ nghĩ ra một diệu kế vội đề nghị:

-Phải đấy, tối hôm chúng ta vào nhà riêng của Tam Phi khám xét nếu y đã giết người cướp của...

Long Uyên liền xen lời:

-Chúng ta là chính nhân quân tử không nên làm những trò lén lút như thế.

Vân Tuệ thấy chàng bướng bỉnh như vậy, nói thế nào cũng không nghe, liền sầm nét mặt lại hỏi:

-Vậy theo ý Uyên đệ thì làm thế nào?

Long Uyên thấy Vân Tuệ có ý giận vội đáp:

-Chị Tuệ đừng giận, tiểu đệ có một kế, nhưng không biết làm có được không?

-Kế của hiền đệ như thế nào?

Long Uyên liền rỉ tai nàng, tức thì mặt lộ tiểu ý, gật đầu lia lịa. Phả Cái không biết hai người nói cái gì cứ trở mắt lên nhìn, miệng hơi hé ra muốn hỏi. Vân Tuệ lúc ấy cười cười tiến đến khẽ thì thầm vào tai ông ta... Phả Cái nghe xong cũng mừng rỡ. Một lát sau ông ta lên tiếng nói:

-Tiểu tử giỏi thực, ý kiến hay. Nếu quả thực y giết người thực thể nào cũng hoảng sợ mất hết hồn vía.

Ông ta nói tới đó bỗng cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi lại cười ha hả.

Long Uyên với Vân Tuệ biết tính của Phả Cái, ông ta cười như vậy chắc giận dữ chuyện gì đó. Tiếng cười của Phả Cái càng lúc càng khó nghe, không khác gì tiếng khóc. Sau cùng ông gọi Vân Tuệ lại khẽ nói mấy câu.

Vân Tuệ đang tươi cười, bỗng lộ vẻ phẫn uất khôn tả, nghiêng răng mím môi nói:

-Vâng, thúc thúc cứ việc làm thế, thúc thúc cứ yên tâm mà làm.

Long Uyên thấy sắc mặt hai người đoán đại khái được điều gì rồi nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi.

Chiều hôm đó Đa Khẩu lại rầu rĩ trở về, vừa bước tới cửa phòng đã nói:

-Lạ thực! lạ thực! Thừa đại gia, tiểu nhân đã dò hỏi khắp mọi nơi rồi, cả ngoài lẫn nội thành ai ai cũng bảo không trông thấy năm vị ấy, Đại gia bảo thế có lạ không?

Long Uyên nghe y nói liền ném cho y một nén bạc:

-Thôi được, tìm không thấy thì thôi, đi ăn rồi về nghỉ ngơi đi.

Đa Khẩu đang uể oải, trông thấy nén bạc của Long Uyên liền tỉnh như sáo, tay nắm chặt nén bạc cười hi hi nói:

-Không phải tiểu nhân nói dóc, bất cứ việc gì xảy ra ở trong thành Kim Lăng này Đa Khẩu tôi cũng hỏi ra được hết. Nhưng lần này thực ra ngô gặp gái...

Y nói tới đó thấy vẻ mặt không vui của vị đại gia liền không dám nói nữa. Phả Cái cũng không nhin được quát lớn:

-Còn không mau ra ngoài, nói lời thôi như thế mãi nữa.

Đa Khẩu giật mình đánh thót, quay đầu lại nhìn thì thấy Phả Cái đang trợn tròn mắt trông rất là kinh khủng nhìn y, y vội quay người đi luôn. Vừa đi vừa lẩm bẩm chửi:

"Lão ăn mày làm bộ làm tịch gì chứ? Nếu không nể mặt đại gia kia thì lão tử đuổi người rồi..."

Trời mới chạng vạng tối Long Uyên và Vân Tuệ đã đóng cửa phòng đi ngủ, Phả Cái thì tấp ta tấp tễnh đi ra ngoài đường.

Lúc ấy ngoài cửa Tam Giang tiêu cực vẫn như thường lệ, bốn ngọn đèn treo trên cao đã được thắp sáng bay phất phới trước gió. Hai cánh cửa lớn mở rộng, trong vườn cũng mấy chiếc đèn rất sáng, nhờ vậy Tam Giang tiêu cực luôn nổi bật trong khuôn viên khu phố.

Bên trong năm sáu tên tiểu nhị đang ngồi nói chuyện phiếm, bỗng thấy một cảm thấy một luồng gió lạnh khiến cho bốn ngọn đèn khi mờ khi tỏ. Rồi hai bóng đen lướt qua và biến mất ngay. Hai người ngồi trong trông thấy rõ, thấy hai cái bóng tuy gầy béo khác nhau nhưng đều có vẻ mặt rất đáng sợ.

Tiểu nhị định lên tiếng hỏi thì đột nhiên từ miệng một cái bóng một làn hơi trắng phả tới mặt. Chúng liền cảm thấy lạnh buốt tới xương, cổ họng tê tái, tâm muốn gào nên mà không sao phát ra tiếng được, rồi hai bóng ấy lơ lửng trên không lướt vào nội trạch biến mất.

Hai người phở kỵ liền ngã xuống mê man bất tỉnh, mấy người khác lại tưởng hai người ấy buồn ngủ. Một người trong bọn tính nóng nảy thấy vậy liền tiến tới chỗ hai người vỗ vai hỏi:

-Sao thế? Đang gác sao lại ngủ?

Sau cái vỗ vai ấy, hai người đó liền thét lớn:

-Có ma... có ma...

Người đứng phía sau vừa đánh thức chúng lại tưởng là chúng nói mơ định mắng, thì bỗng nhận thấy mặt hai người kia tái mét, đầu toát mồ hôi lạnh hình như vừa trải qua sự hoảng sợ hết sức. Y cả kinh và thắc mắc vô cùng.

Năm sáu người khác cũng liền chạy tới hỏi chuyện. Hai tên nô lệ liền kể lại chuyện hồi nãy cho mọi người nghe. Những tên nhút nhát nghe chuyện sợ run lấy bầy.

Lại nói phía hậu trạch của tiêu cực là nhà riêng của Tam Phi, các phòng đều rộng lớn, kiến trúc rất tráng lệ, dưới chân tường và trước cửa sổ đều có trồng hoa, trông không khác gì phủ đệ của một quan lớn.

Lúc ấy mới điểm canh hai, Tam Phi cùng hai con là Vu Khuyết và Vu Hoàn nói chuyện phiếm ở trong thư phòng. Đột nhiên thấy màn cửa không gió mà bay tung lên rồi một luồng gió lạnh thổi vào khiến ngọn nến trong phòng chập chờn sắp tắt.

Tam Phi lăn lộn giang hồ mấy chục năm, đã trải qua bao nhiêu phong hiểm, nhưng vào lúc này cũng biến sắc, trong tâm đoán định kẻ này võ công cực kỳ cao siêu chứ không sai. Y vội đưa mắt ra hiệu cho hai đứa con, rồi đứng dậy ngấm ngấm phòng bị, rồi lớn tiếng quát hỏi:

-Bằng hữu nào...

Vừa nói tới đó ngọn nến lại sáng tỏ, Vu Khuyết và Vu Hoàn đã nhảy tới cạnh tủ sách lấy hai thanh kiếm xuống. Ba người sáu con mắt đều nhìn cả ra ngoài, không chớp lấy một cái, nhưng tấm màn cửa chưa rơi trở xuống thì trong phòng đã xuất hiện một người, thân pháp của người đó nhanh không thể tưởng, và ba người không hề nghe thấy một tiếng động nào cả, lệ làng như một cái bóng vậy. Cả ba vì thế mà đồng có cảm giác bóng ấy đột nhiên chui lên từ dưới lòng đất vậy.

Tam Phi đã gặp nhiều người có khinh công rất cao siêu, nhưng chưa thấy một người nào khinh công xuất thần nhập hóa như người này, sắc mặt y cũng vì thế mà hiện lên vẻ hoảng sợ vô cùng. Khi cả ba người đồng trông rõ diện mạo người đó thì lại càng sợ hãi thêm.

Vu Hoàn, con thứ của Vu Phi, tuổi trạc hai mươi lăm định lực và công lực kém nhất trong ba người, nên vừa trông rõ người nọ thì cả kinh la lớn:

-Vương... ma... có ma... có ma..

-Vu tiêu đầu vẫn khỏe chứ?

Tiếng nói của người ấy rất nhỏ nhưng tựa như từ bốn phương tám hướng vọng tới. Nói xong thì bay lơ lửng tới gần Vu Phi hơn trượng. Khinh công ấy không làm cha con Vu Phi sợ hãi lắm, điều khiến chúng sợ nhất là vẻ mặt và tiếng nói của người nọ giống hệt Vương Kính Thật, mà Kính Thật lại là một kẻ không biết tí võ công nào hết. Như vậy người này... người này...

Tam Phi nghe con mình hô hoán, tâm lại đang bị trấn động, lại thấy cảnh người đó bay lơ lửng tới gần, lông tóc dựng đứng cả lên, nhưng dù sao y cũng là tay lão luyện giang hồ, nên sau giây lát hoảng sợ thì đã trầm tĩnh lại đôi chút, miệng lắp bắp hỏi:

-Các hạ là ai?...

Y vừa nói, vừa giơ chưởng lên tấn công với lực mạnh khôn tả.

Vu Hoành và Vu Khuất thấy cha mình tấn công thì cũng theo phản xạ rút kiếm định công tới thì nhận thấy người nọ như giạt mình bởi tiếng khí giới. Lại thấy y không hề giơ tay hóa giải chưởng phong của Vu Phi mà vẫn ở yên đó nhìn thẳng vào mặt chủ nhân của tòa nhà.

Tam Phi thấy ánh mắt của đối phương như dao đâm thẳng vào tim phách của mình, liền hoảng sợ không dám nhìn thẳng vào mặt người ấy nữa, trong lòng lại mừng thầm:

“Tên này giỏi thực, trúng quyền này dù người hay ma cũng...”

Y vừa nghĩ vừa dồn hết kinh lực vào cánh tay, quyền phong của y vừa tới ngực người Vu Phi liền cảm thấy có gì đó không đúng. Không một tiếng va chạm vang lên, khi ngừng lên thì thấy người ấy như bị quyền phong thổi bay ra ngoài vậy, đến khi định thần thì bóng người đã biến mất tăm.

Cả ba cha con kinh ngạc vô cùng, ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu. Vu Phi sau hồi lâu định thần mới dám nhảy qua cửa sổ bên ngoài nhưng y chỉ thấy những chiếc lá rụng chứ không thấy một ai hết.

Vu Phi thở dài một tiếng từ từ quay người lại, trông thấy hai con mặt tái mét định an ủi vài câu, nhưng lại cảm thấy trong người có cảm giác rờn rợn, vì vậy không sao thốt ra lời.

Vu Khuyết, Vu Hoành tay cầm kiếm ngơ ngác nhìn cha, hai người đồng cảm thấy cha dường như già đi mười năm tuổi vậy. Chúng cũng muốn lên tiếng nói gì đấy nhưng không sao thốt lên lời.

Ba cha con nhìn nhau không biết bao lâu bỗng nghe thấy tiếng chạy nhộn nhịp, tức thì cả ba giạt mình chẳng khác gì người mê thức tỉnh. Ba cha con cùng nhìn về phía tiếng động thì thấy một người chạy tới. Vu Hoành chưa kịp trông rõ đã lập tức hét lớn, rồi vung kiếm chém tới luôn. Cùng lúc ấy tiếng thét lên của con sen A Cúc, y giạt mình kinh hãi, lại nghe cha quát lớn: “Hoành nhi chớ...”

Vu Hoành vội thu kiếm lại rồi hạ thân xuống và đặt kiếm xuống võ vào lưng A Cúc một cái.

Thị nữ A Cúc từ từ thức tỉnh, hoảng sợ đến nỗi quên hết chuyện vừa xảy ra:

-Nhị thiếu gia? Sao tiểu nữ lại nằm dưới đất như vậy?

Vu Phi cố trấn tĩnh, không muốn để cho người nhà biết chuyện vừa rồi y liền hỏi lại:

-Không có việc gì hết. Người đi ngủ đi, bảo những người khác không được vào đây biết không?

A Cúc vâng lời đáp:

-Vừa rồi nhị thiếu gia nghe thấy lão gia quát tháo cho nên mới sai tiểu nữ vào...

Vu Phi đang bực mình không muốn nghe thị nữ nói lời thôi, liền phát tay bảo:

-Mau đi ra, tối nay mọi người ở yên trong phòng, không thấy ta gọi thì không được ra ngoài, nghe chưa?

A Cúc vừa kinh hoảng vừa thắc mắc, nhưng không dám hỏi đứng dậy đi ngay. Vu Phi cởi áo dài ra, bên trong đã mặc sẵn một bộ võ trang, nai nịt xong liền rút cây vũ khí độc đáo là Ngân Liên Hoàn cột ở ngang lưng ra.

Vu Hoành, Vu Khuyết thấy vậy cũng sửa soạn sẵn sàng, cả ba cha con chuẩn bị xong liền vịn ngọn đèn thật nhỏ để ngồi đó chờ. Vu Phi khẽ nói:

-Việc tối nay có chút kì quái, khả năng là do võ lâm cao thủ giả dạng để hù dọa chúng ta. Cho nên...

Vu Hoành trong tâm vẫn còn hồi hộp, gan bàn tay vẫn toát mồ hôi lạnh như thường, nghe Vu Phi nói xong run run đáp lời:

-Cha, vừa rồi rõ ràng là oan hồn tên họ Vương mà tối hôm trước con giết, con cứ thấy nó trợn trừng mắt lên nhìn con.

Vu Khuyết nghe Vu Hoành nói vậy thì rùng mình một cái, mồ hôi lạnh toát ra, tóc gáy dựng cả lên. Vu Phi dù không tin lắm cũng hoảng sợ thêm, nhưng không tiện tỏ vẻ nhút nhát, nên y ho một tiếng lấy lại tinh thần rồi nói tiếp:

-Hoành nhi đừng có nói bậy, cha không tin trên đời này có ma...

Ngờ đâu vừa nói tới đó ngọn đèn trên bàn bồng lu mờ, tấm màn cửa lại lộn ngược lên, trong phòng lại xuất hiện một cái bóng lơ lửng lướt tới chỗ Vu Phi, chung quanh cái bóng ấy có những luồng khói nhạt bao phủ, khiến cái bóng lúc ẩn lúc hiện. Một giọng nói âm âm lại vang lên:

-Vu Tam Phi... thường mạng cho ta...

Cha con Vu Phi sắc mặt càng lúc càng tái mét, Vu Hoành không chịu nổi hét lên một tiếng rồi ngã ngửa ra bất tỉnh nhân sự

28. Ma Nhân Trùng Ác

Vu Phi cố gắng lấy hết can đảm gỡ chiếc giây xích bạc lên tấn công, đồng thời tay trái cầm một cái ghế ở bên cạnh ném luôn vào người nọ.

Người nọ xê dịch rất chậm chạp, nhưng sự thực nhanh khôn tả, người chỉ khẽ lách sang bên một cái, chiếc ghế của Tam Phi ném qua đã lướt qua cạnh người đó bay tới trước cửa sổ phá vỡ cánh cửa ấy bắn ra bên ngoài.

Người ấy giơ hai tay lên, mười ngón tay của y như mười cái móc nhảy xổ lại chộp Vu Phi mồm vẫn kêu gọi:

-Vu Phi thường mạng cho ta! Tam Phi đền mạng cho ta!...

Lúc ấy ngọn đèn ở trong phòng sáng tỏ. Vu Phi lui về phía sau lia lia nhưng nhờ có ánh sáng đèn y đã trông thấy rõ mặt đối phương, y thấy người đó hạt mắt rất sắc bén mặt đầy sát khí, râu dài xuống tận ngực mặc áo dài đen phủ xuống tận đất che lấp cả hai chân, hai tay chia thẳng về phía trước, những ngón tay khô và vàng trông giống hệt những móng tay quỷ, nhất là chung quanh người y lại đầy những sương mù bao phủ. Như vậy không phải là ma sao được.

Vu Phi hoảng sợ đến hai mắt lờn ra người run lấy bầy tay cầm khí giới nhưng không biết xử dụng. Y vừa lùi ra hoảng sợ với giọng run run hỏi:

-Người... Cô Độc Khách... là người hay là ma.

Người nọ bỗng rú lên một tiếng rất rùng rợn và người của y từ từ tỏa ra những làn hơi lạnh buốt rồi với giọng âm âm đáp:

-Vu Tam Phi mau đền mạng cho ta đi.

Vu Tam Phi biết mình không hòng sống sót nữa vì người đối diện với mình dù không phải là ma mà người đi chăng nữa thì tài ba của Cô Độc Khách như thế nào y đã biết huống hồ bây giờ đối phương là một con ma.

Vu Khuyết đứng cạnh đó cũng hãi sợ khôn tả, tay cầm trường kiếm cứ run lấy bầy nhưng y rất có hiểu lúc này thấy cha hoảng sợ như vậy y liền gắng can đảm định gỡ kiếm định tiến lên cứu cha, ngờ đâu y chưa cử động thì nghe thấy Vu Tam Phi quát bảo:

-Khuyết nhi con chớ nên...

Y vừa ngẩn người ra một cái đã thấy người cha quỳ ngay xuống trước mặt người nọ nước mắt dàn dụa vừa khóc vừa nói:

-Lão tiên bối mạng Vu Tam Phi tôi thể nào cũng tuân theo, nhưng lão tiên bối nương tay đừng giết hại hai cháu.

Cô Độc Khách thấy bổng Tam Phi quỳ ngay xuống van lơn như vậy cũng phải ngăn người ra vì không ngờ Tam Phi lại hèn hạ như thế nhưng ông ta có dụng tâm khác, liền dùng hai tay từ từ bóp vào cổ họng Tam Phi, còn hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào mặt Tam Phi không chớp.

Trên đời không có việc gì khó chịu nhất bằng lúc chờ chết. Tam Phi là người gian ác tàn nhẫn xưa nay tất nhiên y là kẻ tham sống sợ chết như ai, nên khi thấy hai bàn tay ma sắp chộp tới cổ họng mình, y liền rú lên một tiếng thật lớn nằm xuống đất lăn ra ngoài hơn một trượng và chạm vào tường kêu đánh bùng một tiếng rồi y lớn tiếng nói tiếp:

-Lão tiền bối bị sư phụ cha tiểu bối giết chết. Sao lão tiền bối lại tới đây bắt tiểu bối thường mạng như vậy? À không, không riêng gì sư phụ của tiểu bối, còn Tiêu Dao chân nhân, Phù Long, Phù Hồ của phái Hằng Sơn, Thiên Hòa lão đạo của phái Hoa Sơn, Phi Vân và Trì Nguyệt của phái Vô Đang, Huyền Phát của phái Thiếu Lâm, Ta Gia của phái Điểm Thương .v.v., Tam Phi tôi chỉ là một vô danh tiểu tốt đứng cạnh đó hò hét thôi, chứ tiểu bối đâu xứng đáng với lão tiền bối như vậy. Tại sao lão tiền bối không đi kiếm mấy người đó đòi thường mạng? Lão tiền bối kiếm Tam Phi tôi làm chi... Tội nghiệp cho tôi...

Cô Độc Khách vẫn đứng yên, hai tay đã từ từ buông xuôi xuống, lắng tai nghe. Lúc ấy Vu Hoành đã lóp ngóp bò dậy đứng sát vai với Vu Khuyết và cũng ngăn người ra nhìn quỷ hồn đang đứng ở trước mặt, đồng thời y lại cảm thấy chân tay giá lạnh và y định ra tay tấn công lên đối phương, nhưng chân tay y cứng đờ ra không chịu nghe y sai bảo.

Quỷ hồn nọ chờ Tam Phi nói xong rồi yên lặng nhìn mặt anh em Vu Hoành rồi kêu hú lên một tiếng, ngoài cửa sổ bỗng có hai bóng người nhảy vào. Một là lão ăn mày què quần áo rách rưới và một là Vương Kính Thật.

Người ăn mày què vừa nhảy xuống đất đã cười ha hả như điên như khùng, tiếng cười kêu như thanh la vỡ khiến ba cha con Vu Tam Phi đình tại như ốc nhưng tiếng cười của ông ta đã làm cho ba cha con Vu Tam Phi thức tỉnh, Tam Phi đang nằm ở dưới đất van lơn khóc lóc, bị tiếng cười của Phả Cái làm cho y thức tỉnh, nhưng y vừa ngừng đầu lên trông thấy Kính Thật y lại la lớn một tiếng và nằm phục xuống đất run sợ.

Phả Cái thấy vậy liền ngắt ngang tiếng cười liền lớn tiếng hỏi:

-Vu Tam Phi, thực khôn nạn, nếu ngươi là hảo hán thì đã làm thì phải ráng chịu, chứ bắt chước đàn bà trẻ con khóc lóc như thế này có ăn thua gì đâu.

Giọng nói của ông khàn khàn, nhưng câu nào cũng như một lưỡi dao bén đâm vào tim phổi của Tam Phi.

Tam Phi bò dậy, trông thấy Phả Cái, tuy y biết đối phương là một vị sát tinh của võ lâm nhưng nhất thời không nghĩ ra được tên họ là gì, nên y lại vội lên tiếng hỏi:

-Ngươi... là ai?

Phả Cái cười ha hả đáp:

-Đến Tiểu Diện Phả Cái này mà ngươi không nhận ra, thử hỏi Vu Tam Phi ngươi còn mặt mũi nào mà xưng tên trong giới tiêu cực ở Kim Lăng này nữa.

Vu Khuyết và Vu Hoành đang kinh hãi đến ngăn người ra, lúc này nghe thấy Phả Cái báo danh hiệu, chúng mới đỡ sợ và gắng gượng lên tiếng hỏi:

-Là người chứ không phải là...

Phả Cái trợn mắt lên nhìn anh em chúng một cái, nhưng không thèm đếm xỉa hai tên ấy, ông quay lại hỏi Tam Phi tiếp:

-Vu Tam Phi, ta hỏi ngươi vấn đề này, sao ngươi lại dè hèn vô sỉ giết hại Vương Kính Thật với Uyển Nam tứ kiếm như vậy? Có phải ngươi thêm thương mớ châu báu ở trong tay Kính Thật không? Hay là ngươi có thù riêng?

Vu Khuyết và Vu Hoành chỉ biết Phả Cái là người chứ không phải là ma, nhưng chúng hãy còn thắc mắc sao người lại cùng đi với ma như vậy? Và sao lại biết cha con chúng giết hại Kính Thật các người như thế?

Tam Phi thấy Kính Thật, Cô Độc Khách đứng cạnh Phả Cái chưa biến mất vì vậy vẫn còn thắc mắc nên không trả lời Phả Cái ngay mà chỉ giơ tay lên run run chỉ hai người một cái rồi hỏi tiếp:

-Hai người này... là người... hay là ma...?

Phả Cái thấy đối thủ hèn nhát như vậy càng ghét thêm quát mắng rằng:

-Cái gì là ma với chả ma, họ đều là bạn của ăn mày già què này vì thấy hành vi của người rất khốn nạn cho nên mới cùng ta tới đây để lấy tính mạng của cha con người...

Tam Phi mới tỉnh ngộ liền can đảm vỗ ngực và hỏi lại:

-Các người không phải là Cô Độc Khách với Vương Kính Thật phải không?

Người mặt như Vương Kính Thật đáp:

-Tại hạ là Thiên Diện Thư sinh.

Người giống Cô Độc Khách bỗng thâu những làn sương mù ở quanh người lại nhìn Thiên Diện Thư sinh dùng giọng đàn bà đỡ lời:

-Ta là đồ đệ của Cô Độc Khách, Thiên Diện phu nhân.

Cha con Tam Phi thấy ông già râu xồm bỗng nói giọng đàn bà đã giật mình kinh hãi, sa lại nghe thấy đối phương nhận là đồ đệ của Cô Độc Khách lại càng kinh hãi thêm vì chúng thấy trong võ lâm chưa hề có hai nhân vật như vậy.

Phả Cái chờ hai người báo danh xong liền đỡ lời nói vào vấn đề chính ngay, mồm thì quát bảo:

-Vu Tam Phi người muốn trối trăn gì thì mau dặn bảo hai con người đi, dặn bảo xong người sai hai con người đi lấy hết tang vật ra đây rồi cả ba cha con cùng xuống báo danh dưới địa phủ một lúc, để sau khi các người chết rồi già què này khỏi phải đi khắp nơi lục soát làm cho nữ quyến của các người kinh hoảng.

Cha con Tam Phi lúc này không những đã xác định đối phương là người chứ không phải là hồn ma và còn biết hai người kia không có tên tuổi gì ở giang hồ hết cho nên chúng mới kinh thường, mặc dầu chúng đã biết đại danh của Tiểu Diện Phả Cái, nhưng chúng thấy Phả Cái chỉ có một mình thôi, với tài ba của Tam Phi và mấy chục tên tiêu sư làm gì mà chả hạ được ba kẻ địch.

Nhất là thái độ ngông cuồng của Phả Cái khiến Tam Phi không sao nhịn được, từ khi y ra đời đến giờ, năm xưa đã bị Cô Độc Khách đánh bại nhưng sau y đã đi dụ bẫy môn phái, phái người ra vây đánh Cô Độc Khách một tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm bị đánh rớt xuống vực thẳm mang thương nặng mà chết. Mười mấy năm sau y đã đổi nghề đến Kim Lăng đây sáng lập Tam Giang tiêu cục, từ đó tới giờ không hề bị vấp vấp lần nào và hàng ngày chỉ thấy người ta tâng bốc chớ không bao giờ bị khinh thị như thế này đâu. Đêm nay bị đối phương đòi ba phen đùa giỡn như thế, thoát tiên y tưởng hai người nọ hiển thánh hiển linh, nên cả ba cha con mới quì lạy van lơn như thế.

Bây giờ chúng nghĩ đến những tình cảnh mất sĩ diện hồi nãy chúng chịu nhịn sao nổi. Nên cả ba cha con cùng giận dữ quát luôn mồm. Nhưng y không nghĩ lại Thiên Diện Thư sinh tuy chưa có tên tuổi gì nhưng thân pháp nhanh khôn tả, chỉ một khinh công đó cũng hơn ba cha con y nhiều và Thiên Diện phu nhân tuy là môn đồ của Cô Độc Khách tuy chưa biểu diễn võ công ch chúng xem những làn sương mù ở chung quanh cũng đủ tỏ năng luyện khí thành hình rồi, chỉ một mình nàng cũng đủ đánh bại hết những người của Tam Giang tiêu cục rồi, huống hồ lại còn hai người kia nữa.

Tính của Vu Khuyết nóng nảy hơn bây giờ y biết đối phương không phải là ma liền nổi giận chỉ kiếm vào Phả Cái quát mắng:

-Lão ăn mày què kia đừng có làm bộ làm tịch như vậy, người khác sợ người chứ ta không sợ người đâu. Người muốn chia tang vật không khó, nhưng trước hết phải thắng được thanh kiếm này của thiếu gia đây.

Nói xong y múa tít thanh kiếm và nói:

-Đi, ra ngoài sân chúng ta so tài với nhau.

Phả Cái tức giận quá hóa cười, tiếng cười của ông ta làm rung chuyển cả căn nhà ấy khiến cho cha con họ Vu hoảng sợ biến sắc mặt, trống ngực đập rất mạnh.

Phả Cái cười xong liền trợn mắt lên quát bảo:

-Đổi phó với một tên tiểu yêu như ngươi việc gì mà phải ra chỗ rộng nào. Người không phục thì hãy đỡ một thế của già què này xem đã.

Tam Phi đảo tròn đôi ngươi một vòng đang định nghĩ cách đối phó, đột nhiên nghe thấy Phả Cái nói như vậy, y sực nghĩ tới ông ta có một môn tuyệt kỹ là Đàn Chỉ thần công, y liền giựt mình kinh hãi đang định cảnh cáo Vu Khuyết.

Nhưng Phả Cái vừa nói xong, đã ra tay tấn công liền, chỉ mạnh như bài sơn đảo hải nhằm ngực Vu Khuyết phi tới kêu đánh vù một tiếng.

Ba cha con họ Vu biết thế công rất lợi hại, nên cả ba đều giật mình kinh hãi nhất là vu Khuyết y đành định nhảy sang bên tránh né.

Ngờ đâu chỉ phong của Phả Cái vừa nhanh vừa vô hình nên y chưa kịp nhảy thì Kỳ Môn huyết ở ngực bên trái đã bị điểm trúng.

Vu Khuyết la lớn loạng choạng lui về phía sau mấy bước. Trước ngực đã bị thủng một lỗ nhỏ, máu tươi ở trong phọt ra như suối. Chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng y đã ngã về phía sau, hai chân ruỗi mấy cái rồi tắt thở.

Tam Phi thấy vậy cả kinh thất sắc, y không ngờ Đàn Chỉ thần công của Phả Cái lại lợi hại đến như vậy!

Vu Hoành đứng cạnh Vu Khuyết thấy anh mình vừa bị tấn công một thế chết tốt, tuy y rất hoảng sợ thần công của Phả Cái, nhưng tình anh em và cũng vì nghe thấy Phả Cái định giết hết ba cha con một lúc cho nên y ngăn người ra giây lát không kịp suy nghĩ liền múa kiếm đang định xông lên để trả thù cho anh.

Tam Phi tự biết công lực của mình còn kém Phả Cái xa, dù có ra tay đánh hai cha con mình chưa chắc đã địch nổi. Nên y vội ra hiệu cho Vu Hoành dừng đầu nữa.

Vu Hoành thấy cha ra hiệu, liền lẳng lặng thu kiếm lại không nói năng gì nữa vội đi ra ngoài ngay.

Phả Cái thấy vậy nhưng không ngăn cản gì cả, mà cứ để mặc cho Vu Hoành đi. Lúc này Thiên Diện phụ phụ hay bọn Tam Phi quả thực đã giết chết bọn Kính Thật, chết được một cách oan uổng như vậy cũng không sao nhịn được.

Chàng liền trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn thẳng vào mặt kẻ thù, lên tiếng hỏi đồng dạng từng câu rằng:

-Tam Phi có thực người đã giết chết Vương Kính Thật không? Những người đó không thù không oán với người sao người lại nhẫn tâm hạ độc thu như thế? Mà có thù chi chẳng nữa người cũng phải đem tài ba thực học ra đấu với họ như thế?

Tam Phi nghe nói hổ thẹn vô cùng thở dài một tiếng mặt tỏ vẻ ăn năn hối hận vô cùng.

Tam Phi tỏ vẻ ăn năn và nói:

-Ba vị chưa biết đấy thôi, Vương Kính Thật với Uyển Nam tứ kiếm thoát tiên lão không biết gì hết, chỉ do khuyến tử bất hiếu của tiểu lão là Vu Khuyết cùng mấy sư huynh mất dạy của nó mà nên hết. Vì chúng thấy ông chủ họ Vương đem rất nhiều châu báu, viên nào cũng đều vô giá nên chúng mới nổi lòng tham, nhân lúc tiểu nhân không để ý ngấm bỏ thuốc mê vào trong rượu, không những năm vị tân khách bị mê man mà tiểu nhân cũng không hay gì hết.

Phả Cái thấy y nói như thực, nhưng sự thật những lời nói đó đều giả dối hết, nhất là câu nào y cũng tự nhận là tiểu nhân thực đề hèn vô cùng. Nên ông ta tức giận cười ha hả.

Riêng có Long Uyên thì hơi tin, nhưng trong lòng vẫn còn mấy nghi vấn, đồng thời chàng cũng khinh thị tên đó hèn hạ vô sỉ, nên chàng không sao nhịn được liền xen lời hỏi:

-Vu Tam Phi, con người đồ đệ của ngươi, không được ngươi cho phép khi nào chúng lại làm những việc thương luân bại lý như vậy? Tuy lúc ngươi không biết nhưng khi tỉnh dậy sao ngươi không trừng trị những

tên hung đồ ấy. Trái lại người còn giả bộ làm trò thân chinh tiễn họ ra ngoài cửa để cho thiên hạ khỏi nghi ngờ?

Tam Phi giáo hoạt khôn tả, thoát nghe Long Uyên đã biết chàng hơi tin lời xảo quyết của mình rồi.

Vân Tuệ với Phả Cái thấy y nói như vậy lại càng khinh thường y thêm. Phả Cái liền cười ha hả và quát mắng tiếp:

-Vu Tam Phi, người đừng tự phụ nữa; với tài ba của người lão chẳng cần phải thi nhiều mà thắng người. Nay lão chỉ một mình thôi sẽ cho người ném mùi Ngũ Quỷ Tảo Hồn đầu đòn nửa tháng rồi chết. Nhưng đêm nay già què này đặc biệt từ bi cho người chết một cách nhanh chóng, biết điều thì tự tử ngay đi.

Nói đến câu cuối cùng, Phả Cái dùng chân khí ở đơn điền thốt ra, tựa như sấm sét vậy, khiến Tam Phi rùng mình sợ suýt tí nữa cả sợi xích cầm ở trong tay cũng rút xuống đất.

Vì người trong võ lâm ai ai cũng biết Phả Cái người rất độc ác và đã định giết thì không bao giờ cho đối phương thoát chết cả. Nhất là Ngũ Quỷ Tảo Hồn thủ pháp của ông thực lợi hại khôn tả, năm xưa ông ta đi đâu những kẻ gian ác gặp phải ông là ông ta giở thủ pháp này ra đối phó liền, khiến cho tên ấy kêu la khóc lóc nửa tháng, gân cốt da lóc, huyết mạch đứt từng khúc rồi thịt nứt, máu hôi, khí huyết khô khan dần mà chết.

Vì thế người trong hắc đạo sợ ông ta như sợ cọp và cũng tức giận ông ta vô cùng.

Bây giờ Tam Phi nghe thấy ông ta nhắc nhở đến môn thủ pháp đó làm sao mà không giật mình kinh hãi người run lẩy bẩy. Nhưng y đã trót nói khoác rồi, chẳng lẽ rụt vùi quì lạy gọi đối phương là ông, là cha hay sao?

Đồng thời trước mặt mấy chục tên tiêu đầu với hai tiểu nhị, bảo y ngoan ngoãn tự tử thì y không thể nào làm được như thế. Nên y do dự không biết xử trí thế nào cho phải. Trong lúc y chưa nghĩ được cách vẹn toàn thì y đã thấy người tự xưng là Thiên Diện Thư sinh đã từ từ bước lên lớn tiếng quát hỏi:

-Tam Phi, Phả Cái lão tiên bối không thêm ra tay đấu với người, mà người không chịu tự xử vậy để Thiên Diện Thư sinh ta giúp người một tay vậy.

Nói xong, chàng đã lướt tới chỗ cách Tam Phi chừng năm thước rồi.

Phả Cái đứng cạnh đó thấy vậy cũng phải kinh hãi thẳm, và bụng bảo dạ rằng:

“Lạ thực thằng nhỏ hiền lành và từ tâm như vậy, sao bỗng dưng lại có ý niệm giết người như thế?”

Nhưng Vân Tuệ rất hiểu tâm sự của chàng, vì lúc này chàng đã ghét hận Tam Phi đến mức tối cùng rồi, vì chàng nhận thấy Tam Phi không những đã giết chết người vô tội như Kính Thật đồng thời lại còn phụ cả tấm lòng từ bi của chàng, và y còn đập vỡ mộng đẹp cùng lý tưởng của chàng trên đời này có ai không thể hòa giải được. Lần thứ nhất Long Uyên được trông thấy mặt trái của đời, bao nhiêu sự thù hận của chàng đều trút cả vào Tam Phi.

Vân Tuệ nghe thấy Long Uyên nói như vậy trong lòng khoan khoái nên nàng nhận thấy đến giờ Long Uyên mới trở thành người lớn thực sự. Đồng thời nàng cũng hơi đau lòng và oán hận vì sao ông trời lại cứ để bọn tà ác tồn tại như thế? Làm hoen ố cả tấm lòng trong trắng của Long Uyên đi.

Còn Tam Phi thì bất chấp những điều đó, trái lại y còn khoái chí là khác vì y cho đối phó với một người không biết tên tuổi này hơn là đối phó với lão ăn mày què nhiều. Cho nên y rất dửng dưng theo đúng luật lệ của Võ lâm hai tay cầm sẵn hai sợi xích bạc, mồm thì khê bảo:

-Xin bạn giở khí giới ra.

Thiên Diện thư sinh nhìn thẳng vào mặt y, thái độ rất ân hận vì đã tin vào một kẻ lòng lang dạ sói như vậy. Giọng chàng lạnh lùng vang lên:

-Khỏi cần.

Tam Phi mừng thầm: “Tiểu tử này muốn chết.”

Tuy y nghĩ như vậy, nhưng miệng lại nói:

-Nếu vậy lão xin thất lễ trước.

Nói xong y múa tít sợi xích bạc, tiến lên nhắm đầu của Long Uyên bổ xuống.

Về môn võ này của Tam Phi rất lợi hại, y đã giết không biết bao nhiêu người bằng thể xích này rồi.

Long Uyên thấy Tam Phi tiến lên tấn công mình như vậy chàng liền biến sắc mặt, vì theo lẽ luật của võ lâm mới ra tay đấu không ai lại giở những thế võ lợi hại nhất của mình ra tấn công như vậy. Chàng vội nhảy sang bên tránh né, đáng lẽ chàng chỉ khê ra tay một cái cũng hạ được đối thủ chứ chẳng cần phải tránh né như thế, nhưng chàng nghĩ lại Tam Phi đã đùa giỡn bọn mình như thế thì chàng cũng biểu diễn lại một tấn tuồng.

Chàng vừa thấy xích bạc của đối thủ ra tay một cái, chàng vội nhảy sang bên tránh né, hai tay đưa về phía sau trông rất an nhàn và cũng giống như người không biết võ vậy.

Tam Phi thấy thế càng mừng thêm bụng bảo dạ:

“Phen này đại gia chỉ khê đẩy một cái tiểu tử kia ắt phải toi mạng ngay. Thù con tất báo. Hừ!”

Nghĩ tới đó y liền xông lên bước nữa để tấn công vào đầu của Long Uyên. Đột nhiên y cảm thấy hai mắt hơi hoa, ngực và bên hông tự như có kiến bò và cắn vừa đau vừa ngứa. Y còn trông thấy đối phương cười vẻ nhạo báng, lúc này y mới giật mình kinh hãi. Y không ngờ thế công của y lợi hại như thế mà lại đánh hụt, y lại giở thế Dạ Chiến Bát Phương ra tấn công vào hạ bàn của kẻ giả thần giả quỷ.

Trái lại mong và đùi của y lại bị đối thủ đâm và đập một cái, khiến y bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Y vừa kinh hãi vừa tức giận và nhận thấy trong đời mình chưa bao giờ bị nhục nhã như thế này cả y liền thét lớn một tiếng đang định quay người lại đấu với địch thủ.

Nhưng y đưa mắt nhìn thấy mình ra khỏi vòng chiến và cách bụi cây nơi có các mục tiêu đầu và bộ hạ của y ẩn núp chỉ chừng hai trượng thôi. Y nhận thấy bảo tồn tính mạng vẫn quan trọng hơn, nên y vội phi thân chạy ngay vào trong bụi ẩn núp tức thì. Ngờ đâu y vừa tung mình nhảy lên thì đã nghe thấy trên đầu có người giận dữ quát bảo:

-Đi đâu? Quay trở lại.

Tiếp theo đó y thấy một luồng gió mạnh đè xuống, y vội vận chân khí ra chống đỡ nhưng sức đè nén bên trên quá mạnh khiến y té ngay ra đó.

Y ngẩng đầu lên nhìn, mới hay người ngăn cản mình chính là Thiên Diện Thư sinh. Y thấy chàng ta lượn ở trên không giơ hai cánh tay ra như hai cái cánh và trông không khác gì một con rồng bay lượn ở trên mây vậy. Vừa rồi thế công của chàng không trúng, chàng ra tay tấn công chung quanh mấy trượng đều bị oai lực của chàng bao trùm hết.

Tam Phi hành tẩu giang hồ cả đời năm xưa đã được đấu ba hiệp với Cô Độc Khách Đệ Nhất cao thủ thiên hạ nhưng chưa hề thấy ai có thân pháp và võ công quái dị như Thiên Diện Thư sinh này. Y hoảng sợ vô cùng vội giở thế Tuyết Hoa Cái đỉnh ra múa tít hai tay để bảo vệ lấy toàn thân đồng thời miệng thì rú lên một tiếng thực dài.

Long Uyên tức giận kẻ phản phúc này vô cùng, thực là đề hèn vô sỉ nên chàng chỉ muốn giết chết ngay đối phương mới hả dạ. Nên chàng xoay người một cái đã lượn tới phía sau Tam Phi giơ tay phải chụp dưới hông y hai cái, rồi thuận chân đập luôn. Thế là Tam Phi bị bắn về phía trước. Với ba thế công ấy Long Uyên chưa hoàn toàn giở hết công lực ra bằng không Tam Phi có là mình đồng da sắt cũng không chịu nổi một thế của chàng.

Đá té Tam Phi rồi Long Uyên khoanh tay về phía sau cười khì, đợi chờ Tam Phi xông lại tấn công tiếp. Ngờ đâu tên côn đồ ấy lại tầm thường đến như vậy, y vừa đứng dậy đã định đào tẩu ngay.

Cho nên bắt buộc Long Uyên phải giở Phi Long Cửu thức thân pháp ra đuổi theo lời y trở lại. Lúc này chàng thấy y biến sắc mặt lớn tiếng rú kêu. Chàng liền ngừng đầu nhìn vào trong rừng ở cạnh đó.

Quả nhiên thấy trong rừng có hai mũi ám khí ném ra. Chàng tức giận khôn tả, liền gỡ Đơn Thiết thần công ra rú lên một tiếng thực dài rồi gờ song chưởng lên gạt một cái, một tay đánh vào Tam Phi còn một tay chống đỡ hai mũi kim khí giới kia.

Chỉ nghe thấy kêu “bùng” một tiếng, hai mũi ám khí đã bay ngược trở lại và chỗ mặt đất ở cạnh Tam Phi bị chàng đánh trúng lồm ngay thành một cái lỗ hổng lớn, cát bụi bay tung tóe, còn hai mũi ám khí bị chàng đánh bật trở lại vừa vào tới trong rừng đã có tiếng người kêu la thảm khốc. Lúc ấy chàng mới biết trong đó có rất nhiều người ẩn núp và chắc mấy người đó đã chết. Còn những người bị thương nhẹ lóp ngóp ngồi dậy đào tẩu luôn.

Long Uyên liền hạ thân xuống, thấy Tam Phi nằm ở cạnh cái hố không biết sống chết ra sao, chàng nhìn vào trong rừng thì thấy có mười mấy cái xác chết liên giết mình kinh hãi.

Long Uyên tuy tức hận bọn người nọ tấn công lên mình, nhưng chàng chỉ định tâm cảnh cáo thôi chứ không muốn giết họ, ngờ đâu so lực Đơn Thiết Thần công này diệu vô cùng, hệ gặp sự cản trở càng mạnh bao nhiêu thì sức mạnh của nó cũng tăng cường thêm bấy nhiêu.

Những người nọ bị ám khí bắn trở lại không kịp tránh né nên ám khí đã xuyên qua ngực và bụng mà chết. Còn Tam Phi sợ dĩ thoát chết là vì thấy thân pháp của Long Uyên kỳ ảo như vậy biết mình địch không nổi nên kinh phong của chàng ta chưa tới nơi, y đã vội lặn ra ngoài xa hơn trượng.

Tuy y thoát chết nhưng vẫn còn bị chấn động đến chết giấc tại chỗ.

Phả Cái trông thấy tuyệt học của Long Uyên như vậy kinh hãi miệng há hốc, mắt tròn. Nhất thời ông ta cứ đứng ngẩn người ra. Vân Tuệ thấy trong rừng có ám khí bay ra, tuy biết Long Uyên cũng có cách chống đỡ, nhưng nàng cũng tức hận những người ở trong rừng đề hèn vô sỉ. Vì thế nàng không đợi chàng ra tay đã lẳng lặng phi thân vòng ra phía sau rừng để đón đánh những tên tiêu đầu đào tẩu kia.

Thế là bọn vô lâm bại loại ấy chỉ trong nháy mắt đã bị nàng giết chết hết, nàng vừa giết xong bọn tiêu đầu thì nghe thấy Long Uyên ở bên ngoài thở ra một cách rất rầu rĩ. Nàng lại tưởng bên ngoài lại xảy ra việc gì vội chạy ra xem, thì thấy Long Uyên đang đứng ngẩn người ra nhìn Tam Phi và mắt nhìn thẳng vào những xác chết ở bên lề rừng.

Còn Phả Cái cũng đứng cách đó hơn hai trượng ngẩn người ra nhìn Long Uyên. Nàng thấy vậy mới biết chàng hối hận ra tay quá độc ác nên định tiến lên khuyên giải chàng vài câu. Nhưng nàng đột nhiên thấy Tam Phi đã thức tỉnh và vận hết toàn lực lẳng lặng nhắm Hội Âm huyết ở dưới bụng của Long Uyên tấn công luôn một thể rất mạnh.

Vân Tuệ thấy vậy lo âu vô cùng liền quát lớn một tiếng:

-Uyên đệ cẩn thận.

Long Uyên đang lúc hối hận ngẩn ra vừa nghe thấy Vân Tuệ cảnh báo thì đã thấy một luồng gió lạnh lẩn át tới bụng dưới rồi, chàng vội lui ngay về phía sau chỉ sai một li thôi chàng đã bị toi mạng rồi.

Vân Tuệ vừa kêu la vừa phai thân tới gờ chân lên đập mạnh một cái ngay vào lưng của Tam Phi, chỉ thấy Tam Phi kêu rú lên một tiếng rất thảm khốc, miệng phun máu tươi, người bắn ra ngoài xa ba trượng chết tốt.

Phả Cái nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc ấy mới giật mình hồi tỉnh thấy vậy cười ha hả vỗ tay và nói:

-Khoái lắm! Khoái lắm! Hiền đệ nữ đá một cái rất hay rất đích đáng.

Vân Tuệ mỉm cười đang định lên tiếng thì trong rừng lại có tiếng cây lá động kêu sột soạt, biết trong đó còn có người nàng vội phi thân vào trong đó ngay.

Long Uyên thấy vậy không muốn nàng giết chóc quá nhiều vội gọi:

-Chị Tuệ đừng có giết họ!

Vân Tuệ vừa nhảy vào trong rừng, nghe thấy như thế nên không nhẫn tâm phụ lòng chàng liền đáp: “được” rồi nàng tung mình nhảy lên trên cành đưa mắt nhìn vào trong bụi rậm, quả thấy có mười mấy người đang

cắm đầu ù té chạy. Nàng nhảy xuống chộp lấy người sau cùng điểm vào yếu huyệt tê rồi lôi y ra ngoài rừng ném xuống mặt đất.

Nhờ ánh sáng trăng nàng mới thấy rõ người ấy không phải ai xa lạ mà chính là con của Tam Phi, Vu Hoành.

Thì ra vừa rồi Vu Hoành đi lấy vật báu ra khỏi phòng rồi, càng nghĩ càng cảm thấy ba cha con mình đã tổn không biết bao nhiêu cơ trí và tâm huyết, ngấm ngấm giết hại năm tính mạng mới cướp được, bây giờ bỗng đứng lại trao trả cho người, như vậy chịu làm sao được.

Vì vậy y liền lẳng lặng vào trong vườn gọi các tiêu đầu thức dậy, nói dối bọn người đó là có giặc cướp đang mặc cả với cha mình, chúng đòi hỏi nhiều tiền bạc lắm, nên y mới phải gọi các tiêu đầu ra bắt bọn giặc ấy, rồi y bảo các tiêu đầu ấy núp ở trên những cây cao, để y dụ bốn tên giặc ở trong nhà ra rồi tấn công. Tam Giang tiêu cục là một tiêu cục qui mô nhất của thành phố Kim Lăng này có tới trên ba mươi tiêu sư, ngày thường ngoài việc bảo tiêu ra lại còn đảm nhiệm cả trách nhiệm hộ viện nữa.

Tam Phi là kẻ đại gian, bề mặt y làm ra vẻ rất nhân nghĩa đối với các thủ hạ, tiêu đầu ban ơn nghĩa và quản lý cũng nghiêm ngặt lắm, cho nên rất được lòng mọi người.

Lúc ấy Tam Phi vừa chạy ra ngoài nhà, y biết thủ hạ đã mai phục ở gần đó rồi, nên y nói khoác như vậy, và muốn lấy sĩ diện với các thủ hạ, y đòi đấu với Long Uyên là thế. Sau y thấy Long Uyên võ công cái thế không thể địch nổi, y mới kêu rú bảo các tiêu đầu dùng ám khí vây đánh.

Ngờ đâu những tiêu sư ở khu rừng bên trái bị chết rất nhiều nên những tiêu sư ở bên rừng bên phải hoảng sợ không dám ra tay nữa.

Vu Hoành núp ở khu rừng bên phải, y thấy cường lực của Long Uyên mạnh như vậy đã mất hết cả hồn vía. Sao y thấy cha bị Vân Tuệ đá chết một cách thảm khốc, y biết không còn hy vọng gì nữa, liền cho ra lệnh cho các tiêu sư lẳng lặng lên trốn.

Ngờ đâu công lực của Vân Tuệ quá cao, đừng nói là bọn chúng ở cách có mấy trượng thôi, dù ở xa ngoài mười trượng mà một bông hoa hay tàu lá rớt xuống nàng cũng nghe thấy hết. Nên chúng vừa hành động một cái nàng đã biết liền và đuổi theo bắt được ngay.

Phả Cái thấy Vu Hoành tức giận khôn tả liền quát hỏi:

-Thằng nhãi, người không biết sống biết chết gì cả, dám gọi người đến hành hung như vậy, thực là trời quả báo ăn trộm lại bị toi mạng, ngày hôm nay người có còn nói gì nữa không?

Long Uyên thấy y nằm ở dưới đất mặt hoảng sợ không còn sắc máu, không nhẫn tâm chút nào vội tiến lên giải huyệt đạo cho y và an ủi rằng:

-Quý hồ người khai ra chỗ dấu châu báu ở đâu ta cam đoan không giết người đâu...

Vu Hoành nghe nói như được ân xá, chỉ sợ chàng đổi ý và nuốt lời, nên quì phục xuống cứ gõ đầu xuống đất kêu cồm cộp rồi đáp:

-Vu Hoành cảm ơn đại gia không giết chết, còn châu báu thì tiểu nhân không hề động đến một hạt nào hết, hãy còn để ở trong nhà của tiểu nhân, để tiểu nhân đi lấy ra ngay.

Nói xong y liền bò dậy đi vào trong nhà.

Phả Cái cười nhạt vội cảnh cáo rằng:

-Tiểu tử đừng giở trò xảo quyệt, cẩn thận tính mạng của người đấy.

Vu Hoành vừa đi vừa đáp:

-Tiểu nhân không dám.

Long Uyên thấy y trả lời nhanh nhẩu biết nói thực chứ không dám giở trò xảo quyệt ra đâu. Vân Tuệ xem sắc mặt cũng hân hoan nói:

-Nguyên đệ, người trong giang hồ xảo quyết lắm có nhiều kẻ lưu manh đến chết vẫn không giác ngộ. Trước kia Phả Cái thúc thúc chả nói rồi là gì, diệt trừ kẻ ác tức là làm việc thiện. Bây giờ hiện đệ đã biết rõ rồi chứ. Những kẻ này, chúng chưa trông thấy quan tài chúng vẫn chưa chịu nhỏ lệ đâu.

Long Uyên thở dài một tiếng và nói tiếp.

-Tuy vậy chúng ta cũng phải để cho họ có dịp hối cải chứ, ví dụ như những tiêu sư đây, đều là nhân vật của Bạch đạo mà họ còn làm như thế thì trong hắc đạo không còn làm người nào tử tế hết. Bây giờ thiên hạ này những kẻ như chúng thật là hằng hà sa số. Làm sao giết hết được?

Phả Cái nghe nói cười nhạt một tiếng rồi đỡ lời:

-Người không thể coi bộ mặt mà định thiện ác được, cho nên người ở trong bạch đạo không thể nói hoàn toàn là toàn tốt, mà người ở trong hắc đạo cũng chắc là toàn xấu.

Long Uyên thắc mắc vô cùng, vì từ khi chàng ra đời tới giờ gặp khá nhiều người rồi, nhưng đa số đều là kẻ tham lam, hiếu lợi. Trước kia chàng dùng lòng thành thực để đối đãi với người, dù người ta thất lễ với chàng đôi chút, chàng cũng không tức giận, nhưng bây giờ chàng thấy Tam Phi xảo hoạt thiên hạ đa số là những kẻ như Tam Phi hết.

Vu Hoành về mặt râu rĩ xách túi da ở trong nhà ra lẳng lặng trao cho ... Long Uyên.

Long Uyên nhìn những xác chết trên mặt đất thở dài một tiếng, chàng lại nghe thấy Phả Cái dạy bảo Vu Hoành:

-Tiểu tử, già què này không sợ gì người trả thù đâu. Nếu người tự nhận thấy đủ tài trả thù được cho cha, thì cứ việc đi kiếm ba chúng ta mà trả thù. Nếu người còn bất chước cha người tác ác tác quái ngấm ngầm giết hại người như người vậy, thì người sẽ chết không có đất chôn ngay.

Nói xong ông ta không cần biết Vu Hoành phản ứng như thế nào, liền bảo Long Uyên và Vân Tuệ đem hai túi châu báu đi luôn.

Vu Hoành nhìn ba người đi khỏi cứ lẳng lặng đứng ở giữa sân ngửng mặt nhìn trăng hồi lâu mới nghiêng răng mỉm môi đi vào trong nhà. Một lát sau y lại vác một cái bọc ra đi tới trước xác chết của Tam Phi quì xuống vái lạy:

-Mong hồn cha thiêng liêng phù hộ cho con trả được mối thù này.

Khấn xong y liền đứng dậy gỏ khinh công ra đi luôn.

Ngày hôm sau Long Uyên dậy mở cửa phòng ra đã thấy Vương Đa Khẩu về mặt gầy cằn mang cái ấm nước to vào. Y vừa thấy Long Uyên chưa kịp pha nước đã khê nói:

-Đại gia. Khiếp lắm, thành Kim Lăng đã xảy ra một việc rất lớn!

Vân Tuệ vừa rửa mặt xong ở bên trong đi ra vội xen lời hỏi:

-Việc gì thế?

Đa Khẩu thấy nàng hỏi một cách ôn tồn dịu dàng như vậy tinh thần liền thấy phấn chấn vô cùng, vội cười "hì hì" chạy lại đáp:

-Thưa bà, việc này ghê lắm. Tiểu nhân nói ra lát nữa đại gai đừng có trách tiểu nhân là dọa đại gia nhé...?

Vân Tuệ với Long Uyên hai người biế y định nói gì rồi, vội đáp:

-Không sao, chú cứ nói đi.

Đa Khẩu thấy đôi vợ chồng trung niên này tỏ vẻ hiếu kỳ trông thơ ngây như hai đứa trẻ vậy, y liền vênh vao nói tiếp:

-Thưa đại gia và phu nhân tối hôm qua ông chủ chúng tôi tức Tổng tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục bị bọn giặc đả thương hơn hai mươi vị tiêu đầu cả cụ chủ lẫn người con trai đều bị giết chết hết. Trước khi bọn giặc ấy còn lấy hết những của cải quý giá nhất của cụ chủ đã kiếm được trong bấy lâu nay. Nghe nói vật quý giá nhất của cụ chủ là con dao găm của Nguyễn Thái Tổ dùng năm xưa.

Long Uyên với Vân Tuệ nghe đến đây kinh ngạc vô cùng đưa mắt nhìn nhau nhưng không nói nửa lời.

Đa Khẩu càng nói càng hăng hái múa tay múa chân kể tiếp:

-Con dao găm ấy nghe nói nó vô giá, ngoài cán dao khảm rất nhiều châu báu. Lưỡi dao của nó lại còn quý hơn, có thể chặt sắt như chặt bùn, và chỉ xem lưỡi dao cũng có thể biết cát hung họa phúc liền... Hà nói tóm lại nó là một lưỡi dao rất quý báu. Riêng có Vu nhị thiếu gia là phúc đức vô cùng, ông ta may mắn thoát chết. Nhưng ông ta tự biết không đủ sức trả thù cho cha, liền cả giận, viết lại mấy chữ rồi mới ra đi. Nghe nói, hình như ông ta lên núi Không Động gì đó.

Long Uyên nghe Đa Khẩu nói cũng tự biết sau này thế nào cũng sẽ phiền phức lắm. Trái lại Vân Tuệ hớn hở bụng bảo dạ rằng:

“Lão đạo sĩ của phái Không Động thế nào cũng bị Vu Hoành súi giục hạ sơn để tầm thù. Như vậy mình khỏi phải đi xa nữa. Như ý tìm đến tận nơi, nhân dịp này ta có thể trả thù được cho sư phụ.”

Đa Khẩu thấy hai người ngẩn người ra nghe như vậy càng hứng thú liền nói tiếp:

-Còn nữa: sáng sớm nay Tam Giang tiêu cục đã đóng cửa rồi do phó Tổng tiêu đầu Hồ Diên Di đứng lên làm ma chay cho Vu Tổng tiêu đầu. Đồng thời còn gởi thiệp đi mời những người có tên tuổi của chín tiêu cục ở đất Kim Lăng này đến bàn cách tìm hung thủ để trả thù cho Tổng tiêu đầu. Vừa rồi tiểu nhân nghe nói, phe Tổng tiêu đầu còn mời cả Tổng bộ đầu ở phủ nha tới dự nữa.

Long Uyên nghe nói có quan binh dự vào, liền kinh hãi và ân hận. Ngờ đâu Đa Khẩu lại xoay giọng nói tiếp:

-Nhưng người ta không muốn nhờ vả tới quan binh đâu. Đại gia là người ăn học, có lẽ không biết lễ luật và thói quen của những người giang hồ. Họ đành sống chết tồn vong cũng không bao giờ nhờ vả tới quan binh hết, bằng không, họ sẽ không bao giờ là anh hùng hảo hán nữa. Cho nên lần này Hồ Diên tiêu đầu, tuy có mời bộ đầu tới, nhưng mời bằng cách tình bạn thôi. Nghe nói ông ta mời bộ đầu tới là có ý muốn một là nhờ bộ đầu giữ kín hộ chuyện này, đừng để lọt tới tai đại đô đốc. Hai là nhờ bộ đầu dò thăm xem hung thủ ở đâu?

Long Uyên càng nghe càng chăm chú. Đa Khẩu lại nói tiếp:

-Nghe đâu hung thủ đã tự báo danh, tên là cái gì Thiên Diện Thư sinh và cái gì Thiên Diện phu nhân, và còn cái gì Tiểu Diện Phả Cái nữa. Những nhân vật ấy đều là những người có tên tuổi trên giang hồ cả. Nhưng tiểu nhân không hiểu, người gì mà lại có những nghìn cái mặt như thế? Lại còn Tiểu Diện Phả Cái cũng lạ lùng nốt. Có lẽ người đó đã què mà lại còn đi ăn mày...

Nói tới đó, Đa Khẩu bỗng ngắt lời và kêu “ối chà” mấy tiếng, rồi khề hỏi:

-Đại gia, người bạn của đại gia có lẽ không tin cây được đâu. Y...y...

Vân Tuệ thấy Đa Khẩu có vẻ nghi ngờ, vội ném lên trên mặt bàn một nén bạc rồi vừa cười vừa nói:

-Chú đừng có đoán bậy bạ như thế. Ông cụ ấy đã bảy tám mươi tuổi rồi ăn mặc rách rưới mà khinh thường. Sự thực ông cụ ấy là một đại tài chủ. Chỉ vì ông ta không thích ăn mặc quần áo đẹp nên mới rách rưới như thế thôi.

Nói xong, nàng lại cười khì và nói tiếp:

-Chú kể chuyện lâu như vậy chắc mỗi mệt lắm rồi. Nén bạc này là để thưởng cho chú đi uống rượu đấy. Chờ lát nữa còn có những tin tức gì, chú lại vào đây kể cho chúng tôi nghe thêm nhé?

Đa Khẩu được tiền bạc, lại được trông thấy mỹ nhân cười như vậy thích chí cười tít mắt lại suýt tí nữa thì y quên cả tên họ của mình, vội pha nước, miệng cảm ơn lia lịa, rồi đi ra ngay.

Long Uyên chờ cho Đa Khẩu đi khỏi, mới quay trở vào trong phòng, mở túi ra xem. Quả nhiên trong đó có một dao găm, trên cán có khảm trân châu ngọc xanh, mã não và kim cương thật. Lưỡi dao thì vàng và có ánh sáng lóe mắt. Chàng kinh ngạc vô cùng, không hiểu tại sao Vu Hoành lại đưa thừa thanh đoản kiếm quý báu ấy làm chi?

Vân Tuệ cau mày lại suy nghĩ giây lát, liền nghĩ ra được mưu kế của Vu Hoành liền. Nàng hậm hực nói:

-Tên giặc nhãi ấy vô sỉ thật, y nhét tang vật vào túi của cải của chúng ta để đổ tội cho chúng ta. Lần sau cô nương bắt gặp...

Nàng chưa nói dứt thì Phả Cái ở bên trong đã cười và nói vọng ra rằng:

-Cháu gái của lão mau vào đây xem. Người ta chín đại tiêu cục của thành phố Kim Lăng này, đã hạ chiến thư cho già què này rồi.

29. Trung Sơn Hội Quần Hùng

Long Uyên với Vân Tuệ nghe thấy Phả Cái nói như vậy, vội cất của báu đi. Long Uyên thuận tay nhét con dao găm sau lưng, rồi hai người mới cùng đi vào phòng trong. Quả thấy Phả Cái đang cầm một cái thiệp giấy đỏ. Vân Tuệ vội đỡ lấy cái thiệp ấy lên xem, Long Uyên cũng ngó đầu vào xem.

Hai người thấy trên lá thiệp viết rằng:

”Kính gửi Tiểu Diện phả Cái, Thiên Diện thư sinh và Thiên Diện phu nhân ba vị.

Chúng tôi được biết hiệp danh của ba vị đã lâu các đồng đạo ở Lương Giang đều hâm mộ ba vị vô cùng. Duy có đêm hôm qua tấn kịch ở Tam Giang tiêu cục của Vu tiêu đầu với các bộ hạ hơn hai mươi người đã bị ba vị giết hại và đã thương rồi cướp hết châu báu của nhà họ Vu, hành vi như vậy không những độc ác còn kiêm cả gian tham đã chấn động hết kinh sư.

Chúng tôi là đồng nghiệp vì cảm thấy máu chảy ruột mềm làm sao mà không động lòng thương và công phần, vì thế mới viết lá thư này và mời ba vị đến trăng tròn xin lên núi Trung Sơn để chỉ giáo.”

Dưới kí tên Kim Ngân Tiên Hồ Diên Dị vị với chín Đại Tổng tiêu đầu.

Long Uyên đọc xong cảm thấy nhức óc vô cùng chàng lẳng lặng nhìn Vân Tuệ, Phả Cái xem hai người định đoạt ra sao?

Ngờ đâu Vân Tuệ lại cười tươi như hoa nở, đôi mắt chứa đầy thần khí. Còn phả Cái thì cũng cười như điên như khùng đủ thấy ông ta tức giận khôn tả. Bất đắc dĩ chàng cũng thở dài một tiếng và nói:

-Vừa rồi Vương Đa Khẩu tới đây kể, bảo tối hôm qua Tam Giang tiêu cục có một bọn giặc tới đã thương hơn hai mươi vị tiêu đầu, khi đi lại còn cướp hết của cải của Vu đại thái gia, trong đó có một con dao găm rất quý báu, giá trị liên thành, vì dao đó là dao của Nguyên Thái Tổ năm xưa. Vu nhị thiếu gia tự nhận không đủ sức trả thù cho cha, liền giận dữ bỏ đi lên núi Không Động tìm tổ sư gia để học hỏi thêm võ công.

Phả cái nghe Long Uyên nói như vậy trong lòng tức giận đến nổi hai mắt nổi lửa, ông ta chỉ nói được một câu “Được, được lắm” rồi ông ta không nói năng gì nữa.

Long Uyên cầm cái thiệp đỏ tay run run và nói tiếp:

-Cho nên sáng hôm nay phó tổng tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục là Hồ Diên Dị mới đứng ra chỉ huy. Một mặt y lo mai táng cho Vu tổng tiêu đầu với các tiêu đầu khác, một mặt y viết thiệp mời các anh hùng hào kiệt và tiêu đầu của chín đại tiêu cục ở Kim Lăng này tới tầm hung báo thù.

Nói xong, chàng rút con dao găm đeo ở ngang lưng ra đưa cho Phả Cái và nói tiếp:

-Lão tiên bối xem con dao này đây... Hà! Nếu tối hôm qua lúc Vu Hoành trao trả hai cái túi châu báu mà chúng ta để ý kiểm soát lại một chút thì đâu đến nỗi có chuyện này xảy ra.

Phả cái đỡ lấy con dao găm, thấy con dao ấy dài chừng hai thước, trên cán có khảm mấy hạt châu báu, kim cương. Những hạt châu báu và kim cương đều to như trứng bồ câu, đủ thấy giá trị và công dụng của nó như thế nào rồi. Ông ta nghe thấy Long Uyên nói là mình sơ xuất không để ý xem lại những đồ châu báu liền cười ha ha:

-Hiền diệt lắm rồi, tục ngữ có câu “rồng sinh rồng, chuột sinh chuột”. Chuột nhắt chỉ biết chui trong những lỗ hổng thôi. Tam Phi thiếu thời làm giặc đến già cũng không thay đổi tính, con của y hấp thụ tính giặc từ hồi nhỏ, như vậy y làm sao biến thành chân chính quân tử được?

Nói xong, ông ta cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

-Già què này bây giờ cùng lúc ấy không giết tên tiểu quỷ kia. Nên bây giờ y mới có cơ hội gỡ ác kếp này ra ngấm ngấm giấu tang vật vào trong túi châu báu của chúng ta để có cơ rử các đồng nghiệp thù hằn chúng ta vì y tới đây mà nộp mạng. Còn y thì cao chạy xa bay, đủ thấy tâm địa y ác độc như thế nào.

Long Uyên liền tỉnh ngộ, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận hậm hực nói:

-Y... Y muốn để cho tất cả người trên thiên hạ hiểu lầm bác cháu chúng ta và coi chúng ta như nhân vật của hắc đạo và ác độc không tả.

-Không những thế già què này còn đoán Vu Hoành với tên Kim Ngân Tiên gì đó hai tiểu tử ấy còn có âm mưu khác nữa.

Long Uyên ngạc nhiên và thắc mắc vô cùng. Vân Tuệ sáng trí hơn nàng còn đoán Vu Hoành cố ý để lại tang vật vào trong đồ đạc của mình như vậy ắt phải là độc kế. Nên bây giờ thấy Phả Cái nhắc nhở tới nàng liền xen lời nói:

-Hà! Phả Cái thúc thúc nói rất đúng, chúng muốn nhờ sức lực chúng ta để mà diệt những kẻ chống với chúng.

Phả Cái vỗ vào con dao găm và nói tiếp:

-Phải, hiền diệt nữ đoán không sai, Vu Hoành với Hồ Diên Dị cùng một bọn với nhau, già què này đoán chắc chúng đã nghĩ ra được một nước cờ độc để đối phó với chúng ta rồi.

Nói xong, y thấy Long Uyên còn vẻ không tin liền giải thích:

-Hiền diệt thử nghĩ xem Kim Ngân tiên thân là phó tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục. Sao tối hôm qua y lại không có mặt tại trận? Dù y không có mặt tại đó đi chăng nữa, tiểu tử Vu Hoành đã trông thấy với cha y đã có tài lãnh đạo được tất cả tiêu cục của thành phố Kim Lăng này mà còn địch không nổi chúng ta. Chín đại tiêu hăng ở Kim Lăng này đều là kẻ bị Tam Phi đánh bại, thử hỏi chúng làm gì có nhân tài đặc biệt để thắng nổi chúng ta?

Long Uyên thấy lời nói của Phả Cái rất phải, nếu trong các tiêu cục ở Kim Lăng này mà địch nổi bọn họ ba người thì tiếng tăm của người đó đã lừng lẫy từ lâu, khi nào người đó lại chịu khuất phục Tam Phi như thế.

Phả Cái thấy Long Uyên gật đầu liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

-Với hai ba chục tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục liền tay tấn công ngấm mà chẳng làm gì nổi chúng ta, thì Hồ Diên Dị có mời tất cả nhân tài của chín tiêu cục cũng không sao thắng nổi chúng ta đâu. Điều này y không phải là không biết, nhưng biết mà y còn hẹn ước chúng ta đi đấu như thế, đủ thấy bên trong thế nào cũng có âm mưu gì chứ không chỉ có ý định tả thù đâu, theo ý lão thì đấy là kẻ một tên bắn hai chim, kế ấy của y là muốn nhờ sức chúng ta diệt trừ những đồng đạo mà y không ưng xưa nay, rồi thừa dịp may này mà y cướp luôn địa vị của Tam Phi. Sau này lâu lâu ngày việc đó hóa mù ra mưa dù Vu Hoành quay trở về có muốn gây dựng lại gia thanh cũng không dựng được nữa.

Long Uyên thấy Phả Cái giải thích như vậy như sét đánh ngang tai, chàng nhức óc vô cùng và cũng phần khởi hết sức nữa. Chàng nghĩ đến sự khốc lóc van lơn của Tam Phi, sau tên đó lại gỡ mặt như thế nào và Vu Hoành đề hèn vô sĩ ra sao rút cục tiểu tặc ấy lại còn vu oan giá họa cho mình, và còn gỡ độc kế một đá ném hai chim ra hãm hại mình v.v... Chàng càng nghĩ càng đau lòng, chàng không hiểu tại sao lòng người lại gian xảo, xảo trá đến như vậy. Tới lúc này lòng tin tưởng người khác của chàng đã bị lung lay.

Vân Tuệ đứng cạnh đó thấy sắc mặt Long Uyên lúc trắng lúc đỏ bừng, thay đổi luôn luôn, nàng biết tâm lý của chàng thay đổi như thế nào liền khuyên chàng:

-Uyên hiền đệ, lần này chúng ta được một bài học đáng, hiền đệ không nên bận tâm chuyện ấy nữa, tục ngữ có câu ta không nên có lòng hại người, nhưng lúc nào ta cũng để ý phòng ngừa người. Từ giờ trở đi hiền đệ cũng nên thay đổi thái độ đối phó với bọn hiểm trá như Vu Hoành chẳng hạn không thể nào nương tay được, hiền đệ nên biết lúc ấy y địch không nổi hiền đệ nên mới quì lạy van lơn. Nhưng đó chỉ là một thủ đoạn của y thôi, chứ y có hối cải thực đâu? Nếu hiền đệ động lòng tha cho chúng, chúng không những không biết cảm ơn và hối cải ngay. Trái lại hễ có dịp may là chúng quay đầu lại cắn hiền đệ liền.

Long Uyên thở dài đáp:

-Chị Tuệ lời nói của chị tuy rất có lý, nhưng chúng ta có phải hạ người hơi một tí là ra tay giết người đâu? Chị nên hiểu ông trời bao giờ cũng hiền sinh và tính của con người vốn là thiện. Sở dĩ chúng tác ác tác quái như thế cũng đều do hoàn cảnh hậu thiên ảnh hưởng nên chúng ta lấy đức khuất phục chúng rồi lại lấy nghĩa để khuyên bảo và chỉ một con đường mới cho chúng đi. Như vậy thế nào chúng cũng hối cải.

Phả Cái đang tức giận nghe Long Uyên nói chương tai quá liền quát lớn:

-Sao hiền diệt lại hủ hóa đến như thế? Thử hỏi hôm qua hiền diệt đã đôi ba phen dung túng cho kẻ tiểu nhân gian ác mục đích của hiền diệt muốn chúng cải tà quy chánh, đức độ của hiền diệt đáng khen lắm. Nhưng hiền diệt phải biết những kẻ gian ác tài ba không phải tầm thường đâu. Chúng chỉ giả chân hay chia cẳng một cái cũng đủ giết người khác rồi. Từ lúc hiền diệt chịu thương chúng làm thiện cho tới chúng thực tâm hối cải thời gian đó phải khá lâu mới được, nhưng trong thời gian ấy biến hóa ra sao mình làm sao mà biết trước được? Thử hỏi hiền diệt có dám bảo đảm trong thời gian đó chúng không giết hại những kẻ vô tội không?”

Long Uyên thở dài một tiếng, vì chàng nhìn thấy lời nói của Phả Cái rất có lý vì chàng nhận thấy hành vi của Vu Tam Phi với con của y là Vu Hoành thực là hiểm trá gian ác khiến chàng không ngờ được, nhất là chàng nghĩ đến Kính Thập một người có lòng hiệp nghĩa như thế, ngờ đâu cũng lại cùng tử kiềm bị người ám hại chết một cách oan uổng như vậy, chàng không động lòng thương và uất sao được? Chàng bắt đầu nhận thấy thủ đoạn dùng rết trị rết quả thực là một kế hay.

Vân Tuệ thấy Long Uyên cau mày suy nghĩ đã biết chàng nghĩ gì, vội nói sang chuyện khác mà nói:

-Tối ngày kia đã tới ngày hẹn ước của chúng rồi, chẳng hay Phả thúc thúc có mưu kế gì để đối phó bọn người ấy chưa?

Phả cái cười ha hả đáp:

-Hiền diệt khỏi phải lo nghĩ chuyện ấy, nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến chứ chẳng cần nghĩ trước cho một óc.

Đêm rằm, trăng tròn vành vạnh tỏa sáng xuống khắp nơi. Trên đỉnh núi Trung Sơn phong cảnh đẹp như tranh vẽ, nhưng ngoài tiếng côn trùng kêu ra thì bốn bề yên lặng như tờ. Lúc ấy là canh ba trong thành Kim Lăng có ba cái bóng đen phi ra đi thành hình chữ phẩm nhanh như sao sa tiến thẳng về phía núi Trung Sơn, Phả Cái đi trước, ông ta vẫn mặc bộ quần áo rách rưới ấy, Long Uyên và Vân Tuệ đi sau đã hẹn bảo nhau rồi, lúc nào cũng để Phả Cái đi trước và hai người theo sau chỉ thoáng cái ba người đã tới Trung Sơn ngay.

Long Uyên mắt sáng hơn hai người, xa xa chàng đã trông thấy trong rừng thông có ẩn núp hơn ba mươi người.

Phả Cái cười ha hả, tiếng cười của ông ta rung động cả cây cối ở trong rừng. Khi ba người tới trước rừng liền ngừng chân lại Phả Cái lớn tiếng nói:

-Bằng hữu ở trong rừng sao không ra đây còn đợi đến bao giờ nữa? ”

Trong Rừng lập tức có hai mươi người vận võ trang, lưng đeo khí giới phi ra, vừa tới nơi chúng đã bao vây luôn ba người vào giữa. Đồng thời phía đằng trước chợt có một người bước ra, dưới ánh trăng ba người trông thấy rõ người ấy vạm vỡ lực lưỡng, nhưng chỉ tiếc thay mắt chuột, mũi chim kết, trông không xứng với bộ mặt to áy chút nào.

Lưng y đeo hai chiếc roi chín khúc, một cái bằng vàng, một cái bằng bạc, khi đi tới gần y chấp tay chào ba người và nói:

-Chắc các hạ là Tiểu Diện Phả Cái lão tiền bối danh chấn võ lâm từ lâu với Thiên Diện Thư Sinh và Thiên Diện Phu Nhân phải không?

Phả cái liền đáp:

-Phải!

Tiêu đầu nọ cau mày lại nói tiếp:

-Tại hạ là Kim Ngân Tiên Hồ Diên Dị dám táo gan hội họp với các đồng đạo ở thành Kim Lăng này mời ba vị tới đây, trước hết là muốn ba vị cho chúng tôi được biết rõ nguyên nhân tại sao các vị lại giết chết hơn hai mươi mấy người tiêu đầu và tổng tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục như thế? Sau lại lấy hết tiền tài châu báu của tổng tiêu đầu đã tích trữ bấy nhiêu lâu nay, lại còn lấy Linh Xà bảo kiếm triều cung của triều đình trước...

Phả Cái nhìn thẳng vào mặt Hồ Diên Dị rồi ngắt lời y:

-Hồ Diên tiêu đầu, già què này có một việc không hiểu muốn thỉnh giáo tiêu đầu.

-Lão tiền bối muốn hỏi việc gì thế?

-Nhà buôn Vương Kinh Thật với Uyển Nam tứ kiếm có còn ở trong tiêu cục không? Tiêu đầu nói những châu báu của Tam Phi đã gom góp được bấy nhiêu năm đó có phải là những châu báu đã đem vào quý tiêu cục để nhờ bảo vệ không?

Hồ Diên Dị mặt hơi biến sắc đáp ứng một hồi mới đáp:

-Việc này... theo tại hạ biết thì Kính Thật với Uyển Nam tứ kiếm đã sớm rời khỏi bốn tiêu cục, còn chỗ châu báu mà các hạ nói thì tại hạ không biết...

Phả Cái nghe y nói như vậy ngừng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của ông ta khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình, cười xong ông ta kêu hừ một tiếng và nói tiếp:

-Ta, Tiểu Diện Phả Cái suốt đời lên Bắc xuống Nam chưa hề thấy một quân nào lại giảo hoạt như các người và cũng chưa nghe thấy một tiêu cục nào lại giết hại hóa chủ như quý cục. Người là phó tổng tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục mà không hay biết một tí gì về chuyện đó thì thực già què này không tin chút nào.

Ông ta chưa nói dứt, các người của chín tiêu cục kia đều xôn xao bàn tán và chúng còn đang thắc mắc không hiểu lời của ông già què này là thực hay giả?

Hồ Diên Dị mặt biến sắc vội gào thét lên chữa thẹn:

-Lão tiền bối tiếng tăm lừng lẫy oai trấn giang hồ bấy nhiêu năm khi nào đêm khuya đến nhà người ta giết người cướp của, đến giờ không chịu nhìn nhận mà trái lại bây giờ còn vu khống như thế. Hừ thực là nghe danh không bằng thấy mặt.

Phả Cái thấy Hồ Diên Dị điên đảo thị phi, ăn nói vô lễ liền cả giận hai mắt của ông ta tia ra hai luồng ánh sáng, ông ta càng tức giận bao nhiêu thì càng cười lớn bấy nhiêu.

Vân Tuệ không sao nhịn được liền xen lời:

-Người này ăn nói phải cẩn thận một chút. Vu Tam Phi thấy báu vật nổi lòng tham giết hại ngầm Kính Thật và tứ kiếm năm người, không nghĩ qui cũ võ lâm, táng tận lương tâm như thế, tội lỗi của y không đáng chết hay sao? Như thế là y đã sỉ nhục các đồng nghiệp mà Hồ Diên Di người lại...

Hồ Diên Di thấy nàng ta nói quá lộ liễu chỉ sợ mọi người tin là sự thật thì bao nhiêu công việc của y đã làm đều bị tan vỡ hết, cho nên y không đợi Vân Tuệ nói dứt, y vội cười lớn và ngắt lời nàng ta:

-Nương tử múa mép như vậy, dù khéo nói đến đâu cũng không thể chối cãi được sự thực giết chết hơn hai mươi người. Nói nhiều vô ích, có giỏi thì cứ việc ra tay đấu ngay, ai thắng là phải, ai bại là trái.

Trong lịch sử loài người từ xưa tới nay mạnh được yếu thua, sau này xã hội phát triển có thêm tình lý, nhưng giới võ lâm xưa này vẫn còn giữ lại qui luật của tổ tiên đó là chuyện gì giải quyết bằng lời nói không xong là phải đấu với nhau và cứ lấy chuyện được thua quyết định sự phải trái.

Những người của chín đại tiêu cục bao vây ở bên ngoài đã bị Hồ Diên Dị xúi bẩy từ trước nên đối với ba người có thành kiến xấu sẵn, vì vậy dù Phả Cái với Vân Tuệ nói như thế nào chúng cũng không dám tin là sự thực. Đồng thời chúng lại thấy Long Uyên và Vân Tuệ một người là thư sinh yếu ớt, một người là thiếu phụ ẻo lả mà tại sao lại tự nhận là Thiên Diện thư sinh và Thiên Diện phu nhân như vậy, hai cái tên này

chưa hề nghe nói bao giờ, nhưng vừa rồi tuy chúng đã trông thấy khinh công hai người rất cao siêu nhưng vẫn tưởng hai người không có tài ba gì hết.

Chúng biết Phả Cái nổi danh từ lâu, nhưng bây giờ thấy ông ta là một ăn mày xấu xí chân lại què, hơn nữa chúng lại cậy người nhiều, cho nên nghĩ rằng Phả Cái có lợi hại đến đâu cũng chưa chắc địch nổi chúng mấy chục người như thế.

Long Uyên từ lúc đến nơi tới giờ chưa hề nói nửa lời, bây giờ chàng nghe Hồ Diên Di đề nghị như vậy lấy sự thắng bại làm phải trái, trong lòng tức giận đang định lên tiếng giải thích, ngờ đâu chưa kịp nói thì trong bọn người đó đã có một người đen đúa cao lớn lực lưỡng trông không khác gì một cái tháp sắt vậy, mặt đen nhánh râu quai nón, tựa như Lý Quì, một tên giặc Lương Sơn Bạc vậy, tay cầm đại đao, tiến ra vũ trường lớn tiếng nói:

-Hồ Diên Di ca nói mãi mà mỗ Bật Mã Ôn Thần Lục Đạt chỉ thích có câu cuối cùng của nhị ca mà thôi.

Nói xong, y liền vẫy tay gọi Long Uyên rồi nói tiếp:

-Lại đây, cậu bé kia lại đây để Bật Mã Ôn Thần chém người hai nhát để trả thù cho đại mỗ.

Đại hán to lớn và đen nhánh ấy là tiêu đầu của Võ Anh tiêu cục, tính rất khùng và dấn động, bình sinh chỉ thích đánh nhau, nghe thấy đánh nhau ở đâu y cũng phải đến dự một tay. Nhưng người khùng có ba thành thông minh, y tự biết Tiểu Diện Phả Cái là người có tên tuổi mấy chục năm tất nhiên không phải dễ đối phó mà với Vân Tuệ là một thiếu phụ cho nên y có thắng cũng không vẻ vang nên y lựa chọn Long Uyên là thế. Vì vậy y vừa bước ra đã khiêu chiến với Long Uyên liền.

Long Uyên thấy y là một tên khùng không muốn ra tay đấu với y nên nói:

-Huynh hà tất phải nóng lòng như vậy hãy nghe tại hạ nói đôi lời...

Lục Đạt thấy chàng không chịu ra tay liền tức giận tròn xoe mắt lên nhìn, liền múa đại đao nói:

-Tiểu tử đừng có nói lời thôi nữa, mau ra đây chịu chết đi.

Phả Cái thấy Long Uyên như vậy biết chàng mắc phải cái bệnh từ bi rồi, không sao nhịn được đồng thời lại thấy Lục Đạt ăn nói vô lễ như thế liền cả cười nói:

-Tiểu tử đen xì kia, muốn đánh nhau không khó, để già què này tiếp ngươi vài hiệp.

Ông ta vừa nói vừa nhảy cà thọt tới nhưng nhanh khôn tả chỉ thoáng một cái đã tới trước mặt Lục Đạt rồi, giơ hai tay lên đánh cho hai tát tay kêu “bộp, bộp”.

Lục Đạt thấy Phả Cái tiến tới, y đã biết mình không địch nổi, nhưng chưa kịp nghĩ ngợi và chưa kịp múa đao chống thì đã bị tát luôn hai bạt tai, hai má sưng húp và miệng chảy máu tươi lui về sau năm bước ngồi bịch xuống đất liền.

Phả Cái tát xong lại quay trở về chỗ cũ lạnh lùng nói tiếp:

-Những quân vô dụng như thế mà cũng đòi ra bêu xấu thực không biết xấu hổ, có mau bước đi không?

Lục Đạt bị đánh xong nôi ở dưới đất lắc đầu mấy cái, nghe thấy Phả Cái nói như vậy y hổ thẹn vô cùng, lớp ngóp bò dậy lấy cái áo chui máu ở trên mép mà gượng cười đáp:

-Này... này, lão ăn mày kia có biết luật lệ của giang hồ không? Mỗ khiêu chiến với y chứ có phải khiêu chiến với lão đâu? Việc gì đến lão mà lão phải nổi khùng đến thế? Lão là người có tên tuổi trên giang hồ mỗ tự biết địch không nổi, nên mỗ có khiêu chiến với lão đâu?

Long Uyên với Vân Tuệ thấy y ngây thơ như vậy cũng phải bật cười. Lục Đạt thấy Long Uyên cười liền tròn đôi mắt lên nhìn và chỉ vào mặt chàng to tiếng:

-Này tiểu tử kia, ngươi cười cái chi? Phải, ta bị hai cái tát đấy, nhưng ngươi thắng sao nổi ta có giỏi thì ra đây đánh nhau với mỗ một phen chứ cứ đứng yên một chỗ xem người ta...

Bọn người trong chín tiêu cục thấy Lục Đạt nói năng quàng xiêng như vậy ngượng vô cùng. Một người trong bọn râu dài và lớn tuổi vội bước lên quát bảo:

-Chú Lục Đạt mau rút lui đi...

Ông già chưa kịp nói xong thì Lục Đạt đã múa đại đao nói lớn:

-Tổng tiêu đầu mặc kệ tôi nếu tiểu tử ấy không đấu với tôi thì dù lão có giết chết mổ, mổ cũng không đi.

Long Uyên thấy đối phương nhất định chỉ định mình đấu như vậy trong lòng có chút giận, lại nhận thấy y tuy là một người ngu ngốc nhưng tâm địa của y lại không xảo hoạt như những người khác. Vì vậy chàng quyết định làm hài lòng đối phương trước rồi nghĩ cách thuyết phục y sau để y biết rõ sự thực và từ nay đừng có tức hận bỏ họ nữa. Long Uyên quyết định như vậy liền tiến tới trước mặt Lục Đạt hỏi:

-Huynh nhất định đấu với tại hạ phải không?

-Phải, mổ nhất định đòi đấu với ngươi đấy!

-Nếu vậy tại hạ xin tuân theo, nhưng huynh cũng phải nhận lời tại hạ một chuyện.

-Tiểu quỷ này chắc xuất thân là tú tài nên mới ăn nói lời thôi như thế.

Long Uyên quay mình giả bộ định đi. Lục Đạt vội gọi:

-Này, người có điều gì nói ra cho mổ nghe xem.

-Nếu huynh thắng được tại hạ thì tùy huynh muốn chém, muốn giết nếu tại hạ may mắn thắng trận thì huynh phải nghe lời tại hạ làm một việc!

Lục Đạt nghĩ thầm:

“Tưởng việc gì chứ việc này thì dễ lắm.”

Nhưng y vẫn trả lời rằng:

-Nếu là việc xấu xa mổ nhất định không làm đâu.

Long Uyên thầm tán thưởng và nói tiếp:

-Nếu việc không chính đáng không bao giờ tại hạ bắt huynh làm đâu.

-Được! Mổ với tiểu tử ngươi quân tử nhất ngôn, nếu ai nuốt lời là con thú bò bốn chân nhé. Bây giờ tiểu tử rút khí giới cởi áo dài ra chuẩn bị đi.

-Khỏi cần.

Lục Đạt cả giận nói:

-Tiểu tử ngươi giỏi thực. Dám khinh thường mổ như thế phải không, được mổ cũng không cần dùng đao.

Nói xong y dắt hai con dao vào sau lưng, rồi y giơ bàn tay hộ pháp lên tay trái để lên trên cổ, tay phải đứng lấy thế và nói:

-Mời tiểu tử tiến lên đi.

Nói xong, y lần bước tiến lên đi tới gần Long Uyên liền gỡ thế Kim bào lộ trảo (con beo vàng giương vuốt) nắm ngón tay của y như nắm cái móc nhắm mặt Long Uyên chớp tới.

Long Uyên vẫn đứng yên không cử động, thấy Lục Đạt vận Đại Lực Ứng Trảo Công liền cười khì, ngấm ngầm vận Đơn Thiện thân công lên bảo vệ lấy thân và chờ bàn tay của đối phương sắp chớp tới. Khi chỉ còn cách mình hơn thước chàng giơ tay phải lên dùng hai ngón tay từ từ quất lấy cổ tay của Lục Đạt.

Lục đạt tuy không thông minh nhưng võ công khá cao siêu, y gỡ thế công đó tuy mạnh, nhưng sự thực có thể nửa thực nửa hư đây là một thế thử địch cho nên vừa thấy Long Uyên giơ tay ra định chớp cổ tay mình y liền quát lớn:

-Giỏi lắm!

Tay phải bỗng giơ thế Kim Ty Chiền Uyển (dây vàng cuốn cổ tay) giơ ngược lên chống đỡ tay phải của Long Uyên, chân thì tiến lên một bước, rồi dùng tả chưởng nhắm lưng Long Uyên, tấn công luôn. Một thế hai thứ

y ra tay cũng khác nhanh nhẹn. Long Uyên cũng thầm khen “hảo”, vì vậy chàng càng quyết tâm phải làm cho đối phương phải kính phục.

Cho nên tay phải của chàng vẫn giữ nguyên thế thức cũ, chỉ dùng cánh tay trái hất ngược về phía sau để bảo vệ lấy sau lưng, lập tức hai tiếng kêu “bộp, bộp” chưởng lực chạm vào nhau.

Lục Đạt rống lên một tiếng lui về phía sau ba bước, trợn trừng mắt lên nhìn long Uyên và nói:

-Tiểu tử giỏi thực, quả biết hai miếng võ, lại đây để mổ đấu với người lần nữa.

Long Uyên mới dùng hai thành công lực mà đã đẩy đối phương lùi mấy bước chàng không muốn đã thương đối phương nên mới dùng như thế thôi. Nay chàng nghe thấy đối phương thách thức như vậy liền mỉm cười đáp:

-Tùy theo ý muốn của huynh.

Lục Đạt giờ song chưởng lên tấn công luôn và chân thì bước lên hai bước đứng lấy tấn và miệng thì quát lớn:

-Tiểu tử tiếp chưởng.

Y chưa nói dứt, chưởng của y đã tấn công tới trước ngực Long Uyên liền.

Long Uyên vẫn đứng như thường, khi chưởng đối phương công tới liền khẽ phát tả chưởng một cái, trông thì chậm nhưng sự thực rất nhanh.

Chưởng của hai người lại va chạm nhau kêu đánh “bộp” một tiếng. Long Uyên chìa tay ra khẽ chụp lấy cổ tay của Lục Đạt và buông một cái, Lục Đạt không sao đứng vững loạng choạng đâm bổ vào Tiểu Diện Phả Cái.

Phả Cái thấy Lục Đạt như bò điên xông tới, ông ta cau mày lại đột nhiên giơ chân què ra móc một cái. Thế là tên nọ ngã xòai xuống đất.

Lục Đạt kêu “ôi chà” một tiếng ngã xấp xuống, sao lại khéo thế, trên mặt đất chỗ ấy lại có một đồng phân bò, y không há mồm kêu thì không sao, y há mồm kêu “ôi chà” thì mồm của y ngoạm ngay vào đồng phân bò ấy liền, khiến y cứ phải nôn ọc luôn miệng trông rất tức cười.

Vân Tuệ thấy vậy không sao nhịn cười được cứ ôm bụng cười hoài.

Long Uyên thấy vậy thương hại định lên tiếng.

Dưới ánh sáng trăng chàng bỗng thấy có mấy người ở trong nhóm tiêu cục phi thân nhảy vào trong đấu trường, hai tay giơ lên ném ám khí vào bọn Phả Cái ba người, mười mấy mũi ám khí đen nhánh nhắm các nơi yếu hiểm của ba người phi tới. Đồng thời bọn người kia lên tiếng quát lớn:

-Lão tiền bối oai danh lừng lẫy xa gần như vậy, sao lại đùa giỡn một tiểu bối như thế?

Long Uyên thấy những mũi ám khí của địch có ánh sáng đen nhánh biết những ám khí đó có tẩm độc, chàng thấy Vân Tuệ cứ ôm bụng cười như thế, sợ nàng không kịp né tránh. Nên chàng vội nhảy tới trước mặt Vân Tuệ, giơ hai tay áo lên múa tít đồng thời cảnh báo Phả Cái nên cẩn thận.

Mười mấy mũi ám khí đó bắn vào người Vân Tuệ rất nhanh, nhưng nhanh sao bằng khinh công cái thể của Long Uyên, chàng hất tay áo một cái, những ám khí đó đều mất tích hết, tựa như rớt xuống đáy bể vậy.

Phía đằng kia Phả Cái tung hoành giang hồ mả chục năm rất giàu kiến thức, đối phương nhất cử, nhất động làm sao mà tránh khỏi đôi mắt của ông ta? Cho nên ông ta chưa nghe Long Uyên cảnh báo đã cười ha hả hai tiếng giơ tay lên mười ngón tay cùng bùng ra một lúc, liền có mười luồng chân khí dòn vào những mũi ám khí bắn ngược trở lại, thể chạy ngược của ám khí đó còn nhanh hơn lúc bọn người kia ném ra.

Bọn người nẩy xổ tới ném ám khí đó có hai người đi trước thấy vậy cả kinh vội giở Thiên Cân Trụ ra hạ thân xuống đất và nhảy sang hai bên tránh né. Cũng may những mũi ám khí đó bay quá cao nên chúng thoát chết mà chỉ bị kinh hoảng không thôi.

Ngờ đâu bọn người của chín đại tiêu cục ở bốn phía chung quanh thấy kinh công và thủ pháp của ba người đều cao siêu khôn tả nhất là chúng thấy Đàn Chỉ Thần Công của Phả Cái lại càng sợ hãi thêm. Hai tên nhảy tới cứu Lục Đạt là tổng tiểu đầu của Võ Anh tiêu cục Kim Xí Đại Bàng Đình Thừa Uyên với phó tổng tiêu đầu Vạn Thắng Đào Mạnh Tử Thanh, chúng thấy thủ hạ của mình bị người ta làm nhục như vậy nên nhảy vào trong vũ trường và đã nhảy tới rồi không lẽ lại rút lui hay sao? Nên cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi kẻ rút đao người rút roi không quản sống chết xông lên đấu thí mạng một phen trước rồi hãy nói chuyện sau.

Kim Ngân Tiên Hồ Diên Di đứng ở cạnh thấy vậy lớn tiếng nói:

-Lão tiên bối quả thực bất phàm, nhưng có dám xông vào tiểu trận của chúng tôi không?

Cái ngừng mặt lên cười ha hả đáp:

-Phó tổng tiêu đầu khỏi cần phải khách khí, có tài ba xảo quyết gì thì cứ giở ra hết đi.

Hồ Diên Di mặt đỏ bừng vội nói sang chuyện khác để chữa thẹn:

-Các anh em, hôm nay thực là phiền đến các anh em nhiều lắm.

Nói xong, y giơ tay ra hiệu một cái rồi thuận tay rút đôi roi bằng bạc trên lưng xuống.

Các người Đứng ở vòng ngoài thấy Hồ Diên Di ra lệnh như vậy liền rút lui vào trong rừng. Nhờ vậy Đình Thừa Uyên với Mạnh Tử Khánh mới có dịp may rút lui theo mọi người đi vào trong rừng liền.

Lục Đạt nhỏ mãi mới hết phân bò trong miệng rồi y hậm hực nhìn Phả Cái và nói:

-Tiểu tử kia có giỏi thì vào rừng đấu với mõ.

Nói xong, y không đợi chờ Phả Cái tả lời đã nhặt thanh đao chạy vào rừng ngay.

Long Uyên thấy mọi người vội vàng rút lui vào trong rừng cũng định quay bảo thì Vân Tuệ đã rí tai chàng khẽ nói vài lời:

“Đánh xong rồi hãy nói sau.”

Long Uyên thấy Vân Tuệ nói như vậy liền im lặng đợi chờ cho đối phương vào trong rừng, chờ đánh thắng kẻ địch xong rồi hãy bộc lộ âm mưu của Hồ Diên Di cho mọi người người hay cũng chưa muộn.

Hồ Diên Di thấy mọi người đã lui vào rừng rồi, liền múa tít song tiên, quay lại mời Phả Cái ba người vào trận. Y cũng nhảy vào rừng mất dạng liền.

Phả Cái quay đầu nhìn Long Uyên và Vân Tuệ chưa kịp lên tiếng thì Long Uyên đã dùng thiên lý truyền âm khẽ bảo Vân Tuệ:

”Xin hai vị đừng giết chóc nhiều, tốt hơn hết chỉ điểm yếu huyệt của chúng thôi bằng không, gây nên sự hiểu lầm lớn thì khó giải thích lắm.

Tiểu Diện Phả cái nghe nói kinh ngạc hết sức, bao nhiêu hào khí của ông ta mới tới đều tiêu tận hết vì trước kia ông ta tuy biết Long Uyên và Vân Tuệ công lực rất thâm hậu nhưng ông không ngờ hai người đã luyện tới mức cao siêu như vậy. Ông ta cũng tự nhận thấy mình còn kém xa, như vậy mình còn tư cách gì chỉ huy người ta nữa?

Trong lúc ông ta suy nghĩ mới thấy mình đã già nua thực và cũng nên trở về núi qui ẩn thì hơn. Vì nghĩ như thế ông ta liền rầu rĩ gật đầu tỏ vẻ nhận lời, rồi cứ đứng yên ở đó không chịu đi.

Long Uyên thấy ông ta đã nhận lời rồi, trong lòng mừng rỡ, hú lên một tiếng thực dài rồi chàng phi thân đi vào trong rừng ngay.

Vân Tuệ thấy Phả Cái như kẻ mất hồn, và trông ông hình như bỗng già thêm mười năm vậy, nhất thời không sao hiểu được ý nghĩ của ông ta ra sao, nàng không nhẫn tâm chút nào liền thổ thề nói:

-Thúc thúc, chúng ta cũng đi vào trong rừng đi.

Phả Cái kêu “ồ” một tiếng như nằm mơ mới thức tỉnh, rồi cùng Vân Tuệ song song đi vào trong rừng ngay.

Trong rừng cây cối thưa thớt, nhưng có một cây cổ thụ rất lớn, cao mấy trượng, hiển nhiên cây này đã mọc từ mấy chục năm về trước.

Lúc ấy tuy có mặt trăng nhưng vì cảnh là ở trong rừng khá rậm rạp nên tối om. Thỉnh thoảng cũng có một vài chỗ có ánh sáng trăng chiếu xuống nhưng không lớn lắm. Nếu không có một nội công thâm hậu thì khó mà trông thấy được, nhưng Phả Cái công lực rất thâm hậu, Vân Tuệ lại càng thâm hậu hơn, hai người có thể trông đêm tối như ban ngày vậy.

Hai người vừa đi vào trong rừng đã không thấy bóng hình Long Uyên đâu hết.

Vân Tuệ lắng tai nghe thấy giữa rừng hình như có tiếng đao kiếm va chạm nhau. Tuy Vân Tuệ biết võ công của Long Uyên rất cái thể chắc không việc gì nhưng cũng vội tiến thẳng vào bên trong.

Phả Cái theo sau đi vào, ngờ đâu mới vòng qua bốn năm cây thì bỗng không thấy bóng Vân Tuệ đâu nữa. Ông đang ngạc nhiên, ngờ đâu vừa ngừng chân thì bốn mặt tám phương đã có khí giới chém tới. Ông ta quay lại nhìn mới hay sau mỗi thân cây đều có đao kiếm nhắm mặt mình tấn công tới. Ông ta nhận lời Long Uyên là không giết người nên ông ta chỉ quay tít một vòng giờ song chưởng lên đẩy những khí giới đó bắn tứ phía.

Đột nhiên ông thấy bên phía trái lại có một thanh đại đao đâm tới, ông ta liền nghĩ ra một thể, tay trái không đẩy mà lại thành ra một thể bắt và lẹ làng giờ hai ngón tay ra kẹp lấy thanh đao, mồm thì lớn tiếng nói:

-Tiểu tử to lớn này mau ra đây.

Người đứng ở phí sau cây đã lộ nửa mặt, bị ông ta giật mạnh một cái, y chỉ kêu được một tiếng “ôi chà” rồi loạng choạng đâm bổ ra, người đó chính là Lục Đạt.

Những người phía sau cây thấy Lục Đạt bị phát hiện chúng liền quát tháo rồi múa khí giới xông ra cứu.

Phả Cái cười ha hả giở ngón tuyệt kỹ của Thiếu Lâm ra phản công.

Lục Đạt đang giật mình kinh hãi y biết bị đồ phương hành hạ tới nơi vội buông đao ra định dùng hai tay tấn công nhưng y chỉ thấy mắt hoa một cái thân hình khổng lồ của y đã tựa như đăng vân giả từ từ bắn lên trên cao. Chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng y lại rớt xuống đất mặt và mồm đều dính đầy bùn bẩn.

Đang lúc ấy khí giới của ba tên khách sắp va chạm đến người của Phả Cái, ông ta lại cười ha hả mấy tiếng múa tít hai cánh tay lên tiến đến sau thân cây ở trước mặt lại lộ một tên nữa, tên này cũng bị té ngã như Lục Đạt mặt mũi sưng húp.

Hai người khác thấy vậy liền bảo chúng nhân lui ra sau ngay.

Phả cái cười ha hả nói:

-Còn chạy đi đâu nữa, hai người ở lại đây tiếp hai tên này chứ.

Nói xong ông ta đuổi theo, giờ hai tay ra đã chộp lấy cổ của hai tên ấy thuận tay ném luôn vào chỗ Lục Đạt đang nằm. Tiếp theo, ông ta không thèm nhìn đến mấy tên ấy cứ tiến thẳng vào bên trong rừng.

Ngờ đâu ông ta mới đi qua được hai cây lớn lại gặp một bọn nữa ngăn cản. Bọn người này cũng bốn người như bọn Lục Đạt nhưng công lực cao thâm hơn và chúng hợp tác với nhau rất chặt chẽ khi tiến thoái, mỗi người dùng một cây trường thương đâm ngang và lẹ làng không tả. Vì đã trót nhận lời với Long Uyên. Phả Cái không tiện mạnh tay nên bị chúng giữ lại đó khá lâu.

Còn Vân Tuệ ở phía đằng trước cũng tương tự như ông ta vậy, cũng bị tấn công lén như thế. Nàng chưa tìm thấy Long Uyên mới quay được mấy vòng thì đã gặp một đại hán to lớn đen thui như một cái tháp sắt vậy, tay cầm đại đao đứng vững như núi, hai mắt to như hai cái chuông nhỏ. Nàng giật mình kinh hãi định thần kỹ mới hay y là Lục Đạt nàng cười khi một tiếng đang định tiến lên. Ngờ đâu tên ấy vừa trông thấy nàng đã vội lui về phía sau ấp úng nói:

-Mỗ... không đánh nhau với đàn bà con gái, cô nương nên đi đi.

Vân Tuệ thấy vậy mới nghĩ tới lời Long Uyên liền tiến thẳng vào bên trong. Ngờ đâu nàng vừa quanh mấy vòng đã thấy cái móc câu liêm định móc hai chân mình, cũng may nàng trông thấy bằng không nàng đã bị móc trúng và té ngã rồi. Nàng tức giận không tả liền thét lớn một tiếng rồi đá hai cái móc ở phía trước bắn ra xa. Đồng thời nàng mượn thế đá đó tung mình nhảy lên để tránh hai cái móc ở phía sau ngờ đâu nàng nhảy chưa tới một trượng cao thì trên đỉnh đầu đã có một cái thiết bài đánh xuống.

Nếu là người khác thế nào cũng chết ngay tại chỗ rồi nhưng Vân Tuệ có phải người thường đâu? Nghe thấy tiếng gió động đã biết đối phương dùng những thứ gì để tấn công mình rồi. Nàng liền giơ tay phải lên chống đỡ thế công liền. Cương khí và chân lực của người nàng dồn ra đụng mạnh vào cái thiết bài ấy, chỉ nghe “bộp” một tiếng, những cành cây ở bên bị đánh gãy bả bắn tứ tung ra hoài. Người nằm phục ở trên tấn công lên đó cũng chỉ la được một tiếng người bắn lên cao năm thước và rơi xuống.

Lúc ấy Vân Tuệ mượn sức phản chấn của thiết bài bay chéo về phía sau thân cây, người núp ở phía sau cây đó thấy nàng lợi hại như vậy hoảng sợ đến gần người ra cứ tưởng mình đang nằm mê chưa tỉnh. Lúc ấy chỉ thấy hai mắt hoa một cái, trước mặt đã hiện ra một thiếu phụ trông như bóng ma vậy. Y liền rú lên một tiếng và xông ra tấn công luôn.

Ngờ đâu y không đâm thì còn không sao, y vừa giơ thương lên đâm, bóng người ở trước mặt đã biến mất và má đã bị tát một cái, y chưa kịp kêu lên thì mặt mũi đã tối tăm, ngã lăn ra chết giắc liền.

Vân Tuệ thấy mình đã đắc thắng đang khoái chí đột nhiên phát hiện phía đằng sau có một lưỡi đao đâm tới, nàng đưa tay về phía sau thúc mạnh một cái, lưỡi đao ấy gãy làm đôi và bay về phía sau cắm vào thân cây.

Người tấn công lên kêu một tiếng “ôi chà” quay mình định đào tẩu nhưng y đã thấy đầu bị đau nhức, mắt nổ đom đóm chỗ ngang lưng tê tái rồi chết giắc ngay.

Vân Tuệ điểm trúng yếu huyệt của người ấy rồi nàng tức giận tên ấy tấn công lên, liền phi thân đá cho y lộn mấy vòng.

Nàng nhìn chung quanh không thấy bóng người nào nữa lại tiến về phía trước tìm kiếm Long Uyên, nàng thấy trong đó có mười mấy người nằm ngổn ngang, nàng đã biết mấy người này đã bị Long Uyên điểm yếu huyệt mê rồi. Nàng không bị ai cản trở hết chỉ trong nháy mắt tìm thấy long Uyên liền.

Lúc ấy, Long Uyên đang bị bao vây, bảy người tiêu sư vây quanh chàng, kẻ đao người kiếm tiến thối có trật tự, thì ra chúng đã dùng Cửu môn trận thức làm quẩn chân chàng. Vì Long Uyên không muốn giết người nên phải tránh né vừa thừa cơ điểm huyệt chúng. Vì vậy trận đấu mới kéo dài như thế.

Ngờ đâu lúc ấy Phả Cái vào tới Vân Tuệ liền gọi:

-Thúc, thúc...

Nàng đang định lên tiếng hỏi thì bỗng nghe thấy bên phải có tiếng kêu la thảm khóc vọng tới, nàng với Phả Cái ngạc nhiên vô cùng. Vân Tuệ trợn mắt một cái rồi la lớn.

-Nguy tai.

Nàng vội phi thân về phía đó:

-Thúc thúc mau nghĩ cách cứu tính bọn họ đừng để ác đồ hành hung.

Phả Cái nghe nàng nói như vậy liền hiểu ra tức giận không tả cười ha hả mấy tiếng và mắng chửi:

-Tiểu tử ác độc thực, ngươi đừng có hòng tẩu thoát ngày hôm nay, già què này nếu không lột da rút gân kẻ ác độc như rắn rết nhà ngươi thì không làm người.

Ông ta chưa mắng chửi xong nhảy luôn vào bụi cây. Đang lúc đêm khuya tiếng kêu thảm khóc với tiếng quát tháo của ông ta vọng lại đi ra rất xa. Mấy người đang đối địch với Long Uyên đều nghe thấy hết.

Long Uyên biết việc này không phải là Vân Tuệ với Phả Cái hạ độc thủ, chàng hơi nghĩ ngợi một chút liền biết sự thể ngay, vội giở khinh công tuyệt mức ra lướt ra vòng vây và lên tiếng nói:

-Các vị hãy dừng tay đã, hiện giờ các vị đã trúng phải gian kế của kẻ ác mà không hay xin quý vị hãy ngưng tay đi ra ngoài rừng để tại hạ bắt tên hung thủ chính rồi nói cho các vị hay.

Chàng chưa dứt lời thì tung mình nhảy luôn lên trên ngọn cây cao, đang định phi thân ra ngoài rừng thì đã trông thấy mấy cái bóng người chạy thật nhanh như chim cắt tiến về phía Kim Lăng. Chàng có đôi mắt rất sắc bén dù đối phương xa đến đâu chàng cũng trông thấy rõ, chàng đã nhận ra người đi đầu là Hô Diên Dị, phó tổng tiểu đầu của Tam Giang tiêu cục. Chàng cả giận rú lên một tiếng thực dài rồi giở thân pháp Thần Long Cửu Thức ra nhanh như điện chớp đuổi theo luôn.

Bảy người ở trong rừng đó đã biết bọn Long Uyên lợi hại như thế nào, vừa rồi nghe thấy tiếng kêu la thảm khóc của đồng bọn mình tưởng Phả Cái hạ độc thủ, cho nên tên nào tên nấy đều giật mình kinh hãi vừa lo vừa sợ. Nhưng tới khi chúng thấy tiếng mắng chửi của Phả Cái, chúng lại ngạc nhiên vô cùng không hiểu ông ta đang mắng chửi ai? Nhưng lúc ấy chúng đã biết kẻ giết người không phải là bọn Phả Cái rồi.

Sau chúng lại thấy Long Uyên nói như vậy lại càng thắc mắc thêm, không hiểu gì hết. Nhưng chúng thấy công lực của chàng cao siêu như vậy phi thân lên không đi mất, có đuổi cũng không kịp và người ta nói như vậy, nên chúng cũng đành ra khỏi rừng xem hung thủ giết người là ai thôi.

Bảy người đó đi tới đều thấy người của mình nằm ngổn ngang tới đó. Ai nấy đều kinh hãi và đau lòng vô cùng, nhưng chúng xem xét kỹ lưỡng mới hay những người của chúng bị điểm trúng yếu huyệt mê thôi và thủ pháp điểm huyệt đó không những rất tầm thường và lại rất dễ giải. Không cần giải cứ một giờ ba khắc sau cũng tự tỉnh dậy liền.

Bảy người đó chưa kịp giải cho các người đồng bọn đã vội dẫn bọn họ đi ra ngoài rừng. Vừa đi ra tới nơi chúng đã thấy trên mặt đất có bốn người xếp hàng ở đó.

Bảy người đó tiến tới gần xem, cúi mình định giải huyệt hộ, ngờ đâu chúng nhìn kỹ liền giật mình kinh hãi.

Thì ra không hiểu ai đã dùng dao đâm vào ngực của những người đó chết mà mắt trợn trừng trông rất kinh khủng, hình như lúc chết không chịu nhắm mắt vậy, ngoài ra còn một người nữa là Lục Đạt không việc gì cả nhưng đầu vỡ máu chảy, mắt thâm tím đang mềm nhũn nằm ở gốc cây thông mê man bất tỉnh.

Mọi người vội đến cứu chữa mới hay y chỉ vỡ đầu trầy da thôi chứ không nguy đến tính mạng.

Một lát sau các người đã cứu Lục Đạt tỉnh lại, y thấy mọi người đứng quanh mình liền lớn tiếng mắng chửi:

-Tức quá, mỗ bị tên khốn nạn đánh lừa! Không biết thằng khốn nạn đó định làm gì? Hạ độc thủ định giết chết mỗ với ba tiểu tử kia.

Y cứ chửi luôn mồm, mọi người không hiểu y chửi ai thắc mắc vô cùng, vội hỏi:

-Ai giết thế, lão Ôn nói đi...

Lục Đạt mắng tiếp:

-Còn có ai vào đây nữa?

Mọi người thấy y mắng chửi như vậy vẫn chưa biết là ai, càng nóng lòng sốt ruột thêm lại lên tiếng hỏi tiếp:

-Thằng khốn nạn ấy là ai? Lão Ôn nói...

Tiếng người đang ồn ào thì bỗng ngoài rừng một tiếng rú thanh thót, át cả giọng nói mọi người và tiếng người rất đông dặc rót vào tai mọi người:

-Nguyên ác đã bắt được, mời quý vị ra đây xem sẽ rõ liền.

30. Song Yến Trên Sông Chia Đôi Ngã.

Những người đó nghe tiếng ở ngoài rừng nói như vậy liền chạy ra ngay thì thấy ngoài Phả Cái, Thiên Diện thư sinh và Thiên Diện phu nhân ra, trên mặt đất còn có ba người nằm thẳng cẳng tại đó.

Ai nấy trông thấy hình dáng của những người nằm ở dưới đất có vẻ quen thuộc lắm đều kêu “ủa” một tiếng.

Cái người ở trong rừng lần lượt bước ra trong thấy ba người bị mặt đó tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng. Người đi sau cùng là Lục Đạt, vì bị thương nên phải nhờ người dìu đi, vừa ra tới nơi y đã trông thấy ba tên nọ đã giận dữ mắng chửi:

-Đá quả..... chúng khéo giả bộ thực!...

Y vừa mắng chửi vừa giằng tay hai người diu giắt lớn bước tiến lên tát cho ba người mỗi người một cái bạt tai. Y đánh mạnh quá, khăn che mặt của ba tên nọ đều tung ra hết.

Lúc ấy mọi người mới trông thấy rõ mặt thực của ba người kia, ai nấy đều đồng thanh mắng chửi om sòm.

Ba người đó không phải là ai mà chính ba kẻ đã viết thiệp mời mọi người tới và cũng là chủ nhân tầm thù bọn Phả Cái ba người: phó tổng tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục Kim Ngân Tiên Hồ Diện Dị với hai tên tiêu sư thủ hạ đắc lực của y là Lưu Quảng Thái và Trương Quảng Võ.

Thì ra Hồ Diện Dị đã có dã tâm và đã định độc kế từ trước. Tối hôm trước ở trong Tam giang tiêu cục chính mắt y trông thấy Phả Cái với Thiên Diện thư sinh, Thiên Diện phu nhân như thế nào, y biết hai nhân vật kia võ công càng lợi hại hơn Phả Cái nhiều. Y tự biết địch không nổi ba người, cho nên y cứ ẩn thân ở trên ngọn cây mà không dám lộ diện.

Ngày hôm sau Vu Hoàng viết thư để lại ra đi đã ngấm ngầm dấu tang vật vào hai cái túi châu báu để vu khống bọn Phả Cái vào nhà y giết người cướp của. Hồ Diện Dị bèn nghĩ ra được một mưu kế, võ công của y không cao siêu mấy nhưng lúc nào y cũng muốn được làm lãnh đạo quần hùng, nên y mới lập ra mưu kế ném đá hai chim này.

Cho nên y mới ra mặt viết thiệp mời ba mươi người có tên tuổi của chín đại tiêu cục. Trong lúc họp mặt y giả bộ là ra vẻ đau đớn và kể lể cha con Tam Phi với hai mươi mấy người tiêu sư bị giết thảm khốc như thế nào cho mọi người nghe, và mong mọi người trả thù hộ.

Thế là người nào người nấy đều tán thành cùng hiệp sức đi đối phó với bọn Phả Cái ba người. Ngờ đâu cuộc gặp mặt ở trên Trung sơn, bọn Phả Cái các người định lật mặt nạ của chúng, nên chúng tức giận khôn tả định dùng quỷ kế khích tướng để gây nên trận huyết sát. Nhưng có ngờ đâu trong lúc ẩn núp ở trong bóng tối nhìn ra thấy bọn Phả Cái người lại trái hẳn thường lệ không giết chết một ai. Khiến cho y khó xử vô cùng. Sau y nghĩ thầm:

“Nếu những người này bị điểm huyết hết rồi bọn Phả Cái ba người nói rõ quỷ kế của mình ra, như vậy kế hoạch của mình sẽ thất bại hết và điều đáng sợ nhất là mình không thể nào sinh sống ở đất Kim Lăng này nữa.”

Núp ở trên cây nghĩ đi nghĩ lại, sau nghĩ ra được một kế, y liền tìm đến hai tên thủ hạ đắc lực rồi nhảy xuống dưới cây để thanh toán một phen.

Y phát giác Long Uyên với Vân Tuệ ra tay rất nhẹ chỉ điểm cho các người chết giấc và ngủ thôi, chứ không bị thương chút nào. Y thấy có dịp may có thể ra tay được, liền lẳng lặng dẫn hai tên thủ hạ chia nhau ra mà hành sự, nhân lúc mọi người bị điểm huyết mê, y với hai tên thủ hạ dùng dao giết chết những người đó tính vu khống cho Long Uyên ba người giết chết.

Ngờ đâu lưới trời lồng lộng Trương Quảng Võ với Lưu Quang Thái xuống bên dưới hạ độc thủ, y không kiếm ai mà lại kiếm trúng ngay bọn Lục Đạt bốn người.

Bốn người này lần đầu tiên gặp Phả Cái bị ông ta điểm huyết mê nên chỉ trong chốc lát tỉnh dậy liền. Trong lúc họ vừa tỉnh đã thấy trên cành cây có hai người nhảy xuống và lẳng lặng gơ đao ra đâm luôn.

Ba người nọ vừa hồi tỉnh chưa kịp đề phòng đã bị giết ngay, nên chúng chỉ kêu rú được một tiếng rất thảm khốc là chết luôn. Riêng có Lục Đạt Bình tỉnh sớm hơn, không dờ dờ đối phương ra tay đã vội lẩn sang một bên tránh né mồm thì mắng chửi om sòm.

Quảng Võ và Quảng Thái hai người tuy có khăn bịt mặt thật, nhưng dù sao giết người không quen nên trong lòng vẫn không nỡ nên sau khi chúng nghe thấy tiếng rú của mấy người kia đã giật mình kinh hãi vô cùng rồi.

Lúc ấy chúng lại nghe thấy trong rừng có tiếng quát tháo của Phả Cái vọng ra xen với tiếng thanh thót của Vân Tuệ nữa. Chúng biết võ công của hai người lợi hại như thế nào, nên chúng phải bỏ Lục Đạt mà cầm đầu ù té chạy ngay.

Hồ Diên Di đang ở trong rừng định ra tay giết người khác bỗng nghe thấy tiếng la thảm khóc và tiếng mắng chửi của Phả Cái y liền thay đổi ý kiến vội lên ra ngoài rừng cầm đầu ù té chạy ngay.

Nhưng dù chúng chạy nhanh đến đâu cũng không sao nhanh bằng Long Uyên nên chúng chưa chạy tới chân núi đã thấy một bóng người thấp thoáng. Chúng chưa kịp nhìn rõ là ai, đã bị điểm trúng huyết tê và bị xách đem lên trên núi liền.

Lúc ấy mọi người đã nhận ra chúng là những ai, chúng càng hối hận và hãi sợ vô cùng. Nhưng khổ nỗi vì bị điểm huyết người của y bị cứng cả đôi tròng con mắt cũng lờ đờ nốt.

Phả Cái vừa cười vừa nhìn chúng mà lòng hậm hực hết sức. Ông lại cười ha hả đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói:

-Các người bị tên ác đồ này lừa dối không biết phân biệt phải trái đen trắng gì hết. Nếu già què này với hai vị kia mà không sớm biết chủ ý của y với một lòng nhân nghĩa thì thử hỏi bây giờ các người có còn sống sót hay không?

Lục Đạt nhanh nhẩu và cũng là người ân oán phân minh. Lúc này y không sao chịu được vội chạy lại đánh cho mỗi tên giặc một cái tát mà y vẫn chưa nguôi cơn giận, phi thân đá một cái trúng ngay vào mông đít của Quảng Thái mà giận dữ mắng chửi:

-Lục mỗ với người có thù hằn gì mà người lại đánh giết Lục mỗ như thế? Sao người lại lòng lang dạ thú...

Quảng Thái bị y đá một cái lăn ra ngoài xa hai trượng quần áo bị đá vào gai góc nên bị móc rách nhiều chỗ. Y còn chưa hài lòng định xông lại đá Hồ Diên Di với Quảng Võ.

Long Uyên vội lên tiếng can trở:

-Huynh hãy nghe tại hạ nói đã.

Lục Đạt tròn tròn đôi mắt lên định không nghe nhưng y trông thấy mặt của Long Uyên đầy hào khí như vậy, y bỗng sợ hãi buông tay xuống không dám cử động nữa.

Long Uyên chấp tay chào các người một lượt, rồi kể chuyện Kinh Thập đem châu báu vào đất thần kinh này để đổi ra tiền bạc mua thóc lúa để cứu tế nạn nhân ở Sao Hồ.

Tứ kiếm e bọn mình không đủ sức bảo vệ nên mới nhờ Vu Phi cục chủ Tam Giang tiêu cục. Ngờ đâu Vu Phi thấy châu báu nổi lòng tham giết hại năm người đoạt bảo.

Bọn chàng nghe tin động lòng nghĩa hiệp đêm khuya vào nhà Vũ Phi dùng đại nghĩa khiến trách ra lệnh bắt y phải chỉ châu báu giấu ở đâu? Ngờ đâu lúc đầu Vu Phi nhận lời, nhưng y lại ngấm ngầm sai con là Vu Hoành đi gọi bọn tiêu sư với tiểu nhị thì nhiều người để thắng bọn chàng, nhưng rốt cuộc vẫn bị bọn chàng diệt trừ. Vu Hoành thấy mãi không địch nổi liền van lơn.

Nhưng y nhân lúc hoàn châu báu lại ngấm ngầm nhét con dao găm vào để vu tội cho chàng và để lại một lá thư rồi đào tẩu ngay.

Hồ Diên Di lại thừa cơ xúi giục giới bảo tiêu trả thù hộ cha con Vu Phi nhưng thực sự ý của y là muốn mượn tay của ba người diệt trừ hết giới bảo tiêu.

Mọi người nghe thấy chàng nói vậy đều biến sắc mặt, giận dữ mắng chửi om sòm. Đồng thời trong bọn có một ông già bước ra vừa cười vừa vái chào Phả Cái ba người và nói:

-Tại hạ là Nhập Vân Điều Hoa Hoa, phụ trách Hoa Hung tiêu cục ở Nam Thành. Hôm nay được nghe lời chỉ bảo của tiền bối và các hạ và được mục kích hành vi của bọn lòng lang dạ thú mới tự hổ thẹn là mình có mắt như mù, uống sống hơn năm mươi năm.

Y chưa nói dứt, tam vị cục chủ của chín đại tiêu cục đã bước ra đồng thanh nói:

-Lời nói của Hoa huynh cũng như ý kiến của chúng đệ vừa rồi được ba vị lượng thứ cho, vả lại còn vạch rõ gian mưu của bọn chó má, chúng tôi rất lấy làm cảm kích...

Long Uyên thấy các người can đảm nhận lỗi như vậy trong lòng rất mừng rỡ mỉm cười đưa mắt nhìn Vân Tuệ và đang định nói thì trong đám đông có một người bước ra lớn tiếng nói:

-Lời nói của các hạ vừa rồi, điều thứ nhất không ai làm chứng, điều thứ hai không có việc gì chứng minh, nên chúng tôi vẫn chưa dám tin cậy hoàn toàn và chịu phục.

Mọi người thấy đó chính là tiêu đầu của Tam giang tiêu cục, biệt hiệu là Trại Trọng Liêu Lỗ Trí là người chính trực vô tư, hay hòa giải những vụ tranh chấp của mọi người và cũng hay giúp người cùng quần. Tuy võ học của y không cao siêu cho lắm, nhưng được người trong thành Kim Lăng kính trọng.

Những lời nói của Long Uyên vừa rồi ai nấy đều tin tưởng hết, riêng có một mình y hoài nghi thôi, nếu người khác lên tiếng chất vấn thì may ra còn tưởng lầm là đồng đảng của Hồ Diên Dị, nhưng bây giờ Lỗ Trí lên tiếng, nên ai nấy đều bán tín bán nghi.

Phả Cái không biết y là ai, nhưng thấy y tai to mặt vuông trông rất chính trực và thấy y nói xong ai nấy đều tỏ vẻ thắc mắc. Lão biết y là người đáng được mọi người tin tưởng.

Nên ông ta sầm nét mặt lại và lên tiếng hỏi:

-Các hạ là người ở đâu? Quý danh là gì có thể cho già què này biết rõ được không?

Lỗ Trí thấy người lên tiếng đó là Phả Cái trong tâm có chút kinh hãi, nhưng y tự tin mình không có việc gì lầm lỗi hết nên ung dung lên tiếng đáp:

-Tại hạ là tiêu đầu của Tam Giang tiêu cục tên là Lỗ Trí.

Phả Cái nghe thấy Lỗ Trí nhận là người của Tam Giang tiêu cục liền cười ha hả trộn mắt lên nhìn y và đang định lên tiếng nói tiếp. Thì Long Uyên đứng cạnh đó đã nhận ra Lỗ Trí không phải người tà ác, sợ Phả Cái không hỏi nết tể gì hết đột nhiên ra tay tấn công ngay. Nên chàng vội xen lời hỏi:

-Mấy ngày hôm nay các hạ có ở trong tiêu cục không? Và có dự trận hỗn chiến tối nọ không?

Lỗ Trí lắc đầu tỏ vẻ không có.

Phả Cái xen lời hỏi luôn:

-Nếu người không có mặt tại đó sao lại cam đoan việc này không phải là thực?

Lỗ Trí đang định biện bạch thì Phả Cái lại nói tiếp:

-Được, nếu người không tin để già què này bảo bọn Hồ Diên tiêu đầu thân chinh khai khẩu cung ở trước mặt người cho mà coi.

Nói xong, ông ta liền túm tóc Hồ Diên lôi lên tát cho tên ấy một cái lại vỗ vào lưng y một cái, rồi giải huyệt cho y mà lớn tiếng quát hỏi:

-Lòng của các hạ như thế nào già què này đã biết rõ hết nhưng ngày hôm nay còn có một người bạn của quý tiêu cục không tin, vậy phiền các hạ nói cho y biết.

Tuy nằm ở dưới đất không cử động được và lên tiếng nói được, nhưng tai của Hồ Diên Dị vẫn nghe thấy ai nói gì. Y biết hôm nay khó mà qua khỏi được tai kiếp này, dù y cố nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được cách giải cứu.

Lúc ấy y đã được giải huyệt liền kiếm cách thoát thân nên y vội ưỡn ngực đáp:

-Lão tiên bối đừng có vu khống người như thế, mỗ...

Y chưa nói dứt, Phả Cái cười ha hả giơ tay lên tát cho y hai cái, Hồ Diên bị rưng mấy cái răng mềm đỏ máu lui về phía sau năm sáu bước.

Lỗ Trí thấy vậy trộn ngược đôi lông mày lên và đang định lên tiếng thì Phả Cái đã giơ tay chộp cổ tay của Hồ Diên Dị nắm ngăm ngăm vận thần công bóp chặt rồi vừa cười vừa quát:

-Nhà ngươi khôn hồn thì hãy khai ra hết sự thật, nếu ngoan cố che đậy, ta không tiếc gì cho ngươi ném thử thủ pháp Ngủ quỷ tảo hồn pháp.

Hồ Diên Dị bị Phả Cái bóp mạnh cánh tay đau đớn như bị gãy, lại nghe thấy Phả Cái nói dùng Ngủ quỷ tảo hồn pháp đối phó, Hồ Diên Dị lại càng sợ hãi thêm.

Ngũ quỷ tảo hồn pháp là một thủ pháp người trong võ lâm dùng làm độc hình để đối phó với những kẻ cứng đầu cứng cổ, nhưng rất ít người biết được môn thủ pháp ấy. Nhưng Hồ Diên Dị đã biết tiếng Phả Cái là người ác độc có tiếng, nên y đoán chắc ông ta thế nào cũng biết thủ pháp đó.

Lỗ Trí nghe nói cũng giật mình đánh thót một cái, y là người rất trực tính, biết mình không địch nổi một ngón tay của Phả cái, nhưng vẫn không hãi sợ mà lên tiếng nói:

-Lão tiền bối sử dụng thủ pháp âm độc như thế người nào chịu nổi mà chẳng phải nhận bừa tội lỗi.

Long Uyên thấy y nói vậy cũng khen ngợi thầm. Phả Cái liền trợn mắt lên quát bảo:

-Tiểu tử ngươi còn nói lời thôi gì nữa, có mau đứng sang một bên không?

Nói xong ông ta giơ tay lên điểm vào người Hồ Diên Dị và hỏi:

-Người chịu nói hay không?

Hồ Diên Dị hoảng sợ đến run lập cập và thấy mình mẩy tay chân không còn hơi sức nào nữa liền gật đầu đáp:

-Vâng, vâng lời nói của lão tiền bối quả là sự thật.

Lỗ Trí cười nhạt một tiếng quát tay áo quay mình đi thì Long Uyên đã đỡ lời hỏi Hồ Diên Dị rằng:

-Vậy xác của Vương Kính Thật chôn ở đâu?

Phả Cái liền bóp tay y một cái rồi hỏi tiếp:

-Phải đấy! Nói đi.

Hồ Diên Dị run run đáp:

-Ở trong hầm dưới nói giả tại vườn hoa.

-Thực không?

Hồ Diên Dị gật đầu đáp:

-Tiểu nhân đâu dám nói dối lão.

Y nói chưa dứt Phả Cái đã nói ngay một câu “Được” rồi điểm luôn vào Thắt Khảm huyết của y một cái mới buông tay ra.

Hồ Diên Dị người mềm nhũn ngã lăn ra đất chết tốt.

Lỗ Trí thấy Long Uyên hỏi tới xác của bọn Vương Kính Thật lại ngừng bước, và thấy vậy chỉ cau mày lại thôi chứ không dám nói thêm.

Phả Cái điểm vào tử huyết của Hồ Diên Dị rồi lớn bước tới cạnh bên Quảng Thái chừng hai trượng, lôi y vút chông chất lên trên người Quảng Võ và đứng cách xa điểm hai cái cũng điểm vào huyết tử của hai người ấy, rồi ông ta sầm nét mặt lại nói với các tiêu cục rằng:

-Đó là kết quả của bọn gian ác, các vị nên lấy chúng làm gương. Ai có lỗi thì thay đổi, bằng không thì cũng nên lấy chúng để khích lệ mình sau này.

Long Uyên ngừng đầu lên nhìn, thấy mặt trời đã mọc liền bảo mọi người rằng:

-Câu chuyện tới đây tuy có thể gọi là kết thúc được rồi, nhưng tại hạ thiết nghĩ, trong các vị có người hoài nghi, cho nên định phiên Lỗ huynh với tám vị cục chủ cùng với Tam giang tiêu cục đào xác của Kính Thật các người lên tra xét xem.

Nói xong, chàng ngừng lại giây lát lại nói tiếp:

-Chuyến này Kính Thật các người tới đây chưa hoàn thành công việc đã mất mạng như vậy, tại hạ ở đây không quen biết ai, có lòng mà không có sức, định mời Tiểu Diện tiền bối chủ trì đại cục và mời các vị cục chủ và bạn họ Lỗ trợ giúp sớm bán hết châu báu ấy để mua lương thực rồi đem thi hài của Kính Thật các người về Sào Hồ chôn cất và tế bần, không biết các vị có vui lòng trợ giúp hay không?

Lỗ Trí với các người đến giờ mới tin là sự thực, ai nấy liền thay đổi thái độ đồng thanh hỏi lại. Lỗ Trí lên tiếng trước:

-Lỗ Trí ngu muội nhất thời không biết rõ lòng nghĩa hiệp và cử chỉ hào hùng của các hạ nên vừa rồi mới có vẻ hoài nghi như vậy. Bây giờ tại hạ càng hồ thẹn hết sức, nay lại được các hạ rộng lượng như thế, tại hạ tuy bất tài, nhưng cũng xin thề hoàn thành công việc của các hạ dặn bảo và kế tiếp di chỉ của Vương Kính Thật...

Hoa Hoa cục chủ của Hoa Hùng tiêu cục cũng lên tiếng:

-Lòng hào hiệp của các hạ thực sự trên thiên hạ này có mấy ai sách kịp, Hoa mỗ tuy bất tài nhưng rất vui lòng chờ các hạ sai bảo.

Lục Đạt một người khùng và trực tính cũng la lớn:

-Này... này ... này, có cho lão Lục này dự vào với...

Vân Tuệ đứng ở phía sau Long Uyên chưa nói nửa lời, bây giờ trông thấy hình dáng cử chỉ của Lục Đạt như vậy cũng phải cười khì và khẽ đáp:

-Được, đại hiệp thể nào cũng có phần dự.

Lục Đạt nghe thấy nàng nói thế định nói tiếp, nhưng nuốt lời ngay rồi áp úng một hồi mới mở lời:

-Mỗ không nói chuyện với đàn bà, việc gì tới cô nương mà cũng can thiệp vào...

Lời nói của y tuy nhỏ nhưng ai nấy cũng đều nghe thấy hết và cười ồ.

Long Uyên thấy đã xong chuyện rồi liền nói:

-Những việc ở đây chưa xong, còn lại mấy cái xác phiền quý vị mai táng hộ cho. Trưa hôm nay tại hạ với Tiểu Diện tiền bối đợi chờ quý vị ở khách sạn Phúc Long.

Lỗ Trí với các người đều chấp tay chào và đáp:

-Mời các hạ với các người về trước, Lỗ Trí với các cục chủ chôn cất mấy cái xác này xong sẽ tới khách sạn ngay.

Long Uyên cũng chấp tay đáp lễ, rồi cùng Vân Tuệ với Phả Cái đi luôn. Phả Cái đi trước, chàng với Vân Tuệ đi sát cạnh nhau, trông hai người đi rất ung dung nhưng tốc độ rất kinh người, chỉ thoáng cái đã xuống tới chân núi.

Người của tiêu cục thấy khinh công của hai người như vậy đều kinh ngạc và thán phục. Một lát sau các người mới định thần và bàn cách chôn cất cho mấy kẻ gian ác kia.

Trưa hôm đó mọi người đã tới Phúc Long khách sạn, tên tửu bảo Đa Khẩu vội chạy ra nghênh đón. Hoa Hoa liền hỏi y rằng:

-Tửu bảo, Tiểu Diện tiền bối ở phòng nào mau đi bẩm báo cho người hay là có bọn lão phu chín người đến thăm.

Đa Khẩu ngăn người ra đáp:

-Quý vị lão gia tới kiếm ai? Tiểu Diện tiền bối là gì? Tiểu điểm không có vật đó.

Mọi người mới biết y hiểu lầm và chắc y cũng không biết danh hiệu của Phả Cái, định giải thích cho y hay, nhưng lại thấy không tiện. Đang tiến thoái lưỡng nan thì bỗng nghe thấy ở phía sau có người lên tiếng gọi:

-Tửu bảo, có một người ăn mày già với một tiểu tướng công ở khách điểm của các người không?

Mọi người quay đầu lại nhìn mới hay y là Lục Đạt

Lục Đạt vừa vào tới nơi thấy tám vị cục chủ ở trong khách điểm liền ngạc nhiên hỏi:

-Các vị đã đến rồi à?

Cùng lúc ấy Phả Cái xuất hiện mời mọi người đi vào trong phòng, ngồi xuống và nói:

-Được các vị cùng giá lâm như vậy già què đây mừng rỡ vô cùng. Vợ chồng Long công tử nhờ già què này công việc đó, nhưng lão mới tới kinh sư lần đầu việc gì cũng bỡ ngỡ. Vậy phải trông mong vào các vị giúp sức cho mới được.

Nói xong ông ta mở hai cái bọc để ở trên bàn ra, mọi người liền thấy có vô số châu báu, ánh sáng của những châu báu đó chiếu sáng lóe cả căn phòng.

Đa Khẩu thấy nhiều châu báu như thế cũng phải kinh hãi đến đờ người ra, hồi lâu mới hoàn hồn và bụng bảo dạ rằng:

“Ôi cha mẹ ơi, ông già này kỳ lạ thực, có nhiều châu báu thế không biết hưởng dụng, lại cứ ăn mặc rách rưới như ăn mày thế này. Thực là trời sinh ra kẻ chỉ biết giữ của thôi nếu là ta ... ôi cha mẹ ơi!”

Các cục chủ của chín tiêu cục hành nghề bảo tiêu cả đời, đã bảo tiêu cho người rất nhiều vàng bạc châu báu quý giá, nhưng nhiều châu báu như thế này thì chưa thấy bao giờ cả. Nên người nào người nấy đều kinh ngạc đến đờ người ra.

Lục Đạt nhanh mồm nói:

-Ôi chà! những vật báu này đáng tiền lắm, này này, tương công với người đàn bà kia đâu?

Phả Cái thấy y ăn nói vô lễ như vậy trừng mắt lên nhìn, rồi mới móc túi lấy một tờ giấy ra để lên trên bàn thừng thẳng nói:

-Chỗ châu báu này chia làm chín phần, mỗi vị mang một phần đi bán rồi theo hóa đơn này mà mua quần áo, thức ăn, dụng cụ, xong đâu đấy dùng thuyền chở đi Sào Hồ. Còn xác của Kính Thật năm người phiến Lỗ lão đệ vất cả thêm một chút mua hộ mấy cỗ quan tài cho vào, rồi đợi chờ ngày lên đường mà cùng chở đi Sào Hồ một thể...

Nói xong, ông ta mới quay đầu trả lời:

-Long công tử với phu nhân vì có việc cần đã lên đường đi Hoàng sơn rồi, hai vị ấy có nhờ lão ăn mày hỏi thăm quý vị và mong quý vị thương hại những nạn nhân mà lao tâm giúp sức họ. Long công tử còn dặn lại điều này nữa, quý vị mỗi người được lựa chọn một vật báu trong đồng châu báu này, tùy theo ý muốn của mình, ai thích vật gì thì lấy vật đó...

Lỗ Trí là người chính trực vô tư nên y không đợi chờ Phả Cái nói dứt đã vội đáp:

-Tiền bối với Long công tử là người hào hiệp nghĩa khí, Lỗ Trí tôi tuy bất tài thực, nhưng không dám lấy như thế. Hà tất lão tiền bối phải nhắc nhở đến tiền công như vậy làm chi. Thiết nghĩ với danh vọng của lão tiền bối oai trấn lưỡng giang. Nay lão tiền bối tọa trấn còn trộm cướp nào dám dòm ngó tới tiền bạc và châu báu này. Còn chúng tôi đi theo như thế này chỉ gọi là tận một chút sức mọn thôi, chứ có việc gì đến chúng tôi phải bảo tiêu đâu. Nên chúng tôi không dám nhận tiền công gì hết.

Mọi người thấy Lỗ Trí nói như vậy đều hòa theo, nhưng Phả Cái vẫn cương quyết nói:

-Nói thực cho quý vị biết, những châu báu này là của Long công tử giao cho Kính Thật để cứu nạn nhân ở Sào Hồ. Gia tài của Long công tử có hàng muôn ức, hồi nhỏ công tử đã gặp kỳ ngộ và tìm thấy bảo tàng lượng được rất nhiều châu báu. Công tử nói: Một vật mọn này là Long công tử tặng các vị làm kỷ niệm thôi, chứ không dám nói đến tiền công tiền cán gì cả. Mong các vị đừng có từ chối phụ lòng của Long công tử.”

Mọi người nghe thấy Phả Cái nói như vậy kinh ngạc vô cùng và cũng kinh ngưỡng Long Uyên không thể tưởng tượng được.

Nên không ai từ chối gì nữa, mỗi người liền cầm một vật báu, nhưng đầu óc người nào cũng trông thấy hình bóng của văn sĩ trung niên hiện ra trước mặt đang mỉm cười và gật đầu tán thành. Đồng thời còn văng vẳng nghe thấy lời phó thác của chàng nữa.

Một chiếc thuyền buồm đang đi ngược lên phía trên sông Trường giang, nhưng nhờ thuận buồm xuôi gió chạy rất nhanh. Trong khoang thuyền đang có một thiếu nữ đẹp như hoa nở, nàng không ngắm nhìn cảnh đẹp bên sông mà cứ nhìn thẳng vào mặt thiếu niên xấu xí ngồi cạnh.

Thiếu niên ấy trông rất tao nhã, mình vận áo nho phục màu vàng, đầu đội một cái khăn, giữa trán có đính một viên ngọc ám màu hồng, trong hình dáng của chàng rất phong lưu và tao nhã. Nhưng tiếc thay mặt vàng như sáp, má có một cái thẹo lớn, rộng xấu xí không thể tượng tượng được. Thiếu nữ là người ngoại quốc tóc vàng, mắt xanh, nàng không ngẩng nhìn cảnh bên ngoài mà lại cứ nhìn thẳng vào mặt thiếu niên xấu xí rồi cất giọng thổ thổ hỏi:

-Uyên đệ nghĩ gì thế?

Hắn mọi người đều biết thiếu niên xấu xí ấy chính là Long Uyên, còn nàng nọ không cần nói rõ quý vị cũng biết là Vân Tuệ.

Long Uyên thở dài một tiếng rồi đáp:

-Thời gian nhanh thật, chỉ thoát cái đã được bảy tháng rồi, đệ hẹn ước với gia đình một năm là phải trở về, chỉ còn năm tháng nữa là đã tới kỳ hẹn nhưng dù sao đề cũng phải về nhà một phen cho trọn hiếu đạo.

Vân Tuệ nghe nói cũng thắc mắc hết sức, nàng không biết có nên theo chàng đi về chuyến này không? Nàng rất yêu Long Uyên, hai người đã đính hôn với nhau rồi, nhưng nàng được Cô Độc Khách nuôi nấng dạy bảo từ hồi thơ ấu, ơn đức của vị sư phụ ấy rất lớn rộng. Từ khi Cô Độc Khách bị thương nặng mất đi đến giờ, nàng đã thế thế nào cũng phải trả thù cho sư phụ, nhưng bây giờ nàng nghe Tam Phi nói mới biết những kẻ thù của sư phụ mình đều là những tay có võ nghệ rất cao siêu mà đa số là chưởng môn nhân của các đại môn phái. Đang phân vân muốn nhờ tình nhân liên tay trả thù cho sư phụ mình. Ngờ đâu lại nghe thấy Long Uyên nhắc nhở đến chuyện đi về.

Sự thực chuyện về nhà đó là một chuyện rất giản dị, nhưng gia đình Long Uyên chín người chú bác chỉ có một mình chàng để nối dòng dõi.

Như vậy đã về tới nhà thì khi nào các vị ấy lại chịu cho chàng ra đi lần nữa. Nếu nàng theo chàng về nhà không được các vị bề trên ưng ý cũng không sao, nhưng bằng có một, hai vị thương nàng mà bắt hai người phải thành hôn rồi nàng đã trở nên một nàng dâu mới, vậy thử hỏi khi nào các vị bề trên để cho một nàng dâu đi lại trên giang hồ như thế. Chưa biết chừng có chữa lại càng không đi được nữa.

Như vậy có phải là mối thù của sư phụ không sao trả được không? Vì thế nàng mới phân vân khó xử, nhưng không theo chàng về lỡ chàng bị các vị bề trên bắt lấy vợ sinh con để nối dõi tông đường thì có phải mình bị bỏ rơi không?

Long Uyên bỗng thấy Vân Tuệ cau mày nghĩ ngợi và mặt lộ vẻ âu sầu, chàng ngạc nhiên vội nắm tay nàng khẽ hỏi:

-Chị Tuệ chả lẽ chị không muốn theo tôi về nhà hay sao?

Vân Tuệ tựa vào ngực Long Uyên u oán đáp:

-Uyên đệ, không phải là tôi không muốn về nhưng sự thực không thể...

Long Uyên nghe thấy nàng trả lời như vậy kinh ngạc hết sức vội hỏi:

-Tại sao?

Vân Tuệ khẽ thở dài một tiếng và khẽ giải thích:

-Uyên đệ sống với tôi từ hồi còn nhỏ tới giờ, tất nhiên phải biết tôi nhờ có ân sư thì mới có ngày nay, tâm nguyện duy nhất của tôi là phải làm thế nào trả thù cho sư phụ. Nếu tôi theo...

Nói tới đó, nàng bèn nói đến tâm sự của mình cho chàng ta hay và nói tiếp:

-Đấy hiền đệ thử nghĩ xem, tôi làm sao mà bỏ mối thù tày trời của ân sư mà không lý tới?

Long Uyên nghe xong mới vỡ lẽ và chàng nhận thấy sự ước đoán của nàng rất đúng, nàng có thể không về ngay cũng được, nhưng mình thì không được và nàng theo mình thế nào cũng bị thành hôn, như thế làm sao mà đi trả thù cho sư phụ nàng được? Vấn đề này quả thực khó giải quyết vô cùng.

Vân Tuệ thấy chàng không nói năng gì, lại thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Tôi cũng biết việc này đối với hiền đệ quả thật là khó nghĩ nên tôi nhận thấy hiền đệ không nên yêu tôi ...

Long Uyên nghe thấy nàng nói như thế giật mình kinh hãi vội hỏi lại:

-Sao chị lại nói như vậy? Chị trong nom tôi và dạy bảo tôi từ hồi nhỏ tới giờ, lại được chị hứa hôn cho, ơn đức này tôi không biết lấy gì để báo đền dù gạt hai chữ ơn đức sang bên mà chỉ nói đến chữ yêu, chúng ta gần gũi nhau bấy lâu lúc nào mà tôi chẳng yêu chị, quả thực ngoài chị ra tôi không thể nào yêu một người thứ hai được.

Vân Tuệ nghe nói gơ tay ôm lấy cổ chàng cảm động vô cùng nức nở khóc và đáp:

-Hiền đệ, tôi biết lòng của hiền đệ... Nên tôi càng không yên. Sự thực hiền đệ không nên như thế... Hiền đệ có thể lấy tam thê, tứ thiếp.. quý hồ đừng có bỏ rơi tôi là tôi tạ tội nguyện lắm rồi...

-Tại sao chị lại nói như thế? Chị đã biết lòng rồi, sao chị lại không biết tính nết của tôi.... ngoài chị ra chỉ còn Lan muện nữa, có thể thôi, tôi nhất định không lấy người khác nữa. Vì tôi ...

Chàng bỗng nghĩ tới Phong Lan sự thực lúc này Phong Lan đã chiếm được một phần trái tim của chàng rồi.

Vân Tuệ nghe chàng nhắc nhở tới Phong Lan liền ngẩng đầu lên lườm chàng một cái, nét mặt hết rầu rĩ ngay và lườm chàng một cách huyen bí.

Long Uyên thấy nàng lườm mình không hiểu cái lườm ấy ngụ ý gì, nên chàng không dám nói tiếp nữa.

Vân Tuệ thấy vậy vội hỏi:

-Sao hiền đệ lại không nói nữa?

Long Uyên có vẻ lo sợ bụng bảo dạ:

“Chẳng lẽ nàng có lòng ghen chăng?”

Nhưng chàng không dám nói ra, phần sợ nàng hổ thẹn, phần vì sợ nàng có ý định ấy thực. Vì xấu hổ quá mà hóa giận, hiểu lầm lại tưởng mình yêu Phong Lan hơn nàng, như vậy có phiền phức không. Rồi chàng cau mày lại giả bộ không hiểu gì, trái lại còn hỏi Vân Tuệ rằng:

-Chị nói gì thế?

Vân Tuệ không ngờ chàng lại khéo đóng kịch như vậy liền cười khi một tiếng và mắng yêu:

-Hiền đệ hư lắm! Có phải lỡ lời nói hết tâm sự ra cho tôi nghe rồi phải không? Hừ! Đàn ông cá mè một lứa cả, tưởng tôi là con cóc không biết sao?

Long Uyên mới hay người đàn bà nào cũng hay ghen hết, chàng lại nắm lấy hai tay Vân Tuệ thành thực hỏi:

-Thế nào gọi là cá mè một lứa, chị đừng có trách lầm người tốt, Long Uyên tôi dù hư thân mất nết cũng không đến nỗi như người thường tục mà được voi đòi tiên như thế. Nói tới Phong Lan tiểu đệ quen biết nàng đã lâu nhưng xưa nay chỉ coi nàng như một người em gái thôi. Nếu không phải chị cố kéo nàng vào trong bảo cái gì chị em đồng tâm thì tôi đâu...

Vân Tuệ thấy thái độ của Long Uyên thành thực như vậy, không đợi chờ chàng nói xong đã vội nghiêm nét mặt lại thở dài một tiếng rồi mới đỡ lời:

-Nói thực đấy, đàn bà con gái ai mà chẳng hay ghen, có ai bằng lòng chia sẻ chồng mình cho người khác đâu. Vân Tuệ tôi tuy không dám tự coi rẻ mình và tự cho mình là thôn phu ngu nữ như thế, nhưng vẫn thường áy náy trong lòng. Tuy vậy tình thế bắt buộc tôi không thể nào không chịu đau đớn mà san sẻ tình yêu cho người khác được.

Long Uyên thấy nàng đã tự nhận mình có ghen thực và thái độ của nàng thành thực như thế chàng cũng phải thích thú muốn cười không dám cười đành phải cố bấm bụng chịu nhịn.

Vân Tuệ thấy bộ dạng của chàng buồn cười như vậy mặt đỏ bừng và nói tiếp:

-Nguyên đệ chớ có hiểu lầm ý nghĩa lời nói của tôi, sở dĩ trước kia tôi muốn lôi kéo Phong Lan về hòa, dụng ý của tôi đã nói cho hiền đệ nghe rồi. Nhưng bây giờ nghe thấy hiền đệ nói phải về nhà thì tôi sang một chuyện khác.

Long Uyên thắc mắc vô cùng vội hỏi:

-Việc gì thế?

-Chúng ta tới Hoàng sơn rồi, dù sao hiền đệ cũng phải nghĩ cách làm cho Phong Lan khỏi hiểu lầm và để nàng cùng hiền đệ trở về nhà trước. Khi về tới nhà rồi hiền đệ có thể xin phép mà ra đi được càng hay, bằng không ở nhà thành hôn với Phong Lan trước để an ủi các vị chú, bác, cha, mẹ. Như vậy vẫn...

Nàng chưa nói dứt, Long Uyên đã vội xua tay phản đối rằng:

-Không được, thế còn chị thì sao? Việc của chúng ta chưa làm xong thì khi nào tôi chịu cùng Phong Lan ...

Vân Tuệ tủm tỉm cười vội ngắt lời chàng và nói tiếp:

-Quý hồ tôi với Phong Lan nói với nhau trước thì dù ai kết hôn trước ai kết hôn sau cũng không thành vấn đề. Hiền đệ nên biết các vị thúc bá mong sớm có cháu, vì sự thực bắt buộc tôi phải theo đệ về nhà, nếu không đem theo Phong Lan đi thì các thúc bá thế nào cũng bắt hiền đệ lấy người khác. Cho nên nếu hiền đệ phải lấy một người tôi không quen biết thì sao? Thà rằng để hiền đệ lấy Phong Lan người quen biết tôi có hơn không?

Nàng nói tới đó đổi giọng từ từ nói tiếp:

-Còn việc của tôi quyết định sau khi hiền đệ đi về nhà rồi thì rồi sẽ tìm Phả Cái thúc thúc để thương lượng cách điều tra ra hung thủ chính để trả thù cho an sư tôi mới quay trở về kiếm hiền đệ...

Long Uyên cau mày lại hỏi:

-Tất cả bao lâu mới xong?

Vân Tuệ u oán thở dài một tiếng rồi đáp:

-Chóng thì một năm lâu thì ba năm theo sự ước đoán của tôi thì ba năm thì đủ lắm rồi.

Long Uyên kêu "ồ" một tiếng rồi nói tiếp:

-Ba năm ư? Lâu quá tôi chỉ muốn ở cạnh chị để giúp chị.

Vân Tuệ vội gơ tay vuốt ve má của chàng tỏ vẻ thương yêu và nói tiếp:

-Có phải là tôi muốn sống một thân một mình đâu, tất nhiên thế nào cũng mong có hiền đệ ở bên cạnh.

Giọng nói của nàng vừa dịu dàng vừa run run mặt nàng trong cũng đáng yêu vô cùng. Long Uyên thấy vậy vừa thương vừa yêu, trong lòng cảm động hết sức liền gơ hai tay ra ôm nàng vào lòng vừa hôn vừa nói:

-Chị Tuệ.

Vân Tuệ nằm trong lòng chàng vừa hổ thẹn vừa mừng rỡ khẽ nhắm nghiền hai mắt lại cho chàng hôn hít. Thuyền vẫn tiếp tục trôi ở trên mặt sông, bốn bề yên lặng ngoài tiếng gió thổi vi vu ra, hai người chỉ nghe thấy trống ngực đập liên hồi.

31. Ngũ Tuyệt Đài Đa Thị Phi

Lúc ấy đã là tháng mười đầu mùa Đông, trong khu núi Hoàng sơn đã giá lạnh vô cùng. Những cây cối ở dưới núi đã trơ trọi chỉ còn lại cành khô gió bắc thổi ào ào khiến ai cũng không dám đi lại bên ngoài.

Lúc ấy bỗng có hai người xuất hiện, hai người đó một nam một nữ, người đàn ông mặc áo nho sinh mỏng mảnh, mặt vàng khè trên má có vết sẹo đen tựa như một lá thuốc cao lớn dán trên mặt vậy. Người đàn bà ăn vận kiểu quê mùa, quần áo mỏng mảnh nhưng không sao che lấp được bộ mặt xinh đẹp của nàng.

Hai người sát cánh nhau đi trên con đường nho nhỏ để tiến lên trên đỉnh núi, thái độ rất ung dung, không khác gì một đôi vợ chồng mới cưới mà đi ra du ngoạn vậy.

Tuy trông thấy hai người đi rất thong thả, nhưng sự thực tốc độ nhanh khôn tả, chỉ trong chớp lát đã mất dạng trong rừng cây khô ngay.

Không bao lâu Long Uyên với Vân Tuệ đã lên tới cửa chùa. Tri khách tăng thấy hình dáng của hai người biết là đi chơi núi, thấy trời tối định vào xin ngủ trọ.

Hòa thượng ấy liền đưa hai người vào phòng khách, dẫn mỗi người vào một phòng riêng biệt, Vân Tuệ có vẻ không vui, nhưng biết luật lệ của nhà chùa như vậy, dù vợ chồng cũng không được ngủ chung một phòng.

Sáng ngày hôm sau hai người ăn điểm tâm xong, hỏi rõ đường lối lên núi, cúng một ít tiền vàng, rồi cả hai người đi lên núi ngay. Không bao lâu hai người đã lên tới Vân Sào.

Vân Sào là tên một cái động, động ấy sâu chừng hai ba trượng, phía đông nam của động ấy ánh sáng mặt trời có thể chiếu vào được, nhưng trong động lúc nào cũng có mây và sương mù cho nên mới được người ta đặt cho cái tên như thế.

Trong động còn có mấy chục bậc thang đá, đi theo bậc thang đó lên tới bên trên thì tựa như mình ở trong giếng đi ra bên ngoài vậy. Khi lên khỏi hang động thoát tiên tưởng là không có lối đi ở nơi đây cho du khách lên núi.

Long Uyên và Vân Tuệ hai người giở khinh công tuyệt mức ra leo lên thang tiến thẳng lên bên trên, hai người nhìn xuống thấy mình như đang ở lưng chừng trời vậy.

Lúc ấy mặt trời mọc, Long Uyên đứng ngấm nhìn về phía xa thấy các ngọn núi như nằm phục ở trong bể mây trong rất trắng lẹ. Long Uyên cảm thấy khoan khoái vô cùng không sao nhịn được liền ngừng lên trời hú lên một tiếng thực dài. Tiếng hú của chàng quả thực lớn và mạnh khôn tả khiến những khoảng núi ở vùng đó đều có tiếng vang vọng mãi mãi không ngớt.

Vân Tuệ thấy chàng khoái chí như thế trong lòng cũng vui vẻ và cũng hú theo để họa tiếng hú của chàng.

Ngờ đâu tiếng rú của hai người chưa ngớt thì trên sườn núi ở phía bên phải đột nhiên có hai tiếng hú khác vọng tới. Hai tiếng hú đó vừa dứt, Vân Tuệ với Long Uyên đã thấy có hai người lần lượt hiện ra. Người đi đầu tuổi đã ngoài năm mươi mình gầy gò da đen nhánh, tóc hoa râm sỏ xuống hai vai, dưới cằm có bộ râu dê quăn lên, mình vận áo dài màu vàng chân đi hia, vừa xuất hiện y đã đứng ở trên một cành thông chỗ cách Long Uyên chừng hai trượng, tay phải y cầm một cây thiết trượng to bằng cánh tay trẻ con. Còn bên tay trái thì chỉ có tay áo phất phơ thôi, vì từ khuỷu tay trở xuống đã cụt, y nhìn thẳng vào Long Uyên với Vân Tuệ ngấm ngấm hai người hồi lâu. Người ra sau cũng là một ông già mặc y phục nhà nông, chân đi đất, tay cầm một cái ống điếu đang hút phi phèo, đứng ở trên một tảng đá nhô ra và cũng đưa mắt ngấm nhìn Long Uyên hai người.

Long Uyên với Vân Tuệ bỗng thấy hai người xuất hiện như vậy, thoát tiên hai người ngẩn ra, sau nghĩ lại Thiết Trượng Tú với Hoàng sơn lão nông chả ở trên núi này là gì. Hai người đó chính là hai lão này, nên chàng với Vân Tuệ không lấy gì làm ngạc nhiên nữa.

Thiết Trượng Tú với Hoàng sơn lão nông Tả Cảnh ở Sào Hồ thiết lập lối đi để dụ thiên hạ anh hùng đến đó cướp vật báu của con tử kim giao nhờ đâu gian mưu của cả hai chưa thành thì song song đã bị Phong Lan với Hồ Hùng đã thương, đồng thời hai người đã được gặp Long Uyên một lần rồi.

Nhưng bây giờ Long Uyên đã hóa trang thành một người khác cho nên gặp nhau cũng không sao nhận được mặt chàng.

Hãy nói Thiết Trượng Tú ở trên cành thông ngấm nhìn hai người một hồi, thấy thiếu niên mặt xấu xí với một cô nương mặt đẹp kỳ lạ nhìn mình không có vẻ gì nao núng cả. Y giận liền lên tiếng hỏi:

-Hai người tên họ là gì? Môn hạ của ai? Lên núi Hoàng sơn này la om sòm như thế là có ý gì? Sư trưởng của hai người không nói cho hai người biết những điều cấm kỵ của lão phu với luật lệ của Tả huynh hay sao?

Giọng nói của y kiêu ngạo và ngang tàng vô cùng đủ thấy y không coi Long Uyên với Vân Tuệ vào đâu hết.

Tuy Long Uyên là người rất nhân hậu, việc gì cũng có thể nhẫn nại được, nhưng phần vì chàng vẫn không có thiện cảm với Thiết Trượng Tú, phần vì hai người đến một cách quá đột ngột khiến cho chàng mất cảm hứng du ngoạn nên chàng không vui.

Ngày nọ ở Sào Hồ tuy Vân Tuệ chưa xuất đầu lộ diện nhưng đã hóa trang thành một bà cụ già ngồi ở dưới đất. Nên nhất cử nhất động của mọi người ở trên đài nàng đều thấy rõ hết. Đối với tác phong ích kỷ và kiêu ngạo của Thiết Trượng Tú nàng đã bắt mãn rồi, bây giờ thấy cử chỉ và thái độ của y nàng lại càng tỏ vẻ không vui. Nàng không sao chịu được nữa liền nổi giận quát hỏi:

-Ông già kia ăn nói khoác lác quá, chẳng lẽ Hoàng sơn này của hai ông đã mua nhà vua rồi chăng? Người khác sợ ông hay không thềm chấp nhứt ông, nhưng Thiên Diện phu nhân này thì khác chứ không phải những người mà xưa nay vẫn sợ ông đâu. Nếu ông không tin cứ thử xem có làm gì nổi bốn phu nhân không?

Thiết Trượng Tú với Hoàng sơn lão nông thấy nàng nói như vậy đã có vẻ giận, nhưng sau nghe thấy nàng nói Thiên Diện phu nhân cả hai đều lộ vẻ kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau một cái.

Sau Hoàng sơn lão nông liền cất giọng khàn khàn như tiếng thanh la vỡ và hỏi lại:

-Con nhỏ kia nói gì? Chẳng lẽ mi là Thiên Diện phu nhân ư? Nếu vậy ...

Thì ra cái tên Thiên Diện thư sinh với Thiên Diện phu nhân ở Kim Lăng đánh bại bát đại tiêu cục và phá tan Tam Giang tiêu cục đã lừng lẫy khắp nơi, tiếng tăm của hai người cũng lan rộng trong giang hồ rồi. Sự thực việc làm của hai người ở Kim Lăng cũng chưa đủ khiến người ta phải kinh hãi. Sở dĩ người ta hãi sợ Thiên Diện phu nhân là vì nàng đã tuyên bố nàng là mô hạ của Cô Độc khách, thiên hạ đệ nhất kiếm năm xưa.

Năm xưa Cô Độc khách một mình đả thương và giết mấy chục cao thủ của giang hồ. Bây giờ đồ đệ của Cô Độc khách lại giáng lâm Trung nguyên, chắc thế nào cũng trả thù cho sư phụ và gây nên phong ba bão táp. Hơn nữa Thiên Diện phu nhân phải như thế nào mới dám công khai xưng danh hiệu ở giang hồ bằng nàng đâu dám mạo phạm như thế? Nhưng Thiết Trượng Tú chột nói khoác từ trước rồi chẳng lẽ bây giờ lại tỏ ra đầu hổ đuôi rắn mà chịu khuất phục rút lui hay sao?

Mà dù y chưa nói khoác đi chẳng nữa, nghe thấy Vân Tuệ mỉa mai như thế cũng không sao chịu được.

Thiết Trượng Tú cau mày nhẹ nhàng nhảy xuống đất, chống cây thiết trượng xuống đất một cái, đuôi gậy đã cắm sâu vào mặt đất hơn thước, rồi y trợn ngược một bên mắt lên cười nhạt và nói tiếp:

-Con nhãi kia, đừng có ngông cuồng như vậy! Lão phu Thiết Trượng Tú, chưa hề biết sợ là gì hết! Ngày hôm nay, các người đã xâm nhập vào Hoàng sơn, lại còn kêu om sòm, rõ ràng khinh thị Hoàng sơn của ta không người. Lão phu với vị Tả huynh đây, thân là địa chủ, dù sao cũng phải lãnh giáo xem Thiên Diện phu nhân mới ra đời có tài ba như thế nào mới được.

Thoạt tiên Long Uyên nghe thấy Vân Tuệ nói như vậy biết ngày hôm nay trận đấu này không thể nào tránh được. Lúc này chàng lại nghe thấy Thiết Trượng Tú làm bộ làm tịch như vậy, mới nghĩ tới y đã bị Phong Lan đánh bại liền tủm tỉm cười.

Vân Tuệ thấy Long Uyên không có ý ngăn cản mình, lại càng hăng hái thêm, liền cười khanh khách, tiếng cười của nàng như tiếng chuông bạc vậy.

Long Uyên với Thiết Trượng Tú các người thấy nàng cười như thế đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao nàng lại cười, cùng ngơ ngác nhìn nàng. Ngờ đâu nàng cười xong đã sầm nét mặt lại quát lớn:

-Lão già này không biết xấu hổ, mồm mép lại cứng cỏi đến như thế! Nếu người quên, để bốn phu nhân nhắc nhở cho người nhớ. Hay là người thử cúi đầu nhìn lại cánh tay trái xem! Trên đỉnh núi Bạch Thạch tại Sào Hồ...

Thiết Trượng Tú bị chế nhạo như vậy mặt xám sì, râu tóc dựng ngược, liền hét lớn một tiếng rồi múa cây thiết trượng nhắm đầu Vân Tuệ đánh mạnh xuống, miệng y vẫn quát tháo mắng chửi:

-Con tiện tỳ này đáng chết thực! Nộp mạng cho lão phu!

Vân Tuệ vẫn đứng yên không cử động nhìn thể tượng của đối phương tấn công tới, cất giọng như tiếng oanh:

-Chưa chắc.

Nàng vừa nói xong đã gỡ Thiên Cơ bộ pháp ra tránh né. Chỉ thoáng cái, nàng đã lướt tới cạnh Thiết Trượng Tú liền rồi nàng giơ tay lên chộp tay áo bên trái của Thiết Trượng Tú đang bay phát phối.

Thiết Trượng Tú lập lùi lùi ở núi Bạch Thạch, định dùng tài ba của mình làm cho quần hùng khiếp phục, rồi một mình chiếm vật báu là con Tỉ Kim Giao, ngờ đâu đấu với Phong Lan chưa đầy trăm hiệp đã cụt mất một cánh tay. Thế là y không những bị mất sĩ diện mà bao nhiêu tráng khí hùng tâm cũng theo cánh tay đó mà biến mất. Từ khi thua trận đó rồi y cùng Hoàng sơn lão nông quay trở về Hoàng sơn tập thêm võ công để trả thù mối hận ấy.

Bây giờ tài nghệ chưa luyện thành nhưng đối với những người trẻ tuổi của thiên hạ, y không dám khinh thường như trước nữa. Cho nên y vừa ra tay đã tấn công một thể rất mạnh, trông như là định đấu thí mạng vậy nhưng sự thực thì y chỉ cần dùng có năm thành công lực thôi còn thì chuẩn bị thân thể và biến thức.

Lúc ấy, y thấy thân pháp của Vân Tuệ như hành vân lưu thủy, thái độ ung dung và đẹp khôn tả, nhiều lần y thấy rõ ràng nàng bị đánh trúng rồi, nhưng chỉ sai có một ly thôi mà nàng lại tránh thoát. Thấy vậy, y kinh hãi thán và bụng bảo dạ:

“Hôm nay ít nhất cũng phải đấu mấy trăm hiệp...”

Vì thế y càng cẩn thận tấn công từng thể từng thức một, và cây gậy của y tựa như linh xà cứ nhắm các nơi yếu huyệt của Vân Tuệ tấn công tới.

Vân Tuệ thấy trượng pháp của y cao siêu như vậy cũng phải lên tiếng khen ngợi:

-Giỏi lắm!

Nhưng nàng vẫn tiếp tục dùng Thiên Cơ bộ pháp, chỉ thoáng cái nàng đã lui về phía sau Thiết Trượng Tú liền.

Thiết Trượng Tú vội gỡ thể Bát Diệm oai phong ra, múa tít cây trượng không để cho nàng tới gần.

Bề ngoài trông thấy Vân Tuệ như bị bóng trượng của đối thủ bao vây, nhưng sự thực thì nàng chưa gỡ tới năm thành chân lực ra đối phó, mà đối phương đã không làm gì nổi nàng rồi.

Đồng thời, nàng cũng chưa giơ tay ra tấn công vội, chỉ dùng hai tay áo để đối phó thôi. Nhưng trông nàng tựa như hồ điệp xuyên hoa, thà hồ cây gậy sắt của Thiết Trượng Tú múa tít đến đâu, có thể nói là mưa gió cũng không lọt qua được, mà cũng không sao va đụng nổi một chút vật áo của nàng.

Thiết Trượng Tú tức giận đến độ miệng quát lia lịa, tiếng quát của y chấn động cả bốn phương.

Hoàng sơn lão nông đứng ở tảng đá chăm chú nhìn vào đấu trường, thấy vậy cũng phải lo âu hộ bằng hữu. Y có ý muốn nhảy vào giúp Thiết Trượng Tú một tay, nhưng cứ thấy Long Uyên đứng đó khoanh tay mỉm cười, trông rất an nhàn, hình như chàng ta đã yên trí người của phe chàng thể nào cũng đắc thắng vậy, nên lão nông càng lo ngại không dám nhảy xuống giúp bằng hữu mình nữa, vì sợ nhảy xuống thể nào thiếu niên nọ cũng cản trở mình.

Thiếu niên ấy đã tự nhận là Thiên Diện thư sinh, ắt là chồng của Thiên Diện phu nhân. Võ công của vợ đã cao siêu như thế thì võ công của chồng tất phải ngang bằng hoặc hơn. Vì vậy, lão nông thâm nghĩ:

”Nếu bây giờ mình đường đột ra tay giúp Thiết Trượng Tú thể nào Thiên Diện thư sinh cũng ra tay ngăn cản. Như vậy có phải là một trận đấu với một không? Nếu thế...”

Tả Cảnh Sinh suy nghĩ hoài mà vẫn do dự không dám ra tay. Long Uyên biết rõ võ công của Vân Tuệ không kém gì mình, đồng thời cũng hiểu biết sức lực của Thiết Trượng Tú ra sao. Hiện giờ bề ngoài thì trông như Thiết Trượng Tú thắng thế, nhưng Vân Tuệ đã gỡ toàn lực ra đâu? Có lẽ chỉ đấu một lát nữa thì Thiết Trượng Tú sẽ thấm mệt mà thua nàng liền. Vì vậy chàng mới ung dung đứng yên chỗ đó, một mặt xem trận đấu, một mặt ngắm cảnh ở phía xa.

Vân Tuệ vừa đấu vừa đưa mắt liếc nhìn Hoàng sơn lão nông, thấy ông già ấy đang nhìn trước nhìn sau, có lẽ nóng lòng sốt ruột. Đồng thời nàng lại thấy Thiết Trượng Tú cứ quát tháo luôn miệng nàng liền nghĩ ra một kết tội lên tiếng gọi:

-Này lão khỉ già kia! Đã ngứa tay rồi phải không? Còn đợi chờ gì nữa! Mau mau xuống đây để bốn phu nhân cho hai người được liên tay đấu!

Hoàng sơn lão nông tuy chưa có tên tuổi gì ở trên giang hồ nhưng y là người rất tự phụ, những nhà nông với tiêu phu ở vùng Hoàng sơn này đều coi y như thần thánh, dù y mặt hơi giống khỉ nhưng không ai dám gọi y là khỉ hết! Nay bỗng thấy Vân Tuệ gọi y là khỉ già làm sao mà y không tức giận liền vươn cổ hú lên một tiếng rồi nhảy lên trên cao ba trượng, tay cầm ống điếu mồm thì quát:

-Tiện tì vô lễ như vậy! Khi người quá nổi! Để lão phu cũng...

Y chưa nói dứt thì đầu đã đâm bổ xuống nhằm đỉnh đầu của Vân Tuệ tấn công luôn. Người của y chưa tới nơi, mồm thì phả ra một làn khói thuốc khét lẹt. Làn khói đó xuyên qua trường phong vẫn tự như thường, và cứ nhắm đầu Vân Tuệ úp chụp xuống.

Thiết Trượng Tú với Tả Cảnh Sinh cùng ở Hoàng sơn tất nhiên y biết rõ công lực của lão nông như thế nào. Lúc này thấy người bạn ra tay trợ giúp mà lại sử dụng Mãng Ngưu Khí công, một môn nội công rất lợi hại của lão nông nên y mừng rỡ thầm, nhưng ngoài mặt y vẫn không nói năng gì hết, cứ tiếp tục múa thiết trượng giở hai thế tuyệt học ra tấn công vào hai cánh tay của Vân Tuệ.

Vân Tuệ giơ hai tay áo lên khê hóa giải hai thế công ấy. Nàng hiểu ngay dụng ý về hai thế công ấy của Thiết Trượng Tú rồi, đối phương không định đả thương mình mà chỉ muốn làm cho mình vướng tay để làn khói tấn công xuống mà mình không sao chống đỡ được. Nhưng Vân Tuệ đã được chân truyền của Cô Độc khách từ thuở nhỏ, lại nghiên cứu võ công với Long Uyên sáu bảy năm, sau lại nhờ có sức của Kinh châu vạn năm đã luyện thành Thiên địa cương khí tùy theo ý muốn của mình muốn cương muốn nhu cũng được nên nàng có coi Mãng Ngưu Khí công của Tả Cảnh Sinh vào đâu? Tuy vậy nàng vẫn giả bộ không biết cứ ung dung hóa giải hai thế công của Thiết Trượng Tú. Chờ tới khi làn khói thuốc của lão nông lần ất xuống tới chỗ cách đỉnh đầu nàng chừng một thước thì nàng bỗng ngừng người về phía sau hai chân như đóng đinh vào mặt đất, nửa người trên vừa ngửa về phía sau.

Thiết Trượng Tú thấy vậy mừng rỡ vô cùng, bụng bảo dạ:

“Con nhãi này, phen này mi phải nộp mạng cho lão phu!”

Nghĩ đoạn, y liền múa gậy nhằm thân dưới của Vân Tuệ mà thúc luôn. Đồng thời, làn khói thuốc ở trên đỉnh đầu Vân Tuệ, tuy không đè xuống trúng đầu, nhưng nó cũng bay xuống lấn áp bụng dưới nàng.

Tả Cảnh Sinh ở trên cao trông xuống thấy rõ ràng Vân Tuệ không tránh né mà chỉ ngửa người về phía sau cũng nghĩ thầm:

“Con nhãi này khinh địch như vậy, thực đáng chết lắm!”

Nhưng y có ngờ đâu Vân Tuệ định tâm ra sao, nên y vẫn tiếp tục múa ống điếu nhằm giữa ngực nàng điểm xuống.

Trong lúc ba mặt bị tấn công nhanh như vũ bão mà Vân Tuệ thì ngửa người về phía sau, trông như nàng đã dùng hết hơi sức rồi, ai cũng yên trí thế nào nàng cũng bị hai kẻ địch đả thương chứ không sai.

Long Uyên đứng cạnh, thấy vậy, tuy biết Vân Tuệ thế nào cũng tự cứu được, nhưng chàng cùng lo âu hộ nàng và toát mồ hôi lạnh ra, liền kêu “ồ” một tiếng, nhưng chàng vẫn chưa ra tay. Sự thực, dù chàng có ra tay chắc cũng không cứu kịp.

Nói thì chậm, lúc ấy rất nhanh chỉ trong nháy mắt Vân Tuệ đã thét lên một tiếng “đi” nàng phát tau áo lên một cái, mồm thổi phù một hơi, đồng thời chân phải đá lên phía trên một thế. Chỉ thấy Tả Cảnh Sinh chưa kịp tấn công xuống người đã như một chiếc điều đứt dây, miệng thì kêu “hự” một tiếng, người đã bị hất bắn ra ngoài mấy trượng, làn khói thuốc của y sắp xuống tới ngực của Thiết Trượng Tú đứng cách đó năm thước. Điều lạ nhất là chân nàng đá trúng ngay vào đầu chiếc gậy sắt của Thiết Trượng Tú. Y liền

cảm thấy hồ khẩu tay phải đau nhức như bị dao cắt, không sao cầm vững nổi chiếc gậy ấy nữa. Thế là gậy của y bị đá tung lên không, rơi xuống dưới núi.

Thiết Trượng Tú giật mình kinh hãi, chưa kịp thấy rõ là vật gì thì đã thấy làn khói thuốc nhanh như điện chớp nhằm ngực mình lần át tới. Y cả kinh thất sắc, không kịp xem vết thương ở trên tay nữa, vội nhảy lui về phía sau năm sáu thước để tránh né, nhưng làn khói thuốc đó như có một luồng sức mạnh ở phía sau đẩy đi như vậy và cứ đuổi theo y hoài.

Thiết Trượng Tú đã đuổi sức rồi, bắt đắc dĩ phải cúi đầu và dùng đầu để đỡ. Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng làn khói thuốc ấy như cái búa nặng nghìn cân đánh trúng đầu. Y loạng choạng lui về phía sau ba bước đầu như bị nứt rạn hai mắt tối tăm, cổ họng thất ngôn ngẹt và thổ ngay ra hai đồng máu tươi, rồi ngã lăn ra đất chết giấc.

Hoàng sơn lão nông tuy bị bắn ra ngoài xa mấy trượng nhưng còn miễn cưỡng hạ chân đứng vững được. Y thấy vậy hồi hận vô cùng, thấy lợm giọng, cổ hết sức nén cục máu tươi ấy xuống, nhưng không sao được, rốt cuộc phải phun ra.

Còn Vân Tuệ thì nhẹ nhõm vô cùng. Nàng tấn công ba thế xong, liền nhảy ra ngoài xa hơn trượng, hạ thân xuống cạnh Long Uyên đứng sát cánh với chàng, mặt không đỏ hơi thở không đứt đoạn, miệng vẫn tùm tùm cười như chưa hề động thủ vậy.

Tả Cảnh Sinh đang tức giận khôn tả, thấy thái độ của nàng như vậy liền nản chí vô cùng, vội cúi đầu xuống, trong không khác gì một con gà thua trận.

Long Uyên thấy vậy không nở, liền đi tới gần nói:

-Thắng bại là sự trưởng thành của binh gia, tiền bối mau vận công điều khí chữa thương đi!

Nói xong, chàng từ từ đi tới chỗ cạnh Thiết Trượng Tú, đang định cứu cho y tỉnh lại.

Ngờ đâu Tả Cảnh Sinh không chịu ân huệ đó, vội chạy tới cạnh Thiết Trượng Tú rồi hùng hổ quát bảo:

-Tiểu tử! Người đừng có giả từ bi! Lão phu không ưa cái trò này đâu.

Nói xong y liền ẵm Thiết Trượng Tú lên, hậm hực nói với Vân Tuệ tiếp:

-Ngày hôm nay, lão phu bại trong tay mi, tự trách học nghệ không tinh, nhưng lão phu còn sống sót ngày nào, quyết phải trả được mối nhục ngày hôm nay...

Long Uyên với Vân Tuệ hai người không ngờ ông già này lại có tính quái dị như vậy, nên bực mình hết sức.

Vân Tuệ không sao nhịn nổi, liền cười nhạt một tiếng, đang định lên tiếng mắng chửi vài câu, thì đột nhiên nghe thấy phía bên trái có tiếng giá động. Nàng vội quay người nhìn lại mới hay trên đầu cây thông đã có hai hòa thượng vạm vỡ, tuổi chừng bốn mươi.

Hai hòa thượng to vạm vỡ như thế, đứng ở trên cành cây mà cành cây không bị cong chút nào quả thật võ công của hai hòa thượng ấy không phải thường.

Hoàng sơn lão nông vừa quay đầu lại trông thấy hai hòa thượng ấy tựa như đứa con gặp mẹ vậy, liền lớn tiếng kêu gọi:

-Độ Thiên! Độ Địa! Hai vị đại sư tới thực vừa lúc qua. Thiết Trượng huynh đã...

Nói xong, y lại đặt Thiết Trượng Tú xuống đất.

Hòa thượng đứng bên trái chấp tay chào và hỏi Cảnh Sinh:

-Tả thí chủ cứ yên tâm giao Trượng Tú cho bản tăng được rồi...

Y vừa nói vừa ngồi xổm xuống, dùng thủ pháp Thôi cung quá huyết xoa bóp cho Thiết Trượng Tú. Còn một hòa thượng nữa thì ngấm nhìn Long Uyên với Vân Tuệ một hồi rồi lớn tiếng niệm Phật hiệu hỏi Long Uyên:

-Các hạ là ai? Dám ở chỗ chú thích của anh em bần tăng đây mà thị cường như vậy? Và còn đánh lão thí chủ của bốn sơn bị thương nặng như thế? Các hạ khinh thường Văn Thù viện chúng tôi không có người tài phải không?

Long Uyên nghe giọng nói và thấy mặt hai hòa thượng hung ác như vậy, biết hai người này không phải là người chân tu nên chàng không thèm đếm xỉa tới.

Vân Tuệ thầm nghĩ:

“Nếu hai hòa thượng này can thiệp nào, bốn cô nương thế nào cũng cho chúng biết lợi hại.”

Quả nhiên hai người đoán không sai, hòa thượng đó vừa lên tiếng đã ghép tội cho hai người. Nhất là tên thứ hai về mặt kiêu ngạo trông lại càng đáng ghét nữa.

Long Uyên đã hơi nổi giận vì chàng cảm thấy hai hòa thượng này không có vẻ gì là người đi tu hết, nhưng tính chàng là người rất ôn hòa, không định lời thôi, nên định lên tiếng giải thích. Ngờ đâu Vân Tuệ đã không sao nhịn được, cười nhạt một tiếng cũng bắt chước đối phương, hai tay chống nạnh, ngẩng nhìn hòa thượng cao lớn một hồi rồi kiêu ngạo đáp:

-Đại hòa thượng không ở trong chùa tụng kinh niệm phật mà lại đi ra ngoài này du ngoạn vậy! Chẳng lẽ Văn Thù viện không có chủ trì cai quản các người, nên các người mới hỗn như thế hay sao?

Hòa thượng nọ nghe nàng nói như vậy, tức giận vô cùng rống lên một tiếng lớn mắng chửi:

-Con tiện tì đáng chết kia, dám ở Văn Thù viện này quấy nhiễu như vậy phải không? Nếu phật gia không cho người một bài học lại tưởng trên Hoàng sơn này không có người...

Nói tới đó y bỗng ngắt lời, hai mắt hầu như đổ lửa, nhìn thẳng vào mặt Vân Tuệ, trông thật tức cười. Nhưng mặt y đã nổi lên một làn hắc khí và cả hai bàn tay của y cũng đen nhánh.

Long Uyên với Vân Tuệ thấy vậy cũng phải kinh hãi thầm không hiểu hòa thượng này đang giở trò gì? Nhưng hai người tự tin công lực của mình nên không coi y vào đâu, vẫn cứ sát cạnh nhau, tỏ vẻ thờ ơ nhìn thẳng vào hòa thượng ấy.

Hòa thượng nọ vận khí gây lát, miệng bỗng cười khinh một tiếng, mắt lộ sát khí và không chớp tí nào cứ nhìn thẳng vào Vân Tuệ và đôi người hình như sắp nổ vỡ vậy.

Vân Tuệ thấy mặt y hung ác như vậy trong lòng cũng thấy hơi kinh hãi, và nàng cũng ngầm vận tuyệt học của sư môn là Thiên Địa Cương Khí ra bảo vệ lấy các yếu huyệt rồi cười khi nói với Long Uyên:

-Hiện đệ xem hòa thượng kia có giống như một con cóc đang phun hơi không?

Nàng vừa sao nhãng, hòa thượng nọ đã lợi dụng thời cơ đó, quát lớn một tiếng, như khùng xông lại tới chỗ cách chừng năm bước và giơ tay đẩy hai luồng hắc khí ra xen lẫn mùi hôi tanh, nhằm hai người lẫn át tới.

Nhưng y vừa giơ hai chưởng lên thì Long Uyên với Vân Tuệ đã đồng thanh quát một tiếng.

Hòa thượng ra tay tấn công nhân lúc người bắt phòng như vậy, yên trí đôi thiếu niên nam nữ này dù công lực có sao siêu tới đâu cũng không sao thoát được. Ngờ đâu Long Uyên giơ hai tay áo phát mạnh một cái, luồng gió của chàng va chạm vào chưởng phong của y thì nghe thấy kêu “bùng” một tiếng thực lớn, cây cối quanh đó đều gãy rụng rất nhiều và cả ngọn núi cũng rung chuyển. Luồng hắc khí của hòa thượng biến thành một trụ gió bay lên trên cao hơn hai trượng.

Sau tiếng nổ đó hòa thượng bị chưởng phong của Long Uyên đẩy bắn ra ngoài xa hơn hai trượng, rớt xuống vực thẳm, chân tay mềm nhũn, như người chết giấc vậy.

Hòa thượng kia đang xoa bóp cho Thiết Trượng Tú và Tả Cảnh Sinh không để ý tới, nhưng nghe tiếng kêu như sấm động cả hai đều giật mình kinh hãi, quay đầu lại nhìn mặt đều biến sắc.

Hòa thượng nọ thấy người đồng môn của mình sắp rớt xuống vực thẳm, lo âu đến hai mắt tròn trợn, nhưng vô kế khả thi chỉ hậm hực dậm chân xuống đất lia lịa, đá trên mặt đất liên tục bị y dẫm nát.

Vừa rồi Long Uyên không chuẩn bị ra tay phản công lại vì chàng thấy đối phương đứng gần Vân Tuệ như thế mà trong chưởng phong ấy thể nào cũng kèm hơi độc. Chàng chỉ sợ Vân Tuệ bị hơi độc ấy dính phải, cho nên mới cùng ra tay với Vân Tuệ một lúc.

Chàng mới dùng có ba thành công lực mà thôi nhưng ngờ đâu Vân Tuệ lại dùng đến bảy thành công lực của Thiên địa cương khí nên hòa thượng nọ mới bị đẩy lui bắn ra xa như thế.

Lúc ấy Vân Tuệ đã trông thấy hòa thượng kia rớt xuống tận mép đỉnh núi rồi mà bên dưới là vực thẳm, nếu để yên cho y rớt xuống thì thể nào y cũng tan xương nát thịt ở dưới đáy vực thẳm sâu muôn trượng đó chứ không sai.

Long Uyên giật mình nghĩ:

“Hòa thượng này tuy không phải là người tốt nhưng vừa ra tay mình đã giết chết đối phương, như vậy không nên. Huống hồ bên mình lại hai người đấu một đấng người ta rớt xuống như thế?”

Chàng vốn là người không thích tranh đấu, bắt đắc dĩ lắm mới ra tay đấu với người. Lúc này chàng lại nhận thấy lỗi trước, chẳng lẽ thấy lỗi mà không sửa hay sao? Vì vậy chàng thở dài một tiếng, tung mình nhảy lên, hú lên như long ngâm và giở thân pháp Phi Long cứu thức, một môn khinh công tuyệt học hãn thế ra, phi tới chỗ mép núi và đâm bổ xuống bên dưới nửa trượng để đuổi theo hòa thượng kia. Thấy cử chỉ của chàng như vậy, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Vân Tuệ. Nàng giật mình lo sợ thốt lên “ối chà” cùng lúc chạy ra mép núi cúi đầu nhìn xuống.

Còn hòa thượng nọ với Tả Cảnh Sinh cũng giật mình kinh hãi vì cử chỉ cứu người như vậy có khác gì nhảy xuống giết cứu người không? Thật nguy hiểm vô cùng! Và chúng còn lấy làm kinh ngạc nhất là hai bên đang đối địch, trừ phi Long Uyên là người có bệnh thần kinh thì mới dám đi cứu kẻ địch như thế.

Tả Cảnh Sinh quên cả vết thương của mình và hòa thượng kia cũng quên cả cứu thương, cả hai cùng chạy ra mép núi nhìn xuống bên dưới để xem cuộc cứu người nguy hiểm ấy.

Long Uyên nhảy xuống nhanh như sao sa, chỉ thoáng cái đã kịp hòa thượng nọ. Chàng giơ tay ra chụp lấy áo của hòa thượng ấy. Hòa thượng ấy đã mất hết tri giác nên không biết lấy hơi vận sức, người y cao lớn vạm vỡ, lại thêm lực rơi xuống, tất nhiên phải nặng gấp đôi lúc thường. Tuy Long Uyên đã chụp được áo của y rồi, hai người vẫn còn rớt xuống thêm hai thước nữa. Chàng vội vận sức vào cánh tay, thét lớn một tiếng ném mạnh lên trên. Ngờ đâu hòa thượng ấy chưa bắn lên thì đã nghe thấy một tiếng “Soạt” áo của y không chịu nổi sức mạnh, đã bị rách toạc một lỗ thật lớn, Long Uyên cũng bị rớt xuống theo. Chàng không ngờ mình không hất được hòa thượng tung lên mà trái lại còn bị lôi xuống vực sâu.

Vân Tuệ ở trên mép núi thấy vậy cả kinh thất sắc, nhưng nàng biết lúc nguy hiểm mấy may này không nên làm phân tâm Long Uyên, cho nên nàng chỉ kinh hãi nhìn mọi chuyện xảy ra, không dám kêu lên một tiếng. Nước mắt của nàng không sao cầm được đã nhỏ ròng xuống má rồi.

Nàng run lấy bầy, chân tay lạnh ngắt, trống ngực đập rất mạnh, trong lòng đã định nếu Long Uyên có mệnh hệ nào là nàng nhảy xuống tự tử chết theo chàng.

Đang lúc ấy, Long Uyên đã cảm thấy mình rớt xuống hơn trượng rồi, nếu không mau tụ khí ngay thì thể nào cũng ngậm hờn suốt đời. Chàng đưa mắt nhìn, thấy hòa thượng nọ còn mê man bất tỉnh và rớt xuống nhanh hơn mình. Lúc ấy đối phương rớt tới ngang lưng mình rồi, hai người cách nhau gần, nếu chàng không nghĩ gì tới sống chết của đối phương, chỉ đợi đối phương rớt thêm một thước nữa là chàng đâm vào người y giở Phi Long thăng thiên ra là có thể thoát được. Nhưng có khi nào chàng lại làm như thế.

Bằng không hà tất chàng phải nhảy xuống cứu đối phương làm chi?

Trong lúc nguy nan này, chàng cũng không nghĩ ra được cách lưỡng toàn nào. Nếu chàng vận hết hơi sức chụp lấy hòa thượng vút mạnh lên trên vẫn có thể vút đối phương cao hơn trượng, dù không lên tới đỉnh núi, người ở trên cũng có cách bắt được hòa thượng. Làm như vậy, tuy hòa thượng được thoát chết nhưng chàng đã dùng hết chân khí rồi, không sao thay đổi được nữa, như vậy thể nào cũng bị rớt xuống rất nhanh, rút cục mình sẽ tan xương nát thịt ở dưới đá vực thẳm chứ không sai. Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa nghĩ ra cách gì. Lúc ấy hai người lại rớt xuống hơn hai trượng nữa.

Sau chàng liền cúi người xuống lấy hai chân của hòa thượng, hít một hơi mạnh để lấy sức rồi một tay bắt hòa thượng bắn lên phía trên như một mũi tên và bay cáo lên hơn hai trượng. Nhưng bản thân của Long Uyên thì nhanh hơn sao sa, rớt xuống phía dưới.

Vân Tuệ đứng ở phía trên, thất vọng vô cùng, la lớn một tiếng người loạng choạng như suýt ngã xuống bên dưới và đang lúc nguy hiểm mấy may ấy, đột nhiên tiếng kêu sao động nổi lên ở cạnh Vân Tuệ. Tiếp theo đó có tiếng kêu “vèo vèo” thổi lên.

Vân Tuệ không đề phòng giật mình đến thót một cái, nàng đang mê hoảng, đầu óc bỗng tỉnh táo liền. Nàng phản ứng rất nhanh nghe tiếng gió đã vội ngừng đầu lên nhìn, thì đã thấy hòa thượng to lớn nọ ở bên dưới bay lên và hòa thượng nọ đã thét lên một tiếng nhảy lên đỡ hòa thượng kia rồi.

Khi bắt được hòa thượng đó, hai người rớt xuống mặt núi còn lăn đi ba vòng mới ngừng lại được.

Vân Tuệ thấy hòa thượng kia đã cứu được đồng môn của y rồi, lúc ấy nàng mới nghĩ tới Long Uyên liền nước mắt khóc quát bảo:

-Uyên đệ! Hãy đợi tôi với!

Nói xong liền nhắm liền hai mắt lại, định nhảy xuống vực thăm để chết theo chàng.

Vân Tuệ nhắm nghiền hai mắt lại, khóc òa lên một tiếng và trong lúc nàng vừa nhắm mắt sắp sửa nhảy xuống vực thăm thì đã nghe thấy tiếng rú của Long Uyên vọng lên. Nàng mừng rỡ vô cùng, vội mở mắt ra và cúi đầu nhìn xuống và lớn tiếng hỏi:

-Uyên đệ không có việc gì chứ? Ừa! Sao...

Nàng chỉ thấy dưới có những đám mây trắng bay lơ lửng thôi, chứ không thấy Long Uyên đâu cả. Nàng vội lấy tay áo chùi nước mắt và mở to mắt ra nhìn kỹ thì bỗng thấy bên dưới có một vật gì dài hơn trượng như một con rắn vậy, đưa thẳng lên. Nàng hoảng sợ vô cùng không dám hỏi nữa, sợ chàng trả lời mình nhờ bị nguy hiểm thì sao?

Tả Cảnh Sinh đứng ở cạnh đó xem. Y có một đôi mắt đỏ hồng, có thể trông suốt qua những đám mây bay lơ lửng. Y trong thấy hết cử chỉ của Long Uyên nên kinh hãi vô cùng, và không ngờ người này lại có thần công dị tài như vậy.

Thì ra vừa rồi Long Uyên tung hòa thượng nọ lên rồi, người chàng lại rớt xuống nhanh như sao sa, đáng lẽ đã hết hy vọng sống còn. Trong lúc chàng rơi xuống được hai trượng bỗng trong thấy vách đá có một con mối đang bò. Chàng bỗng nghĩ ra một kế, bụng bảo dạ:

“Trong người ra có đoản kiếm sắc bén và khí giới lợi hại như vậy mà không biết lợi dụng thì thực là ngu muội quá.”

Chàng vừa nghĩ vừa móc túi lấy chiếu roi đuôi thường ra, buông lỏng chân tay để cho người rớt xuống hơn trượng nữa, rồi chàng mới thừa cơ vận chân khí bỗng rún lên một cái cây roi đuôi thường luồng liên thẳng như một cây thương đâm ngay vào trong vách đá sâu hơn tấc.

Người chàng cách xa vách đá hơn trượng, bây giờ đầu roi đã đâm vào vách đá rồi, người chàng vừa rớt xuống liền va chạm ngay vào cây roi, rồi tựa như nó treo chàng lơ lửng ở trên vách vậy. Chàng cả mừng một tay thò vào túi lấy thanh bảo kiếm đơn huyết ra, khê đâm một nhát thanh kiếm cắm sâu vào trong vách. Nhờ vậy chàng có chỗ ngừng chân và nghỉ ngơi rồi.

Lão nông trông thấy rõ ràng, vừa kinh hãi, vừa ngưỡng mộ bụng bảo dạ:

“Đừng nói y có khí giới sắc bén, cứ nói trí tuệ, công lực và thân pháp của y, quả thực ta chưa được trông thấy bao giờ và cũng chưa hề nghe được thấy ai nói tới tài ba của y cao siêu như thế, có thể nói là độc bá võ lâm chứ không sai.”

Nghĩ tới đó, y cảm thấy hổ thẹn vô cùng, đồng thời y lại nghĩ tới mối thù hận vừa rồi, y liền chăm chú nhìn Vân Tuệ ở trên mép núi và Long Uyên ở dưới mép núi để nghĩ cách trả thù. Y nhận thấy Vân Tuệ cách y có năm thước thôi và lúc này nàng đang chăm chú nhìn xuống bên dưới, tất nhiên không hề đề phòng người khác đánh lén, bây giờ chỉ khê ra tay là có thể đẩy được nàng xuống vực thăm tức thì.

32. Duyên Tụ Thành

Nhưng y sợ Độ Thiên hòa thượng cảm ơn Thiên Diện thư sinh đã cứu sư đệ của y, liền quay lại trở mặt với mình mà giúp Thiên Diện thư sinh leo lên trên đỉnh núi. Lúc ấy dù mình có giải quyết được Thiên Diện phu nhân, khi Thiên Diện thư sinh leo lên tới trên đỉnh núi khi nào chịu buông tha mình. Vì vậy, một mặt y chú ý hình hành động của Long Uyên ở dưới sườn núi và y lại liếc nhìn hành động của Độ Thiên hòa thượng.

Lúc ấy Độ Thiên hòa thượng đang xoa bóp cho Độ Địa sư đệ của y, nhưng vừa rồi Độ Địa hòa thượng đã dồn hết Hắc Phong Thất độc thủ ra tấn công, sau bị cương khí của Vân Tuệ với Long Uyên hai người đẩy ngược trở lại, độc khí liền chạy ngược vào người y. Đồng thời, sức trấn động rất mạnh đã làm cho ngũ tạng lục phủ của y rời khỏi bốn vị, nên độc khí đã từ hai cánh tay dồn vào trong Kiên tinh huyết nên bây giờ dù y có tỉnh lại, nếu không bị toi mạng, hai cánh tay cũng bị tàn phế chứ không sai.

Độ Thiên cũng luyện tập Hắc Phong Thất độc chưởng ấy. Y biết độc khí bị dội ngược vào người như vậy rất lợi hại, tất nhiên y cũng biết cách giải cứu, cho nên y đặt Độ Địa nằm xuống rồi điểm ngay vào hai nơi chủ huyết ở hai cánh tay để độc khí khỏi dội ngược nữa. Nhưng còn ngũ tạng lục phủ đã rời bốn vị của Độ Địa thì y không đủ tài cứu được. Theo y biết, ngay sư phụ của y cũng không có linh dược và công lực cứu chữa nổi cho sư đệ của mình, như vậy có khác gì Độ Địa không còn gì hy vọng cứu sống nữa?

Độ Thiên với Độ Địa thương nhau như anh em ruột thịt vậy. Nay y thấy sư đệ của mình không còn hy vọng gì cứu sống được, làm sao mà không tức giận. Nhất thời y quên hết cả việc Long Uyên đã xả thân ra cứu sư đệ của y thoát chết. Y ngừng đầu lên thấy Vân Tuệ đang đứng trên mép núi cúi đầu nhìn xuống vực thẳm, y bụng bảo dạ:

“Nếu thắng tay đầu, chưa chắc mình đã thắng nổi con tiện tì này, huống hồ trả thù huyết hận có cần gì phải chọn thủ đoạn đầu. Chi bằng...”

Y nghĩ như thế liền đứng dậy, nghiêng răng, mím môi, vận công vào cánh tay cũng như Độ Địa vừa rồi vậy, trông rất quái dị.

Cảnh Sinh thấy thế mừng thầm, y lảng lạng lui ra ngoài xa năm bước để khỏi bị vạ lây, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Thiên Diện thư sinh và bụng bảo dạ:

“Quý hồ tiểu tử mi leo tới chỗ phạm vi oai lực của Mãng Ngưu khí công của lão phu thì người sẽ biết thân liền.”

Nghĩ đoạn y hít mạnh mấy hơi thuốc, đó là tượng trưng của y vận Mãng ngưu khí công. Tiếc thay, Vân Tuệ lại không chú ý tới.

Nhưng chúng không để ý tới phía sau lưng chúng có hai người, một già một trẻ đang phi thân tới. Bà già tóc đã bạc, tay cầm một cây quái trượng đen nhánh to như cái trượng trên đầu trượng lại có một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi mà ba ta đi nhanh như gió, mỗi bước đi xa hơn một trượng không hề có tí tiếng động nào cả.

Thiếu nữ ngồi trên đầu trượng đẹp như tiên nữ, mình vận áo và váy lụa màu xanh, trông lại càng đẹp thêm, nhưng mặt nàng đang âu sầu, tay nàng đang nghịch những bông hoa ở trong cái lẵng ở trên đầu gối, hai mắt cứ nhìn vào lẵng hoa không chớp. Điều lạ nhất là nàng cứ ngồi ở trên đầu gậy không hề cử động chút nào dù bà già nọ đỡ lấy nàng đi như bay, tà áo của nàng bay phấp phới mà nàng vẫn ngồi yên như thường, nếu lúc đó không phải là buổi trưa mà mọi người thấy một già một trẻ xuất hiện như vậy thế nào cũng tưởng là ma hay quỷ quái gì chứ không sai.

Bà cụ ấy vừa tới nơi thấy bốn nam một nữ, ba đứng hai nằm, ngạc nhiên vô cùng. Bà ta liền ngừng bước, thiếu nữ ngồi trên đầu trượng hình như nằm mơ mới thức tỉnh, vươn vai một cái rồi từ từ mở mắt ra, nàng ta liếc nhìn mọi người một lượt, rồi ngẩn người ra hình như nàng đã nghe thấy tiếng rú thật dài ở dưới sườn núi vọng lên. Nàng mới nhìn ngược nhìn xuôi, hình như tìm kiếm ra nguyên nhân vậy, vì khi nghe tiếng rú nọ mặt nàng đã biến sắc, lúc kinh ngạc, lúc hoài nghi, không ai biết rõ được, chỉ thấy nàng vẫn ngồi yên đó, rồi lướt tới mép sườn núi đồng thời lên tiếng nói với bà cụ:

-Bà ơi! Chính Long đại ca, phải Long đại ca đấy...

Tiếng nói của nàng như tiếng chuông bạc, khiến ai nghe cũng cảm thấy dễ chịu, nhưng ba người có mặt ở đó bỗng nghe thấy tiếng gọi của nàng lại như tiếng chuông thật lớn, khiến chúng giật mình kinh hãi.

Hòa thượng vừa vận hết công lực Hắc Phong thất độc chưởng ra định đánh lén Vân Tuệ. Không ngờ lúc này có người xuất hiện như vậy nếu y giải tán độc công đó có phải là công già trảng không?

Tả Cảnh Sinh cũng giật mình kinh hãi quay đầu lại nhìn trông thấy thiếu nữ xinh đẹp kia, y biết nguy đến nơi và cũng quyết định không tấn công lén nữa.

Nhưng Độ Thiên hòa thượng lại không khôn ngoan bằng, y thấy một già một trẻ đến một cách đột ngột như vậy, dù thấy võ công của người ta lợi hại như thế nào, thì phải biết điều mà dừng tất công lén nữa mới phải. Nhưng vì y thấy hai người đó đều là đàn bà nên y không coi vào đâu và nhân lúc Vân Tuệ quay đầu lại xem hai người mới tới là ai nàng chưa kịp tiến lên nghênh đón thì ác hòa thượng đã giơ song chưởng lên vận hết mười hai thành công lực nhắm lưng nàng cách không tấn công luôn.

Hai luồng gió ở hai bàn tay của y vừa đưa ra đã có mùi tanh hôi đưa tới, nhưng khi hai luồng gió ấy vừa đi qua cạnh thiếu nữ mới tới thì bà già đứng cạnh đó mấy trượng đã trông thấy hai luồng chưởng phong của hòa thượng kia có hai luồng hắc khí, bà cụ cả kinh thất sắc lẫn nỗi giận chỉ thấy bà ta chống gậy một tảng đá lớn dưới đất đã bị vỡ ra làm đôi, mồm thì quát lớn:

-Nghịch súc trước mặt ta mà dám vô lễ như vậy?

Bà ta vừa nói bộ tóc bạc vừa dựng ngược, cánh tay phải bỗng xoay một vòng liền có mấy tiếng kêu “u u” và có ba bông hoa sen đen như mực thành hình chữ Phất, nhắm lưng Độ Thiên hòa thượng phi tới.

Trong khi bà ta ném ám khí ra thì người đã như một con chim phi tới giữa đấu trường, miệng thì bảo thiếu nữ áo xanh:

-Lan nhi mau tránh, đó là Hắc Phong thất độc chưởng.”

Sự thật nếu bà ta không ra tay trước mà chỉ cảnh cáo như vậy thì thiếu nữ toi mạng rồi.

Thiếu nữ nọ mới nghe thấy tiếng gió nổi lên ở phía sau lưng lúc ấy chân của nàng còn chưa xuống tới mặt đất, nhưng nàng dù lâm nguy đầu óc cũng không rối loạn và ứng biến rất nhanh chóng, nàng vội đưa cái lẵng hoa về phía sau hất mạnh một cái để ngăn cản kinh phong của đối phương, còn người thì mượn sức phản chấn đã chuyển phương hướng phi sang một bên, đồng thời nàng đã trông thấy Long Uyên đang lơ lửng ở trên không, nàng thấy chàng ở chỗ nguy hiểm như vậy giật mình kinh hãi, suýt tí nữa thì không giữ nổi chân khí ở trong người, cũng may công lực của nàng gần đây đã đạt mức trác tuyệt nên nàng trấn tĩnh ngay, bằng không thì cũng rớt xuống vực thẳm mất mạng rồi.

Tuy nàng không bị rớt xuống vực thẳm nhưng nàng trông thấy Long Uyên như vậy liền lớn tiếng hỏi:

-Long đại ca không việc gì đấy chứ?

Nàng chưa nói dứt Vân Tuệ đã lướt qua cạnh nàng phản công hòa thượng nọ liền.

Thì ra bề ngoài trông Vân Tuệ không phòng bị gì hết nhưng sự thật nàng đã vận hết công lực toàn thân từ lâu rồi, sợ dĩ nàng vận công lực như vậy để đề phòng hễ Long Uyên lỡ tay là nàng xông ra cứu viện liền.

Vì vậy nàng nghe thấy tiếng động đã vội quay đầu lại nhìn lại nghe thấy tiếng nói đã nhận ra là Phong Lan, đồng thời thấy Độ Thiên hòa thượng ra tay tấn công mình rồi, nàng mới hay Độ Thiên không những không cảm ơn Long Uyên thì chớ lại còn muốn giết hại chàng, cho nên nàng liền giở mười hai thành công lực Thiên Địa cương khí ra nhắm Hắc khí của ác hòa thượng phản công luôn.

Cho nên Phong Lan vừa hỏi Long Uyên xong, thì đã nghe thấy “ầm” một tiếng. Độ Thiên hòa thượng yên trí phen này thế nào cũng đánh rớt được hai thiếu nữ xuống vực thẳm ngờ đâu người tính không bằng trời tính, khinh công của hai nàng cao siêu một cách kỳ lạ. Y thấy Phong Lan nhảy sang bên tránh né một cách nhanh chóng như vậy trong lòng đã hoảng sợ rồi.

Bây giờ lại thấy Vân Tuệ phất tay áo phản công luồng kinh phong của nàng lẫn át tới mạnh không thể tưởng tượng được, lúc này y mới biết nguy tai liền bụng bảo dạ:

“Công lực của ta với sư đệ Độ Địa không hơn kém nhau mấy, lúc này tuy ra đã giở toàn lực ra tấn công, nhưng chỉ có thể chống đỡ kinh phong trước mặt thôi, khó mà tránh được ám khí ở phía sau ném tới.”

Vì vậy trong lúc nguy hiểm đó, y bỗng thu lại ba thành công lực, chân trái bước sang bên, thì lúc đó chưởng phong của y vừa va vào kinh lực của Vân Tuệ. Sau một tiếng kêu “ầm” quả nhiên y đoán không sai người y đã như chiếc diều đứt dây bắn về phía bên phải, nhờ vậy y mới tránh thoát được ám khí của bà cụ ném tới. Tuy y thoát chế nhưng Vân Tuệ đã nổi giận giở mười thành công lực ra, thì y chịu đựng sao nổi, dù y đã thu ba thành công lực lại sức phản chấn đỡ mạnh hơn trước, nhưng hơi độc chạy ngược trở lại y cũng như sư đệ của y hai cánh tay cùng bị gãy luôn một lúc và ngã ngửa xuống đất chết giắc tức thì.

Tả Cảnh Sinh thấy Phong Lan với bà cụ cùng xuất hiện đã giật mình kinh hãi lại thấy Độ Thiên không lượng sức tấn công lên mà bị thương, khiến y càng hoảng sợ thêm. Y vội xoay người định đào tẩu.

Vân Tuệ đã nổi giận, định đại khai sát giới một phen, nên thấy y vừa quay đầu định đào tẩu, liền định ra tay tấn công tiếp, thì đã nghe thấy tiếng Long Uyên ở dưới lên tiếng:

-Chị Tuệ, Lan muội làm gì thế? Thôi tha cho chúng đi.

Thì ra Long Uyên nhờ có thanh Đơn Huyết bảo kiếm mới ngừng thân được ở trên vách núi mà vận khí điều tức, bây giờ chàng đang chuẩn bị phi thân lên, thì bỗng thấy Phong Lan xuất hiện và tiếp theo đó lại nghe tiếng đầu chưởng. Chàng không muốn giết chóc nhiều người cho nên lên tiếng khuyên bảo hai người.

Vân Tuệ nghe tiếng nói của chàng nguôi được cơn giận phần nào, nàng liếc nhìn thấy Cảnh Sinh định đào tẩu liền lên tiếng quát bảo:

-Người chạy đi đâu, có mau mang ba cây mực đi không?

Thoạt tiên, Cảnh Sinh nghe nàng kêu gọi kinh hoàng vô cùng nghe thấy nàng nói như thế mới yên tâm cầm ống diều vào ngang lưng, lẳng lặng ván Thiết Trượng Tú lên vai, rồi kẹp hòa thượng Độ Thiên và Độ Địa vào hai bên nách, mắt không dám ngẩng lên cứ thế mà lủi thủi đi luôn.

Vân Tuệ đưa mắt nhìn theo Tả Cảnh Sinh cho tới lúc lão mất dạng, nàng mới quay lại vái chào Võ Di bà bà rồi mới cúi đầu xuống bên dưới vực thẳm mà bảo Long Uyên:

-Lan muội với bà bà đã tới rồi đây, hiền đệ có mau lên trên này không lại còn cứ ngồi ăn vạ ở dưới mãi như thế.

Long Uyên ngừng đầu lên, bỗng thấy hai bộ mặt xinh đẹp đang tỏ vẻ lo âu ân cần vì mình, chàng không sao nhịn được liền tùm tùm cười và đáp:

-Tôi lên ngay đây!

Lúc ấy, công lực chàng đã phục hồi, chàng liền rú lên một tiếng giở thân pháp Phi Long thăng thiên ra, thuận thế rút luôn thanh Đơn Huyết bảo kiếm với cây roi thường luồng về rồi một cái bóng bay lên phía trên chừng sáu trượng. Thế là người chàng đã phi qua khỏi đỉnh núi hơn hai trượng rồi thì vừa vận đẩu sức, chàng lại rú thêm một tiếng nữa xoay sang thế Thần Long hồi không, người chàng lượn qua đầu mọi người một vòng, rồi mới từ từ đáp xuống đứng ở trên cây thông nơi chính giữa.

Vân Tuệ đứng chỗ cách xa chàng năm thước, nàng liếc mắt nhìn Võ Di bà bà, thấy bà cụ vừa kinh ngạc, vừa thắc mắc, vừa mừng rỡ, nhưng còn Phong Lan thì đã khác hẳn, nàng đã trông thấy rõ bộ mặt xấu xí của Long Uyên và đã nhận ra chính là Long Linh Vân, người mà chàng tưởng nhớ mấy tháng nay, nàng liền nhảy xổ lại phía chàng. Hơn nữa vừa rồi nàng thấy chàng dừng ở chỗ sườn núi, chốn hiểm nguy như thế, nếu người khác thế nào cũng bị mất mạng rồi, mà bây giờ chàng lại lên được như vậy, có khác gì chết đi mà sống lại! Điều cuối cùng dù Vân Tuệ đã chào hai bà cháu nàng rồi, nhưng lúc này Vân Tuệ đã cải trang nên nhất thời nàng không biết rõ nàng họ là ai và cũng không có tâm gì để ước đoán nàng họ là ai hết, vì mấy điểm đó Phong Lan không sao nhịn được, liền nhảy lại, giơ tay ra với giọng run run gọi:

-Long đại ca...

Chưa nói dứt, nàng đã ngã ngay vào lòng chàng.

Long Uyên vừa xuống tới mặt đất, trông thấy hai thiếu nữ lại và thấy hai nàng như say mê không sao cầm lòng được vội thân bảo kiểm vào bao và giơ hai tay ra đỡ lấy người Phong Lan. Tuy trong lòng chàng rất thích thú nhưng vì có Vân Tuệ với Võ Di bà bà ở đó nên chàng cảm thấy ngượng vô cùng.

Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt, chàng ngừng đầu nhìn lên đã không thấy tung tích của hai người rồi, chàng biết chắc Vân Tuệ có ý để hai người được bên nhau nên đã cùng Võ Di bà bà đi chỗ khác, khiến chàng cảm động đến nỗi không nói lên lời.

Phong Lan nằm ở trong tay chàng đầu gác vào ngực, chỉ nghe thấy trống ngực của chàng, mà không thấy chàng có phản ứng gì cả, nàng hơi u oán và nghĩ đến những việc trước kia, với thân thể của chàng do Vân Tuệ kể cho hay, nàng tưởng lầm, chàng vẫn như trước kia, chỉ coi mình là một cô em nhỏ thôi chứ không có luyến ái gì cả, nghĩ như thế, con tim nàng như bị kim châm, người tặc như té xuống hố băng, mặt biến sắc, buông hai tay từ từ lùi lại.

Lúc ấy Long Uyên hai mắt đang nhìn thẳng nghĩ ngợi tâm sự, đột nhiên thấy sắc mặt của Phong Lan nhợt nhạt và đôi mắt lộ u oán, chàng cả kinh vội nắm chặt lấy hai tay nàng hỏi:

-Lan muộn bị.... thương phải không?

Phong Lan ai oán nhìn chàng lắc đầu, chẳng nói chẳng rằng, nhưng trong lòng rất muốn nói cho chàng hay rằng:

“Phải, tôi bị thương, trái tim của tôi đã mất rồi, ruột gan tôi đã đứt rồi mà không bị đả thương hết, chính là anh, anh đã ...”

Nghĩ tới đó nàng không sao cầm lòng được, nước mắt đổ xuống như mưa.

Long Uyên thấy thái độ và sắc mặt nàng thay đổi nhanh chóng như vậy, vừa bực vừa lo âu hỏi tiếp:

-Lan muộn bị ai hà hiếp thế? Mau nói cho huynh hay, ai dám hà hiếp em để anh cho tên đó một trận...

Nàng nghe chàng nói câu “huynh” ấy lại càng yên chí chàng chỉ coi mình là một đứa em nhỏ thôi, nàng càng oán hận thêm.

Long Uyên trông thấy sắc mặt của nàng lại biến thành oán hận liền cả kinh, vội hỏi:

-Lan muội hận tôi phải không?

Phong Lan vội nhìn thẳng vào mặt chàng, thấy chàng bỗng tỏ vẻ hoảng sợ, trong lòng không nhẫn tâm chút nào, nhưng nghe thấy chàng hỏi câu hỏi ấy, nàng khẽ gật đầu nhìn nhân câu hỏi đó là phải.

Long Uyên càng thắc mắc thêm ngăn người ra nghĩ ngợi tựa như đã với nhẽ vội hỏi tiếp:

-A, có phải Lan muộn hận lúc chia tay tôi không từ biệt mà bỏ đi phải không? Quả thật tôi có nỗi khổ tâm không thể nào nói ra được, tôi...

Nghe chàng nói tới đó Phong Lan ứa nước mắt ra với giọng run run đáp:

-Việc đó đã thành quá khứ rồi, đại ca đừng nhắc tới nữa còn về nỗi khổ tâm của đại ca tôi cũng biết đôi chút, nhưng...

Nàng muốn trách chàng: “Nếu không thể giải quyết được thì hà tất phải hẹn đến gặp gỡ làm chi!” nhưng nàng nghĩ lại, lại không dám nói nữa, vì Long Uyên có hứa hẹn gì với nàng đâu, mấy tháng trước người hẹn nàng là một nàng thiếu nữ tóc vàng mắt xanh chứ đâu phải là chàng. Trong mấy tháng nay nàng đã suy nghĩ nhiều, thấy Long đại ca một người mặt xấu, lòng hiền đã chiếm hết trái tim của nàng, khiến nàng đêm quên ngủ, ngày biếng ăn, chỉ mong sớm tới Hoàng sơn gặp ý trung nhân mà thổ lộ hết nỗi nhớ nhung.

Võ Di bà bà là người từng trải, thấy cháu gái mình suốt ngày u uất, biết cháu mình nhớ nhưng thẳng nhỏ xấu xí kia, tuy bà không bằng lòng cho cháu mình lấy một thẳng nhỏ xấu xí như vậy, nhưng bà ta lại không tiện phản đối, sợ vì thế mất lòng cháu gái cứng, nên bà ta cũng phải chiều lòng cháu và đưa lên Hoàng sơn này.

Sự thật hai bà cháu đã đến đây được nửa tháng rồi đã lục tung bảy mươi hai ngọn núi mà không tìm thấy hình bóng Long Linh Vân đâu hết.

Phong Lan cùng rầu rĩ thêm, nàng cứ như kẻ đau nặng không chịu ăn và cũng không chịu uống, bà cụ thấy vậy lo lắng vô cùng nên đi tới ngọn núi nào cũng dùng tay vạch vào vách đá để mấy chữ: “Vô Di bà bà cùng cháu là Phong Lan đã tới nơi đây.”

Sở dĩ bà ta viết lại những chữ như thế là để cho Linh Vân trông thấy sẽ tự động đuổi theo tìm hai người.

Ngày hôm đó hai bà cháu vừa lên đỉnh Thiên Độ phong, không ngờ lại gặp Linh Vân ở đây, Phong Lan mừng rỡ khôn tả, ngờ đâu nàng lại thấy chàng ta lạnh như băng, nàng đau lòng không thể tưởng tượng được, đang trông mong mỹ nữ tóc vàng mắt xanh mau xuất hiện, chỉ vì có nàng ấy mới hiểu rõ tâm sự của nàng thôi, nếu có nàng ta ở đây thế nào nàng ta cũng giúp được mình.

Phong Lan lại bỗng nghĩ đến bà mình với cô nương vừa rồi chào mình một cái, rồi cả hai đều biến mất, nàng động lòng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ cô nương đó là người yêu của Long đại ca chăng, bằng không sao nàng ra lại gọi Long đại ca là Long đệ? mà tiếng nói nghe quen lắm, chẳng lẽ ta đã gặp nàng ở đâu rồi chăng?”

Nghĩ tới đó nàng lại quay đầu tìm kiếm bà bà và nàng nọ.

Tuy Long Uyên gần gũi Vân Tuệ, sau lại quen Phong Lan nhưng vẫn không hiểu tâm lý của thiếu nữ nhất là bây giờ, chàng thấy Phong Lan lúc mừng lúc giận, bộ mặt thay đổi luôn luôn khiến chàng càng bối rối không biết xử lý ra sao. Chàng thấy Phong Lan quay đầu tìm kiếm, biết nàng định kiếm Vô Di bà bà với Vân Tuệ chàng liền buột miệng nói:

-Bà bà với chị Tuệ đi sang phía đằng kia đấy...

Nhưng vừa nói tới đó Phong Lan đã nghe thấy chàng nói chị Tuệ liền hiểu ngay, vội khẽ hỏi:

-Có phải chị Tuệ là...

Nàng định hỏi:

“Chị Tuệ có phải là thiếu nữ tóc vàng mắt xanh không?” Nhưng nàng nói tới đó vội nghĩ lại, dù quần áo của nàng ta thay đổi đi chăng nữa, nhưng còn bộ tóc vàng ấy làm sao mà thay đổi thành đen được? Nên nàng chỉ hỏi được nửa câu và bao nhiêu hy vọng tiêu tan hết.

Long Uyên tưởng nàng đã nhận ra Vân Tuệ bây giờ đột nhiên thấy nàng ngỡ ngàng như vậy, chàng mới nhớ ra chị Tuệ đã cải trang, vì vậy liền giải thích:

-Chị ấy là chị Tuệ đấy, nhưng chị ấy cải trang nên Lan muộn không nhận ra được

Lúc này Phong Lan mới kêu “ủa” một tiếng nghĩ đến Long đại ca mình là một tay hóa trang giỏi, nàng buột miệng hỏi:

-Thế ra chị ấy là sư tỷ của đại ca? Trước kia tiểu muội chỉ trong thấy mặt thật của chị ấy thôi, không ngờ chị ấy hóa trang được như vậy...

Long Uyên gật đầu nhìn nhận, đồng thời chàng nghĩ đến lời bàn tán với Vân Tuệ, lúc này chàng thấy sắc mặt Phong Lan đã bớt gay gắt cả mừng liền thừa cơ hân hoan nói tiếp:

-Tuy nàng không phải là sư tỷ của huynh, nhưng cũng như sư tỷ vậy, lần này chị ấy với huynh cùng lên núi Hoàng sơn là để phó ước đấy.

Chàng nói như vậy không khác gì đã nhìn nhận cảm tình của mình đối với Phong Lan như thế nào.

Phong Lan là người rất thông minh, nghe thấy chàng nói như vậy mừng rỡ khôn tả, bao nhiêu buồn rầu đều tiêu tan hết nàng lại cười như hoa nở.

Long Uyên thấy mặt nàng thay đổi nhanh như thế, vừa mừng rỡ vừa thắc mắc, đồng thời chàng lại thấy sắc đẹp của Phong Lan không kém gì Vân Tuệ cứ đứng ngẩn người ra.

Phong Lan thấy Long Uyên cứ ngẩn người ra nhìn mình, liền cúi đầu đỏ mặt giả bộ hờn giận hỏi:

-Mặt muội có gì lạ lùng đâu mà đại ca cứ nhìn chòng chọc như thế, không nhận ra muội hay sao!

Long Uyên cười ha hả đáp:

-Vắng mặt có mấy ngày Lan muội đẹp hơn trước nhiều, nên ngu huynh mới phải ngắm nhìn hơn như thế đấy.

Phong Lan thấy chàng nói như vậy, trong lòng mừng rỡ vô cùng, không sao nhin được, nàng giả bộ hờn giận giờ tay đầm ngực chàng mấy cái:

-Đại ca không biết xấu hổ.

Nàng chưa nói dứt, đã thấy Long Uyên mặt mày nhợt nhạt mồ hôi nhỏ xuống đồng thời hai tay cứ ôm lấy ngực, người lắc đầu từ từ về phía trước.

Phong Lan thấy vậy cả kinh không hiểu tại sao lại xảy ra một cách đột ngột như thế, nàng vội ôm lấy chàng nước mắt nhỏ ròng xuống giọng run run hỏi:

-Long đại ca làm sao thế? Có phải tại muội đầm đại ca...

Long Uyên người uể oải không có hơi sức tựa vào người nàng rồi rên rĩ đáp:

-Ồi chà, ối chà Lan muội đánh trúng trái tim huynh...

-Có thật không, tiểu muội có dùng sức đâu, sao đại ca như thế?

Nói xong, nàng đặt chàng nằm trên tảng đá để đầu chàng gối trên đùi mình rồi khẽ xoa bóp ngực cho chàng. Nhưng Long Uyên không muốn để cho nàng tiêu hao chân khí, liền ngồi dậy tựa vào lòng nàng khẽ nói tiếp:

-Lan muội đừng đụng đến ngu huynh, để một lát sẽ khỏi ngay, cái đánh của hiện muội tuy nhẹ nhưng trúng ngay vào đúng chỗ đau của trái tim huynh... cho nên...

Long Uyên nằm gác đầu lên cánh tay của Phong Lan nên nàng không trông thấy rõ bộ mặt xấu xí của chàng, nếu lúc này nàng trông thấy thì nàng phải kinh hãi chứ không sai. Lúc ấy mồ hôi trên mặt chàng nhỏ ròng xuống, cái sẹo đen ở trên má của chàng cũng mất dần.

Phong Lan ôm chặt lấy Long Uyên, nghe thấy chàng nói như vậy, kinh hãi hỏi lại:

-Long đại ca bị nội thương ư? Trước kia tiểu muội có nghe thấy đại ca nói như thế đâu, nếu tiểu muội biết thì có khi nào ra tay như thế?

-Lan muội, điều này ngu huynh không trách hiện muội được, sự thật ngu huynh rất hổ thẹn với lương tâm trước kia nhiều việc ngu huynh đã dấu diếm, hiện muội không trách ngu huynh đấy chứ?

Phong Lan thấy chàng lại nhắc tới việc khác, tuy nàng nóng lòng muốn biết chàng bị thương như thế nào, nhưng không nhẫn tâm đành phải thuận lòng:

-Long đại ca, khi nào tiểu muội lại dám trách đại ca, không khi nào đâu! Những chuyện quá khứ dù đại ca có gì thì tiểu muội cũng không oán trách, quý hồ đại ca sau này... đối xử... tiểu muội... đã hài lòng lắm rồi.

Nàng gắng sức lắm, mới thổ lộ được những câu nói đó, tuy rất nhỏ, nhưng Long Uyên đã nghe rõ mồn một, chàng lại nói tiếp:

-Trước kia ngu huynh có phải là gốc tử đậu mà không hiểu được tấm lòng của Lan muội. Ngu huynh không dám nhận tấm lòng yêu thương ấy là vì sợ nhận như thế ngu huynh mới cương quyết cao chạy xa bay...

Phong Lan nghe nói cảm động vô cùng, thấy quả thật mắt mình không hoa, nhận xét không sai, trước kia sở dĩ Long đại ca đột nhiên bỏ đi như thế không phải là vô tình mà sự thật rất yêu mình là khác, đồng thời nàng lại càng cảm ơn Vân Tuệ, nếu không được Vân Tuệ nói hộ, thì đâu có chuyện hôm nay và hai người được dịp bày tỏ tâm tư với nhau như thế, bằng không sẽ cứ mãi mãi ôm hận suốt đời. Nàng càng nghĩ càng cảm động, liền nói tiếp:

-Long đại ca, tôi biết rõ lòng của đại ca và đồng thời tôi biết, trước đại ca đã có vợ rồi, nhưng điều đó tôi không quan ngại gì đâu dù danh phận địa vị gì tôi cũng không chấp nhất, quý hồ đại ca yêu tôi là được rồi.

Nghe thấy nàng nói như thế, Long Uyên cảm động vô cùng một lát chàng mới lên tiếng được:

-Nhà của ngu huynh là đại gia đình, tất cả có chín phòng mà chỉ có một mình ngu huynh nổi dãi thôi, cho nên tám vị thúc, bá kia coi ngu huynh như con đẻ vậy.

Phong Lan đã được Vân Tuệ nói cho nghe điều này rồi, nên vội đỡ lời:

-Những điều này muội đã nghe chị Tuệ nói rồi, Long đại ca mau vận khí điều tức đi, đừng có nói nhiều nữa.

Nhưng Long Uyên cứ thao thao bất tuyệt:

-Bây giờ ngu huynh đã khỏi nhiều rồi và nhân hai người chưa quay trở lại để ngu huynh nói nốt câu chuyện này đã. Năm ngu huynh lên tám bị một tên hải tặc bắt cóc mang đi. Y định giữ ngu huynh làm mồi để bắt gia đình phải trả cho y một món tiền rất lớn. Ngờ đâu lúc ấy trên mặt biển có một con cá kinh thật lớn xuất hiện nuốt chửng thuyền của tên giặc và cả huynh vào trong bụng của nó...

Phong Lan nghe thấy Long Uyên nói tới đó giật mình kinh hãi vội kêu lên. Long Uyên liền lần lượt kể chuyện mình ngộ hiểm như thế nào, sau được Vân Tuệ cứu giúp và ở trên đảo được nàng nuôi nấng dạy bảo ra sao.

Phong Lan nghe tới đó vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, đối với Vân Tuệ nàng không những cảm ơn nàng ta và còn cảm phục lẫn thương mến là khác. Nàng nghĩ ngợi giây lát, bỗng sực nghĩ ra việc gì liền lớn tiếng hỏi:

-Long đại ca, có phải tên thật của đại ca không phải là Long Vân mà là Long Uyên phải không?

Long Uyên lớn tiếng cười ha hả, bệnh của chàng đã hoàn toàn khỏi hết, chàng vội lấy tay áo chùi mặt một cái và đứng dậy ngay.

Phong Lan ngẩng mặt lên đột nhiên kinh hãi la lớn:

-Ủa... quả thật... đại ca đùa giỡn... khiến tôi đau khổ... đêm ngày.

Phong Lan tuy kêu khổ luôn mồm như vậy nhưng thấy người yêu của mình đẹp trai và tao nhã như thế, trong lòng lại mừng rỡ hết sức, mắt cứ tít lại, mặt đỏ bừng. Hai người nhìn nhau giây lát rồi mới ôm chặt lấy nhau.

Đang lúc ấy bỗng có một tiếng cười nổi lên ở phía sau. Cả hai giật mình kinh hãi vội buông nhau ra nhìn lại. Mới nhận ra là Vân Tuệ, lúc này nàng đã tẩy trang rồi, hai người mặt đỏ bừng. Vân Tuệ nói:

-Xin lỗi nhé, tôi vô ý xuất hiện trong lúc hai người đang âu yếm, nhưng bà ta cũng đã tới kìa, không nên để cho bà cụ trông thấy.

Phong Lan làm ra vẻ giận, dậm chân một cái, lườm Vân Tuệ và giơ hai tay ra ôm chặt lấy nàng ta rồi cù léc nàng và nũng nịu nói:

-Chị hư lắm, dọa nạt người ta hoài, em nhất định không tha cho chị đâu.

Vân Tuệ không ngờ Phong Lan lại cù léc mình, nàng nhột quá không chịu nổi cứ cười khanh khách và đáp:

-Xin lỗi em... nhưng... em đã được chồng rồi... quên ngay bà mai... thật không nên.

Phong Lan lại dậm chân xuống đất mấy cái, nũng nịu nói:

-Chị còn nói, chị còn nói... em không chịu đâu...

Vân Tuệ vẫn cười hi hi và nói tiếp:

-Thôi được... chị không nói nữa.

Lúc ấy Phong Lan mới chịu ngừng tay, nhưng vẫn ôm chặt lấy Vân Tuệ không chịu buông. Nghĩ ngợi giây lát Vân Tuệ mới nói tiếp:

-Cô em của chị thật lợi hại.

Phong Lan vẫn ôm chặt nàng, lườm nàng một cái rất tình tứ và đáp:

-Bây giờ chị mới biết ư?

Vân Tuệ làm mặt xấu, ghẹo Long Uyên:

-Hiền đệ nghe thấy chưa, sau này phải cẩn thận đấy nhé, bằng không cái con hổ cái này...

Phong Lan không để nàng nói tiếp, định chạy lại cù léc lần nữa, nhưng lần này Vân Tuệ đã núp phía sau Long Uyên không để cho nàng ta bắt như trước nữa.

Long Uyên có được hai người đều đẹp như tiên, chàng khoái chí vô cùng. Phong Lan thấy chàng có vẻ đắc chí cũng khoan khoái hết sức, nhưng bên ngoài vẫn làm ra vẻ hờn giận, hậm hực dẫm chân mấy cái. Ngờ đâu chàng chưa kịp nói thì phía sau có giọng khàn khàn lên tiếng:

-Lan nhi cháu làm gì thế? Dẫm như vậy không sợ thủng giày hay sao chứ?

Phong Lan nghe tiếng nói đã biết là ai rồi liền quay đầu lại không nhéo nói:

-Bà bà cũng bắt nạt cháu nốt, cháu không chịu đâu.

Vân Tuệ nhân lúc Long Uyên với Phong Lan tâm sự đã nói chuyện cho Vô Di bà bà hay, nên bà cũng hớn hở tươi cười không có vẻ gì u uất như mấy tháng trước nữa. Bà ta cười lớn đưa tay ôm lấy Phong Lan và nói:

-Thôi thôi, ai mà dám bắt nạt con hổ cái của bà.

Long Uyên vội tiến tới trước mặt Vô Di bà bà quỳ xuống vái chào và nói:

-Long Uyên bái kiến bà bà, xin bà xá tội cho.

Bà cụ vốn không ưa chàng ta vì chàng có bộ mặt xấu xí không xứng hợp với Phong Lan cháu gái xinh đẹp của bà, bây giờ thấy chàng ta đẹp trai như vậy thì đã trút được gánh nặng trong lòng, vội chỉ Phong Lan và nói:

-Hiền đệ đừng dậy đi, đừng làm bẩn áo nữa, Lan nhi cháu xem Long đại ca con lễ phép biết bao chứ có giống như cháu đâu.

Phong Lan nghe thấy bà nói như vậy lại chau môi. Bà cụ trông bộ mặt tức cười của nàng liền đổi giọng nói tiếp:

-Việc của hai người Tuệ cô nương đã nói hết cho bà nghe rồi, thật hiếm có người nhân nghĩa và quảng đại như cô nương nên già này cảm ơn vô cùng. Vừa rồi Tuệ cô nương cũng có nói những chuyện khác nữa. Già chỉ có một cách là tán thành thôi, chứ không có dị nghị gì hết.

Long Uyên, Phong Lan đều quay đầu lại nhìn Vân Tuệ, ngờ đâu Vân Tuệ đang mỉm cười đứng nhìn trời và nói:

-Đã đến lúc chúng ta ăn cơm rồi, chúng ta xuống núi nhé.

Bà bà mỉm cười gật đầu.

Thế là bốn người xuống núi ngay.

33. Văn Thù Viện Tự Dẫn Thân

Bốn người cùng xuống núi, nhưng đang xuống thì Long Uyên bỗng nghĩ tới hòa thượng bị thương nặng, cứu người thì phải cứu tới cùng, chàng đã mạo hiểm nhảy xuống dưới vực thăm cứu hòa thượng đó, tuy chàng mới nắm vào người của hòa thượng nhưng chàng cũng đã biết nội tạng của đối phương bị nội thương nặng rồi, nếu không cứu ngay thì thể nào cũng phải chết. Vừa rồi vì mãi nói chuyện với Phong Lan chàng không nhớ ra, nhưng lúc này thanh thoi chàng mới nhớ tới vội lên tiếng nói:

-Bà Bà hãy khoan đã...

Rồi chàng quay lại hỏi Vân Tuệ:

-Chị Tuệ hòa thượng kia đâu?

Phong Lan biết người yêu của mình rất nhân từ, thấy chàng hỏi như vậy, nàng liền chau môi xen lời đáp:

-Long đại ca còn hỏi ư? Vừa rồi chị Tuệ với em không ứng biến nhanh thì đã sớm bị tên giặc hòa thượng ấy đánh té xuống vực thăm rồi.

Long Uyên mới nghĩ tới hồi này có tiếng kêu “ầm” vội hỏi rõ nguyên nhân. Vân Tuệ liền kể chuyện Độ Thiên thừa cơ tấn công thế nào, nàng tiếp:

-Những quân khốn nạn ấy, tội của chúng đáng phải chết muôn lần.

Võ Di Bà Bà cũng ngừng chân lắng nghe, tuy không nói, nhưng trong lòng bà ta cũng đồng ý với nhận xét của Vân Tuệ. Ngờ đâu Long Uyên lại đáp:

-Người ấy tuy đáng giết thật, nhưng đệ không nhẫn tâm trông thấy y chết bởi tay chúng ta.

Chàng còn định nói nữa, đã thấy Vân Tuệ và Phong Lan tỏ vẻ không vui, liền quay lại nói với Võ Di Bà Bà tiếp:

-Chắc Văn Thù Viện cách đây không xa đâu, tiền bối muốn tìm tới đó, trước hết là để ăn một bữa thật no, sau là chữa cho hai hòa thượng đó, không biết bà bà nghĩ sao?

Võ Di Bà Bà cùng Phong Lan lên Hoàng Sơn này hơn nửa tháng nay không những biết ở đâu mà cũng còn biết nơi đó không phải là đất thiên gia.

Bây giờ cháu rể của mình nói như vậy, nếu không đưa y đi, thì thế nào cũng cho là mình không tốt và bất nhân, chi bằng cứ để cho y thân chinh đến đó trông thấy những thủ đoạn độc ác của bọn gian nhân, rồi tùy cơ ứng biến, chưa biết chừng hợp sức bốn người, mà còn có thể quét sạch được bọn gian ác đó cho cửa thiền. Vì vậy, bà ta mới vui vẻ nhận lời đáp:

-Như vậy cũng được, già này với Lan nhi đã qua nơi đó một lần rồi, nên biết chùa đó cách đây không xa, nhưng...

Nói xong, bà ta không đợi Phong Lan lên tiếng phản đối đã đưa mắt ra hiệu cho nàng một cái rồi mới rảo bước đi luôn.

Phong Lan thấy Bà Bà đưa mắt ra hiệu tuy chưa hiểu ý của Bà Bà ra sao, nhưng nàng không tiện xen lời nói, chỉ hậm hực lườm Long Uyên một cái, rồi cũng rảo chân theo Bà Bà đi luôn.

Long Uyên thấy vậy mỉm cười nhìn Vân Tuệ nháy mắt một cái, rồi ra hiệu bảo nàng đi cùng.

Vân Tuệ đang bực mình thấy thái độ của chàng như vậy, cũng phải gạt đầu phì cười một cái. Hai người đi rất nhanh, nhưng trong khi đi. Vân Tuệ đã hóa thành bà cụ như hồi này, Long Uyên cũng hóa trang thành một nho sinh già. Hóa trang xong, cả hai cùng nhìn nhau cười ha hả.

Phong Lan đi ở phía trước nghe thấy hai người cười, liền ngừng chân quay đầu lại hỏi:

-Hai vợ chồng có chuyện gì mà cười như thế?

Nàng chưa nói dứt, thì đã thấy Long Uyên với Vân Tuệ đi tới, nàng thấy hai người không phải là Long đại ca với chị Tuệ nữa, nàng không tin tài hóa trang của hai người lại thần diệu đến như vậy, nhưng đến khi nhìn qua kỹ quả thật không sao biết được hai người đã hóa trang nên nàng cũng cười theo.

Võ Di Bà Bà nghe thấy ba người cười khanh khách, cũng quay đầu lại và trông thấy mặt Long Uyên và Vân Tuệ đã thay đổi hẳn cũng ngạc nhiên cả cười, sau Long Uyên nói:

-Thôi trời sắp tới đến nơi rồi, chúng ta phải đi mau mới được.

Phong Lan liền cau mày hỏi:

-Long đại ca hà tất phải hóa trang thành hình dáng như thế này, chẳng lẽ đại ca sợ người ta biết bộ mặt thật của mình sao?

Long Uyên gạt đầu và đột nhiên dùng giọng khàn khàn đáp:

-Lan muội không biết đấy thôi, thúc bá trong nhà đều không biết võ công, nếu bây giờ ngu huynh dùng mặt thật của mình ra ngoài kết thù kết oán với người, ngu huynh không sợ gì những kẻ thù đó, nhưng người nhà làm sao chịu nổi những người đó đến quấy phá luôn luôn?

Lúc ấy Phong Lan mới biết và tự trách thầm “tại sao mình không nghĩ tới điểm đó mà lại trách chàng như vậy?”

Nên nàng vội xin lỗi:

-Xin lỗi đại ca, tiểu muội không nghĩ tới điểm đó, đại ca không trách tiểu muội đây chứ?

Long Uyên chưa kịp lên tiếng nói thì Vân Tuệ đã tiến tới trước mặt nàng vuốt má nàng một cái, rồi dùng giọng già đờ lời:

-Cô bé này đẹp như hoa nở, ai trông thấy cũng phải yêu, lão già kia đã được cô đoái hoài như vậy đã là điểm phúc vô song rồi, lại còn dám cả gan trách cứ cô như vậy?

Nàng vừa nói vừa vuốt ve, nếu Phong Lan không biết Vân Tuệ thì không dám tin bà cụ này là một mỹ nữ tuyệt đẹp biến thành, nàng liền nũng nịu dựa ngay vào lòng Vân Tuệ đáp:

-Cả chị cũng bắt nạt em, em không chịu đâu...

Võ Di Bà Bà thấy thuật hóa trang của hai người thần diệu như vậy, cũng phải kính phục. Phong Lan thừa cơ bắt Vân Tuệ phải dạy mình cách hóa trang này. Vân Tuệ thấy nàng nhõng nhẽo như vậy, đành phải gật đầu nhận lời. Nhưng Vân Tuệ chỉ Long Uyên và nói:

-Có lão già này, cô bảo ông ta dạy, cứ làm phiền bà già này hoài, nhưng đã nhận lời thì quý hồ lúc nào cô rảnh sẽ dạy cô liền, chưa biết chừng tối này...

Nàng nói tới đó nhìn Long Uyên thấy chàng ta có vẻ muốn đi ngay, vội dặn Phong Lan tiếp:

-Nhưng trước mặt người khác muội đừng gọi chúng tôi là tỉ và huynh nhé.

Võ Di Bà Bà vui vẻ xen lời:

-Nếu vậy trước mặt người khác già này gọi cô nương là hiền muội, như thế thì Lan Nhi phải gọi là Bà Bà.

Phong Lan mặt đỏ bừng muốn nói lại thôi, rồi quay đầu lại hỏi Long Uyên:

-Thế còn huynh?

Long Uyên tủm tỉm cười khàn khàn đáp:

-Đại ca đại phúc, tùy muội muốn gọi thế nào cũng được.

Phong Lan làm ra vẻ hờn giận hậm hực hỏi:

-Tôi không chịu thiệt thòi như thế đâu!

Nói xong, nàng đã rảo cẳng đi luôn.

Võ Di Bà Bà các người thấy vậy nhìn nhau cười. Và cùng đuổi theo Phong Lan.

Bốn người đi tới cửa Văn ThùViện thấy hai cánh cửa mở rộng. Phong Lan và bà bà nghỉ ở đây rồi nên ung dung đi vào trước. Chư tăng thấy vậy liền bước ra chấp tay chào và hỏi:

-Nữ thí chủ giáng lâm tể viện muốn...

Y chưa dứt lời, thì bên ngoài đã có hai bà cụ cùng một lão già bước vào. Y ngạc nhiên vô cùng liền chấp tay và niệm Phật hiệu ngay.

Phong Lan chú ý đến sắc mặt của hòa thượng ấy, thấy y thay đổi luôn như vậy, nhưng nàng không quan tâm lắm liền thủng thẳng đáp:

-Đại sư phụ, chúng tôi leo núi mỗi một và đói lắm, chẳng hay đại sư có bố thí ít cơm chay cho chúng tôi được không?

Vị tăng vội đáp:

-Có, có , thí chủ xin theo bần tăng vào trong này.

Nói xong, y liền quay người đi theo một con đường nhỏ vào bên trong, Long Uyên vội đi lên sát cánh với vị tăng ấy và hỏi pháp hiệu của y và tiếp:

-Thế ra sư phụ là Thế Chúng đại sư, thật là thất kính.

Nói xong, chàng liền ngừng giây lát lại nói tiếp:

-Vừa rồi vân sinh tới trước cửa quý chùa, đứng ở trên Lập Tuyết Đài trông thấy một trận đấu rất kinh khủng và lúc ấy có trông thấy hai người bị thương không biết hai người đó có phải là người quý tự không?

Thế Chúng hòa thượng là đệ tử thứ ba của Văn Thư Viện trụ trì viện này là Phổ Môn đại sư, dưới đại sư có bốn đệ tử, những đệ tử đó pháp danh đều đệm bằng chữ Độ, tức Độ Thế, Độ Nhân, Độ Thiên, Độ Địa bốn người, đồ đệ của bốn người này thì pháp danh đệm bằng chữ Chúng.

Thế Chúng hòa thượng là đồ đệ của Độ Thế nên nói về võ công cơ trí thì tất nhiên y không kém gì hơn Độ Thiên, Độ Địa là mấy. Nói về địa vị thì trong nhóm đệ tử đời thứ hai của Văn Thư Viện này, y là người lớn nhất nên tuy y phục trách chư khách, nhưng sự thực ngày thường đều do đệ tử khác ra tiếp khách, chứ ít khi thân chinh ra nghinh đón như vậy. Ngày hôm nay vì vừa rồi Tả Cảnh Sinh đem hai người bị thương sắp chết về và nói cường địch ở gần đây, y nhận thấy việc này rất quan trọng nên mới thân chinh nghinh đón chư khách để đề phòng bất trắc.

Vừa rồi Phong Lan vừa vào tới trong chùa, y thấy nàng đeo bảo kiếm, tay cầm lăng hoa giống hệt một lữ khách đã đến mấy bữa trước do sư đệ y tả qua, nên y mới nghi ngờ, sau y lại thấy Long Uyên các người lần lượt xuất hiện và trông ba người sau này đều già nua như sắp chết đến nơi cả, trông bề ngoài có Võ Di Bà bà là người hơi biết võ thôi, còn hai người kia thì trông không có võ công. Nhưng y nghĩ lại cái thang gỗ cao và thẳng như vậy không thấy dùng sức gì cả mà hai người có thể leo lên như vậy được, khi lên tới nơi mặt người nào người nấy không hề đổi sắc chút nào. Nếu người không có nội công thâm hậu thì làm sao mà được như vậy cho nên y càng hoài nghi thêm đang nghĩ làm thế nào để thử lai lịch và võ công của mọi người.

Ngờ đâu, Long Uyên lại lên tiếng hỏi như vậy trước, nhưng Thế Chúng nghe thấy Tả Cảnh Sinh mô tả hình dáng của kẻ địch như thế nào, nên y mới nghi ngờ cường địch là bọn người này. Vì vậy y chỉ kêu “hừ” một tiếng chứ không phủ nhận hay thừa nhận, niệm phật hiệu luôn hồi thôi.

Long Uyên không cần biết đối phương nghĩ ngợi gì, lại hỏi tiếp:

-Lão hơi biết y lý vì thấy hai vị đại sư bị thương té ngã mê man bất tỉnh hình như vết thương nặng lắm, đáng lẽ lúc bấy giờ tôi tính cứu chữa, ngờ đâu một vị lão nhân đã nhanh như gió xách luôn hai vị đại sư đi mất tích, vân sinh với đồng bạn tìm tới đây, nhân lúc đến xin ăn này vui lòng xin chữa giúp hai vị ấy một tay, không hiểu đại sư nghĩ sao?

Chàng nói tới đó tưởng lời nói của mình rất có lý và rất hợp lí lẽ. Ngờ đâu, Thế Chúng nghe thấy lại càng ngoài nghi thêm.

Nên hiểu hòa thượng Thế Chúng là người lịch duyệt, kinh nghiệm rất già dặn đã đoán chắc bốn người này có võ công rất cao siêu nhưng Long Uyên lại làm ra vẻ không biết võ công gì hết, như vậy có phải là tự tiết lộ cho đối phương hay rồi không? Lại thêm chàng bảo tìm kiếm tới đây lại khiến Thế Chúng thêm ngờ vực thêm nữa.

Vì vậy, y còn nghi ngờ Long Uyên thấy hai hòa thượng chưa chết nên mới tới đây mượn tiếng chữa thương để mà hạ độc thủ. Y càng tức giận thêm, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng cau mày lại suy nghĩ giây lát, liền đáp:

-Thí chủ, hai vị đại sư ấy chính là sư thúc của bản tăng, tuy hai vị ấy có luyện võ công cho thân thể khỏe mạnh thật nhưng chẳng hề đánh với ai bao giờ, ngày hôm nay vừa ra bên ngoài một cái đã bị ác đồ đánh thương nặng như vậy. Ai Di Đà Phật thật là tội nghiệp, tội nghiệp.

Nói xong y chấp tay nhắm mắt niệm kinh luôn miệng.

Vân Tuệ với Phong Lan thấy hòa thượng nọ làm bộ chữ cạnh như vậy, trong lòng đã bực mình hết sức, nên cả hai cùng kêu “hừ” một tiếng.

Thế Chúng rõ ràng nghe thấy nhưng y cứ giả như không nghe gì nói tiếp:

-Hai vị sư thúc bị thương ra sao vì bần tăng phải phụ trách ở ngoài chùa không sao vào trông nom được, nhưng cũng biết vết thương ấy nặng lắm, rất nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa ngoài chùa, không một ai biết y lý cả, cho nên bần tăng đoán chắc chỉ một tiếng đồng hồ nữa, là cả hai vị sư thúc ấy sẽ về Tây Phương Cực Lạc chứ không sai.

Long Uyên tuy không nghĩ tới đối phương chữ cạnh như vậy, nhưng vừa nghe những lời lẽ của Thế Chúng chàng cũng chịu không nổi nhưng việc đó tuy không phải là lỗi ở nơi mình nếu mình không hạ thủ quá nặng một chút, thì đối phương đâu đến nỗi bị thương nặng như thế, nên chàng tự oán trách mình, chứ không như Vân Tuệ với Phong Lan hai người. Bấy giờ chàng lại nghe thấy hòa thượng nói sang chuyện khác không nhắc nhở đến chuyện có mời mình chưa không, nên chàng vội đỡ lời:

-Lão hơi hiểu...”

Thế Chúng không đợi chàng nói dứt đã cười nhạt đỡ lời và nói tiếp:

-Cho nên thí chủ tới vừa đúng lúc đủ thấy Phật Tổ linh thiêng phù hộ không sai tí nào.

Nói tới đó mọi người đi tới căn nhà bên trước thạch ốc. Thế Chúng liền đứng né sang bên chấp tay chào mời mọi người vào trong và đổi giọng nói tiếp:

-Các vị thí chủ ở xa tới đây, chắc đã đói lắm rồi, xin vào bên trong ngồi chờ giây lát để bần tăng bảo dưới bếp sửa soạn cơm chay mời quý vị xơi trước, còn việc nhờ thí chủ chữa bệnh thì để bần tăng thưa với phương trượng, và hơn nữa thí chủ còn phải nghỉ ngơi giây lát...

Vô Di Bà Bà đi vào trong phòng trước, bà ta trông thấy phòng này xây thấp lắm, có bốn cửa sổ, nhưng cửa nào cũng dùng cành thông làm chắn song và cành nào cũng to bằng cánh tay trẻ con, bên trên lại có dán giấy da bò rất dày, nên trong phòng tối om những bàn ghế bằng gỗ thông ở trong phòng cũng để nguyên chứ không hề sơn gì cả. Trên vách ở bên trong có treo một bức tranh Bồ Tát.

Long Uyên vừa bước chân vào cửa trông thấy bức tranh ấy đã chú ý đến, chàng thấy bức tranh đó vẽ rất sinh động và hạ khoản đề “Tư Phàm”.

Vân Tuệ với Phong Lan, nhất là Vô Di Bà Bà vừa tới thạch thất đã nghi ngờ ngay, hơn nữa lần trước hai bà cháu vào trong chùa này vài nhà sư đã khoản đãi cơm nước hai người rồi, nhưng không phải ăn trong phòng tối om như thế này, nên hai người thấy Thế Chúng dẫn mọi người tới đây thế nào cũng có dụng ý.

Thế Chúng không theo mọi người vào, một lát sau dẫn hai chú tiểu bưng cơm nước vào phòng để cơm nước trên bàn, rồi chấp tay chào mọi người cáo lui và nói:

-Mời các vị thí chủ thông thả dùng cơm để bần tăng ra thưa với Phương Trượng.

Nói xong, hình như y có vẻ muốn lánh mặt vội vàng đi luôn.

Phong lan theo y đi ra tới ngoài cửa chờ y đi khỏi mới quay trở về nói:

-Bà Bà, trông hòa thượng này có vẻ gian xảo lắm chứ có...

Vô Di Bà Bà vội thò tay trong lồng lấy ra một đôi đũa cắm thử vào trong thức ăn và cơm xem có độc không miệng thì nói:

-Lan nhi chớ có nói bậy, những thức ăn này có việc gì đâu?

Bà ta lần lượt thử hết không thấy đũa bạc biến thành màu đen gì cả lại nói tiếp:

-Cháu đói thì ăn mau lên, bằng không lát nữa có muốn ăn cũng không có mà ăn đâu.

Long Uyên ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao?

Vân Tuệ đã cười đáp:

-Bà Bà nói rất phải, hiện đệ đã vào trong đầm rồng hang hổ rồi, mà lại muốn yên ổn rút lui ư? Thật là nằm mơ có khác.

Long Uyên vẫn không hiểu, chàng nhận thấy mình có lòng tốt đến chữa cho họ, sao họ lại định tâm giết hại mình?

Phong Lan thấy chàng ngờ ngác, nên vừa ăn vừa giải thích cho chàng:

-Long đại ca đừng tưởng mình giả bộ giống như thật, đại ca tới chuyến này có rất nhiều sơ hở, tuy đại ca với Tuệ tử đã thay đổi hình dáng rồi nhưng còn muội thì sao?

Long Uyên mới giật mình tỉnh ngộ đánh thót một cái, chàng lại nghe Phong Lan nói tiếp:

-Vừa rồi Thế Chúng hòa thượng nghi ngờ liền báo cho Phương Trượng hay, thế nào phương trượng cũng chẳng hoài nghi như ý?

Đến lúc này Long Uyên vẫn chưa hiểu họ nghi ngờ mình cái gì. Võ Di Bà Bà không nhịn được liền nói:

-Người trong giang hồ ra tay đối địch đã thương đối phương vốn là chuyện rất thường, nhưng sau khi đã thương rồi lại tự động đến xin chữa cho người ta đó mới là chuyện lạ, vì xưa tới nay chưa hề nghe ai nói tới cả, cho nên theo sự phán đoán của già phương trượng của chùa này thế nào cũng cho chúng ta cố ý đến nơi gây hấn, lão hòa thượng tất gỡ hết tài ba mình ra để đối phó với chúng ta một phen.

Long Uyên mới tỉnh ngộ tự oán trách thầm:

“Như vậy có khác gì ta dấn thân vào chỗ chết không nhưng...”

Nghĩ tới đó chàng tự an ủi:

“Ta Lấy lòng thành đối với người lấy nhân nghĩa làm đầu khi gặp lão hòa thượng ta sẽ nói, nếu y là người hiểu biết thì việc này vẫn còn cứu vãn được, bằng không ta sẽ dùng võ lực đối phó sau.”

Nghĩ vậy nên tâm trạng đã đỡ hơn nhiều. Tuy nhiên chàng không dám nói suy nghĩ của mình cho mọi người, chỉ tủm tỉm cười ăn uống cho thật no mà không nói nữa lời.

Phong Lan với Vân Tuệ đã có thành kiến với các hòa thượng chùa này nên đoán chắc bọn họ đều là người hung ác hết, vì vậy hai nàng chỉ mong bọn hòa thượng đó tới thì ra tay hạ độc thủ trước. Nhưng trong khi đợi chờ hai nàng nhắm mắt lại tạm nghỉ giây lát.

Sau hai nàng lại nghĩ đến câu tiên hạ thủ vi cường, mình cứ ngồi yên đợi kẻ địch tấn công thế này chỉ bằng mình ra tay trước có hơn không? Vì vậy nàng nhìn Long Uyên mong chàng thay đổi ý kiến mà ra lệnh hành động. Ngờ đâu Long Uyên cứ thản nhiên ngồi ở đó khiến hai nàng thất vọng vô cùng.

Phong Lan ngồi lâu bức mình quá liền gay gắt nói:

-Sao đến giờ còn chưa thấy hòa thượng ấy tới Long gia chúng ta thử ra thăm họ xem sao?

Đáng lẽ Võ Di Bà Bà lớn tuổi nhất là phải bà ta ra lệnh mới đúng nhưng vì chuyến này đi là do Long Uyên chủ trương đến đây chữa bệnh cho hai hòa thượng kia, hơn nữa Phong Lan mới được Long Uyên tỏ lòng yêu thương thì tất nhiên nàng phải coi trọng chàng hơn bà mình, nên chưa được đồng ý của chàng thì nàng vẫn không dám đường đột hành động một mình, vì vậy luôn chờ xem Long Uyên định đoạt ra sao. Ngờ đâu chàng lại làm ra vẻ lão ông khê bảo:

-Lan Nhi ngồi yên bây giờ đối phương là địch hay là bạn chúng ta cũng chưa biết rõ, nếu tôn nhi quấy nhiễu làm hỏng hết diệu kế của gia gia hóa bạn ra thù thì tội lớn lắm đấy.

Phong Lan nghe nói hậm hực ngồi xuống lườm chàng một cái chầu môi phùng má lấm bầm oán trách:

-Làm bộ làm tịch, muội không tin, xem đại ca có linh đơn diệu dược gì mà hóa địch thành bạn được. Hừ! Bây giờ cấm muội cử động. Lát nữa kẻ địch tới, bản cô nương sẽ không thêm hành động nữa xem tài ba của huynh lợi hại như thế nào...

Tuy nàng lấm bầm tự nói, nhưng ba người kia cũng nghe thấy hết.

Vân Tuệ thấy nàng như vậy không sao nhin được cười ra tiếng, đúng lúc ấy Thế Chúng vội vàng đi vào trong phòng chấp tay và nói:

-Các vị thí chủ đã no chưa?

Long Uyên vội đứng dậy cảm tạ mấy câu.

Thế Chúng nói thẳng vào vấn đề chính ngay:

-Vừa rồi bản tăng báo với phương trượng của chùa, phương trượng đang lo sầu vì không có cách cứu chữa, nghe bảo thí chủ y đạo siêu tuyệt nên vội sai bản tăng vào đây mời thí chủ ra cứu cho sư thúc.

Nói xong y đưa mắt nhìn Vân Tuệ các người còn lại làm ra vẻ suy nghĩ một hồi mới nói tiếp:

-Nhưng hiện giờ tề sư thúc ở trong hậu viện, trong phòng phương trượng không tiện xê dịch mà phòng phương trượng là trọng địa của phật môn không tiện mời các vị minh khách giáng lâm lắm, cho nên theo ngu ý thì xin các nữ thí chủ ở tạm trong phòng này, nghỉ ngơi để một mình thí chủ này đi tới phòng của phương trượng cứu tề sư thúc chẳng hay các vị nghĩ sao?

Long Uyên thấy đối phương nói như vậy liền đáp:

-Được được đại sư đã nói như vậy, lão xin theo ý.”

Nói xong chàng quay lại bảo Võ Di Bà Bà:

-Bà Bà ở đây chờ một chút nhé?

Võ Di Bà Bà là người giàu kinh nghiệm, thấy Thế Chúng vào trong phòng đã nhìn ngang nhìn dọc mắt cứ đảo lộn hoài nên bà ta biết hòa thượng này thế nào cũng có âm mưu gì, nhưng bà ta không nói ra, miệng thì trả lời:

-Đại gia cứ việc đi đi lão thân ở đây đợi chờ được rồi.

Nói xong bà ta liếc nhìn, Thế Chúng có vẻ khoái chí cười thầm, Phong Lan nhanh mắt cũng trông thấy rõ, nàng định vạch âm mưu của đối phương ra ngờ đâu Vân Tuệ đã giật vạt áo nàng một cái ngấm ngầm bảo nàng đừng lên tiếng vội.

Long Uyên theo Thế Chúng đi xuyên qua một cái cửa đá hình tròn rồi tới một cái sân rất vắng vẻ. Sau cái sân là một tòa nhà xây ở trước một vách núi mà chỗ vách núi ấy thẳng tuột như một bờ tường muốn từ dưới này leo lên đỉnh núi thật là khó hơn lên trời. Tuy Thế Chúng đi trước nhưng thỉnh thoảng vẫn quay lại nhìn trộm về mặt của Long Uyên, thấy chàng ta nhìn ngang nhìn dọc xem phong cảnh y hơi biến sắc mặt.

Không bao lâu y đã đưa chàng xuyên qua một ngọn giả sơn tới trước một dãy nhà. Dãy nhà này toàn xây bằng đá lớn hết phía sau nhà cũng có vách núi cao chót vót.

Tới trước cửa dãy nhà trọ Thế Chúng liền dừng bước, khẽ ho một cái, bỗng hỏi:

-Ủa xin hỏi quý thí chủ tính danh là chi?

Long Uyên ngẩn người ra lắc đầu mấy cái đáp:

-Lão họ Long.

Thế Chúng hòa thượng không đợi chàng nói dứt đã nói vọng vào bên trong:

-Đệ tử Thế Chúng xin thưa cùng tổ sư, Long thí chủ đã tới.

Long Uyên đứng phía sau Thế Chúng nhìn vào bên trong có treo một cái màn trúc nhưng chàng sáng mắt như điện, đã trông thấy trong đó không có bóng người nào cả. Ngờ đâu Thế Chúng vừa nói xong phòng kế bên có một giọng nói như chuông vọng ra, trả lời rằng:

-Mau mời Long thí chủ vào đây...

Long Uyên nghe giọng nói vừa trầm vừa mạnh, trung khí rất sung túc và biết lão hòa thượng lên tiếng nói ấy công lực rất thâm hậu còn cao siêu hơn bọn Tả Cảnh Sinh nửa mức.

Thế Chúng “ạ” một tiếng, liền vén các màn trúc lên mời Long Uyên đi vào bên trong.

Vào tới trong nhà chàng thấy có chừng năm căn phòng liên tiếp. Thế Chúng dẫn chàng vào tới đó và đang chần chờ, thì tấm bình phong ở căn phòng đã vén lên một hòa thượng mặt to tai lớn vừa cao vừa béo tuổi trạc ngũ tuần bước ra tùm tùm nhìn Long Uyên chấp tay chào nói:

-Bần tăng Độ Thế...

Vừa nói câu đó, y thấy Thế Chúng vẫn còn đứng ở đó liền nghiêm nét mặt đổi giọng nói:

-Nơi đây không có việc của người, người không mau ra ngoài kia tiếp khách đứng ngăn người ra đây làm chi?

Thế Chúng vâng lời chấp tay cáo lui ngay.

Độ Thế chờ Thế Chúng đi khỏi liền tùm tùm cười mời Long Uyên vào trong phòng Long Uyên lại tưởng y là chủ trì nhưng nghe thấy y xưng danh biết người này là sư huynh của Độ Thiên Độ Địa, chàng đang định nói vài câu khách sáo thì đã thấy Độ Thế trông rất đoan chính hình như là một cao tăng đặc đạo mà sao lời nói và thái độ lại phủ phàng đến như thế nên lòng kính ngưỡng của chàng đã giảm rất nhiều.

Căn phòng bên trong cũng rộng như phòng ngoài, nhưng dài gấp đôi và không có bày biện gì cả nên trông rất rộng.

Chàng nhìn quanh một lượt không thấy hòa thượng bị thương đâu cả mà chỉ thấy ngót ba mươi hòa thượng đang ngồi trên thảm bồ đoàn miệng lẩm nhẩm như niệm kinh, khi chàng vào thì không một ai để ý tới chàng. Chàng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

“Thế là nghĩa lý gì?”

Đột nhiên giấp vách núi có một giọng nói rất hùng vọng ra:

-Mời Long thiếu chủ vào trong đơn thất của lão tăng để chữa cho tiểu đồ.

Long Uyên nhìn vào trong chỗ góc tối, thấy nơi đó lại có một cái cửa trong đó có chút ánh sáng chiếu ra Độ Thế dẫn chàng tới đó phát áo một cái và nói:

-Xin mời thí chủ vào.

Tuy Long Uyên cảm thấy tình thế trước mắt khác lạ nhưng chàng là người có võ nghệ cao cường, gan lớn mật lớn nên không có vẻ gì hoảng loạn cả, hơn nữa chàng nhất tâm muốn lấy đức để dẫn độ người cho nên chàng gạt đầu một cái, lớn bước đi vào trong phòng.

Chàng vào tới bên trong, thấy căn phòng ấy bề dài hai trượng, bốn mặt không có cửa sổ, trên tường có treo hai ngọn đèn dầu bên phía nam có một cái sập đá, cạnh sập có một cái giá, trên bày la liệt những lọ thuốc, về bên phía bắc có một cái bàn để một pho tượng phật bằng đá cạo chừng thước rưỡi, dưới bàn có cái thảm bồ đoàn bằng rơm và một cái kỷ chè chừng một thước, trên có để chuông nhỏ và kinh kệ. Chàng đoán chắc nơi đây là chỗ tụng kinh của phương trượng. Phía trong có một cái sàn lớn, trên đó có hai hòa thượng cỡi trần nằm sát nhau, hai người chính là Độ Thiên và Độ Địa. Một lão hòa thượng mặt đen nhánh gầy gò như cái que củi, tuổi ngoài bảy mươi, đang đứng cạnh đó nhìn hai bệnh nhân mồ hôi thấm đầm áo cà sa.

Long Uyên vừa vào tới bên trong, lão hòa thượng bên trong liền quay người liếc nhìn chàng mắt hơi lộ hung quang, nhưng lại nhắm mắt niệm phật hiệu ngay, miệng thì nói:

-Long thí chủ có lòng từ bi nhận lời chữa giúp tiểu đồ, bần tăng Phổ Môn thật cảm tạ vô cùng.

Nói xong y tránh sang một bên và tiếp:

-Đáng lẽ tiểu đồ không nên tranh đấu với người để sơ ý bị thương nặng như thế này, độc khí chạy ngược vào tạng phủ, lão tăng đã tận lực mà không sao chữa được cho hai tiểu đồ. Long thí chủ đã vui lòng vào chữa giúp cho chắc thể nào cũng có cách chữa cho chúng khỏi.

Long Uyên vẫn làm ra vẻ một kẻ hủ nho cung kính vái chào lão hòa thượng và đáp:

-Đại sư quá khen, lão rất lấy làm hổ thẹn, lão tuy có học chút y lý nhưng không dám tự nhận là tài ba...

Phổ Môn đại sư tròn xoe đôi mắt nhìn Long Uyên và đỡ lời:

-Tiểu đồ bị thương đã lâu, thí chủ ra tay cứu chữa ngay cho.

Xong không đợi Long Uyên trả lời đã quay lại bảo Độ Thế:

-Độ thế, người ra truyền lệnh cho tất cả đồ đệ của bốn tự, tạm thời ngừng niệm kinh, ra canh giữ các cửa ngõ, nhất là nơi đơn phòng trọng địa càng phải phái những tay cao thủ canh giữ, cấm không cho một người nào ra vào để Long thí chủ khỏi kinh hoảng.

Long Uyên nghe thấy hòa thượng nói, kêu nguy thầm và bụng bảo dạ:

“Y làm như vậy, ba người ở phía đằng trước thế nào cũng ra tay đấu với đồ đệ của y chứ không sai.”

Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng không tiện nói rõ ra, chàng lại nhận thấy rằng phương trượng làm như thế là để khỏi có người quấy nhiễu mình không được yên tâm chữa đồ đệ của y, đồng thời cũng ám chỉ cho chàng biết là nếu chàng không chữa khỏi cho hai đồ đệ thì đừng hòng rời khỏi nơi này.

Vì vậy chàng cũng khỏi cần nói nhiều liền đi đến trước sập nhìn hai người một hồi, bỗng la lớn một tiếng:

-Nguy tai!

Thì ra Độ Thiên, Độ Địa đã thoi thóp sắp chết, nhất là cánh tay của hai người không những đã biến sắc mà còn to gấp đôi trước nhất là Độ Thiên hai cổ tay của y mềm nhũn chỉ thoảng trông cũng đã đủ biết xương cổ tay của y đã gãy từ lâu rồi.

Lúc này Long Uyên chỉ có bốn viên Xích Long hoàn, ngoài ra không đem theo thuốc gì cả, nhưng thứ thuốc cực kỳ trân quý, có thể cứu người chết đến nơi sống lại được.

Chàng vội móc túi lấy một viên thuốc ra cho hai hòa thượng mỗi người uống một nửa. Tiếp theo đó, chàng nói với lão hòa thượng:

-Lão đi du ngoạn, nên không đem thuốc thang gì theo cả, không biết nơi đây có sẵn thuốc không?

Phổ Môn đại sư chỉ những lọ nhỏ trên giá và đáp:

-Ngày thường bàn tăng cũng chuẩn bị chút ít, không biết có dùng hợp không?

Long Uyên đưa mắt nhìn những loại thuốc ấy, thấy lọ nào bên ngoài cũng ghi rõ tên, chàng chỉ nhìn qua một lượt đã biết trong đó có nhiều loại thuốc khá quý giá, chàng vội lấy con dao bọc trong túi ra rạch vết thương ở trên cổ tay của hòa thượng Độ Thiên, Độ địa. Những vết dao ở trên cổ tay của hai hòa thượng mà chàng vừa rạch xong, đã có độc huyết chảy ra, chàng liền bảo phương trượng:

-Phiền đại sư lấy một cái chậu để hứng huyết độc này.

Phổ Môn đại sư ngày thường rất tự phụ, chỉ biết có sai bảo người chứ chưa bị ai sai bảo như thế này. Nhưng lúc này Long Uyên chữa bệnh cho đồ đệ mình, dù có bị sai bảo trong lòng không bằng lòng đi chăng nữa, y cũng lấy chậu để hứng máu tanh hôi ấy.

Tiếp theo đó Long Uyên đi tới giá thuốc mở từng lọ ra lấy mỗi thứ một ít để phối hợp thành thuốc cứu thương.

Một lát sau, bốn cánh tay của hòa thượng kia nhỏ dần, máu bầm chảy cũng ít dần, sau cùng không còn một giọt nào nữa, lúc ấy Long Uyên bảo lão hòa thượng bưng chậu máu bầm ra ngoài xa, rồi chàng dùng những thuốc mới chế xong, bịt và băng bó vết thương của hai hòa thượng nọ.

Tiếp theo đó Long Uyên mới xoa bóp cho Độ Thiên và Độ địa. Vừa rồi, lúc Long Uyên chưa tới, Phổ Môn chữa cho hai đồ đệ rồi nhưng thấy vết thương của hai người quá nặng y không sao cứu chữa được bây giờ y cũng thấy Long Uyên dùng thủ pháp như mình mà cứu chữa liền bụng bảo dạ:

“Hừ, thế ra người cũng là lang băm thôi, người lừa người khác thì được chứ sao lừa nổi lão tăng? Chưa biết chừng ta sẽ giữ tính mạng người đấy.”

Nhưng y có biết đầu thủ pháp xoa bóp của Long Uyên là Độ Khí Thông Cung, một môn tuyệt học cứu thương thất truyền từ lâu, từ khi chàng học biết đến giờ chưa có dịp ứng dụng bao giờ. Lúc chàng thấy Phổ Môn đứng chăm chú nhìn mình, nếu cứ dùng cách độ khí quá tầm thường cứu chữa thì thế nào đối phương

cũng cho nội công mình thâm hậu hơn y mà cố ý biểu diễn làm mất sĩ diện y, đồng thời nếu lão hòa thượng định tâm hãm hại mình, nhân lúc mình đang cứu chữa mà y đột nhiên ra tay ám hại, thì không những Độ Thiên, Độ Địa không sao cứu được mà mình cũng bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Vì vậy chàng vội xoay sang thủ pháp Độ Khí Thông Cung, xử dụng cả hai cánh tay một lúc, nhằm ba nơi trọng huyết ở ngực và hai nơi trọng huyết ở kinh mạch của hai người đẩy một cái, ngầm vận Tam Muội Chân Hỏa dồn vào trong người của Độ Thiên, khiến hoàn thượng này tỉnh dần.

Phổ Mộ đại sư đứng cạnh lẳng lặng xem, thoát tiên y không tin chàng có thể cứu chữa được đồ đệ của mình bây giờ thấy Độ Thiên tỉnh dần, thì kinh ngạc vô cùng.

Long Uyên không thèm để ý tới y, một mặt đỡ Độ Thiên ngồi dậy gỡ chướng lên đánh vào huyết ở lưng một cái. Độ Thiên liền khạc ra một ngụm máu bầm và đã tỉnh táo hẳn. Long Uyên liền ngừng đầu nhìn Phổ Môn đại sư mỉm cười và nói:

-Đại sư làm ơn đỡ vị sư phụ này lên bờ đoàn vận công điều thương, có lẽ chỉ năm bảy hôm là hoàn toàn khỏi hẳn.

Phổ Môn đại sư trợn mắt ngăn người ra nghĩ thầm:

“Lão này thật khéo sai bảo người. Lão tăng là phương trượng của một chùa.”

Nhưng lại nhận thấy cái lão già này thực đã giúp đồ đệ mình tỉnh lại, nên chỉ giữ ý trong lòng, tiến lại đỡ Độ Thiên ngồi lên bờ đoàn dưỡng thương.

Độ Thiên sau khi khạc ra máu bầm thì trong người đã khỏe lên rất nhiều. Tuy vậy trong người vẫn cảm thấy không khỏe, đột nhiên nhìn thấy một lão già lạ mặt, rồi nhìn thấy một người đang tiến lại gần, khi nhìn rõ liền thốt lên:

-Sư Phụ...

Long Uyên thấy y lên tiếng nói vội ngăn cản:

-Trong mười ngày đại khí chưa khôi phục, đại sư đừng có nói chuyện hay đi lại, bằng không nguyên khí hao tổn là không sao lành lặn như người thường được đâu, và nếu không có thuốc quý báu tẩm bổ thì hơi sức cũng khó mà hồi phục được...

Độ Thiên nghe nói vậy vội nhắm mắt lại vận hơi điều tức. Long Uyên thấy vậy tùm tùm cười gật đầu một cái rồi quay sang chữa cho Độ Địa.

Một lát sau Độ Địa cũng khạc ra hai ngụm máu bầm và cũng từ từ tỉnh lại.

Long Uyên chữa xong cho hai người, lấy tay áo lau chùi mồ hôi trên trán, đang định cáo từ, nhưng chàng chưa lên tiếng thì đã nghe bên ngoài có tiếng hò reo và tiếng khí giới va chạm, xen lẫn tiếng máng chửi loạn xạ vô cùng.

Phổ Môn đại sư biến sắc mặt, trợn tròn đôi mắt nhìn Long Uyên rồi lớn bước ra ngoài phòng. Long Uyên giả khinh công thượng thừa ra lẳng lặng theo sau.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã thấy Phổ Môn đại sư đi thẳng đến chỗ vách đá khê chỉ một cái cửa bên trong đơn thất bỗng từ từ đóng lại.

34. Hồi Đầu Thị Ngạn

Long Uyên Phổ Môn đại sư làm như vậy là phòng mình thừa cơ quấy nhiễu, nhưng sự thật mình đã chữa khỏi cho hai đồ đệ của y thì y không nên lấy long tiểu nhân mà đo bụng quân tử như thế.

Phổ Môn đại sư tưởng mình đã nhốt được lão hủ nho ở trong đơn thất rồi, nên y cứ căn đầu đi thẳng ra bên ngoài.

Long Uyên ra tới phòng ngoài, thấy hai mươi mấy hoà thượng tụng kinh hồi nầy đã biến mất và dưới thảm bờ đoàn cũng có bao đao hoặc bao kiếm, chàng kinh ngạc thầm đồng thời cũng cảm thấy trong chùa này từ

người chủ trì trở xuống, tên hoà thượng nào cũng tà ác vô cùng, chàng vừa nghĩ vừa lướt theo sau Phổ Môn đại sư ra đến sân ngoài, thấy ở đó có chừng hơn năm mươi hoà thượng tay cầm đao kiếm đang vây đánh ba người.

Phổ Môn đại sư vừa ra tới cửa đã tung mình nhảy lên trên đỉnh thạch thất. Long Uyên không ngờ y lại nhảy lên trên đó. Chàng cũng thuận góc vách mà tiến sang căn nhà bên phải rồi nhanh như điện chớp lẩn núp trên một cây thông.

Chàng đứng trên cao nhìn xuống thấy rõ ràng, ba người đang đấu với năm mươi hoà thượng, đó là Võ Di bà bà, Vân Tuệ với Phong Lan. Ba người đứng mỗi người một phía như hình chữ phẩm vậy. Võ Di bà bà cầm cái lăng hoa đen nhánh chộp trái chộp phải. Còn Vân Tuệ thì múa tít cây gậy sắt của Võ Di bà bà, Phong Lan thì chỉ sử dụng kiếm. Cả ba người đều chưa giở toàn lực ra tấn công.

Ba người đứng ba mặt vận dụng một trận thức, nên tiềm lực vô hình của ba người mạnh gấp trước mấy bội. Một lát sau Võ Di bà bà đã chịu nhịn không nổi, liền tiếp tấn công mấy thế lăng hoa đẩy lùi bọn hoà thượng ở phía đằng trước rồi quát lớn:

-Nếu các người không biết tiến thoái không mau bảo phương trượng các người mau thả Long đại ca ra đây, thì đừng có trách già này sao nở sát giới, lúc ấy có hối cũng không kịp đấy!

Mấy hoà thượng nghe như có tiếng chuông ngân, các hoà thượng đứng quanh đó đều cảm thấy vang tai nhức óc, tên nào tên nấy hoảng sợ vô cùng.

Phổ Môn đại sư đứng ở trên nóc nhà thấy vậy cũng phải kinh hãi nên bộ mặt đang tươi cười của y cũng phải giảm bớt một nửa. Y bỗng nghĩ đến những hào kiệt bá chủ của võ lâm xưa kia nhưng y chưa dám tin bà cụ trước mặt đây lại là Võ Di bà bà đã khét tiếng võ lâm mấy chục năm về trước.

Cũng bởi Võ Di bà bà tuy đã lừng danh từ mấy chục năm về trước, nhưng bà ta rất ít bước chân giang hồ nên không mấy ai biết mặt.

Bây giờ Phổ Môn đại sư thấy bà ta lợi hại như vậy, tay phải lại sử dụng lăng hoa nhưng bà ta và Phong Lan không những tay phải sử dụng lăng hoa mà tay trái còn dùng kiếm một lúc, nên lão hoà thượng mới hoài nghi không dám tin bà cụ này là Võ Di bà bà.

Y lại thấy bà ta lợi hại như thế dù y không tin bà ta là Võ Di bà bà, nhưng không dám coi thường bà ta, đồng thời y còn chần chừ nghĩ vẩn vơ, đó là y nghĩ trong bọn người này thế nào cũng có Thiên Diện phu nhân. Sở dĩ y biết cái tên Thiên Diện phu nhân là do Hoàng Sơn Lão Nông trước khi đưa Tả Cảnh Sinh về nhà cứu chữa có cho y hay, bốn người bị thương đều bị Thiên Diện phu nhân hạ độc thủ hết.

Phổ Môn đại sư suy nghĩ giây lát rồi lớn tiếng cười hà hà:

-Mấy người tới kia là ai, vô duyên vô cớ xâm phạm cửa phật là có ý gì?

Các hoà thượng nghe tiếng nói của Phổ Môn đại sư chúng càng hăng hái thêm.

Vân Tuệ, Phong Lan với Võ Di bà bà thấy lão hoà thượng kêu gào đứng ở trên mái nhà hình như không coi ai vào đâu cả, nhất là Vân Tuệ với Phong Lan mãi không thấy Long Uyên ra mà ba người suýt bị giam giữ trong thạch thất đó, cho nên Vân Tuệ mới ra tay gạt rớt hai thanh đao của hai hoà thượng vừa tấn công tới, giọng khàn khàn, lớn tiếng mắng chửi:

-Lão giặc sỏi đầu kia, đừng bộ làm tịch, có mau buông tha Long đại ca ra không. Bằng không bốn phu nhân sẽ đốt sạch ngôi chùa này của các người cho mà xem...

Phổ Môn đại sư nghe nói rùng mình một cái rồi đáp:

-Thí chủ có phải Thiên Diện phu nhân đấy không, còn hai vị kia là ai? Long thí chủ vẫn bình yên trong đơn phòng của lão phu không hề bị thương mảy may, phu nhân hà tất phải nóng nảy như thế... Còn Long thí chủ có phải Thiên Diện thư sinh đấy không?

Phong Lan liền nói:

-Ông ta chính là Thiên Diện thư sinh đấy, lão giặc sỏi đầu kia, muốn gì nào, bốn cô nương họ Phong tên Lan còn đây là Tổ mẫu của ta, Võ Di bà bà.

Phổ Môn đại sư nghe nói cả kinh, y liền quát lớn:

-Ngừng tay lại!

Rồi y nhảy xuống dưới nhanh nhẹn tới trước mặt Võ Di bà bà chấp tay chào và hỏi:

-Lão tăng Phổ Môn phụ trách trông nom chùa này, không biết bà bà giảng lâm nên mới để cho môn hạ đệ tử thất lễ như vậy, xin bà bà lượng thứ cho.

Võ Di bà bà không ngờ oai danh mình lại lớn như thế và bà ta không ngờ Phổ Môn đại sư lúc đầu rất kiêu ngạo bây giờ lại thay đổi cung kính như vậy, cho nên nhất thời bà ta không biết trả lời như thế nào cho phải.

Phong Lan với Tuệ Văn nóng lòng muốn biết sự an toàn của Long Uyên, nên cả hai lên tiếng hỏi:

-Hiện giờ Long đại ca ở đâu?

Phổ Môn đại sư ngăn người ra đang nghĩ cách trả lời, thì bỗng trên cây có người lớn tiếng cười ha hả.

Tất cả mọi người có mặt tại đó đều giật mình kinh hãi, đều nhìn về phía cây thông, đã thấy lão nho sinh thung thủng đi tới, Phổ Môn đại sư bề mặt vẫn là ra vẻ trầm tĩnh, nhưng sự thật y thấy Long Uyên bỗng bình yên hiện thân nơi đây như vậy, mặt cũng phải biến sắc.

Chỉ thoáng cái Long Uyên đã tới trước mặt lão hoà thượng và đưa mắt lườm y một cái.

Phổ Môn đại sư giật mình kinh hãi, chấp tay nhắm mắt, cúi đầu xuống, niệm phật hiệu rồi quay mặt đi chỗ khác chứ không dám nhìn chàng.

Long Uyên tủm tỉm cười, quay lại nhìn bà bà hỏi:

-Sao không ở sảnh phía trước?

Vân Tuệ với Phong Lan thấy chàng vô sự cả hai mới yên tâm, đồng thời nghe chàng hỏi như thế Phong Lan đã tức giận khôn tả, liền nói:

-Đại ca còn hỏi, từ lúc đại ca theo hoà thượng đi rồi thì đột nhiên căn hòng đó di động, hai cánh cửa đã đóng kín và căn phòng ấy cũng sụp xuống bên dưới.

Phổ Môn đại sư thấy Long Uyên không nhắc đến chuyện vừa rồi bớt hãi sợ, bây giờ lại thấy Phong Lan giận dữ kể chuyện phía đằng trước, y sợ Võ Di bà bà nổi giận, thì khó dàn xếp lắm, liền niệm câu phật hiệu lần át lời Phong Lan rồi cười khi nói tiếp:

-Chỉ tại bản tăng nhất thời không xem xét kỹ lưỡng, nên mới có sự thất lễ như vậy, xin các vị miễn thứ cho. Mời các vị hãy vào bên trong uống nước để bản tăng được tận chút tình chủ khách.

Võ Di bà bà đang nổi giận bỗng thấy lão hoà thượng chủ một ngôi chùa to lớn như thế này mà đã xin lỗi luôn miệng, nên cố nén lửa giận xuống, hướng hồ bà ta cũng biết sợ dĩ lão hoà thượng bỗng thay đổi thái độ như thế là hoàn toàn do oai danh của mình, vì vậy bà ta mới có mấy thành thiện cảm với lão hoà thượng. Vì vậy bà ta không để cho Phong Lan nói tiếp đã vội đỡ lời:

-Già này là một người sơn dã, đại sư hà tất phải đa lễ như thế?

Phổ Môn đại sư mừng rỡ vô cùng, nghiêm nghị nói tiếp:

-Bà bà là cao nhân đương thời, tiếng tăm lẫy lừng khắp giang hồ lão tăng ngưỡng mộ đã lâu, ngày hôm nay mới hân hạnh được đón tiếp.

Nói xong, y liền mời mọi người vô chùa, Phong Lan có vẻ bất mãn, Long Uyên thấy vậy biết nàng ta đã bị thiệt thòi, nên trong lòng cũng có chút hậm hực, nhưng lão hoà thượng không muốn gây thù với nhiều người đã vội tiến lại nói:

-Mời cô nương.

Phong Lan đành theo Vân Tuệ, Long Uyên với Võ Di bà bà đi vào trong chùa.

Phổ Môn đại sư có vẻ hồ thẹn cứ cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt mọi người.

Hoà thượng theo sau mọi người vừa đi vừa thắc mắc không hiểu sao Thiên Diện thư sinh đã thương hại đồ đệ của mình, mà giờ lại hoá trang đến để cứu chữa như thế?

Chờ mọi người ngồi xuống, lão hoà thượng liền bảo tiểu hoà thượng rót nước ra mời mọi người.

Chờ mọi người uống xong chén nước đầu, Phổ Môn đại sư mới cười nói:

-Nghe nói bà bà ẩn dật trên núi Võ Di không bước xuống phàm trần, hôm nay không hiểu tại sao bỗng chừa lại hân hạnh tiếp đại giá. Hoàng Sơn chúng tôi thật hân hạnh vô cùng, nếu có việc gì cần đến lão tăng, xin bà bà cứ dẫy bảo, dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, bần tăng cũng không từ nan.

Võ Di bà bà xạm sắc mặt, tuy biết Phổ Môn đại sư không phải là người tử tế, biết y sợ oai danh của mình mà hoá kính nể đó thôi, nên bà liền đáp:

-Đại sư quá lời rồi, già này không dám. Già này ẩn cư trên núi Võ Di đã lâu, định không xuống núi nữa bước, nhưng vì cháu gái này không chịu nổi sự kham khổ, nhất định lòi già này xuống núi du ngoạn, tới Hoàng Sơn này vì mộ cảnh sắc nơi đây nên mới thuận đường du ngoạn ngờ đâu lại gặp linh cao túc ở trên đỉnh núi...

Nói tới đó bà ta liền kể đại khái câu chuyện trên núi hồi nãy cho Phổ Môn đại sư nghe, rồi tiếp:

-Long đại gia không nhẫn tâm trông thấy lệnh cao túc vì bị thương mà chết nên mới vội quay lại đây xin vào cứu chữa, ngờ đâu quý viện lại nhiều cơ quan máy móc đến thế...

Phổ Môn đại sư nghe bà ta nói xong giật mình kinh hãi, vì quả thật y không ngờ trên đời này lại có người như Long Uyên chịu xuống giếng cứu người tự vẫn, dẫn thân vào chốn nguy hiểm lấy đức báo oán để chữa bệnh cho kẻ địch như vậy, người ta không phải là cây cỏ, ai mà chả có lòng, huống hồ lão hoà thượng này, y nghe thấy Võ Di bà Bà nói xong câu chuyện ấy, vội đứng dậy vái chào Long Uyên, cung kính nói:

-Long lão thí chủ đại nhân đại nghĩa như vậy khiến lão tăng cảm động vô cùng, lão tăng thực hổ thẹn vô cùng. Thiết nghĩ lão tăng tu hành mà còn tự cho mình là vô địch, thích gây sự đấu tranh với người, bây giờ so sánh với lão thí chủ, lão tăng lại càng thêm hổ thẹn.

Long Uyên thấy lão hoà thượng đã bị mình cảm hoá thật sự, trong lòng khoan khoái vô cùng, cũng quên mình đã hoá thành một ông già, vội đỡ hoà thượng dậy và nói:

-Đại sư ca hà tất quá khiêm tốn như thế, Long mỗ có tài đức gì đâu...

Phong Lan, Vân Tuệ nghe thấy chàng nói giọng thanh niên mà bề ngoài hoá trang thành ông già, hai nàng tức cười vô cùng, liền cười khi hai tiếng.

Lúc ấy Long Uyên mới phát giác vội ho vài tiếng rồi đổi giọng nói tiếp:

-Mời đại sư ngồi xuống...

Lão hoà thượng vì quá cảm động nên cũng không để ý đến giọng nói của chàng bỗng nhiên biến đổi như thế, y liền ngồi xuống ghế. Long Uyên lại tiếp:

-Long mỗ biết chút võ học và cũng học hỏi được chút y lý, khi bước chân vào giang hồ thấy người võ lâm chỉ vì danh lợi suốt ngày đấu tranh, mỗ đau lòng vô cùng, nên mới nguyện đem sức lực hèn mọn của mình ra để tìm kiếm những người đồng đạo cùng mưu tạo hạnh phúc cho thiên hạ để đạt tới mục đích hoà bình cộng tồn, cho nên từ khi mỗ ra đời đến giờ tuy vẫn không tránh khỏi phải ra tay đấu với người, nhưng nếu không gặp kẻ nào vạn ác thì không bao giờ mỗ ra tay sát hại bao giờ? Ngày hôm nay ngẫu nhiên đi Hoàng Sơn vì hâm mộ cảnh sắc nơi đây nên dừng lại thưởng thức. Ngờ đâu Thiết Trượng Tú với linh cao túc cũng lên trên đó, nội tử lên tiếng hỏi khích, rồi lỡ tay đã thương môn hạ của đại sư, Long mỗ hối hận vô cùng, cho nên mới mạo muội đến tận quý chùa xin chữa thương. Đại sư đã biết rõ nguyên nhân, ngoài sự cảm kích Long mỗ còn mong đại sư từ nay trở đi kiểm thúc môn hạ, trên thể lòng trời, dưới cứu giúp vạn dân, như vậy Long mỗ tuy ở ngoài vạn dặm cũng sẽ luôn đội ơn của đại sư.

Phổ Môn đại sư nghe chàng nói hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng, cúi đầu lấy tay lau chút mồ hôi, nghe đến câu cuối cùng, y liền cương quyết đứng dậy, mở niệm phạt hiệu lắm bầm một hồi, rồi lớn tiếng đáp:

-Được Long thí chủ cảnh tỉnh cho vậy lão mới tỉnh táo, từ nay trở đi xin tuân lệnh thí chủ mà thi hành, nếu trái lời xin chết xuống địa ngục. Phật tổ linh thiêng xin giám sát cho lời thề của bản tăng.

Nói xong, trước mặt đồng đạo như vậy mà y quỳ xuống vái lạy Long Uyên tức thì.

Ai lấy đều ngạc nhiên vô cùng, nhất là Phong Lan, Vân Tuệ và Võ Di bà bà, nếu không đích mắt trông thấy, thì ai dám tin lời của Long Uyên có hiệu lực như thế.

Chờ Phổ Môn đại sư hành lễ xong Võ Di bà bà lại nói tiếp:

-Đại sư có lòng như vậy già này xin chúc mừng cho đại sư.

Vân Tuệ cũng giở giọng già niệm câu “A Di Đà Phật”, rồi xen lời:

-Đại sư, sau này thế nào cũng thành phật và mong đại sư nghĩ tới nỗi khổ tâm của mấy kẻ già này.

Phong Lan cũng lên tiếng nói:

-Như vậy những cơ quan máy móc ở quý tự từ nay cũng không cần dùng tới nữa!

Mọi người nghe thấy nàng nói như vậy đến ngạc nhiên, chỉ sợ Phổ Môn đại sư then quá hoá giận rồi đâm ra oán hận.

Ngờ đâu Phổ Môn đại sư không những không oán giận trái lại còn cười hà hà nói:

-Hay, Hay, lời cô nương nói rất hợp với ý của bản tăng, quả thật từ nay trở đi máy móc cơ quan tại bổn tự không thể dùng được nữa.

Nói xong, y liền đứng dậy nói tiếp:

-Xin cô nương chứng kiến cho, theo lão tăng vào phòng máy móc để xem lão tăng phá hủy những cơ quan này.

Phong Lan nghe nói cười như hoa nở lườm Long Uyên một cái rồi gật đầu nhận lời.

Phổ Môn đại sư nói xong, liền cáo lỗi Võ Di bà bà và mọi người rồi đi vào phòng bên trái ngay.

Chờ Phong Lan theo lão hoà thượng đi rồi, Long Uyên nhìn tả nhìn hữu không thấy có gì cả, vội hỏi Vân Tuệ câu chuyện vừa rồi ra sao?

Vân Tuệ nềm kể lại câu chuyện cho chàng nghe.

Thì ra hồi nãy sau khi chàng đi khỏi, liền có chú tiểu đến dọn bát đũa, chú tiểu ấy tuổi chừng mười bốn mười năm, mặt rất thanh tú. Trong khi cất dọn cứ đưa mắt nhìn trộm ba người hoài, ba người nãy sinh nghi ngờ, chờ y đi khỏi Phong Lan không sao chịu được liền lên tiếng hỏi Võ Di bà bà:

-Bà, tiểu hoà thượng láo liên như vậy, chắc chúng đã mưu mô gì định ám hại chúng ta đây, phải đề phòng trước mới được, để cháu đi xem Long đại ca có việc gì không nhé?

Võ Di bà bà biết võ công của ba người ít ai địch nổi, tuy trong lòng hơi lo, nhưng vẫn tỏ vẻ thản nhiên khuyên Phong Lan:

-Lan nhi, con khỏi lo cho Long đại ca, Long đại ca võ công rất lợi hại thế, chả lẽ con còn sợ đại ca bị bọn giặc sói đầu ấy ám hại hay sao, hơn nữa...

Bà ta vừa nói đến đó thì đột nhiên bên ngoài chỗ cánh cửa chừng mấy chượng có bóng người thấp thoáng và cửa sổ ở phía sau cũng có một tiếng thất thanh kêu “ủa”.

Phong Lan, Vân Tuệ với Võ Di bà bà ngạc nhiên vô cùng, vội quay đầu lại nhìn, cánh cửa đã có một chấn song sắt đóng kín, như vậy là lối ra vào của mọi người đã tắc nghẽn, hai cánh cửa sổ cũng có đá lớn bịt chặt.

Ba người cùng hét lên một tiếng, và phi thẳng tới cửa nhưng đã muộn một bước, cánh cửa đã bị song sắt chặn xuống rồi. Phong Lan tức giận khôn tả, mắng chửi luôn mồm, liền hai tay nắm lấy hai thanh sắt định bẻ gãy, nhưng những thanh sắt đó đều to bằng cổ tay nên nàng không sao bẻ nổi. Võ Di bà bà vội phi thân tới cửa sổ phía sau giơ thiết quái chống lên một cái vừa chặn được tảng đá đang thả xuống để bịt kín, đồng

thời bà ta giơ tay định bẻ gãy những cành thông ở khung cửa, ngờ đâu sau khi sờ tay vào mới biết đó là những cây thông giả mà bên trong toàn là những thanh sắt lớn.

Vân Tuệ chạy tới cửa sổ bên kia và cũng như Võ Di bà bà vậy, mới hay những cành thông đó đều bằng sắt cả.

Ba người định dùng sức để bẻ gãy, ngờ đâu chưa kịp hành động thì căn phòng đã rung động và sụp xuống bên dưới.

Ba người không ngờ nên giật mình đánh thót một cái, cũng may cả ba đang nắm chặt lấy song sắt, vì vậy dưới đất có lún xuống nhưng ba người vẫn treo lơ lửng trên khung cửa sổ.

Võ Di bà bà nhờ có cây quái sắt chống tảng đá nên không việc gì, còn Phong Lan với Vân Tuệ không biết ngăn cản cửa đá như bà bà lúc này cửa đá từ từ hạ xuống, nếu hai người không buông tay ra thế nào cũng bị cửa đá đó kẹp gãy tay chứ không sai...

Một lát sau, dưới đất lại có nước ở những khe tường chảy vào. Vân Tuệ mắt sắc bén hơn hai người, nàng cúi đầu nhìn xuống thấy bên dưới tối đen như mực, không trông thấy đáy, thì giật mình kinh hãi.

Võ Di bà bà thấy hai người sắp bị kẹp tay liền bảo:

-Mau sang bên này.

Sự thật thì bà không cần phải nói thì Phong Lan đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra phi thân sang bên cạnh bà. Tiếp theo đó Vân Tuệ cũng nhảy tới. Nàng bảo Phong Lan:

-Lan muội làm ơn mở bọc áo ở sau lưng tôi lấy thanh bảo kiếm ra.

Phong Lan liền cởi cái bọc sau lưng Vân Tuệ, thò tay vào lấy thanh bảo kiếm ra, Bảo kiếm vừa rời vỏ căn phòng đã sáng tỏ ngay. Thanh bảo kiếm ấy tròn như cái gậy không có cạnh cũng không có lưỡi gì hết, chỗ cán lại có một cái che tay hình như cái bát úp ngược. Võ Di bà bà đã bảy tám mươi tuổi rồi mà cũng chưa từng thấy một thanh kiếm quái dị như thế bao giờ và bà ta thắc mắc vô cùng và bụng bảo dạ:

“Thanh kiếm này làm sao mà chặt đứt được những chấn song to và cứng thế này?”

Phong Lan cũng hoài nghi, nhưng nàng biết Vân Tuệ bảo mình lấy ra thế nào cũng bảo mình chặt những then sắt kia, cho nên nàng không chần chừ gì hết, liền nhaim then sắt trên cửa sổ chém mạnh một cái có ngờ đâu nàng dùng sức quá mạnh, kiếm đi một hơi chặt đứt luôn mười mấy thanh sắt một lúc.

Nàng mừng rỡ khen ngợi:

-Chị Tuệ, kiếm này quý báu thật.

Nói xong nàng chặt thêm một nhát nữa, mấy thanh sắt kia đều gãy và rớt ra bên ngoài hết. Võ Di bà bà bảo nàng:

-Lan nhi, con hãy ra bên ngoài trước đi.

Không đợi bà bà nói xong Phong Lan đã nhảy ra bên ngoài, tiếp theo đó là Vân Tuệ và Võ Di bà bà. Ba người nhảy xuống mặt đất, đưa mắt nhìn chung quanh. Trong nhà lá ấy không có một bóng người nào cả, ai nấy đều rung mình kinh hãi. Vân Tuệ rất lo âu nói:

-Ôi Chà. Sao không thấy một người nào cả, chẳng lẽ chúng đã đi ra phía sau...

Phong Lan cũng giật mình đánh thoát một cái đỡ lời:

-Chắc Long đại ca đang đánh nhau với chúng ở phía sau...

Nói xong, nàng trao bảo kiếm cho Vân Tuệ và vội cũng rút trường kiếm của nàng ra và đi ra phía sau ngay.

Võ Di bà bà tuy cảm thấy khả nghi, nhưng không thấy xúc động như hai nàng, lên tiếng bảo:

-Lan nhi, cháu không nên nóng tính như thế, chúng ta hãy đi vào hậu viện do thám xem sao đã, tốt hơn hết, nếu chưa thấy Long đại ca thì chúng ta đừng nên ra tay đả thương người vội.

Vân Tuệ lại cất bảo kiếm vào bao cùng Phong Lan tung mình vào phía trong, chỉ thoáng cái hai người đã vượt qua nóc nhà và nhảy vào bên trong rồi. Hai người chỉ quan tâm tới sự an nguy của Long Uyên, Võ Di bà bà dặn như thế mà hai nàng cũng không nghe.

Ngờ đâu hai nàng vừa vào tới hậu viện đã thấy trong bụi cây và sau những tảng đá có một số hoà thượng nhảy ra cản đường, tên nào tên nấy tay đều cầm khí giới, một tên đi đầu hét lên một tiếng, cả bọn xông lại tấn công hai nàng ngay.

Võ Di bà bà vừa đuổi theo tới nơi, thấy vậy biết Long Uyên thế nào cũng ở trong dãy nhà kia, cho nên bà ta một mặt dặn bảo hai nàng dừng có đã thương người và một mặt quát bảo chúng phải mời phương trượng ra mặt và thả Long Uyên ngay...

Vân Tuệ vừa kể tới đó thì Phổ Môn đại sư cùng Phong Lan đã ở phòng bên bước ra, Phong Lan lên tiếng nói trước:

-Bà, đại sư đã há huỷ hết máy móc theo đúng lời hứa.

Phổ Môn đại sư cười hà hà cà đờ lời:

-Các vị thí chủ đã có thể yên tâm rồi chứ?

Long Uyên với Võ Di bà bà thấy Phổ Môn cải tà quy chánh một cách nhanh chóng như vậy, cả hai đều đáp lại:

-Không dám...

Long Uyên còn lớn tiếng cười và nói tiếp:

-Đại sư hướng thiện, hậu sinh đâu dám nghi ngờ.

Nói xong, chàng đứng dậy định cáo lui. Ngờ đâu, Phổ Môn đại sư nhất định giữ mọi người lại và còn thân chính đi dẫn mọi người đi xem những cảnh đẹp ở Hoàng Sơn.

Võ Di bà bà với mọi người đành phải ở lại chùa ấy nghỉ một đêm. Long Uyên với Võ Di bà bà ở chung một phòng, Phong Lan với Vân Tuệ ở chung một phòng.

Sáng sớm hôm sau Phổ Môn đại sư đã dậy thất sớm và chờ mọi người dậy, ông ta còn tỏ ý muốn giữ mọi người ở chơi thêm một ngày nữa.

Nhưng bốn người đã quyết định trước rồi, nên Long Uyên viết lại mấy chữ rồi tắt cả mở cửa sổ nhảy ra bên ngoài đi luôn.

Long Uyên nhớ nhà, nên không có tâm trí du ngoạn nữa bèn đem ý kiến của mình nói với Võ Di bà bà và hai nàng hay và quyết định đi thật nhanh trở về Sơn Đông xem gia đình mình có việc gì hay không.

Đáng lẽ tối hôm trước, bốn người quyết du ngoạn Hoàng Sơn xong. Vân Tuệ một mình ở lại giang hồ nghĩ cách trả thù cho sư phụ, còn ba người thì trở về sơn động.

Võ Di bà bà đã nói với Vân Tuệ chuyện đi này, một là thăm nhà hai là nếu gia trưởng chàng đòi cưới vợ cho chàng thì đành để Phong Lan kết hôn với Long Uyên trước.

Vân Tuệ là người hiểu đời và rộng lượng tất nhiên nàng không phản đối gì hết, nhưng trong lòng cũng có chút ghen tức. Bây giờ nghe Long Uyên có vẻ nóng lòng sốt ruột như vậy, trước mặt Võ Di bà bà tuy không dám lộ vẻ âu yếm nhưng vì sắp phải chia tay đến nơi, không biết tới lúc nào mới gặp lại và từ nay trở đi mình sẽ đơn thương độc mã và thế nào cũng mang bệnh tương tư.

Nàng ứa hai hàng lệ, nhưng không muốn để cho người khác trông thấy và cũng không muốn để cho Long Uyên thấy mà thay đổi ý kiến vì nàng biết chàng rất giàu tình cảm, nên nàng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Một lát sau, bốn bóng người đã rời khỏi Hoàng Sơn thẳng tiến về phía Vũ Hồ, khi tới nơi bốn người không vào thành chỉ ở khách sạn tại ngoại thành ẩm uống và nghỉ ngơi.

Khi ăn uống xong Phong Lan đề nghị:

-Long đại ca, chẳng nào chúng ta cũng không thấy mỗi một, chỉ bằng nhân lúc đêm khuya gỡ kính công ra đi, không ai trông thấy đỡ họ nghỉ thần nghỉ quỷ và lại...

Vân Tuệ cũng đỡ lời:

-Uyên đệ với bà bà cùng Lan muội ba người đi đêm như thế, không đầy ba ngày thế nào cũng về đến thành Mạc ngay còn về phần tôi, tôi vẫn theo quyết định cũ mà tiến hành, vậy chúng ta tạm thời chia tay ở nơi đây. Uyên đệ khỏi cần lo cho tôi...

Nói tới đó nàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Có Võ Di bà bà tại đó, Long Uyên không tiện âu yếm với nàng chỉ khẽ thở dài một tiếng ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

-Chị Tuệ nên giữ gìn sức khỏe, tốt hơn hết kiếm Phả Cái lão tiên bối trước bàn kế hoạch xong rồi mới nên tiến hành. Lần này tôi về nhà nếu không có chuyện gì xảy ra, nhanh thì ba tháng, không thì nửa năm thế nào cũng tái xuất giang hồ để giúp chị, nhưng vạn nhất...

Nói tới đây chàng cũng không sao nhịn được với giọng nghẹn ngào nói tiếp:

-Đến lúc ấy tôi sẽ báo cho chị biết, chị cứ yên tâm thế nào tôi cũng nghĩ cách liên lạc với chị...

Võ Di bà bà thấy vậy vội đứng dậy xen lời nói:

-Các cháu nói chuyện với nhau có già ở đây rất bất tiện...

Nói xong bà ta đứng dậy đi luôn.

Vân Tuệ ngượng ngịu vô cùng vội bảo Long Uyên:

-Uyên đệ đi đi, ta sẽ nghe lời hiền đệ.

Phong Lan thấy hai người như vậy cũng ứa nước mắt.

Long Uyên cũng thở dài một tiếng cương quyết dậm chân một cái, rồi nói tiếp:

-Chị Tuệ... Giữ gìn thân thể nhé.

Chàng vừa nói đã phi thân ra ngoài cửa sổ đi luôn.

Võ Di bà bà với Phong Lan cũng dặn dò với Vân Tuệ vài câu rồi phi thân ra cửa sổ đi theo Long Uyên ngay.

Vân Tuệ cứ đứng ở trước cửa sổ nhìn theo, ngăn người ra không hay có người vào trong và cũng không hay người đó đang giơ tay định vỗ nàng.

Thiếu niên nọ giơ tay lên khẽ vỗ xuống đồng thời với giọng non nớt nói:

-Bà bà...

Lúc ấy Vân Tuệ giật mình kinh hãi, vội lướt ngay sang bên nhanh như điện chớp, khiến thiếu niên nọ giật mình kinh hãi.

Vân Tuệ đã trông thấy rõ đối phương là một thiếu niên, nàng tức giận thêm, tiến nên tát thiếu niên đó một cái, miệng thì mắng:

-Tiểu tử ngươi lén lút vào trong phòng như vậy định làm chi?

Thiếu niên nọ không đề phòng bị một cái tát thật đau, lại nghe thấy Vân Tuệ mắng liền biến sắc, cả giận đáp:

-Bà già này sao lại già man đến thế? Thiếu gia thấy bà tội nghiệp như vậy, mới có ý vào...

Vân Tuệ nghe thấy đối phương gọi mình là bà già mới sực nhớ mình đang hóa trang, liền cúi đầu nhìn quần áo...

35. Đất Lạ Nhiều Bạn Tốt

Lúc ấy Vân Tuệ mới biết mình đã hiểu lầm và đánh lầm thiếu niên ấy, nàng vội xin lỗi:

-Già này hiểu lầm lòng tốt của thiếu hiệp nên lỡ tay mong thiếu hiệp lượng thứ cho

Nói xong, nàng ngẩng nhìn thiếu niên ấy, thấy người chàng ta vừa lùn vừa nhỏ con, nàng còn cao hơn chàng ta nửa cái đầu. Chàng nọ mặc võ trang lưng đeo trường kiếm trông càng mảnh khảnh thêm, dù mặt chàng có dấu vết bàn tay đỏ hồng nhưng không ảnh hưởng đến bộ mặt anh tuấn của chàng, nàng so sánh chàng ta với Long Uyên có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân.

Đồng thời mặt chàng này có vẻ ngây thơ và thông minh hoạt bát hơn, nên trông thấy chàng vừa thương vừa đáng yêu.

Vân Tuệ thấy chàng nọ cứ ngẩng nhìn mình hoài và thấy chàng ta vẫn có vẻ không vui đang định mắng lại mình, nhưng sau y thấy mặt Vân Tuệ đầm lệ, y lại động lòng thương nói:

-Bà già kia, bà đánh tôi một cái tát chẳng lẽ chưa nguôi giận hay sao?

Vân Tuệ nghe thấy giọng nói của chàng ta còn non nớt, rất ngây thơ, nàng cũng quên cả những sầu muộn môi khẽ cười.

Thiếu niên thấy thái độ của bà già hỉ nộ vô thường như vậy, chàng ta cũng phải ngạc nhiên hết sức, và đồng thời chàng đã xét thấy giọng nói và bộ mặt của Vân Tuệ hơi khác, nên chàng hoài nghi và động lòng hiếu kỳ.

Vì vậy sự tức giận của chàng liền làm bộ mặt xấu và cười lạnh lạnh nói :

-Nếu cụ chưa nguôi giận thì lại tát thêm bên này của Vương Cửu tôi một cái nữa đi.

Vân Tuệ nghe thấy chàng ta nói như vậy, không sao nhịn được phải cười khi một tiếng. Thiếu niên đột nhiên nắm cánh tay nàng tỉnh ngịch nói tiếp:

-Ôi cha, ra là chị, chị đánh lừa em. Chị...

Vân Tuệ thấy cử chỉ của chàng ta đột ngột như vậy cũng giật mình kinh hãi, nhưng thấy bộ mặt tỉnh ngịch và đáng yêu như vậy, đồng thời lại cảm thấy hai bàn tay chàng ta mềm mại vô cùng, nàng tỉnh ngộ vừa cười đáp:

-Ôi chà, ra là một tiểu cô nương chứ không phải tiểu công tử, chưởng mày chị đánh oan cô lắm.

Lời nói của nàng hoàn toàn dùng giọng giả, thái độ và cử chỉ đều đúng như nà cụ bảy mươi, khiến thiếu niên nọ ngạc nhiên vô cùng.

Vân Tuệ trông thấy Vương Cửu mặt đỏ bừng đúng là con gái rồi trong lòng mừng rỡ, lúc này nàng cảm thấy cô đơn bây giờ bỗng gặp một thiếu nữ như vậy làm sao mà nàng không mừng rỡ, vì vậy nàng cố ý làm ra vẻ già nua dùng giọng khan mím cười:

-Cô nương không phải là Vương Cửu mà là Vương Mai đúng không?

Thiếu niên trợn to đôi mắt lên nhìn ngạc nhiên hỏi:

-Bà... sao bà lại biết rõ như vậy?

Vân Tuệ nghe thấy nàng ta nói như thế không khác gì đã nhận là con gái rồi, nàng đang định giải thích thì Vương Mai cướp lời nói trước:

-Vậy bà là ai, sao lại biết rõ tên tôi như thế?

Vân Tuệ kéo nàng ngồi xuống, thở dài và đáp:

-Tên họ tôi tạm thời không nói cho cô biết vội, nhưng cô cứ gọi tôi là Thiên Diện phu nhân là được rồi.

Wương Mai nghe thấy nàng xưng biệt hiệu ra như vậy, đã kêu “ôi chà” một tiếng đứng dậy ngẩng nàng một hồi.

Nàng ngơ ngác vội hỏi tiếp:

-Cái gì. Bà là Thiên Diện phu nhân ư? Sao bà lại như thế, ủa... phải rồi, chắc bà hoá trang, có phải thế không?

Vân Tuệ thấy vẻ mặt nàng ta gầy còm như vậy, tuy tức cười, nhưng trông yêu thái độ của nàng ta, vì vậy, nàng mỉm cười gật đầu. Nàng lại thấy Vương Mai trợn tròn xoe đôi mắt tay sờ cán kiếm và dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi chất vấn Vân Tuệ:

-Nghe bà độc ác lắm, ở Kim Lăng một đêm giết chết mấy chục nhân vật của các tiêu cục, chẳng hay việc đó có thật không?

Vân Tuệ ngạc nhiên vô cùng, kinh hãi hỏi:

-Ai nói cho cô biết tin này thế?

-Nếu muốn người không biết thì đừng làm, bà khỏi cần hỏi tôi câu đó, tôi hãy hỏi bà đã, bà có là việc thương thiên hại lý như thế không?

Nói xong nàng hai tay liền chống nạnh làm như bất bình nhìn thẳng vào mắt Vân Tuệ.

Vân Tuệ thấy thái độ của nàng ta như vậy rất thích thú, liền hỏi lại rằng:

-Phải thì sao, không phải thì sao?

Vương Mai đang định nổi khùng, nhưng thấy Vân Tuệ không có vẻ tức giận gì cả bộ mặt rất hiền từ, chứ không như lời đồn, nàng là người ác độc hơi tí là giết người. Nên nàng suy nghĩ giây lát rồi lớn tiếng tiếp:

-Nếu quả thực bà độc ác như thế thì hôm nay thiếu gia này không thể nào buông tha cho bà được! Còn nếu không phải thế thì thiếu gia này xin kết bạn với bà.

Vân Tuệ thấy vậy cười khì một tiếng và hỏi đùa:

-Cô định không buông tha như thế nào?

Hình như Vương Mai vẫn chưa biết Vân Tuệ cố ý chọc tức mình nên nàng tức giận đến hai má đỏ bừng liền nhảy ra ngoài xa năm thước rút kiếm ra gơ tay ngang ngực lớn tiếng quát bảo:

-Thiên Diện phu nhân kia, người khác sợ bà chứ tiểu gia xưa này không biết sợ là gì cả, tiểu gia thích can thiệp chuyện bất bình! Nói thực cho bà biết, lần này tiểu gia lên trốn nhà ra đi...

Nàng nói tới chữ “lén trốn” mới biết mình lỡ lời, nên muôn mím mồm cũng không kịp. Vì vậy nàng lườm Vân Tuệ một cái rồi hăng hái nói tiếp:

-Lần này thiếu gia ra đây là muốn tới Kim Lăng để đấu với Thiên Diện phu nhân cùng cái gì Thiên Diện thư sinh để trả thù cho các bạn của giới bảo tiêu chúng ta...

Vân Tuệ cố nhịn mãi nhưng không sao nhịn được, rốt cục bật cười một tiếng. Vương Mai mặt đỏ cang đỏ thêm hậm hực dậm chân một cái và nói:

-Bà dám cười? Được tôi làm cho bà khóc cho mà xem!

Nói xong, nàng múa kiếm xông lại nhắm đầu Vân Tuệ tấn công xuống.

Vân Tuệ thấy kiếm pháp cũng khá cao siêu, trong lòng khen ngợi thầm:

“Không ngờ cô bé này tuổi chỉ độ mười sáu thôi mà lại có công lực cao siêu như thế này!”

Nhưng võ công của Vương Mai cao siêu tới đâu cũng không sao bằng được Vân Tuệ, cô gái này có cao siêu chỉ là cao siêu đối với người bình thường thôi, nàng ta làm sao bằng được người đã gặp kỳ duyên như Vân Tuệ. Vì vậy nàng vẫn ngồi ở trên giường mà cười khúc khích như thường, không nhúc nhích không cử động một chút nào.

Vương Mai tấn công một thế kiếm, mũi kiếm cách Vân Tuệ không đầy một thước mà nàng vẫn thấy Vân Tuệ ngồi yên và cười khúc khích, nên ngạc nhiên vô cùng. Nàng liền thu kiếm lại giận dữ hỏi:

-Này, sao bà cứ ngồi yên như thế?

Vân Tuệ thấy nàng ngây thơ như vậy lại càng buồn cười.

Vương Mai không có ý dă thương nàng nhưng thấy nàng không đếm xỉa tới bảo kiếm của mình liền ngăn người:

-Giỏi lắm bà tưởng tôi không dám giết bà phải không? Này đây, hãy coi kiếm của bốn thiếu gia.

Nói xong nàng lại nhằm ngực Vân Tuệ đâm luôn.

Vân Tuệ biết Vương Mai đã tức giận quá rồi, biết không thể chọc nàng ta được nữa nàng vội xua tay lia lịa nói:

-Đại tiêu đầu đừng đâm nữa! Đừng đâm nữa! Để ta nói cho cô nghe!

Vương Mai nghe nói vội thu kiếm lại, nói tiếp:

-Hừ! Bốn thiếu gia biết trước mà! Biết bà thế nào cũng nói, nhưng không được nói dối...

Nàng nói tới đó, đột nhiên như hồn như mộng hỏi lại:

-Ai là “đại tiêu đầu” nào? Bà đừng nói bậy!

Vân Tuệ sau một hồi quan sát đã biết rõ tính nết của cô bé kia rồi, nàng liền vẫy tay bảo cô bé ngồi xuống và kể chuyện ở Kim Lăng cho cô bé nghe.

Vương Mai lắng nghe một hồi lâu, chờ Vân Tuệ nói xong mới thở dài một tiếng và hỏi lại:

-Ồ, thì ra là thế! Suýt tí nữa thì tôi đã tưởng lầm cho người tốt! Bà không trách tôi đường đột đấy chứ? Chẳng hay bà có vui lòng làm bạn với tôi không?

Vân Tuệ thấy cô bé này vừa ngây thơ vừa trong sáng, nhất là lúc này nàng đang cảm thấy mình cô đơn, bây giờ bỗng nhiên Vương Mai nói như vậy thì còn gì bằng, nên nàng đáp:

-Tiểu muội đáng yêu như vậy, sao tôi lại không muốn làm bạn với muội! Nhưng việc của tôi, muội đã biết hết rồi, nhưng còn về muội, sao muội không nói cho tôi nghe?

Vương Mai mừng rỡ khôn tả, vội cướp lời nói:

-Được, để tôi nói cho bà nghe. Tôi tên Vương Mai, cha tôi là Thiết Liếm Ngân Y Vương Đại Đồng, hiện mở tiêu cục ở Hán Trung tên là Thiết Kiếm tiêu cục. Cha mẹ tôi chỉ sinh có mình tôi thôi. Vì thế cha mẹ tôi bắt tôi ăn mặc giả trai từ nhỏ.

Vân Tuệ mỉm cười hỏi tiếp:

-Tại sao Muội lại lén trốn đi?

-Ai bảo tôi lén trốn đi? Tôi là... vì gần đây nghe thấy người ta nói ở Kim Lăng mới có hai tên ma đầu xuất hiện, chuyên gây hấn với người bảo tiêu, trong một ngày một đêm đã giết mấy chục người của tiêu cục. Vì thế tôi mới tức giận, nên... lấy áo bào của cha tôi để hộ thân, và định đi Kim Lăng để diệt trừ ma đầu cho giới bảo tiêu...

Nói tới đó, nàng nắm lấy tay Vân Tuệ nói tiếp:

-Có ngờ đâu vị Thiên Diện phu nhân này không những không hung ác như lời đồn, trái lại còn đáng kính trọng hơn. Tại sao vừa rồi bà đau lòng như thế? Có phải có người bắt nạt bà không? À, phải rồi Thiên Diện thư sinh đâu? Có phải ông ta là chồng của bà không? Sao không thấy ông ta ?

Vân Tuệ định cười nhưng thấy Vương Mai nhắc tới Long Uyên, nàng lại rầu rĩ thở dài một tiếng, lắc đầu lia lịa không nói năng gì cả.

Vương Mai thấy vậy liền kêu “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

-Có phải ông ấy bắt nạt bà không?...

Vân Tuệ vội lắc đầu phủ nhận rồi nói lảng sang chuyện khác:

-Chuyện của tôi dài lắm, sau này sẽ kể cho muội nghe! Bây giờ cũng đã muộn rồi chúng ta đi ngủ nhé?

Vương Mai định nói thêm thì tiếng gõ canh đã điểm ba tiếng, nàng đành đứng dậy đáp:

-Thôi được, có chuyện gì để mai, nhưng... bà không được bỏ tôi mà lên trốn đi đấy nhé?

Vân Tuệ cười khi một tiếng đáp:

-Cô nương cứ yên tâm, tôi không như cô nương hơi tí là lên trốn đi đâu!

Vương Mai nghe thấy Vân Tuệ chế riễu mình liền làm nũng, Vân Tuệ phải nói tốt nói xấu vài câu, nàng mới chịu cáo lui.

Long Uyên, Phong Lan với Võ Di bà bà, ba người quá giang xong liền lên đường đi ngay. Sáng sớm ngày hôm sau họ đã tới Bạch Thạch Sơn trấn. Nửa năm trước, ba người đã tới đó giết con thuồng luồng. Bây giờ ba người lại trở lại đất cũ, lần này võ công của Phong Lan tiến bộ hơn trước nhiều, nhân vì được Long Uyên chỉ bảo, phần nữa cũng được ăn trứng của con Tỉ Kim Giao. Vì thế nàng theo Long Uyên với Võ Di Bà Bà đi một đêm trường mà không thấy mệt mỗi chút nào. Trái lại, trong ba người chỉ có Võ Di Bà Bà là cảm thấy hơi mệt.

Long Uyên biết Phong Lan rất hiếu thắng và thấy bà cụ có vẻ mệt mỗi liền đề nghị ở lại nơi đây.

Võ Di bà bà thấy Long Uyên với cháu gái mình không mệt mỗi chút nào, bà ra đang gượng đi tiếp, nhưng bây giờ thấy Long Uyên đề nghị như vậy, bà ta cũng không phản đối. Thế rồi ba người thung thủng đi vào trong thị trấn.

Không ngờ mới có nửa năm mà thị trấn này đã phồn thịnh hơn trước nhiều. Trời mới mờ sáng tỏ mà người đi lại đã phải chen vai thích cánh rồi.

Long Uyên rất thấy làm ngạc nhiên. Cả ba theo mọi người đi vào trong phố, giữa thị trấn mới có thêm mười mấy tiệm to lớn. Trong những tiệm đó có rất nhiều hàng bán, thứ gì cũng có cả, những người đi đông như thế này mà họ đều tới mấy tiệm đó để tranh mua những đồ dùng và thực phẩm.

Long Uyên nhanh mắt đã trông thấy một tiệm bán lương thực có một người đang ở bên trông quầy. Người đó chính là Lỗ Trí, người có tiếng là chính trực và vô tư ở Kim Lăng. Chàng muốn đi hỏi cho võ lễ, vì vậy chàng liền cùng Võ Di bà bà và Phong Lan vào một khách sạn ở bên đối diện bảo thiệu nhị sửa soạn các thức ăn sáng rồi mới nói với hai người:

-Bà với Lan dùng muội dùng cơm trước để tôi đi hỏi thăm coi Phả Cái có đây không?

Võ Di Bà Bà gật đầu, nhưng Phong Lan lại đứng dậy hỏi:

-Long đại ca định tìm Phả Cái làm chi, cho tiểu muội đi cùng với!

Lúc ấy Long Uyên vẫn giải dạng nho sinh già, nghe thấy Phong Lan nói vậy, chàng chưa lên tiếng thì Võ Di bà bà vừa cười vừa nói:

-Lan nhi, bây giờ nó mới rời khỏi có một chút cũng không được, vậy sau này cháu...

Phong Lan mặt đỏ bừng, nũng nịu đáp:

-Bà, Bà chỉ...

Nói tới đó, nàng đã ngồi vào lòng bà cụ làm nũng rồi, nhưng bà cụ lại không để cho nàng tới gần, đã vội xua tay nói:

-Thôi được! Thôi được! Đừng giở cái trò trẻ con ấy ra nữa. Để già này được thanh tĩnh nghỉ ngơi trong chốc lát!

Phong Lan định không đi, nhưng thấy Võ Di bà bà mỏi mệt, không nên ở lại quá nhiều, liền chạy theo Long Uyên ra khỏi phòng và nũng nịu nói:

-Long đại ca, chúng ta đi thôi!

Hai người cùng ra khỏi khách sạn, len vào đám đông tiến thẳng vào cửa tiệm bán hàng ở trước mặt. Tiểu nhị và các khách hàng thấy nàng vừa trẻ vừa đẹp đi cùng một ông già nho sinh chen vào. Khiến ai nấy cũng ngừng tay, người bán quên cả bán người mua quên cả mua.

Long Uyên đi trước tiến thẳng vào trong quầy chấp tay chào Lỗ trí và hỏi:

-Lỗ huynh, xin hỏi Tiểu Diện Phả Cái tiền bối có ở đây không?

Lỗ trí nghe thấy có người hỏi thăm, liền ngừng đầu lên nhìn ngẩn người ra, bụng bảo dạ:

“Người này là ai? Sao lại biết họ tên ta như thế?”

Nghĩ đoạn, y liền đáp lễ hỏi lại:

-Tiền bối quý tính là chi? Và không biết muốn kiếm Phả Cái có chuyện gì thế?

Long Uyên thấy y ngơ ngác mới sực nhớ mình đã cải trang, vội trả lời:

-Tại hạ họ Long ở Kim Lăng với Lỗ huynh...

Chàng nói chưa dứt Lỗ Trí đã vỡ lẽ cười rồi hỏi lại:

-À! Có phải các hạ là Thiên Diện thư sinh Long công tử đấy không?... Phả Cái tiền bối rất lo âu, công tử tới thật vừa đúng lúc...

Nói xong, y vội mời Long Uyên vào:

-Mời công tử vào trong này!

Long Uyên ngạc nhiên vô cùng, nhất thời không hiểu tại sao Phả Cái lại buồn rầu lo lắng? Chàng đang định hỏi nhưng nghĩ lại Phả Cái đang ở nhà trong thì cứ việc vào mà hỏi hà tất phải thắc mắc làm chi. Nên chàng gọi Phong Lan rồi cùng theo Lỗ Trí đi vào trong nội đường. Chàng thấy bên trong gạo chồng chất đầy nhà và Phả Cái đang ở trên một cái lầu nhỏ. Lỗ Trí vừa đi tới cầu thang đã lớn tiếng kêu gọi:

-Tiểu Diện tiền bối! Long công tử đã tới...

Phả Cái đang ở trên lầu, nghe thấy nói như vậy thì vội hỏi;

-Hiện Long công tử đang ở đâu?...

Ông ta vừa nói vừa chạy xuống bên dưới ngay, nhưng ông ta không nhận ra được Long Uyên, Long Uyên vội tiến lên vái chào:

-Long mỗ bái kiến tiền bối!

Phả Cái nghe giọng nói của Long Uyên rồi, lúc này ông mới biết lão nho sinh này là chàng, liền cười nhạt một tiếng và hỏi:

-Thằng nhỏ này lắm bộ mặt thực! Thôi, đừng có đa lễ nữa! Phu nhân đâu?

Lỗ Trí vội xem vào:

-Công tử nói chuyện với Tiểu Diện tiền bối trước, tại hạ ra dặn tửu bảo đã rồi sẽ vào tiếp chuyện sau.

-Lỗ huynh xin cứ tự nhiên!

Lỗ Trí gật đầu chào chàng với Phong Lan, rồi quay mình đi ra. Lúc ấy Long Uyên mới chính thức giới thiệu với Phả Cái:

-Vị này là cháu gái của Võ Di bà bà, tên là Phong Lan... Lan muội hãy mau chào Tiểu Diện lão tiền bối...

Phong Lan vẫn còn nhớ hiềm thù cũ, không muốn nói chuyện với Phả Cái, nhưng thấy Long Uyên tôn trọng ông ta như vậy và chàng giới thiệu như thế, nàng phải cung kính vái chào.

Phả Cái ngắm nàng một hồi, rồi khen ngợi luôn miệng:

-Cô nương quả không hổ thẹn là đồ đệ của một vị danh sư. Nào... mời hai vị lên trên lầu nói chuyện.

Nói xong, ông ta đi trước dẫn đường, Long Uyên với Phong Lan theo sau.

Vừa ngồi xuống, Phả Cái đã hỏi:

-Tại sao Vân Tuệ không tới?

Long Uyên kể qua câu chuyện cho Phả Cái nghe rồi nói tiếp:

-Có lẽ bây giờ nàng đang đợi lão tiền bối ở Vũ Hồ. Nếu nơi đây không có việc gì, mong tiền bối sớm lên đường đi ngay, để cùng chị Tuệ điều tra hung thủ và trả thù cho Độc Cô lão tiền bối.

-Được lắm! Nhưng việc ở đây phiền phức vô cùng...

Phong Lan không biết Phả cái ở đây để làm gì, nên hỏi :

-Việc gì mà phiền phức thế?

Phả Cái thở dài rồi đáp:

-Cô nương không biết đấy thôi! Thoạt tiên chú nhỏ này bỏ tiền ra cho Kính Thật mua lương thực để cứu giúp những người hoạn nạn, và Kính Thật đã nhận lời ngay. Mục đích của y là muốn thương trường phồn thịnh và sẽ lấy những tiền lời để cứu giúp kẻ hoạn nạn. Ngờ đâu người hiền lại chết non! Khi tới Kim Lăng bị toi mạng bởi tên ác tặc Vũ Phi...

Hồi Long Uyên giao châu báu cho Kính Thật thì nàng đã biết rõ việc này, sau khi Kính Thật bị giết ở Kim Lăng tuy nàng đã được nghe Vân Tuệ kể lại, nhưng nàng cũng chưa hiểu rõ kế hoạch của Kính Thật ra sao? Mà sự thực, chính Long Uyên cũng không biết rõ kế hoạch của Kính Thật, bây giờ nghe Phả Cái nói lại chàng ngạc nhiên vô cùng.

Phả Cái thấy vẻ mặt hai người, liền thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Thoạt tiên ăn mày già này cũng không biết kế hoạch của Kính Thật, tưởng y đem lương thực về tới Vũ Hồ phát chẩn xong là thôi. Sau tới đây nghe người nhà của Kính Thật nói, mới biết y có để lại một kế hoạch, và đồng thời đang tiến hành theo kế hoạch ấy.

Nghe tới đó, Phong Lan không sao nhịn được vội hỏi tiếp:

-Lão tiền bối nói cho Lan nhi biết kế hoạch của Kính Thật ra sao đi?

Khi đi Kim Lăng, Kính Thật đã cho xây mấy chục tiệm lớn ở mười thị trấn quanh Sào Hồ này, định mở các thương điểm bán những thứ đồ dùng và lương thực. Những người nghèo và nạn dân có thể đến đây mua chịu rồi chia từng kỳ hẹn mà trả dần... Cứ như thế chỉ vài năm thôi, những khu tai nạn ở quanh đây mấy trăm dặm, không những có thể kiến thiết lại một cách nhanh chóng mà các thương điểm thiết lập vừa có thể làm việc thiện vừa có thể kiếm lời. Như vậy có thể có lợi cho dân vừa có lợi cho mình, có phải hay biết bao không?

Long Uyên nghe tới đó liền khen ngợi Kính Thật là một nhân tài nếu cứ theo kế hoạch của y mà thi hành thì chỉ mười mấy năm sau, y sẽ không thua Chu Công và Đào Công ngày xưa...

Phả Cái gật đầu, nói tiếp:

-Võ công Lỗ Trí tuy tầm thường, nhưng y lại có một tấm lòng chính trực vô tư và có hùng tâm tế thế cứu người. Y đọc xong kế hoạch của Kính Thật liền nói rằng:

“Hiện giờ trong võ lâm, về giới hắc đạo, giặc giả tụ tập cướp bóc và giết người đoạt của như thế cũng chỉ vì đời sống và hoàn cảnh bất buộc. Cho nên cả nghìn năm nay những người nghĩa hiệp vì không biết cách triệt để, để giải quyết vấn đề sinh sống của họ, lại dùng cách chém giết để loại trừ hắc đạo. Nhưng phương pháp ấy không thể nào trừ tuyệt được giặc, nếu bây giờ chúng ta nhân dịp may này lập nhiều tiệm buôn ở các nơi, những tiền mà ta được lợi, không những có thể cứu tế lại có thể thâu phục được bọn đạo tặc cải tà quy chánh vào làm ở trong những tiệm ấy, chúng cho chúng cải hoá. Như vậy sự làm ăn của chúng ta càng ngày càng phát đạt bao nhiêu sức thâu dụng của chúng ta càng mạnh bất nhiêu và thành công của sự giáo hoá cũng phải lớn rộng theo. Thi hành luôn mấy chục năm như vậy dù là ta không hoàn toàn đón được

những kẻ bất chính biết quay đầu lại thì ít nhất cũng bị hoàn cảnh mà đi làm giặc, tuy biết hối cải nhưng tiếc thay không có dịp may cho họ cải tà quy chánh, để làm một người công dân lương thiện.”

Long Uyên nghe xong nhận thấy kế hoạch đó rất hay, Phong Lan cũng gật đầu tán thành. Phả Cái ngừng giấy lát rồi nói tiếp:

-Nghĩa cử chính là việc mà ăn mày gia tôi theo đuổi bấy nhiêu lâu nay, nên lão vừa nghe thấy Lỗ Trí nói xong liền tán thành ngay. Những người ở Kim Lăng tới cũng không phản đối và cũng không dị nghị gì cả. Thế rồi ăn mày già nay liền quyết định yêu cầu Lỗ Trí viết lại kế hoạch của Kính Thật để cho các anh em có công việc làm ngay. Ngờ đâu Lỗ Trí tính toán mấy ngày đêm, tính đi tính lại đều nhận thấy người giúp việc quá ít mà tiền tài thì lại thiếu không đủ chi dùng...

Long Uyên vốn có lòng nhân nghĩa sớm muốn cứu nhân độ thế rồi, trước kia thiếu kinh nghiệm và chàng cũng nhận thấy phương pháp này hay nhất không còn gì bằng. Cho nên chàng nghe Phả Cái xong đã đỡ lời:

-Vấn đề tiền bạc lão tiền bối không cần phải lo, nhà tôi có nhiều châu báu lắm. Trước kia tôi với chị Tuệ lấy từ dưới đáy biển lên, bây giờ đem ra sử dụng được rồi. Còn vấn đề người làm thì hiện thời chúng ta cứ hãy tạm thu dụng những người làm ăn buôn bán có kinh nghiệm trước...

Phả Cái nghe thấy Long Uyên nói như thế kêu “hừ” một tiếng và nói tiếp:

-Lão ăn mày với Lỗ Trí cũng nghĩ vậy, chỉ vì không có cách liên lạc được với lão đệ mà cảm thấy ân hận thôi. Bây giờ...

Lúc ấy có tiếng chân người đi lên và tiếng cười hà hà của Lỗ Trí vọng lên, Long Uyên liền ra cầu thang nghênh đón, chàng nghiêm nghị chấp tay chào Lỗ Trí rồi nói:

-Lỗ huynh mau lên đây, Tiểu Diện tiền bối đã kể hết cho Long mô nghe rồi, ý kiến Lỗ huynh quả thực hơn người khiến Long mô cảm thấy bội phục vô cùng.

Lỗ Trí tay cầm quyển sổ vội cấp vào vách rồi hai ray đáp lễ:

-Công tử cứ quá khen đấy thôi, sự thực Lỗ Trí tôi ngu xuẩn thiết nghĩ công tử có lòng nhân đức cứu giúp muôn dân như vậy mới thực khiến Lỗ Trí này lặn tất cả mọi người đều kính phục...

Tiểu Diện Phả Cái xen lời vào:

-Hai người đừng khiêm tốn nữa, mau lại đây định kế hoạch để tiến hành đi.

Lỗ Trí liền kéo cái ghế đến ngồi cạnh Long Uyên và giở quyển sổ ra, Phong Lan thấy cuốn sổ ấy dày mấy chục trang và trang nào cũng viết đặc chữ, Long Uyên liền cầm lên xem, thấy trang đầu là đường lối và tôn chỉ cách làm việc mà Phả Cái đã nói. Còn những trang sau viết rõ nên lập phương điểm ở đâu, phải buôn những gì thì có lãi, hàng hoá mua bán vận tải ra sao nhất nhất đều viết rõ ở trong cuốn sổ kế hoạch đó. Khi đã coi xong chàng rất phục tài của Lỗ Trí, khen ngợi không ngớt rồi gấp cuốn sổ lại trả cho Lỗ Trí rồi thở dài nói:

-Ngày hôm nay Long mô mới biết được đại tài của Lỗ huynh thực đáng kính đáng mừng, từ nay trở đi tất cả tiền của Long mô xin trao cho Lỗ huynh tùy ý sử dụng. Đồng thời nếu có việc gì cần đến mô thì Lỗ huynh cứ cho hay dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng mô cũng không từ chối...

Lỗ Trí nghe thấy Long Uyên nói như vậy xua tay đáp:

-Được công tử coi trọng như vậy... Lỗ Trí này rất lấy làm cảm động và cảm ơn nhưng cứ bắt Lỗ Trí toàn quyền sử lý thì dù tôi to gan đến đâu cũng không dám.

Phong Lan cũng nhận thấy ý kiến và kế hoạch của Lỗ Trí rất hay nhưng nàng không tán thành ý kiến của Long Uyên là trao toàn quyền cho Lỗ Trí xử lý, nàng không tiện nói ra. Ngờ đâu Phả Cái cũng có ý như nàng nhưng lão ăn mày đã nghĩ gì thì nói toạc ra ngay chứ không để bụng bao giờ cả, ông liền chen vào:

-Hiện diệt không nên làm như thế. Việc này ăn mày già này cùng mọi người đã bàn qua rồi. Tuy Lỗ Trí nghĩ cách chu đáo nhưng chỉ huy đại cuộc sáng lập đại nghiệp thì lại phải có công lực và tài trí hơn người mới được, vì hiện giờ không phải vấn đề tiền tài và còn những vấn đề thâm phục với giáo hoá nữa, thiếu một thứ thì không thể nào thành công được, bằng không dù có nhiều tiền tài đi chăng nữa cũng chỉ khiến

người ta dòm ngó và đánh cướp thôi, như thế không những không sao thành công trái lại còn bị mất mạng là khác. Ăn mày già này nghĩ đi nghĩ lại ngoài hiền điệt ra không có một ai gánh vác nổi trọng trách này.

Phong Lan cũng liền nói:

-Phải, tôi cũng nhận thấy việc nay chỉ có Long đại ca là thích hợp thôi, không những vô công...

Lỗ Trí cũng xen lời vào:

-Long công tử công lực cái thế, thông minh lại hơn người và lòng nhân đức cùng thiện tâm của công tử cũng không ai bằng. Quả thực chỉ có mình công tử mới gánh vác nổi trọng trách này, chứ Lỗ Trí thì điều gì cũng kém cỏi hết, tuy nghĩ ra được chút ý kiến, nhưng đó chỉ là việc mọn của sự việc to tát này, chứ còn công tử...

Long Uyên thấy mọi người tâng bốc mình như vậy khoái chí vô cùng và ngượng ngừng đến nỗi đỏ bừng ửng một hồi không biết có nên nhận hay không? Sau chàng mới lên tiếng:

-Long mỗ tài hèn sức mọn làm sao gánh vác nổi trọng trách ấy, vẫn biết đây là bổn phận của Long mỗ đáng lẽ Long mỗ không nên từ chối, nhưng Long mỗ trên còn chín vị gia trưởng, người nào người nấy tuổi đều cao, cần Long mỗ về hầu hạ. Cho nên chuyến này Long mỗ lên miền Bắc cũng là vì về thăm cha mẹ, chú, bác, như vậy không thể nào ở lại đây để các vị gia trưởng mong chờ được...

Thấy chàng nói như thế Phong Lan liền nghĩ tới việc nhà với việc hôn nhân của mình, nàng vội nín lời không dám nói nữa.

Phả Cái với Lỗ Trí đều không hiểu rõ thân thế và lai lịch của Long Uyên, nay thấy Long Uyên nói tới Phả Cái liền xen lời hỏi:

-Chẳng hay nhà của hiền điệt ở đâu?

Long Uyên nhất nhất kể với Phả Cái và Lỗ Trí hay.

Hai người nghe xong mới vỡ lẽ chắc bên trong còn nhiều sự khúc triết lắm.

Theo lý, cha mẹ còn mạnh con cái phải ở nhà hầu hạ phụng dưỡng, khi nào lại đi chơi xa như thế. Huống hồ Long Uyên là con của chín phòng chín vị gia trưởng đều già cả, nếu không phải người võ lâm thì khi nào miễn cưỡng được chàng đảm nhiệm trọng trách và mạo hiểm như thế. Nên Lỗ Trí ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng:

-Thân thế của Long công tử kỳ lạ thực, khiến Lỗ Trí tôi không ngờ, nhưng công tử có thể thừa kế gia tài của tiền nhân dùng bộ mặt thật của mình ra buôn bán ở các nơi lập chi điểm, như vậy có thể quen tay ngay. Bây giờ hãy tạm mượn những người lớn tuổi và trung thành giúp việc trước và đừng để cho mọi người nghi ngờ, sau này muốn để ai vào phụ trách chỉ cần công tử viết giấy xuống là xong.

Phả Cái và Phong Lan đều vỗ tay khen hay, ngay cả Long Uyên cũng nhận thấy chỉ có một cách đó là hơn cả, vì người nhà của chàng trước kia cũng là những tay buôn bán lớn. Nên bây giờ nói tới chuyện buôn bán làm ăn ấy ắt phải thạo hơn mọi người nên nếu bây giờ chàng định mở những tiệm như vậy thì thế nào mấy người bác ấy cũng phải ra tay giúp sức là hay cố vấn cho. Như vậy việc làm của chàng quả thực sẽ dễ thành công hơn mọi người...

Lỗ Trí thấy Long Uyên trầm ngâm biết chàng đã bằng lòng, bây giờ lại thấy chàng suy nghĩ chỉ sợ chàng từ chối vội đỡ lời:

-Về vấn đề an toàn thì tại hạ với Tiểu Diện tiền bối xin phụ trách đi các nơi liên lạc các tiêu cục nhờ họ trông nom bảo đảm đồng thời lại kiếm những người đồng đạo với mình hành hiệp giang hồ nhằm thu dụng được những giặc cỏ nào nếu chúng không phạm tội đại ác và nếu chúng muốn trở nên người hiền thì giới thiệu ngay cho công tử và công tử xếp đặt vào những tiệm để học tập buôn bán. Như thế trừ phi gặp một việc gì rất lớn công tử mới phải ra mặt. Ngoài ra công tử dè dặt như thế thì còn ai biết được bộ mặt thật của công tử.

Phả Cái nghe thấy Lỗ Trí nói như thế vỗ tay khen:

-Phải, phải, phương pháp này của Lỗ Trí thực là hay vô cùng, không những lão ăn mày này tán thành và cũng sẽ hiến hết thân mình để làm cho thành công kế hoạch này cho tới hơi thở cuối cùng như vậy lão mới bỏ cứu được những việc làm ác độc của lão khi xưa.

Phong Lan cũng phấn khởi hết sức nói:

-Lỗ đại hiệp, kế hoạch của đại hiệp thực chu đáo, nếu Bà Bà có mặt ở đây cũng tán thành. Long đại ca mau nhận lời đi.

Long Uyên ngẫm nghĩ giây lát liền ngừng đầu lên nhìn ba người trả lời:

-Nếu Lỗ huynh nghĩ được chu đáo như vậy, Long mỗ còn từ chối nữa thì thật là quá đáng, nói về việc buôn bán thực Long mỗ không có kinh nghiệm gì cả nên làm thế nào xin tuân theo Lỗ huynh chỉ bảo, nhưng đệ còn phải về nhà xin phép đã...

Nói tới đó chàng ngừng lại đôi chút rồi nói tiếp:

-Gần đây Long mỗ cứ thấy trống ngực đập rất mạnh chỉ sợ các gia trưởng ở trong gia đình có sự nguy hiểm gì nên không tiện ở lại lâu ngày được, cho nên mới dám mời Tiểu Diện tiên bối hãy đi cùng tới Vũ Hồ gặp chị Tuệ trước để giúp chị ấy tùy cơ ứng biến. Ngoài ra Lỗ huynh cũng tạm thời giao việc ở đây cho người khác chủ trì cùng Long mỗ đi Chúc Mạc bàn kỹ lưỡng việc hành thương trước. Chẳng hay huynh nghĩ sao?

Lần đầu tiên Phả Cái mặt lộ vẻ hớn hở và hai mắt tròn xoe như hai cái chuông, gân mặt rung động, tiếng cười của ông ta không khác gì tiếng la vỡ và cũng tựa như người khóc vậy, dáng điệu kỳ lạ ấy không ai biết ông là mừng hay giận. Phong Lan gạt mình kinh hãi nghĩ:

“Thực kỳ, ông cười có khác gì khóc không?...”

Phả Cái cười một hồi rồi lên tiếng nói:

-Hiện diệt cứ yên tâm, việc báo thù già què không buông tay đứng ngoài đâu...

Nói xong y thuận tay nắm cái bọc áo rách lên và nói tiếp:

-Việc không chậm trễ được, già què phải đi trước, hiện diệt đi sau nhé!

Ông ta chưa nói xong, đã phi thân xuống lầu đi mất dạng rồi.

Phong Lan ngạc nhiên hỏi:

-Sao? Ông ta đi thực à?

Nói xong quay lại hỏi Lỗ Trí luôn:

-Lỗ Trí huynh...

-Nếu công tử với cô nương không ở lại đây lâu được thì xin đi trước một bước để tôi giao phó công việc ở đây cho Hoa Hồng tiêu cục với Hoa Hoá xong sẽ theo sau ngay.

Long Uyên gật đầu đáp:

-Cũng được.

Lỗ Trí lại tiếp:

-Lần trước người của tám đại tiêu cục cùng đệ ở Kim Lăng với tất cả là hai mươi tám người, những người đó rất kính trọng lòng nhân từ của công tử mà người nào người nấy tự động ở lại giúp việc này, hiện giờ họ chia nhau ra trông coi các tiệm ở quanh hồ và do Tiểu Diện tiên bối thống nhất chỉ huy, còn Lỗ Trí thì giúp Tiểu Diện tiên bối làm cổ vắn, các người ấy đều tán thành kế hoạch của tôi chỉ định. Bây giờ công tử tới đây có nên cho họ đến gặp công tử một phen không?

Long Uyên ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

-Long mỗ cũng muốn gặp mọi người một lần nhưng lần này thời gian không cho phép và cũng không muốn làm lỡ việc của mọi người. Nếu hiện giờ không có gì cần thì Long mỗ cũng không muốn gặp mọi người vội, nhưng khi Lỗ huynh gặp họ thì chuyển lời bảo Long mỗ rất cảm ơn quý vị.

Lỗ Trí vâng vâng dạ dạ nhận lời.

Long Uyên thấy mình tới đây đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi sợ Võ Di bà bà ở khách điểm nóng lòng sốt ruột liền cung Phong Lan cáo từ đi ngay.

Quả nhiên hai người về tới khách điểm thì Võ Di Bà Bà đã hành công xong đang ở trong phòng nóng lòng đợi chờ, bà vừa thấy hai người đã liền hỏi ngay:

-Hai người đi đâu thế?

Cho tới giờ phút này tuy Phong Lan chưa được nghỉ ngơi nhưng tinh thần rất phấn khởi, nghe Bà Bà tỉnh táo liền chạy lại ôm lấy bà cụ và kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

Võ Di bà bà ôm chặt lấy cháu. Long Uyên thấy hai bà cháu âu yếm như vậy lại càng nghĩ tới gia đình chàng vội ra ngoài bảo tiểu nhị sửa soạn cơm nước, Võ Di bà bà nghe Phong Lan kể xong cảm động nói với Long Uyên:

-Cậu Long Uyên này bây giờ kế hoạch rất kỹ càng nếu thực hiện được trên thiên hạ sẽ không còn chuyện rắc rối lôi thôi nữa, già uống công mấy chục năm, bây giờ mới biết cậu có trí hướng lớn lao như vậy, già cũng xin góp một chút sức mọn để hoàn thành công việc lớn lao ấy.

Long Uyên vội đáp tạ:

-Cháu tự biết tài đức hèn mọn chỉ sợ không làm được việc đại sự, nay được Bà Bà vui lòng giúp sức cho.

Võ Di Bà Bà vội xua tay không để chàng ta nói hết lời:

-Bây giờ chúng ta đã là người nhà với nhau, cậu hà tất phải khách sáo với già này như thế? Thôi cậu mau, mau ăn cơm rồi chúng ta lên đường ngay.

36. Kế Yên Lòng Người

Hôm đó Long Uyên với bà cháu Phong Lan đã về tới thành Chúc Mạc. Tất nhiên Long Uyên phải hoàn lại bộ mặt thực của mình nên trông đẹp như Phan An, Tống Ngọc vậy!

Phong Lan cũng trang điểm đẹp hơn mọi ngày, ba người ngồi trên một chiếc xe ngựa, trong lúc xe vào tới phố lớn người phu xe liền hỏi:

-Thưa công tử, công tử đến đâu ạ?

Long Uyên đáp:

-Đi về phía Nam, quay sang phía bắc, tới căn nhà bên ngoài có một bờ tường đá cao lớn, ngoài cửa có...

Không đợi chàng nói dứt người phu xe đã nói:

-Tiểu nhân biết rồi, có phải công tử tới nhà Long đại nhân không?

-Phải, chính là nhà ấy.

-Có lẽ công tử là thiếu chủ của Long phủ phải không? Hà, công tử đã về tới, thực là trời có mắt. Công tử chắc không biets chuyện, gần đây mấy vị đại nhân vì nhớ công tử mà hết người này đến người kia đau ốm liên miên!

Long Uyên nghe vậy thì cả kinh, vội hỏi lại:

-Có thực không? Nhưng tại sao đại ca lại biết rõ thế?

Người phu xe thủng thẳng đáp:

-Sao không biết, tiểu nhân là Khoái Thối lão ngu không bao giờ nói dối ai cả, nếu đại gia không tin về tới nhà sẽ hiểu liền... Vả lại chuyện này không phải là bí mật gì hết, vì mấy vị đại nhân của quý phủ quanh năm làm việc thiện ở thành. Cho nên ai ai cũng quan tâm tới sức khỏe của mấy vị ấy, ở Chúc Mạc này mấy vị ấy có chuyện gì mọi người đều biết cả, mấy ngày gần đây trong huyện buồn rầu vì đại nhân đau yếu...

Long Uyên không ngờ nhà mình lại có tiếng tăm như thế, đồng thời chàng cũng không ngờ mấy vị bá bá vì nhớ nhung mình mà sinh ra đau ốm như vậy. Chàng cảm động vô cùng, nước mắt ươn ướt, chỉ muốn một bước tới nhà ngay.

Phong Lan ngồi kể, nghe người phu xe nói chuyện cũng cảm động vô cùng, lại thấy Long đại ca ứa nước mắt ra thì càng kinh hãi, vì vậy một tay nắm bà bà một tay nắm tay của Long Uyên khẽ hỏi:

-Long đại ca làm sao thế?

Long Uyên khẽ lắc đầu, cố nhịn không cho nước mắt ứa ra.

Chiếc xe đã ngừng, người phu xe vén tấm màn lên và gọi:

-Công tử, đã tới nơi rồi, mời công tử xuống xe.

Y chưa nói dứt thì thấy Long Uyên ném cho một nén bạc nặng chừng mười lạng rồi, y vội nói:

-Công tử, tiểu nhân không dám nhận.

Ngờ đâu y vừa ngừng đầu lên thì đã không thấy hình bóng ba người đâu, y vội nhìn về phía cửa lớn, lúc đó mới hay ba người đang đi vào trong phủ cách y hơn hai mươi trượng. Y liền gọi tiếp:

-Công tử đợi một chút, tiểu nhân đợi ơn các vị ban thưởng, nhưng không dám lấy số tiền nhiều như vậy...

Vừa nói, y vừa đuổi theo sau, nhưng Long Uyên quay đầu lại nói:

-Đại ca đánh xe chở chúng tôi đi bấy nhiêu đường cũng mệt nhọc lắm, một chút tiền mọn này có nghĩa lý gì đâu, đại ca cứ cầm lấy đi.

Người phu xe còn định nói nữa, Long Uyên đã quay người đi luôn.

Lúc ấy lão bộc coi cửa nghe có tiếng người nói chuyện liền chạy ra xem, trông thấy Long Uyên đã về, mừng rỡ khôn tả, nhưng y sợ mình bị hoa mắt nên giơ tay dụi mắt mấy cái. Lúc này y đã chắc chắn là Long Uyên rồi liền tức thì nói vọng vào trong:

-Thằng nhỏ sói đầu, mau thưa với lão gia. Thiếu... thiếu gia đã về!

Nói xong, y như đứa trẻ chạy tới trước mặt Long Uyên, cúi xuống vái chào và nói:

-Thiếu gia đã về, thực...

Nói xong, y vội đưa tay cầm lấy bọc áo trong tay của Long Uyên rồi quay đầu lại. Lúc ấy y mới trông thấy hai bà cháu Phong Lan. Y liền ngăn người ra.

Trong nhà mọi người nghe thấy lão bộc nói vọng vào như vậy đã đổ ra nghênh đón, tám chín tỷ nữ như một đàn bướm bướm chạy ra ngoài cửa ngó nhìn, vừa thấy Long Uyên đi tới đều đồng loạt chấp tay vái chào, và đồng thanh nói:

-Công tử...

Chào xong, người nào người nấy vội chạy đi báo tin cho chủ nhân của mình.

Nhất thời tiếng cười nói vui vẻ ồn ào vang nên náo nhiệt khôn tả, ai nấy đều chăm chú nhìn vào ba người, nhất là nhìn Phong Lan với Võ Di bà bà.

Vào tới khách sảnh Long Uyên liền mời hai người ngồi rồi cáo lỗi:

-Bà bà với Lan muội ngồi chơi, để tiểu diệt lên trên lầu...

Võ Di bà bà không đợi Long Uyên nói dứt đỡ lời:

-Hiền diệt cứ đi đi...

Long Uyên cúi chào lần nữa rồi giở hết tốc lực chạy lên lầu.

Phong Lan nhìn theo cho tới khi chàng khuất hẳn mới thôi, nàng lại đưa mắt nhìn những đồ bày biện ở trong nhà. Nàng cảm thấy từ bàn tới ghế cho tới những đồ bày biện đều là những thứ quý giá cả. Cầu thang

ở góc bên phía tây vừa lớn vừa rộng, lại làm bằng gỗ trầm. Trên trần nhà treo rất nhiều đèn pha lê, đèn nào cũng có tua ngũ sắc tỏa xuống, trông như một tòa cung điện vậy.

Nàng mãi mê ngắm nhìn thì bỗng nghe tiếng Long Uyên từ trên lầu vọng xuống:

-Cha, Uyên nhi đã về...

Nghe thấy tiếng nói ấy, cảm xúc nàng dâng lên nước mắt liền chảy quanh. Nàng quay lại nhìn Võ Di bà bà, định nói gì đó nhưng lại không nói lên lời, tức thì bốn phía xung quanh đã vang lên tiếng người huyên náo. Đồng thời trên cầu thang cũng vọng xuống tiếng chân người. Phong Lan từ trong những âm thanh vọng tới ấy nghe thấy tiếng ghen ngào cùng một phụ nữ:

-Con buông tay ra, con không thấy mọi người điều ra cả rồi hay sao?

Nàng vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay Long Uyên đang ẵm một người đàn bà tuổi chừng năm mươi, phía sau có mấy thị tỳ đi theo.

Hai má của Long Uyên vẫn còn đầm lệ, nhưng vẻ mặt của chàng lại tươi cười, chàng đang ẵm người ấy xuống và nghe bà ta nói liền nhìn xuống dưới thì thấy Phong Lan đang nhìn mình, chàng liền đặt bà ta xuống, làm mặt xấu nói:

-Mẹ sợ gì ai cười, mọi người đều là người nhà cả, có gì đâu mà phải ngại...

Phong Lan ngay từ lúc nghe tiếng nói ấy đã biết người đó là mẹ của chàng rồi.

Mẹ của Long Uyên lại tiếp:

-Con không thấy khách sảnh có khách là gì, hai người...

-Thưa mẹ, hai vị ấy đi cùng với con về đây!...

Trí Dũng phu nhân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ lên tiếng nói:

-Có phải cô bé kia là người đã từng chăm sóc con đấy không?

Long Uyên có vẻ ngượng, biết mẹ hỏi Vân Tuệ nên chàng hổ thẹn cúi đầu cải chính:

-Không, nàng ấy là Phong Lan! Còn chị Tuệ thì chưa tới.

Trí Dũng phu nhân nghe vậy thì cười nói:

-Con tài thực, cô nương này đẹp lắm!

Bà vừa đi vừa nói, chỉ lát sau đã xuống dưới sảnh, lúc ấy trong khách sảnh đã có rất nhiều người, già có trẻ có, các cụ đều được các tì nữ dìu ra. Các bác của Long Uyên chưa ra tới khách sảnh đã lên tiếng gọi:

-Uyên nhi, Uyên nhi...

Võ Di bà bà tuy là một vị tiền bối có tên tuổi trên giang hồ, nhưng thấy cảnh gia đình sum họp như vậy cũng không sao trấn tĩnh được tinh thần, bà vội đứng dậy kéo Phong Lan sang một bên.

Phong Lan lẳng lặng theo bà lùi sang một bên đứng xem. Ngờ đâu Trí Dũng phu nhân không để cho hai bà cháu đứng ngoài. Bà vừa xuống tới nơi đã buông tay Long Uyên, đi lại chỗ hai người nói chuyện với hai bà cháu Phong Lan.

Long Uyên thấy các thúc bá chưa khỏi bệnh mà ai cũng ra gặp mình, trong lòng cảm động hết sức, vội tiến tới trước mặt các thúc bá quì xuống vái lạy, và lớn tiếng với với ông cụ lớn tuổi và đi trước nhất rằng:

-Uyên nhi bái kiến đại bá phụ với bá mẫu.

Ông cụ ấy là Trí Lễ, đầu tóc bạc phơ, sắc mặt xanh xao có lẽ đang đau ốm. Ông ta ngồi vào cái ghế bành do hai người làm khiêng vào. Ông vừa trông thấy Long Uyên quì xuống đã khàn khàn gọi ngay:

-Uyên nhi, con đã về đấy à, mau đứng dậy để đại bá phụ cho coi mặt coi nào?...

Ông ta vừa nói vừa ra hiệu bảo Long Uyên đứng dậy.

Tiếp theo đó mọi người cũng lần lượt ra cả ngoài khách sảnh, Long Uyên lần lượt quì xuống vái lạy tám người bá phụ, khi bấy vị gia trưởng ngồi xuống xong, chàng lúc này thấy mẹ đang nói chuyện với Võ Di bà bà. Còn thất bá phụ Trí Chi với cha mình không có mặt tại đây, chàng vội hỏi đại bá phụ:

-Thưa đại bá phụ, thất bá phụ với với cha con đâu?

Trí Lễ đau ốm nửa năm rồi, rất ít hỏi đến già sư, cho lên không biết gì hết, ông ngo ngắc nhìn xung quanh, bỗng nhìn thấy Phong Lan ông liền kêu “ủa” một tiếng, lúc này thất bá phụ Trí Hiếu đã lên tiếng trả lời:

-Thất ca đi sang bên huyện kể bên mua thuốc, còn cha con lên Thái Sơn chừng nửa tháng trước, có lẽ tới nay sẽ về tới nơi.

Ông ta nói tới đó thấy đại ca chăm chú nhìn vào Phong Lan; ông ta cũng quay đầu nhìn theo, và cũng liền ồ lên, ngăn người ra ngay. Thì ra hai người thấy Phong Lan rất xinh đẹp đều ngăn người ra nhìn, Trí Chi phu nhân vội lên tiếng hỏi:

-Ồi chà, má của Uyên nhi, mỹ nhân này là cô nương của nhà nào thế? Mau dẫn cô ta tới đây cho chúng tôi xem nào.

Trí Dũng phu nhân đang chuyện trò với Võ Di bà bà và Phong Lan. Lúc ấy thấy mọi người đã ngồi xuống hết và đều chú ý tới Phong Lan. Bà liền nói với Võ Di bà bà và Phong Lan:

-Lão phu nhân, mời lão phu nhân với cô nương lại đằng này để các vị huynh trưởng chúng tôi được tiếp chuyện.

Võ Di bà bà gật đầu nhận lời rồi thuận tay để lẵng hoa lên bàn, chống quai đi ra cửa sảnh.

Phong Lan cũng để lẵng hoa lên bàn và ỏn ẻn đi theo sau.

Trí Dũng phu nhân đi sát cạnh Võ Di bà bà, mặt bà lộ vẻ vui cười như một anh hùng mới thắng trận trở về vậy. Bà giơ tay ra hiệu bảo thị nữ mang một cái ghế đến giữa sảnh để Võ Di bà bà ngồi, rồi bà chào vợ chồng Trí Lễ mà giới thiệu:

-Đại ca, đại tẩu các vị huynh, tẩu vị khách này là Võ Di bà bà, cháu gái của bà là Phong Lan cô nương...

Nói tới đó bà chỉ tay vào Phong Lan. Tuy Phong Lan là một giang hồ nữ hiệp, khi xông pha trận mạc không sợ một kẻ địch nào nhưng không hiểu sao ở trong khách sảnh này lại hổ thẹn mặt đỏ bừng, cứ cúi mặt xuống không dám nhìn lên.

Trí Dũng phu nhân lại nói tiếp:

-Cô bé được Phong gia bà bà cho phép đính hôn với Uyên nhi rồi...

Mọi người nghe vậy liền xôn xao bàn tán. Long Uyên đứng cạnh ghế của Trí Lễ nghe mẹ tuyên bố vậy cũng bên lên vô cùng.

Trí Lễ thấy mọi người ồn ào bàn tán liền lớn tiếng quát, nhưng vì ông đang bị ốm nên giọng nói không đủ lớn nên không ai nghe thấy gì cả.

Long Uyên thấy vậy vội lớn tiếng nói:

-Thưa các bá bá, xin các bá bá yên lặng để đại bá phụ nói.

Trí Lễ nhìn chàng gật đầu khen ngợi, rồi cúi đầu chào Võ Di bà bà, trịnh trọng nói:

-Lão phu là Trí Lễ không biết thân gia bá mẫu giá lâm, nên mới thất lễ như vậy, xin thân gia bá mẫu lượng thứ cho.

Võ Di bà bà cũng gật đầu đáp lễ:

-Già này không dám, già là người giang hồ, nên không không để ý lắm đến lễ tục, được gần lĩnh diệt ở Hoàng Sơn vì thấy cậu ấy là một người chính trực vô tư nên mới gả cháu nó cho cậu ta mà chưa hỏi ý kiến của quý vị, điều này mong quý vị lượng thứ cho.

Trí Lễ đại diện cho các anh em khiêm tốn đáp lại, đột nhiên Trí Tín phu nhân đứng dậy hỏi Trí Lễ với Võ Di bà bà:

-Xin hỏi cô nương này là dâu của phòng nào?

Võ Di bà bà không hiểu tại sao Trí Tín phu nhân lại hỏi như vậy ngẩn người ra, không biết trả lời thế nào cho phải, Trí Lễ cũng ngẩn người giây lát mới thùng thảng đáp:

-Vấn đề này, coi như là dâu của phòng lão tám hay của ngu huynh cũng được.

Chín vị phu nhân nghe vậy, liền có mấy vị cùng đứng lên phản kháng:

-Đại ca, như thế sao được?

Trí Lễ vội xua tay bảo mọi người ngồi xuống rồi nói tiếp:

-Việc này hãy đợi lão thất, lão bát về đã rồi anh em cùng thương lượng sau, hà tất phải ồn ào như thế làm chi?

Nói xong, ông gượng cười nói với Võ Di bà bà:

-Xin thân gia bá mẫu đừng chê cười...

Long Uyên thấy sắc mặt của đại bá phụ nhợt nhạt, sợ ông ta kích động mà đau thêm liền khuyên:

-Đại bá phụ hãy trở về phòng nghỉ ngơi trước, việc này chờ tới khi cha con về bàn lại cũng chưa muộn.

Trí Lễ mỉm cười nhìn chàng, rồi dặn bảo mẹ chàng tiếp chuyện hai bà cháu Võ Di bà bà rồi cáo lỗi, lại bảo mọi người về phòng, tạm thời đừng quấy nhiễu hai bà cháu Phong Lan với Long Uyên vội. Ông dặn bảo xong liền được Long Uyên đưa về phòng.

Long Uyên khẽ nắm vào thành ghế rồi, nâng cả người lẫn ghế lên cao và nói:

-Đại bá phụ, Uyên nhi đưa bá phụ về phòng...

Nói xong, chàng liền đưa Trí Lễ về phòng ngay. Các bá phụ cũng lần lượt chào Võ Di bà bà rồi về phòng hết.

Lúc ấy trong khách sảnh chỉ còn Võ Di bà bà với Phong Lan và các bá mẫu của Long Uyên. Các vị bá mẫu ấy cứ quần lấy hai bà cháu hỏi thăm luôn miệng.

Long Uyên đưa Trí Lễ về phòng rồi lại tới các phòng khác hỏi thăm các vị bá phụ kia. Chàng rất thạo về y lý, lên liền thăm mạch và kê đơn hốt thuốc chữa cho mấy vị bá phụ bị đau ấy, nhưng có một điều khiến chàng đau đầu đó là, ba vị bá phụ lớn nhất, tuổi đều ngoài bảy mươi, nguyên dương khí đã dần cạn kiệt, không khác gì một ngọn đèn sắp hết dầu, như vậy dù ba vị bá phụ không có bệnh cũng chẳng sống được bao lâu, nên chàng lo âu vô cùng.

Sau chàng mới nhớ ra mình có Xích Long Hoàn, lúc trước chàng đã đưa cho Vân Tuệ mấy viên, bây giờ trong người của chàng chỉ còn có một viên cuối cùng thôi. Viên thuốc ấy chỉ đủ cho một người uống, người nào uống có thể thọ thêm được mười năm nữa, nếu chỉ ba thì mỗi người chỉ sống thêm có ba năm nữa. Vì vậy chàng phân vân khó xử hết sức. Chàng vừa suy nghĩ vừa rảo bước ra ngoài khách sảnh.

Lúc ấy trời đã sắp tối mà các bá mẫu còn giữ bà cháu Võ Di bà bà ở đó chuyện trò, chàng rất tức cười nhưng không đại gì mà lại đâm đầu vào chỗ đó để cho mọi người giữ mình lại hỏi vu vơ. Nên chàng vội giả khinh công ra lướt qua đại sảnh lên ngay trên lầu.

Phong Lan bị các vị bá mẫu hỏi han đến đau đầu nhức óc, ngẫu nhiên ngừng đầu nhìn lên trên lầu, thấy Long Uyên đang nhìn xuống như là một vị cứu tinh vậy, miệng liền gọi chàng:

-Long đại ca...

Các vị bá mẫu của Long Uyên nghe Phong Lan gọi như vậy đều ngừng đầu lên nhìn. Long Uyên thăm kêu khổ, rồi vì không cách nào chạy thoát được đành phải đi xuống chào bảy vị bá mẫu.

Trí Chi phu nhân ôm lấy chàng và nói:

-Long nhi, con đi ra ngoài một năm tuy không cao hơn trước mấy, nhưng đã học được bền mép...

Long Uyên đang định cãi lại thì các bá mẫu khác đã xúm quanh chàng, Trí Đạt phu nhân xen lời nói:

-Lão thất, Uyên nhi không phải của mình thím đâu, tại sao lại cứ ôm chặt nó làm chi?

Phong Lan với Võ Di bà bà thấy các bá mẫu của Long Uyên coi chàng như đứa trẻ lên ba tranh cướp nhau để ẵm, cả hai bà cháu đều ngạc nhiên vô cùng và bụng cũng thấy tức cười thầm.

Đang lúc Long Uyên bị các bá mẫu tranh nhau lôi kéo và ôm ẵm khiến chàng khó chịu hết sức thì Trí Chi với cha chàng đã về tới, chàng vì vậy mừng rỡ không khác gì đã gặp được cứu tinh trong lúc thập tử nhất sinh vậy.

Các vị phu nhân nghe thấy em chồng đã về đều đứng sang hai bên, nhờ vậy Long Uyên mới thoát thân chạy lại vái chào cha và thất bá.

Thất bá phụ của chàng là người văn vẻ, ăn vận lối nho sinh trông không có vẻ gì là già cả hết. Chàng vừa lấy làm lạ vừa mừng thầm, Trí Chi vừa đỡ Long Uyên dậy vừa nói:

-Uyên nhi, chuyến này con về lại đem theo một người đẹp như thế này thật con tài ba và sành mắt lắm!

Phong Lan nghe thấy thất bá phụ của nàng nói như vậy hổ thẹn mặt đỏ bừng. Ngờ đâu Trí Chi chưa nói xong thì vợ của ông đã xen lời nói:

-Thất ca chỉ biết khen ngợi thôi, chứ không nghĩ Uyên nhi chỉ đưa có một người vợ về, vậy bây giờ biết làm sao mà phân ra?

Trí Chi nhìn Phong Lan một lát rồi cười ha hả đáp:

-Cô dâu này thực là trăm vạn người chưa chắc lựa được một người, vừa đẹp lại vừa tài ba thế này. Uyên nhi với cô bé thực là nam tài nữ sắc hợp đôi vừa lứa...

Trí Lễ phu nhân vội hỏi:

-Thất theus đi mua thuốc chẳng hay đã mua được chưa?

Trí Chi đáp:

-Đại tẩu cứ yên tâm, có Uyên nhi về tới thì việc gì cũng xong hết, bệnh của đại ca thể nào cũng khỏi ngay.

Lúc ấy trời đã khuya, các bá mẫu liền lần lượt cáo từ về phòng. Thị tỳ cũng liền dọn cơm ra rồi cha mẹ Long Uyên liền mời bà bà với Phong Lan lên lầu nghỉ ngơi, trong đại sảnh chỉ còn lại Trí Chi với Trí Dũng và Long Uyên.

Cơm nước xong, Trí Dũng phu nhân đưa bà bà với Phong Lan lên lầu nghỉ ngơi, trong đại sảnh chỉ còn lại Trí Chi với Trí Dũng và Long Uyên.

Long Uyên được biết thất bá phụ đã mua được đủ các thứ thuốc về chữa cho các bá phụ, chàng mừng rỡ vô cùng và chàng cũng lấy Hỏa Long hoàn ra đưa cho Trí Chi và nói:

-Thưa thất bá phụ viên thuốc này để cho ba vị bá phụ dùng, nó có thể kéo dài tuổi thọ thêm ba năm cho mỗi bá phụ.

Nói tới đó chàng có vẻ buồn rầu.

Trí Dũng thấy vậy liền khuyên con:

-Con đừng buồn làm chi, mấy vị bá phụ của con không yên tâm nhất là vấn đề thừa tự, cho nên mấy vị ấy chỉ mong con chóng lấy vợ sinh con để cái là an ủi lắm rồi...

Long Uyên đáp:

-Cha với thất bá cứ yên tâm, con không để quý vị bề trên thất vọng...

Nói tới đó sực nhớ tới lời cha bảo mình lấy vợ sinh con để cái, chàng ngượng không dám nói nữa.

Trí Chi thấy vậy cười ha hả xen lời:

-Nguyên nhi, con khỏi phải lo âu, bá phụ xem số ủa con biết con thế nào cũng có tám chín người vợ.

Long Uyên nghe thấy bá phụ nói như vậy chàng liền giật mình kinh hãi, nhưng chàng không dám cãi, chàng cảm thấy bây giờ mình đã có Vân Tuệ lại có Phong Lan nữa, như vậy là đã quá đủ rồi, làm sao lại lấy thêm bảy tám người vợ như thất bá nói...

Trí Chi thấy chàng suy nghĩ liền đứng dậy cáo từ:

-Hôm nay Uyên nhi mới về chắc còn mệt, hãy đi nghỉ đi, chuyện này bàn sau.

Nói xong, ông dời bước về phòng ngay, cha con Long Uyên cũng lần lượt đi nghỉ.

Về tới phòng ngủ, Long Uyên vén màn lên thấy trong giường có bảy la liệt chín con búp bê bằng ngọc, chàng ngạc nhiên vô cùng, liền cầm một con lên xem, thấy trên lưng búp bê có đề chữ “Lê”. Chàng vội xem tám con búp bê kia mới hay con nào cũng có chữ ở sau lưng, mỗi con ghi tên đại diện cho một vị bá phụ. Còn một điều ngạc nhiên nhất là ngoài những con búp bê đó lại còn những búp bê gái nữa. Chàng thắc mắc không hiểu, cứ ngẩn người nhìn mấy con búp bê đó.

“Các vị bá bá cố ý sắp đặt như vậy... Nhưng tại sao...”

Lúc ấy cửa phòng bỗng hé mở, và một thiếu nữ xinh đẹp lẳng lặng bước vào, nàng ta trông thấy vẻ ngơ ngẩn của chàng như vậy thì khẽ phì cười.

Long Uyên nghe thấy tiếng cười giật mình ngừng đầu lên, trước mặt chàng liền hiện ra hình dáng của một thiếu nữ lạ mặt, sắc đẹp của nàng không kém gì Phong Lan.

37. Thâm Tình Như Bể

Chàng thâm nghĩ:

“Thiếu nữ này là ai? Sao lại lẳng lặng xông vào phòng ta như thế, và nàng đi nhẹ nhàng đến nỗi ta không nghe thấy tiếng động gì hết.”

Thiếu nữ nọ thấy chàng bỗng ngẩng đầu lên và trông mặt có vẻ kinh ngạc, nàng liền giơ tay lên bịt mồm, cứ trợn tròn xoe hai mắt ngẩn nhìn chàng, nhưng lại nhanh nhẹn cúi đầu xuống vái chàng một lạy rồi thổ thê nói:

-Tiểu tỳ bái kiến công tử...

Long Uyên thấy nàng ta quỳ vái lạy, trong lòng thắc mắc định đáp lễ, nhưng lại thấy nàng tự nhận là tỳ nữ như thế lại thấy ngạc nhiên thêm và bụng bảo dạ:

“Nàng này nhà ta mua từ hồi nào mà trông mặt nàng đẹp như thế, mà bắt làm một tỳ nữ thực là tội cho nàng ta quá! ”

Chàng nghĩ như vậy, liền động lòng thương, thiếu nữ đứng thẳng dậy thấy chàng ngơ ngác, trông thấy thơ ngây, lại tủm tỉm cười, nụ cười của nàng như trăm hoa đua nở hấp dẫn vô cùng. Chàng lại ngẩng đầu lên ngẩn nhìn nàng một hồi nữa rồi chàng cất tiếng hỏi:

-Cô nương đêm khuya tới đây có việc gì thế?

Thiếu nữ nọ cúi đầu xuống cất giọng đáp thật nhỏ:

-Tỳ nữ thừa lệnh lão nhân tới đây để đặc biệt hầu công tử tắm rửa trước khi đi ngủ.

Long Uyên sinh trưởng trong gia đình giàu có, đối với cuộc đời có những nữ tỳ xinh đẹp hầu hạ như thế này đã quen rồi, đáng lẽ chàng không thấy lạ lùng kinh ngạc gì cả, nhưng không hiểu tại sao đối với nàng này chàng có một ý nghĩ khác lạ và nhận thấy để nàng đổ nước cọ lưng cho mình như thế là một điều đáng thổ thẹn vội gạt ý niệm đó sang bên, ho khan một tiếng, ngập ngừng nói:

-Cô nương nghỉ đi! Nơi đây không có việc gì đâu! Tôi...

Thiếu nữ ấy cúi đầu, tủm tỉm cười, thái độ của nàng rất khêu gợi. Nàng không rút lui mà còn đích thân giải chần niệm cho chàng với giọng thổ thổ nói:

-Công tử gọi tiểu tỳ như vậy, tiểu tỳ đâu dám. Tiểu tỳ là Tú Mai, thừa lệnh lão phu nhân hầu cạnh công tử trông coi những việc gì lặt vặt. Từ giờ trở đi, bất cứ việc gì ở trong này, công tử cứ gọi tiểu tỳ làm, không phải bảo ai làm nữa!

Long Uyên cuống cả chân tay, đứng chờ người ra, không biết nói năng như thế nào cho phải, hai mắt cứ nhìn sau lưng nàng nọ, tai nghe giọng nói êm dịu, trong lòng cảm thấy bồi hồi, đầu óc in sâu vẻ mặt hiền dịu của nàng. Chàng đã thấy khó thở, rồi từ đơn điền bỗng có một luồng hơi nóng bốc lên khiến chàng chỉ muốn ôm chặt Tú Mai và xoay mặt nàng lại để thưởng thức vẻ đẹp của nàng mà thôi. Nhưng chàng không có can đảm làm như thế và cố hết sức đè nén sự xúc động đó, nên cứ đứng ngẩn người ra, chẳng nói chẳng rằng và cũng không cử động gì cả.

Tú Mai trải niệm xong quay đầu lại, thấy mặt chàng đỏ bừng, không cử động, cũng ngạc nhiên, nàng liếc nhìn một cái đã hiểu nguyên nhân gì rồi vội đến gần Long Uyên giơ tay cởi khuy áo cho chàng. Ngờ đâu đôi tay xinh xắn của nàng vừa đụng đến tà áo thôi, chàng đã cảm thấy như bị điện giật, người run lẩy bẩy, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Tú Mai.

Tú Mai cũng lạ lùng không kém gì, nàng không sợ sệt, hơi ngừng mặt lên dăm chiêu nhìn chàng và cũng quên cả cởi khuy áo cho chàng. Bốn mắt nhìn nhau, càng nhìn lâu bao nhiêu, càng đắm thắm bấy nhiêu, thân hình của hai người cũng dần dần tiến sát gần nhau.

Đang lúc hai người sắp dính vào nhau thì Long Uyên bỗng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động... chàng thắc mắc vô cùng, vội lui về sau hai bước, lắng tai nghe.

Còn Tú Mai đang như ngây ngất, bỗng thấy chàng lùi hai bước cũng phải giật mình kinh hãi. Nàng đang định lên tiếng hỏi thì ngoài cửa sổ đã có ba tiếng gõ “cộc... cộc...”. Nàng giật mình khẽ an ủi:

-Xin công tử cứ yên tâm! Tiểu tỳ... nếu đêm khuya công tử nghe thấy bên ngoài có tiếng động thì chớ có đi ra, tiểu tỳ sẽ...

Nói xong nàng vái chào một cái rồi quay người đi nhanh như gió chạy ra ngoài cửa tức thì. Long Uyên ngẩn người, trong lòng chứa đầy nghi vấn, bụng bào dạ rằng:

“Nàng ta là ai? Ngoài cửa sổ có tiếng gõ cửa ra hiệu đó là ai? Chắc hai người phải có liên lạc với nhau. Hai người có ý định gì thế?”

Nhưng chàng quan sát biểu hiện của Tú Mai, thì quả thực nàng là người biết võ, nhưng nàng ta không vẻ gì là định hại mình cả, nhất là trước khi ra khỏi căn phòng này, đôi mắt của nàng chứa đầy tình tứ.

Cũng vì thế mà hồi nãy Long Uyên không ra ngoài cửa sổ để xem người gõ cửa ra hiệu đó là ai? Chàng suy nghĩ một lát rồi quyết định ngấm ngầm đi điều tra xem. Chàng thổi tắt ngọn đèn rồi nhanh nhẹn như một bóng ma lướt ra ngoài cửa sổ phòng đi xuống dưới lầu.

Ở trong vườn hoa bốn bề tối om. Chỉ có tiếng gió Bắc thổi ào ào. Long Uyên ngẩn đầu lên nhìn trăng, thấy mặt trăng bị đám mây dày che lấp nhưng đối với chàng tối tối đâu chàng cũng trông thấy như ban ngày. Chàng tung mình nhảy lên trên ngọn cây thông cao hơn năm trượng nhìn xuống rõ mồn một. Chàng thấy bên cạnh hòn giả sơn ở phía sau vườn có hai bọn người đang cầm cự với nhau, một bên là bốn đại hán thân hình vạm vỡ, vẻ mặt hung hăng, một bên là nữ tỳ Tú Mai với một ông cụ già. Chàng gỡ Phi Long cứu thức ra chỉ nhún nhảy mấy cái đã lẹ làng tới cạnh đấu trường, ngừng chân ở trên một cây mai cổ thụ, chỗ đó cách những người kia chừng hai trượng.

Vì khinh công của chàng quá cao siêu lại có tiếng gió bắc thổi ào ào nên bọn người nọ không một ai biết chàng đã tới gần cả. Chàng nghe thấy ông già tóc bạc thao thao bất tuyệt nói:

-Quý huynh đệ Hoàng Hà Ngũ Giao xưng bá ở trên sông Hoàng Hà oai thế lan ra tận Đông Hải khiến già này khâm phục sát đất. Già này cũng ân hận là mình không tự lượng sức lực ra tay can thiệp, cho nên nửa năm trước cha con già mới chịu đựng khổ sở ở ngoài Giao Đông. Sau được Thất lão gia của bốn trạch đem về, già mới quyết chí ẩn tích mai danh, cam tâm làm nô bộc, nô tỳ cho Long phủ để đền ơn đức của Thất

lão gia. Nhưng đêm nay hiền huynh đệ không quản nghìn dặm xa xôi tới đây tìm kiếm, già cam tâm để cho hiền huynh đệ muốn xử trí như thế nào thì cứ...

Long Uyên nghe tới đó đã hiểu biết già nửa, liền nghĩ thầm:

“Thảo nào Tú Mai có vẻ mặt lạ như thế! Ra nửa năm trước cha con nàng đã được Thất bá bá cứu về. Nghe giọng của ông già vừa nói, đủ thấy cha con nàng đều là người lương thiện...”

Long Uyên chưa nghĩ xong thì một trong bọn Hoàng Hà Ngũ Giao mặt xanh tái, mũi bị đao chém gãy hầy còn một vết sẹo lớn, bỗng ngẩng mặt lên trời cười ha hả, át cả lời nói của ông già, rồi cất tiếng nói kêu như sấm động:

-Phải lắm! Lão thật không hổ thẹn với cái tên Giao Đông Nhất Tiên! Nhanh nhẩu thật, dám làm dám chịu! Ta Tỉ Diện Giao Hoàng Hà Thanh không để cho người phải chịu đau đớn đâu. Ta sẽ một đao một mạng, cho hai người được chết một cách nhanh chóng! Nhưng con gái quý báu của người, ta sao nỡ giết nàng đẹp như tiên thế này? Hà...hà...

Lúc ấy tay của Tú Mai đã cầm chặt sợi dây với trái Lưu tinh chùy nghe thấy Hoàng Hà Thanh nói như vậy nàng không sao nhịn được liền quát:

-Cẩu tặc ngông cuồng! Bỏ cô nương...

Ông già xua tay không để con gái nói tiếp, rồi nghiêm nghị xen lời:

-Hoàng trại chủ là người lặn lội trên giang hồ trong bấy nhiêu lâu chắc cũng trọng nghĩa khí và khí tiết. Chẳng lẽ Hoàng trại chủ lại quên...

Hoàng Hà Thanh chưa lên tiếng thì một đại hán cao to hơn mặt đỏ như táo, đã quát lớn:

-Đ...M...lão già này khốn nạn thực! Còn nói cái gì nghĩa khí? Nếu người biết trọng nghĩa khí thì người không cản trở cuộc làm ăn của các lão gia này mà còn giết chết Ngự ca của chúng ta nữa.

Tuy Tú Mai bị cha cấm không cho nói, nhưng nàng thấy Hồng Diện Giao vô lễ với cha mình như vậy thì nhịn sao nổi? Nàng tung Lưu tinh chùy lên, như muốn tấn công vậy:

-Hồng Diện Giao, người là cái thá gì? Chỉ những lời nói vô lễ của người cũng đáng để cho cô nương cho người một bài học.

Hồng Diện Giao hai tay rút hai chiếc Phân thủy nga mi thích ra, lớn bước tiến lên quát tháo lại:

-Con tiện tỳ kia? Lão tử đang muốn ném mùi của mi! Biết điều thì lại đây.

Long Uyên đứng ở trên cành cây nghe thấy Hồng Diện Giao vô lễ như thế tức giận khôn tả, chàng tưởng tượng như người thân nhân của mình đang bị nhục mạ vậy, trong lòng xúc động vô cùng, suýt tí nữa thì chàng nhảy xuống bên dưới.

Tú Mai muốn xông lên tấn công kẻ thù, ngờ đâu cha nàng gơ cây roi sắt lên ngăn cản và trầm giọng nói:

-Nơi đây là nhà của Long đại thiện nhân, hiền huynh đệ muốn so tài cũng được! Chúng ta tìm nơi khác, không nên quyết tử ở nơi này.

Hồng Diện Giao cười ha hả, vẻ mặt khinh thị cười và đáp:

-Tên già khốn nạn kia! Người muốn đào tẩu phải không? Nhưng lần này không dễ như lần trước đâu!

Ông già nghiêm nghị nói tiếp:

-Hoàng Hà Tục! Hà tất khinh thường già này như thế! Tuy già này không phải là người có tên tuổi gì cả nhưng lúc nào cũng trọng lời nói, đâu đến nỗi tầm thường như bằng hữu vừa nói vậy! Sở dĩ già yêu cầu hiền huynh ra nơi khác vì đây là nhà của Long phủ cả nhà người ta thiện lương trung thành, lạc thiện hiếu chí. Hơn nữa lại có ơn với cha con già, nên không muốn người nhà của ông ta bị kinh hoàng.

Hồng Diện Giao cười ha hả quay đầu qua nói với ba người ở phía sau rằng:

-Các vị trưởng huynh nghe thấy chưa? Giao Đông đại hiệp khách tiếng tăm lừng lẫy như thế mà không muốn để cho chủ nhân phải kinh hoàng đấy! hà..hà..

Nói tới đó, y quay lại, sầm nét mặt nhìn thẳng vào cha con Tú Mai, rồi hậm hực nói tiếp:

-Lão già khốn nạn kia! Đại gia nói thực cho người biết vì tìm kiếm người hơn nữa năm nay, bốn anh em đại gia đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết và tiền bạc, bỏ bao nhiêu vụ làm ăn. Cũng may trời có mắt, để cho anh em chúng ta tìm thấy người ở nơi đây, và không ngờ người lại ẩn núp ở nhà họ Long tuyệt tử tôn này. Nói cho người biết, anh em đại gia không những đã quyết định lấy hết tiền bạc của cả nhà này, mà con cho tất cả vợ chồng chín lão già của nhà này đi về Tây phương nữa!

Thấy Hồng Diện Giao nói như vậy, không riêng gì Long Uyên mặt biến sắc mà cả cha con Tú Mai cũng tức giận đến mặt đỏ bừng. Cha của Tú Mai gơ cây roi sắt lên quát lớn:

-Cẩu tặc! Người tàn tệt thiên lương thật! Lão phu hi sinh vạn chết cũng không để cho các người toại nguyện!

Nói xong ông ta cởi áo ở bên ngoài ra đưa cho Tú Mai rồi như một con hổ điên xông lên, gơ roi nhắm đầu Hồng Diện Giao tấn công xuống.

Long Uyên thấy vậy cũng phải khen ngợi, khôn ngoan tinh xảo hơn người. Y tự biết một mình không địch nổi bốn anh em họ Hoàng kia nên trước khi tấn công, y đã bảo khê Tú Mai:

-Con mau đi thưa với Bát lão gia.

Lúc ấy Tú Mai đang định xông lên nghe thấy cha dặn bảo như vậy vội quay người chạy về phía sau.

Ngờ đâu bọn Hồng Diện Giao thấy cha của Tú Mai hung hăng như con hổ điên tấn công như vũ bão, không những chúng không chống đỡ, trái lại Hồng Diện Giao còn nhảy lùi về phía sau năm thước, cười ha hả và nhìn theo Tú Mai đang chạy lên trên nhà, lớn tiếng nói:

-Này con nhãi kia đừng có mất công mà chạy lên trên nhà nữa. Bên đó đại gia cũng có thủ hạ của chúng ta hoàn thành nhiệm vụ rồi, có đi cũng vô ích thôi!

Tú Mai dừng bước không dám đi nữa, quay lại nhìn cha. Cha nàng vừa đánh hụt thế roi nọ, nghe thấy đối phương nói như vậy cũng ngăn người ra, bàng hoàng nhìn bốn xung quanh.

Long Uyên núp ở trên cây, lo âu cho các bác và cha mẹ mình, cũng kinh hãi đến nỗi suýt nữa thì rơi xuống bên dưới nhưng chàng nghĩ lại:

“Ta vừa ở phòng ngủ tới đây, không hề nghe thấy tiếng động nào cả, vả lại trên nhà còn có cha ta với bà cháu Phong Lan người nào cũng đều có võ công cao siêu, khi nào chúng lại giết mọi người một cách êm lặng như thế được?”

Chàng nghĩ như thế liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh, bỗng thấy Phong Lan đứng ở trên một cây thông cách chỗ mình chừng mấy trượng, đang vỗ tay gật đầu. Chàng yên tâm vô cùng, vội dùng phương pháp thiên lý truyền âm khê hỏi:

“Lan muội trên nhà không việc gì chứ?”

Phong lan gật đầu và gơ tay ra hiệu làm như điểm huyết.

Lúc ấy chàng mới biết bọn giặc đã bị nàng điểm huyết hết rồi liền thò tay vào túi lấy một cái hộp nhỏ ra, hoá trang thành một nho sinh trung niên mặt vàng khè. Trong lúc Long uyên hoá trang thì cha con Tú Mai đưa mắt nhìn chung quanh, mặt tỏ vẻ hoảng sợ, người run lấy bầy, rồi nghiêng rang mím môi gờ chiếc roi sắt lên chỉ vào mặt Hoàng Diện Giao định mắng chửi.

Ngờ đâu Hồng Diện Giao càng đắc chí thêm và cười nhạt nói:

-Này cô bé quay trở lại đi. Nếu cô không tin để tôi gọi các đàn em ra đây cho cô xem nhé?

Nói xong y liền để một ngón tay vào miệng huýt một tiếng sáo, trông bóng tối cũng có một tiếng sáo như thể vọng lại.

Tú Mai nghe thấy như thế biết sự đã thua rồi, nàng quay lại từ từ đi đến cạnh cha hai mắt ngửa lệ ngơ ngác nhìn về phía bóng tối, trông vẻ mặt nàng hình như thất vọng hết sức.

Long Uyên đứng ở trên cây thương xót vô cùng, chàng liền lẳng lặng hạ người xuống và đi thẳng tới giữa đấu trường.

Hồng Diện Giao thối xong tiếng sáo miệng, yên chí các thủ hạ của mình thế nào cũng trả lời một nhịp. Ngờ đâu sao thối ra một tiếng sáo đó chỉ có tiếng vọng lại thôi, chứ không thấy bọn thủ hạ của chúng trả lời gì hết, không riêng gì Hồng Diện Giao mà cả ba người anh em y đứng ở cạnh đó điều kinh ngạc vô cùng và ngơ ngác nhìn nhau.

Trong lúc chúng ngơ ngác nhìn nhau thì giữa đấu trường đã có một người xuất hiện và người đó xuất hiện lúc nào, từ đâu tới chúng cũng không hay.

Tú Mai trông thấy sau lưng người đó mừng rỡ khôn tả nhưng lại kinh hãi hết sức và vội chạy lại gần người đó với giọng run run khẽ nói:

-Thiếu gia chớ...

Nàng vừa nói đến câu đó đã ngăn người ra vì nàng trông thấy mặt người ấy không phải là thiếu gia, sắc mặt vàng khè xấu xí vô cùng, nên nàng kinh hãi đến há hốc miệng và loạng choạng lui về sau ba bước.

Người nọ bỗng tỏ vẻ thương hại nàng, nhưng chỉ thoáng cái thôi, y lại quay mặt nhìn Hoàng Hà Tứ Giao với giọng nói lạnh lùng cất tiếng hỏi:

-Các hã bốn người đêm dẫn lũ giặc cỏ xâm nhập nhà lương dân định đuổi tận giết tuyệt thực là đáng khinh bỉ. Đêm nay mới mới gặp các vị lần đầu và cũng nể đức thương người của lòng trời mà khuyên các vị mau rời khỏi chốn này, từ giờ thay tâm đổi tính đừng có làm cái trò cướp bóc này nữa bằng không lần sau bắt gặp tại hạ quyết không tha.

Thoạt tiên các người mới thấy người đó xuất hiện ai nấy đều kinh hãi vô cùng, sau thấy y khinh thường và ăn nói một cách phách lối như vậy cha con Tú Mai mừng rỡ khôn tả, riêng có Hoàng Hà Tứ Giao thì cùng nổi giận. Một trong hai người từ nãy giờ chưa nói nữa lời, mặt xanh chàm vượt ba người kia tiến lên quát hỏi người mới xuất hiện rằng:

-Các hạ quý tính danh là gì? Trông người các hạ yếu ớt ẻo lả không có vẻ gì là người trong giang hồ, Thanh Diện Giao Hoàng Hà Hiêm này cũng có lời khuyên các hạ, mong các hạ mau mau rời khỏi chốn thị phi này thì hơn.

Hồng Diện Giao Hoàng Hà Tục đang định lên tiếng nói thấy người em thứ tư nói trước y đành phải nhường nhịn. Bây giờ y đợi cho Thanh Diện Giao nói xong không đợi chờ đối phương trả lời đã lên tiếng mắng chửi:

-Đồ khốn nạn! Người giả bộ giả tịch làm cái quái gì? Lão ư...?

Y vừa nói tới đó thì nho sinh yếu ớt kia đã giơ tay lên khẽ búng một cái, liền có một ngọn gió bắn thẳng về phía Hồng Diện Giao đứng ở chỗ cách xa chàng hơn hai trượng.

Hồng Diện Giao nghe thấy tiếng gió động vội né đầu tránh nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy kêu bộp một tiếng, hai chiếc răng cửa của y rụng ngay đùng vào đầu lưới và cổ họng đau đến nỗi y kêu cái oái và máu ra luôn miệng. Y liền thấy dưới đất có hai chiếc răng cửa với một miếng lưới nhỏ.

Người nọ tấn công Hồng Diện Giao xong vẫn đứng yên ở chỗ cũ trợn tròn đôi mắt nhìn ba tên nọ quát hỏi tiếp:

-Tai hạ là Thiên Diện thư sinh. Hồng Diện Giao ăn nói vô lễ nên tai hạ mới trừng phạt một chút, còn những người khác thì miễn tội, có mau rút lui không...

Thấy chàng ta chỉ giơ tay lên khẽ búng một cái Hồng Diện Giao đã bị thương nặng, ba anh em của y đã biết địch không nổi đối phương, bây giờ lại nghe thấy đối phương tự xưng là Thiên Diện Thư Sinh người đã làm kinh động cả giang hồ thời gian gần đây nên bốn anh em đều cả kinh thất sắc.

Thanh Diện Giao Hoàng Hà Hiêm là người hiểm độc nhất và cũng khôn ngoan hơn mấy người kia, y nghe thấy Thiên Diện thư sinh nói như vậy liền ra hiệu ngầm với ba người rồi y cười khì nói:

-Thế ra các hạ là Thiên Diện thư sinh tiếng tăm lừng lẫy bốn phương, tại hạ không biết nên mới không nhận ra được. Bây giờ các hạ ra mặt thì anh em tại hạ đành phải nể các hạ dù sao cũng võ đít đi ngay... Nhưng anh em tại hạ vội vàng bỏ đi như vậy, chưa được lãnh giáo, trong lòng vẫn còn áy náy, dám mời các hạ lúc nào rảnh rỗi tới Lương Sơn Bạc để anh em tại hạ lãnh giáo một phen. Chẳng hay các hạ có nhận lời không?

Long Uyên Lớn tiếng cười và tiếp:

-Được, các hạ đã có lòng như vậy nếu tại hạ từ chối thì bảo tại hạ không cung kính. Một tháng sau thế nào tại hạ cũng có mặt tại Lương Sơn Bạc.

Thanh Diện Giao gật đầu rồi quay lại ra hiệu cho anh em kia rồi nói:

-Chúng ta đi thôi.

Nói xong, y liền quay mình phi thân ra qua bờ tường bỏ đi ngay. Còn ba tên nọ hậm hực nhìn Long Uyên với cha con Tú Mai một cái, không nói nữa lời cũng theo Thanh Diện Giao đi luôn.

Lúc ấy cha con Tú Mai cứ ngỡ mình đang nằm mơ, ngẩn người ra xem tấn tuồng ấy. Lúc này cha của Tú Mai thấy Tứ Giao đã lần lượt bỏ đi, Long Uyên cũng định đi. Ông ta cảm động vô cùng với giọng run run nói:

-Ân công hãy khoan bước...

Nói tới đó ông ta đã vội tiến lên quì xuống vái lạy và nói tiếp:

-Hôm nay ân công không những cứu cha con già này và còn cứu cả nhà họ Long, già này có tan xương nát thịt cũng không sao báo đền được...

Nói xong, ông ta còn định vái lạy, chỉ thấy đối phương phát tay áo một cái liền có một luồng sức vô hình đỡ ngay ông ta dậy. Ông ta kinh hãi vô cùng bụng bảo dạ:

“Thiên Diện thư sinh quả thực danh bất hư truyền”

Ông ta đành phải chấp tay vái chào và nói tiếp:

-Thần công của ân công thực là huyền kỳ trên đời này không có ai bằng được, nhưng vì cứu cha con tiểu lão mà ân công đã đột nhiên nhận Hoàng hà Tứ Giao phó ước Lương Sơn Bạc khiến tiểu lão rất lo âu. Vì vậy tiểu lão không tự lượng sức một tháng sau theo hầu ân công đi Lương Sơn Bạc một phen...

Long Uyên quay đầu lại trông thấy Tú Mai đang ngẩn người ra nhìn mình muốn tiến lên lại thôi, muốn nói lại ngừng.

Chờ ông già nói xong, vội xua tay nói:

-Lão bá chớ nên như thế, chúng ta là người trong võ lâm có sự nguy cấp tương trợ nhau như vậy là sự thường, lão bá phải khách khứa làm chi? Quả thật tại hạ không dám nhận. Hơn nữa Lương Sơn Bạc không phải đầm rồng hang hổ, chỉ một mình tại hạ cũng đủ đối phó rồi.

Nói xong, chàng quay lại nhìn Tú Mai một cái rồi nhẹ nhàng như một cái lông ngỗng lướt thẳng ra ngoài bờ tường.

Tú Mai đang định lên tiếng nói, không ngờ thân pháp của chàng lại nhanh như thế, chỉ thoáng cái là mất dạng ngay. Cha của Tú Mai thấy nho sĩ đi rồi liền nhặt cây roi sắt lên vội vàng đi tuần đêm ngay.

Trên ngọn cây cao đang có hai người đứng sát cạnh nhìn xuống, hai người đó là Long Uyên với Phong Lan chờ cha con Tú Mai đi khỏi, Phong Lan cười tươi như hoa nở nói:

-Long đại ca. Hai người này là ai thế? Trông cô bé này có vẻ đáng yêu lắm!

Long Uyên dùng tay chùi hết hoá trang trên mặt rồi lắc đầu đáp:

-Ngu huynh cũng không biết nàng ta là ai, để ngày mai hỏi mẹ sẽ hiểu.

Nói xong chàng xoay giọng hỏi tiếp:

-Còn những người kia đâu?...

Phong Lan trợn một mắt lên đùa giỡn chàng và hỏi:

-Người nào?

Long Uyên khẽ bóp tay nàng rồi lôi nàng vào trong lòng cù nách một cái rồi hỏi tiếp:

-Được, xem Lan muội có có giả bộ nữa hay không?... Hừ Hừ... có nói không?

Phong Lan tựa vào lòng chàng, bị chàng cù cười khanh khách rồi ngẩng mặt lên hà hơi thơm như hoa lan giật khục nói:

-Em xin...đại ca...em nói...em không dám...van anh...

Thế là hai người đắm đuối trong bể tình quân hết cả những việc đang xảy ra ở bốn bề xung quanh. Đột nhiên có tiếng kêu lách cách, cành cây gãy làm đôi, cả hai đều rớt xuống, cũng may công lực của Long Uyên rất thâm hậu và Đơn Thiết thần công của chàng đã luyện tới mức tùy theo ý muốn rồi, cho nên trong lúc nguy hiểm may may đó, chàng vội vận chân khí vào hai đùi rồi đập mạnh một cái. Lúc ấy chỉ còn cách mặt đất chừng hơn thước thôi. Công lực chàng rất thâm hậu, tuy cách không đập một cái như vậy mà sức lực của chàng va vào mặt đất liền bắn trở lại, nhờ vậy đà rớt của hai người bớt hẳn và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lúc ấy Phong Lan kinh hãi mê man nên không sao đứng vững được nên hai người đều ngã phục xuống đất.

Lúc này Phong Lan mới tỉnh táo hẳn nàng nung nấu kêu hự một tiếng quay mặt lại, thấy mình đang nằm phục lên trên người Long Uyên nàng khoái không sao nhịn được bèn cười khi một tiếng. Long Uyên vội đứng dậy và thuận tay ẵm nàng lên, trông thấy mặt nàng đẹp như hoa nở chàng lại thổ thẹn thắm, vì không hiểu tại sao mình lại nghĩ tới Tú Mai. Chàng ngắm nhìn Phong Lan rồi so sánh với Tú Mai, cảm thấy hai người đều có cái vẻ đẹp riêng và có tài ba xuất sắc riêng, nên chỉ có thể nói là ngang nhau chứ không ai hơn ai kém cả.

Phong Lan thấy chàng ngăn người ra nhìn mình, kinh hãi thắm vội hỏi:

-Long đại ca làm sao thế?

Long Uyên giật mình vội trấn tĩnh tâm thần cố ý hỏi sang chuyện khác:

-Ừa không sao cả, chúng ta đi lên trên nhà đi, bằng không lát nữa Bà bà tìm tới thấy chúng ta như thế này thế nào cũng chê cười đấy.

Phong Lan rờ tay lên đầu quả thấy cái khăn cột trên đầu đã tụt tới trán, áo cũng xốc xa xốc xếch nàng thổ thẹn vô cùng rồi cả hai quay trở về phòng và chỉnh trang quần áo lại. Nàng oán trách Long Uyên:

-Chỉ tại đại ca đấy lúc canh đầu người ta với Bà Bà đi ra canh gác vườn cho nhà đại ca, đại ca ngồi hưởng hạnh phúc và lại còn có ý bắt nạt và chế nhạo người ta như vậy, để lát nữa Bà Bà quay trở về xem em có mách Bà bà...

Long Uyên cười thắm, vội nói:

-Thôi cô em tha thứ cho anh một phen, lần sau anh không nói nữa.

Phong Lan cười khanh khách giả bộ làm ra vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

-Thôi được trông mặt đại ca đáng thương như vậy, nên tha cho lần này. Lần sau không được như thế nữa nhé!

Nói xong nàng ngẩng đầu lên đã thấy lên tới nhà rồi, nàng vội tiến tới gần hôn má chàng một cái rồi cười khanh khách chạy vào trong nhà ngay.

Long Uyên ngăn người ra trong giây lát chàng sức nghĩ tới không biết Bà Bà đã quay trở về chưa, không biết có nên ra bên ngoài xen bà ta đâu không. Chàng đang nghĩ thì Võ Di Bà Bà đã về tới và hỏi:

-Uyên nhi đứng ngăn người ra đây làm chi?

Long Uyên mặt đỏ bừng đang định trả lời thì Võ Di Bà Bà lại nói tiếp:

-Khuya lắm rồi đi về phòng ngủ đi tối hôm nay bọn giặc ấy đã bị lão trừng phạt và đuổi ra khỏi thành rồi.

Nói xong bà ta liền tung mình nhảy lên trên lầu trở về phòng ngay. Long Uyên cảm động vô cùng nếu tối hôm nay không nhờ có hai bà cháu bà ta thì người nhà mình thế nào cũng bị bọn giặc đả thương một số, đồng thời chàng cảm ơn cha con Tú Mai, tuy vì cha con nàng mà bọn giặc Hoàng Hà này mới tới đây. Nhưng nếu không có cha con nàng trung nghĩa báo động trước dù mình với bà cháu Võ Di Bà Bà có võ công rất cao siêu cũng chưa chắc bảo tồn được an toàn như bây giờ. Chàng nghĩ như vậy cảm thấy cha con Tú Mai đối với nhà mình ân tình thâm hậu như thế, mình phải đối đãi cha con nàng tử tế mới được.

Sự thực tối hôm đó Võ Di Bà Bà với Phong Lan phát hiện có người xâm nhập nhà họ Long này trước, vì cửa sổ của phòng Bà Bà nhìn thẳng về phía tường thành. Bọn giặc ở trên tường thành leo xuống. Phong Lan ngẫu nhiên trông thấy, nàng liền nói cho Bà Bà biết, sau mới biết bọn giặc đến Long phủ. Phong Lan cả giận đang định đi nói cho Long Uyên hay.

Nhưng Bà Bà cho là không nên kinh động chàng vội, vì ngày hôm nay chàng quá mệt nhọc nên để cho chàng nghỉ ngơi thì hơn. Vì thế hai bà cháu mới định với nhau chia đường mà hành sự rồi hai bà cháu nhảy ra bên ngoài không đợi chờ bọn giặc vào tới trong nhà của Long phủ hai bà cháu đã điểm vào huyết mê của chúng và xách chung đem tới chân tường thành vớt ở đó.

Nhưng khi hai bà cháu quay trở lại thì bốn tên đầu xỏ đã dấu với cha con Tú Mai rồi, hai bà cháu mới biết rõ sự thế nên mới ẩn núp một nơi là thế.

Sau Long Uyên ra. Bà Bà trông thấy biết trận đấu này không còn gì thất thố nữa, vì vậy bà ta quay trở ra chân thành đếm tất cả có hai mươi tên giặc. Bà ta giải huyết cho chúng lai tỉnh, cảnh cáo chúng qua loa, tha cho chúng đi rồi mới quay trở về.

Hãy nói Long Uyên về tới phòng, đột nhiên có một luồng gió thổi lừa đám mây, mặt trăng chiếu thẳng vào căn phòng, chàng đưa mắt nhìn chung quanh cảm thấy tịch mịch vô cùng. Chàng bỗng nghĩ tới Vân Tuệ nên thở dài một tiếng vì không biết lúc này nàng ở đâu và làm gì, đột nhiên có một cái bóng người rón rén đi tới phía sau chàng.

Vì mãi nhớ tới Vân Tuệ nên chàng không để ý tới. Tối khi người nọ trông thấy trên vai chàng lấm bấn bỗng kinh ngạc hỏi:

-Ừa sao công tử lại đứng đây, người công tử...

Long Uyên giật mình kinh hãi vội quay người lại và lẹ làng lui về sau mấy bước, đến khi nhìn kỹ người đó là ai mới kinh ngạc hỏi:

-Ừa Tú Mai đấy à? Sao cô nương còn chưa đi ngủ.

Tú Mai ngẩng đầu lên tủm tỉm cười, dưới bóng trăng trông sắc mặt của nàng đẹp khôn tả, khiến chàng không sao cầm lòng được. Tú Mai cười khì và đáp:

-Tiểu tỳ về tới phòng không thấy công tử nên lo âu vô cùng, không ngờ công tử ở đây thưởng trăng.

Nàng chưa nói dứt tiếng đã cười một tiếng để thay lời nói. Long Uyên hình như hiểu ý ngượng cười và đỡ lời:

-Có phải cô nương không yên tâm...tôi...

Lúc ấy Tú Mai khẽ phủi bụi ở trên vai chàng:

-Công tử đừng nói nữa tiểu tỳ biết rồi, sao lưng của công tử lại dính đầy bụi thế này?

Long Uyên mặt đỏ bừng lên đáp:

-Tôi ra xem trăng ngờ đâu thấy nhiều người như thế nên núp ở một bên, không cẩn thận nên mới dính đầy bụi bặm như thế này.

Đây là lần đầu tiên chàng nói dối, nhưng sự thực chàng có đứng xem nên thấy trong lòng không hổ thẹn cho lắm. Tú Mai giật mình đánh thót một cái, nàng quay đầu nhìn chung quanh sấn vừa đi vừa khẽ hỏi:

-Công tử xem là ai kia? Hà, ở đây nguy hiểm lắm.

Nàng vừa nói vừa vội đóng cửa sảnh lại, trong sảnh không có đèn lửa, cửa vừa đóng trong phòng tối om như mực, nàng sợ Long Uyên không trông thấy vội đỡ cánh tay chàng và khẽ dặn dò:

-Tối lắm để tỳ nữ đỡ công tử lên lầu nhé, có nên thắp đèn trước không?

Long Uyên cười thầm, một mặt chàng thấy nàng ta chu đáo như vậy đã cảm thấy có nhiều thiện cảm với nàng rồi nên chàng vội trả lời khỏi cần, rồi để mặc Tú Mai dắt đi và một mặt khẽ nói thầm:

-Tôi trông thấy cô nương với một lão già cãi vã với bốn đại hán không hiểu ở đâu có một tú tài hiện ra, chỉ trông thấy người đó nói mấy câu là bọn kia bỏ đi ngay...

Tú Mai đỡ chàng lên tới lầu vội mở cửa phòng đưa chàng vào trong, trong phòng đèn vẫn cháy sáng và than ở trong lò sưởi vẫn cháy hồng, nên hai người ở chỗ giá lạnh đột nhiên vào chỗ ấm áp đều cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Dưới ánh sáng đèn Long Uyên thấy Tú Mai càng đẹp hơn ở dưới nhà. Nàng bỗng phát giác thấy chàng ta mặc cái áo rất mỏng và không có vẻ gì sợ rét cả, nên nàng ngạc nhiên hết sức. Chàng là một thư sinh yếu ớt như vậy làm sao mà chịu nổi giá lạnh như vậy, chỉ bằng cởi khuy áo cho chàng để chàng sớm đi nghỉ thôi. Vì hồi nãy chàng không dám phiền nàng cởi áo cho mình nữa liền lùi về phía sau hai bước tự cởi khuy áo lấy và nói:

-Tú Mai, khuya lắm rồi cô cũng nên đi nghỉ đi.

Tuy Tú Mai được lệnh tới đây hầu chàng nhưng dù sao nàng cũng là một khuê nữ. Lúc ấy lại là canh tư rồi, nên nàng vội chào Long Uyên rồi lẳng lặng rút lui.

38. Ý Thiếp Hóa Thành Gió Xuân

Sáng hôm đó nhà họ Long già trẻ lớn bé, các nam bộc nhện nhíp treo đèn kết hoa, các nữ bộc phụ trách bày biện bàn ghế và trang điểm ở trong nhà.

Không bao lâu Long phủ đã bày biện rất huy hoàng và long lẫy, người nào cũng tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng.

Long Uyên cũng như mọi sáng đi các phòng thỉnh an, chàng thấy mọi người treo đèn hoa vậy biết gia đình mình hôm nay tổ chức cuộc vui để chào đón mình trở về.

Trong lòng chàng rất cảm động vì thấy ai ai cũng dậy hết. Trí Lễ vừa trông thấy chàng đã vội nói:

-Trời rét như thế này mà con cũng dậy sớm như thế con lại đây sưởi cho khỏi rét.

Long Uyên lắc đầu đáp:

-Thưa đại bá phụ con không rét.

Trí Lễ làm ra vẻ quát mắng nói tiếp:

-Bậy nào, con có phải là người sắt đâu mà không rét...

Đang lúc ấy đã có một tỳ nữ mang một cái áo lông điếu đến cho Long Uyên mặc. Long Uyên định không mặc nhưng sợ đại bá phụ không ưng ý nên bắt buộc dĩ chàng phải mặc vào! Trí Lễ liền bảo Long Uyên ngồi xuống rồi nói tiếp:

-Uyên nhi, con biết nhà họ Long chúng ta chỉ có một mình con là nối dõi thôi. Bây giờ con đã lớn rồi, vậy phải lấy vợ sinh con đẻ cái. Nhà chúng ta xưa nay vẫn tích phúc tích đức, nhưng không hiểu tại sao chỉ có mình bát đệ sinh con thôi...

Long Uyên thấy Trí Lễ ứa nước mắt thì cũng mũi lòng vội nắm chặt hai tay của người bác để an ủi. Ông ta vội gạt lệ nhìn Long Uyên cười và nói tiếp:

-Bác cũng hiểu lòng con, bác đã sắp qui tiên đến nơi rồi, muốn sinh con đẻ cái cũng không sao được nữa, cho nên mấy anh em bác đều trông mong cả vào con. Bác chỉ mong trước khi chết cưới một người con dâu cho con, những người này thuộc về chi của bác, dù có con hay không đó là do số trời. Bác chỉ mong con nhận lời thế thôi.

Long Uyên nghe thấy bác mình nói như vậy trong lòng khó xử hết sức, trước kia chàng chỉ yêu có một mình Vân Tuệ thôi, sau lại có Phong Lan xen vào nếu không có Vân Tuệ nhận lời thì có lẽ Phong Lan sẽ đau khổ suốt đời, nhưng từ khi chàng định lấy thêm Phong Lan rồi chàng cho như thế là mãn túc lắm, nên bây giờ phải nghe lời bá phụ lấy thêm năm thê bảy thiếp như vậy có phải là thái quá không? Đồng thời cũng ảnh hưởng đến tình yêu của mình với Vân Tuệ và Phong Lan.

Trí Lễ thấy Long Uyên lẳng lặng không nói gì lại mỉm cười nói tiếp:

-Bác biết lòng con lắm, nhưng con cứ yên Trí không khi nào bác lại hồ đồ bắt con một lúc phải lấy chín vợ đâu. Ngày hôm nay bác nói chuyện với con đây chỉ là mong con sửa soạn hay là hiện giờ nếu con thấy người nào hợp thì con không được vì lễ này hay lễ khác mà con không lấy người đó về làm thiếp...

Long Uyên thấy bác mình nói như vậy cũng không bó buộc cho lắm, và chàng cũng không muốn bá phụ đau lòng. Nên chàng vội vàng vâng dạ dạ rồi đứng dậy cáo lui ngay. Khi chàng đến phòng Thất bá phụ thì Long Trí Chi vội kéo tay chàng và nói:

-Long nhi, chắc hôm nay con bái lãnh nhiều gia huấn phải không? Thế nào, con chịu thay tâm đổi tính chưa?

Thì ra Trí Chi với Long Uyên hợp tính nhau hơn hết vì thế đối với người bá phụ này không hề dấu diếm một chút gì cả, chàng ngồi xuống ghế và thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp:

-Hà, thất bá phụ không biết đó thôi, con thấy khó chịu lắm, đồng thời cũng cảm thấy khó xử nữa...

Trí Chi vừa cười vừa nói tiếp:

-Người già bao giờ cũng mong có con cháu, điều này người trẻ tuổi như con không hiểu thấu đâu, vì người già nào cũng sợ chết, đó là sự bất đắc dĩ, dưới sự bất đắc dĩ chỉ còn cách trông nom vào con cháu nối dõi thôi. Cho nên Uyên nhi, con thử nghĩ xem nếu con không nhận lời yêu cầu của các vị bá phụ có khác gì bóp chết tính mạng của các vị ấy không...?

Long Uyên nghe thấy kinh hãi giật mình vội đáp:

-Không phải con không bằng lòng như thế. Nhưng...

Chàng ngập ngừng không sao nghĩ ra cách gì để trả lời. Trí Chi thấy vậy liền nói tiếp:

-Uyên nhi con không nên như thế. Theo ý bá phụ con là người có số đào hoa, tuy bây giờ con thấy khó chịu, nhưng tới lúc đó hoàn cảnh bắt buộc con như vậy con không thể nào trốn tránh được đâu.

Long Uyên nghe thấy Trí Chi nói như vậy hổ thẹn mặt đỏ bừng, thế rồi Trí Chi giữ chàng lại ăn cơm, Trong lúc ngồi ăn ông ta lại kể cho Long Uyên một câu chuyện như sau:

-Năm trước bá phụ đi Oai Hải mua thuốc về để làm một toa thuốc chữa cho các bá phụ, khi trở về đi qua Hoàng Hà thì đột nhiên gặp một ông già bị thương khá nặng với một thiếu nữ rất trẻ đẹp.

Long Uyên nghe nói vội xen lời hỏi:

-Có phải bá phụ nói cô Tú...

Chàng mới nói tới chữ Tú mới biết mình lỡ lời mặt đỏ bừng liền ngậm miệng không nói nữa.

Trí Chi cười ha hả lườm chàng một cái rồi nói tiếp:

-Uyên nhi. con nói đấy, hai người đó một già một trẻ, người già chính là cha của Tú Mai, lúc ấy bá phụ thấy cha nàng bị thương rất nặng liền động lòng thương và sẵn có sâm cao ly mới mua được ở Oai Hải về tặng ngay cho ông ta nữa cây, nhờ vậy ông ta mới thoát chết. Nội thương của ông ta tuy đã khỏi già nữa, nhưng ngoại thương cần phải cứu chữa thêm, thế rồi bác liền sai Long Ngũ các người đặt ông ta lên xe chở về nhà ngay. Trong khi đi đường Tú Mai thấy người cha tỉnh dần và thấy người cứu cha nàng lại là một văn sĩ yếu ớt, nàng vừa cảm tạ vừa sợ hãi nên khi nghỉ chân ở khách sạn, cha nàng liền thú thật với bác rằng y là hiệp đạo ở Giao Đông người ta gọi là Giao Đông Nhất Tiên Diệp Tướng, vì y thấy bọn Hoàng Hà ngũ giao hoành hành ở trên sông Hoàng Hà giết hại nhiều lương dân. Sau y liền đem theo Tú Mai xuống sông

Hoàng Hà vừa gặp lão nhị của bọn Ngũ Giao đang làm trò giết người cướp của, y liền giết ngay lão nhị ấy. Ngờ đâu bị hai tên khác hay tin tới vây đánh y nên y mới bị thương nặng như vậy.

Lúc Long Uyên đã ăn cơm xong ngồi nghe bá phụ kể lai lịch của cha con Tú Mai, trong óc chàng lúc nào cũng thấy hình bóng của cha con Tú Mai, cũng vì thế chàng bụng bảo dạ:

“Bọn Ngũ Giao trên sông Hoàng Hà, một tháng sau ta thế nào cũng phải đi Lương Sơn Bạc để lấy lại công bằng cho cha con Tú Mai mới được.”

Trí Chi lại nói tiếp:

-Diệp Tường là người rất có huyết tính, y thấy bá phụ không phải là người trong giang hồ và cũng không muốn để cho bá phụ liên lụy, nên y yêu cầu để cho y một mình trong điểm chữa thương. Còn yêu cầu bá phụ đem Tú Mai về muốn làm nô bộc hay tỳ nữ gì cũng được, quý hồ chỉ mong đền ơn bá phụ thôi. Con thử nghĩ xem, khi nào bác lại bắt cô ta làm tỳ nữ như thế. Tuy bác không biết võ nghệ nhưng cha con là một đại hiệp khách có tên tuổi, nếu giữa đường bị Hoàng Hà Ngũ giao đón đánh, đó là tại số của bác, bằng không khi đã về tới nhà rồi thì bọn chúng không tới thì làm sao mà địch nổi cha con.

Long Uyên cười thầm:

“Thật bá phụ là thư sinh có khác, Hoàng Hà Ngũ Giao là bọn giặc cỏ, chúng chỉ có cái trò đánh lén thôi chứ có phải là người có tên tuổi gì đâu, nhưng chúng người nhiều thế mạnh như tới hôm qua chẳng hạn nếu không có bà cháu Võ Di Bà Bà biết trước thì đâu có ngày hôm nay bác cháu mình an nhàn ngồi nói chuyện với nhau ở nơi đây.”

Tuy vậy chàng cũng không tiện phản bác nên vẫn cứ ngồi yên mà nghe ông ta nói tiếp. Trí Chi lại thao thao bất tuyệt:

-Vì thế bác mới cương quyết đem hai cha con y về. Về tới đây bác lại hết sức chữa cho, không đầy một tháng vết thương mới lành mạnh. Diệp Tường thấy bác đối xử với y tử tế như vậy, y cảm động vô cùng nhất định xin cho y ở lại bốn trạch làm một giáo sư hộ viện đồng thời bảo con gái làm tỳ nữ cho bá phụ, bá phụ cương quyết từ chối không nhận, nhất là bá mẫu của con thấy Tú Mai đẹp như vậy nên đã định giữ nàng để làm tiểu thiếp cho con, sau này có sinh một trai hay một gái để thừa kế hương hỏa của bác...

Long Uyên nghe tới đó trống ngực đập rất mạnh, mặt đỏ bừng bất đắc dĩ chỉ có cúi đầu xuống chứ không nói nữa lời, Trí Chi thấy như vậy lại hỏi tiếp:

-Uyên nhi, con đã được gặp Tú Mai rồi, thế nào con có bằng lòng không?

Long Uyên rối trí vô cùng, không biết trả lời như thế nào cho phải. Trí Chi cười ha hả nói tiếp:

-Việc này là việc chung thân đại sự, việc gì con phải thổ thẹn như thế, hơn nữa con đã có một...

Long Uyên thấy bá phụ nói như vậy đau khổ vô cùng có khác gì quàng thêm một cái cùm lên cổ mình không? Nhưng chàng muốn cãi cũng không được. Trí Chi thấy Long Uyên có vẻ cuống quýt lại thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu con không bằng lòng bác cũng không cưỡng ép đâu, bác không như các bác khác, có con hay không đó là số trời đã định, không thể nào cưỡng được, riêng bá mẫu của con hiếm hoi rất có lỗi với tổ tiên, cho nên bắt ép bá phụ phải bảo con lấy Tú Mai làm thiếp, tới hôm qua bá mẫu của con đã vội sai Tú Mai đi hầu hạ con rồi, sáng sớm ngày hôm nay bà ta con đi hỏi thăm Tú Mai nữa. Con nhỏ ấy tuy là con nhà giang hồ nhưng nữa năm nay gần gũi bá mẫu con, tính nó đã thuần nhiều và rất được lòng bá mẫu con, cho nên ta với bá mẫu chắc con thế nào cũng ưng nàng ta.

Long Uyên nghe thấy Trí Chi nói như thế trong lòng cảm động hết sức và nghĩ tới bá phụ thương mình như vậy, nên chàng không nhẫn tâm làm đau lòng ông ta vội đứng dậy và an ủi:

-Đối với việc này con không có ý kiến gì hết quý hồ bá phụ bá mẫu đã ban cho...

Trí Chi vội đứng dậy ôm lấy vai chàng cười ha hả và đỡ lời:

-Ngoan lắm, con của ta ngoan thực!.. Hà hà..

Ông ta vừa cười vừa gọi một nữ tỳ và dặn bảo rằng:

-Tiểu Mai, mi đi thông báo với các lão gia hay đến ngày mừng ba này đại thiếu gia sẽ cưới Tú Mai làm vợ của phòng bảy, đồng thời dặn quản gia dành ra một món tiền để sửa soạn tiệc tùng và sắm sửa các thứ để cử hành hôn lễ.

Tiểu Mai vâng lời vội tiến lên quì xuống chào mừng Long Uyên rồi cười khanh khách và đi luôn, các nữ tỳ và nữ bộc ở bên ngoài hay tin cũng cười ồ và bàn tán xôn xao.

Long Uyên ngượng vô cùng cứ tưởng là mình nằm mê, lúc đó Trí Chi mới nhớ tới lò luyện đơn được liền gọi Long Uyên vào trong thư phòng giúp mình luyện đơn được.

Khi đơn được sắp xong bỗng có tỳ nữ vào mời chàng ra ngoài khách sảnh. Chàng không hiểu việc gì cả vội theo nữ tỳ đi luôn.

Ngờ đâu chàng vừa ra khách sảnh đã thấy có đại nhị tam bá mẫu và mẹ mình. Ngoài ra có cả Phong Lan với Tú Mai nữa mọi người thấy chàng đều trở mắt lên nhìn, chàng thổ thẹn vô cùng vội quay mình định chạy, nhưng Trí Hiếu phu nhân đã nắm được tay chàng và nói:

-Uyên nhi xấu hổ cái gì mau lai đây xem những đồ cưới của thất bá phụ sắm sửa cho con ở đây rồi. Con xem có hài lòng không?

Bất đắc dĩ Long Uyên tiến lên thỉnh an các bá mẫu và tiến lên nhìn các đồ sính lễ thấy có đủ đồ dùng hằng ngày và quần áo thì sắm đủ bốn mùa. Chàng lại đưa mắt liếc nhìn Phong Lan và Tú Mai hai nàng, thấy hai nàng cũng đang liếc trộm mình.

Chàng không dám nhìn hai nàng lâu sợ các bá mẫu biết. Trí Chi thông minh thấy chàng đưa mắt nhìn mình cầu cứu vội lớn tiếng hỏi:

-Uyên nhi đơn được ma thất bá phụ với con đang luyện đã xong chưa?

Long Uyên vội đáp:

-Xin lỗi các vị bá mẫu đơn được đó vẫn chưa luyện xong cho phép Uyên nhi luyện tiếp mới được.

Nói xong chàng vội gật đầu chào mọi người rồi đi ra ngay. Chàng ra tới cửa bỗng nghĩ tới một việc liền quay đầu lại dùng Thiên Lý truyền âm hỏi Phong Lan:

“Lan muội không trách cứ ngu huynh chứ.”

Phong Lan khẽ lắc đầu, Long Uyên thấy vậy mới yên tâm nhưng chàng vẫn nói tiếp:

“Nếu vậy tối hôm nay chúng ta hãy nói lại...”

Nói xong chàng vội đi luôn.

Lúc này Phong Lan mới yên tâm thật sự, nàng ngẩn đầu lên ngắm nhìn Tú Mai người sẽ chịu hương lửa Long Uyên với mình. Nàng thấy Tú Mai quả thực không kém gì mình.

Tú Mai thấy có người nhìn mình liền ngừng đầu lên mới hay là Phong Lan, nàng thấy nàng ta không có vẻ gì ghen ghét mình nên nàng trả lời bằng một nụ cười duyên dáng.

Hãy nói Long Uyên ra khỏi khách sảnh rồi không rồi không trở về thư phòng vì sợ mọi người bao vây, chàng đi một mạch tới phòng cha mẹ mình đang ngồi ăn cơm với Võ Di Bà Bà, chàng trông thấy bà cụ có vẻ thổ thẹn, hình như đã lâm lữ một việc gì vậy, cũng may bà không để ý tới mà chỉ hỏi thăm ăn cơm chưa và gọi chàng đến ngồi cạnh thôi.

Long Uyên vừa vào ngồi cạnh Võ Di Bà Bà nữ tỳ đã lấy thêm bát đĩa ra cho chàng. Võ Di Bà Bà liền lên tiếng nói trước:

-Uyên nhi, già này cũng phải mừng cậu...

Long Uyên ngượng vô cùng găm mặt xuống, Trí Dũng gỡ vây cho con và đỡ lời:

-Cuộc hôn nhân của tiểu nhi là được bá mẫu ban ơn cho nên tiểu nhi mới được kết duyên với lệnh tôn và được bá mẫu lượng thứ cho phép tiểu nhi được cưới cả Tú Mai về làm vợ của phòng thứ bảy. Đại ân hồng độ của bá mẫu đáng lẽ phải do tiểu nhi kính tạ ơn bá mẫu mới phải, sao bá mẫu lại mừng tiểu nhi như thế?

Long Uyên nghe thấy cha mình nói như vậy mới biết Võ Di Bà Bà đã bằng lòng cho mình lấy Tú Mai và nhắc mình cảm ơn. Vì vậy chàng vội rót một chén rượu cung kính mời Võ Di Bà Bà:

-Uyên nhi cảm ơn ân điển của Bà Bà.

Nói xong chàng uống cạn chén rượu ấy. Võ Di Bà Bà cũng cầm chén rượu lên uống và nói:

-Uyên Nhi, già cũng cảm ơn cháu, cháu ngồi xuống đi...

Tiếp theo bà ta nói với Trí Dững:

-Hiền diệt nói rất có lý, nhưng hiền diệt là người trong nghề đã biết rõ người giang hồ của chúng ta chú trọng trung, hiếu, tiết, nghĩa, tuy Uyên nhi hãy còn ít tuổi, nhưng công lực và võ công của y có thể nói là vô địch thiên hạ.

Long Uyên không biết uống rượu nên mới uống được một chén mặt đã đỏ bừng, chàng thấy Võ Di Bà Bà khen ngợi chàng đang định lên tiếng thì Võ Di Bà Bà đã xua tay và lên tiếng nói tiếp:

-Uyên nhi khỏi cần phải khách khứa nữa, già nói như vậy không phải là quá đáng và khen ngợi bừa bãi, phải biết già suốt đời không chịu phục ai cả. Thiết nghĩ năm xưa sư phụ của Tuệ Nhi thiên hạ lừng lẫy như vậy già này cũng không phục, chờ đến khi y du ngoạn Võ Di già liền đấu với y năm ngày năm đêm sau cùng thua y một chưởng. Nhưng từ khi thấy cháu với Tuệ Nhi mới biết hai người gặp kỳ ngộ già này mới biết người giỏi lại có người giỏi hơn, trời cao lại còn trời cao hơn thực không sai.

Lời nói ấy mẹ của Long Uyên không hiểu chút nào ngay cả Trí Dững cũng chỉ hiểu một nửa thôi. Võ Di Bà Bà thấy hai vợ chồng thắc mắc liền giải thích:

-Hiền diệt chưa biết đấy thôi, công lực của Uyên Nhi thực là thâm tuyệt trên thế gian này rất hiếm thấy, còn một điều nữa Uyên Nhi võ nghệ cao siêu như thế mà không hề kiêu ngạo chút nào. Lòng lại hiền từ như bồ tát, chắc hiền diệt cũng biết rõ bất cứ người nào lẫn lộn ở trên giang hồ lâu năm dù là người hiền lành tới đâu cũng biến thành độc ác, giết người không chớp mắt, nhưng Uyên Nhi hành đạo trên một năm trời không những không nhiễm phải thói quen đó mà chỉ lo cứu dân độ thế...

Tiếp theo đó bà ta bèn kể chuyện Long Uyên ở Sào Hồ bỏ tiền ra cứu giúp những người bị tai nạn rồi cùng Phả Cái và Lỗ Trí các người thảo một kế hoạch giúp các người như thế nào liền kể hết cho mọi người nghe.

Vợ chồng Trí Dững ngẩng người ra nghe ngơ ngác nhìn bà già, cho tới khi bà ta kể xong Trí Dững phu nhân nắm lấy tay Long Uyên, Trí Dững không ngờ con mình lại có hùng tâm tráng chí và có kế hoạch chu đáo như vậy, liền thở dài một tiếng có vẻ khoan khoái vô cùng rồi cười ha hả gãi một ngón tay trái lên khen ngợi:

-Phải như thế mới không hổ thẹn là con cháu nhà họ Long, việc này không những cha sẽ hết sức tương trợ, tổ tông ở dưới âm thế nào cũng phò trợ cho con...

Nói tới đó ông ta đã ghen ngào không sao nói tiếp được nữa. Suýt tý nữa ứa lệ là khác, ông ta sợ Võ Di Bà Bà chê cười liền đứng dậy cáo lui trước.

Long Uyên thấy cha mẹ mình ghen ngào như vậy cũng đứng dậy với giọng run run an ủi bà mẹ rằng:

-Mẹ...Mẹ...

Nhưng chàng không nghĩ ra được lời nói thích đáng nào để an ủi bà mẹ. Trí Dững phu nhân thấy vậy liền cười và nhìn Võ Di Bà Bà rồi lên tiếng nói:

-Bá mẫu không phải là người ngoài, cháu không sợ bá mẫu chê cười, cháu nhận thấy Uyên Nhi làm được cho nhà họ Long này vẻ vang như vậy cháu cũng lấy làm mừng lắm, nhưng không mừng bằng nó biết thương đến dân chúng của thiên hạ nên bây giờ cháu có chết cũng yên tâm lắm rồi.

Võ Di Bà Bà lại nói tiếp:

-Năm xưa già luyện tập võ công chỉ biết tranh danh xưng cường thực uống sống mấy chục năm trời. Đáng lẽ già nghỉ chờ Lan Nhi có chồng rồi già sẽ ở ẩn trên núi cao để tu tâm dưỡng tánh cho những năm cuối đời. Nhưng từ khi được biết Uyên Nhi có kế hoạch như vậy, lão thân quyết không chịu ẩn dật nữa và từ nay trở đi còn sống ngày nào thế nào cũng hiệp trợ Uyên Nhi để làm thêm vài việc phúc đức.

Long Uyên thấy các người khen mình như vậy có vẻ ngồi đứng không yên đến cuống cả tay chân lên, bây giờ chàng nghe thấy Võ Di Bà Bà nói xong mới xen lời nói được:

-Uyên Nhi tài hèn sức mọn việc gì cũng mong Bà Bà với mẹ chỉ giáo cho và từ nay trở đi xin Bà Bà đừng có khách khứa như thế nữa.

Lúc này mẹ của Long Uyên mới nhận thấy lời nói của Võ Di Bà Bà quá khiêm tốn thật vội cảm tạ hộ chàng.

Võ Di Bà Bà mỉm cười nói tiếp:

-Chỉ mấy ngày nữa Long Nhi sẽ là cháu rể của lão bà nên việc gì Lão bà bà phải khách khứa nữa.

Ba người trò chuyện giây lát, Long Uyên liền cáo từ về phòng. Chàng đang điên hơi vận sức thì có tỳ nữ vào báo:

-Bên ngoài có một người họ Lỗ xin vào yết kiến.

Chàng cả mừng biết ai đã tới, vội ra tận ngoài cửa nghênh đón. Chàng đưa Lỗ Trí vào trong khách sảnh nhỏ và bảo người bưng rượu và thức ăn lên và đi mời Thất bá Trí Chi và cha mình tới.

Mọi người vừa ăn vừa bàn kỹ kế hoạch của Long Uyên. Trí Chi cũng phát biểu vài ý kiến khá hay. Bữa tiệc đó kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Long Uyên phấn khởi uống mấy chén đã thấy say nên chàng lão đảo về phòng vừa bước vào trong phòng đã thấy một thiếu nữ ngồi trên mép giường đang đùa giỡn một con búp bê bằng ngọc. Chàng nhìn kỹ mới hay là Tú Mai đến hầu hạ mình. Hôm nay đã quen biết nhau rồi, chàng không còn khách khứa như hôm trước nữa vội tiến lên ôm choàng lấy vai nàng và kéo nàng xuống lòng, miệng thì khẽ gọi:

-Tú...

Thiếu nữ nọ bỗng bị người ta ẵm kinh hoảng vô cùng quay đầu lại mới nhận ra người ẵm mình là Long Uyên vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nhưng nàng ta nổi khùng ngay với giọng ngen tuông nói:

-Tôi không phải là Tú Mai, đại ca buông tôi ra...

Long Uyên vừa mới gọi được chữ Tú đã nhận ra thiếu nữ này là Phong Lan chứ không phải là Tú Mai, chàng biết mình đã gây họa rồi, quả nhiên Phong Lan đã nổi giận rồi liền tự trách:

“Sao ta hồ đồ thế, tối hôm qua đã hẹn Phong Lan tới đây mà ta lại quên bẵng đi, và chuyện nhận lời lấy Tú Mai đã có lỗi với nàng rồi bây giờ lại nhận lầm nàng thì càng không phải với nàng nữa.”

Nghĩ tới đó chàng ngập ngừng muốn nói nhưng không biết nói sao cho phải.

Phong Lan thấy chàng đứng đờ người ra càng giận giữ nên đẩy chàng ra và chạy ra khỏi phòng. Ngờ đâu nàng vừa chạy được hai ba bước đã nghe lộp bộp nàng vội quay đầu lại nhìn mới hay Long Uyên bị mình đẩy ngã ngửa về phía sau và hình như chết giắc rồi.

Nàng ngẩn người ra giây lát trong lòng vẫn chưa tin vì chàng là người có võ công cao siêu như thế khi nào té ngã một cái mà chết giắc ngay được. Nhưng nàng nhìn kỹ thì thấy mặt chàng đỏ bừng, hơi rượu bốc lên và cứ nằm yên trên mặt đất. Lúc ấy nàng mới hoảng sợ và không còn tức giận nữa, nàng đi tới gần tỏ vẻ thương hại và ẵm chàng lên giường và nàng vội đi lấy khăn tay đắp nước phủ lên trán chàng.

Nhưng chờ mãi không thấy chàng lai tỉnh, nàng sợ hãi vô cùng, nàng vội cởi áo lông của chàng ra rồi xoa bóp, mãi mãi cũng không thấy chàng lai tỉnh, sau cùng nàng nằm phục trên ngực chàng. Giây phút sau Long Uyên bỗng giờ tay ra ôm chặt lấy nàng đồng thời còn cười ha hả.

Phong Lan đột nhiên bị chàng ôm một cái, nàng còn chưa biết rõ vì nguyên nhân gì vội lặn ngay vào trong giường, nàng định lên tiếng hỏi thì miệng đã bị miệng của Long Uyên áp vào đèn ở trong phòng cũng đột nhiên tắt lịm.

Người ta chỉ thấy nơi giường của Long Uyên rung động. Bên ngoài trời những đóa hoa tuyết lất phất bay phủ đầy trên mái nhà càng lúc càng dày. Nhưng trong phòng lại ấm áp vô ngần...

39. Phong Ba Quật Khởi

Ở Vu Hồ mùa Đông vẫn náo nhiệt như thường, người ở quê vào thành mua bán các thứ.

Chiều hôm đó ngoài cửa thành có một lão ăn mày già què chân đi ở trong đám đông. Lão ăn mày già ấy chỉ mặc một cái mỏng rách rưới dù thời tiết giá lạnh như vậy mà không thấy ông ta run cầm cập, ông ta đi cà thọt tiến thẳng vào trong thành.

Không cần nói rõ quý vị cũng biết rõ ông già ăn mày là ai rồi.

Phả Cái tiến thẳng vào một tửu lầu, tên tửu bảo trông thấy lão ăn mày vào đang định tiến lên ngăn cản nhưng y đã trông thấy đôi mắt của ông già sáng như sao nên y không dám tiến lên ngăn cản nữa.

Phả Cái lên tới trên lầu một tên tửu bảo vái chào và hỏi:

-Lão gia định lên uống rượu hay là kiếm người?

-Uống rượu và kiếm người...

Giọng nói của ông ta như tiếng thanh la vỡ, không riêng gì tên tửu bảo sợ hãi mà những người khách ở đó cũng hãi sợ nốt. Đang lúc ấy bỗng có một người lên tiếng nói:

-Không biết thằng nhãi nào ở bên ngoài kêu la ngào khóc thế?

Giọng người thứ hai lên tiếng nói:

-Ủa thúc thúc đã tới xin mời lại đây.

Phả Cái thấy tiếng mắng chửi mặt lại tươi cười, tên tiểu bảo thấy vậy bụng bảo dạ:

“Lạ thực lão ăn mày bị người ta chửi cạnh như thế không những không tức giận mà còn lại cười khoái chí như thế.”

Ông già nghe thấy tiếng gọi mặt hơn hờ bỗng sầm nét mặt lại đưa mắt nhìn chung quanh, bỗng thấy trong những bàn ăn mặc lịch sự có một bà cụ với một thiếu niên mặt trắng đứng dậy tiến ra nghênh đón. Ông già ăn mày vội tiến lên sầm nét mặt lại hỏi:

-Quả nhiên cháu gái ở đây rồi, hay lắm.

Nói xong ông ta quay đầu lại và nói tiếp:

-Vừa rồi vị anh hùng nào đã lên tiếng chửi đồng như thế.

Cũng trong chỗ ngồi ăn lịch sự bỗng có một đại hán ăn mặc áo gấm, hai mắt thở hơi rượu sắc súa đứng dậy mắng chửi tiếp:

-Ăn mày hôi thối kia, nơi đây có phải là chỗ người ăn xin đâu có mau bước...

Y chưa nói dứt thì lão ăn mày đã trợn trừng mắt lên nhìn y cười, cười xong ông ta quát lớn:

-Tiểu tử này vô lễ với bề trên, đứng yên đó!

Ông ta vừa quát vừa giơ hai ngón tay lên búng một cái, đại hán nọ nghe lời rầm rập đứng yên ở chỗ đó không hề cử động chút nào. Hình dáng của y vẫn y nguyên, tay phải giơ lên mồm há, mắt trợn như đang chửi người ta vậy. Tửu bảo với các người khách khác thấy vậy đều ngạc nhiên vô cùng. Bà cụ già lên tiếng nói:

-Võ công thúc thúc càng tinh tiến hơn trước nhiều, nhưng những tiểu yêu vô tri này thúc thúc hà tất giận y như thế làm chi. Mau vào trong này uống chén rượu đã...

Nói xong bà ta giơ tay ra mời khách.

Phả Cái đang định bước chân vào thì có bốn đại hán khác cùng bọn với đại hán kia đã vội đứng dậy, một tên trong bọn lớn tiếng quát hỏi:

-Lão nhị, xem ai dám ở Vu Hồ này phá quấy như thế và dám ám hại lén Vu Hồ Ngũ Miêu chúng ta vậy?

Tên vừa nói vừa đi tới trước mặt lão nhị, giơ tay ra vỗ vào sau lưng lão nhị một cái và bóp dưới hông tên ấy một cái để giải huyết. Ngờ đâu tên ấy vỗ và véo lão nhị nào lại còn nhe nanh trợn mắt và vẫn đứng yên như cũ chớ không sao cử động chút nào.

Phả Cái thấy vậy cười ha hả và nói:

-Đã lâu năm ăn mày già này không tới Vu Hồ, không ngờ gần đây lại có một bọn chó giấy tác oai tác quái...

Người nọ thấy thủ pháp của mình không thể giải huyết được cho lão nhị đang ngăn người ra bỗng nghe thấy Phả Cái lên tiếng nói như thế y liền quay đầu lại nhìn liền giật mình kinh hãi vội tiến tới trước mặt Phả Cái cung kính nói:

-Tiền bối quý tính đại danh là gì? Tại hạ là một trong Ngũ Miêu biệt hiệu là Hoa Diện Miêu họ Nghiêu tên là Oai nhị đệ của Miêu Như Thành, vừa rồi y lại quá chén cho nên mới thất lễ như vậy, xin tiền bối nể mặt gia sư Tam Hoa Chân Nhân Tổng Tuần Sát của Ba Giáo ra tay cứu giúp cho nhị đệ của tại hạ.

Còn ba người kia đang lăm le chực muốn đánh lén Phả Cái, nhưng bây giờ chúng thấy lão đại lễ phép với ăn mày già như vậy nên chúng cũng phải ngạc nhiên.

Bà cụ đưa mắt nhìn bốn bề xung quanh thấy các thực khách có vẻ hoảng sợ, bà ta sợ cái nảy xảy cái ung, nên vội lên tiếng khuyên giải Phả Cái:

-Thúc thúc, tha cho y đi, cháu còn có việc muốn thương lượng với thúc thúc.

Nói xong bà ta lững thững đi tới cạnh Nhị Miêu khẽ phất tay áo một cái. Nhị Miêu Lưu Thành đã kêu ôi chà một tiếng và ngã lăn ra đất rên rỉ liền.

Thấy bà cụ già có thủ pháp cao siêu như vậy, năm anh em Ngũ Miêu phải giật mình kinh hãi. Hoa Diện Miêu Lưu Oai rất biết điều vội tiến lên chấp tay chào và nói:

-Bà ra tay cứu giúp Lưu Oai rất cảm ơn, nhưng không biết bà xưng hô ra sao?...

Bà cụ chưa lên tiếng thì thiếu niên ở phía sau bà ta đã tiến lên một bước và kêu ngạo nói:

-Vị Bà Bà này người ta vẫn xưng là Thiên Diện phu nhân, còn vị lão tiền bối kia người ta xưng là Tiểu Diện Phả Cái, các người không tự lượng sức, có mau rút đi không?

Ngũ Miêu nghe thấy thiếu niên ấy nói Thiên Diện phu nhân và Tiểu Diện Phả Cái chúng đều biến sắc mặt và vội vàng đỡ Lưu Thành dậy rồi xuống lầu ngay.

Thiếu niên thấy vậy cười khanh khách rồi tiến lên vái chào ông già vừa cười vừa hỏi:

-Cháu nói không sai, tiền bối chính là Tiểu Diện Phả Cái phải không?

Ông già ăn mày sầm nét mặt lại kêu “hừ” một tiếng và quay vào ngồi uống rượu ngay. Ông ta ngồi ngay vào ghế ở giữa vừa ngồi vừa hỏi thiếu niên ở cạnh rằng:

-Con nhãi này khôn ngoan lắm, ai bảo cho mi biết tên của già này thế, có phải Tuệ Nhi không?

Thiếu niên nọ chau môi làm xấu với giọng lạnh lạnh nói:

-Tiền bối đại danh lừng lẫy ai mà chẳng biết.

Bà cụ không sao nhịn được cười vội xen lời nói:

-Mai muội đừng có tính nghịch như thế để ngu tỷ giới thiệu.

Nói xong nàng liền quay lại nói với Phả Cái rằng:

-Vị này là thiên kim của Thiết Kiếm Ngân Y Vương Đại Đồng, cục chủ của Thiết Kiếm tiêu cục ở Hán Trung họ Vương tên là Mai, thiếu gia này chỉ thích hành hiệp trượng nghĩa. Lần này...

Vương Mai nghe thấy lời của nàng ta con gái mặt đỏ bừng liền dậm chân hậm hực và xen lời nói:

-Chị Tuệ, chị hư lắm, cái gì bảo em là Thiên kim rồi lại bảo là thiếu gia? Em. . em không...

Nhưng nàng ta nói tới đó, thấy mọi người ngồi cạnh đó đang trở mắt lên nhìn nàng không tiện nói tiếp. Phả Cái thấy nàng ta ngây thơ như vậy liền kêu “hừ” một tiếng xen lời:

-Hai cô bé, đừng có đùa giỡn nữa, ăn mỳ giò này hai ngày một đêm mà chưa hề ăn uống gì hết, hiện giờ các người để đầy rượu thịt trên mâm như thế này mà vẫn không chịu ăn, có phải muốn làm cho ăn mỳ giò này đói thêm không?

Bà cụ và thiếu niên Vương Mai nghe thấy vậy giật mình kinh hãi vội đáp:

-Ừa, mời thúc thúc xơi rượu đi, tiện nữ không biết thúc phụ ở xa tới chưa ăn uống gì, xin thúc phụ tha lỗi cho...

Nói xong một mặt rót rượu một mặt gọi tửu bảo đem thêm rượu và thức ăn ra. Lão ăn mỳ giò không khách khứa chút nào cứ việc ngồi xuống ăn một mình.

Thì ra ông già ăn mỳ giò ở Thạch Sơn trấn Sào Hồ từ biệt Long Uyên tới ngay Vu Hồ, với công lực của ông ta chỉ đi có hai ngày một đêm đã tới nơi tức thì. Lúc mới vào thành ông ta đã nghĩ thầm:

“Tuy Vân Tuệ đã hẹn với Long Uyên ở đây đợi chờ nhưng không nghe thấy nói hẹn gặp nhau ở địa điểm nào? Chắc họ thể nào ngày đêm cũng hay xuất hiện ở trà lâu tửu quán chứ không sai?”

Nghĩ như vậy vừa vào tới trong thành ông ta tới ngay tửu lâu lớn nhất này chứ không đi đâu hết.

Sự thực lúc Long Uyên chia tay với Vân Tuệ, phần vì Long Uyên không chắc có gặp Phả Cái hay không, phần thứ hai khi hai người chia tay chỉ mãi nghĩ về nhau chứ có nghĩ gì tới chuyện khác đâu, cho nên trước khi chia tay Long Uyên chỉ bảo Vân Tuệ muốn trả thù thì thể nào cũng phải kiếm Phả Cái nhờ ông ta giúp có thể thôi chứ chàng cũng không dặn nàng phải chờ phải chờ ở đâu cả. Khi chàng tới Sào Hồ gặp Phả Cái chàng cũng chỉ cho ông già biết là nàng ở Vu Hồ thôi chứ không nói khách sạn nào.

Lúc lên đường, Phả Cái cũng vì tâm tình quá xúc động nên nói đi là đi chứ không hỏi thăm Long Uyên kẻ đã lên đường ngay, một hơi đi luôn hai ngày đêm, nhất tâm nhất trí muốn gặp Vân Tuệ cùng đi trả thù cho người bạn của mình Cô Độc Khách thôi.

Còn về Vân Tuệ cũng không nhất định ở lại thành này lâu như thế. Nếu nàng không gặp Vương Mai thì nàng đã đi từ lâu rồi.

Vì vậy đôi bên mới gặp nhau một cách dễ dàng như thế.

Còn phần Vương Mai nghe tiếng Phả Cái đã lâu bấy giờ được thấy ông ta ăn uống như không đếm xỉa người ngồi cạnh mình đâu hết, nên nàng cứ ngẩn người ra nhìn ông ta ăn uống hết bát này sang bát nọ mà mình cũng quên cả ăn.

Vương Mai ngồi đếm thầm, tất cả Phả Cái uống hết năm mươi sáu bát rượu mới ngừng tay khiến nàng cũng phải giật mình kinh hãi. Vân Tuệ cũng không sao nhịn được cười vội giơ tay lên bịt miệng để khỏi cười ra tiếng rồi nói:

-Thúc phụ đã ăn uống no nê chưa, còn Mai muội...

Vương Mai mới sực nhớ là mình chưa ăn cơm, nhưng nhìn thấy bát nào cũng bị Phả Cái ăn hết sạch nên nàng cứ ngẩn người ra.

Phả Cái thấy vậy nên lạnh lùng nói:

-Đến lượt người ăn đi...

Vương Mai lại cười khì và đáp:

-Cháu không có dạ dày lớn như cụ...

Nói tới đó nàng gọi tửu bảo lấy thêm hai món ăn và một chén cơm ra một mình ngồi ăn. Phả Cái vươn vai gập một cái và nói tiếp:

-Cơm no rượu say rồi, bây giờ lão phải đi ngủ đây. Con nhỏ kia ăn mau lên, bằng không già này ngã lưng ra ghế thì lại phiền hai người phải khiêng vào.

Vương Mai nghe thấy Phả Cái nói như vậy phải vội vàng ăn lấy ăn để cho xong, rồi cả ba cùng rời khỏi tửu lầu ấy về An Lai khách sạn.

Phả Cái mỗi một nên vừa về tới khách sạn ông ta ngã lưng trên giường ngủ liền. Vân Tuệ với Vương Mai phải thuê thêm cái phòng khác để ngủ, sau khi vào phòng Vân Tuệ bỗng kéo Vương Mai ngồi cạnh, vẻ mặt rầu rĩ nói:

-Mai muội quan tâm đến ngu tử như vậy, ngu tử cũng không dám dấu gì hiền muội, nhưng hiền muội biết chuyện rồi đừng có tiết lộ chuyện bí mật nhé.

Vương Mai vội đáp:

-Tỷ cứ yên trí.

-Mai muội xuất thân là võ lâm thế gia tất nhiên là phải biết có một vị cao thủ xử dụng kiếm rất nổi tiếng...

-Có phải chị nói là Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm khách phải không?

Vân Tuệ thấy Vương Mai vừa nói một cái đã trúng liền một mặt nàng cảm thấy tên tuổi của sư phụ mình quả thực lừng lẫy khiến mình cũng phải tự hào lây. Đồng thời nàng cũng nghĩ tới cái chết thảm thương của Độc Cô Khách mà không sao ngăn được hai dòng lệ, run run nói tiếp:

-Mai muội đoán không sai, ông ta là ân sư của ngu tử.

Vương Mai thấy vậy liền trợn to đôi mắt lên nhìn và nói:

-Chị Tuệ đang nghĩ tới mối thù của sư phụ phải không? Nhưng tôi nghe nói những người vây đánh lệnh sư con số rất đông đảo có đến mấy chục người đều là những tay có tên tuổi hay là chưởng môn phái, một mình chị làm sao trả thù được họ?...

Vân Tuệ không ngờ Vương Mai lại biết nhiều chuyện như thế mà lại quan tâm đến mình như vậy nàng cảm động hết sức vội nắm chặt tay của Vương Mai và nói tiếp:

-Cám ơn hiền muội đã quan tâm như vậy nhưng mối thù của sư phụ khó trả đến đâu ngu tử cũng không sợ sệt và quyết tâm không để cho chúng được ung dung, tất nhiên bọn chúng người rất nhiều và mỗi người đều có công lực phi phàm nhưng ngu tử không phải kẻ khờ khạo, ngu tử không sợ điều ấy, điều khó khăn nhất là tới giờ ngu tử cũng chưa biết kẻ chủ mưu là ai thôi. Vậy bây giờ điều cần nhất là tìm ra được tên chủ mưu rồi mới nghĩ cách trả thù. Tiểu Diện thúc thúc tới đây là giúp nhu tử việc đó đấy.

Vương Mai lắng tai nghe một lúc rồi nghiêm nghị đáp:

-Chị nói rất phải, trước hết hãy điều tra tên chủ mưu đã rồi mới đi tiêu diệt từng tên một. Với công lực của chị cùng Tiểu Diện tiền bối muốn trả được mối thù này chắc không khó khăn gì đâu, Tiểu muội tuy bất tài nhưng cũng nguyện đem hết toàn lực ra giúp chị một tay...

Vân Tuệ thấy Vương Mai sốt sắng như vậy càng cảm động, nhưng nàng không muốn nàng ta dự vào việc nguy hiểm này:

-Thịnh tình của hiền muội tỷ rất cảm ơn nhưng việc này nguy hiểm lắm, tuy hiền muội không sợ, nhưng nhờ để cho chúng biết gia thế của hiền muội thì lúc ấy quý tiêu cục hiền muội sẽ bị liên lụy đấy!

Quả thực Vương Mai không nghĩ tới điều đó, nghe Vân Tuệ nói như vậy liền ngăn người ra nhưng chỉ trong thoáng cái thôi nàng lại cười và trả lời rằng:

-Chị lo âu như vậy là rất phải nhưng tiểu muội có thể cải trang quý hồ không cho chúng biết mình là ai...

Vân Tuệ biết nàng ta muốn nhờ mình cải trang hộ, không sao nhận được liền cười khi một tiếng, nhưng nàng cố ý làm khó dễ Vương Mai mà trả lời rằng:

-Việc này không khó khăn gì cả, nhưng phải cái giọng nói của hiền muội vừa ngọt ngào, nếu hoá trong thành một bà già như ngu tử thì thế nào cũng bị lộ ngay.

Vương Mai nghe thấy Vân Tuệ nói như thế ngăn người ra suy nghĩ giây lát, nhưng nàng không nghĩ được mưu kế nào cả. Vân Tuệ thấy vậy vừa cười vừa nói tiếp:

-Thôi được, việc này để đến mai sẽ bàn lại, bây giờ đã trưa lắm rồi hiền muội mau vận công điều tức rồi đi nghỉ đi...

Vương Mai nũng nịu nói tiếp:

-Nhưng dù sao ngày mai chị cũng phải giúp em đây nhé.

Nói tới đó nàng không đợi chờ Vân Tuệ trả lời đã vội đứng dậy ra đóng cửa phòng và lên giường vận công điều tức ngay.

Sáng hôm sau tiết trời lạnh lẽo, mưa tuyết rơi xuống, Vân Tuệ, Vương Mai với Phả Cái ba người ngồi ở trong phòng bàn tán việc trả thù cho Vân Tuệ.

Trước hết Phả Cái kể rõ đầu đuôi câu chuyện xưa kia cho hai nàng nghe.

Nghe xong Vân Tuệ mới nhận thấy kế hoạch của Long Uyên dặn lại quả thực chu đáo, nàng lại đem chàng ra khen ngợi vài lời.

Vốn dĩ Vương Mai không có hảo cảm với Long Uyên mấy, nhưng vì nàng thấy Vân Tuệ nói, đã biết Long Uyên cùng Phong Lan về nhà thăm cha mẹ rồi, nàng nghe Long Uyên đã là chồng của Vân Tuệ thì không nên bỏ Vân Tuệ ở nơi đây mà đi cùng với một người đàn bà khác về nhà như thế. Long Uyên làm như vậy là trái với ý nghĩa phu thê. Nhất là tối hôm qua nàng đã biết Vân Tuệ có mối thù của sư phụ, mà kẻ thù đều là những tay cao thủ lừng danh trên thiên hạ. Thiên Diện sư sinh lại bỏ một mình vợ đi trả thù lại thực không nên không phải.

Đáng lẽ hôm qua nàng đã chỉ trích Long Uyên ở trước mặt Vân Tuệ rồi, nhưng thấy Vân Tuệ đang rầu rĩ nên nàng mới không nỡ làm nàng ta đau lòng. Nhưng bây giờ nghe thấy Phả Cái nói như thế và lại thấy Long Uyên chịu bỏ tiền ra cứu các nạn nhân và vui vẻ tiếp nhận kế hoạch của Lỗ Trí khoát đại công việc an phục các thảo khấu, như vậy thực là vĩ đại vì vậy nàng lại bắt đầu có lòng ngưỡng mộ Long Uyên, và chỉ khát vọng được gặp chàng ta ngay để xem hình dáng, và mặt mũi chàng ta như thế nào:

“Cứ xem chi Tuệ si tình như thế đủ thấy chàng thế nào cũng là một nhân vật anh tuấn khiến ai trông thấy cũng phải mến yêu”.

Nhưng nàng chưa trông thấy bộ mặt thực của Vân Tuệ bao giờ cho nên nàng cũng không biết đẹp xấu thế nào, cho nên nàng cũng chưa xác nhận sự tưởng tượng của mình. Vì nếu Vân Tuệ không đẹp thì chắc sự thắm mĩ của nàng cũng tầm thường thôi, như vậy Thiên Diện sư sinh cũng không phải là người đẹp hơn ai. Sau nàng lại nghĩ:

“Dù sao chàng ta cũng phải có điều gì đặc biệt hơn người nên mới có đầu óc hoài bão lớn như vậy, mới rộng lượng đến nỗi một lúc ném ra mấy nghìn vạn lượng vàng để cứu giúp dân nghèo mà không tiếc của chút nào.”

Vì thế trong đầu óc của nàng đã ghi sâu một ấn tượng đẹp đối với Long Uyên, tuy nàng hãy còn ít tuổi chưa hiểu rõ tình yêu là gì nhưng ấn tượng này đã in sâu vào trong lòng nàng không thể nào quét sạch đi được.

Vân Tuệ không biết Vương Mai có cảm tưởng như vậy nàng chờ Phả Cái nói xong liền lên tiếng hỏi:

-Thúc thúc, phen này Uyên đệ về nhà phải ở một thời gian vậy chúng ta phải nên làm như thế nào và ra tay ra sao? Thúc thúc có cao kiến gì không?

Phả Cái đang sầm nét mặt lại nghe thấy Vân Tuệ nói như thế liền trợn trừng mắt lên giây lát rồi trầm giọng đáp:

-Việc này lão ăn mày đã suy nghĩ cả một đêm hồi hôm rồi, Lão thiết nghĩ hiện giờ trong võ lâm các môn phái chỉ có Thiếu Lâm và Võ Đang là hai phái lớn nhất. Vả lại các hoà thượng của Thiếu Lâm trước kia có thù với giả này, cho nên chúng ta chủ trương lên chùa Thiếu Lâm đánh mấy hoà thượng cho bỏ tức đã.

Vân Tuệ thấy ông ta sát khí đằng đằng mặt mũi dữ tợn liền nghĩ tới lời dặn bảo của Long Uyên, nàng thở dài một tiếng và khuyên rằng:

-Chúng ta đi Thiếu Lâm trước cũng được nhưng dù sao chúng ta cũng nghe theo Long đệ, đừng giết lầm người lương thiện. Trước kia phái Thiếu Lâm đã tham dự trận đấu ở Lao Sơn nhưng xưa nay vẫn có tiếng ở trên giang hồ, ít khi có hành động hung ác và danh vọng lại khá cao phen này chúng ta đi đến đó cứ giết chóc bữa bãi nhỡ đồn vào tai người khác có phải là gây lên thị phi không?

Phả Cái thấy Vân Tuệ nhắc nhở như vậy nghĩ tới lòng đại nghĩa của Long Uyên liền dịu nét mặt lại nói:

-Thế thì... biết làm sao bây giờ?

Vân Tuệ thấy vậy biết tâm ý của ông đã suy chuyển rồi:

-Chúng ta phải đi Thiếu Lâm, nhưng theo ý diệt nữ thì chúng ta nên dùng thủ pháp tấn công cạnh dò thám xem chủ mưu chân hung thủ là ai rồi ra tay cũng chưa muộn.

Phả Cái nghe nói bỗng nghĩ ra được một kế, vỗ đùi kêu đánh đét một tiếng rồi nói:

-Có rồi...có rồi...

Ông ta bỗng đưa mắt nhìn thấy Vương Mai có vẻ kinh ngạc nhìn mình nên ông ta vội ngắt lời và đổi giọng nói tiếp:

-Ý kiến của lão ăn mày đã có rồi, bây giờ hãy nói ngay lên đường của chúng ta.

Vân tuệ không biết ý kiến của Phả Cái như thế nào, nhưng nàng biết ông ta thấy có Vương Mai ngồi cạnh đó nên không tiện nói ra vì vậy nàng vội đỡ lời:

-Từ đây đi tới Thiếu Lâm ở Hà Nam ít nhất cũng hàng mấy ngàn dặm, tuy chúng ta không bị thời gian hạn chế thực, nhưng chủ trương của cháu thì càng sớm ngày nào thì càng hay ngày nấy, vậy chúng ta nhất định ngày mai lên đường.

Nói tới đó nàng ta quay đầu nhìn Vương Mai và nói tiếp:

-Nhưng bây giờ năm cùng tháng tận, Mai muội rời khỏi gia đình cũng khá lâu rồi nên sớm trở về nhà thì hơn, kéo cha già ở nhà đợi chờ. Theo ý ngu tử thì bây giờ chưa đến nỗi phải dùng đến võ lực, hiền muội có đi cũng không có việc gì giúp ngu tử đâu...

Wương Mai chau môi lên xen lời hỏi:

-Sao tối hôm qua chị đã nhận lời cho em đi mà bây giờ thay đổi như thế?

Vân Tuệ nghiêm nghị:

-Mai muội chớ nên nói như thế, đối với thực tình của hiền muội lúc nào chị cũng cảm ơn nhưng hiền muội lên trốn đi như vậy và cũng đi lâu rồi, nếu không sớm trở về gia trưởng ở trong nhà thế nào cũng mong đợi, vả lại gia đình của hiền muội chỉ có một mình hiền muội là con, gia trưởng của muội yêu quý hiền muội thế nào không cần phải nói ra chắc hiền muội đã biết rồi, nhưng bây giờ khi nào chị lại để hiền muội vì việc tử mà làm đau lòng gia trưởng của hiền muội...

Hình như Vương Mai đã bị nàng thuyết phục nhưng vẫn chưa chịu nên nói tiếp:

-Chị bảo em về cũng được nhưng chị phải theo em đi đến nhà em ăn tết, tết xong chị sẽ lên đường đi Thiếu Lâm cũng chưa muộn, chẳng hay chị nghĩ sao?

Vân tuệ định từ chối nhưng Vương Mai không để cho nàng lên tiếng đã thao thao bất tuyệt nói tiếp:

-Nếu chị không nhận lời thì để em về nhà một mình nhưng có người hỏi việc em đi đâu thì em sẽ nói hết chuyện của chị cho họ nghe...

Nàng nói tới đó tỏ vẻ bất đắc dĩ hiển nhiên nàng định bắt bớ. Vân Tuệ đành phải nhận lời.

Phả Cái suốt đời cô độc, một năm gần đây mới có Vân Tuệ với Long Uyên đi cùng chứ không gần gũi một thiếu nữ nào hết, nhưng không hiểu tại sao từ khi thấy Vương Mai ông ta thấy cô bé tinh nghịch và bướng bỉnh này lại cảm thấy có duyên nên ông ta thấy nàng nói như vậy liền trợn mắt lên giận giữ nói:

-Con nhỏ này táo gan thật, xưa nay ăn mày già này không bị ai uy hiếp cả, nếu người không biết điều thì ngày hôm nay ta không ta không để cho người về nhà nữa.

Bộ mặt của Phả Cái xưa nay đã giữ trọn rồi, bây giờ ông ta lại quát tháo và trợn mắt như thế lại càng dữ dội thêm, ngờ đâu Vương Mai không sợ hãi mà còn thề lười ra tinh nghịch đáp:

-Thiếu gia nói được là phải làm được, không tin các người cứ thử xem chứ bây giờ ông có trợn mắt nhăn mặt cũng vô ích thôi.

Phả Cái cười nhạt một tiếng liền đổi giọng ôn hoà đáp:

-Được lắm được lắm, con nhỏ này kể cũng khôn ngoan đấy...

Vương Mai trợn ngược một bên mắt lên rồi phùng miệng trợn mắt lên nói tiếp:

-Cái gì là con nhãi này nhãi nọ, ông già ăn mày kia đừng có ăn hiếp thiếu gia...

Vân Tuệ đang định ngăn cản không để cho hai người cãi vã, nhưng tính của Phả Cái hễ ông ta tươi cười tức là ông ta tức giận nên nàng yên lặng ngồi yên một bên không can thiệp vào nữa Phả Cái thấy Vương Mai không chịu lép vế, trong lòng rất thương yêu nhưng về vấn đề sĩ diện ông ta vẫn làm ra bộ bức giận quát tháo nói:

-Tiểu tử ngươi dám vô lễ như thế phải không? Nếu không cho người một bài học thì người không biết Đàn Chỉ thần công của già này lợi hại như thế nào thì người cứ tưởng ta là bụi đất.

Vương Mai ưỡn thẳng ngực giơ tay ra giận giữ nói tiếp:

-Xưa nay thiếu gia này vẫn được nghe người nói tới Đàn Chỉ thần công nên thiếu gia mới ra tay lãnh giáo.

Vân Tuệ thấy vậy xen lời nói:

-Hiền muội đừng có giả vờ tánh trẻ con ấy ra nữa. Muốn giả quyết chuyện gì chỉ cần nói với nhau thôi hà tất phải động tới chân tay làm chi.

Vương Mai thấy Vân Tuệ đã đổi giọng nói biết mình đã thành công rồi liền nhảy tới trước mặt Vân Tuệ hỏi:

-Có thực không, chị đã nhận lời đi với em về nhà rồi đấy chứ.

Vân Tuệ thấy vậy biết không nhận lời cũng không xong, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, chưa kịp trả lời thì thấy Phả Cái xen lời nói:

-Đừng có nằm mơ, Hàn Trung cách Trường Giang rất xa, đi lại mất mấy ngày trời, như vậy...

Vương Mai lo âu vô cùng, vội quay trở lại, đang định gây sự thì thấy Phả Cái đổi giọng nói tiếp:

-Nếu cô bé có lòng theo lão và Vân cô nương đi, ăn mày già này cũng không phản đối còn gia trưởng của cô bé thì ăn mày già này sẽ biên thơ về cho gia trưởng của cô bé, trong thơ lão sẽ nói nhận người làm đồ đệ, dăm ba năm người mới có thể về nhà, như vậy chắc gia trưởng người cũng không đến nỗi.

Vương Mai nghe tới đó vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, khi nàng ở nhà đã nghe nói công lực của ông già này đã cao tuyệt, coi kẻ ác như thù, tính nóng như lửa thực là quái nhân của giang hồ. Bây giờ nàng đột nhiên nghe thấy Phả Cái nói như vậy nàng liền tiến tới trước mặt Phả Cái quì xuống vái lại và nói:

-Đệ tử Vương Mai bái kiến sư phụ...

Phả Cái sầm nét mặt lại nhưng hai mắt rất ôn hòa và có vẻ vui tươi với giọng khàn khàn nói tiếp:

-Đứng dậy đứng dậy, người muốn làm đồ đệ của ăn mày già này, người không được kêu khổ nghe chưa?

Vương Mai nghe nói nói vậy vội nhảy lên và đứng thẳng người buông xuôi tay xuôi xuống và nghiêm nghị đáp:

-Ồi chà, phen này chị không cấm em được nữa nhé! Hà hà...

Tiếp theo đó nàng lại nói:

-Sư phụ đã thân nhận được một đồ đệ tốt như thế này, sư phụ không được giấu giếm thể nào cũng phải dạy môn Đàn chỉ thần công cho con đây nhé?

Phả Cái nhìn đồ đệ duy nhất mới thân nhận được này liền kêu “hừ” một tiếng và cười ha hả đáp:

-Thế nào sư phụ cũng dạy cho, nhưng không biết con có đủ tài ba để học môn đó không?

Nói xong ông ta đi vào trong phòng và nói tiếp:

-Bây giờ ta kiểm người đi đưa thư, các người mau mau thu dọn, sáng sớm mai phải lên đường đi ngay. Con nhãi tốt hơn hết người mau mau viết một lá thư gửi về cho nhà, báo tin cho nhà biết là vẫn bình an vô sự, và để ta cùng gửi với người.

Vương Mai vui vẻ vô cùng, vội lấy giấy bút viết thư báo tin cho nhà ngay.

Hồi bấy giờ chưa có bưu điện, thư từ đều phải nhờ người đem đi hộ, hay nhờ những tiệm buôn trong khi chuyển kim ngân đem thơ hộ mình, nên một lá thư gửi đi rất đắt và tốn một thời gian khá lâu.

Lúc ấy Phả Cái cầm hai lá thư đi ra bến tàu. Tìm một thuyền chài đưa thư hộ. Ông ta đưa lá thư và tặng một số tiền khá hậu cho người ấy.

Vương Mai mừng rỡ khôn tả, ngồi ở trong điểm góc qua cửa sổ nhìn những mảnh tuyết đang rơi xuống, miệng thì ngâm ngao hát một bài tiểu khúc, đủ thấy nàng vui vẻ như thế nào?

Một lát sau Vân Tuệ hoá trang cho nàng thành một bà cụ già, chỉ có đôi ngươi là không hóa trang được thôi còn thì đầu chí chân, trong nàng giống hệt một bà cụ. Nếu không phải người sành sỏi thì không thể nào biết được nàng là một thiếu nữ mười lăm. mười sáu.

Vương Mai bỗng nghĩ ra một việc, vội hỏi Vân Tuệ:

-Chi Tuệ, chị ít tuổi như vậy, tại sao lại cứ thích hoá trang thành bà già trông thực khó coi! Hơn nữa... hơn nữa, em quen biết chị mấy ngày rồi mà vẫn không biết rõ bộ mặt thực của chị ra sao, thực không công bằng tí nào.

Vân Tuệ vội hỏi lại:

-Tại sao hiền muội bảo là không công bằng?

-Chị được trông thấy mặt thực của em, mà em không thấy mặt thực của chị, như vậy có phải là không công bằng không?

Vân Tuệ nghĩ lại thấy lời nói của Vương Mai rất có lý, nhưng mình suốt ngày hoá trang thành một bà cụ xấu xí, như vậy kể cũng khó coi thiệt, vì thiếu nữ nào cũng ưa đẹp, Vân Tuệ cũng không khác gì, nên nàng nghe thấy Vương Mai hỏi như vậy liền ngẫm nghĩ không nói năng gì hết.

Vương Mai thấy vậy lại hỏi tiếp:

-Chị đừng có hoá trang thành bà cụ già như thế này! Chẳng hay chị có bằng lòng không?

-Thôi được, hiền muội hãy ra ngoài giây lát.

Vương Mai ra bên ngoài giây phút đã thấy Vân Tuệ gọi vào. Lúc này nàng đã hoá trang thành một công tử thung thắng bước vào. Nàng vừa vào tới trong phòng đã thấy một mỹ nhân đứng ở cạnh giường, nàng liền kêu “ô chà” mấy tiếng, vì sắc đẹp của Vân Tuệ đã làm nàng đứng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy. Vân Tuệ thấy vậy vội hỏi:

-Thế nào, Mai muội không nhận ra ngu tử nữa hay sao?...

Vương Mai cố hết sức chớp mắt mấy cái rồi lăm bắm nói:

-Chị Tuệ, có thực là chị đấy không?

Vân Tuệ vừa tức cười vừa ngạc nhiên đáp:

-Không phải ngu tử thì còn ai vào đây.

Vương Mai liền nắm lấy tay nàng tắc lưỡi khen ngợi và ngẩng từ đầu tới chân hồi lâu, rồi nàng ôm chặt lấy Vân Tuệ và hỏi tiếp:

-Chị... chị Tuệ, chị đáng yêu thực! Đáng yêu thực...

Vân Tuệ giơ tay ra ôm choàng lấy nàng vào lòng, đang định nói tiếp thì đã thấy Phả Cái bước vào. Nàng vội lên tiếng nói với Phả Cái rằng:

-Thức thức đã gửi xong thư rồi à? Mai muội, sư phụ của hiền muội đã về rồi đấy.

Vương Mai vội đứng dậy, đi tới trước mặt Phả Cái và nói:

-Sư phụ xem chị Tuệ đẹp biết bao! Mai nhi so sánh với chị thực là một trời một vực.

Phả Cái ngồi xuống, trông thấy đồ đệ mình ngây thơ như vậy cũng khoái chí vô cùng, nhưng bình sinh ông ta không biết cười đùa gì cả, muốn cười nhưng không biết nên nói gì nên ông ta kêu “hừ” một tiếng và nói:

-Cháu Tuệ không những đẹp thôi mà công lực, phẩm hạnh, cái gì cũng hơn người hết, việc gì mà con phải lên tiếng khen ngợi?..

Vương Mai chưa hiểu tính nết của sư phụ, nên nàng nghe thấy Phả Cái nói như vậy, liền chau mày lên đáp:

-Chẳng lẽ con nói sai hay sao? con, con...

Bất đắc dĩ Phả Cái đành phải đổi giọng nói tiếp:

-Con nhãi kia nói lời thôi như thế mãi làm chi? Nhân lúc được nhàn rồi, để sư phụ dạy người một ít nhập môn khẩu quyết rồi sau này sẽ tập luyện, bằng không sau này gặp kẻ địch sẽ làm mất hết tên tuổi của sư phụ.

Vương Mai nghe thấy sư phụ bảo dạy võ công cho mình nên không dám cãi vả nữa, vội ngồi xuống và lắng tai nghe Phả Cái dạy bảo.

Sáng ngày hôm sau trời hazy còn mưa tuyết nhưng ba người không ngần ngại liền lên đường đi ngay.

Vừa đi Vân Tuệ vừa nghĩ không biết hiện giờ Long Uyên ở Sơn Đông đang làm gì?

40. Tân Xuân Gặp Gỡ - Thượng Sơn Tầm Thù

Hãy nói về Long Uyên, gia đình của chàng đã dán yết thị khắp nơi tuyên bố ngày cưới của chàng. Trong ba ngày cưới tại nhà họ Long người ra vào chật ních. Ít khi có một đám cưới nào lại linh đình như thế này, bất cứ người thuộc giới nào của thành Chức Mạc cũng đều có thiện cảm với nhà họ Long, nên trong ba ngày Tết cũng là ngày cưới của Long Uyên, người đến chúc Tết và chúc mừng đám cưới vô cùng tấp nập. Lầu hai của nhà chàng không đủ chỗ ở, nên bây giờ đã phải sửa chữa, Long Uyên với cha mẹ phải xuống ở tạm phòng của bác bảy.

Long Uyên tránh mặt không chịu tiếp khách, chỉ cùng Lỗ Trí giấu mình trong một gian phòng nhỏ để bàn tính kế hoạch, công việc tiếp khách đều để cho các thức bá phụ trách. Trong chín vị phu nhân, ngoài Trí Chi phu nhân với mẹ của Long Uyên ra thì bảy vị kia có vẻ không vui, vì nhận thấy hai đứa con dâu mới cưới này không thuộc của họ, cho nên các vị phu nhân ấy ngoài mặt vui vẻ tiếp khách, nhưng trong lòng không vui là mấy.

Lỗ Trí ở nhà Long Uyên cũng không được nhàn rỗi gì cả, ngoài việc bàn kế hoạch với Long Uyên lại phải phụ trách canh gác hộ chàng, việc canh gác trước kia do Diệp Hoàng Hà Thanh phụ trách, nhưng bây giờ y là dâu gia trong mấy ngày cưới, y phải trông nom và sửa chữa cho con gái.

Cũng may tám đại tiêu cục ở Kim Lăng hiệp cùng mấy vị cục chủ vận lương thực cũng tới kịp dự đám cưới này. Lục Qui với Hoa Hoa cũng tự động tham gia vào việc ấy.

Võ Di bà bà, Phong Lan với một cô nương nữa là Tú Mai đã dọn ra ngoài Long phủ, và ở tạm Xương Lăng khách sạn ở trong thành.

Nhà họ Long đã bao hết toàn bộ khách sạn, và phái mười thị tỳ mà mười nô bộc hầu hạ, nên cha con Tú Mai với bà cháu Võ Di bà bà được chăm sóc một cách chu đáo khôn tả, nhất là Phong Lan với Tú Mai,

lúc trước tại Long trạch vì khuôn phép mà không được cùng nhau gần gũi chuyện trò, nhưng từ khi dọn về khách sạn này, hai người suốt ngày gần gũi nhau, nên không đầy nửa ngày đã thân nhau như tỷ muội.

Chỉ có Long Uyên mấy ngày hôm nay tuy nhàn nhã nhưng cũng khổ tâm nhất, vì lúc này chàng đã trở thành một người có danh vọng cực kì lớn, đi tới đâu cũng gặp người cúi chào chúc mừng mình, ai ai trông thấy chàng cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ, nên chàng cảm thấy vô cùng phiền phức dù rằng trong lòng có chút cảm giác khoái chí. Ngoài ra, hình bóng Vân Tuệ lúc nào cũng hiện lên trong tâm trí làm cho chàng bứt dứt khôn tả.

Chàng còn nhớ đêm nọ, uống rượu say về tới phòng thấy Phong Lan lại tưởng là Tú Mai, lại có chút hơi rượu nên đã chiếm chút tiện nghi với nàng, đêm ấy chàng và nàng chưa chính thức làm lễ mà chàng đã chiếm mất trinh tiết của Phong Lan rồi.

Thời gian trôi nhanh, chỉ nháy mắt đã đến ngày mừng ba. Từ trước cửa khách sạn ở trong thành ra tới cửa nhà Long Uyên ở ngoài thành người tụ tập đông như kiến cỏ, phải chen vai thích cánh mới có thể lọt qua. Đám cưới đón dâu cũng linh đình hết sức và cũng vì quá đông như thế mà đã làm cho mấy người Lễ Trí khổ vô cùng, mọi người phải dụng biết bao sức lực mới dẹp được một lối đi để cho đám cưới đi qua.

Dẫn đầu đoàn rước là một con rồng dài hơn năm trượng, do hơn hai chục người múa, sau đến đội bát âm, rôi đến những người mang cửa hồi môn, cuối cùng mới là kiệu rước dâu, hai chiếc kiệu hồng đều do tám người khiêng! Sau hai chiếc kiệu lại còn có những kiệu dành cho người đưa dâu ngồi, hai bên kiệu đều có đèn lồng kết hoa. Thực là linh đình náo nhiệt không kém gì vua chúa vi hành. Khi kiệu cô dâu tới cửa, theo lệ Trung Hoa, Long Uyên phải đá vào cửa kiệu thì bà mai mới công cô dâu vào trong nhà. Hai cô dâu đều đội mào phượng mặc phượng y, dùng một cái khăn nhiễu phủ mặt; nếu không được các tiêu sư giúp sức gạt những người xem sang hai bên thì kiệu không cách chi chen vào đến tận cửa Long trạch được.

Khi cô dâu chú rể vào tới đại sảnh, Long Uyên đứng giữa hai cô dâu đứng hai bên đi tới trước bàn thờ tổ, một người chuyên làm lễ đã đứng chờ tại đó lập tức hô lớn:

-Nhất bách thiên địa...

-Nhị bách cao đường...

-Phu thê giao bách...

-Đưa cô dâu chú rể vào động phòng, tấu nhạc... lễ tất...

Long Uyên với hai cô dâu nghe theo người xướng ngôn mà quì ba lần, vái chín vái, bách xong trời đất rồi quì lạy chín vị môn chương thúc bá, rồi ba vợ chồng lại vái lạy lẫn nhau rồi do tỷ nữ đưa hai trái cầu kết bằng điều cho Long Uyên, cầm cầm hai trái ấy vào tay, còn đuôi của mỗi trái cầu là một mảnh lụa, thì đưa mỗi cô dâu cầm một đuôi. Sau Long Uyên đi trước theo bố tiểu đồng cầm đèn lồng đỏ dẫn đường, đi một bước lại dừng lại một bước để dẫn hai cô dâu lên lầu, ban nhạc ở góc sảnh cũng bắt đầu tấu nhạc rộn ràng, ngoài cửa pháo nổ đi ù ù và tiếng ồn ào che lấp cả tiếng nói chuyện rôm rả của mọi người trong sảnh.

Các tân khách thấy cô dâu chú rể làm lễ tơ hồng xong liền ra ngoài sân xem tường và vào bàn ăn uống.

Chín đôi vợ chồng già mừng rỡ vô cùng, lúc nào cũng cười tít mắt lại vì đứa con duy nhất của dòng họ đã lập gia thất rồi.

Hãy nói Long Uyên và hai cô dâu, vào đến trong phòng lúc này Long Uyên mới thở phào nhẹ nhõm, chàng liền vén lụa điều che mặt hai cô dâu lên, thoát tiên chàng cũng không biết người đó là ai? Nhưng sau khi vén lên mới biết đó là Phong Lan.

Phong Lan từ khi lên kiệu đến giờ cứ bị cái khăn điều che phủ, mọi hành động đều được bà mai hướng dẫn nhờ vậy lại đỡ hổ thẹn như Long Uyên.

Lúc này Long Uyên bỏ cái khăn điều hộ nàng ra nàng mới được nhìn thấy bộ mặt anh tuấn của chàng, và cũng thấy chàng khoác một miếng nhiễu điều qua, nàng xuýt nữa thì cười thành tiếng.

Vì chung quanh có bố tỷ nữ nên nàng hổ thẹn cúi đầu xuống không dám nhìn Long Uyên một cách đường hoàng nữa.

Long Uyên thấy nàng hổ thẹn như vậy lại càng quyến rũ hơn, nên ngẩn người ra ngẩn nhìn, đột nhiên nghe tiếng các tỷ nữ cười khanh khách mới giật mình nhớ ra nhiệm vụ của mình mới hoàn thành có một nửa thôi, chàng vội tiến lên mấy bước kéo nốt chiếc khăn điều phủ trên mặt cô dâu thứ hai. Tiếp theo đó bà mai chỉ huy bọn nữ tỷ khiêng một cái bàn tròn đến trước giường, nhanh tay bày một bữa tiệc hợp cẩn để ba người ăn.

Long Uyên với hai cô dâu cùng nâng chén lên uống, uống xong ly rượu hợp cẩn ấy ba mai biết việc của mình đã hoàn tất liền cúi chào ba tân lang và giai nhân, rồi lui ra ngoài phòng luôn. Tỷ nữ cũng lần lượt lui ra, để cho cô dâu chú rể được tự nhiên, ở lại chỉ làm vướng víu ngưỡng ngưỡng mà thôi. Khi lui ra chúng cũng tiện tay khép cửa phòng lại.

Thế là trong phòng chỉ còn lại ba người, thoát đầu ba người đều hổ thẹn không ai dám mở lời, sau chú rể thấy trong phòng không còn người nào nữa liền ho han một tiếng rồi nói:

-Hai vị...

Phong Lan quen biết chàng đã lâu, lúc này nghe thấy chàng ho khan đã buồn cười, lại nghe chàng gọi “hai vị” thì không sao nhịn được liền cười khúc khích. Còn Tú Mai cứ cúi gầm mặt xuống, nhưng mọi cử chỉ của hai người đều trông thấy hết. Lúc này nàng liền đứng dậy và rót một chén nước cho Long Uyên.

Long Uyên uống xong chén nước liền nói cảm ơn, rồi hỏi Phong Lan:

-Lan muội cười gì thế?

Phong Lan đưa mắt nhìn Tú Mai, vừa cười vừa nói:

-Em ư? Em thấy chúng ta người nào cũng như người gố, bị người ta kéo đi kéo lại thực là tức cười.

Tú Mai đối với cuộc hôn lễ này vốn rất thành kính, nhưng bây giờ nghe Phong Lan nói vậy cũng bụm miệng cười khúc khích. Long Uyên nhìn hai người, cả hai đều rạng rỡ thêm sau những nụ cười, bao nhiêu sự bất mãn lúc này tiêu tan hết, mỗi kẻ cười nói:

-Biết làm sao được, chúng ta ở trong đại gia đình phải biết giữ lễ, nhưng sau này nếu...

Chàng bỗng dừng lời, chàng vốn định nói sau này lấy vợ nữa thì không chịu lấy những lễ nghi như vậy, lại nhớ ra chàng đang ở trong phòng với hai cô dâu mà lại nói đến vấn đề này thực là không nên không phải, cho nên mới không dám nói tiếp.

Phong Lan thắc mắc vô cùng, vội hỏi:

-Nhưng cái gì, sao chàng không nói nữa?

Long Uyên lắc đầu đáp:

-Không có cái gì hết, chắc hai vị đói rồi, thức ăn hãy còn nóng, mau ăn cho ngon, kéo lát nữa mọi người tới lúc ấy muốn ăn cũng không ăn được.

Tú Mai thuận lòng chàng liền cầm đĩa lên, còn Phong Lan thì cau mày đáp:

-Hừ! Đại ca không nói tiểu muội cũng biết, có phải đại ca muốn nói sau này kết hôn với chị Tuệ lễ nghi sẽ giản tiện hơn có phải không? Nói thực cho đại ca biết, không thể được đâu, khi nào các vị bá phụ bá mẫu với cha mẹ chịu nghe theo đại ca mà làm như thế.

Tú Mai nghe Phong Lan nói chuyện đã biết đại khái chuyện của Vân Tuệ rồi, nàng không lấy gì làm kinh ngạc cả, Phong Lan thấy Long Uyên có vẻ ngạc nhiên lại nói tiếp:

-Tôi với em Mai đã chịu khổ sở như vậy, chẳng lẽ chị Tuệ lại được thoát nạn hay sao, cho nên tôi mới bảo chị Tuệ cũng phải bị một lần như chúng tôi, như thế mới công bằng!

Long Uyên liền nói:

-Thì ngu huynh cũng phải chịu một lần rồi.

-Chịu một lần thì sao chứ, đại ca muốn lấy nhiều vợ thì phải chịu khổ là đương nhiên, như vậy mới hợp lý chứ, có phải không Mai muội?

Tú Mai với Long Uyên không quen thuộc lắm, hơn nữa nàng đối với Long Uyên có vẻ tôn kính cho nên nàng không dám ngả về phe Phong Lan mà chỉ mỉm cười không nói.

Phong Lan thấy vậy thì có vẻ buồn bực vô cùng nói tiếp:

-Mai muội không được cười như thế, phải lên tiếng nói chứ.

Long Uyên vội đỡ lời:

-Lan muội đừng có bắt ép Mai muội. Mai muội không nói nghĩa là đồng ý với Lan muội rồi.

Phong Lan chau môi lên nói tiếp:

-Ồi chà! Chưa chi đại ca đã thiên vị rồi.

Long Uyên với Tú Mai liền đỏ bừng mặt, Tú Mai vội đáp:

-Chị Lan, em tán thành ý kiến của chị, muốn hưởng thụ được nhiều điểm phúc thì tất nhiên phải khổ mới được chứ...

Lúc ấy Phong Lan mới nguôi giận cười khì. Tiếp đó ba người chuyện trò vui vẻ hết sức. Một lát sau Long Uyên nghe có tiếng chân người vọng lên, trong lòng lo âu vô cùng, biết là khách mời mình xuống tiếp rượu chứ không sai. Nên chàng vội bảo hai nàng chờ rồi lẳng lặng theo cầu thang khác xuống dưới trước.

Ở dưới khách sảnh mọi người đang vui vẻ bỗng thấy chàng xuất hiện. Trí Chi liền đứng dậy nắm tay chàng giới thiệu với tất cả tân khách.

Giới thiệu xong Trí Chi liền bảo Trí Lễ các người dẫn chàng đi tiếp rượu từng bàn một. Chàng biết hôm này không thể nào rời khỏi sảnh đường nếu không say một mẻ nên trong lòng có chút hãi sợ, Trí Chi cũng biết điều đó nên rỉ tai truyền thụ cho chàng một mưu kế.

Chàng mừng rỡ khôn tả rồi tiếp tục đi các bàn mời rượu, khi mới tới mâm của hoa Hoa chàng đã lão đảo như sắp té ngã, Hoa Hoa thấy chàng như vậy giật mình kinh hãi vội nói với mọi người:

-Công tử đã say rồi, còn mấy bàn nữa xin quý vị miễn cho.

Thế rồi, y vực chàng đưa lên phòng cô dâu. Bên dưới đã có các vị bá phụ với cha mình tiếp khách, vào tới phòng Long Uyên giả bộ nằm lăn ra giường, các nữ khách thấy chú rể vào vội vàng rút lui đi hết.

Khi mọi người đi khỏi phòng, Phong Lan liền quay lại chọc lét chàng và nói:

-Đừng có giả bộ nữa, khách đã đi hết rồi, còn không mau ngồi dậy, đại ca giả bộ khéo thực nhưng tiếc thay tiểu muội không tin.

Tú Mai thấy cử chỉ của Phong Lan như vậy không hiểu gì. Ngờ đâu tới lúc đó chú rể đã ngồi dậy, nàng cũng không sao nhận được cười và à lên đã hiểu ra chuyện gì.

Lưu Gia điểm ở cách Thiếu Lâm Tự chừng hơn trăm dặm, Vân Tuệ, Vương Mai với Phả Cái tới đây đã bắt gặp một vài hòa thượng tuổi trẻ. Những hòa thượng này quần áo rách rưới trông mặt thực phong trần, tay cầm bát đồng, vẻ mặt từ bi, khác hẳn những hòa thượng mà Vân Tuệ đã thấy, vì xưa này nàng vẫn tưởng những hòa thượng của Thiếu Lâm chỉ hay trợn mắt giận dữ, và ý thế hiếp người, hơi tý là ra tay đánh người. nên giờ đây nàng ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ:

“Chẳng lẽ phái Thiếu Lâm đã tiềm tích rồi chăng?”

Tuy nghi ngờ như vậy nhưng ba người vẫn tiếp tục đi đến chùa Thiếu Lâm. Khi tới Khoáng Thành, muốn thận trọng hơn nên ba người đổi kế hoạch hành trình, ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm lên đường. Hơn nữa, đi lại trong lúc đêm khuya, ba người có thể giữ khinh công tuyệt mức ra đi được nên không lâu ba người đã đến được núi Thiếu Thất.

Thiếu Thất sơn ở về phía bắc huyện Đẳng Phong tỉnh Hà Nam, về mặt phía Tây của núi Thiếu Thất cao chừng mười sáu dặm, rộng chừng ba mươi dặm. Nơi chính giữa cơ ba mươi sáu ngọn núi, nguồn gốc của con

sông Dịch Thủy ở nơi đây chảy xuống, Chùa Thiếu Lâm xây ở phía Bắc trên đỉnh núi, Phả Cái đã từng tới đây mấy lần nên rất quen thuộc.

Vì vậy đi tới chân núi, ông ta không nên núi một cách vội vàng mà men theo chân núi, tiến thẳng về phía Bắc.

Lúc ấy mặt trời mới bắt đầu ló dạng, ba người đi cả đêm trường, tuy rằng Vân Tuệ với Phả Cái không hề mệt nhọc chi cả, nhưng Vương Mai đã mệt nhoài, nhưng tính nết hiếu thắng, dù mệt nhưng không kêu khổ hay kêu dừng chân gì cả, cố gắng chịu đựng, nhưng biểu hiện của nàng không khi nào qua mắt được hai người. Rõ ràng mồ hôi râm rề ướt hết cả quần áo mà không chịu mở lời xin nghỉ. Phả Cái ngăm quan sát, thấy nữ đồ đệ cương nghị như vậy cũng mừng thầm. Vân Tuệ sau một hồi bỗng quay lại nói:

-Bá bá, đằng trước có một thị trấn, chúng ta hãy đến đó nghỉ rồi lên núi nhé?

Phả Cái vẫn không ngừng chân, tung mình nhảy tới bảy tám trượng, vừa đi vừa đáp:

-Cũng được! Chúng ta đến đó ăn no một bữa đã rồi tính sau...

Ông ta vừa nói xong, ba người quanh qua mỏm đá liền thấy một thị trấn nhỏ thực. Ông sợ bại lộ hành tung liền ra hiệu cho hai người đi chậm lại rồi thung thủng tiến vào thị trấn.

Tiểu trấn này rất bé nhỏ, chỉ có độ hơn trăm nóc nhà nhưng phố xá lại rất chỉnh tề, và đa số là tiệm buôn. Nhưng lúc ấy trời hãy còn sớm và lại sắp đến Tết nên hương khách lên chùa lễ Phật cũng vắng bóng, cho nên tiệm nào tiệm nấy đều đóng cửa nghỉ ngơi để đón Tết, chờ khi mừng một Tết đến khi đó có đông khách hành hương lên chùa lễ Phật mới mở cửa buôn bán.

Vì vậy chỉ có một số ít tiệm bán tạp hóa là mở cửa mà thôi. Vương Mai thấy vậy không nói năng gì, miệng nàng dẩu lên. Lúc ấy Vân Tuệ đã trông thấy một quán rượu ở cách đó không xa, liền lên tiếng nói:

-Bá bá, chúng ta đi tới đầu phố đằng kia đi! Nói đó có một tiệm mở cửa rồi đấy!

Wang Mai đang đói bụng, trong lòng có chút bực tức vì các tiệm đều đóng cửa cả, bây giờ bỗng nghe thấy Vân Tuệ nói như thế nàng mừng rỡ khôn tả, liền nhảy mấy cái tới trước cửa tiệm và quay đầu lại lớn tiếng gọi:

-Sư phụ, tỷ tỷ mau lại đây! Trong quán này đang làm dầu chả quấy với bánh tiêu đấy.

Phả Cái nghe nói liền cau mày không trả lời, nhưng vẫn rảo bước tới trước mặt Vương Mai, trầm giọng mắng:

-Làm gì mà om sòm thế? Sư phụ chẳng dặn rồi là gì? Nơi đây không như chỗ khác. Hà...hà... cũng không thể trách con được, từ chiều hôm trước đã không ăn gì...

Wang Mai đã chau mày lên, nghe sư phụ mắng như vậy liền lè lưỡi làm mặt xấu rồi chạy ngay vào trong tiệm tức thì.

Tửu bảo thấy một cậu bé chạy vào đã kinh ngạc, sau lại thấy Phả Cái với Vân Tuệ, một người ăn mày già với một thiếu phụ xinh đẹp đều không phải là người bốn xứ thì đã hiểu hết mấy thành rồi.

Thị trấn này tuy nhỏ bé, nhưng vì cáo nhiều khách thập phương qua lại để lên núi lễ Phật, và ngoài ra cũng có rất nhiều võ lâm hào khách lui tới. Cho nên chủ điểm và tửu bảo không chậm trễ, vội lấy mấy đĩa bánh tiêu và “dầu chả quấy” ra và múc ba bát cháo cho ba người ăn trước.

Ăn xong bát cháo với mấy cái bánh tiêu, Vân Tuệ mới nhớ tới mấy hòa thượng gặp trên đường đều là những hòa thượng khổ hạnh, liền lên tiếng hỏi chủ điểm:

-Ông chủ, ở đây đi lên chùa Thiếu Lâm còn bao xa.

Người chủ quán vội đáp:

-Chừng... tám chín dặm.

Vân Tuệ thấy chủ quán trả lời có vẻ hồi hộp liền mỉm cười tỏ vẻ khích lệ, và hỏi tiếp:

-Chúng tôi nghe nói chùa Thiếu Lâm là chùa lớn nhất thiên hạ, chắc các vị hòa thượng ở trên chùa nhiều lắm phải không?

Người chủ quán thấy nụ cười của nàng, giọng nàng lại rất êm dịu dễ nghe nên cứ ngẩn người ra ngắm nhìn nàng mà quên cả nàng đang hỏi mình.

Vương Mai với Phả Cái ngồi cạnh thấy vậy đều phì cười, Vương Mai vỗ bàn một cái quát lớn:

-Ông chủ này thực... thiếu...

Vân Tuệ thấy người ấy giật mình kinh hãi, trong mắt có vẻ hoảng sợ pha kèm sự hổ thẹn, thì không nhẫn tâm vội chen lời:

-Ông chủ đừng sợ! Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi?

Chủ điểm liền cúi đầu đáp:

-Thưa cô nương, chùa Thiếu Lâm to lớn vô cùng, hòa thượng có đến hơn nghìn người, xưa nay Phật pháp cao thâm, võ công rất lợi hại. Những người đã thông qua tam quan đều được phép hạ sơn đi hóa duyên khắp nơi, hoặc điều đi làm chủ trì các phân chùa để tu tích thiện công cho nên trên chùa chỉ còn lại vài trăm vị thôi. Nhưng mười mấy năm nay không hiểu sao những hòa thượng ở khắp nơi đều được gọi về hết.

Phả Cái, Vân Tuệ và Vương Mai ba người nghe thấy chủ điểm nói vậy thì thắc mắc vô cùng, đồng thời cũng nhận thấy việc của mình bỗng trở nên khó khăn vô cùng. Vì chùa Thiếu Lâm người nhiều, thế mạnh, và trong đó lại có rất nhiều người tài ba, như vậy đã khó lòng địch nổi rồi?

Bây giờ lại nghe thấy các cao thủ đều được gọi về chùa hết, như vậy muốn tự do ra vào để tìm kiếm hung thủ chính đã giết hại Độc Cô Khách đã khó nay càng khó hơn.

Vân Tuệ cau mày ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

-Phải đấy, có lẽ những hòa thượng mà chúng ta gặp ở dọc đường đều là những người của chùa Thiếu Lâm.

Người chủ tiệm ngừng đầu lên, thấy nàng có vẻ hồ nghi, liền lên tiếng đáp:

-Những hòa thượng đó đều là người của chùa Thiếu Lâm, nhưng đều là đệ tử đời chót, xưa kia các đệ tử đời chót không được phép xuống núi, nhưng mấy năm gần đây luật lệ thay đổi hẳn. Những đệ tử đời chót trước khi được truyền thụ Phật pháp thượng thừa phải xuống núi tích thiện ba năm.

Phả Cái nghe ngạc nhiên vô cùng, vì theo chỗ ông ta biết môn hạ của Thiếu Lâm ngay từ khi nhập môn đã được dạy võ công, và chỉ khi nào có thể vượt qua được tam quan mới có tư cách xuất sư, bằng không, dù bảy tám mươi tuổi cũng đừng có hòng ra khỏi chùa một bước.

Nhưng không ngờ luật lệ ấy tương truyền đã lâu mà bây giờ nhất thời thay đổi như vậy, không hiểu là vì nguyên do gì?

Tuy Vân Tuệ chưa biết luật lệ trước kia của chùa Thiếu Lâm như thế nào, nhưng nhận thấy chùa Thiếu Lâm thay đổi luật lệ như thế ắt có nguyên do gì đấy! Nhưng nhất thời nàng không đoán ra được đó là nguyên do gì. Nàng móc túi lấy nén bạc chừng năm lạng đặt lên bàn khẽ nói:

-Cám ơn ông chủ! Đây, ông chủ cầm lấy, cháo và bánh hết bao nhiêu tôi không cần biết, chỗ còn dư ông chủ cứ giữ lấy.

Người chủ thấy nén bạc kích sù như vậy mừng rỡ khôn tả, vội cung kính đáp tạ rồi lui xuống.

Vân Tuệ cau mày lại, nhìn chung quanh thấy không có người liền nói với Phả Cái:

-Bá bá, chùa Thiếu Lâm chắc chắn có chuyện xảy ra! Bây giờ nếu chúng ta lên trên đó, cháu e không tiện...

Phả Cái cũng cau mày lại, với giọng khàn khàn đáp:

-Nhưng... già này tuy đã ẩn dật mười năm mà bây giờ hở mặt ra cũng thấy phiền phức lắm.

Vân Tuệ nghĩ giây lát rồi mới đáp:

-Nếu vậy, theo ý kiến của cháu thì cháu lên trên đó dụ Huyền Pháp hòa thượng ra nói rõ với y. Nếu y thành thực kể lại chuyện xưa và chỉ rõ chủ mưu thì chúng ta...

Phả Cái vội ngắt lời nàng:

-Như vậy sao được! Huyền Pháp hòa thượng là người thuộc nhóm đệ tử đời thứ hai, diệt nữ lại không biết y là ai thì làm sao mà tìm thấy y được? Hơn nữa, xưa nay chùa Thiếu Lâm vẫn hay bênh vực đồ đệ, lại ngông cuồng kiêu ngạo không thể tưởng được. Nếu lần này lên đó, hẳn diệt bị phát hiện thế nào cũng phải giao đấu với chúng, dù sao song quyền khó địch tứ thủ, cho nên theo già thì chúng ta...

Phả Cái ngồi quay mặt ra cửa, đang nói tới đó bỗng thấy có hai hòa thượng cao niên bước vào liền ngắt lời ngay.

Người đi đầu thân hình to béo, vừa lùn vừa thô, mình vận áo cà sa màu đỏ thêu chỉ kim tuyến, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt có một trăm linh tám hạt, hạt nào cũng to như trái Long nhãn và cũng đen nhánh.

Phả Cái đã đến chùa Thiếu Lâm nhiều lần nên biết ngay người này là Thánh Hỏa đại sư, người của nhóm ngũ đại hộ pháp của chùa Thiếu Lâm mà ông ta đã có một chút thù với người này rồi.

Đồng thời lão cũng biết hòa thượng này tính như lửa và cũng, hay ghen tị lắm. Năm xưa, tuy ông ta chưa đấu với y nhưng cũng vì ông ta mà khiến y đã phải Cô Độc Khách đánh bại. Cho nên bây giờ ông ta vừa trông thấy lão hòa thượng ấy, biết ngay hôm nay thế nào cũng không tránh khỏi một trận đấu. Tuy vậy, ông ta cũng không vội vàng phát động thế công, mà cứ ngồi yên ở đó để chờ đối phương hành động như thế nào.

Vân Tuệ với Vương Mai đang nghe, bỗng thấy Phả Cái ngừng lời, vẻ mặt hơi khác lạ, cả hai đều quay lại nhìn thì thấy ngoài hòa thượng béo lùn kia nghênh ngang bước vào, phía sau y còn có một hòa thượng gầy gò mặc áo màu vàng bước vào nữa.

Hòa thượng gầy gò nhưng mặt lại bệch và to, da trắng bạch, môi mỏng, chỉ thoáng trông đáng vẻ là biết người này thuộc dạng vong ân bội nghĩa.

Điều đáng ghét nhất là đôi mắt của y. Vân Tuệ đã nhận ra đôi mắt này của chúng, ngoài sự biểu hiện là có võ công thâm hậu ra thì còn tỏ ra là hai kẻ vô cùng xảo hoạt nữa.

Hình như Thánh Hỏa đại sư không ngờ trong điểm có người vào ăn sớm như thế, nên y lớn bước tiến vào, vừa thoáng trông thấy Phả Cái, y đã ngăn người ra nhưng lập tức trấn tĩnh và ngừng mặt lên cười ha ha:

-Quả hữu duyên! Cách hơn mười năm lão thí chủ tái xuất giang hồ, và còn đến chân núi Thiếu Thất này. Ha ha... thực là hân hạnh vô cùng...

Vân Tuệ cau mày nghĩ thầm:

“Hòa thượng đi tu mà không có chút vẻ đạo hạnh nào hết! Lại còn tỏ vẻ kiêu ngạo hết sức!”

Cũng vì vậy mà bao nhiêu cảm tình mới chớm nở trong lúc đi đường khi thấy những hòa thượng khổ hạnh trong đầu óc Vân Tuệ, liền bị hòa thượng này làm cho tiêu biến hết cả. Hòa thượng đi sau đưa mắt nhìn ba người một lượt rồi thần sắc của y bỗng thay đổi hẳn, nhưng tới khi nghe Thánh Hỏa đại sư nói vậy, y mới hơi yên tâm, không đợi Phả Cái trả lời đã cười hi hi nói:

-Sư thúc, vị lão thí chủ này có phải là cái gì Tiểu Diện què cẳng tiếng tăm lừng lẫy đấy không?

Phả Cái nghe đối phương nói vậy vẻ mặt lăm lăm lý lý bỗng hé cười, nhưng trong mắt hiện lên hai tia sát khí.

Thánh Hỏa đại sư là một trong Ngũ đại hộ pháp của Thiếu Lâm, địa vị rất cao quý, vừa nghe hòa thượng đó nói xong liền quay lại quát lớn:

-Huyền Pháp, không được nói bậy! Cái gì là Tiểu Diện què cẳng? Người không sợ người ta cười cho vỡ óc hay sao?

Y tuy khiển trách Huyền Pháp nhưng cũng có ý chửi cạnh nữa.

Phả Cái với Vân Tuệ nghe thấy hai chữ “Huyền Pháp” liền mừng rỡ vô cùng, cho nên dù nghe Thánh Hỏa đại sư mĩa mai nhưng cũng không có ý nổi giận nữa.

Vương Mai thấy sư phụ mình dễ yên cho người chế giễu mà không tức giận chút nào, nàng không sao nhìn được:

-Lão hòa thượng nói phải! Người gầy gò như con khỉ như người có lẽ vì ăn uống cơm gạo nên mới có bộ mặt xấu xí như thế! Thực là làm mất mặt phái Thiếu Lâm! Bồn cô nương lấy làm lạ, sao sư phụ của người dạy bảo người như thế nào mà đến nổi Tiểu Diện Phả Cái, đại danh鼎鼎 lấy như thế mà cũng không biết tới...

Ngờ đâu Huyền Pháp không tức giận gì hết, trái lại còn cười nói:

-Ồi chà! Cậu này có nhắc nhở thì bản tăng mới nhớ ra, vị này chính là Tiểu Diện Phả Cái. Còn tướng công bé nhỏ này với vị kia có phải là cái gì Thiên Diện phụ phụ đấy không?

Nói tới đó y trợn ngược đôi mắt lên tỏ vẻ khinh thị, làm như không coi ba người vào mắt.

Vân Tuệ với Phả Cái thấy biểu hiện đó của y thì càng hoài nghi:

“Hòa thượng này làm sao biết được cái tên Thiên Diện thư sinh với Thiên Diện phu nhân như thế? Chẳng lẽ bọng hòa thượng chùa Thiếu Lâm tụ tập lại để đối phó với vợ chồng Thiên Diện thư sinh hay sao?”

Vương Mai không nghĩ như thế, nàng trợn ngược đôi lông mày lên giận giữ mắng:

-Tặc hòa thượng tin thức cũng linh thông đấy! Nhưng tiếc thay mắt người lại hơi lòa một chút! Tiểu gia họ Vương tên mai, chứ không phải là Thiên Diện thư sinh! Nhưng vị này quả thực là Thiên Diện phu nhân.

Thánh Hỏa đại sư với Huyền Pháp hòa thượng nghe thấy Vương Mai ăn nói như thế thì đồng nổi giận, Thánh Hỏa cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

-Nhãi con không biết trời cao đất rộng! Thiếu Thất sơn không phải là nơi để người múa mép, nếu không phải vì người ít tuổi lão tăng đã cho người toi mạng rồi...

Vương Mai không đợi y nói xong đã dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đáp lại:

-Hòa thượng nói gì thế? Thiếu Thất sơn này chẳng lẽ là của riêng nhà người hay sao? Người là cái thá gì mà cấm tiểu gia nói?

Huyền Pháp nghe đến đây tức đến mặt sầm lại, trợn mắt nhìn thẳng vào Vương Mai nói:

-Thằng nhãi khoác loác! Lại đây để phạt gia cho mi một bài học! Nếu mi thắng nổi Phật gia hãy nói khoác cũng chưa muộn.

Nói xong y lui ra ngoài đường, đợi Vương Mai ra đấu.

Vương Mai tuổi trẻ, huyết khí phương cương khi nào lại nhịn được trước lời khiêu khích ấy nên liền đứng dậy định ra đấu với Huyền Pháp, tức thì Vân Tuệ đứng dậy nói:

-Mai đệ cứ ngồi yên, ngu tử còn nhiều chuyện muốn hỏi hòa thượng này.

Nói xong nàng cất tiếng oanh thỏ thỏ hỏi Huyền Pháp:

-Huyền Pháp hòa thượng nghe nói chùa Thiếu Lâm đã cáo thoái giang hồ, chuyên tâm tụng kinh niệm Phật không màng đến chuyện giang hồ nữa. Vậy tại sao các người lại biết được cái tên Thiên Diện phu nhân của ta?

Huyền Pháp ngừng mặt lên trời cười ha hả, không thèm trả lời mà quay qua nói với Thánh Hỏa đại sư:

-Sư thúc có nghe không? Người ta lấy làm lạ đấy! Ha... ha...

Thánh Hỏa đại sư cười nhạt một tiếng, nhưng chưa kịp nói gì thì Huyền Pháp hòa thượng đã nói tiếp:

-Muốn người không biết thì đừng có làm. Thiên Diện phu nhân ở Tam Giang tiêu cực một đêm giết mấy chục mạng, Như vậy làm sao mà không lùng lấy giang hồ? Mấy chục năm gần đây chùa Thiếu Lâm chúng ta không can thiệp chuyện thị phi giang hồ, nhưng đối với việc thương thiên bại lý ấy thì biết rõ lắm...

Nói tới đó, y tỏ vẻ đắc chí nói tiếp:

-Không những thế, Phật gia còn biết ngươi là đồ đệ của Cô Độc Khách, chuyện này tới Thiếu Lâm để trả thù cho sư phụ phải không?

Vân Tuệ nghe vậy liền biết Vu Hoành ở Tam Giang tiêu cục đã tung tin thị phi như thế. Nàng vừa ân hận vừa giận vô cùng, trợn đôi mày lên lớn tiếng nói:

-Phải thì sao?

Thánh Hỏa đại sư quát tiếng nói như chuông đồng lời:

-Tiện tỳ, ngươi có tài gì mà dám đến Thiếu Lâm quấy nhiễu. Lại còn trả thù cho sư phụ nữa. Sư phụ của ngươi vì quá tự cao tự đại, xưng bá giang hồ không coi đồng đạo võ lâm vào đâu, hành hung tác ác tùy tiện hạ sát người, không biết bao người vô tội bị sư phụ ngươi giết chết, thật là một kẻ tội ác đầy đầu, y chết cũng đáng lắm! Sư phụ ngươi tài ba như thế còn bị báo ứng, nay ngươi không biết lượng sức đến đây đòi trả thù. Chỉ sợ có đến mà không có đi!

Phả Cái ngồi yên này giờ, bỗng ngừng đầu lên trời cười ha hả. Tiếng cười của ông như sấm động khiến ai nghe cũng phải đình tai nhức óc, mái nhà cũng phải rung động.

Thánh Hỏa đại sư thấy vậy thì kinh hãi thềm, vội lui khỏi nhà đứng ra ngoài đình hồ lớn:

-Lão ăn mày bày trò gì vậy? Có giỏi thì ra đả, theo lão tăng đến nơi vắng vẻ so tài một phen! Hà tất phải ở đây giương nanh múa vuốt làm gì?

-Được, được. Thánh Hỏa ngươi đi trước dẫn đường! Dù đi tới đầm rồng hang hổ, ăn mày già cũng phải đấu với ngươi một phen..

Ông ta vừa nói vừa đi cà thọt ra khỏi quán bánh tiêu ấy.

Thánh Hỏa đại sư cũng không nói năng gì, quay người cùng Huyền Pháp hòa thượng đi thẳng ra ngoài thị trấn.

Vân Tuệ với Vương Mai theo sau thấy thân pháp của Thánh Hỏa với Huyền Pháp nhanh như điện chớp, dáng điệu cũng đẹp khôn tả đủ biết hỏa hầu của hai người này đã luyện tới mức thập toàn rồi.

Phả Cái đi cách hai hòa thượng chừng mười trượng, chỉ cà thọt bước một, trông thì có vẻ chậm nhưng thực sự nhanh không thể tưởng được, và thái độ rất ung dung cho thấy công lực của ông ta cao siêu hơn đối phương nhiều.

Phả Cái thấy hai người cứ đi vào đường núi, càng lên càng cao trong lòng thắc mắc vô cùng. Mười mấy năm trước, ông ta đột nhập Thiếu Lâm suýt tí nữa thì bị mất mạng trong trận La Hán. Bây giờ ông ta quay trở lại, tuy hùng tâm cao vạn trượng nhưng ông cũng biết chùa Thiếu Lâm cao thủ như mây, thực không biết phen này có thể rút lui một cách êm đẹp hay không? Nếu ông chỉ đi một mình thì không sợ gì cả, nhưng bây giờ lại đi cùng với đồ đệ duy nhất của bằng hữu và một nữ đồ đệ duy nhất của mình. Nếu cả ba người mất mạng ở đây, chết như vậy thực khi xuống dưới cũng không còn mặt mũi nào mà gặp lại bằng hữu Cô Độc Khách vậy. Vì thế ông vừa đi vừa nghĩ cách đối phó, không dám giở hết tốc lực ra.

Còn Vân Tuệ không nghĩ tới điểm đó, nàng nhận thấy bất cứ lên trời hay xuống đất, ngày hôm nay phải hỏi cho ra tiền thân hậu quả, tại sao sư phụ mình kết oán với phái Thiếu Lâm! Vì Huyền Pháp ở trước mặt đây có lẽ là một trong những chủ mưu bằng không Vu Tam Phi không khi nào vô duyên vô cớ nhắc nhở đến tên tuổi của y!

Đáng lẽ những người chưa tham dự trận đấu giết Cô Độc Khách ngày xưa đều bị nàng coi là hung thủ, nhưng vì Long Uyên không muốn nàng báo thù như vậy, chỉ nên tìm kẻ chủ mưu, và phải làm rõ nguyên nhân tại sao bảy phái liên tay giết Cô Độc Khách như thế? Một mặt báo thù được cho sư phụ, một mặt có thể minh oan cho danh tiếng xấu mà người mang phải lâu nay, một kẻ hiểu sát.

Vì vậy nàng với Phả Cái mới phải lên chùa Thiếu Lâm để kiếm Huyền Pháp trước, rồi nghĩ cách dò hỏi để y thổ lộ chân tướng sự việc. Tuy phái Thiếu Lâm hay bệnh vực đồ đệ, nhưng cũng có tiếng là môn phái công

bằng. Nếu bên trong không có hiểu lầm thì khi nào phái Thiếu Lâm lại liên hiệp với các đại phái vây đánh Cô Độc Khách như thế.

Cho nên Vân Tuệ không muốn ra tay động võ ngay.

“Ta nên tiền lễ hậu binh, dùng lý thuyết phục đối phương trước. Như vậy đối phương thế nào cũng cho ta biết rõ nguyên nhân.”

Ngờ đâu hai hòa thượng này lại không như nàng tưởng tượng. Chúng định dụ nàng với Phả Cái ba người vào trong chùa, nên hai hòa thượng vừa lên tới trên đèo đã vội quay sang phải lướt xuống thung lũng.

Thung lũng ấy rất rộng, ba mặt đều có rừng thông, địa thế rất bí ẩn, giữa sơn cốc chỉ có một cái suối nhỏ và đã đóng thành băng rồi, còn chung quanh chỉ có những tảng đá với băng tuyết, thung lũng này cũng khá rộng lớn.

Thánh Hỏa đại sư với Huyền Pháp hòa thượng đi xuống dưới thung lũng liền quay mình chờ đợi, Phả Cái vừa xuống tới nơi Thánh Hỏa đại sư liền lấy chuỗi hạt bằng sắt ra, cười hi hi nói:

“Lại đây, lão tăng đầu vại hiệp xem ngươi mấy năm nay khổ luyện có chút tiến bộ nào không?”

Phả Cái cười ha hả không tra lời, chỉ quát lớn mấy tiếng “hảo hảo” rồi gồng ta nhảy tới gần đối phương chừng năm thước, nắm tay lại búng mạnh một cái, liền có mấy tiếng kêu “veo veo”, chỉ phong của ông ta đã nhắm ngực Thánh Hỏa đại sư bắn tới.

Tuy Thánh Hỏa đại sư ăn nói ngông cuồng, nhưng trong tâm vẫn nghiêm nghị đề phòng. Y thấy Phả Cái vừa động thủ đã dụng ngay Đàn Chỉ Thần Thông tấn công mình thì kinh hãi thâm:

“Không ngờ lão ăn mày lại tiến bộ hơn trước nhiều như thế!”

Cho nên y không đợi chỉ phong của lão át tới, đã múa tít chuỗi hạt để chống đỡ, đồng thời nhảy né qua một bên.

Phạm cao thủ khi ra tay cần nhất là tiên cơ. Thánh Hỏa đại sư nhanh như một mũi tên, quay tít như một bánh xe vòng để phlias trái mà không đợi đối phương ra tay lần thứ hai:

“Tiếp chiêu!”

Tay phải của y múa tít chuỗi hạt niệm châu, tựa như một con rồng đen, nhằm ngang lưng Phả Cái quật tới.

Phả Cái thấy thân pháp của đối phương linh hoạt như vậy, ra tay lại thần tốc, liền trợn ngược đôi lông mày lên cười ha hả, chân trái đá một cái, cánh tay trái hất lên hai ngón tay cũng lập tức búng luôn lên, “veo” một tiếng khiến đầu chuỗi hạt của địch thủ bắn ngược trở lại vào cổ tay phải.

Dùng hai ngón tay, một công một thủ như thế, đó là tuyệt kỹ đặc biệt lão ăn mày khổ luyện mãi mới thành.

Thánh Hỏa đại sư cũng biết, không đợi tay đối phương búng tới đã vội kéo chuôi hạt lại, nhưng y dồn hết oai lực vào chuỗi hạt, khiến chuỗi hạt thẳng như một cái que sắt nhằm mặt Phả Cái mà đâm luôn.

Phả Cái thấy biến thể của y cũng thâm khen ngợi, không ngờ lão hòa thượng tính nóng như lửa mà cũng luyện được âm nhu công lực đến mức như vậy. Tuy ông ta lòng khen ngợi, nhưng tay cũng không trì hoãn, lại giơ hai ngón lên nhằm hai yếu huyệt Đơn Điền và Khí Hải ở bụng dưới của Thánh Hỏa mà tấn công tiếp.

Thánh Hỏa đại sư lại phải nhảy sang bên tránh né, nhưng y vừa tránh, tay vẫn hất chuỗi hạt tấn công Phả Cái, còn hữu chưởng tấn công liền ba thế một lúc.

Quyền phong của y vừa công ra liền có tiếng kêu như sấm động, như bài sơn hải đảo, nhắm ngực Phả Cái lần át tới.

Tiểu Diện Phả Cái liền quát lớn: Hảo! Đồng thời cả quyền lẫn chỉ cùng giở ra một lúc, phản công luôn ba chưởng, ba chỉ, phát lên veo veo chống lại chưởng lực của Thánh Hỏa đại sư.

Chỉ nghe thaays ba tiếng kêu “bùng bùng bùng” thật lớn, quyền phong và chưởng lực của đôi bên đụng nhau xong. Phả Cái chỉ hơi rung động còn Thánh Hỏa đại sư phị đẩy lùi tới ba bước, mặt tái mét, rồi từ từ

biến thành tím tái hai mắt trợn tròn như trứng chim bồ câu, hả miệng thở hồng hộc hộc hồi lâu, rồi không gượng được rốt cục phải thổ ra mấy cục máu tươi.

Huyền Pháp hòa thượng đứng cạnh đó không ngờ sư thúc lại bại nhanh như vậy, giật mình kinh hãi vội đưa tay lấy cây còi đồng thổi mạnh hai tiếng “tu tu”, tiếng còi ấy chỉ trong nháy mắt đã vọng khắp sơn cốc.

Vốn dĩ Vân Tuệ không ra tay tấn công, ngờ đâu Phả Cái với Thánh Hỏa đại sư đều nóng nảy ra tay, chưa nói hai câu đã lao vào đấu đá rồi, bất đắc dĩ nàng phải ở ngoài lược trận:

“Đành chờ hai người đấu nhau mấy chục hiệp rồi tính tiếp vậy!”

Ngờ đâu mới được có mấy hiệp Thánh Hỏa đại sư đã bị đả bại rồi, nhưng vậy cũng không sao, nàng chỉ bực nhất là Huyền Pháp hòa thượng thấy bất lợi, liền thổi còi gọi viện binh, nếu tăng chúng của chùa Thiếu Lâm tới nơi, lại thấy hộ pháp của chùa bị đả thương như vậy, tất nhiên sẽ phải một trường giao chiến, như vậy làm sao có thời gian bắt Huyền Pháp nói rõ sự thật cho mình hay.

Vân Tuệ là người cương nghị, thấy tình thế thay đổi, liền thay đổi kế hoạch. Nàng hét vang một tiếng, thân pháp như điện chớp lao bổ tới Huyền Pháp, bóng chưởng chỉ trong nháy mắt đã úp chụp cả người đối thủ.

Huyền Pháp vốn đã sợ hãi, thấy vậy càng sợ thêm nhất thời sợ quá lại hóa giận, y liền quát lớn:

-Tiện tỳ đừng hiếp người thái quá...

Y vừa nói vừa giở La Hán quyền phản công lại.

Vân Tuệ không muốn dây dưa mất thì giờ, liền biến chưởng thành chỉ, từ ngón tay lập tức xạ một luồng bạch khí xuyên qua quyền phong của đối phương mà không chế đại huyết trước ngực của y tức thì. Đại huyết này nếu bị đánh mạnh thì chết ngay tại chỗ nhẹ thì cũng chết giắc.

Huyền Pháp hòa thượng dù tài ba cũng không sao tránh được một chỉ thần tốc của nàng, liền cảm thấy mình mấy tê tái, chân tay bủn rủn, y hoảng sợ vô cùng chưa kịp kêu lên đã lăn ra chết giắc.

Vân Tuệ thấy vừa ra tay đã có thể không chế đối phương liền túm lấy cổ áo tên đó, quay đầu lại nói:

-Đi!

Ba người liền tức tốc rời khỏi sơn cốc.

Thời gian diễn ra tất cả những sự việc ấy quả thực không lâu lắm, trong lúc Thánh Hỏa đại sư thổ huyết, Huyền Pháp thổi còi như điên cuồng. Phả Cái với Vương Mai thấy sự việc diễn ra nhanh như vậy liền theo quán tính tiếng hô của Vân Tuệ mà dụng khinh công lao vút đi.

Thánh Hỏa đại sư tuy bị thương nhưng cũng trông thấy hết diễn biến của sự việc, khi thấy hành động của Phả Cái với Vương Mai thì quay đầu lại đứng lúc thấy Thiên Diện phu nhân đang túm cổ sư đệ của y như tóm cổ một con gà con thì vừa kinh hãi vừa tức giận.

Huyền Pháp là đệ tử hàng thứ hai của Thiếu Lâm, tuy không phải là người võ nghệ cao cường nhưng cũng không tầm thường đến nỗi chỉ để người ra tay một cái đã bắt được liền. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, đấu chưa đầy một hiệp Huyền Pháp đã bị người ta xách cổ mang đi rồi đủ thấy võ công của Thiên Diện phu nhân đến mức hãi nhân thế nào, nên về mặt Thánh Hỏa kinh hãi khôn tả.

Nhưng dù sao y cũng là hộ pháp của Thiếu Lâm tự, khi nào lại để người ngoài bắt đệ tử Thiếu Lâm như vậy, y hổ thẹn quá hóa giận, quên cả thương thế hét lớn:

-Lão ăn mày tặc tử đừng hòng đào tẩu! Đứng lại cho ta!

Vì y cố gắng sức nên thương thế càng trầm trọng thêm, đến lúc này không sao gượng được nữa thổ ra hai búng máu tươi rồi ngã gục xuống bất tỉnh.

Thánh Hỏa đại sư vừa ngã xuống thì trên sơn cốc bóng người đã biến mất, đồng thời từ trong rừng thông cũng xuất hiện mười mấy hòa thượng tay cầm khí giới phi thân tới.

Những người này do một lão hòa thượng mặc áo đỏ thêu chữ vàng đi trước dẫn đầu.

Vừa tới nơi, thấy Thánh Hỏa đại sư bị thương như vậy thì kinh hãi, vội tới lật người Thánh Hỏa đại sư lên xem, khi nhìn thấy sắc mặt của Thánh Hỏa đại sư thì biết sắc hẳn. Tuy người này có chút kinh hãi nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, liền quay đầu báo mấy hòa thượng đi cùng:

-Mau khám xét!

Nói xong bảo một hòa thượng khác đỡ Thánh Hỏa dậy mà soa bóp cho y. Một lát sau Thánh Hỏa đại sư mới lại tỉnh, khi mở bừng mắt ra nhìn liền khê kêu:

-Thánh Thủy sư huynh!

Lão hòa thượng vừa tới là Thánh Thủy đại sư huynh của Thánh Hỏa, Thánh Thủy thấy y đã lại tỉnh liền liên tiếng bảo:

-Sư đệ không nên nói nhiều, mau uống bát bảo đơn của bổn môn rồi vận công điều tức, đã có sư huynh hộ pháp, đợi lành lặn rồi tính cách đối phó sau.

Y vừa nói vừa nhét một viên thuốc vào mồm Thánh Hỏa, rồi ngồi ra sau vận công hỗ trợ chữa thương cho Thánh Hỏa.

Một lát sau sắc mặt của Thánh Hỏa đại sư hồng hào trở lại, đồng thời trên đầu Thánh Thủy đại sư cũng có rất nhiều mồ hôi chảy xuống. Lúc ấy tiết trời giá lạnh, nên những giọt mồ hôi của Thánh Thủy đại sư khi tiếp xúc với mặt tuyết đã đóng thành băng ngay.

Thánh Hỏa đại sư thấy vậy biết sư huynh đã tốn rất nhiều hơi sức để cứu mình, nên vừa quá huyết xong liền nói:

-Cảm ơn sư huynh... đệ đã đỡ nhiều, xin sư huynh thấu hồi sức lại!

Thánh Thủy đại sư nghe vậy liền thấu song thủ lại, vận công lấy lại sức lực. Hai người lập tức kết đà vận công hơn nửa tiếng đồng hồ.

Lúc ấy Thánh Hỏa đã phục hồi hoàn toàn, liền nhảy lên cao rồi như mũi tên lao lên núi, thánh Thủy đại sư cũng vội đứng dậy, thấy sư đệ đi như vậy liền gọi:

-Sư đệ quay lại! Sư huynh có điều muốn hỏi...

Thánh Hỏa đại sư nghe vậy liền hồi bộ quay lại, vẻ mặt đầy sự giận dữ, Thánh Thủy đại sư thấy sư đệ như vậy thờ dãi nói:

-Sư đệ, người vừa tới là ai! Với công lực của sư đệ mà sao lại...

Nói tới đó thì dừng lời, vì biết Thánh Hỏa tính hay thẹn sợ nói y thua người thì y thẹn quá hóa giận thành ra ngập ngừng không nói hết.

Tuy vậy Thánh Hỏa đại sư mặt vẫn đỏ, tai vẫn tía, uất hận la lớn:

-Là lão ăn mày què với một con nhãi xưng là Thiên Diên phu nhân ấy...

Thánh Thủy nghe vậy liền xa sầm nét mặt. Thánh Thủy biết mình lỡ lời vội dừng lại, nhìn sư huynh, miệng niệm Phật hiệu rồi nói tiếp:

-Xin sư huynh thứ lỗi, tiểu đệ vừa rồi lỡ lời mà ăn nói thô tục! Đối thủ là đồ đệ của Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm năm xưa, tên là Thiên Diên phu nhân, với thầy trò Phả Cái. Bây giờ họ đã bắt Huyền Pháp sư diệt đi rồi.

Thánh Thủy đại sư nghe vậy giật mình kinh hãi, hỏi lại:

-Cái gì? Đồ đệ của Cô Độc Khách ư? Thảo nào mà đệ... nhưng... nàng ta đã cùng Phả Cái tới đây, mục đích của họ thế nào, ta cũng biết họ tới đây để gây hấn với Thiếu Lâm chúng ta. Sao sư đệ lại nóng nảy như thế? Sao không báo cho chúng môn?

Thánh Hỏa đại sư thấy sư huynh nói vậy ngẩn người giây lát, rồi giận dữ nói:

-Việc đó quả thật đệ không biết, nhưng giờ sư huynh đã biết thì xin thưa với chúng môn ngay lập tức điều môn hạ khám xét, còn đệ đi kiếm chúng để cứu Huyền Pháp sư diệt...

Nói tới đó, không chờ đợi Thánh Thủy đại sư trả lời, liền quay mình đi luôn.

Thánh Thủy đại sư sầm nét mặt, thở dài rồi nhanh chóng trở về chùa báo cho chuông môn hay.

41. Có Lòng Giải Thù Cũ

Hãy nói tới Vân Tuệ một tay xách Huyền Pháp hòa thượng đã mê man, giở khinh công tuyệt mức ra phi thẳng lên trên đỉnh núi. Đến khi Phả Cái với Vương Mai hai người đuổi theo lên tới trên đèo thì nàng đã chạy vào trong rừng thông biến mất rồi.

Hai thầy trò Phả Cái không ngờ thân pháp của Vân Tuệ lại nhanh chóng đến thế, đến lúc này Vương Mai mới biết được mình còn kém xa, càng đuổi theo bao nhiêu càng mệt nhọc bấy nhiêu.

Phả Cái sợ đồ đệ của mình bị hòa thượng của phái Thiếu Lâm trông thấy rồi sẽ nguy hiểm, cho nên mới ngừng chân lại đợi nàng đi cùng.

Hai thầy trò vào tới trong rừng, thấy khu rừng ấy rất rậm rạp, chắc cây trên rừng này mọc trên trăm năm, vì thế nên bên trong u ám hết sức. Hai thầy trò đoán chắc Vân Tuệ thế nào cũng tìm một chỗ bí ẩn để tra xét Huyền Pháp hòa thượng, vì vậy hai thầy trò cứ đi vào chỗ thâm u nhất để tìm kiếm.

Thì ra hành động của Vân Tuệ đúng như hai thầy trò Phả Cái suy đoán, nàng vội tìm những chỗ khuất nẻo để dò hỏi Huyền Pháp xem ai là hung thủ.

Nàng quên mất Phả Cái với Vương Mai hai người không đi nhanh bằng mình nên cứ giở hết tốc lực khinh công chạy tiếp. Khi vào trong rừng rồi nàng quay sang phía bên phải đi được một lát ra khỏi rừng tiến lên một ngọn núi nhỏ.

Ngọn núi ấy không cao và cũng không rộng lắm, nhưng có một điều lạ là đá mọc lổm chổm nguy hiểm khôn tả.

Vân Tuệ không quản ngại sự nguy hiểm đó, nàng nhảy nhót bốn cái liền đã lên đến đỉnh, nàng vút Huyền Pháp xuống đất, tuy bị điểm huyết không cử động được, nhưng Huyền Pháp không mất hết tri giác, nên bị ném xuống một cái cũng bị đau nhức không chịu được, nên y phải cau mày lại kêu “Hự” một tiếng.

Vân Tuệ sầm nét mặt lại nhìn thẳng vào mặt y, nàng thấy xung quanh đều là những tảng đá cao không khác gì một bức tường vây chặt, nàng liền dùng chân thúc vào ngang lưng Huyền Pháp một cái.

Huyền Pháp lăn hai vòng đau đến kêu trời kêu đất, y kêu lên được một tiếng, biết huyết đạo của mình đã được giải rồi y chưa hoàn hồn xong, đã nghĩ cách đào tẩu rồi, không ngờ y vừa đứng lên một cái, Vân Tuệ đã dùng tay khê phất, giật dữ quất bảo:

- Huyền Pháp ngoan ngoãn nằm xuống không được cử động bốn phu nhân có lời muốn hỏi người.

Huyền Pháp vừa nghe thấy nàng nói tới đó thì đã thấy một luồng sức mềm mại bao vây chặt lấy người mình không sao cử động được y giựt mình kinh hãi. Tuy vậy kinh lực ấy vừa thắt chặt người y một cái đã buông lỏng ngay, y không dám cử động này nữa mà cứ nằm yên dưới đất.

Huyền Pháp tưởng Vân Tuệ có phép thuật chớ y có biết đâu đó là âm kinh nên hãi sợ hết sức.

Vân Tuệ thấy Huyền Pháp hòa thượng nằm dưới đất mặt tái mét mồ hôi lạnh toát ra như mưa, biết y sợ mình rồi, liền lên tiếng hỏi:

-Lai lịch của bốn phu nhân chắc người biết rồi nhưng người cứ yên tâm, nếu người thành thật trả lời câu hỏi của bốn phu nhân không làm hại người đâu, nhưng trái lại nếu người đặt điều, ta sẽ điểm năm nơi trong huyết để người kêu la bảy ngày chịu đau đớn khổ sở mà chết...

Huyền Pháp trông thấy mặt nàng bụng bảo dạ:

“Đằng nào cũng chết, thà chết nhanh còn hơn phải chết khổ sở xem nàng ta hung ác như vậy, ai dám cam đoan là nàng không theo lời nào?”

Nghĩ đoạn y liền nghiêng răng mím môi đáp:

-Được, ngày hôm nay Huyền Pháp ta bị thua dưới tay Thiên Diện phu nhân ta không còn biết nói năng gì nữa, vậy phu nhân muốn hỏi gì cứ hỏi đi, Huyền Pháp này sẽ làm cho phu nhân hài lòng.

Vân Tuệ vẫn nhìn chòng chọc vào y mà lạnh lùng hỏi tiếp:

-Được ta hãy hỏi người, xưa kia tiên sư hành sự tuy kỳ lạ thật nhưng không bao giờ làm một việc tà nào hết, vậy tại sao người của các môn phái liên kết làm hại ông ta...

Huyền Pháp nghe thấy nàng hỏi như thế, bụng bảo dạ:

“Nguy tai, tại sao nàng biết rõ chuyện như thế, theo lý ra việc này chỉ có một số người biết thôi, sao lại lọt vào tai ả?”

Y nghĩ như vậy hoảng sợ khôn tả và nghĩ tiếp:

“Phải rồi ả chả để giết chết Tam Phi là gì khốn nạn thật đúng là tên họ Vu ả nói cho ả hay rồi. Đ.M thằng khốn nạn ả đã giết chết thì thôi lại còn lôi chúng ta chết theo, thật là không có nghĩa khí chút nào...”

Sự thật Vân Tuệ có biết gì đâu, nàng hỏi như thế là hỏi chặn đầu thôi ngờ đâu Huyền Pháp có tật giật mình nên mới nghĩ như thế y đành liều bụng bảo dạ:

“Họ Vu đã chết rồi, nếu ta không nói thật thì ta chỉ mang khổ vào thân thôi, thôi được đằng nào cũng có người bất nghĩa trước rồi, hà tất ta vì người khác chịu khổ, chịu sở làm chi?”

Vân Tuệ thấy y không nói gì lại giơ tay áo lên phất một cái, Huyền Pháp liền cảm thấy có một luồng sức mạnh nặng vạn cân đè xuống, y chịu sao nổi, nên những xương cốt của y đều kêu răng rắc, ngũ tạng lục phủ như bị ép lòi ra ngoài. Y chịu không nổi, mồ hôi toát ra như tắm và la lớn:

-Xin phu nhân khoan tay, tôi... xin nói..

Y ngượng dầy thở hồng hộc một hồi mới nói tiếp:

-Phu nhân đã biết hết mọi việc Huyền Pháp tôi cũng không dám giấu diếm việc phát động liên tay tấn công lệnh sư còn nhiều nguyên nhân lắm.

Vân Tuệ lại trợn ngược lông mày lên quát tiếp:

-Đừng có nói những lời thừa như vậy, người...

Huyền Pháp lại sợ nàng hành hình như vừa rồi nên y vội nói tiếp:

-Trong phái Thiếu Lâm chúng tôi thanh qui rất nghiêm cho nên tôi với mấy vị sư đệ cảm thấy ở núi chịu không nổi, vì thế chúng tôi năm sáu người mới xây một ngôi chùa ở bên ngoài, tất nhiên trong chùa đó có những hành động bất chính rồi, có một lần, tôi vừa đi ra bên ngoài tìm kiếm con gái, không ngờ lệnh sư trông thấy, nên mới biết rõ hết bí mật của chúng tôi, lệnh sư tức giận giết hết mấy anh em của chúng tôi, còn phóng hỏa đốt chùa của chúng tôi.

Nói tới đó y nghe thấy Vân Tuệ kêu “hử” một tiếng y hoảng sợ vô cùng lại nói tiếp:

-Tôi thấy tấn công mấy năm tâm huyết mới xây dựng được một chỗ hưởng lạc như thế mà bị lệnh sư phá hủy, tôi tức giận liền về chùa đặt điều với sư phụ là Thánh Sĩ đại sư, và bảo mấy anh em sư huynh chúng tôi đang đi hành đạo, ngẫu nhiên thấy lệnh sư đang hiếp dâm một thiếu nữ, chúng tôi vào phá đám, lệnh sư hổ thẹn quá hóa tức giận, thế rồi lệnh sư giết chết mấy người anh em của chúng tôi, sau lại còn đốt cháy chùa của chúng tôi nữa, vì thấy mấy năm tâm huyết bị lệnh sư phá hoại như vậy nên khi nói tôi càng tô điểm thêm để cho sư phụ tôi càng tức giận thêm. Sư phụ tôi là một trong năm vị hộ pháp của Thiếu Lâm tự, quả nhiên ông ta nghe xong, tức giận khôn tả, liền thế đối địch với lệnh sư đến phút cuối cùng. Thầy trò chúng tôi nhân lúc lệnh sư lên núi giải vây cho Tiểu Diện Phả Cái đã biết võ công như thế nào rồi, biết sức hai thầy trò không thể nào thắng nổi lệnh sư vì thế từ đó trở đi phụ trách nói khích các vị sư thúc và các vị trưởng môn, còn tôi thì xuống đi liên lạc với các đại môn phái.

Vân Tuệ nghe tới đó liền xen lời hỏi:

-Người đi những đâu?

Huyền Pháp liền đáp:

-Tôi xuống núi thì đi Võ Đang trước, trong khi đi đường tôi tính toán khi tới nơi tôi sẽ nói như thế nào cho người chưởng môn tức giận, ngờ đâu tôi chưa tới nơi thì đã gặp hai toàn chân võ phái Võ Đang là Phi Vân và Trì Nguyệt.

Độ nọ Vân Tuệ nghe Tam Phi nói quả có hai cái tên Phi Vân với Trì Nguyệt nàng mới biết Huyền Pháp nói không sai, đang định hỏi tiếp nhưng lại thôi.

Huyền Pháp kể tiếp:

-Hai người là hai người đồ đệ chót của chưởng môn phái Võ Đang, ngày thường y rất được nuông chiều, tôi thấy hình dạng hai người có vẻ lén lút, liền hỏi thăm thì mới biết chúng tôi như vậy, cho nên tôi liền nghĩ kế cho.

Vân Tuệ nghe nói tức đến hai mắt nổ lửa chỉ muốn một chưởng đánh chết ngay Huyền Pháp, nhưng vì nàng muốn biết những chuyện về sau ra sao, nên nàng mới chưa ra tay lại.

Huyền Pháp thấy thái độ của nàng như vậy liền cúi đầu nói tiếp:

Thế rồi tôi với Trì Nguyệt không lên núi chỉ để cho Phi Vân lên thôi, theo kế hoạch của tôi mà báo cáo cho chưởng môn.

Nói tới đó y thở dài một tiếng.

Vân Tuệ thấy y ngắt lại thúc giục:

-Nói đi

Huyền Pháp giơ tay lên sờ cái đầu bóng sói của mình và kể tiếp:

-Tôi thương lượng với Trì Nguyệt rồi do y đi Không Động kiếm Vu Tam Phi còn tôi thì đi Sơn Đông kiếm đệ tử của Tiêu Dao Chân Nhân người bạn của tôi. Ngờ đâu khi tới Mao Sơn tôi mới hay người ấy đã bị lệnh sư giết, nên tôi mới đặt điều nói với Tiêu Dao Chân Nhân, xúi giục ông ra lại đi Điểm Thương kiếm người thiếu chưởng môn họ Tạ là Tạ Gia Hoa. Sau không đầy nửa năm thì Ngũ Liễu đạo nhân của phái Không Động đã giữ bí mật gửi thiệp cho các môn phái, trong thiệp đó có kể hết tội của lệnh sư và kêu gọi các chưởng môn của bảy phái hẹn ngày tỷ võ với lệnh sư. Lúc ấy vì thấy đôi bên sẽ gặp chỉ sợ những lời lẽ tôi đặt ra bị lộ, nên tôi xin phép chưởng môn đi tìm kiếm lệnh sư hạ chiến thư, Ngờ đâu tìm kiếm hơn nửa năm trời mới gặp tại Lao Sơn tất nhiên tôi không dám đưa chiến thư cho ông ta nên tôi vội vào thưa với người chưởng môn hay và còn đặt điều là khi lệnh sư nhận được thư rồi không thèm đếm xỉa tới, trái lại ông ta còn nói bảy đại chưởng môn nếu gan thì cứ việc đến so tài với ông ta...

Bảy người chưởng môn hay tin rồi, liền dẫn môn đệ đi đến Lạc Thị Nhai. Thoạt tiên ba trận đầu lệnh sư đánh chết sư phụ của tôi với mấy đệ tử của phái Không Động.

Sau bảy đại chưởng môn thấy công lực của lệnh sư quá cao siêu nên họ mới phải liên tay tấn công...

Nói tới đó y ngừng giây lát rồi kể tiếp:

-Sau đó đệ tử đời thứ hai của chúng tôi thừa lệnh xuống núi trước cho nên không biết kết quả thế nào.

Vân Tuệ tức giận không sao chịu nhịn nổi, liền giở tay lên tát cho Huyền Pháp hai cái thật mạnh.

-Cẩu tặc vô sỉ, người...

Nàng vừa nói tới đó đã thấy đầu của Huyền Pháp gục xuống tận ngực, thì ra vừa rồi nàng tát mạnh quá, y chịu không nổi, đã gãy xương cổ gục xuống chết, máu vãi ra đầy đất.

Vân Tuệ kinh ngạc vô cùng, nàng nghĩ lại mới biết vừa rồi mình tát y quên không thêm Thiên Cương khí lại nên y mới gãy cổ như thế. Nàng đứng ngăn người ra giây lát rồi quay về phía Bắc quì xuống vái lạy và thắp khấn sư phụ phù hộ cho sớm tìm thấy hung thủ.

Nàng vái lạy và khấn xong mới sức nhớ lời Phả Cái với Vương Mai hai người. Nàng vội nhảy lên một tảng đá cao nhìn xuống thấy có đến hai ba trăm hòa thượng đang lục soát, nàng nghĩ thầm:

“Trừ phi tiểu diện phả cái thúc thúc với Mai muội đã xuống núi bằng không trên núi có bao nhiêu hòa thượng đến thế nào chả bị chúng nhìn thấy?”

Nghĩ tới đó nàng lại nghĩ tiếp:

“Nhưng Tiểu Diện Phả Cái thúc thúc đã thấy ta đi về phía bên này nếu chưa thấy ta không khi nào thúc thúc với Mai muội chịu xuống núi trước như thế.”

Nàng đứng trên núi nhìn xuống có thể trông xa mấy trăm dặm, nhưng nàng không thấy tung tích của thúc thúc với Vương Mai đâu cả, nàng suy nghĩ thì bỗng thấy dưới núi có một hòa thượng mặc áo cà sa trắng đột nhiên phát hiện nàng, y liền kêu lớn:

-Thiên Diện phu nhân, mời phu nhân xuống đây, chương môn của tỳ môn muốn gặp phu nhân đây.

Vân Tuệ nghe nói ngẩn người ra bụng bảo dạ:

“Thế là nghĩa lý gì, chẳng lẽ chương môn của chúng muốn đặt bẫy dụ ta vào chăng?”

Hòa thượng nội công rất cao siêu, tiếng nói của y rất hùng mạnh khiến sơn cốc cũng phải rung động, bọn hòa thượng khác nghe thấy tiếng của y liền dừng chân nhìn lên, mới hay Thiên Diện phu nhân đang đứng trên cao chót vót, nhưng chúng không chạy lên bao vây, trái lại người nào người ấy đều chạy về chùa Thiếu lâm.

Vân Tuệ thấy ngạc nhiên hết sức bụng bảo dạ:

“Sợ cái gì, chả lẽ ta còn sợ các người giữ ta hay sao, thế nào ta cũng tìm đến chùa Thiếu Lâm gặp các người, xem các người giở trò quỷ gì?”

Nàng nghĩ như vậy, liền phi thân xuống trước mặt hòa thượng đứng bên dưới.

Hòa thượng này mặt mũi không đến nỗi đáng ghét như Huyền Pháp, nếu không có thành kiến sẵn thì trái lại nàng còn thấy y có chi khí ôn hòa.

Hòa thượng nọ thấy thân pháp của nàng thần diệu như vậy phải ngẩn người ra giây lát rồi mới chấp tay chào:

-Nữ thí chủ, xin nữ thí chủ đừng có nghi ngờ, phương trượng vừa tỳ chùa biết nữ thí chủ giáng lâm đã phái đệ tử đời thứ ba và đời thứ tư đặc biệt nghinh đón, còn truyền lệnh hễ ai thấy nữ thí chủ thì mời thí chủ giáng lâm tỳ chùa, vừa rồi bản tăng đã gặp Tiểu Diện đại hiệp cùng cao túc của ông ta bản tăng đã mời hai vị ấy giáng lâm tỳ chùa và hai ông ấy đã nhận lời đi trước rồi.

Hòa thượng rất lễ phép và nói rất ôn tồn, khiến Vân Tuệ ngạc nhiên hết sức liền hỏi lại:

-Có thật không?

Hòa thượng lại chấp tay chào và nói tiếp:

-Bản tăng không dám nói dối đâu, nữ thí chủ không tin cứ thân hành đến tỳ chùa sẽ biết.

Nói tới đó y ngừng giây lát rồi ung dung nói tiếp:

-Xin hỏi nữ thí chủ, Huyền Pháp sư thúc ở trên núi không?

Vân Tuệ lạnh lùng trả lời:

-Có, nhưng chết rồi.

Hòa thượng nọ kêu “ủa” một tiếng rồi quay lại ra lệnh cho bốn người đệ tử đời thứ tư rằng:

-Đi khiêng thi thể của Huyền Pháp sư thúc xuống

Nói xong, y lại nói với Vân Tuệ rằng:

-Mời nữ thí chủ.

Đồng thời y nghiêm nghị đi trước.

Vân Tuệ thắc mắc vô cùng, vì những hòa thượng này mỗi người một tính, người nóng như lửa, người giáo hoạt như hồ ly, nhưng cũng có người rất ôn hòa như hòa thượng đi ở trước mặt mình đây quả là một cao tăng đắc đạo, tại sao y lại tiếp đón ta như thế, chả lẽ y cố ý làm như vậy để dụ người ta vào tròng chăng? Nhưng nàng quan sát kỹ lại không thấy điểm nào khả nghi cả, trái lại nàng nhận thấy hòa thượng này tuổi chưa đầy bốn mươi mà trông khác hẳn mọi người, như vậy thật là hiếm có.

Vân Tuệ lẳng lặng theo hòa thượng kia đi, giở năm thành khinh công ra hòa thượng nọ vẫn theo kịp, nhưng khi giở lên sáu thành, thì hòa thượng kia đã có vẻ mệt, Vân Tuệ quay đầu lại thấy vậy, cũng nhận thấy mình không nên khiến hòa thượng này mất sĩ diện, cho nên nàng mới giảm bớt một thành công lực.

Một lát sau, đã tới đường cái quan, đường này rộng hơn trường đều xây bằng đá xanh, đi hết đường cái đến một dãy thang đá tới một cầu thang đá tới một cầu thang xây hơn hai ngàn bậc. Lên hết những cầu thang đó thì tới chùa ngay. Trước chùa có quảng trường xây bằng đá cứng, chính giữa có một cái đỉnh sắt cao hơn ba trượng, trong đỉnh than hồng bốc cháy nghi ngút. Lúc ấy hòa thượng đã vượt qua cạnh nàng đi trước dẫn đường, đi tới cổng có đề ba chữ bằng vàng “Thiếu Lâm Tự” trông rất oai nghi.

Đi qua cửa chùa vào tới bên trong, thấy trong đại điện này có rất nhiều phật tượng, hòa thượng dẫn đường lại đi sang nhà ngang, nơi đây chỉ có năm sáu căn xây trong bụi cây. Đi tới trước một kinh xá hòa thượng liền thưa:

-Đại Tuệ đệ tử đời thứ ba đã mời được Thiên Diện phu nhân tới.

Lúc này Vân Tuệ mới biết pháp danh của hòa thượng đưa đường là Đại Tuệ. Nàng lại nghe thấy bên trong có giọng nói rất hùng vọng ra:

-Mau mời phu nhân vào.

Tiếp theo đó hòa thượng vén màn trúc bước ra, đằng sau lại là Vương Mai và Tiểu Diện Phả Cái tìm kiếm mãi không thấy Vân Tuệ đâu cả, vừa vặn một bọn hòa thượng Phả Cái tùm tùm cười chưa kịp lên tiếng thì đã thấy hòa thượng đi đầu mình mặc áo cà sa trông thấy hai người liền chấp tay niệm Phật hiệu và nói:

-Chắc thí chủ là Tiểu Diện tiền bối phải không? Bần tăng vâng lệnh mời ba vị vào chùa để giải thích sự hiểu nhầm năm xưa chứ không có ý gì khác..

Phả Cái không ngờ các hòa thượng lại nói thế, ôn ta liền dứt tiếng cười và đáp:

-Già què này tới đây đang định gặp quý chương môn để thanh toán nợ cũ, nhưng Thánh Hỏa hòa thượng giữa đường lại thách đấu.

Đại Tuệ không đợi ông ta nói dứt, vội cướp lời nói:

-Việc này tệ chương môn đã biết rõ, và rất không bằng lòng với hành động của Thánh Hỏa Đại Sư, cho nên mới sai các đệ tử của đời thứ ba và thứ tư xuất động đi mời quý vị, cử chỉ này tuy hơi kém phần long trọng nhưng có thể mới tránh khỏi được sự xung đột.

Phả Cái nghe nói bụng bảo dạ:

“Thảo nào y ăn mặc áo cà sa màu Tống, với thân phận của ta quả thật không nên đấu với chúng.”

Đồng thời ông ta thấy Đại Tuệ tuổi chưa đến tứ tuần mà mặt rất chính khí, nên ai trông thấy cũng thông cảm ngay. Ông ta đang nghĩ ngợi thì Đại Tuệ nói tiếp:

-Gần mười năm nay tệ chương môn cũng biết những hành vi trước kia bị người khác lừa, nên tệ chương môn đã ra lệnh cho tất cả các đệ tử phải gắng công luyện tập đồng thời hể thâu nhận đệ tử phải khảo nghiệm đức tính trước. Lần này tệ chương môn hay tin cái thí chủ các người giảng lâm đã ra lệnh cho các đệ tử môn hạ rồi.

Phả Cái thấy thái độ của Đại Tuệ như vậy trong lòng hãy còn nghi ngờ nhưng không dám từ chối liền đáp:

-Hòa thượng khỏi cần phải nói nữa, già què này thế nào cũng xin yết kiến chương môn phương trượng, nhưng còn Thiên Diện phu nhân ở đâu già què này cũng chưa kiếm thấy.

Đại Tuệ chấp tay chào và đỡ lời:

-Mời lão thí chủ cứ theo sư đệ của bản tăng đi trước, còn việc kiểm Thiên Diện phụ nhân bản tăng xin lãnh trách nhiệm. Chắc Thiên diện phụ nhân vẫn còn ở trên núi này, không đầy nửa tiếng đồng hồ bản tăng thế nào cũng mời được Thiên Diện phụ nhân lên tề chùa.

Phả cái thấy có lý nên nhận lời ngay và theo một hòa thượng tên là đại Trí đi lên chùa thiếu Lâm trước.

Vân Tuệ đứng ở ngoài sân đã trông thấy Phương trưởng đại sư của Thiếu lâm mình mặc áo cà sa màu tím thẫm trên chỉ vàng, thân hình vạm vỡ mặt tròn hồng hào, dưới cằm có một bộ râu trắng như tuyết dài tới ngực, lông mày cũng trắng như vậy, lại thêm mũi như mũi sư tử mắt lóe sáng như điện, hai tai vừa to lại vừa dài, thật không then là một vị tăng đắc đạo.

Phương trưởng đại sư thấy Vân Tuệ đẹp như vậy cũng phải ngạc nhiên nhưng thoáng cái đã nghiêm nghị ngay, chấp tay lại chào và nói:

-Thưa Thiên Diện phụ nhân bản tăng Thánh Ngu vì việc năm xưa cứ ăn năn hoài. Năm nay được thí chủ giáng lâm thật là may mắn cho bản tăng.

Y vừa nói vừa mời Vân Tuệ vào bên trong.

Vân tuệ thấy lão hòa thượng khiêm tốn như thế, liền cúi đầu vái chào đáp lễ và trả lời:

-Bất đắc dĩ tiện nữ mới phải tới đây quấy rầy lão thiền sư như thế, trong lòng rất áy náy, và cũng mong thiền sư đừng khiển trách.

Thánh Ngu đại sư mời Vân Tuệ ngồi chỗ cạnh Phả Cái, còn Vương mai thì đứng ở sau lưng sư phụ nàng. Thánh Ngu đại sư vừa ngồi xuống đã thở dài một tiếng và nói:

-Lệnh sư võ công cao siêu tuyệt trần, hành động lại rất thẳng thắn nên mới bị bọn tiểu nhân tức giận. Hồi ấy lão tăng cũng u mê nghe lời xúi giục nổi giận một cách vô lý, a dua với chúng kiên tay tấn công lệnh sư, Sau về chùa mới biết mình lầm lỡ, ăn năn vô cùng. Vì các môn hạ đệ tử của tề phái tốt có xấu có, nên lão tăng vội diện bích ba năm để xá hối trước chư Phật, và còn lệnh cho các môn hạ đang hành đạo ở ngoài phải về chùa hết cùng xá hối trước bàn thờ Phật, tụng kinh tu quả luôn mười năm như vậy. Về phần thụ nghệ cho các đệ tử cũng thay đổi hẳn phương pháp, trước khi truyền thụ võ công cho chúng, bắt chúng phải xuống núi hành đạo ba năm đã. Trong thời gian ấy lão tăng xét thấy kẻ ấy có phẩm hạnh tốt mới truyền thụ võ công cho.

Phả Cái nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy nét mặt đang tươi cười bỗng nghiêm nghị hẳn và cất giọng sang sảng xen lời hỏi:

-Việc làm ấy của đại sư đã khiến chúng tôi ngạc nhiên vô cùng. Còn đại sư xử trí với bọn môn hạ bất lương như thế nào có thể cho chúng tôi hay được không?

Thánh Ngu đại sư thở dài một tiếng nói tiếp:

-Năm xưa khiến lão tăng nổi giận một cách vô lý, người thứ nhất chính là lão thí chủ đây, vì lão thí chủ là một thân một mình xâm nhập bốn chùa. Còn người thứ hai là thầy trò Thánh Thổ đại sư, sư đệ của lão tăng. Thầy trò y đã xúi giục lão tăng, nhưng hồi ấy Thánh Thổ đã bị giết chết ngay ở trên Lạc Nhật Nhai tại núi Lao, còn đồ đệ của y đã bị giao cho giới trì viện, và bị phạt diện bích khổ tu năm năm rồi..

Vân tuệ xen lời hỏi:

-Người đó có phải là Huyền Pháp hòa thượng không?

Thánh Ngu gật đầu đáp:

-Chính là y đấy... ồ, lão tăng được tin báo cáo thí chủ đã bắt y đi rồi. Chẳng hay thí chủ định xử trí y ra sao?

-Tôi đã giết chết y rồi

Thánh Ngu đại sư chỉ kêu “ủa” một tiếng thôi, chứ không tỏ vẻ gì cả, chỉ nhắm mắt chấp tay niệm kinh hồi lâu mới thở dài một tiếng thôi.

Vân Tuệ không ngờ lão hòa thượng lại không kích động chút nào đủ thấy ông ta thực là một vị đắc đạo cao tăng. Nàng thấy thái độ của lão thiền sư như vậy, tự lấy làm hổ thẹn vô cùng, chớp mắt mấy cái rồi u oán nói tiếp:

-Lão thiền sư có biết chuyện bắt và giết chết Vu Tam Phi ở Kim Lăng, mục đích tới chùa Thiếu Lâm này làm chi? Khi tới nơi gặp Thánh hòa với Huyền Pháp, rồi bắt Huyền Pháp đem lên trên núi xét hỏi như thế nào, nhất nhất kể hết cho lão hòa thượng nghe.

Thánh Ngu đại sư không ngờ bên trong lại có uẩn khúc như thế, ông ta thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Nếu quả đúng như lời nói của thí chủ thì lão tăng rất hổ thẹn với các vị tổ sư đời trước của bốn phái ...

Nói tới đó, ông ta nhắm mắt niệm một hồi kinh mới mở mắt ra nói với Vân Tuệ:

-Nếu vậy, Huyền Pháp đáng chết lắm, nhưng lão tăng cũng không thể nào tránh được trách nhiệm, thí chủ ...

Vân tuệ không ngờ Đại Ngu thánh tăng lại can đảm nhận lỗi lầm như thế. Nhưng ông ta là tôn chủ của một phái mà dám nói ra những lời như thế là hiếm rồi, huống hồ không phải là ông ta gây nên mối thù ấy, thì mình không nên làm mất sĩ diện của ông ta, cho nên nàng vội ngắt lời Thánh Ngu đại sư mà nói tiếp:

-Việc này đã rõ rồi, tiện nữ cũng không muốn lôi thôi nữa, chỉ mong làm thế nào mà bắt được những kẻ chủ mưu nguyên hung thủ trong các phái đem ra trị tội, để an ủi linh hồn của tiên sư ở trên trời.

Phả Cái cũng tán thành chủ trương của Vân Tuệ, vẻ mặt lạnh lùng, với giọng khàn khàn xen lời:

-Phải, chủ trương của diệt nữ như thế, già què này rất tán thành. Nhưng mà chúng ta mà còn đi thẳng đến các nơi trọng địa của các môn phái, thế nào cũng gây nên rất nhiều sự hiểu lầm.

Thánh Ngu đại sư ngẫm nghĩ giây lát rồi cương quyết đáp:

-Theo ý của lão tăng thì nên để cho lão tăng ra tay...

Phả Cái với Vân Tuệ nghe nói cả mừng, nhưng Phả Cái đã lạnh lùng nói tiếp:

-Như vậy thì còn gì hay bằng, nhưng lão thiền sư định dùng phương pháp nào để trừng trị bọn người ấy?

Thánh Ngu đại sư đáp:

-Vừa rồi lão tăng suy tính kỹ rồi, việc này do Huyền Pháp của tệ môn gây ra trước, tuy Huyền Pháp chết đi rồi nhưng lão tăng làm chủ môn của Thiếu Lâm vẫn không thể thoát trách nhiệm này cho nên lão tăng đã quyết gửi thiệp mời các người của môn phái tới sẽ nói rõ tội của nghiệt đồ Huyền Pháp cho các vị ấy hay, và bảo các vị ấy điều tra kỹ xem tên nào là người trong môn phái nào là hung thủ chính, rồi dùng môn qui mà trị tội kẻ ấy. Nhưng chờ đến mừng năm năm nay, lão tăng mới hẹn được các vị chủ môn ấy đến tề tập ở Nhạc Dương này.

Lúc ấy lão tăng sẽ mời cả thí chủ tới để hoàn thành việc phục thù cho sư phụ của thí chủ và cảm tạ thí chủ nữa. Đồng thời lão tăng muốn yêu cầu thí chủ đối xử với những người đó nhân từ một chút thì hơn.

Lời nói của Thánh Ngu thật là tròn đủ muôn mặt và chu toàn vô cùng, làm như vậy có thể miễn cho Vân Tuệ khỏi phải đi đi lại lại và cũng có thể tránh được tai kiếp cho võ lâm.

Vân Tuệ nghe nói tủm tỉm cười. Thánh Ngu đại sư lần đầu thấy nụ cười của nàng và cảm thấy cái cười như trăm hoa đua nở. Vị đắc đạo cao tăng cũng phải ngẩn người ra hồi lâu tới khi nghe thấy nói ông ta mới hoàn hồn. Ông ta nghe nàng nói rằng:

-Lão thiền sư có lòng giúp tiện nữ như vậy, tiện nữ cảm ơn vô tận!

Nói tới đó nàng từ từ đứng dậy cáo từ, nói tiếp:

-Tiện nữ tới đây quá nhiều, bây giờ xin cáo từ ngay.

Tiểu Diện Phả cái cũng đứng dậy chấp tay cười và tiễn lời:

-Lão thiền sư nghĩa bạc vân thiên, ăn mày già này rất lấy làm tôn kính xin từ biệt ở đây, đến ngày mừng năm sẽ tái kiến ở Nhạc Dương.

Thánh Ngu đại sư không giữ hai người ở lại cũng đứng lên mỉm cười nói tiếp:

-Hai vị thí chủ vội vàng tới, lại vội vàng đi, lão chưa tận được chút tình gia chủ, nên rất lấy làm ân hận.

Miệng ông ta nói như thế, nhưng theo ba người tiến ra tận cửa rồi mới chấp tay chào từ biệt.

Vân Tuệ, Phả Cái, Vương Mai ba người nhẹ bước đi xuống núi. Trừ Vương Mai ra không ai nói chuyện với ai cả nên nàng cứ yên lặng và hậm hực hoài còn hai người kia thì thấy chuyến đi này rất thành công.

Lúc ấy đã sắp tới giữa ngo, ba người liền vào một tiệm cơm nhỏ dưới chân núi ăn cơm trưa.

Tên tiểu nhị trông thấy ba người, ngạc nhiên vô cùng.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, quyết định đi Chúc Mạc một phen để thăm Thiên Diện Thư Sinh Long Uyên, Vân Tuệ không tỏ vẻ gì cả, nhưng thật sự trong lòng rất hoan hỉ, vì chuyến đi Thiếu Thất này không những trả thù được cho sư phụ, đồng thời kết quả đúng như sự mong đợi của Long Uyên:

“Long Uyên biết tin này chắc sẽ mừng rỡ lắm, nhất là ta đến một cách đột ngột như vậy! Chắc chàng càng mừng rỡ thêm và có lẽ lúc ấy chàng sẽ ôm chặt lấy ta! Trong lúc vắng người chàng còn hôn ta nữa! Rồi do tôn trưởng của chàng sẽ cho phép ta kết hôn với chàng! Phải rồi còn Phong Lan nữa sẽ cùng với ta cả hai làm vợ một chàng và cùng chia hưởng hạnh phúc.”

Nàng nghĩ càng thấy phấn khởi vô cùng nên lúc này nàng chỉ ước gì mọc được cánh bay tới trước mặt Long Uyên. Nhưng sự thật, vì đường xá hãy còn xa xôi, nhất là bấy giờ, không cần phải giấu giếm ai hết nên ban ngày đi đêm nghĩ, cho nên chậm hết sức.

Nhưng nàng lại không tiện thúc giục Phả Cái, vì sợ hai người lại cười mình, cho nên nàng phải cố hết sức nén sự phấn khởi và đi cùng với thầy trò Phả Cái.

Vương Mai cũng phấn khởi lắm, vì suốt dọc đường được thấy rất nhiều cảnh mà nàng chưa hề được thấy bao giờ, hơn nữa lại được rất nhiều bí truyền của Phả Cái.

Hôm đó, trời đã sắp tối, ba người đi tới một ngọn đồi. Đồi ấy ở giữa chia làm đôi, hai bên là vách đất và đều có mấy cái hang nhỏ, bên trong có ánh sáng chiếu ra. Phả Cái liền nói:

-Chúng ta nghỉ lại đây một đêm đi!

Ông ra chưa nói dứt lời thì đã một mình đi xuống dưới khe đồi thấy một cái hang có cửa hé mở, bên trong có một đại hán bước ra.

Vương Mai trong thấy đại hán liền hỏi:

-Này xin hỏi nơi đây có khách sạn hay tiệm cơm không?

Đại hán nọ dừng chân lại, ngơ ngác nhìn ba người một hồi tỏ vẻ mừng rỡ đáp ;

-Tiểu tướng công! Chắc là người ở tỉnh khác tới đây phải không? Chúng tôi ở đây gọi là Vương Gia Câu, không có khách sạn gì cả và những người ở đây đều họ Vương cả. Chung quanh đây trăm dặm đều là sản nghiệp của Vương đại tài chủ chúng tôi. Chủ nhân chúng tôi xưa nay làm việc thiện, nếu ba vị có ý vào yết kiến chủ nhân chúng tôi và xin ở trọ một đêm thì thế nào cũng được.

Vương Mai lại hỏi tiếp:

-Chúng tôi muốn nhờ bạn nói hộ chúng tôi một tiếng có được không?

Đại hán nọ gật đầu, mở rộng cánh cửa lớn và đáp:

-Thôi được, các người hãy vào đây trước, để tôi truyền bẩm hộ cho!

Ba người đi theo đại hán ấy vào trong, thấy trong cửa rất lớn rộng, mỗi bên ít nhất có trên trăm trượng, điều ấy không lạ chỉ lạ nhất trên mặt trông đầy hoa cỏ lúc này đang là mùa đông mà những hoa cỏ ấy tươi tốt lắm. Về phía bên cửa, chỗ bốn chung quanh luống hoa có mở rất nhiều cửa sổ nhỏ nhỏ. Đối diện cho

nằm đường hẻm vừa dài vừa sâu trên nào cũng có treo cung đăng ngũ sắc, ánh sáng sắc sỡ chiếu xuống, khiến những luống hoa càng đẹp thêm hơn.

Đại hán nọ xua tay bảo ba người hãy đứng đó, rồi nói tiếp.

-Ba vị hãy đợi chờ một chút, chúng tôi vào thưa với chủ nhân đã ...

Nói tới đó, y không đợi các người kia trả lời, đã đi thẳng vào con đường ở nơi chính giữa luôn.

Ba người đứng ở đó đợi chờ, liền đi tới cạnh luống hoa xem những thứ hoa gì?

Thấy một cây hoa trồng ở giữa rất đẹp lại thêm lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Vương Mai đang thò tay ra định hái, ngờ đâu trong đường hẻm đã có tiếng chân người đi kêu “cộp cộp” rồi Vương Mai cũng biết những thứ hoa này rất quý báu nên nàng sợ chủ nhân không bằng lòng vội rút tay lại.

Đại hán nọ đã quay trở lại lớn tiếng nói với ba người rằng:

-Chủ nhân đã bằng lòng rồi, mời ba vị theo tôi vào trong này!

Nói xong, y đi trước dẫn đường, nhưng lại đi vào con đường thứ ba bên phải.

Ba người theo người ấy đi ngay vào trong con đường thứ ba. Đi được một quãng mới tới một căn nhà. Nhà này cũng như căn nhà mà ba người đã trông thấy ở bên ngoài và có nhiều phòng.

Đại hán nọ mở cửa một căn phòng, thấp sáng ngọn đèn ở trong đó và nói:

-Mời ba vị vào trong này nghỉ ngơi trước, để tôi đi bảo nhà bếp làm cơm cho ba vị.

Vân Tuệ thấy người ấy tiếp đãi tử tế như vậy, có vẻ ngượng, liền lên tiếng cảm ơn ngay, và vội móc túi lấy luôn năm lạng bạc đưa cho người nọ.

Người ấy cầm lấy số bạc, cảm ơn một tiếng rồi rút lui ngay.

Vương Mai vẫn còn nhớ những bông hoa xinh đẹp và kỳ lạ kia. Lúc này nàng thấy xung quanh không có một bóng người nào hết, và ngồi ở trong phòng lại buồn, liền chạy ra ngoài phòng, định đi ra ngoài vườn hoa xem bông hoa kỳ lạ ấy có còn hay không?

Ngờ đâu nàng vừa ra khỏi phòng đã giật mình kinh hãi vội quay đầu lại lớn tiếng kêu tức thì..

42. Cả Nhà Mừng Đoàn Viên

Vân Tuệ với Phả Cái nghe thấy tiếng kêu la của Vương Mai vội chạy ra xem mới hay nhưng đường hẻm vừa này đã bị kín mít. Như vậy khỏi cần nói rõ, chủ nhân của ngôi nhà này đã có dã tâm như thế nào rồi?

Ba người không sao nghĩ ra được chủ nhân là ai, mà lại định hãm hại ba người như thế?

Phả Cái tính nóng như lửa, coi kẻ ác như kẻ thù, mấy năm gần đây tuy đã thay tâm đổi tính nhiều, nhưng bây giờ bỗng dưng người ta ám hại mình, giam ở trong hầm hố này làm sao mà không nổi giận? Nén ông ta cười ha hả một hồi, tiếng cười của ông ta lớn như tiếng chuông trống, khiến Vương Mai cũng phải hoảng sợ đến biến sắc mặt, và chống chiếc gậy xuống đất, rồi gơ song chướng lên tấn công luôn hai chướng một lúc vào vách đá ngăn cản lối đi. Có tiếng kêu “bùng bùng”. Nhưng chỉ có một ít đá vụn rơi xuống thôi, chứ vách đá ấy không hề bị suy yếu chút nào.

Phả Cái giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

“Vừa rồi hai chướng của ta đã giở đến chín thành công lực, mà vách đá ở trước mặt không hề suy yếu chút nào? Như vậy vách đá này phải dày và cứng lắm?”

Vân Tuệ với Vương Mai đứng thẳng đàng xa cũng phải giật mình kinh hãi, Vân Tuệ vào trong phòng định lấy thanh bảo kiếm dị hình mà nàng chưa bao giờ dùng qua nhưng nàng nghe thấy bên trên có tiếng cười rất khó nghe và rất đắc trí vọng xuống. Nàng nhận ra tiếng cười rất quen thuộc. Cả ba cùng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy trên đỉnh phòng cao hơn hai trượng, rộng chừng năm trượng, ngoài năm ngọn đèn cung đăng sắc sỡ ra, thì không có một khe hở nào có thể truyền thanh xuống được. Nhưng sự thật tiếng

nói đó rõ ràng ở trên đỉnh đầu ba người vọng xuống, và cũng tựa như mà gào quĩ hét, làm rung động cả hang động, và làm đình tai nhức óc ba người.

Vương Mai vội lấy tay bịt tai lại, còn Phả Cái thì ngừng mặt cười ha hả, lên tiếng quát hỏi:

-Ai đó? dám dùng dám dùng trò ma quĩ ám hại gia gia này!

Tiếng cười ở trên bông tắt hẳn. Tiếp theo đó, có tiếng nói rất hùng vọng xuống:

-Lão già què kia, số chết của ngươi đã tới nơi ai còn đầu đại ngôn như thế mà không biết hổ thẹn? Gia gia đây chính là Thánh Hỏa đại sư, hộ pháp của Thiếu Lâm!

Vân Tuệ cau mày lại với giọng nhu mì hỏi:

-Đại sư đã là hộ pháp của phái Thiếu Lâm, sao lại ở Vương Gia Câu này an cư lạc nghiệp như thế?...

Thánh Hỏa đại sư cười như điên khùng đáp:

-Đằng nào thì các ngươi cũng sắp chết đến nơi rồi, ta nói thật cho các ngươi biết cũng không sao và Phật gia cũng không sợ các ngươi tiết lộ nhưng sự bí mật của Phật gia ra bên ngoài...

Nói tới đó, y lại đắc trí cười ha hả, rồi mới lại nói tiếp:

-Vương Gia Câu là vườn cũ của Phật gia, sau khi Phật gia vào chùa Thiếu Lâm đi tu liền giao cho người em trông nom. Người đó là Vương Đại Hữu...

Phả Cái giật mình kinh hãi vội hỏi tiế:

-Lão hào thượng. Người anh em có một hiệu là Độc Tú phải không?

Thanh Hỏa đại sư chưa kịp trả lời thì một giọng khác lạ xen vào đáp:

-Hai chữ Độc Tú là đồng đạo ở trên giang hồ cho mỗi đấy thôi! Tên họ của mỗ là Vương Đại Hữu và cũng là chủ nhân kiếm tài của Vương Gia Câu này...

Nói xong y lại cười khì, tỏ vẻ đắc trí và gian xảo vô cùng.

Phả Cái đang ngấm ngấm suy nghĩ, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên rồi ngừng đầu lên hỏi tiếp:

-Các người thị các hang động đất này mà cũng muốn giam giữ già này sao?

Thanh Hỏa đại sư đắc trsi vừa cười vừa nói:

-Lão già què kia! Tài ba của ngươi như thế nào, Phật gia cũng đã biết hết rồi! ngươi tưởng nói đây là cái hang động bằng đất sao? Ngươi phải biết nơi đây anh em mỗ đã tốn bao tâm huyết mới xây thành. Nếu ngươi ra khỏi được nơi này, thì Phật gia bằng lòng dâng cái đầu lâu này cho ngươi...

Phả Cái đứng ở cạnh đường hẻm, tuy miệng vẫn đối đáp với đối phương nhưng trong bụng đang suy nghĩ, cho nên lúc Thanh Hỏa đại sư hỏi, ông ta đã ngấm ngấm vận Đan chỉ thần công lên, giữ hết toàn lực ra búng mạng vào tám vách đất ấy một cái. Chỉ nghe thấy có tiếng kêu “soet” vách đất lủng ngay một cái lỗ nhỏ.

Cái lỗ nhỏ ấy ít nhất cũng sâu hơn hai tấc, nhưn sao hai tấc đó đã là vách đá rồi. Chỉ phong của ông ta không sao xuyên qua được, nên ông ta nắn chí vô cùng, bụng bảo dạ:

“Tên hòa thượng này nói như vậy, rõ ràng y thị vào cái gì rồi. Cứ nói cái hang động này, chắc xung quanh đều là vách đá, làm sao mà phá nổi?”

Tuy người ở bên trên không trông thấy thái độ và hành động của Phả Cái, Nhưng Vân Tuệ đứng ở bên cạnh đó đã trông thấy rõ hết. Nàng liền nghĩ ra một kế, vận dụng truyền âm pháp mật ngừng đầu lên nói với Thánh Hỏa đại sư rằng:

-Thánh Hỏa đại sư là một trong các vị hộ pháp cầu chùa Thiếu Lâm, địa vị rất cao quý như vậy tại sao lại tâm trầm mình vào chốn hạ lưu, làm những việc xấu xa và hổ thẹn với võ lâm đồng đạo như vậy chi?

Bên trên là một cái thạch thất vuông, mỗi bề dài hơn trượng, bày biện rất đẹp, Thánh Hỏa đại sư đang ngồi ở dưới đất và ngòi đối diện với Vương Đại Hữu, giữa hai có bốn cái khe đá, có thể trông thấy tình hình ở bên dưới, Thánh Hỏa đại sư đang đắc trí cười khì, đã nghe thấy lời nói của Vân Tuệ rót vào tai nên y vội ngắt lời, mặt lộ vẻ hổ thẹn hết sức.

Đại Hữu không nghe thấy gì nên không hiểu rõ nguyên nhân. Y thấy vẻ mặt của Thánh Hỏa như vậy, trong lòng thắc mắc vô cùng, vội lớn tiếng nói:

-Đại ca, làm sao thế? Có cần mở máy xử tử ba tên...

Vân Tuệ ở dưới nghe thấy Đại Hữu nói như thế hoảng sợ vô cùng, liền nghĩ thầm:

“Nếu vậy thì đừng trách ta ác độc đấy nhé...”

Nghĩ đoạn, nàng liền dùng thiên lý truyền âm nói với Đại Hữu:

“Được lắm! Nhị đệ mau mở máy móc đi! Nhưng không phải là giết chết họ! Ta muốn mở cửa ra để gặp họ.”

Đại Hữu nghe thấy tiếng nói đó, lại tưởng lầm là Thánh Hỏa đại sư ra lệnh bảo mình. Thoạt tiên, y nghe nói mở máy móc đi, y mừng rỡ khôn tả, vội đứng dậy, nhưng chưa đã nghe thấy câu sau, nên y ngạc nhiên hết sức.

Vân Tuệ lại bắt trước giọng của Thánh Hỏa mà thúc giục y lần nữa, rồi lại nói với Thánh Hỏa tiếp:

”Thánh Hỏa, người là đệ tử của Phật mà không biết nhất tâm hướng phật, suốt ngày thích xưng bá lạm sát nhưng kẻ vô tội, đã gây rất nhiều sát nghiệp, từ đây đi về Tây Phương cũng không còn xa nữa đâu! Chả lẽ người không sợ bị đày xuống Địa ngục chịu khổ hình hay sao? Nếu bây giờ người mau hối cải lương thiện, bảo Đại hữu thả ba người ở dưới ra, thì người còn có hy vọng tu thành chính quả, bằng không, ác giả ác báo...”

Thánh Hỏa đại sư nghe nói sắc mặt cứ thay đổi luôn luôn sự phẫn uất của y vẫn còn ngهنh tỵ ở giữa lòng mảy nên y vẫn chưa chịu nghe theo lời nói của Vân Tuệ mà thi hành.

Tuy Vân Tuệ không trông thấy dáng điệu và hành động của đối phương ra sao, nhưng nàng không thấy có phản ứng gì hết, biết Thánh Hỏa không thể nào cứu chữa được nữa, liền lên tiếng bảo Đại Hữu tiếp:

“Người có mau mở máy thả cho ba người ra không? Đi mau còn trừ trừ gì nữa?”

Đại Hữu quay đầu lại thấy Thánh Hỏa đại sư đang cúi đầu nhắm mắt mặt tỏ vẻ đau đớn y thắc mắc vô cùng, nhưng nghe thấy giọng nói của Thánh Hỏa, y càng kinh hãi thêm tưởng Thánh Hỏa đã bị ba người bên dưới ám hại, mới dùng cách truyền âm bảo mình như vậy. Tình cốt nhục bao giờ cũng hơn hết. Đại Hữu yên trí anh mình đã bị thương rồi đầu óc càng u mê và bụng bảo dạ:

“Đúng là đại ca đã bị người ở bên dưới dùng binh khí tấn công lén chứ không sai, nên mới bảo ta buông tha họ ra để nhờ họ chữa cho. Hà! thôi được...”

Nghĩ đoạn y lại nghe thấy tiếng thúc giục, lên y chạy sang bên phải, lật tấm tranh sơn thủy lên, phía sau có mười mấy cái vòng băng đồng. Y vội kéo một chiếc, chỉ nghe thấy tiếng kêu “kẹt kẹt”, góc vách phía bên trái đã thấy hiện ra một cái hang động tròn, đường kính sải hai thước.

Vương Mai với Phả Cái ở bên dưới không nghe thấy tiếng người nói nữa, sau thấy vẻ mặt Vân Tuệ đầy sát khí, mồm ấp máy nói, mặt ngừng lên phía trên, nhưng không nghe thấy tiếng nói của nàng. Hai người biết ngay thế nào cũng có nguyên cớ gì rồi, nên hai thầy trò cứ lặng lặng đi đến cạnh Vân Tuệ mà đứng yên ở đó đợi chờ.

Lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng máy kêu “kèn kẹt” hai người đều giật mình kinh hãi, cùng ngừng đầu lên nhìn, thì thấy một cái bóng xanh nhanh như điện chớp cái phi lên, chui qua cái hang nhỏ vừa hiện ra. Đồng thời, hai người lại nghe thấy tiếng nói rất khẽ của Vân Tuệ như nói vào tai:

-Mau đem các đồ lễ nhảy lên trên này đi!

Phả Cái với Vương Mai giật mình đến thót một cái và quay đầu lại nhìn thì không thấy hình bóng của Vân Tuệ đâu nữa. Lúc ấy hai thầy trò mới hội ý, vội nhảy vào trong phòng lấy hành trang ra, rồi cả hai cùng nhảy lên chui qua cái lỗ hổng phi lên trên thạc thất của Thánh Hỏa với Đại Hữu.

Thánh Hỏa đại sư là hộ pháp của Thiếu Lâm, ngày thường ăn chay niệm Phật, tâm trí định lực kiên định hơn người thường gấp bội, cho nên vừa rồi Vân Tuệ xử dụng Áo Vân Phục Ma Âm đã học được ở dưới đáy bể mà nàng chưa dùng qua bao giờ ra chỉ huy hành động của y, tuy y đã bị ảnh hưởng nhưng vẫn chưa chịu khuất phục ngay. Bây giờ tiếng ma âm của Vân Tuệ đã dứt, và tiếng máy “kèn kẹt” mỗi lên, y giật mình kinh hãi.

Thánh Hỏa liền mở mắt ra nhìn. Thấy Đại Hữu đã kéo vòng đồng mở một cái lỗ hổng ra rồi, y càng hãi sợ thêm, vội phi thân nhảy tới miệng thì quá lớn:

-Nhị đệ, chớ nên. Mau buông tay xuống...

Nói xong, y đã nhảy tới cạnh Đại Hữu, giơ tay ra định kéo cái vòng thứ hai. Vòng đồng ấy là để phun độc khí, hễ kéo mạnh xuống một cái, bốn khe vách ở dưới hầm liền có hơi độc phun ra tức thì. Người và súc vật ở bên dưới, dù có công lực cao, siêu đến đâu cũng không chống cự nổi sẽ ngã lăn ra chết, hóa thành một đồng xương tàn.

Vân Tuệ đã nhanh như điện chớp lẹ làng nhảy lên tới. Nàng thấy Thánh Hỏa vội vàng lo âu như vậy, biết cái vòng ấy thế nào cũng điều khiển một thứ gì rất độc, mà Phả Cái với Vương Mai vẫn chưa lên tới, nên khi nào nàng lại chịu để cho đối phương ra tay giật cái vòng ấy được?

Vì vậy, nàng vừa quát lớn, vừa ra tay đẩy mạnh một cái, trong gan bàn tay của nàng có một luồng hạch khí to bằng trái hạnh đào nhanh như điện chớp nhắm sau lưng Thánh Hỏa phi tới và thoát cái đã mất dạng ngay.

Thánh Hỏa đại sư với Đại Hữu nghe thấy tiếng quát của nàng, đã biết là nguy tai. Đại Hữu vội buông tay ra, cái hang nọ lại từ từ đón kín lại.

Thánh Hỏa đại sư không thấy có gì khác lại định kéo vòng kia rồi hãy tính sau. Ngờ đâu, tay y chưa đụng vào chiếc vòng đã thấy lưng đau nhức khôn tả chưa kịp la đã học một đồng máu tươi và ngã gục trên vai Đại Hữu chết tốt.

Vân Tuệ nghe thấy tiếng kêu kèn kẹt cúi đầu nhìn xuống, thấy cửa hang khép dần, nàng hoảng sợ khôn tả, nàng liền vận mười thành công lực, nhắm hai tảng đá dày chừng một thước, đập mạnh xuống hai cái, Tảng đá đó liền nứt vỡ và đứng yên không cử động nữa.

Đại Hữu buông cái vòng đồng xuống, y nghe thấy một tiếng quát lớn liền tỉnh táo như người vừa nằm mơ mới thức tỉnh chưa kịp xoay người thì đã thấy cổ họng nóng hổi, thì ra bị máu tươi của Thánh Hỏa phun trúng vào người y. Cúi đầu nhìn, y thấy Thánh Hỏa đại sư đã chết và nằm ngục trên vai mình rồi...

Y chưa kịp nghĩ thì sau lưng đã đau nhức, ngũ tạng phủ đã bị hai đại cương khí của Vân Tuệ dồn cho nát nhừ, cũng phun hai vòi máu tươi ra, ngã gục vào trong tường chết tốt.

Vân Tuệ thấy hai anh em y chết một cách thảm khốc như vậy cung buồn nhưng lúc ấy nàng có hối cũng không kịp nữa, liền dung chân đập mạnh một cái, miếng đá nọ vỡ tung rớt xuống bên dưới đồng thời nàng vẩy tay gọi thầy trò Phả Cái nhảy lên.

Phả Cái với Vương Mai lần lượt nhảy lên trên mặt thất thấy hai kẻ địch chết thảm như thế Vương Mai cả kinh ngẩn người ra.

Phả Cái liền cười ha hả nói:

-Thế mới phải chứ, hiền đệ nữ tài ba thật.

Wương Mai ngẩn người ra giây lát, nghĩ đến hồi này Vân Tuệ mồm mấp máy không hiểu làm gì, nàng ngạc nhiên hỏi:

-Chị Tuệ vừa rồi chị dùng phương pháp gì khiến chúng phải mở cái lỗ đó?

Vân Tuệ khẽ nhún vai nói:

-Chị dùng cách thiên lý truyền âm xen lẫn... Áo Vân Phục Ma Âm sai Vương Đại Hữu mở cửa...

Nói tới đó, nàng bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, vội ngồi sụp xuống khẽ nói tiếp:

-Vừa rồi chị dùng sức quá nhiều phải điều tức lại mới được.

Nàng chưa nói xong đã vận công điều tức liền.

Vương Mai vẫn còn thắc mắc không hiểu đưa mắt nhìn Vân Tuệ, rồi hỏi Phả Cái:

-Sư phụ, cái gì là Áo Vân Phục Ma Âm thế?

Phả Cái ngẫm nghĩ giây lát mới đáp:

-Có lẽ là một thứ thần công của nước Thiên Trúc, nhưng già què này giàu kinh nghiệm đến như thế mà vẫn chưa hề nghe nói qua môn võ công ấy.

Nói xong, ông lại cười và đổi giọng nói tiếp:

-Mai nhi con đừng ngăn người ra thế làm gì, mau hộ pháp cho Tuệ nhi để sư phụ ra ngoài xem còn tên ma đầu nào không.

Nói xong, ông ta không đợi chờ Vương Mai trả lời, ông ta liền phi thân ra ngoài.

Vương Mai tuy sinh trưởng ở trong gia đình võ lâm nhưng chưa hề thấy qua người chết bao giờ, bây giờ thấy sư phụ bỏ đi như vậy, còn lại một mình, nàng hơi sợ, nhưng nàng cũng biết hộ pháp rất quan trọng, bất đắc dĩ nàng rút kiếm ra đứng cạnh cửa để đợi chờ Vân Tuệ vận công.

Lúc ấy trong thạch động yên lặng như tờ, Vương Mai nghe thấy cả tiếng trái tim mình đập nữa. Một lát sau nàng nghe thấy bên ngoài tiếng kêu thảm khóc vọng vào, tuy cách quá xa nhưng khi lọt vào tai Vương Mai cũng đủ làm cho nàng hoảng sợ.

Nàng cứ ngó đầu quay lại nhìn hai cái xác chết xem có còn cử động gì không! Cũng may hai cái xác ấy nằm úp nên nàng không thấy mặt chúng.

Thời gian qua nhanh chóng thoáng cái đã được một trống canh, Vương Mai đã nghe thấy tiếng chân đi tới. Nàng ngó qua khe cửa nhìn ra bên ngoài thấy ngoài đó là một thạch thất lớn rộng bày biện rất hoa lệ. Lúc ấy Phả Cái đẩy cửa bước vào, phía sau có hai tiểu tì mặt tái xanh tay bưng một cái khay.

Vương Mai thấy sư phụ vào mới yên tâm, nàng đang định giơ tay mở cửa hộ sư phụ thì phía sau nàng lảng lảng có một bàn tay giơ ra nắm lấy tay nàng, nàng hoảng sợ thất thanh la lớn một tiếng quay đầu lại nhìn, chưa thấy rõ là ai đã nghe thấy Vân Tuệ xuất hiện và khẽ nói:

-Mai muội làm gì thế, chị đây mà...

Phả Cái ở phòng ngoài nghe thấy tiếng kêu rú không biết bên trong có chuyện gì cũng lên tiếng hỏi Vương Mai cùng một lúc với Vân Tuệ:

-Mai nhi con làm sao thế?

Vương Mai hết nhìn Vân Tuệ lại quay sang nhìn Phả Cái, nàng hồ thẹn vô cùng hai má đỏ bừng cúi đầu đáp:

-Không có gì. chị Tuệ lẳng lẳng nắm tay con, chẳng nói chẳng rằng làm cho con hoảng sợ...

Phả Cái xua tay bảo hai người ra bên ngoài và nói:

-Thôi đi ăn cơm đi.

Hai nữ tì bày thức ăn ở trên khay để lên trên mặt bàn, để chờ ba người ra ăn. Vương Mai vừa ăn vừa hỏi:

-Sư phụ, dưới kia có người không? Vừa rồi con nghe...

Phả Cái vừa ăn vừa nói:

-Có nhiều người lắm nhưng đa số bị giết chết hết rồi...

Vân Tuệ cùng Vương Mai đều hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn ông ta không dám ăn tiếp.

Ông ta cười ha hả nói:

-Những người ấy đáng chết lắm, từ trên xuống dưới đều là kẻ “thương thiên hại lý” các người không thấy hai luống hoa hồng bên ngoài ư? Đó là độc dược đấy? Như thế vẫn chưa lấy làm kinh khủng. Họ dám bắt cóc mấy nữ nhân con nhà thiện về để đùa giỡn, như vậy chúng không đáng chết sao?

Phả Cái thấy hai người không nói năng gì, chỉ biết hai người đồng ý việc làm của mình, nên hơi nguôi cơn giận và nói tiếp:

-Ổ ma ngày không thể để lại được, nên ngày mai già này quyết ở lại thêm một ngày. Hai người phải lấy tiền bạc của chúng tặng cho những người đàn bà ở đây, còn giả què thì phụ trách công việc phá hủy, chẳng hay hai người nghĩ thế nào?

Tất nhiên Vân Tuệ và Vương Mai phải đồng ý rồi, nên sáng sớm ngày hôm sau ba người phải theo kế hoạch đó mà làm.

Vương Mai vào trong kho lấy tiền ra tặng cho mỗi người hai trăm lạng, còn Vân Tuệ chỉ phụ trách việc kiểm ngựa đóng xe.

Đến trưa hôm đó công việc của mọi người đã làm xong, năm mươi mấy phụ nữ được ngồi trên hai chiếc xe lớn, do Vương Mai và Vân Tuệ áp hậu.

Đi được hơn hai mươi dặm, đằng sau bỗng nhiên có tiếng kêu “ầm ầm” liên hồi, một lát sau, mọi người mới thấy Phả Cái đuổi theo.

Phả Cái liền nhảy lên chiếc xe ở phía trước ngồi cạnh Vương Mai. Vương Mai thấy sư phụ mình đầu và mình đầy bụi đất liền tò mò hỏi:

-Sư phụ làm gì thế? Vừa rồi tiếng kêu “ầm ầm” là tiếng gì vậy ạ?

Phả Cái lườm nàng một cái rồi nói:

-Vừa rồi sư phụ dùng thuốc súng của chúng còn lại phá hủy sào huyết của chúng, nếu không có thuốc súng thì làm sao thành công được nhanh như thế này.

Chiều ngày hôm đó mọi người đã đi tới một thị trấn lớn, Phả Cái đưa mọi người vào trọ trong khách điếm! Vân Tuệ dặn bảo mọi người:

-Nên giải tán ngay ở đây, mọi người tự mượn xe về quê của mình.

Lúc đó đám nữ nhân mới biết ba người là tốt, ai nấy đều cảm ơn từ biệt rồi quay về quê quán.

Ngày hôm sau, ba người lại tiếp lên đường, chỉ đi nửa ngày đã tới Khai Phong rồi. Khai Phong là một thành tên tuổi của Trung Hoa, dân cư đông đúc, buôn bán sầm uất và ở đó có nhiều danh thắng cổ, Vân Tuệ nóng lòng đi tới Sơn Đông để gặp người yêu, nên không có tâm trí nào lưu lại ngắm cảnh, Phả Cái chỉ nhìn nét mặt nàng ông ta cũng biết ngay, nên ông chủ trương nghỉ ngơi là lên đường luôn.

Sáng hôm sau khi đi được hơn vài dặm lại nghỉ chân ăn cơm, rồi lại tiếp tục đi tiếp. Đi như vậy được mười mấy ngày đã tới huyện Chúc Mạc.

Nhà của Long ở ngay trong huyện Chúc Mạc nên ai ai cũng biết, hỏi thăm một tiếng là biết liền, không bao lâu sau ba người đã đến trước nhà Long Uyên. Vân Tuệ trống ngực đập rất mạnh, nước mắt đã ứa ra. Nàng cố nén không sao được đành phải lấy khăn ra lau.

Vương Mai nghe đại danh của Thiên Diện Thư Sinh đã lâu, nhất là một tháng gần đây, nàng thường nghe sư phụ với Vân Tuệ cứ khen Long Uyên là người như thế nào, nên nàng rất muốn trông thấy mặt chàng cho đỡ khao khát.

Lúc ấy sắp được gặp Long Uyên rồi nên Vương Mai cũng phấn khởi không kém gì Vân Tuệ chỉ có Phả Cái là mặt lầm lỳ, muốn biết ông mừng hay giận phải xem vào lông mày ông ta mới biết được, lúc ông ta một mình tiến thẳng tới trước cửa lăm cái vòng đồng trên cửa gỗ mấy cái.

Cánh cửa lớn mở toang, một ông già bước ra, ngó nhìn ba người mắt lộ vẻ ngạc nhiên, vì Phả Cái mặc quần áo rách rưới mà vẫn ôn tồn hòa nhã.

-Các vị tới đây tìm ai?

Phả Cái thấy người coi cửa lễ phép như thế cũng phải khen ngợi rồi ông ta bảo cho người coi cổng đó biết là mình là bạn của đại thiếu gia.

Ông già coi cửa liền vào trong nhà thưa, giây phút sau, ba người nghe tiếng nói của Long Uyên ở trong nhà vọng ra.

Long Uyên nghe thấy nữ tỳ nói có một người ăn mày què và một trai một gái, đã đoán biết người đó nhất định là Phả Cái, chàng vội vàng xuống lầu chưa kịp bước ra cửa đã nói:

-Tiểu Diện tiền bối phải không? Hoan nghênh hoan nghênh!

Nói xong chàng đã lớn bước tiến ra, Phả Cái và Vân Tuệ đã được người nhà mời vào trong khách sảnh ngồi, nghe thấy Long Uyên ra nghênh đón, vội đứng dậy.

Phả Cái cất giọng lạnh lùng nói:

-Chính là già què đây, chắc hiền đệ không ngờ lão tới nhanh như vậy phải không? Nhưng hiền đệ thử coi xem người nào đây?

Long Uyên vừa bước chân vào trong cửa sảnh đã thấy một gian nhân tuyệt đẹp, chàng đứng ngẩn người ra nhìn, nhưng chàng nhận ra đôi mắt xanh ấy, đó là một đôi mắt đặc biệt của Vân Tuệ. Lúc ấy chàng cũng không ngờ Vân Tuệ tới một cách nhanh như vậy, chàng vừa kinh hãi vừa vui mừng và rồi hổ thẹn vì mình vừa lấy hai vợ nên mặt chàng đỏ bừng. Chàng không sao nói lên tiếng được.

Vân Tuệ cũng mừng rỡ không kém gì Long Uyên và cũng đứng ngẩn người ra. Hai người không khác gì hai pho tượng gỗ. Nàng bụng bảo dạ:

“Uyên đệ từ nay trở đi tôi không rời khỏi hiền đệ nữa. Tôi hết sức hầu hạ hiền đệ như lúc nhỏ vậy.”

Phả Cái thấy thái độ của hai người như vậy, cũng cảm động hết sức. Ông ta chưa yêu ai nên không biết mùi vị yêu như thế nào, vì vậy ông ta làm sao biết được tâm sự của những người trẻ tuổi, nhưng ông ta cũng không muốn quấy nhiễu hai người và lẳng lặng đứng yên ở đó, nhưng còn Vương Mai lại khác hẳn lần đầu tiên nàng trông thấy Long Uyên, không ngờ Long Uyên đẹp trai và tao nhã như thế, và có lẽ từ khi lọt lòng mẹ tới giờ nàng chưa thấy một người đàn ông nào đẹp như thế.

Nàng thấy hai người nhìn nhau hoài như vậy liền lên tiếng hỏi:

-Chị Tuệ chẳng phải hai người không quen biết nhau hay sao?

Vân Tuệ với Long Uyên mới giật mình, mặt đỏ bừng, Vân Tuệ lại lên tiếng trước:

-Uyên đệ vẫn mạnh giỏi đấy chứ, con Lan muội đâu?

Long Uyên gượng cười chấp tay vái chào Phả Cái và nói:

-Tiền bối vất vả thật! Chị Tuệ vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Lan muội chưa biết các vị tới nên còn ở trên lầu, còn vị này là ai?

Vương Mai nghe tiếng nói của chàng hấp dẫn khiến trống ngực của nàng không hiểu sao lại đập mạnh không cùng. Nhưng dù sao nàng còn ít tuổi nên không biết tình yêu là gì, nhất là còn ngây thơ hoạt bát, thích nói gì thì nói. Nàng nghe thấy chàng hỏi tới câu cuối cùng là hỏi mình, liền tiến lên chấp tay chào tự giới thiệu:

-Tiểu đệ họ Vương tên Mai ngưỡng mộ đại danh Thiên Diện Thư Sinh đã lâu, hôm nay đến đây thăm để được chỉ giáo. Có điều gì thất lễ mong tiên sinh lượng thứ cho.

Long Uyên ngẩn người ra miện cảm ơn liên tiếp, nhưng trong lòng rất thắc mắc, đang ngơ ngác thì Phả Cái đã quát lớn:

-Mai nhi không được vô lễ như thế...

Nói xong ông ta giải thích với Long Uyên:

-Hiện diệt chó có nghi ngờ, đây là đồ đệ lão mới thu. Sau này còn mong hiện diệt chiếu cố thêm.

Lúc ấy Long Uyên mới biết Vương mai là ai liền chấp tay mừng cho Phả Cái rồi mời ba người lên lầu rửa mặt nghỉ ngơi.

Bốn người đi vào trong nhà chưa đến cửa lầu, thì Long Uyên dùng Thiên Lý truyền âm báo cho Phong Lan biết Vân Tuệ đã tới.

Phong Lan nghe báo vừa mừng rỡ, vội vã chạy xuống lầu vừa thấy Vân Tuệ nàng đã la lớn:

-Chị Tuệ! Em nhớ chị quá.

Nói xong nàng nhảy tới ôm lấy Vân Tuệ.

Vân Tuệ thấy Phong Lan nhiệt tình như thế cũng cảm thấy động đến ứa nước mắt. Hai người ngẩn ra nhìn nhau hồi lâu, Vân Tuệ và Phong Lan ăn mặc kiêu thiếu phụ hai má đỏ bừng và phình phình liền cười nói thầm rằng:

-Ồ! Mợ hai mập nhiều lắm, có phải...

Chưa nói dứt câu, nàng đã nhìn xuống bụng của Phong Lan rồi Phong Lan mặt đỏ bừng khanh khách kéo lên hẳn trên lầu và nói:

-Chị Tuệ hư lắm, đi lên trên lầu sem em có để yên cho chị không...?

Nói xong, nàng lôi Vân Tuệ lên tới lưng chừng cầu thang thì bỗng nàng ngừng bước quay lại nói với Phả Cái:

-Tiền bối chó có chê cười tiểu bối thất lễ, tiểu bối muốn đưa chị Tuệ lên thay đổi bộ mặt để hoàn lại bộ mặt đẹp như xưa.

Phả Cái lớn tiếng đáp:

-Tùy tiện, tùy tiện.

Vương Mai nghe thấy lời của Phong Lan mới tỉnh ngộ liền theo lên lầu, đồng thời nàng cũng kêu gọi:

-Này chị Tuệ, chị đánh lừa em khổ lắm, em không chịu.

Long Uyên thấy Vương Mai lên trên lầu như vậy liền nghĩ:

“Chú em này sao vô lễ thế, trên lầu toàn đàn ba con gái, sao y lại tùy tiện theo lên như vậy?”

Tuy chàng bất mãn, nhưng nể mặt Phả Cái không tiện phát tác, đành phải đưa mắt lườm Phả Cái thôi.

Sao Phả Cái không biết, nhưng ông ta chỉ cười nhạt một tiếng thôi.

Long Uyên thấy Phong Lan quay đầu lại định quát hảo đồ đệ của Phả Cái, ngờ đâu Vân Tuệ rí tai khê nói gì đó, thế rồi Phong Lan lại kéo cả cậu bé ấy lên lầu nữa.

Phả Cái cảm thấy lý thú lắm, nhưng trong bụng lại nghĩ tới chuyện vui vui sau này. Vì vậy ông ta mới giả bộ làm như không trông thấy quay đầu nhìn đi nơi khác.

Long Uyên thấy vậy vừa thắc mắc vừa ghen tuông, đành phải tiếp Phả Cái đi ra giữa sảnh chuyện trò. Nhưng chàng cứ ừ ừ ở trả lời thôi chứ thực sự vì chuyện kia chàng không hề nghe thấy Phả Cái nói nửa lời, vì trong bụng chàng ngoài sự nghi ngờ ghen tuông và thắc mắc ra, đồng thời lại lo Vân Tuệ thấy mình lấy hai vợ một lúc không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào? Nếu nàng ta nhận thấy mình không được trung thành với nàng, nàng nhất định không lượng thứ cho thì biết làm sao đây? Nên chàng càng nghĩ càng không được yên tâm thêm. Vì vậy chàng đâm ra bực mình vì Phả Cái nói nhiều quá.

Phả Cái thấy rõ chàng như kẻ mất hồn mất vía, trong lòng cười thầm nhưng một lát sau ông ta lại cảm thấy không nên đùa giỡn thanh niên thực thà, đáng kính này như vậy. Vì vậy ông ta ho khan một tiếng ngắt lời và thủng thẳng nói:

-Hiền diệt với Tuệ diệt nữ cách biết nhau lâu ngày, bây giờ tái ngộ thế nào cũng có nhiều chuyện muốn nói với nhau, hiền diệt không phải bồi tiếp lão nữa, mau lên lầu thăm nom xem.

Long Uyên do dự giây lát mới chịu đứng dậy cáo lỗi rồi chạy thẳng lên trên lầu, nhưng lạ thực khi lên tới nơi chàng tìm khắp phòng không thấy Vân Tuệ đâu hết. Ngay cả Phong Lan, Tú Mai thậm chí bọn nữ tỳ và tên hậu sinh trẻ tuổi kia cũng biến mất không còn một người nào cả.

Chàng đoán chắc các người đã đi lối cửa sau xuống dưới nhà đi chào các vị bề trên rồi. Nhưng tại sao bọn thị tỳ cũng theo cả đi như thế, lại còn tên tiểu tử Vương Mai cứ theo đàn bà con gái đi chào cha mẹ bá thúc của mình vậy? Thế là nghĩa làm sao?

Chàng nghĩ như vậy thở dài hai tiếng, trong lòng không sao nhin được thâm oán trách:

“Ông này cũng lại thực, thu đồ đệ làm sao không dạy cách làm người lại để nó vô lễ như thế? Còn chị Tuệ chị ấy không nên gần gũi thằng nhỏ như thế! Chị là người của Long Uyên ta rồi mà. Hà hà Lan muội sao các người làm gì thế? Tại sao.. sao...”

Chàng càng nghĩ càng giận, càng bất mãn hành vi của mọi người lửa ghen lại nổi lên bùng bùng. Chàng không tin Vân Tuệ, Tú Mai các người lại bội phản mình nhanh như vậy. Chàng ngó nhìn vào trong phòng cưới của Phong Lan thấy sự bày biện ở trong vẫn như hôm qua vậy, chàng lắc đầu đoán chắc bên trong thế nào cũng có nguyên cớ gì, nhưng chàng vẫn hậm hực không vui vội đi xuống lầu.

Khi chàng xuống tới đại sảnh đã thấy mọi người tề tập đông đủ tiếng cười tiếng nói ồn ào, lạ nhất là với tai của chàng thính như thế mà tại sao lại không nghe thấy gì cả, chàng định thần nhìn kỹ mới hay ngoài bá thúc phụ mẫu và Vô Di Bà bà đang tiếp chuyện với Phả Cối và một lão ni cô ra thì các bác mẫu với Phong Lan, Tú Mai đang quây quần cùng hai thiếu nữ tuyệt sắc, một thiếu nữ tóc vàng da trắng như tuyết mặc bộ quần áo màu bạc đẹp như tranh vẽ không bôi son mà đỏ tự nhiên, mày không vẽ mà được tự nhiên. Tất nhiên chàng trông thấy người này rất quen thuộc nhưng chàng không nhớ ra là đã gặp ở đâu?

Các lão phu nhân đang chuyện trò vui vẻ, bỗng nhiên Trí Chi phu nhân trông thấy Long Uyên liền cười lên và nói:

-Long Uyên, sao lại úp ở đó, xuống đi...

Nói tới đó bà ta chạy tới đầu cầu thang nghênh đón.

Long Uyên có vẻ gầy cấn vì chàng biết mình xuống bây giờ sẽ là cái đích của mọi người, nhưng chờ tới khi thấy mọi người đều ngừng mặt lên nhìn mình, chàng biết chàng vậy là chậm rồi. Bất đắc dĩ phải đi xuống. Trí Trung phu nhân vừa lăm lăm tay chàng vừa nói:

-Uyên nhi của bá mẫu, con tài ba thực, các bá mẫu phục con đấy!...

Long Uyên chẳng biết tề nếp gì cứ ngơ ngác nhìn Trí Trung phu nhân, bà lại nói tiếp:

-Con không thấy hai thiếu nữ đẹp như tiên đến này ta là gì? Sung sướng biết bao, phen này bá mẫu cũng phải có phần chứ không sai.

Long Uyên tỉnh ngộ và cũng ngạc nhiên vô cùng, vì Vân Tuệ tới không lấy làm lạ, nhưng ngoài ra còn một thiếu nữ kia đến đây làm chi, chàng không tiện hỏi mà cứ như người ngậm bồ hòn đứng đờ nhười ra...

Trí Trung phu nhân thấy thái độ của chàng như vậy lại cười và khê nói:

-Uyên nhi con có nhớ tiểu thư nhà họ Đường năm ngoái không, cô bé ấy đẹp lắm, hôm trước bá mẫu lên trên am vái lễ mới mời cô ta cùng Pháp Duyên sư thái tới nơi đây chơi. Ngờ đâu sao lại có sự may mắn như thế này hi hi hi...

Thấy hai bác cháu rỉ tai thì thầm với nhau như vậy, các vị phu nhân kia đã nóng lòng sốt ruột. Trí Tín phu nhân bèn đứng dậy nói:

-Này thím Năm làm gì thế, Uyên nhi không phải là con một mình thím đâu chứ! Mà cứ rỉ tai nó hoài.

-Con xem người ta là khách mà đối đãi với người ta một chút đừng có mãi tiếp hai vị mỹ nhân của con mà bỏ rơi cô ta nhé.

Long Uyên hổ thẹn hai má đỏ hồng như hoa sen, miệng cứ vâng vâng dạ dạ thôi chứ không biết ăn nói làm sao cả.

Tuy vậy Trí Trung phu nhân cũng hài lòng liền giắt tay chàng tiến thẳng vào trong đám đông.

Hơn năm nay Tuệ Châu tiểu thư, con gái nhà họ Đường theo Pháp Duyên sư thái học võ đã luyện được khá nhiều môn võ công ngày thường tự cho mình là hiệp nữ, nên bây giờ nàng không bẽn lèn như trước đây nữa, trong thâm tâm của nàng nghĩ Long Uyên là một hiệp sĩ tuổi trẻ mặt vàng khè, ngờ đâu hôm nay xa xa trông thấy chàng đã phong lưu anh tuấn như vậy rồi, khi tới gần cảm thấy chàng đẹp không tưởng tượng nên trông ngực nàng đập rất mạnh. Thế là mối tình duyên của nàng bây giờ cũng thắt chặt thêm.

Long Uyên đến gần cái chào mọi người, đồng thời liếc mắt nhìn trộm thấy mặt Vân Tuệ mặt cũng hồng hào vui vẻ chứ không có gì tức giận cả. Lúc đó chàng mới khoan tâm.

Chàng cứ nhìn thẳng Vân Tuệ mỉm cười tiếng, cô bé ngồi ở bên cạnh cứ trở mắt lên nhìn chàng, lúc này chàng mới biết cô bé này, chẳng phải là đồ đệ của Phả Cái tên Vương mai là gì? Chàng đang định tiến lên nói với Vương Mai mấy câu, nhưng vì có các bá mẫu ở quanh đó chàng lại thôi. Lúc này chàng rất dè dặt tiến lên chào Tuệ Châu. Tuệ Châu hổ thẹn đáp lễ rồi cúi đầu xuống, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm chàng một cái.

Long Uyên cảm thấy rung mình vì xem đôi mắt của nàng chàng đã nhận thấy trong đó có cả vui vẻ ph chút u oán.

Chàng không dám đứng đó lâu, quay trở lại đứng ở bên Phả Cái, Pháp Duyên sư thái... Võ Di Bà bà với cha chàng đang nhiệt liệt bàn kế hoạch hành hương.

Chàng ngồi xuống cái ghế ở cạnh đó không dám phát biểu nửa lời, nhưng trong lòng chàng đang suy nghĩ kế hoạch rất có ý nghĩa xa rộng. Chàng nghĩ Trại Trọng Liên, Lỗ Tri đi chuyến này xếp đặt mọi việc không lâu sẽ quay trở về. Đến lúc ấy chàng sẽ bắt đầu hành động dẫn đi miền duyên hải ở các thị trấn lớn, thiết lập những liên hiệu “lấy cái có đổi lấy cái không” thu nhận những người trên giang hồ, chàng muốn giúp cho những người đó được thành gia lập nghiệp nên chàng cảm thấy công việc này có ý nghĩa lắm.

Một bên Pháp Duyên sư thái với Trí Dững là tình đồng môn, giao tình rất thân, lúc này lần đầu tiên nghe thấy kế hoạch đó không sao nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

-Việc này quả thật là vĩ đại, bần ni tuy là người tu hành cũng muốn tận chút hơi sức làm phúc cho nhân dân, không biết các vị có dùng đến bần ni không?

Trí Dững cười ha hả đáp:

-Sư tử hà tất phải khiêm tốn như thế, nếu Uyên nhi được sư tử giúp đỡ như vậy thì còn gì bằng, đâu dám cự tuyệt như vậy.

Nói xong Trí Dững trông thấy Long Uyên đang ngồi ngẩn người ra cạnh đấy vội thúc giục chàng ra cảm ơn.

Lúc ấy chàng tựa người nằm mơ vừa thức tỉnh, vội đứng dậy hành lễ với Pháp Duyên, vì không nghe lời đối thoại của mọi người nên chàng cũng không hiểu cha mình bắt mình cảm ơn vị sư thái cái gì?

Tối đó tân chủ hơn ba mươi người đều ăn cơm ở trong đại sảnh. Trong khi ăn uống Trí Lễ lại bảo tám người em định tới mười ngày sau sẽ cử hành hôn lễ cho Long Uyên.

Nhưng ông ta không nói cô dâu là ai, nhưng lạ nhất là hai vị nữ nhân Vương Mai, Tuệ Châu cũng cả thẹn, mặt đỏ bừng.

Long Uyên thấy vậy thì nghi nghi hoặc hoặc, nhưng không tiện lên tiếng hỏi, chờ tới khi cơm nước xong chàng lại phải xếp đặt chỗ ngủ cho Phả Cái các người, xong xuôi đâu đấy mới có thì giờ đi hỏi chuyện Phong Lan.

Ngờ đâu Phong Lan chỉ cười chứ không nói năng gì hết, mà cả Tú Mai xưa nay là người ngoan ngoãn nghe lời mà không hiểu sao hôm nay nàng cũng thay tâm đổi tính cứ thoái thác là không biết gì cả.

Long Uyên muốn tìm Vân Tuệ để hỏi, nhưng Vân Tuệ lại ở chung một phòng với Vương Mai và Tuệ Châu, như vậy làm sao mà nói chuyện riêng với nàng ta đây?

Sau bắt đắ dĩ chàng phải kiểm tỳ nữ thân cận của Phong Lan để hỏi thăm tình hình ban ngày ra sao? Mọi người nói nằg như thế nào?

Ngờ đầu mấy con tiểu tỳ nằg cũng vậy, bảo phải hầu hạ mọi người luôn, nên không hay biết một tí gì cả.

Thấy nữ tì trả lời như thế Long uyên càng thắ mắ thêm, chàng buồn bực khôn tả.

Ngày hôm sau Pháp Duyên sư thái dẫn Tuệ Châu cáo từ ra về, trước khi đi bà ta cười nói với Long Uyên, ý bảo ngày mai bà ta sẽ đến uống rượu mừng của chàng.

Thế là nhà họ Long lại bắt đầu náo nhiệt, từ ngoài cửa vào trong bếp, từ trên lầu xuống dưới nhà lại quét vôi quét sơn và chắg đèn kết hoa lần nữa, Long Uyên bị đẩy ra ngoài phòng. Phong Lan và Tú Mai lấy lý do là chàng phải tiếp Phả Cái. Còn Vân Tuệ do Vương Mai, Tú Mai, Võ Di Bà Bà các người cùng dọn ra khỏi Long phủ tới ở Xương Long khác sạn.

Thắ mắ hòa bực mình Long Uyên liền cùng Phả Cái suốt ngày ở trong buồng uống rượu đánh cờ, không nghĩ gì tới chuyện hôn nhân hết.

Mười ngày trôi chảy rất nhanh chóng. Long Uyên tái diễn tân lang lên kiệu hoa đi Xương Long khác sạn đón dâu, nhưng chàng rất lấy làm ngạc nhiên tại sao lại có thêm hai cái kiệu nữa. Lúc ấy chàng đã đoán biết đại khái, muốn kháng nghị nhưng biết là không kịp rồi.

Chàng cười ngựa vừa đi vừa nghĩ bỗng đến trước cửa một trang viện đồ sộ, chàng ngừng đầu lên nhìn mới hay đó không phải là khách sạn, liền giật mình:

“Nơi đây chẳng phải là Đường Gia Trang...”

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng trong lòng cũng mừng rỡ, mừng là sao có nhiều diễm phúc như vậy, lấy toàn vợ đẹp? Đồng thời chàng lại có chút chắch Phong Lan, Tú Mai và cả Vân Tuệ nữa, không nên khinh thường mình mà đùa giỡn mình như thế. Nghĩ tới đó chàng định phóng ngựa đào tẩu nhưng lại nghĩ:

“Được, ta sẽ trả thù cho mà coi, lúc ấy sẽ biết tay ta!”

Nhưng sự thực chàng có dám làm thế không? Không cần nói rõ các vị cũng biết rõ chàng không bao giờ dám trả thù.

Trước cửa Long phủ cũng náo nhiệt như trước kia, kiệu cô dâu cứ phải gạt mọi người ra mới vào được, tiếp theo đó tiếng pháo nổ, rồi một, hai, ba vị cô nương ăn mặc áo hồng rồi tiến tới trước bàn thờ tơ hồng.

Long Uyên lắg lắg đi tới trước mặt ba vị cô dâu, cũng như lần trước chàng hành lễ một cách máy móc rồi kéo khăn liểu phủ mặt ba nàng xuống do lũ trẻ dẫn cô dâu chú rể vào động phòng. Nhưng chàng không kéo khăn che mặt ở bên trong cửa cô dâu xuống đã vội xuống lầu tiếp khách uống rượu ngay.

Chàng uống hết chén này sang chén khác rồi say sưa ngã vào lòng người quản gia, sau chàng cũng không biết người ta khiêng chàng đi đâu cả. Cho tới khi chàng cảm thấy khát mới tỉnh dậy mở mắt ra nhìn thì thấy mình đang nằm ở trong tân phòng cùng một cô dâu ngồi bên cạnh, chàng vội ngồi dậy, thấy cây nến long phượng đã cháy gần nửa mà cô dâu ngồi cạnh đó chính là Vân Tuệ chứ không phải ai xa lạ cả. Chàng vội ngồi dậy kéo tay nàng và nói:

-Chị Tuệ, vất vả cho chị quá...

Vân Tuệ tủm tỉm cười và đáp:

-Tôi không mệt, Long đệ muốn uống nước phải không?

Nói xong, nàng đã rót thêm một chén nước đưa cho chàng:

-Sao hôm nay hiền đệ uống nhiều rượu vậy? Trông hiền đệ không khác nào một đứa trẻ... có việc gì cao hứng mà hiền đệ uống như thế?

Long Uyên đỡ lấy chén nước uống xong đáp:

-Chị còn nói, các người đùa giỡn tôi...

Vân Tuệ tủm tỉm cười ôm lấy mặt chàng dịu dàng nói:

-Long đệ cũng phải lượng thứ cho tôi mới được. Hôm mới đến Lan muội có kể cho tôi nghe nhiều chuyện lắm để tôi biết cách làm con dâu hiền nhà họ Long. Điều nhất là không được ghen. Tôi không phải là hạng người như thế, huống hồ là vì hiền đệ cả. Sau đó Mai muội cũng cải hồi nữ trang cùng đi bá kiến các vị trưởng bối, ngờ đâu đi tới đâu các vị bá phụ và bá mẫu đều hoan nghênh tôi với Mai muội nhiệt liệt. Đồng thời ai nấy cũng mong chúng tôi trong một thời gian ngắn sẽ hoàn thành hôn lễ, hiển nhiên các vị đó hiểu lắm Mai muội cũng như tôi vậy, đã đính hôn với đệ rồi. Bát mẫu còn nói Mai muội sẽ là dâu phòng của bà. Lúc ấy Mai muội có vẻ hổ thẹn nhưng không thấy nàng ta phản đối gì hết, muội tôi đó hỏi nàng mới biết nàng ta cũng yêu hiền đệ lắm. Như vậy tôi còn biết nói năng làm sao...

Tiếp theo đó nàng kể rõ lai lịch của Vương Mai cho Long Uyên nghe và nói tiếp:

-Sau tôi và Lan muội thăm dò ý kiến của Phả Cái thúc thúc, ngờ đâu Thiếu Diện lại đồng ý ngay, thế là ông ta sẽ phụ trách thay mặt gia trưởng của Vương Mai cử hành kết hôn trước...

Long Uyên nằm ở trong lòng nàng, bao nhiêu sự tức giận đều tiêu tan hết nhưng cuối cùng chàng còn muốn phản kháng và hỏi tiếp:

-Thế còn Đường Tuệ Châu thì sao...?

Vân Tuệ ra hiệu cho chàng đừng có hỏi lớn như thế và khẽ giải thích:

-Do ý kiến của Lục bá mẫu, trong khi chúng tôi vào bá kiến lục bá mẫu, Pháp Duyên sư thái có nói cho Lan muội biết chuyện của hiền đệ với Tuệ Châu xưa kia như thế nào, lục bá mẫu lại cho tôi hay và định cử hành hôn lễ cùng tôi một lúc, và coi như là con dâu của lục bá mẫu.

Long Uyên tỏ vẻ không bằng lòng. Vân Tuệ lại nói tiếp:

-Dù sao ai cũng có bảo ý với đệ cả, nên hiền đệ đừng có rầu rĩ như thế. Hơn nữa cục thể đã định rồi không bằng lòng cũng không được mà.

Long Uyên thở dài một tiếng cúi đầu không nói năng gì, Vân Tuệ kéo chàng xuống giường và nói tiếp:

-Hiền đệ mau sang phòng của hai người kia đi.

Long Uyên không vui, lăm bắm gì đó. Vân Tuệ cười khì và nói tiếp:

-Dù sao hiền đệ cũng phải sang hai phòng ở bên đó cởi cái khăn đỏ để cho họ được an lòng yên tâm chứ.

Long Uyên tức cười nhìn nàng một cái rồi ôm nàng vào lòng hôn hít một hồi và đáp:

-Có thực không? Thế khăn đỏ của chị đâu?

Vân Tuệ lườm chàng một cái mặt đỏ bừng đáp:

-Thôi đừng có hỏi lời thôi nữa, mau đi đi để tôi còn thay bộ quần áo này, khó chịu lắm.

Nói xong, nàng đẩy chàng ra ngoài cửa. Chàng sang phòng Vương Mai, nàng nọ ngừng đầu lên nhìn chàng mỉm cười lại cúi đầu xuống.

Một lát sau bà mai đưa hai chén rượu cho hai người uống rượu hợp cẩn rồi mới để cho Long Uyên rút lui.

Long Uyên lại sang phòng thứ ba, cũng vậy không chịu nói nửa lời, uống xong rượu hợp cẩn rồi quay về phòng của Vân Tuệ ngay.

Lúc ấy Vân Tuệ đã cởi áo hồng ra chỉ mặc một cái áo thường màu hồng thôi. Long Uyên vội nhảy lại ôm lấy nàng ta khẽ gọi: "chị Tuệ", rồi đặt nàng ta lên trên giường. Nàng yên lặng nằm trong lòng chàng, lúc này nàng ngoan ngoãn và dịu dàng hết sức. Trái lại Long Uyên thì dửng dាំង như một con sư tử đang vồ con cừu con.

Con cừu con bị sư tử dằn vò chỉ kêu đau rên rĩ chứ không sao kháng cự lại được. Đôi nền đỏ bên cạnh giường cũng phải ứa lệ thay cho con cừu con kia...

Gà vừa gáy mặt trời đã mọc, trong sân phòng vẫn còn tối om. Đến đêm hôm thứ hai Long Uyên lại sang sân phòng của Vương Mai.

Năm ấy Vương Mai mới mười sáu tuổi, tuy Long Uyên đã giàu kinh nghiệm, đối với nàng ta hết sức chiều chuộng và cân nhắc, nhưng nàng vẫn chịu không nổi, và ba ngày liền không sao đi lại tự nhiên được.

Đêm thứ ba Long Uyên lại đến phòng Tuệ Châu. Nàng được đẹp duyên với một người chồng vừa anh tuấn vừa hào hiệp như vậy, tất nhiên trong lòng đã mãn nguyện vô cùng, và cũng hết sức chiều chuộng chàng, không khác gì chiều chuộng một vị vương tôn đại thần vậy.

Ai ai cũng thích người ta khen ngợi mình. Long Uyên cũng không tránh khỏi tật ấy. Chàng thấy Tuệ Châu khen mình không thể tưởng tượng được, nên chàng đối với nàng không còn sự cách trở như trước nữa. Vì vậy đêm tân hôn hai người đều toại nguyện.

Từ đó trở đi. Long Uyên tiền hô hậu ủng, tay trái một nàng, tay phải một nàng...

43. Nhân Tâm Sáng Chói - Vạn Vật Quay Vắn

Nhạc Dương thuộc huyện Ba Lăng của tỉnh Hồ Nam và cũng là nơi nhập khẩu của con sông Tiền Giang chảy vào hồ Động Đình và cũng là... cửa ngõ của tỉnh Hồ Nam, ở phía Tây thành đó có một danh thắng khét tiếng thiên hạ là Nhạc Dương Lâu. Đứng ở trên lầu có thể trông thấy hết hồ Động Đình, phong cảnh tuyệt đẹp.

Hôm đó là ngày tết Đoan Ngọ, người du ngoạn trên hồ Động Đình rất đông đảo. Lúc cuối giờ Thìn, có một chiếc thuyền lộng lẫy đậu cạnh lầu Nhạc Dương, trên bờ hồ Động Đình, lá cờ cắm trên nóc thuyền bay phấp phới trước gió, trên cờ thêu một con rồng bóng nhoáng, nơi chính giữa thêu một chữ “Long”.

Thuyền đó là của một người rất giàu có mới mở một tiệm trà với một tiệm châu báu ở gần lầu Nhạc Dương. Không cần nói rõ, người đó chính là Long Uyên. Chàng không những anh tuấn mà cách cư xử với mọi người cũng hòa nhã vô cùng nên bất cứ người thuộc giới nào hay người trong võ lâm hề tiếp xúc với chàng đều kính mến chàng hết sức.

Trông bề ngoài chàng rất nho nhã như người không biết võ công vậy, nhưng tính chàng rất hiệp nghĩa nên mới được tất cả người trong võ lâm kính ngưỡng như thế.

Ngoài ra một lúc chàng lấy được năm người đẹp như hoa nở trong đó có một người nổi danh nhất là cháu gái của Võ Di Bà Bà.

Võ Di Bà Bà lưng danh thiên hạ mấy chục năm, xưa nay ít lộ mặt trên giang hồ, nhưng lúc này bà ta cùng cháu gái cháu rể đi ra kinh thương, đi tới đâu giặc cỏ đều tránh xa không ai dám dấn động đến công tử họ Long cả.

Ngày hôm nay nghe nói chiếc thuyền của nhà họ Long là do Thiên Diện phu nhân mời tới, chuyên để gặp gỡ các vị chương môn của các đại phái. Lúc trời vừa tảng sáng chung quanh lầu Nhạc Dương đã bố trí mấy trướng hán để phụ trách đón rước các vị tân khách rồi.

Lúc ấy thuyền đã tới, Thiên Diện Thư Sinh và Thiên Diện phu nhân với Phả Cái cùng bà cháu Võ Di Bà Bà cùng với Thánh Ngu đại sư, chương môn của Thiếu Lâm phái, với hai môn hạ là Thanh Thủy, Thanh (?) hộ pháp của ông ta, cùng đi chiếc thuyền lớn đã tới lầu Nhạc Dương.

Thiên Diện phu nhân lên bờ trước rồi trịnh trọng đứng cạnh cái cầu lớn tiếng nói:

-Tiện thiếp Thiên Diện phu nhân cùng kính mời các vị chương giáo đại giá xuống thuyền!

Phả Cái ngừng mặt lên cười ha hả nói:

-Già què này hôm nay được gặp gỡ thịnh hội như vậy thật là tam sinh hữu hạnh. Nhỏ, lại đây để ăn may già què này giới thiệu cùng quý vị.

Nói xong ông ta chỉ vào đạo nhân ngồi chính diện mà nói:

-Vị này là Thông Linh Tử, chương môn phái Võ Đang.

Thiên Diện phu nhân thấy lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt mặt rất chính khí không giận mà oai, nàng biết ông ta là một đạo sĩ đặc đạo, không giám thất lễ vội cung kính vái chào một lay.

Không Linh Tử cười ha hả nói:

-Bần đạo tới đây là để dự thịnh hội, xin phu nhân khỏi cần đa lễ như thế.

Nói xong ông ta giơ tay phải lên, chỉ vào đạo sĩ giới thiệu rằng:

-Vị đạo huynh này là trưởng môn nhân của Hoa Sơn phái, đạo hiệu là Thiên Cơ...

Nói xong ông ta lại giơ tay trái lên chỉ vào một đạo nhân nữa và giới thiệu tiếp:

-Đạo huynh này là trưởng môn nhân phái Mao Sơn, đạo hiệu là Tiêu Dao Chân Nhân.

Thiên Diện Phu Nhân nhất nhất chào từng người song, đồng thời lại giới thiệu Thiên Diện Thư Sinh với các người.

Ba người trưởng môn đối với việc làm của Thiên Diện Phu Nhân và Thiên Diện Thư Sinh ở Kim Lăng thì mọi người đã nghe thấy rồi nay gặp mặt mới hay chàng ta là một nho sinh thiếu niên, người rất mảnh khảnh, trông hình như không biết võ công gì hết. Nhưng tục ngữ có câu không thể đo lường người qua bề ngoài được nên ba vị trưởng môn ấy không dám khinh thường chàng mà thất lễ chút nào. Cho nên đôi bên hành lễ xong mới lần lượt bước vào trong khoang thuyền.

Ở ngoài khoang thì có hai người đạo sĩ đang râu rĩ đứng ở đó.

Phương chương Thiếu Lâm với Võ Di Bà Bà các người ngồi trong khoang thuyền hàn huyên.

Một lát sau lại có một đạo sĩ nữa đến. Người này râu dài tới tận bụng than hình vượn võ tuổi trạc thất tuần, nhưng râu vẫn còn đen nhánh. Người này là Ngũ Liễu Chân Nhân, trưởng môn phái Không Động. Phía sau ông ta còn có một thiếu niên trẻ tuổi đi theo vào. Thiên Diện Phu Nhân đã nhận ra người đó chính là Vũ Hoàng, kẻ đã giết người cướp của và gây gió bão ở Kim Lăng.

Phen này Ngũ Liễu Chân Nhân tới, vẻ mặt hậm hực vẫn lớn bước tiến vào trong khoang và không chào chủ nhân gì hết. Thiên Diện Phu Nhân thấy vậy tức giận lắm nhưng Thánh Ngu đạo nhân liền ra mặt giàn xếp, nên nàng phải tạm nén lửa giận xuống mà vẻ mặt chỉ hậm hực thôi.

Một lát sau, Phù Trần Tử, trưởng môn phái Bình Sơn cũng dẫn theo Phù Phong Tử thủng thẳng tới, Phù Trần Tử là một người rất khiêm hòa và có lễ phép, quả thực là một người trưởng giả nhưng Phù Thổ Tử với Phù Phong Tử thì hung ác khôn tả, cứ nhìn thẳng vào Thiên Diện Phu Nhân.

Các trưởng môn đó đều quen biết nhau cả, nhưng cách biệt nhau mười mấy năm, bây giờ mới được tái kiến, nên ai nấy thấy mặt nhau cũng phải hàn huyên một hồi lâu.

Bây giờ sáu vị trưởng môn đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu có có người họ Tạ phái Điểm Thương thôi.

Thiên Diện Phu Nhân cảm thấy hồi hộp hết sức, nhưng nàng nhận thấy những người này đều là kẻ thù của mình và đáng giết chết. Mặt khác, nàng lại thấy các người đều lớn tuổi cả, người nào người nấy cũng đã trên sáu mươi tuổi rồi, ăn nói lại ôn tồn tao nhã nên nàng lại có chút không nỡ trong lòng. Nên bây giờ họ biết hỏi cái thì nàng cũng không nỡ tâm giết chết họ.

Ngũ Liên Chân Nhân của phái Không Động lúc mới vào trong khoang thuyền trông thấy Võ Di Bà Bà, vì sợ oai danh của bà nên y mới bớt hung hăng như trước. Nhưng một lát sau y thấy bà ta nhắm nghiền hai mắt lại ngồi yên một chỗ, y nổi hung ngay, và y thấy người của phái Điểm Thương vẫn chưa tới, có vẻ nóng lòng sốt ruột liền cau mày lại, lớn tiếng hỏi:

-Các vị đạo huynh, đến giờ vẫn chưa thấy một mình Tạ gia lộ diện? Có lẽ y không tới nữa đâu. Bần đạo thiết tưởng khỏi cần phải đợi chờ, cứ mời Thánh Ngu đại sư đứng lên làm chủ để dứt khoát vụ này đi.

Thánh Ngu đại sư nghe nói, lớn tiếng niệm phật rồi nhìn các người trưởng môn một lượt. Ông ta chưa kịp lên tiếng thì bên ngoài đã có một đại hán tuổi tam tuần xông ngay vào, đại hán nọ lưng đeo trường kiếm về mặt hậm hực cũng bước vào trong khoang thuyền chấp tay chào chung quanh một vòng và nói:

-Tại hạ là đệ tử của phái Điểm Thương Phi Tinh Kiếm Tạ Gia Lưu hầu cạnh trưởng môn đến đây phò ước, không ngờ tại hạ gặp một thiếu niên tự xưng là Hồ Hùng, y chẳng nói chẳng rằng ngấm ngấm hạ độc thủ đánh chết trưởng môn xác rớt ngay xuống dưới sông...

Nói tới đó, y không nói tiếp được nữa cổ họng như bị tắc nghẽn.

Mọi người tại đó nghe Gia Lưu nói tới cái tên Hồ Hùng đều giật mình kinh hãi. Vì Hồ Hùng là đệ tử tục gia của Thiên Cơ Chân Nhân phái Hoa Sơn xuất đạo giang hồ không đầy hai năm đã gây được tên tuổi. Một năm trước đây y đã khét tiếng ở trong đại hội cướp thuồng luồng vì thế tiếng tăm của y đã lan truyền đi khắp nơi.

Từ đó trở đi y liền ẩn dật một nơi mãi tới bây giờ mới xuất hiện ở trên Trường Giang giết chết chưởng môn của phái Điểm Thương. Kiếm Khách Tạ Gia Hoa bị giết, Gia Hoa là một nhân vật rất có tiếng tăm trong giới thanh niên tuổi chưa đầy bốn mươi, từ khi gánh vác trách nhiệm ngôi chưởng môn của phái Điểm Thương tới giờ rất được người của các phái khác tôn trọng.

Thiên Diện Phu Nhân cùng Thiên Diện Thư Sinh và Phong Lan các người đều biết rõ Hồ Hùng. Bây giờ đột nhiên nghe thấy y xuất hiện cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Nhất là Long Uyên đã hóa trang che lấp mặt thật của mình đi lại càng kinh ngạc thêm vì chàng biết năm xưa Hồ Hùng ăn óc con Tỉ Kim Giao công lực tuy mạnh hơn trước nhiều nhưng tính nết lại hung ác thêm, phải tĩnh tọa hai năm dùng tam muội chân hỏa luyện hóa mới hết được tính hung ác ấy. Bây giờ chưa đủ hai năm mà Hồ Hùng xuất hiện khiến chàng thắc mắc khôn tả, chàng nghĩ nếu trong một năm đó Hồ Hùng do kỳ ngộ đã nhanh nhẹn luyện hóa được độc tính kia đi mới xuất hiện trong giang hồ cũng nên. Nhưng mặt khác chưa biết chừng y đã bị ác tính kiềm chế và thay đổi tính nết, nếu y được như điều thứ nhất thực là đáng mừng, nhưng nếu y bị ác tính kiềm chế thực thì tiền đồ của y rất bi quan.

Long Uyên đang nghĩ như vậy những người chưởng môn nghe thấy Gia Lưu thưa xong ai nấy đều kinh hãi và cùng chăm chú nhìn vào mặt Thiên Cơ Chân Nhân.

Thiên Cơ Chân Nhân cau mày lại từ từ hỏi:

-Xin thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận và bớt rầu rĩ đã, còn Hồ Hùng đó quả thật là đồ đệ của bản đạo thể nào cũng đi bắt tên nghiệt đồ đem lên Điểm Thương tạ tội để an ủi anh linh của đại chưởng môn chẳng hay Tạ thiếu hiệp nghĩ sao?

Nói xong đưa mắt nhìn xung quanh nhưng thấy ai nấy đều tỏ vẻ không hiểu y lại lẩm bẩm vài câu rồi nói tiếp:

-Tiểu đồ Hồ Hùng hai năm trước đây xuống núi cho đến nay cũng chưa về sư môn, một năm trước nghe nói y xuất hiện ở Sào Hồ đã có đệ tử của tệ môn hạ trông thấy nhưng sau đó không những tệ môn không biết tin tức của y và các bằng hữu của y cũng không thấy tin tức nốt.

Nói tới đó y ngừng giây lát thấy mặt của mọi người mới đỡ thắc mắc y lại nói tiếp:

-Lần này Tạ thiếu hiệp đột nhiên thốt ra cái tên của tiểu đồ và lại cho hay cái tin như thể của tiểu đồ, bản đạo không dám không tin, sự thật tiểu đồ mất tích trên năm trời mọi việc cần khảo xét lại đã. Nhưng không biết các vị đạo huynh đây cho lời của đệ nói như thế có hợp lý không?

Thánh Ngu Đại sư là chủ nhân trong đại hội này, nghe Thiên Cơ Chân Nhân nói như vậy không thể nào thoái thác được liền lớn tiếng niệm câu phật hiệu và đỡ lời:

-Thiên Cơ đạo hữu nói rất có lý, xin Tạ thiếu hiệp hãy tạm nén lòng sầu muộn.

Nói tới đó liền nhìn Thiên Diện Phu Nhân nói tiếp:

-Bây giờ bấy môn phái đều có người ở đây rồi, việc của phu nhân có thể kết liễu được rồi.

Thiên Diện Phu Nhân đưa mắt nhìn phu quân thấy chồng gật đầu ra hiệu liền mời Gia Lưu ngồi xuống một bên rồi với giọng khàn khàn nói:

-Nơi đây du khách đông đảo và người của quan phủ cũng nhiều, tốt hơn hết chúng ta nên chở thuyền ra giữa hồ đậu ở chỗ vắng vẻ thì hơn.

Thánh Ngu Đại sư đưa mắt nhìn mọi người đang định lên tiếng nói thì Ngũ Liễu đạo nhân trợn ngược đôi mắt lên nhìn mọi người và đáp:

-Hay lắm, hay lắm, giữa hồ rất rộng rãi muốn phi độ cũng không phải là chuyện dễ, nơi đó chính là cửa của địa ngục, nhưng chúng ta đã có can đảm tới đây phó hội, thì dù là núi đao rừng kiếm cũng phải tới đó du ngoạn một phen.

Thiên Diện Phu Nhân sầm nét mặt lại, Phả Cái thì hớn hờ tươi cười, nhưng cả hai người không nổi giận vội. Thiên Diện Phu Nhân liền vỗ tay ra hiệu cho người thuyền chài nhỏ neo bờ ra giữa hồ. Thuyền chung quanh từ từ bơi đi, một lát sau đã tới chỗ chính giữa hồ, nơi đây chung quanh không có một chiếc thuyền nào cả, Thiên Diện Phu Nhân liền lên tiếng nói:

-Tiện thiếp được thiên hạ Đệ Nhất Kiếm Cô Độc Khách nuôi nấng dạy bảo ơn đức ấy cao hơn trời, không ngờ ân sư của tiện thiếp vì tính cương trực bị các vị hiểu lầm là gian ác, hiệp nhau tới vây đánh, khiến ân sư tiện thiếp bị thương nặng mà chết. Thiếp thấy ân sư chết thảm khốc như thế liền thề trả thù cho sư phụ. Ngờ đâu từ khi thiếp bước chân vào giang hồ tới giờ mắt thấy tai nghe ngoài mấy vị chủ mưu ra, các vị chưởng giả có mặt tại đây đa số là bị mắc hãm của người mới ra tay dự cuộc tấn công ấy. Vì vậy mà Thánh Ngu Đại sư của phái Thiếu Lâm mới khẳng khái nhận lời định ngày hôm nay mời các vị chưởng giả tới đây để dứt khoát câu chuyện ấy...

Các người có mặt tại đó ngoài Võ Di Bà Bà cứ nhắm mắt nhập định ra thì còn người nào người nấy chăm chú nghe nàng nói.

Thánh Ngu Đại sư vẻ mặt hiền từ nghe thấy nàng nói như thế gật đầu khen ngợi thầm, ông ta không đợi Thiên Diện Phu Nhân nói dứt đã niệm câu phật hiệu rồi xen lời nói:

-Phu nhân tuy là người trần xác thịt nhưng trong lòng bồ tát còn hơn cả những người tu hành, khiến bản tăng cảm động vô cùng, hơn hai mươi năm trước đây phái Thiếu Lâm chúng tôi có dự án tấn công ở trên Quan Nhật Nhai. Sau đó bản tăng về tới chùa liền lĩnh ngộ vội ra lệnh cho tất cả đệ tử của Thiếu Lâm phải tiềm tu ẩn tích bế môn sát hạch. Cho tới nay thẩm thoát được hai mươi mấy năm trời, may mắn thay được phu nhân giảng lâm tậ chùa chỉ bảo mọi sự khiến lão tăng ngoài sự lĩnh ngộ ra còn viết thư mời các vị đạo huynh tới đây giải quyết nốt...

Nói tới đó ông ta thở dài một tiếng và nói tiếp:

-Huyền Pháp và tên gây mối họa đầu của tậ môn, thì năm trước đã bị giết chết rồi, ngoài ra còn Thánh Thổ sư đệ cũng bị mất mạng trên Quan Nhật Nhai. Còn Thánh Hỏa sư đệ gần đây cũng bị chết ở nhà của Vương Đại Hữu em của y, thiết nghĩ phái Thiếu Lâm chúng tôi, các vị tổ sư của các đời trước đều cẩn thận tu hành, không ngờ truyền tới tay lão tăng lại gặp mấy lần đại biến như thế, đó chỉ tại lão tăng không biết nhận xét người và thiếu tư cách lãnh đạo. Cho nên phen này lão tăng tới đây đã để lại di chúc vì lão tăng đã quyết hy sinh tính mạng để chuộc tội tùy theo phu nhân muốn xử trí thế nào thì xử trí...

Lời nói của lão hòa thượng rất thẳng thắn, hoàn toàn không có giữ một chút sĩ diện gì cho phái Thiếu Lâm hay riêng của mình hết.

Cho nên không những các người chưởng môn của các môn phái có mặt tại đó đều ngạc nhiên và nhất là Thiên Diện Thu Sinh, Phả Cái với bà cháu Võ Di Bà Bà còn ngạc nhiên hơn nữa.

Thiên Diện Thu Sinh liền đứng dậy lần đầu tiên lớn tiếng nói:

-Đại sư thẳng thắn ngay thực vậy khiến ai ai cũng phải kính phục còn câu mang thân đến chuộc tội của Đại sư thì hơi quá đáng một chút. Thiết nghĩ mấy tên bại hoại môn hạ của quý phái đã diệt trừ rồi lúc này đang lúc chấn chỉnh lại thanh oai hà tất đại sư phải nói như thế. Cho nên theo ý tại hạ thì nguyên hung của quý phái đã diệt trừ, mối thù năm xưa với quý môn coi như là đã xong. Chẳng hay lời nói của tại hạ có thích đáng không?

Mấy lời nói của chàng rõ ràng là hỏi ý kiến của đôi bên.

Thiên Diện Phu Nhân từ từ gật đầu, Thánh Ngu Đại Sư thì liên tiếp gật đầu và miệng cứ lẩm bẩm hoài.

Các người chưởng môn ngồi cạnh đó đa số tỏ vẻ khen ngợi chỉ có Ngũ Liễu đạo nhân của phái Không Động với Ngũ Hành đứng ở sau y đều tỏ vẻ khinh khỉnh.

Người chưởng môn của phái Võ Đang là Không Linh Tử liền đứng dậy lớn tiếng nói:

-Tệ môn không may có hai tên nghiệt đồ mà từ trước tới nay bản đạo không hay biết gì hết. Nửa năm trước bản đạo tiếp được thư cầu Thánh Ngu Đại sư mới biết rõ được sự thực hư ra sao vừa hổ thẹn vừa xấu hổ, cho nên ngày hôm nay mới bắt hai tên nghiệt đồ đem tới đây ở trước mặt phu nhân dùng môn quy trị tội để rửa tội của bản đạo năm xưa...

Nói tới đó ông ta liền trợn ngược đôi long mày lên quay ra ngoài cửa khoang quát lớn:

-Phi Vân, Kỳ Nguyệt có mau vào đây không?

Hai đạo sĩ theo ông ta lên thuyền hồi nãy vẫn đứng ở ngoài khoang nghe thấy ông ta gọi liền đi vào rồi quỳ xuống giữa khoang thuyền vái lạy và đáp:

-Chúng đệ tử có mặt tại đây.

Không Linh Tử cương quyết quát hỏi:

-Phi Vân, Kỳ Nguyệt tội khi sư diệt tổ ngấm ngầm làm những việc ác đáng trị tội như thế nào?

Hai đạo sĩ kia cúi đầu đáp:

-Tội đáng tử...

Không Linh Tử chớp nháy đôi mắt một cái lại hỏi tiếp:

-Vậy các người còn sống làm chi, có mau...

Phi Vân, Kỳ Nguyệt bỗng ngừng đầu lên nhìn Không Linh Tử một cái với giọng khan khan gọi:

-Sư phụ đệ tử đi đây.

Nói xong, cả hai đạo sĩ liền giơ tay đánh mạnh vào đầu một cái, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu bộp bộp, đầu đã phọt óc ra chết tốt.

Cử chỉ đó khiến Phong Lan, Thiên Diện Phu Nhân đều tỏ vẻ kinh hãi quay đầu không dám nhìn.

Ngay Thiên Diện Thư Sinh cũng phải biến sắc mặt.

Thánh Ngu Đại sư niệm Phật hiệu nhắm nghiền hai mắt lại miệng lẩm bẩm tụng kinh.

Không Linh Tử biến sắc mặt vừa phẫn uất vừa đau lòng, lên tiếng nói tiếp:

-Phu nhân...

Thiên Diện Phu Nhân đứng dậy vái chào và nói tiếp:

-Đạo trưởng biết rõ đạo nghĩa, tiện thiếp rất cảm động, đạo trưởng khỏi phải nói thêm gì nữa...

Không Linh Tử lấy tay áo lau nước mắt vái chào một cái rồi nói tiếp:

-Bản đạo chính kính tạ cao nghĩa của phu nhân, nơi đây đã hết việc rồi xin phép bản đạo được cáo lui trước.

Thiên Diện Phu Nhân với Thiên Diện Thư Sinh nghe nói vội đứng dậy.

Không Linh Tử thấy hai người không phản đối vội cúi xuống nhặt hai cái xác chết rồi đi ra ngoài khoang, rồi huýt một tiếng còi sáo liền có một chiếc thuyền nhỏ đi nhanh như bay tới. Không Linh Tử không đợi thuyền nhỏ tới gần đã phi thân lên trên cao ba trượng, và từ từ nhảy xuống mũi thuyền nhỏ, tay vẫn còn ôm hai xác của hai tên cuồng đồ.

Thiên Diện Thư Sinh và Thiên Diện Phu Nhân đã vừa ra tới ngoài cửa khoang thấy vậy chấp tay vái chào để tiễn.

Không Linh Tử cũng gật đầu vái chào hai người rồi ra lệnh cho hai đạo sĩ chèo thuyền thật nhanh trở vào bờ.

Ngũ Liễu đạo nhân tới đây là có mục đích, bây giờ thấy hai người chứng môn của hai phái lớn đều nhìn nhận như thế, y sợ lúc ấy chỉ còn một thân một mình sức yếu thể cô, cho nên nhân lúc Thiên Diện Phu Nhân ra tiễn khách, y ngừng đầu lên cười ha hả một hồi.

Các người ở trong khoang trông thấy y cười như vậy đều ngạc nhiên. Nhưng chờ tới khi Thiên Diện Phu Nhân trở về tới chỗ ngồi, y mới dứt tiếng cười và nói:

-Đáng cười thực, đáng cười thực.

Thiên Diện Phu Nhân thấy thái độ của Ngũ Liễu đạo nhân kiêu ngạo như vậy đã bực mình rồi, bây giờ thấy y nói như thế liền hỏi:

-Đáng cười chỗ nào, mong đạo trưởng cho biết rõ.

Ngũ Liễu đạo nhân vẻ mặt hung hăng nói:

-Cười là các vị có mặt tại đây xưa nay vẫn tự tôn tự đại lãnh đạo các anh kiệt ở một phương, nay không những bị một yêu nữ vô danh nói có hai ba lời đã hoảng sợ tự nhận tội lỗi ngay như thế. Vả lại quên cả lệ luật của giang hồ xưa nay như vậy không đáng cười là gì?

Tiểu Diện Phả Cái nghe thấy Ngũ Liễu đạo nhân nói như vậy liền quát lớn:

-Ngũ Liễu đạo nhân. Ngươi...

Thiên Diện Thư Sinh thấy năm vị cường môn có mặt tại đó hình như mặt đều biến sắc. Chàng biết Ngũ Liễu đạo nhân có ý phá khuấy, cho nên chàng vội xua tay ra hiệu bảo Phả Cái đừng lên tiếng rồi chàng ôn tồn hỏi:

-Đạo trưởng nói thế có dụng ý gì? Tại hạ muốn được biết rõ.

Ngũ Liễu đạo nhân lớn tiếng đáp:

-Yêu nữ này tự nhận là đồ đệ của Cô Độc Khách cứ luôn miệng bảo trả thù cho sư phụ, đáng lẽ việc này phải danh chính ngôn thuận nhưng việc này có ai thấy qua y thị đâu và có ai chứng minh hộ y thị? Hơn nữa năm xưa Cô Độc Khách rất hiếu sát giết hại bao nhiêu đồng đạo. Việc này ai ai cũng biết, chúng ta thay trời hành đạo đó cũng là trách nhiệm chính nghĩa mà chúng ta không thể từ chối được. Bây giờ thiếu nữ này xuất hiện các vị chưa đấu với y thị đã khuất phục ngay, không những mất hết sĩ diện của người trong võ lâm và có thể nói là mất cả hiệp nghĩa đạo của giới hiệp nghĩa chúng ta nữa.

Phả Cái, Thiên Diện Phu Nhân, Phong Lan ba người nghe nói đều tức giận khôn tả, nhưng Thiên Diện Thư Sinh đã ngấm ngầm ra hiệu bảo ba người đừng có giận vội.

Ngũ Liễu đạo nhân càng đắc chí, tới đó y càng đổi giọng nói tiếp:

-Ngày hôm nay yêu nữ này đã làm ra vẻ râu rĩ, khiêm tốn, lễ phép không chịu dồn ép người kẻ cũng đáng khen đấy. Nhưng các vị có biết không, lúc ở Kim Lăng vì một mớ châu báu với một bảo kiếm yêu nữ đã lén vào trong tiêu cục của tiểu đồ giết liền hơn ba mươi người một lúc, việc này thử hỏi y thị giải thích ra sao?

Nói tới đó, y ngừng giây lát đưa mắt nhìn ba vị đại sư của chùa Thiếu Lâm thấy ba người cứ cúi đầu tụng kinh hoài. Còn mấy vị cường môn kia thì tỏ vẻ nghi ngờ và thắc mắc, nên Ngũ Liễu đạo nhân càng đắc chí nói tiếp:

-Nếu yêu nữ này quả là đồ đệ của Cô Độc Khách, nhưng y thị hiếu sát tham tâu coi mạng người như mạng sâu bọ như thế thì làm sao mà dung thứ y ở trên thiên hạ này được. Các vị cứ ngồi yên không lý như thế này trái lại còn ở trước mặt y thị nhận tội như vậy là nghĩa lý gì?

Y càng nói càng lớn tiếng, y lại nói tiếp:

-Huống hồ ở trên giang hồ xưa nay vẫn có một luật lệ ai thắng là người phải lý ai thua là người đuối lý. Hiện giờ chúng ta hãy bỏ chuyện ai phải ai trái sang một bên đã và theo luật đó đấu thử với y thị một trận xem sao trước.

Thấy y hỏi như vậy ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau không nói được nửa lời y càng khoái chí thêm, múa chân múa tay hăng hái nói tiếp:

-Chắc chưa người nào đấu với y thị, bản đạo biết ngừng người có mặt tại đây chưa một người nào đấu qua với y thị một lần nào. Nếu vậy tại sao các người lại chịu bằng lòng lép vế và nhận mình có lỗi như thế?

Nghe tới đây Thiên Diện Phu Nhân không thể nào chịu nổi nữa vội đứng dậy nghiêm nghị quát hỏi:

-Theo ý đạo trưởng có phải muốn đấu thử với tiện thiếp đây không?

Ngũ Liễu đạo nhân trợn ngược đôi mắt lên tiếng đáp:

-Phải, bản đạo có ý ấy thực.

Thiên Diện Phu Nhân đưa mắt nhìn Long Uyên một cái thấy chồng không phản đối liền nói với mọi người rằng:

-Tiện thiếp không phải có ý bêu xấu ở trước mặt quý vị, nhưng Ngũ đạo trưởng đã nói như vậy tiện thiếp đành phải tiếp Ngũ lão đạo trưởng một phen, có điều gì không nên không phải mong quý vị chỉ giáo cho.

Nói xong, nàng nhìn Ngũ Liễu đạo nhân và nói tiếp:

-Mời đạo trưởng ra tay đi.

Quý vị nên rõ Ngũ Liễu đạo nhân đã nổi danh ở trên giang hồ từ ba mươi năm về trước, công lực tất nhiên thâm hậu, đồng thời năm xưa ở trên Quan Nhật Nhai đã bị Cô Độc Khách đả thương, nên y biết rõ chưởng pháp của Cô Độc lợi hại như thế nào. Cho nên bây giờ y đã suy tính trước, ra tay là lập tức gỡ hết tài ba ra tấn công để tìm chế đối thủ ngay, nên lúc ấy Thiên Diện Phu Nhân mời y ra tay, y không khách khí gì hết, chấp tay đáp lễ một cái liền dung đôi tay áo lớn nhằm hai vai của nàng tấn công luôn.

Thiên Diện Phu Nhân đứng yên ở chỗ cách đó ba thước, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương, để ý nhất cử nhất động của kẻ địch. Lúc này thấy y phát động thế công, nàng không chống đỡ, không rút lui, không tránh né và không nhường nhịn.

Ngũ Liễu đạo nhân ra tay nhanh như điện chớp, tay áo y sắp va đụng tới hai vai của Thiên Diện Phu Nhân thì đột nhiên bỗng hóa thành mềm nhũn cuộn ngay về phía sau. Nhưng đó không phải là ý định thâm thủ đầu, trong lúc hai tay áo của y cuộn chặt đó song quyền đã ở trong hai tay áo của y đã bật ra gỡ bảy thành công lực nhằm ngực của Thiên Diện Phu Nhân đâm tới.

Thiên Diện Phu Nhân thấy đối phương gỡ thế công vô sỉ như vậy liền thét lớn một tiếng rồi giơ chưởng lên, nhưng hai bàn tay của nàng lại trúc xuống mà nhằm mạch môn huyết ở song quyền của địch thủ đâm luôn. Đó chính là thế dĩ công hoàn công trong Cô Độc Chưởng Pháp.

Ngũ Liễu đạo nhân giật mình không thấu quyền lại thì đối phương tuy bị thương nặng nhưng hai tay của mình cũng bị gãy gục, thành phế nhân ngay, thảm khốc vô cùng. Y có thể thấu quyền lại ngay. Cho nên y không đợi chờ tay của Vân Tuệ đụng tới y đã thấu quyền lại liền.

Thiên Diện Phu Nhân định cho các người có mặt tại đó biết Cô Độc Chưởng Pháp lợi hại thế nào cho nên thấy đối phương vừa thấu tay lại đã liền tiếp tấn công luôn mấy chưởng. Chưởng phong của nàng vây chặt lấy người của Ngũ Liễu.

Các tay cao thủ có mặt tại đó đã trông thấy rõ thế thức của nàng nhưng Ngũ Liễu là người trông thấy chưởng phong của nàng nặng như núi bao vây chặt dù công lực của y thâm hậu đến đâu cũng không kịp chống đỡ nên chỉ trong nháy mắt y đã cuống quýt ca tay chân.

Thiên Diện Phu Nhân sử dụng xong pho Cô Độc Chưởng Pháp bỗng thấu chưởng lại đứng yên ở trước mặt Ngũ Liễu đạo nhân hỏi:

-Chưởng pháp của tiện thiếp đạo trưởng có nhận ra được chưởng pháp gì không?

Ngũ Liễu đạo nhân tức giận khôn tả đáp:

-Yêu nữ hãy tiếp chưởng này của ta!

Y vừa nói xong, đã gỡ mười thành công lực ra vận vào song chưởng lại nhằm ngực Vân Tuệ tấn công tiếp. Lần này chưởng phong của y mạnh khôn tả làm rung chuyển cả chiếc thuyền, khiến các người có mặt tại đó cũng phải kinh hoàng hết sức, chỉ e chiếc thuyền không chịu đựng nổi vỡ tan bị chìm đắm thì sao?

Ngờ đâu Thiên Diện Phu Nhân rất ung dung thấy vậy liền trợn ngược đôi lông mày lên, hai tay của nàng khoanh nửa vòng rồi đưa hai gan bàn tay đẩy mạnh ra một thế. Song chưởng của nàng đẩy ra không có

một tiếng động nào cả, trông như yếu ớt hơn chuông của đối phương vậy. Ngờ đâu chuông phong của đạo nhân mạnh như thế nhưng khi tới trước mặt nàng chừng một thước thì đã có tiếng kêu bùng rất khê. Đột nhiên sức gió mạnh của đạo sĩ tiêu tan hết và hình như đạo sĩ không chịu nổi sức phản chấn đó đã loạng choạng lui về phía sau ba bước.

Như vậy đã xong đâu, thắm khốc nhất là bộ mặt hồng hào của y bỗng biến thành nhợt nhạt, sau cùng y còn không chịu nổi khạc luôn một vũng máu tươi ra nữa.

Thiên Diện Phu Nhân cười khinh một tiếng và nói:

-Cảm ơn đạo trưởng đã nhường nhịn cho tiện thiếp như vậy...

Nói xong, nàng không thèm đếm xỉa tới y, quay lại nhìn mấy vị chuông môn nọ và cái lạy lên tiếng nói:

-Vì việc của tiện thiếp phiền các vị giảng lâm như vậy tiện thiếp rất lấy làm áy náy, cũng may nguyên hung đã diệt trừ rồi chỉ mong quý vị lượng thứ cho nỗi khổ tâm của tiện thiếp là đủ rồi.

Tiếp theo đó nàng bèn kể lại chuyện ở Kim Lăng như thế nào cho mọi người nghe và nói tiếp:

-Việc này Phả Cái lão tiên bối cũng có mặt tại chỗ có thể mời lão tiên bối ra làm chứng. Nếu các vị còn không tin thì tiện thiếp không biết nói làm sao hơn.

Phù Trần Tử chuông môn của phái Hằng Sơn với hai vị chuông môn nữa đã bàn với nhau từ trước rồi, nên bây giờ y đứng dậy đại biểu cho cả hai vị chuông môn kia lên tiếng nói:

-Lời của phu nhân an hem bản đạo sao lại không tin, đồng thời bản đạo đại diện Hoa Sơn, với Mao Sơn cùng xin lỗi phu nhân một lần chót.

Y vừa rút lời thì Ngũ Liễu đạo nhân cố dậm chân xuống ván thuyền một cái rất mạnh và đỡ lời:

-Quả đất tròn Ngũ Liễu này từ biệt trước rồi thế nào cũng có ngày gặp lại nhau.

Y không đợi mọi người nói chuyện đã gọi Vu Hoàng đi ra khỏi khoang thuyền rồi vẫy chiếc thuyền nhỏ đi vào trong bờ.

Thánh Ngu Đại Sư lại niệm Phật hiệu lớn tiếng nói tiếp:

-Thi chủ có lòng tốt như vậy thật là hiếm có, như vậy mới đáng là sư tôn của thiên hạ.

Thiên Diện Thư Sinh vội cảm tạ lão hòa thượng đồng thời ra hiệu cho người phu thuyền trở về Nhạc Dương.

Lúc ấy đang là giữa ngọ vào ngày tết Đoan Ngọ, trên lầu Nhạc Dương bỗng có một bọn du khách tới. Đám du khách ấy là một vị công tử với năm phu nhân đẹp tuyệt trần. Ngoài ra còn một ông già què và một bà cụ tóc bạc phơ cùng ăn uống ở trên tầng lầu cao nhất để thưởng thức cảnh ở Động Đình Hồ.

Không bao lâu mặt trời đã lặn, bốn bề đã tối dần, lúc này bỗng có một tráng hán tuổi trạc tứ tuần ở bên dưới tiến lên, chào mọi người xong hàn huyên vài câu, liền báo cáo mục đích của y cho vị công tử kia với mọi người nghe. Y còn nói rằng:

-Thưa công tử, Vu Hồ, Hán Khẩu, Kim Lăng..., các nơi trong trấn ở trên sông Trường Giang đã lập xong phân hiệu, tất cả những người phụ trách của phân hiệu đó cũng mướn đầy đủ rồi, chỉ đợi chờ công tử xem xét qua là khai trương liền. Ngoài ra còn Mãng Phi Mao Trương Lục, Động Đình Hồ Vương Ngư Sơn, tiền đường Kim Tiên Lưu Châu Sơn các người cũng đều dẫn thủ hạ mấy chục người cam nguyện cải tà qui chính học buôn bán, vậy xin công tử ra lệnh để xếp đặt cho họ...

Công tử ấy cười ha hả đáp:

-Lỗ Trí huynh khỏi phải khách khứa như thế làm chi, công việc này huynh là người có công lao lớn nhất, huynh cứ theo kế hoạch mà làm, khỏi cần phải hỏi tôi nữa.

Nhưng Lỗ Trí cứ không chịu, sau công tử nọ mới dặn y hãy đặt bọn người đó vào tiệm trà ở Nhạc Dương này.

Lỗ Trí vâng lời luôn, ăn mày què bỗng lên tiếng nói:

-Uyên hiền diệt làm tốt lắm, chỉ mong thuận buồm xuôi gió mấy năm sau toàn nước không còn người đói rét. Trong võ lâm giảm bớt rất nhiều sự thị phi và nhân dân cũng khỏi bị giặc dã quấy nhiễu...

Long Uyên thở dài một tiếng đáp:

-Hà! Thúc thúc không nghe thấy Tạ Gia Lưu nói sao? Hổ Hùng lại ra gây sự rồi đấy. Cháu chỉ lo y bỏ chính quy tà thôi.

Một vị mỹ nhân mắt xanh trợn ngược đôi lông mày lên xen lời nói:

-Tướng công việc gì phải sợ tên Hổ Hùng cơ chứ. Nếu quả thực y thị tài tác quái thì giết quách y cho xong...

Nhưng mọi vấn đề ở trên thế gian này có phải dùng chữ chém giết có thể giải quyết được không? Không, không thể được, mà cả thủ đoạn hòa hảo cũng không sao giải quyết được những vấn đề tranh chấp đó đâu. Nó là một vấn đề nan giải chung của nhân loại...

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quai-khach-muon-mat>